

ΜΑΘΗΜΑ 151

Όλα τα πράγματα είναι απόηχοι της Φωνής του Θεού

Αυτό το μάθημα επισημαίνει δύο θέματα που είναι ζωτικής σημασίας για την κατανόηση του συστήματος σκέψης του εγώ: ο ρόλος της κρίσης και η σημασία του σώματος. Η ιδέα «Όλα τα πράγματα είναι απόηχοι της Φωνής του Θεού» συνεχίζει τη δήλωση της ανακεφαλαίωσης: «Ο νους μου κρατά μόνο αυτό που σκέφτομαι μαζί με τον Θεό». Ο φόβος μας είναι πως οτιδήποτε κι αν δούμε σε αυτόν τον κόσμο - το όνειρο του εγώ - μέσα από τα μάτια του Αγίου Πνεύματος, θα το δούμε διαφορετικά: καμία επίθεση, καμία ανάγκη ή ευχαρίστηση, παρά μόνο εκφράσεις αγάπης ή εκκλήσεις για αγάπη (Κ-14.Χ.7: 1-2). Αυτή η όραση θα επιφέρει φόβο γιατί δεν θα είμαστε πλέον ιδιαίτεροι ή μοναδικοί, διότι έχουμε μάθει ότι το σώμα δεν έχει καμία επίδραση και έτσι δεν είναι τίποτα. Καθώς δεν είμαστε πλέον τα διαχωρισμένα και ανεξάρτητα άτομα, οτιδήποτε πιστέψαμε για τον εαυτό μας και για τους άλλους ήταν λάθος, και εγκαταλείπουμε την πίστη στις αντιλήψεις μας συνειδητοποιώντας ότι όλα εδώ αντικατοπτρίζουν τη σκέψη του νου του διαχωρισμού, ο οποίος αμύνεται ενάντια στην αλήθεια του σημερινού μαθήματος.

(1:1-3) Κανένας δεν μπορεί να κρίνει βασισμένος σε μεροληπτικές μαρτυρίες. Αυτό δεν είναι κρίση. Είναι απλά μία γνώμη βασισμένη στην άγνοια και την αμφιβολία.

Το θέμα είναι ότι κρίνουμε συνεχώς με ελλιπείς πληροφορίες, που είναι το γιατί κάνουμε πάντα λάθος. Αυτό που εκφράζεται εδώ και σε όλο το πρώτο μέρος του μαθήματος επεκτείνεται σε ένα απόσπασμα από το εγχειρίδιο που εξετάσαμε προηγουμένως (Εγχ -10.2-4). Αντί να το επαναλάβω, απλώς θα εκθέσω κάποιες σχετικές δηλώσεις:

Είναι αναγκαίο ο δάσκαλος του Θεού να συνειδητοποιήσει, όχι ότι δεν πρέπει να κρίνει, αλλά ότι δεν μπορεί. Όταν παραιτείται από την κρίση, απλά παραιτείται από αυτό που δεν είχε... Για να κρίνει κάποιος σωστά, θα πρέπει να γνωρίζει πλήρως μια ασύλληπτα μεγάλη σειρά από πράγματα από το παρελθόν, το παρόν και από το μέλλον. Θα πρέπει να αναγνωρίσει προκαταβολικά τα αποτελέσματα της κρίσης του σε όλους και σε όλα όσα έχουν οποιαδήποτε σχέση με αυτήν. (Εγχ-10.2:1-2· 3:3-4)

(1:4) Η φαινομενική της βεβαιότητα δεν είναι παρά ένας μανδύας για την αβεβαιότητα που θα ήθελε να καλύψει.

Ο Ιησούς αναφέρεται στην φαινομενική βεβαιότητα των αντιλήψεών μας, η ακόμη πιο σωστά, στην φαινομενική βεβαιότητα της ερμηνείας μας για το τι συμβαίνει στον κόσμο. Όσο είμαστε σίγουροι ότι έχουμε δίκιο, πρέπει να κάνουμε λάθος. Η ανυποχώρητη επιμονή μας είναι η προειδοποίηση και αντικατοπτρίζει τη δυναμική της αναπτυσσόμενης αντίδρασης του εγώ, η οποία διατυπώθηκε για πρώτη φορά από τον Φρόιντ πριν από έναν αιώνα, ο οποίος περιγράφει το πώς φέρονται οι άνθρωποι, το οποίο έρχεται σε αντίθεση με αυτό που ασυνείδητα πιστεύουν, και έδωσε ένα ακραίο αλλά διδακτικό παράδειγμα στο *Επίκαιρες παρατηρήσεις για τον πόλεμο και τον θάνατο*, γραμμένο στα μέσα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Ακολουθεί μια γενικότερη δήλωση από την εργασία του 1924 *Αναστολές, συμπτώματα και άγχος*:

Μια τόσο ισχυρή απαγόρευση μπορεί να στρέφεται μόνο ενάντια σε μια εξίσου ισχυρή παρόρμηση. Αυτό που δεν επιθυμεί καμία ανθρώπινη ψυχή δεν χρειάζεται απαγόρευση · αποκλείεται αυτόματα.

Η μεγάλη έμφραση που δίδεται στην εντολή «Ου φονεύσεις», καθιστά βέβαιο ότι προερχόμαστε από μια ατελείωτη σειρά γενεών δολοφόνων, που είχαν τη σφοδρή επιθυμία να δολοφονήσουν τους δικούς τους, όπως ίσως σήμερα κάνουμε κι εμείς. (XIV, 296)

*Οι συγκρούσεις αυτού του είδους λόγω της αβεβαιότητας είναι πολύ συχνές και μπορούν να έχουν ένα άλλο τυπικό αποτέλεσμα, στο οποίο ένα από τα δύο συγκρουόμενα συναισθήματα (συνήθως εκείνο της αγάπης) ισχυροποιείται υπερβολικά και το άλλο εξαφανίζεται. Ο υπερβολικός βαθμός και ο ψυχαναγκαστικός χαρακτήρας της αγάπης προδίδουν μόνο το γεγονός ότι δεν είναι ο μοναδικός που είναι παρών, αλλά είναι συνεχώς σε επιφυλακή για να διατηρήσει το αντίθετο συναίσθημα σε απόκρυψη, και μας επιτρέπει να εκτιμήσουμε τη λειτουργία μιας διαδικασίας που ονομάζουμε καταστολή μέσω της **ανάπτυξης αντιδράσεων** ... (XX, 102).*

Επιπλέον, βασιζόμενος στη γνώση του Φρόιντ, ο Γιούνγκ συχνά υποστήριζε ότι οι φανατικοί πιστοί καλύπτουν τη δική τους έλλειψη πίστης · αλλιώς δεν θα επιβεβαίωναν τη δική τους με δογματική εμμονή και ανυποχώρητο δογματισμό. Οι Υιοί του Θεού που έχουν τα λογικά τους δεν θα επιδείκνυαν ποτέ τέτοια εμμονή να έχουν δίκιο. Απλά θα υπήρχε η επίγνωσή τους για την αλήθεια.

Η απόφαση υπέρ του συστήματος σκέψης του εγώ είναι η αρχή της αβεβαιότητας ή της αμφιβολίας, διότι όπως είδαμε προηγουμένως, η απόφαση αυτή συνεπάγεται αυτόματα την αμφισβήτηση της Ταυτότητάς μας:

... Το εγώ... έκανε την πρώτη ερώτηση που τέθηκε ποτέ, αλλά που ποτέ δεν μπορεί να την απαντήσει. Αυτή η ερώτηση, «Τι είσαι;» ήταν η αρχή της αμφιβολίας. (Κ-6.IV.2:6-7)

Η πραγματικότητα του Υιού του Θεού είναι πνεύμα και δεν έχει καμία σχέση με το σώμα. Μόλις επιλέξω την ατομικότητα του εγώ, αρνούμαι Ποιος είμαι, το οποίο δημιουργεί αυτόματα αμφιβολία και αβεβαιότητα. Αυτό αμύνεται με την απόλυτη βεβαιότητα ότι έχω δίκιο. Αυτή η αυτό-πεποίθηση γεννιέται από την αυτό-αμφισβήτηση, που διδάσκουμε στον εαυτό μας και στους άλλους:

... Η διδασκαλία το μόνο που κάνει είναι να ενισχύει αυτό που πιστεύεις για τον εαυτό σου. Ο βασικός σκοπός της είναι να εκμηδενίσει την αυτό-αμφισβήτηση. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο εαυτός που προσπαθείς να προστατέψεις είναι πραγματικός. Σημαίνει, όμως, ότι ο εαυτός που θεωρείς ότι είναι πραγματικός είναι αυτό που διδάσκει. (Εγχ-εισ.3:7-10)

Συνεπώς, για άλλη μια φορά, η σιωπηρή αβεβαιότητά μας καλύπτεται από τη κατηγορηματική μας βεβαιότητα. Αυτό αναπόφευκτα δημιουργεί την ανάγκη υπεράσπισης του ψευδαισθησιακού εαυτού που προσπαθούμε να είμαστε, όπως διαβάζουμε τώρα:

(1:5) Χρειάζεται παράλογη άμυνα διότι είναι παράλογη.

Το σώμα και ο κόσμος είναι οι παράλογες άμυνες που αμύνονται ενάντια στην παράλογη αβεβαιότητα μέσα στο νου μας. Αυτή είναι η δεύτερη γραμμή άμυνας που μας «προστατεύει» από την πρώτη: το σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Μόλις σχηματισθούν αυτές οι άμυνες, «ξεχνάμε» ότι εμείς τις επινοήσαμε. Έτσι, γινόμαστε οι άμυνές μας - το σώμα, φτιαγμένο για να υπερασπίζεται την ενοχή μας, γίνεται ο εαυτός μας: η παράλογη ενοχή θεμελιώνει το παράλογο σώμα.

(1:6) Και η άμυνά της φαίνεται ισχυρή, πειστική, και δίχως αμφιβολία εξαιτίας όλης αυτής της αμφιβολίας που βρίσκεται από κάτω.

Βλέπουμε πάλι μια έκφραση της ανάπτυξης αντίδρασης: η αβεβαιότητα και ο φόβος μας, μας οδηγούν στην αλαζονική βεβαιότητα ότι γνωρίζουμε την αλήθεια. Αυτή η υποτιθέμενη αλαζονεία - η ύβρις για τους αρχαίους Έλληνες - υπερασπίζεται τον τρόπο μέσα μας που λέει ότι δεν

γνωρίζουμε τίποτα, ειδικά τον εαυτό μας. Επειδή υπάρχει τόσο μεγάλη αμφιβολία μέσα στο νου μας, πρέπει να φτιάξουμε έναν κόσμο που φαίνεται τόσο σίγουρος και ένα σώμα, που κυβερνάται από έναν εγκέφαλο, ο οποίος ερμηνεύει τα αισθητηριακά δεδομένα του κόσμου και διακηρύσσει: «Ναι, αυτός ο κόσμος δεν είναι μόνο πραγματικός, αλλά έχει και νόημα. Και αν δεν έχει νόημα για σας, θα σας το εξηγήσω με την εξυπνάδα μου». Οι άνθρωποι επιχειρούν να το κάνουν αυτό και με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Προσπαθώντας να το κατανοήσουν από την δική τους οπτική, η οποία αποτελεί μια άμυνα ενάντια στη δική τους αβεβαιότητα και αμφιβολία, διαμαρτύρονται δογματικά και αμυντικά για τη βεβαιότητά τους καταφεύγοντας σε λανθασμένες δηλώσεις σχετικά με τις διδασκαλίες των Μαθημάτων.

Τώρα για το σώμα:

(2:1-3) Δεν φαίνεσαι ν' αμφισβητείς τον κόσμο που βλέπεις. Δεν αμφισβητείς αυτό που σου δείχνεται μέσα από τα μάτια του σώματος. Ούτε ρωτάς γιατί το πιστεύεις, αν και έχεις μάθει εδώ και αρκετό καιρό ότι οι αισθήσεις του σώματος εξαπατούν.

Όλοι είχαν την εμπειρία να συνειδητοποιήσουν πως οι αισθήσεις τους τούς ξεγελούν. Για παράδειγμα, όταν κάναμε γεωμετρία στο γυμνάσιο μάθαμε ότι οι παράλληλες γραμμές δεν συναντώνται, παρόλο που η δική μας οπτική εμπειρία μας λέει το αντίθετο. Κοιτάζουμε τον ορίζοντα, το σημείο που φαίνεται να συναντιέται ο ουρανός και το νερό, γνωρίζουμε όμως ότι αυτό δεν ισχύει. Υπάρχουν επίσης οι εμπειρίες των παιδιών που είναι σε μικρή ηλικία που φοβούνται γιατί πιστεύουν ότι οι νυχτερινοί θόρυβοι των φύλλων που θροΐζουν από τον άνεμο ή τα κλαδιά που χτυπούν σε έναν εξωτερικό τοίχο είναι απειλητικοί εισβολείς ή ακόμα και τέρατα. Όλα αυτά δείχνουν ότι δεν μπορούμε να βασιστούμε στην αντίληψη, και παρ' όλα αυτά ισχυριζόμαστε ότι οι αισθήσεις μας μάς φέρνουν την αλήθεια, παρόλο που, ακολουθώντας τις επιταγές του εγώ, οι αισθήσεις έγιναν να λένε ψέματα, όπως έχουμε δει:

... Μην αφήνεις τα μάτια σου να βλέπουν ένα όνειρο · τα αφτιά σου να φέρνουν μαρτυρίες της ψευδαίσθησης. Αυτά φτιάχτηκαν για να κοιτούν προς έναν κόσμο που δεν είναι εκεί · να ακούν τις φωνές που δεν θγάζουν κανέναν ήχο... Γιατί τα μάτια και τα αφτιά είναι αισθήσεις χωρίς αντίληψη, και το μόνο που κάνουν είναι να αναφέρουν αυτό που βλέπουν και ακούν. Δεν είναι αυτά που ακούν και βλέπουν, αλλά εσύ, ο οποίος συναρμολογείς κάθε κομμένο κομμάτι, κάθε παράλογο απόκομμα και κάθε ψήγμα μαρτυρίας, και φτιάχνεις έναν μάρτυρα του κόσμου που θέλεις. (Κ-28.V.5:3-4,6-7)

(2:4) Το ότι τις πιστεύεις ως την τελευταία λεπτομέρεια που αναφέρουν είναι ακόμα πιο παράξενο, όταν σταματήσεις και θυμηθείς πόσο συχνά έχουν δώσει λανθασμένες μαρτυρίες πραγματικά!

Αυτό δεν ισχύει μόνο για ό,τι αντιλαμβανόμαστε σωματικά αλλά για τις ερμηνείες των καταστάσεων που ήμασταν τόσο σίγουροι ότι είχαμε δίκιο, για να καταλάβουμε αργότερα ότι κάναμε λάθος. Θυμόμαστε ένα απόσπασμα από το εγχειρίδιο που αναφέρθηκε προηγουμένως:

... Θυμήσου πόσες φορές νόμιζες ότι γνώριζες όλα τα «γεγονότα» που χρειαζόσουν για την κρίση, και πόσο λάθος έκανες! Υπάρχει κανένας που να μην είχε αυτή την εμπειρία; Γνωρίζεις πόσες φορές νόμιζες ότι απλά είχες δίκιο, χωρίς ποτέ να συνειδητοποιήσεις ότι έκανες λάθος; (Εγχ-10.4:1-3)

(2:5) Γιατί να τις εμπιστεύεσαι τόσο αναμφίβολα;

Αυτή είναι η ίδια ερώτηση που μας κάνει ο Ιησούς στο κείμενο:

... Μην ρωτάς αυτόν τον περαστικό ξένο [το εγώ], «Τι είμαι;» Αυτός είναι το μόνο πράγμα σε ολόκληρο το σύμπαν που δεν ξέρει. Και όμως, αυτόν είναι που ρωτάς, και στην απάντησή του είναι που θέλεις να προσαρμοστείς. Αυτή η μία εξωφρενική σκέψη, μανιώδης μέσα στην αλαζονεία της, εν τούτοις τόσο μικροσκοπική και τόσο ανούσια ξεγλιστρά απαρατήρητη μέσα από το σύμπαν της αλήθειας, και γίνεται ο οδηγός σου. Σε αυτήν απευθύνεσαι για να ρωτήσεις το νόημα του σύμπαντος. Και από το μοναδικό τυφλό πράγμα μέσα σε όλο το σύμπαν της αλήθειας, ζητάς να μάθεις, «Πώς να βλέπω τον Υιό του Θεού;»

Ζητά κάποιος κρίση από κάτι που είναι ολότελα στερημένο από κρίση; Και αν εσύ έχεις ρωτήσει, θα πίστευες την απάντηση, και θα προσαρμοζόσουν σε αυτή σαν να ήταν αλήθεια; (Κ-20.III.7:5–8:2)

(2:6) Για ποιον άλλο λόγο εκτός από κάποια υποβόσκουσα αμφιβολία, την οποία επιχειρείς να κρύψεις δείχνοντας σιγουριά;

Η απάντηση στο προηγούμενο ερώτημα έρχεται, πάλι, μέσα από την κατανόηση της ανάπτυξης αντιδράσεων. Πιστεύουμε στο σώμα διότι εκπληρώνει τη στρατηγική του εγώ που είναι να διατηρεί τη διαχωρισμένη ταυτότητά μας κάνοντας μας χωρίς νου · δηλ. σώματα που ζουν σε έναν κόσμο χωρίς επίγνωση. Έτσι καταλήγουμε να είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι η πραγματικότητα είναι σωματική και εξωτερική. Ο σκοπός αυτής της ψευδό-βεβαιότητας είναι να κρύψει τον τρόπο που ελλοχεύει στο νου μας, μια αβεβαιότητα που γεννήθηκε από την αρχική επιλογή να αντικατασταθεί η Βεβαιότητα του Θεού με την αμφιβολία του εγώ.

(3) Πώς μπορείς να κρίνεις; Η κρίση σου βασίζεται σε μαρτυρίες που σου παρέχουν οι αισθήσεις σου. Όμως, δεν υπάρχουν μεγαλύτεροι ψευδομάρτυρες από αυτές. Ωστόσο πώς αλλιώς θα μπορούσες να κρίνεις τον κόσμο που βλέπεις; Εναποθέτεις τυφλή πίστη σε αυτό που σου αναφέρουν τα μάτια σου και τα αυτιά σου. Νομίζεις ότι τα δάχτυλά σου αγγίζουν την πραγματικότητα, και πλησιάζουν την αλήθεια. Αυτή είναι η επίγνωση που καταλαβαίνεις, και τη θεωρείς πιο αληθινή από τις μαρτυρίες της αιώνιας Φωνής που μιλά εκ μέρους του ίδιου του Θεού.

Αυτό το σημαντικό θέμα επαναλαμβάνεται σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων. Ο Ιησούς δεν μιλά συμβολικά όταν λέει ότι δεν είμαστε σώματα. Το εννοεί κυριολεκτικά, και το εκφράζει ξανά και στο επόμενο μάθημα. Βασιζόμαστε συνεχώς στο σώμα και τον εγκέφαλό μας για να ερμηνεύσουμε αυτό που πιστεύουμε ότι είναι πραγματικότητα και αλήθεια, και πάντα κάνουμε λάθος. Με ταπεινοφροσύνη λέμε στον Ιησού: «Δόξα τω Θεώ, εγώ κάνω λάθος και εσύ έχεις δίκιο». Κάνουμε λάθος για τα πάντα, ακόμα και όταν νομίζουμε ότι ξέρουμε το τι διδάσκουν αυτά τα μαθήματα. Διαλογιστήκαμε επάνω στο νόημα που έχουν οι λέξεις των μαθημάτων μέσα από την ανάγκη που έχουμε να κάνουμε πραγματικότητα την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητα του σώματος. Η ταύτιση με τον ιδιαίτερό μας εαυτό πνίγει «την αιώνια Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού», όπως έχουμε δει πολλές φορές στο παρελθόν:

... Ποια απάντηση από αυτές που δίνει το Άγιο Πνεύμα μπορεί να φτάσει σε σένα, όταν εσύ ακούς την ιδιαιτερότητά σου, και αυτή είναι που ρωτά και απαντά; Το μόνο που ακούς είναι η μικρή της απάντηση, που στέκεται χωρίς ήχο μέσα στην μελωδία που αναβλύζει από τον Θεό προς εσένα υμνώντας με αγάπη αιώνια αυτό που είσαι...

Μπορείς να υπερασπίζεσαι την ιδιαιτερότητά σου, αλλά ποτέ δεν θα ακούσεις παράλληλα την Φωνή για τον Θεό. (Κ-24.II.4:3-4· 5:1)

(4:1-3) Πώς μπορεί αυτό να είναι κρίση; Συχνά σε έχουμε προτρέψει να απέχεις από την κρίση, όχι για να σου στερηθεί αυτό το δικαίωμα. Δεν μπορείς να κρίνεις.

Έχουμε ήδη διαβάσει κι άλλα αποσπάσματα όπου ο Ιησούς διδάσκει ότι είμαστε ανίκανοι να κρίνουμε. Εδώ είναι άλλο ένα, από το κείμενο:

... Μην κρίνεις επειδή δεν μπορείς, και όχι επειδή είσαι κι εσύ ένας άθλιος αμαρτωλός. (Κ-25.VIII.13:3)

Δεν θα έπρεπε να κρίνουμε όχι γιατί είναι κακό ή αμαρτωλό. Δεν μπορούμε να κρίνουμε. Οι κρίσεις μας προέρχονται πάντα από το σύστημα σκέψης του εγώ που βασίζεται στην ανάγκη να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας, για να αποδείξει ότι ο Θεός κάνει λάθος και εμείς έχουμε δίκιο. Καμία έγκυρη κρίση δεν μπορεί να γίνει ποτέ σε αυτή τη βάση, αφού η προέλευσή της βασίζεται στην ψευδαίσθηση και οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους.

(4:4) Απλά μπορείς να πιστέψεις τις κρίσεις του εγώ που είναι όλες ψευδείς.

Δεν είμαστε ελεύθεροι να καθορίσουμε την πραγματικότητα, αλλά μέσα στο όνειρό μας είμαστε ελεύθεροι να υπαγορεύσουμε ποια είναι αυτή η πραγματικότητα, όπως έχουμε δει αρκετές φορές στο παρελθόν:

Η ειρήνη είναι φυσικό κληροδότημα του πνεύματος. Ο καθένας είναι ελεύθερος να αρνηθεί ή να αποδεχτεί την κληρονομιά του, αλλά δεν είναι ελεύθερος να ορίσει τι είναι η κληρονομιά του. (Κ-3.VI.10:1-2)

(4:5) Το εγώ κατευθύνει τις αισθήσεις σου μεθοδικά, για να σου αποδείξει πόσο αδύναμος είσαι · πόσο αβοήθητος και φοβισμένος, με πόση αγωνία για επικείμενη δίκαιη τιμωρία στο μέλλον, πόσο σκοτεινός από αμαρτία, πόσο αξιοθρήνητος μέσα στην ενοχή σου.

Το σύστημα σκέψης του εγώ περιγράφεται συνοπτικά εδώ σε μια πρόταση: αμαρτία, ενοχή και φόβος για τιμωρία. Ο σκοπός του σώματος είναι να αποδείξει την πραγματικότητα αυτής της ανίερης τριάδας. Όμως, η πραγματικότητά του δεν βρίσκεται στο δικό μου νου αλλά στο σώμα, η οποία προκαλείται από ανθρώπους και παράγοντες που βρίσκονται έξω από εμένα. Μ' αυτόν τον τρόπο, το σύστημα σκέψης του εγώ είναι μια πραγματικότητα μέσα στο όνειρο του κόσμου, το οποίο δεν έχει καμία σχέση με την απόφαση που πήρε ο νους μου, διότι σχετίζεται μόνο με το σώμα - το δικό μου ή κάποιου άλλου. Αυτή η πρόταση υπονοεί επίσης ότι ο σκοπός του σώματος είναι να κάνει τον πόνο αληθινό. Σκεφτείτε τους περίτεχνους φυσικούς/ψυχολογικούς αισθητηριακούς μηχανισμούς που διαθέτει το σώμα μας, οι οποίοι αντικατοπτρίζουν τον υποκείμενο σκοπό τους. Το εγώ έκανε το σώμα να αισθάνεται πόνο και εμείς ανταποκρινόμαστε ερμηνεύοντάς το ως απόδειξη ότι η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος κυριαρχούν, έχοντας υιοθετήσει ως μόνιμη κατοικία τους στο σώμα.

(5:1) Αυτό το πράγμα για το οποίο μιλάει, και όμως το υπερασπίζεται, σου λέει ότι είναι ο εαυτός σου.

Σε άλλα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ο Ιησούς μας λέει ότι αυτός ο εαυτός είναι μια παρωδία ή μια καρικατούρα του Εαυτού που δημιούργησε ο Θεός. Θυμόμαστε:

... Τι είναι αυτή η παρωδία της δημιουργίας του Θεού που παίρνει την θέση των δικών σου δημιουργιών; (Κ-24.VII.1:11)

... Αυτή είναι η παρωδία της δημιουργίας του Θεού. (Κ-24.VII.10:9)

Πιστεύοντας ότι το σώμα είναι ο εαυτός μας, ασυνείδητα νιώθουμε ενοχές για τον Εαυτό που νομίζουμε ότι καταστρέψαμε για να επιβιώσουμε. Έτσι το σώμα συμβολίζει την αμαρτία μας, την οποία απεγνωσμένα επιδιώκουμε να προβάλλουμε στους άλλους, που καθιστά αναγκαίο ότι

χρειάζεται να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας ενάντια στις αμαρτωλές επιθέσεις που κάνουν εναντίον μας. Το Μάθημα 153 θα αναπτύξει αυτόν το φαύλο κύκλο *επίθεσης-άμυνας*.

(5:2-4) Και εσύ πιστεύεις ότι έτσι είναι με πεισματική βεβαιότητα. Ωστόσο υποβόσκει η κρυφή αμφιβολία ότι αυτό που σου δείχνει ως πραγματικότητα με τόση πεποίθηση, δεν το πιστεύει. Μόνο τον εαυτό του τον ίδιο καταδικάζει.

Εδώ ο Ιησούς αποκαλύπτει πάλι ότι επιμένουμε αλαζονικά στο να πιστεύουμε ότι έχουμε δίκιο. Κάτω από αυτό όμως, υπάρχει η ενοχή που δείχνει προς το νου μας, όπου υπάρχει ο φόβος, η αβεβαιότητα και η αμφιβολία, ενάντια στα οποία αμυνόμαστε φτιάχνοντας έναν κόσμο στον οποίο είμαστε σίγουροι ότι γνωρίζουμε τους αμαρτωλούς. Ακόμα κι αν πιστεύω ότι είμαι ο χειρότερος από όλους, οι γονείς μου ή άλλοι παράγοντες είναι που μπορώ να κατηγορήσω για την άθλια κατάστασή μου. Επομένως, υπάρχει ένα μέρος του εαυτού μας που πραγματικά γνωρίζει ότι είμαστε απατεώνες - που καλύπτονται με την ανάπτυξη αντιδράσεων - και ότι όλα όσα πιστεύουμε δεν είναι αληθινά.

(5:5-6:1) Μέσα στον εαυτό του βλέπει την ενοχή. Την δική του απελπισία βλέπει σε σένα.

Μην ακούς την φωνή του.

Η γνωστή έκκληση του Ιησού σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να ακούμε τη φωνή του και όχι τη φωνή του εγώ:

... Παιδείη σου τώρα από την θέση του δασκάλου του εαυτού σου... γιατί δε διδάχτηκες σωστά. (Κ-12.V.8:3· Κ-28.I.7:1)

Όμως προτού μπορέσω να κάνω αυτό που λέει, πρέπει πρώτα να αναγνωρίσω τη φωνή του εγώ. Γι' αυτό ο Ιησούς αφιερώνει τόσο μεγάλο μέρος της διδασκαλίας του στο να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε το αμυντικό σύστημα της ιδιαιτερότητας. Δεν μπορώ να επιλέξω ενάντια σε κάτι το οποίο δεν γνωρίζω ότι υπάρχει.

(6:2-4) Οι μαρτυρίες που σου στέλνει για να σου αποδείξει ότι το κακό είναι δικό σου είναι λανθασμένες, και μιλούν με βεβαιότητα γι' αυτό που δεν γνωρίζουν. Η πίστη σου σε αυτές είναι τυφλή διότι δεν μοιράζεσαι τις αμφιβολίες που ο κύριός τους δεν μπορεί να νικήσει εντελώς. Πιστεύεις ότι το να αμφισβητείς τους προσκυνητές του σημαίνει ότι αμφισβητείς τον εαυτό σου.

Οι «προσκυνητές», οι σκλάβοι του εγώ, είναι τα σώματά μας και τα αισθητήρια βιώματά τους. Δεν τα αμφισβητούμε επειδή το εγώ μας λέει να αμφισβητούμε αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά, γιατί μας σπρώχνει πίσω σε αυτό που πιστεύουμε ότι είναι αληθινό μέσα μας - το εγώ μας έχει πει ότι ο νους είναι το σπίτι του τρόμου από τον οποίο δραπετεύουμε. Θυμηθείτε, η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος φτιάχτηκαν ως το πρώτο επίπεδο άμυνας, το οποίο μας κάνει να φοβόμαστε το νου μας. Στη συνέχεια φτιάχνουμε έναν κόσμο, ένα σώμα και έναν εγκέφαλο για να κρυφτούμε από αυτό που φοβόμαστε τόσο πολύ μέσα μας. Έτσι, θέτουμε την πίστη μας στο σώμα επειδή φοβόμαστε μήπως επιστρέψουμε στο νου, και σ' αυτό το οποίο θέτουμε την πίστη μας πιστεύουμε ότι είναι αληθινό. Έτσι η αίσθηση του εαυτού μας μετατοπίζεται από το νου προς το σώμα, το οποίο γίνεται προσκυνητής στον κύριο της ενοχής και του φόβου.

(7:1) Ωστόσο, πρέπει να μάθεις ότι το να αμφισβητείς τις μαρτυρίες τους θα σου ανοίξει τον δρόμο προς την αναγνώριση του εαυτού σου, και στο να αφήνεις την Φωνή του Θεού να είναι ο μόνος Κριτής του τι είναι άξιο της πίστης σου.

Χρειαζόμαστε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* για να μάθουμε από τον Ιησού ότι μπορούμε να σωθούμε μόνο αν αμφιβάλουμε για τις αποδείξεις των αισθητήριων οργάνων μας, κατανοώντας ότι δεν

είμαστε σώμα και αναγνωρίζοντας ότι τα συστήματα σκέψης του κόσμου βασίζονται στη διαιώνιση της ατομικότητας και της ιδιαιτερότητας του εγώ. Χρειάζεται να μάθουμε ότι το να αμφιβάλλουμε για το εγώ και τον κόσμο του είναι σωτηρία. Το εγώ μας λέει ότι το να αμφιβάλλουμε σημαίνει ότι θα καταστραφούμε από τη φρίκη μέσα στο νου, και μας έχει πείσει ότι το μόνο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε για τον τρόπο είναι να χρησιμοποιούμε τον κόσμο και το σώμα για να αμυνθούμε εναντίον του.

Για να εξασκήσουμε τα μαθήματά του, ο Ιησούς μας λέει ότι χρειαζόμαστε την προθυμία να αμφισβητήσουμε κάθε αξία που έχουμε μέχρι τώρα (Κ-24.εισ.2:1), να πάμε σε αυτόν και να του πούμε: «Η μοναδική μου πηγή ευτυχίας βρίσκεται στο να αναγνωρίσω ταπεινά ότι εσύ είσαι αυτός που κατανοεί και έχει δίκιο». Η κατανόησή του δεν έχει καμία σχέση με τον κόσμο, αλλά με βοηθά να συνειδητοποιήσω ότι τα πάντα εδώ είναι μια άμυνα. Θα επιστρέψουμε στο εγχειρίδιο για δασκάλους, διαβάσαμε αυτήν την προτροπή για να έρθουμε στον Έναν ο Οποίος μπορεί να κρίνει για εμάς. Το να στραφούμε προς Αυτόν (ή τον Ιησού) είναι το μόνο μέσο για να επιτύχουμε την ειρήνη που επιθυμούμε:

... Υπάρχει Κάποιος μαζί σου του Οποίου η κρίση είναι τέλεια... Επομένως, άφησε την κρίση κατά μέρος, όχι με απογοήτευση παρά με ένα αναστεναγμό ευγνωμοσύνης. Τώρα απελευθερώνεσαι από ένα φορτίο τόσο μεγάλο με το οποίο μόνο θα μπορούσες να παραπατάς και να πέφτεις από το βάρος του... Τώρα μπορεί ο δάσκαλος του Θεού να ανασηκωθεί χωρίς βάρος, και να συνεχίσει να περπατά ανάλαφρα... Φεύγουν και οι έγνοιες του, διότι δεν έχει καμιά πια. Τις έχει παραδώσει, μαζί με την κρίση του. Έχει παραδοθεί σε Αυτόν του Οποίου την κρίση έχει επιλέξει να εμπιστεύεται τώρα, αντί για την δική του. (Εγχ-10.4:7- 5:1-2,5,7-9)

Τελικά συνειδητοποιούμε τη σοφία που υπάρχει σε αυτά τα λόγια, με χαρά και τα επαναλαμβάνουμε συχνά:

Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. (Κ-3. VI.3:1)

(7:2-4) Αυτό [το Άγιο Πνεύμα] δεν θα σου πει ότι ο αδελφός σου πρέπει να κρίνεται από αυτό που βλέπουν τα μάτια σου, ούτε από αυτά που λέει το στόμα του σώματός του στ' αυτιά σου, ή από αυτό που το άγγιγμα των δαχτύλων σου σε πληροφορεί γι' αυτόν. Προσπερνά τέτοιους αβάσιμους μάρτυρες, που απλά φέρουν λανθασμένες μαρτυρίες στον Υιό του Θεού. Αυτός αναγνωρίζει μόνο ό,τι αγαπά ο Θεός, και μέσα στο ιερό φως αυτού που βλέπει όλα τα όνειρα του εγώ να εξαφανίζονται μπροστά στο μεγαλείο της όρασής Του.

Για να δούμε αυτό το μεγαλείο στον εαυτό μας και στους άλλους, πρέπει πρώτα να αφήσουμε ό,τι το παρεμβάλλει. Χρειάζεται να δούμε ότι έχουμε επενδύσει στο να πιστεύουμε αυτό που μας λέει το εγώ, και ότι η πραγματικότητα δεν έχει καμία σχέση με το σώμα και τον εγκέφαλο. Τώρα αναζητούμε διαφορετικούς μάρτυρες: τα σύμβολα της συγχώρεσης αντί για την αμαρτία, την αγάπη αντί το μίσος, τη θεραπεία αντί για τον πόνο, τη ζωή αντί για το θάνατο:

Ο Μάρτυρας του Θεού δεν βλέπει μαρτυρίες για το σώμα. Ούτε δίνει προσοχή στους μάρτυρες με άλλα ονόματα που μιλούν με άλλους τρόπους για την πραγματικότητά του. Αυτός γνωρίζει ότι δεν είναι πραγματικό... Και για κάθε μάρτυρα του θανάτου του σώματος Αυτός σου στέλνει έναν μάρτυρα της ζωής σου μέσα σε Αυτόν ο Οποίος δεν γνωρίζει θάνατο. Κάθε θαύμα που Αυτός φέρνει είναι ένας μάρτυρας ότι το σώμα δεν είναι πραγματικό. Τους πόνους του και τις απολαύσεις του Αυτός τις θεραπεύει το ίδιο, γιατί όλοι οι μάρτυρες της αμαρτίας υπηρετούν την αντικατάστασή Του... Όπως ο φόβος είναι μάρτυρας για τον θάνατο, έτσι το θαύμα είναι ο μάρτυρας για την ζωή...

Οι ετοιμοθάνατοι ζουν, και οι νεκροί ανασταίνονται, και ο πόνος έχει εξαφανιστεί. Ωστόσο ένα θαύμα δεν μιλάει μόνο για τον εαυτό του, αλλά για ό,τι αντιπροσωπεύει...

Η αγάπη, επίσης, έχει σύμβολα σε έναν κόσμο αμαρτίας. Το θαύμα συγχωρεί γιατί αντιπροσωπεύει κάτι που είναι πέρα από την συγχώρεση και είναι αληθινό... Και η αλήθεια θα αποκαλυφθεί σε σένα που διάλεξες τα σύμβολα της αγάπης να πάρουν τη θέση της αμαρτίας. (Κ-27.VI.4:1-3,7-9· 5:7,9-10· 6:1-2; 8:6)

Καλώντας τους μάρτυρες του Αγίου Πνεύματος και όχι του εγώ, είμαστε σε θέση να κινηθούμε πέρα από τις διαφορές και τα ξεχωριστά συμφέροντα που αντιλαμβανόμαστε - τα οποία είναι εγγενή στο πως αντιλαμβάνεται το σώμα - προς την όραση της ενότητας και του κοινού σκοπού - τα οποία είναι εγγενή στο νου του ενός Υιού του Θεού.

(8:1) Άφησε το Άγιο Πνεύμα να είναι ο Κριτής του τι είσαι, διότι Αυτό έχει βεβαιότητα στην οποία δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία, γιατί βασίζεται σε βεβαιότητα τόσο μεγάλη που η αμφιβολία δεν έχει κανένα νόημα μπροστά στην παρουσία Της.

Το Άγιο Πνεύμα αντανakλά τη βεβαιότητα του Θεού. Όταν επιλέξαμε εναντίον της, γίναμε εξ ορισμού αβέβαιοι. Έτσι ξεκίνησε η αμφιβολία, η πηγή κάθε φόβου. Θυμηθείτε αυτό το υπέροχο απόσπασμα που κλείνει την ενότητα «Ο Χριστός μέσα Σου», το οποίο εκφράζει τη βεβαιότητα που δίνει τέλος στην αμφιβολία μας:

Πριν υπάρξει σύγκρουση πρέπει να υπάρχει αμφιβολία. Και κάθε αμφιβολία πρέπει να είναι σχετικά με τον εαυτό σου. Ο Χριστός δεν έχει καμιά αμφιβολία, και από την βεβαιότητά Του προέρχεται η ηρεμία Του. Αυτός θα ανταλλάξει την βεβαιότητά Του με όλες σου τις αμφιβολίες, αν συμφωνήσεις ότι Αυτός είναι ένα με σένα, και ότι αυτή η Ενιαιότητα είναι ατέλειωτη, άχρονη, και δεν έχεις παρά να απλώσεις το χέρι σου και να τη πιάσεις διότι τα χέρια σου είναι δικά Του. Αυτός είναι μέσα σου, ωστόσο περπατά και δίπλα σου και μπροστά σου, δείχνοντάς σου τον δρόμο που πρέπει να διαβείς για να βρεις τον Εαυτό Του ολοκληρωμένο. Η ηρεμία Του γίνεται η βεβαιότητά σου. Και πού είναι η αμφιβολία όταν η βεβαιότητα έχει έρθει; (Κ-24.V.9)

(8:2-4) Ο Χριστός δεν είναι δυνατόν να αμφιβάλλει για τον Εαυτό Του. Η Φωνή του Θεού μπορεί μόνο να Τον τιμά, αγαλλιάζοντας για την τέλεια, αιώνια αθωότητά Του. Αυτός που έχει κριθεί από Εκείνον μπορεί μόνο να γελά με την ενοχή, και να μην επιθυμεί να παίζει πια με τα παιχνίδια της · αδιαφορεί για τις μαρτυρίες του σώματος μπροστά στην αγαλλίαση του ιερού προσώπου του Χριστού.

Όσο περισσότερο στρεφόμαστε στο Άγιο Πνεύμα για βοήθεια, τόσο λιγότερο σοβαρά θα παίρνουμε αυτόν τον κόσμο και ό,τι συμβαίνει εδώ. Έτσι, αντανakλώντας την Αγάπη Του, θα γινόμαστε ακόμα πιο στοργικοί και διαθέσιμοι στους άλλους. Δεν σημαίνει, όπως ξέρουμε, ότι γυρνάμε την πλάτη στα δικά μας βάσανα ή των άλλων ανθρώπων, αλλά απλώς ότι βλέπουμε τον πόνο διαφορετικά, χωρίς να δίνουμε στις άμυνες του εγώ τη δύναμη να καταστρέψουν την πραγματικότητα της αγάπης μέσα στο νου μας. Έτσι τα χαρούμενα όνειρα της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος αντικαθιστούν τους εγωικούς εφιάλτες της ενοχής και του θανάτου. Και μπορούμε να χαμογελάμε:

... Στηρίξου στο Άγιο Πνεύμα, και επέτρεψε στα γλυκά Του όνειρα να πάρουν την θέση εκείνων που ονειρευόσουν με τρόμο και με τον φόβο του θανάτου. Το Άγιο Πνεύμα φέρνει όνειρα συγχώρεσης, στα οποία η επιλογή δεν είναι ποιος είναι ο δολοφόνος και ποιος θα είναι το θύμα. Στα όνειρα που Αυτό φέρνει δεν υπάρχει φόνος ούτε θάνατος. Το όνειρο της ενοχής ξεθωριάζει από τα μάτια σου, αν και είναι κλειστά. Ένα χαμόγελο έχει έρθει για να φωτίσει το κοιμισμένο σου πρόσωπο. Ο ύπνος είναι τώρα ειρηνικός, γιατί αυτά είναι χαρούμενα όνειρα. (Κ-27.VII.14:3-8)

(9:1) Και έτσι σε κρίνει το Άγιο Πνεύμα.

Το Άγιο Πνεύμα δεν βλέπει την ψευδαίσθηση, ούτε αναγνωρίζει ως αλήθεια αυτό που έχουμε κάνει πραγματικότητα για εμάς: τη σκέψη της αμαρτίας ή το σώμα. Έτσι λαμβάνουμε την στοργική Του κρίση:

... Άγιος είσαι, αιώνιος και ολοκληρωμένος, σε ειρήνη για πάντα μέσα στην Καρδιά του Θεού. Που είναι ο κόσμος, και που είναι η θλίψη τώρα; (Εγχ-15.1:11-12)

(9:2-7) Δέξου τον Λόγο Του γι' αυτό που είσαι, διότι Εκείνο φέρει μαρτυρίες για την όμορφη δημιουργία σου, και για το Νου του Οποίου η Σκέψη δημιούργησε την πραγματικότητά σου. Τι μπορεί να σημαίνει το σώμα για Εκείνο που γνωρίζει την δόξα του Πατέρα και του Υιού; Ποιους ψιθύρους του εγώ είναι δυνατόν ν' ακούσει; Τι θα μπορούσε να Το πείσει ότι οι αμαρτίες σου είναι πραγματικές; Άφησε το Άγιο Πνεύμα να είναι ο Κριτής του καθετί που φαίνεται ότι σου συμβαίνει σε αυτόν τον κόσμο. Τα μαθήματά Του θα σου δώσουν την ικανότητα να γεφυρώσεις το χάσμα ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις και την πραγματικότητα.

Χρειάζεται να είμαστε πρόθυμοι για να έρθουμε κοντά Του και να πούμε: «Είμαι αναστατωμένος γιατί με έλκει η ιδιαιτερότητά μου, αλλά να ξέρεις ότι το βλέπω εσφαλμένα γιατί βλέπω ότι η πηγή της ευχαρίστησης και του πόνου είναι στο σώμα μου και όχι ως αποτέλεσμα της απόφασης του νου μου». Σε αυτή την παράγραφο αυτό που εκφράζεται επομένως, είναι ότι το Άγιο Πνεύμα δεν ασχολείται με το σώμα, ούτε με ό,τι πιστεύουμε πως είναι τα προβλήματά μας εδώ. Το Άγιο Πνεύμα υπάρχει μέσα στο νου και βλέπει μόνο το νου, όντας πέρα από τις άμυνες της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου και του σώματος. Έτσι, δεν ξεγελιέται από τις άμυνες των δύο επιπέδων του εγώ που αποκρύπτουν το νου. Το να πάμε για βοήθεια σε Αυτό σημαίνει ότι έχουμε τη μικρή προθυμία να αναστείλουμε την ταύτιση με τον εαυτό που τον ονομάζουμε σωματικό/ψυχολογικό. Αυτή είναι η προθυμία, να αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να ερμηνεύσει ξανά το σώμα και τον σκοπό του: την επικοινωνία και τη σχέση αντί για το διαχωρισμό και την επίθεση:

Να θυμάσαι ότι το Άγιο Πνεύμα ερμηνεύει το σώμα μόνο ως μέσον επικοινωνίας. Εφόσον είναι ο Σύνδεσμος Επικοινωνίας ανάμεσα στον Θεό και τους διαχωρισμένους Υιούς Του, το Άγιο Πνεύμα ερμηνεύει όλα όσα έχεις φτιάξει στο φως του τι Αυτό το ίδιο είναι. Το εγώ διαχωρίζει μέσω του σώματος. Το Άγιο Πνεύμα προσεγγίζει μέσω αυτού τους άλλους. Εσύ δεν αντιλαμβάνεσαι τους αδελφούς σου έτσι όπως τους αντιλαμβάνεται το Άγιο Πνεύμα, διότι δεν θεωρείς τα σώματα ως ένα απλό μέσο σύνδεσης των νούν και της ένωσής τους με τον δικό σου και τον δικό μου...

*Αν χρησιμοποιείς το σώμα για επίθεση, τότε είναι βλαβερό για σένα. Αν το χρησιμοποιείς για να φτάσεις το νου εκείνων που πιστεύουν ότι είναι σώματα, και να τους διδάξεις **μέσω** του σώματος ότι δεν είναι έτσι, τότε θα καταλάβεις τη δύναμη του νου που βρίσκεται μέσα σου... Στην υπηρεσία της ένωσης [το σώμα] γίνεται ένα όμορφο μάθημα επικοινωνίας, που έχει αξία μέχρι να **γίνει** η επικοινωνία... Το Άγιο Πνεύμα δεν βλέπει το σώμα έτσι όπως το βλέπεις εσύ, διότι γνωρίζει ότι η μόνη πραγματικότητα που υπάρχει στο κάθε τι είναι η υπηρεσία που προσφέρει στον Θεό για χάρη της λειτουργίας που του δίνει Εκείνος. (Κ-8.VII.2:1-5· 3:1-2,4,6)*

Η ένωσή μας με το Άγιο Πνεύμα το Οποίο επανερμηνεύει το σκοπό του σώματος, γίνεται το μέσο που ξυπνάμε από το όνειρο, η γέφυρα μεταξύ των ψευδαισθήσεων και της αλήθειας, το μέσο για να θυμόμαστε τη σχέση μας με τον Χριστό, ως Χριστός.

(10:1) Αυτό θα σου απομακρύνει κάθε πίστη που είχες εναποθέσει τον πόνο, την καταστροφή, τα βάσανα και την απώλεια.

Αυτό που υπονοείται εδώ είναι ότι το Άγιο Πνεύμα αφαιρεί την πίστη μας στον πόνο και την καταστροφή μόλις δώσουμε αυτές τις επενδύσεις μας σε Αυτό. Δεν μπορεί να τις πάρει αν συνεχίσουμε να τις κρατάμε. Το θαύμα δεν είναι μαγεία. Δεν μπορούμε να πούμε στον Ιησού: «Σε αγαπάμε πολύ και είμαστε αναστατωμένοι. Σε παρακαλούμε, διώξε τον πόνο». Αν τον αγαπούσαμε πολύ, δεν θα επιλέγαμε τον πόνο για να αμυνθούμε ενάντια σε αυτή την αγάπη. Επομένως, ο Ιησούς αφαιρεί τις άμυνες όταν του τις φέρουμε.

(10:2-3) Σου δίνει όραση που βλέπει πέρα από αυτά τα μακάβρια φαινόμενα, και αντικρίζει το ευγενικό πρόσωπο του Χριστού σε όλα αυτά. Δεν θα αμφιβάλλεις πια ότι μόνο καλό μπορεί να έρθει σε σένα που είσαι ο αγαπημένος του Θεού, διότι Αυτό θα κρίνει όλα τα συμβάντα, και θα διδάσκει το μοναδικό μάθημα που περιέχουν όλα.

Δεν μας ζητείται να αρνηθούμε αυτό που βλέπουν τα μάτια του σώματός μας, αλλά μας ζητείται να βγούμε από το όνειρο και να κοιτάξουμε μαζί με τον Ιησού στα περιεχόμενά του. Πάνω από το πεδίο της μάχης με αυτόν δίπλα μας, όλα μοιάζουν διαφορετικά, και τώρα βλέπουμε τον κόσμο σαν ένα όνειρο. Αυτό που πιστεύαμε ότι μας έδωσε σωτηρία ή μας έφερε πόνο, τώρα καταλαβαίνουμε ότι ήταν μέρος της ίδιας ψευδαίσθησης. Αυτή είναι

... η πόρτα που κρατείται ανοιχτή ώστε το πρόσωπο του Χριστού να λάμψει επάνω σε αυτόν που ρωτάει, με αθωότητα, για να δει πέρα από το πέπλο των παλαιών ιδεών και των αρχαίων αντιλήψεων που φυλούσε για τόσο καιρό και με αγάπη εναντίον της όρασης του Χριστού εντός σου. (Κ-31.VII.13:7)

Κοιτάζοντας πέρα από την εμφάνιση της αμαρτίας - «των παλαιών ιδεών και των αρχαίων αντιλήψεων» - βλέπουμε την αντανάκλαση της αλήθειας την συγχώρεση να λάμπει από τους αδελφούς μας και τον εαυτό μας. Πόσο όμορφος γίνεται τότε ο κόσμος!

(11:1) Θα επιλέγει τα στοιχεία αυτά που εκπροσωπούν την αλήθεια, και θα αψηφά αυτές τις πλευρές που αντανακλούν μόνο μάταια όνειρα.

Να τονίσουμε ότι το Άγιο Πνεύμα αυτό δεν το κάνει με μαγικό τρόπο. Κρίνει για εμάς μόνο όταν Τον προσκαλούμε να μοιραστεί την δική Του αντίληψη για τον κόσμο, και δεν Του ζητάμε να μοιραστεί τη δική μας αντίληψη και μετά να τη διορθώσει για μας. Δεν φέρνουμε έτσι την αλήθεια στην ψευδαίσθηση, αλλά την ψευδαίσθηση στην αλήθεια, κι έτσι κοιτάζουμε διαφορετικά τους αδελφούς μας, όπως προτείνει αυτό το υπέροχο απόσπασμα:

Ονειρέψου τρυφερά τον αναμάρτητο αδελφό σου, ο οποίος ενώνεται μαζί σου σε άγια αθωότητα. Και από αυτό το όνειρο ο Κύριος των Ουρανών θα ξυπνήσει ο ίδιος τον πολυαγαπημένο του Υιό. Ονειρέψου την καλοσύνη του αδελφού σου αντί να εμμένεις στα λάθη του μέσα στα όνειρά σου. Επέλεξε να ονειρευτείς τις φροντίδες του αντί να μετράς τις πληγές που σου προκάλεσε. Συγχώρεσέ του τις ψευδαισθήσεις του, και δώσε του ευχαριστίες για όλη την βοήθεια που έδωσε. Και μην βάζεις στην άκρη τα πολλά του δώρα επειδή αυτός δεν είναι τέλειος στα όνειρά σου. (Κ-27.VII.15:1-6)

Η συγχώρεσή μας «αντιπροσωπεύει την αλήθεια», ενώ τα παράπονά μας «δεν αντανακλούν παρά ανούσια όνειρα».

(11:2) Και θα ερμηνεύει εκ νέου όλα όσα βλέπεις, και όλα όσα σου συμβαίνουν, όλες τις περιστάσεις, και κάθε γεγονός που φαίνεται να σε αγγίζει με οποιοδήποτε τρόπο, με το δικό Του μοναδικό σημείο αναφοράς, ολοκληρωτικά ενοποιημένο και βέβαιο.

Το Άγιο Πνεύμα δεν αλλάζει το όνειρο. Αλλάζει τον τρόπο που βλέπουμε το όνειρο. Στη συνέχεια βλέπουμε όλες τις καταστάσεις ως ευκαιρίες για μάθηση, έχουμε ένα νου που έχει επιλέξει το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και επομένως ένα νου που μπορεί να το αλλάξει.

(11:3) Και θα βλέπεις την αγάπη πέρα από το μίσος, την συνέπεια μέσα στην αλλαγή, την αγνότητα στην αμαρτία, και μόνο την ευλογία του Ουρανού πάνω στον κόσμο.

Αυτή είναι η γνωστή πλέον κρίση του Αγίου Πνεύματος: η συμπεριφορά γίνεται αντιληπτή ως έκκληση για αγάπη ή ως έκφραση της. Αυτό δεν σημαίνει ότι τα πράγματα εδώ είναι αληθινά, αλλά ότι αντανακλούν μια απόφαση στο νου να είμαι είτε με το εγώ - όταν η συμπεριφορά μου είναι η σκιά της εσφαλμένης επιλογής μου, γι' αυτό κάνω έκκληση για βοήθεια - είτε με το Άγιο Πνεύμα - όταν η συμπεριφορά μου αντανακλά την Αγάπη Του, την συνέπεια της ευλογίας του Ουρανού στην αγνή αθωότητα του Υιού.

(12:1-2) Αυτή είναι η ανάστασή σου, διότι η ζωή σου δεν είναι κομμάτι από οτιδήποτε από όσα βλέπεις. Στέκει πέρα από το σώμα και τον κόσμο, πέρα από κάθε μαρτυρία ανιερότητας, μέσα στην Αγιότητα, άγια όπως και Αυτή.

Αυτό το μάθημα καταγράφηκε κοντά στο τέλος της Σαρακοστής, λίγο πριν το Πάσχα · γι' αυτό γίνεται η αναφορά στην ανάσταση. Η «ζωή» στην οποία αναφέρεται ο Ιησούς είναι ο αληθινός Εαυτός που είναι πέρα από τη δεύτερη γραμμή άμυνας του εγώ - τον κόσμο - και την πρώτη γραμμή του - το εγωικό σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Παρόλο που περιπλανηθήκαμε στη μακρινή χώρα των ονείρων του εγώ, παραμένουμε

... στην εστία στον Θεό, να ονειρευόμαστε την εξορία, απόλυτα όμως ικανοί να ξυπνήσουμε στην πραγματικότητα. (Κ-10.Ι.2:1)

Το Άγιο Πνεύμα είναι η ανάμνηση αυτής της εστίας και η συγχώρεση το μέσο που χρησιμοποιεί για να μας αφυπνίσει από το όνειρο του θανάτου, ο ορισμός των Μαθημάτων για την Ανάσταση (Εγχ-28.1:1-4).

(12:3-4) Μέσα στους πάντες και τα πάντα η Φωνή Του σου μιλά μόνο για τον Εαυτό σου και τον Δημιουργό σου, ο Οποίος είναι Ένα με Αυτόν. Έτσι θα βλέπεις το άγιο πρόσωπο του Χριστού μέσα στα πάντα, και πουθενά δεν θ' ακούς κανένα άλλο ήχο παρά μόνο την ηχώ της Φωνής του Θεού.

Αυτό δεν αφορά ό,τι αντιλαμβανόμαστε σωματικά. Το να δούμε το άγιο πρόσωπο του Χριστού σημαίνει ότι βλέπουμε την αθωότητα του αδελφού μας, επειδή συνειδητοποιούμε ότι οι αμαρτίες για τις οποίες τον κατηγορούμε είναι προβολές των αμαρτιών για τις οποίες κατηγορούμε εμάς τους ίδιους - οι οποίες είναι όλες απατηλές. Έτσι κοιτάμε πέρα από την ασχήμια του μίσους του εγώ στο πρόσωπο της συγχώρεσης, ακούγοντας πέρα από τις δολοφονικές κραυγές του εγώ την απαλή ηχώ της Φωνής του Θεού. Πόσο χαρούμενο είναι το νεογέννητο όραμα που υποδέχονται τα μάτια μας!

Σκέψου την ομορφιά που θα βλέπεις, εσύ που θα περπατάς μαζί Του! Και σκέψου πόσο ωραίο εσύ και ο αδελφός σου θα φαίνεστε ο ένας στον άλλον! Πόσο ευτυχισμένοι θα είστε που είστε μαζί, μετά από ένα μακροχρόνιο και μοναχικό ταξίδι όπου πορευόσασταν μόνοι. Τις πύλες του Ουρανού, ανοιχτές τώρα για εσάς, θα ανοίξετε τώρα στους θλιμμένους. Και όλοι όσοι κοιτούν το πρόσωπο του Χριστού μέσα σε σας θα αγαλλιάζουν. Πόσο ωραίο ήταν το θέαμα που είδατε πέρα από το πέπλο, που θα φέρετε για να φωτίσετε τα κουρασμένα μάτια εκείνων που είναι τόσο εξουθενωμένοι όσο εσείς κάποτε. Πόσο ευγνώμονες θα είναι που θα σας δουν ανάμεσά τους, να προσφέρετε την συγχώρεση του Χριστού για να διασκορπίσετε την πίστη τους στην αμαρτία. (Κ-22.ΙV.4)

Ο Ιησούς στρέφεται στις περιόδους εξάσκησης αυτού του μαθήματος:

(13:1-2) Ασκούμεστε χωρίς λόγια σήμερα, εκτός από την αρχή του χρονικού διαστήματος που περνάμε με τον Θεό. Αρχίζουμε αυτά τα διαστήματα με μια μοναδική, αργή επανάληψη της σκέψης με την οποία αρχίζουμε την μέρα μας.

Αυτό σημαίνει ότι αντιλαμβάνομαι πόσο πολύ θέλω να δω όλα τα πράγματα ως απόηχο της φωνής του δικού μου Θεού - τη φωνή του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας - όμως είναι μια αντίληψη για την οποία δεν θέλω να είμαι υπεύθυνος. Επομένως, χρειάζεται πρώτα να δούμε καθετί που αντιλαμβανόμαστε πως αποδεικνύει ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι ο Ιησούς άδικο. Αυτή η λανθασμένη αντίληψη, μόλις συνειδητοποιηθεί, μπορεί να έρθει στη θεραπευτική του παρουσία. Αυτός είναι ο σκοπός αυτής και κάθε περιόδου εξάσκησης. Σημειώστε την έλλειψη έμφασης σε συγκεκριμένες λέξεις που θα καθοδηγούν τις ήσυχες στιγμές μας. Αυτή η απουσία έμφασης θα αυξηθεί καθώς συνεχίζουμε το μονοετές εκπαιδευτικό πρόγραμμα του βιβλίου εργασιών.

(13:3) Και έπειτα παρατηρούμε τις σκέψεις μας, κάνοντας σιωπηλή έκκληση στο Άγιο Πνεύμα που βλέπει τα στοιχεία της αλήθειας μέσα σε αυτές.

Το στοιχείο της αλήθειας που υπάρχει στην επιθυμία μου να είμαι διαχωρισμένος είναι ότι το επέλεξα όχι επειδή ήμουν αμαρτωλός, αλλά επειδή φοβόμουν τη αφηρημένη Αγάπη του Θεού, που εξακολουθεί να υπάρχει στο νου μου, παρόλο που κινήθηκα εναντίον της. Έτσι οι σκέψεις μου ζητούν βοήθεια και δεν εκφράζουν αμαρτία. Σημειώστε επίσης ότι επιστρέφει το θέμα της παρατήρησης του νου, που είναι ο πυρήνας αυτών των ασκήσεων του βιβλίου εργασιών.

(13:4) Το αφήνουμε να αξιολογήσει την κάθε μία σκέψη που έρχεται στο νου, να απομακρύνει τα στοιχεία των ονείρων, και να τις επιστρέψει πάλι σε καθαρές ιδέες που δεν αντικρούουν το Θέλημα του Θεού.

Το Άγιο Πνεύμα θα αξιολογήσει τις σκέψεις μου μόνο αν Του τις δώσω - που είναι ο ρόλος μου στη συγχώρεση. Πρέπει να έχω επίγνωση αυτών των σκέψεων της ιδιαιτερότητας, ώστε να μπορεί να με βοηθήσει να τις δω διαφορετικά. Έτσι δεν επενδύω στο εγώ, και μ' αυτόν τον τρόπο εξαφανίζεται. Αυτό που μένει είναι η ορθά νοούμενη αντανάκλαση της Επανόρθωσης. Αυτή η ιδέα θυμίζει την έκκληση που κάνει ο Ιησούς να είμαστε ειλικρινείς μαζί του, η προϋπόθεση για να κρατήσουμε το χέρι που θα μας οδηγήσει στη Βασιλεία, την οποία και οι δύο έχουμε και είμαστε:

Παρατήρησε προσεκτικά και δες τι είναι αυτό που ζητάς πραγματικά. Να είσαι απόλυτα ειλικρινής με τον εαυτό σου σε αυτό, διότι δεν πρέπει να κρύβουμε τίποτα ο ένας από τον άλλο. Αν θέλεις πραγματικά να προσπαθήσεις να το κάνεις αυτό, έχεις κάνει το πρώτο βήμα προς την προετοιμασία του νου σου ώστε να εισέλθει ο Ιερός Ένας. Θα προετοιμαστούμε γι' αυτό μαζί, διότι μόλις Αυτός έρθει, θα είσαι έτοιμος να με βοηθήσεις να ετοιμάσουμε και άλλους νόες γι' Αυτόν. Για πόσο θα Του αρνείσαι το Βασίλειό Του; (Κ-4.ΙΙΙ.8)

(14) Δώσε Του τις σκέψεις σου, και Αυτός θα σου τις επιστρέψει ως θαύματα που διακηρύσσουν χαρμόσυνα την ολότητα και την ευτυχία που επιθυμεί ο Θεός για τον Υιό Του, ως απόδειξη της αιώνιας Αγάπης Του. Και καθώς κάθε σκέψη μεταμορφώνεται κατ' αυτό τον τρόπο, παίρνει την θεραπευτική δύναμη από το Νου που είδε την αλήθεια μέσα σ' αυτή, και δεν μπόρεσε να εξαπατηθεί από ό,τι εσφαλμένο είχε προστεθεί. Όλα τα νήματα της φαντασίωσης φεύγουν. Και αυτό που παραμένει είναι ενοποιημένο μέσα σε μία τέλεια Σκέψη που προσφέρει την τελειότητά της παντού.

Η δουλειά μου είναι να αναγνωρίσω πως αυτό που κρίνω ότι είναι απαραίτητο για την ευτυχία μου είναι απλά ένα νήμα φαντασίωσης. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσω ότι απλώς εξαπατήθηκα από

αυτό που μου είπε το εγώ μου πως ήταν η πραγματικότητα. Όμως πρέπει να έχω επίγνωση ότι ταυτίζομαι με αυτό και με το σώμα που αντανακλά το δικό του σύστημα σκέψης. Μόνο τότε μπορεί να αντικατασταθεί από την «τέλεια Σκέψη που προσφέρει την τελειότητά της παντού» - το νου του ενοποιημένου Υιού του Θεού. Παραθέσαμε νωρίτερα την πρώτη στροφή από το ποίημα της Helen «Η Δεύτερη Ευκαιρία». Εδώ είναι μέρος από τη δεύτερη στροφή, που απεικονίζει το θαύμα της αγάπης του Ιησού, η οποία συμβολίζεται με το αστέρι που λαμβάνουμε με αντάλλαγμα των δικών μας σκέψεων του μίσους:

Το αγκάλιασα σφιχτά [το μίσος] και το έκρυψα στην καρδιά μου,

Και όμως το κράτησα μακριά από την Αγάπη Του.

Όσπου μια μέρα τα μάτια μου συνάντησαν τα δικά Του, και μετά

Τα δάχτυλά μου άνοιξαν και άνοιξε η καρδιά μου. Και ενώ

Κοίταξα μακριά ένα αστέρι ήταν στο χέρι μου.

Κι άλλο ένα στην καρδιά μου.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 45)

(15:1-2) Πέρνα δεκαπέντε λεπτά όταν ξυπνήσεις με αυτό τον τρόπο, και με χαρά δώσε άλλα δεκαπέντε πριν πας για ύπνο το βράδυ. Η υπηρεσία σου αρχίζει καθώς εξαγνίζονται όλες σου οι σκέψεις.

Όπως θα δούμε σε ένα επόμενο μάθημα (Εργ.154), η υπηρεσία μας δεν έχει να κάνει με κάτι το εξωτερικό, αλλά απλά με την αποδοχή της Επανόρθωσης για τον εαυτό μας. Τι άλλο θα μπορούσε να είναι, αφού μόνο ο νους του Υιού του Θεού χρειάζεται θεραπεία; Αυτός είναι ο νους τον οποίο υπηρετούμε καθώς επιζητούμε να τον εξαγνίσουμε από τις αμαρτωλές μας σκέψεις.

(15:3-5) Έτσι διδάσκεσαι να διδάσκεις στον Υιό του Θεού το ιερό μάθημα της ιερότητάς του. Κανένας δεν θα μείνει που να μην ακούσει, όταν εσύ ακούς την Φωνή του Θεού να αποδίδει τιμές στον Υιό του Θεού. Και ο κάθε ένας θα μοιράζεται μαζί σου τις σκέψεις τις οποίες Αυτό έχει μεταφράσει εκ νέου μέσα στο νου σου.

Εδώ πάλι βλέπουμε το θέμα ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας: «Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνο εγώ» (Εργ.137). Όταν επιλέγω το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μου, επιλέγω ενάντια στο διαχωρισμό. Σε εκείνη την άγια στιγμή είμαι ο Υιός του Θεού, ο οποίος είναι ένας. Πώς, λοιπόν, θα μπορούσαμε να μην ακούσουμε τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος να διακηρύσσει την αγιότητα του Χριστού ως δική μας;

(16) Αυτή είναι η Λαμπρή σου. Κι έτσι εναποθέτεις τα δώρα των χιονάτων κρίνων στον κόσμο, αντικαθιστώντας τις μαρτυρίες της αμαρτίας και του θανάτου. Μέσα από την δική σου μεταμόρφωση σώζεται ο κόσμος, και με χαρά απελευθερώνεται από την ενοχή. Τώρα ανυψώνουμε με χαρά το νου μας που έχει αναστηθεί με ευγνωμοσύνη προς Αυτόν που έχει αποκαταστήσει την σωφροσύνη μας.

Τα κρίνα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι το υπέροχο σύμβολο της συγχώρεσης. Όταν επιλέγω ενάντια στην ενοχή και υπέρ της αθωότητας, επιλέγω για όλους - ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Το δικό μας δώρο των κρίνων έτσι αναιρεί τη σταύρωση του διαχωρισμού και επαναφέρει στον λυτρωμένο και αναστημένο μας νου την επίγνωση της Ταυτότητάς μας ως ένας Υιός. Αυτό το πασχάλινό απόσπασμα συμβαδίζει υπέροχα με αυτή τη σκέψη:

Αυτός είναι ο δρόμος [η αθωότητα γεννιέται από τη συγχώρεση] προς τον Ουρανό και προς την ειρήνη του Πάσχα, μέσα στην οποία ενωνόμαστε με χαρμόσυνη επίγνωση ότι ο Υιός του Θεού έχει αναστηθεί από το παρελθόν, και έχει αφυπνιστεί στο παρόν. Τώρα είναι ελεύθερος, δίχως όρια στην επικοινωνία με όλα όσα βρίσκονται μέσα του. Τώρα τα κρίνα της αθωότητάς του είναι ανέγγιχτα από την ενοχή, και τέλεια προστατευμένα από το ψύχος του φόβου καθώς και από τον καταστροφικό μαρασμό της αμαρτίας.

Εδώ είναι ο σωτήρας και φίλος σου, ελευθερωμένος από την σταύρωση μέσω της όρασής σου, κι ελεύθερος να σε οδηγήσει τώρα εκεί που θα ήθελε να είναι κι αυτός... Και με χαρά εσύ και ο αδελφός σου θα πορεύεστε μαζί στον δρόμο της αθωότητας, τραγουδώντας καθώς βλέπετε την ανοιχτή πόρτα του Ουρανού και θ' αναγνωρίζετε το σπίτι που σας κάλεσε. (Κ-20.II.10:1-3· 11:1,3)

(17) Και κάθε ώρα θα θυμόμαστε Αυτό που είναι η σωτηρία και η απελευθέρωση. Καθώς δίνουμε τις ευχαριστίες μας ο κόσμος ενώνεται μαζί μας και με χαρά δέχεται τις ιερές μας σκέψεις, τις οποίες ο Ουρανός έχει διορθώσει και εξαγνίσει. Τώρα επιτέλους έχει αρχίσει η υπηρεσία μας να διαδώσουμε στον κόσμο τα χαρμόσυνα νέα ότι η αλήθεια δεν έχει ψευδαισθήσεις, και ότι η γαλήνη του Θεού μέσα από εμάς, ανήκει σε όλους.

Βλέπουμε ξανά ότι ο κόσμος είναι ένα με εμάς, και καθώς αποδεχόμαστε αυτό το μήνυμα στο νου μας, γίνεται αποδεκτό και για τον κόσμο:

Κοίταξε τον Λυτρωτή σου, και δεξ αυτό που θέλει να σου δείξει στον αδελφό σου, και μην αφήνεις την ενοχή να σηκωθεί ξανά και να σε τυφλώσει. Διότι η αμαρτία θέλει να σε κρατά διαχωρισμένο από αυτόν, αλλά ο Λυτρωτής σου θέλει να βλέπεις τον αδελφό σου σαν τον εαυτό σου. Η σχέση σου είναι τώρα ένας ναός θεραπείας · ένας τόπος όπου όλοι οι κουρασμένοι μπορούν να έρθουν να αναπαυτούν. Εδώ είναι η ανάπαυση που περιμένει τους πάντες, μετά το ταξίδι. Και η σχέση σου την φέρνει πιο κοντά σε όλους. (Κ-19.III.11)

Αυτή είναι η εμπειρία που περιμένει την απελευθέρωση της κρίσης μέσα από την επιλογή του οράματος της συγχώρεσης. Η φωνή μας τώρα αντηχεί τη Φωνή που ενώνει τον Υιό του Θεού, την ταυτότητα που θυμόμαστε με χαρά καθώς ενώνουμε τους αδελφούς μας μέσα από τις ευχαριστίες που δίνουμε στον Ιησού, ο οποίος μας έφερε σε αυτόν τον ιερό τόπο της ανάστασης. Τον θυμόμαστε με ευγνωμοσύνη κάθε λεπτό σήμερα καθώς αποφασίζουμε ενάντια στην κρίση και υπέρ της αλήθειας.

ΜΑΘΗΜΑ 152

Η δύναμη της απόφασης είναι δική μου

Το μάθημα αυτό συνεχίζει τη συζήτηση για το ρόλο που έχουν το σώμα και ο κόσμος στη στρατηγική που χρησιμοποιεί το εγώ για να προστατεύσει την ταυτότητά του, κάνοντας ακόμα πιο ξεκάθαρη τη σύνδεση μεταξύ νου και σώματος. Η ουσία είναι πως οτιδήποτε αντιλαμβάνεστε προέρχεται από την απόφαση του νου. Η σκέψη αυτή, «Η δύναμη της απόφασης είναι δική μου», είναι ο πρωταρχικός φόβος του εγώ. Το γεγονός ότι ο νους σου έχει όλη τη δύναμη σημαίνει ότι ο κόσμος από μόνος του δεν έχει καμία. Επειδή εσύ και μόνο εσύ έχεις τη δύναμη να αλλάξεις τον τρόπο που αισθάνεσαι και σκέφτεσαι, δεν είσαι πλέον

...στο έλεος πραγμάτων έξω από σένα, δυνάμεων που δεν μπορείς να ελέγξεις, και σκέψεων που έρχονται σε σένα ενάντια στην θέλησή σου. (Κ-19.IV-Δ.7:4)

Η δύναμη να είσαι ευτυχισμένος και ειρηνικός δεν εναπόκειται λοιπόν στον κόσμο, αλλά στην απόφασή σου. Το μάθημα επίσης εκφράζει τη μη-δυϊστική πραγματικότητα του Ουρανού.

(1:1-4) Κανένας δεν υφίσταται απώλεια εκτός κι αν είναι δική του απόφαση. Κανένας δεν δοκιμάζεται από πόνο εκτός και αν βρεθεί σε αυτή την κατάσταση από επιλογή του. Κανένας δεν μπορεί να θλίβεται ούτε να φοβάται ή να θεωρεί τον εαυτό του ασθενή εκτός και αν αυτά είναι τα αποτελέσματα που θέλει. Και κανένας δεν πεθαίνει χωρίς την δική του συναίνεση.

Στο τρίτο εμπόδιο για την ειρήνη, η έλξη του θανάτου, ο Ιησούς λέει σχεδόν το ίδιο πράγμα:

... Κανένας δεν μπορεί να πεθάνει εκτός κι αν επιλέξει τον θάνατο. Αυτό που φαινομενικά είναι ο φόβος για τον θάνατο είναι στην πραγματικότητα η έλξη του. Και η ενοχή επίσης, προκαλεί φόβο και είναι τρομακτική. Ωστόσο, δεν θα μπορούσε να έχει καμία απολύτως δύναμη παρά μόνο σε κείνους που ελκύονται σε αυτήν και την αναζητούν. Το ίδιο συμβαίνει και με τον θάνατο. (Κ-19.IV-Γ.1:4-8)

Ο Ιησούς χωρίς να χρησιμοποιεί τη λέξη *νους*, διδάσκει ότι όλα όσα βιώνουμε εδώ προέρχονται από την απόφαση του νου. Αυτό δεν συνδέεται με κάτι συγκεκριμένο, όπως ότι επιλέγω να ζήσω ή να πεθάνω, ή να είμαι σε αυτή ή σε μια άλλη σχέση. Η τελική απόφαση - η μόνη που είναι σημαντική - είναι αυτή που πήραμε ως ένας Υιός στην αρχική στιγμή, και τη μία που την παίρνουμε επανειλημμένα: είναι η απόφαση να απομακρυνθούμε από το Άγιο Πνεύμα, που δηλώνει ότι η αρχή της Επανόρθωσης είναι ψέμα και ο μόνος αληθινός δάσκαλος είναι το εγώ. Από αυτή τη μία επιλογή προέρχονται κάθε απώλεια και πόνος, και η ψευδαίσθηση ότι ο κόσμος έχει κάτι να προσφέρει. Η απόφαση του νου να δεχτεί τα ψέματα του εγώ ως την αλήθεια αποδεικνύει όχι μόνο ότι έχουμε δίκιο για τον διαχωρισμό, αλλά και ότι κάποιος άλλος είναι υπεύθυνος για αυτό. Το να ρίξουμε το φταίξιμο σε κάτι έξω από εμάς είναι ο σκοπός κάθε πόνου και ταλαιπωρίας, ακόμα και αν ρίξουμε το φταίξιμο στο θάνατο. Όμως το να αποδεχθούμε την Επανόρθωση σημαίνει ότι παύουμε να ταυτιζόμαστε με το εγώ, βγήκαμε έξω από το όνειρο με τον Ιησού και καταλάβαμε ότι όλα εδώ συνέβησαν τη μία τρελή στιγμή που επιλέξαμε να πιστέψουμε ότι εμείς είχαμε δίκιο και ο Θεός έκανε λάθος. Και έτσι επιλέγουμε ξανά.

(1:5) Τίποτα δεν συμβαίνει που να μην αντιπροσωπεύει την επιθυμία σου, και τίποτα από ό,τι επιλέγεις δεν παραλείπεται.

Επιθυμία μου είναι να είμαι ένα αυτόνομο άτομο, διαχωρισμένο από την ενότητα του Ουρανού. Αν αυτό είναι το δικό μου όνειρο, όλα όσα συμβαίνουν είναι αυτά που εγώ έχω βάλει εκεί · που είναι η απόφαση η οποία βασίζεται στην ανάγκη που έχει το εγώ μου να υπάρχει και να αποφύγει την ευθύνη για αυτό που επέλεξε.

(1:6-8) Εδώ είναι ο κόσμος σου, ολοκληρωμένος σε όλες του τις λεπτομέρειες. Εδώ βρίσκεται ολόκληρη η πραγματικότητά του για σένα. Και μόνο εδώ βρίσκεται η σωτηρία.

Αυτός είναι ο νους και οι επιθυμίες του · συγκεκριμένα, ο λήπτης των αποφάσεων που επιλέγει να έχει δίκιο παρά να είναι ευτυχισμένος. Το πρόβλημα βρίσκεται στο νου, όπως και στον κόσμο, *γιατί οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Αλλά ο νους είναι επίσης το μέρος που βρίσκουμε τη διόρθωση, επειδή ο Ιησούς είναι εκεί.

(2:1-2) Μπορεί να πιστεύεις ότι αυτή η θέση είναι ακραία, και πολύ απόλυτη για να είναι αλήθεια. Και όμως γίνεται η αλήθεια να έχει εξαιρέσεις;

Ο Ιησούς μιλά για τη μη δυϊστική προϋπόθεση στην οποία βασίζονται τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, η οποία θα αναπτυχθεί περαιτέρω στο μάθημα. Εάν νομίζετε ότι υπάρχει οτιδήποτε το αληθινό στον

κόσμο ή στο σώμα, καταλαβαίνετε εντελώς λάθος αυτά τα μαθήματα. Δεν υπάρχει κανένας συμβιβασμός εδώ. Ο Ιησούς λέει, ότι εάν πιστεύετε πως αυτή η θέση είναι πολύ ακραία, σκεφτείτε: «γίνεται η αλήθεια να έχει εξαιρέσεις;» Εάν η αλήθεια είναι ο Θεός, ο Οποίος είναι η τέλεια ενότητα, ότι είναι έξω από την Ενιαιότητά Του δεν μπορεί να είναι δικό Του και επομένως δεν μπορεί να είναι πραγματικό. Οτιδήποτε πιστεύουμε ότι είναι πραγματικό προέρχεται από την επιθυμία του νου να έχει δίκιο, που λέει ότι θέλω να υπάρχω και ο κόσμος να μαρτυρά αυτήν την πραγματικότητα.

(2:3) Αν έχεις το δώρο που περιέχει τα πάντα, είναι δυνατόν η απώλεια να είναι αληθινή;

Το «δώρο που περιέχει τα πάντα» είναι η αγάπη που κρατά ο Ιησούς για εμάς. Όμως όταν πιστεύουμε ότι η απώλεια είναι δυνατή, λέμε ότι δεν έχουμε τα πάντα, μια πεποίθηση που προέρχεται από την κρυφή επιθυμία να είμαστε σε μια κατάσταση έλλειψης και στέρησης, για την οποία ευθύνεται κάποιος ή κάτι άλλο. Έτσι διατηρούμε το διαχωρισμό μας από τον Θεό ακέραιο, χωρίς όμως να φέρουμε ευθύνη. Το απόσπασμα από το κείμενο που ακολουθεί περιγράφει τη διαδικασία του να χρησιμοποιούμε την επίθεση (δηλαδή την προβολή) για να κατηγορήσουμε τους άλλους για το κενό και την απώλεια που αισθανόμαστε τα οποία πιστεύουμε ότι είναι η φυσική μας κατάσταση:

Η επίθεση ποτέ δεν θα μπορούσε να προωθήσει την επίθεση εκτός κι αν εσύ την αντιλαμβάνεσαι ως μέσον που σου στερεί κάτι που θέλεις. Εν τούτοις, δεν γίνεται να χάσεις τίποτα εκτός κι αν δεν του δίνεις εσύ αξία, κι επομένως δεν το θέλεις. Αυτό σε κάνει να νιώθεις ότι το στερείσαι, και με το να προβάλλεις την δική σου απόρριψη πιστεύεις τότε ότι σου το παίρνουν οι άλλοι. Πρέπει στ' αλήθεια να φοβάσαι αν πιστεύεις ότι ο αδελφός σου σου επιτίθεται για να αποσπάσει με την βία την Βασιλεία των Ουρανών από σένα. Αυτή είναι η έσχατη βάση για κάθε προβολή του εγώ. (Κ-7.VII.8)

(2:4-7) Γίνεται ο πόνος να είναι κομμάτι της ειρήνης, ή η θλίψη κομμάτι της χαράς; Μπορεί ο φόβος και η ασθένεια να εισέλθουν σε ένα νου όπου κατοικούν η αγάπη και η τέλεια αγιότητα; Η αλήθεια πρέπει να περιέχει τα πάντα, αν είναι όντως αλήθεια. Μην δέχεσαι κανένα αντίθετο και καμία εξαίρεση, διότι αν κάνεις κάτι τέτοιο σημαίνει ότι αντιτίθεται στην αλήθεια ολοκληρωτικά.

Ο Ιησούς μας λέει για άλλη μια φορά ότι τα μαθήματά του είναι όλα ή τίποτα, και ότι δεν πρέπει να παραβλέπουμε την πραγματικότητα με το να προσπαθούμε να κάνουμε οτιδήποτε σε αυτόν τον κόσμο πραγματικό. Το καλύτερο που μπορούμε να πούμε είναι ότι κάτι εδώ εξυπηρετεί το σκοπό του Αγίου Πνεύματος ώστε να είναι μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε να θυμόμαστε την πραγματικότητα. Επομένως, όσο πιστεύουμε ότι υπάρχει πόνος ή η απουσία του, κάνουμε πραγματικότητα τη δυαδικότητα και την ψευδαίσθηση. Όσο πιστεύουμε ότι υπάρχει χαρά αλλά δεν είμαστε χαρούμενοι, λέμε πως αυτός ο κόσμος είναι πραγματικός και ότι ο Ουρανός δεν είναι. Διαβάζουμε τη σαφή έκφραση της ασυμβίβαστης φύσης της πραγματικότητας - μόνο η αλήθεια είναι αληθινή:

... Είτε πρέπει ο Θεός να είναι τρελός, ή αυτός ο κόσμος είναι ένα τόπος τρέλας. Ούτε μια Σκέψη δική Του δεν βγάζει κανένα νόημα μέσα σε αυτόν τον κόσμο. Και τίποτα από όσα πιστεύει αυτός ο κόσμος σαν αλήθεια δεν έχει κανένα απολύτως νόημα στον Δικό Του Νου. Αυτό που δεν έχει καμία λογική και κανένα νόημα είναι παραφροσύνη. Και αυτό που είναι τρέλα δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Αν μια πεποίθηση που της αποδίδεται τόσο μεγάλη αξία εδώ ήταν αληθινή, τότε κάθε Σκέψη που ο Θεός έκανε ποτέ είναι μια ψευδαίσθηση. Αλλά αν έστω και μια Σκέψη Του είναι αληθινή, τότε όλες οι πεποιθήσεις που ο κόσμος τους δίνει κάποιο νόημα είναι λανθασμένες, και δεν έχουν κανένα απολύτως νόημα. Αυτή είναι η επιλογή που κάνεις. Μην προσπαθείς να τη δεις

διαφορετικά, ούτε να τη διαστρεβλώσεις σε κάτι που δεν είναι. Γιατί μόνο αυτή την απόφαση μπορείς να πάρεις. (Κ-25.VII.3:2-11)

Ο Ιησούς συνεχίζει με την ίδια σκέψη:

(3:1-4) Η σωτηρία είναι η αναγνώριση ότι η αλήθεια είναι αληθινή, και τίποτα άλλο δεν είναι αληθινό. Αυτό το έχεις ακούσει και στο παρελθόν, αλλά μπορεί να μην δέχεσαι και τα δύο σκέλη του. Χωρίς το πρώτο, το δεύτερο δεν έχει νόημα. Αλλά χωρίς το δεύτερο, ούτε και το πρώτο είναι πια αληθινό.

Θέλουμε να έχουμε λίγο Ουρανό μέσα στην κόλαση, και έτσι θα πούμε: Η αλήθεια είναι αληθινή, ο Θεός είναι Αγάπη και ο Ουρανός είναι υπέροχος, αλλά αυτός ο κόσμος είναι επίσης αληθινός, όπως και οι εμπειρίες μας εδώ. Κάτι από το σώμα μας είναι σημαντικό και κάποιες από τις εμπειρίες μας είναι αληθινές. Αυτά να μην αλλάξουν σε μας! Έτσι μιλάει το εγώ, αλλά ο Ιησούς μας λέει ότι αν το πρώτο μέρος της δήλωσής του είναι αληθινό - «η αλήθεια είναι αληθινή» - το δεύτερο μέρος πρέπει επίσης να είναι αληθινό - «τίποτα άλλο δεν είναι αληθινό». Δεν μπορεί να υπάρχει αντίθετο στην αλήθεια. Το να πούμε ότι η αλήθεια είναι αληθινή σημαίνει ότι οτιδήποτε εκτός της Ενιαιότητας είναι μια ψευδαίσθηση. Γι' αυτό μας έχει ειπωθεί ότι δεν μπορούμε να έχουμε λίγο κόλαση στον Ουρανό, ή λίγο Ουρανό στην κόλαση:

... Δεν μπορείς να παραιτηθείς από τον Ουρανό μόνο εν μέρει. Δεν γίνεται να βρίσκεσαι λιγάκι στην κόλαση. Ο Λόγος του Θεού δεν έχει εξαιρέσεις. Αυτό είναι που τον καθιστά ιερό και πέρα από αυτό τον κόσμο. (Εγχ-13.7:3-6)

... είναι αδιανόητες κάποιες περιοχές κόλασης στον Ουρανό. (Εγχ-22.1:4)

(3:5-8) Η αλήθεια δεν γίνεται να έχει αντίθετο. Αυτό όσες φορές και να το πούμε ή να το σκεφτούμε δεν μπορεί να είναι υπερβολή. Διότι αν αυτό που δεν είναι αληθές είναι αληθές σαν αυτό που είναι πραγματικά αληθές, τότε μέρος της αλήθειας είναι ψεύτικο. Και η αλήθεια χάνει την σημασία της.

Αυτό που κάνει αυτές τις λέξεις να έχουν νόημα είναι να σκεφτόμαστε το τι κάνουμε με τον κόσμο. Εάν κάτι εδώ είναι αληθινό, τότε ένα μέρος της αλήθειας πρέπει να είναι ψευδές. Η αλήθεια περιλαμβάνει τα πάντα, είναι μία, και δεν υπάρχει τίποτα έξω από την ενότητά της. Για να το πούμε αλλιώς, ο κόσμος της αντίληψης (της μορφής) δεν είναι το αντίθετο της γνώσης. Στην καλύτερη περίπτωση αντικατοπτρίζει την αλήθεια της γνώσης, αλλά από μόνη της είναι απατηλή, αφού «αυτό που περιλαμβάνει τα πάντα δεν μπορεί να έχει αντίθετο» (Κ-εισ.1:8):

Η μεγάλη πραγματική διαφορά ανάμεσα στην αντίληψη και την γνώση γίνεται προφανής αν αναλογιστείς αυτό: Δεν υπάρχει τίποτα το μερικό σε σχέση με την γνώση. Κάθε όψη είναι ολοκληρωμένη, και επομένως καμία όψη δεν είναι διαχωρισμένη... Η αντίληψη, ακόμα και στο ανώτερο επίπεδό της, δεν είναι ποτέ ολοκληρωμένη. Ακόμα και η αντίληψη του Αγίου Πνεύματος, που είναι η τελειότερη δυνατή όσον αφορά την αντίληψη, δεν έχει νόημα στον Ουρανό. Η αντίληψη μπορεί να φτάσει παντού κάτω από την δική Του καθοδήγηση, διότι η όραση του Χριστού βλέπει τα πάντα μέσα στο φως. Εν τούτοις, καμιά αντίληψη, όσο άγια και να είναι, δεν θα διαρκέσει για πάντα. (Κ-13.VIII.2:1-2,5-8)

(3:9) Τίποτα δεν είναι αληθινό εκτός από την αλήθεια, και αυτό που είναι ψευδές είναι εσφαλμένο.

Αν και αυτό το θέμα επαναλαμβάνεται συνεχώς σε όλο το κείμενο, στο βιβλίο εργασιών και στο εγχειρίδιο, δεν μπορεί κανείς να ζήσει σε αυτόν τον κόσμο κατανοώντας τα πράγματα με αυτόν τον

τρόπο. Επομένως, τα Μαθήματα Θαυμάτων μας διδάσκουν να αντικατοπτρίζουμε αυτήν την αλήθεια εδώ μέσω της συγχώρεσης. Επομένως, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε τις εμπειρίες μας, αλλά να αρνηθούμε αυτό που νομίζουμε ότι είναι. Όλα εδώ είναι συμβολικά και είναι δική μας επιλογή αν συμβολίζουν το σύστημα σκέψης της ιδιαιτερότητας του εγώ ή τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος που βλέπει όλα τα πράγματα ως αίθουσες διδασκαλίας. Το να επιλέξουμε απλά ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και την αλήθεια, είναι το σημείο όπου βρίσκεται η ουσία της σωτηρίας:

*Η σωτηρία βρίσκεται στο απλό γεγονός ότι οι ψευδαισθήσεις δεν είναι τρομακτικές διότι δεν είναι αληθινές. Είναι τρομακτικές μόνο φαινομενικά, στον βαθμό που αποτυγχάνεις να τις αναγνωρίσεις γι' αυτό που είναι · και θα αποτύχεις να το κάνεις αυτό στον βαθμό που **θέλεις** να είναι αληθινές. Και στον ίδιο βαθμό αρνείσαι την αλήθεια, κι έτσι δεν μπορείς να κάνεις την απλή επιλογή ανάμεσα στην αλήθεια και τις ψευδαισθήσεις · τον Θεό και τις φαντασιώσεις. Να το θυμάσαι αυτό, και δεν θα έχεις καμιά δυσκολία να αντιληφθείς την απόφαση ως αυτό που είναι, και τίποτα περισσότερο. (Κ-16.V.14)*

Ο Ιησούς με αυτόν τον τρόπο διευκρινίζει ότι το πρόβλημα δεν είναι η μορφή του. Το πρόβλημα είναι το γεγονός ότι **θέλουμε** το πρόβλημα, διότι η επιθυμία μας καταδεικνύει το εγώ ως πραγματικό.

(4:1-2) Αυτή είναι η πιο απλή διάκριση, αν και η πιο δυσνόητη. Όχι όμως επειδή είναι δύσκολο να αντιληφθείς την διάκριση.

Ο Ιησούς λέει ότι δεν είναι πραγματικά δύσκολο να κατανοήσουμε πως ό,τι είναι αληθινό είναι αληθινό και ό,τι είναι ψεύτικο είναι εσφαλμένο. Μάλιστα, στην αρχή του τελευταίου κεφαλαίου του κειμένου, ρωτά τι θα μπορούσε να είναι πιο εύκολο να μάθει κανείς εκτός από αυτή την απλή αλήθεια που αφορά την αλήθεια. Δεν ξεγελιέται από τις διαμαρτυρίες μας ότι δεν μπορούμε να μάθουμε αυτό που είναι τόσο απλό και τόσο προφανές:

Πόσο απλή είναι η σωτηρία! Το μόνο που λέει είναι ότι αυτό που ποτέ δεν ήταν αληθινό δεν είναι αληθινό τώρα, ούτε θα είναι ποτέ. Το αδύνατο δεν έχει συμβεί, και δεν μπορεί να έχει επιπτώσεις. Και αυτό είναι όλο. Μπορεί αυτό να είναι δύσκολο να το μάθει κάποιος που θέλει να είναι αλήθεια; Μόνο η απροθυμία να το μάθει κανείς θα μπορούσε να κάνει ένα τόσο εύκολο μάθημα δύσκολο. Πόσο δύσκολο είναι να δεις ότι αυτό που είναι ψεύτικο δεν μπορεί να είναι αληθινό, και ό,τι είναι αληθινό δεν μπορεί να είναι ψεύτικο; Δεν μπορείς πια να πεις ότι δεν αντιλαμβάνεσαι διαφορές στο ψεύτικο και στο αληθινό. Σου έχει ειπωθεί ακριβώς πώς να ξεχωρίζεις το ένα από το άλλο, και τι ακριβώς να κάνεις εάν μπερδευτείς. Γιατί, λοιπόν, επιμένεις να μην μαθαίνεις τόσο απλά πράγματα; (Κ-31.I.1)

Σημειώστε άλλη μια φορά ότι ο Ιησούς συνεχώς επιστρέφει στο πρόβλημα των κινήτρων: Αυτό που κάνει τόσο δύσκολο να κατανοήσουμε την απλότητα του μαθήματος είναι η απροθυμία να εγκαταλείψουμε τον ψεύτικο εαυτό μας.

(4:3) Είναι καλυμμένη πίσω από μία αχανή σειρά επιλογών που δεν φαίνονται να είναι εξ ολοκλήρου δικές σου.

Με άλλα λόγια, ο κόσμος υπάρχει έξω από το νου μου και δεν είμαι υπεύθυνος γι' αυτόν, όντας θύμα, όχι των επιλογών του νου μου αλλά των εξωτερικών συμβάντων. Αυτή, για άλλη μια φορά, είναι η ουσία του να λαμβάνουμε τις αποφάσεις μας: την αλήθεια της ενιαιότητας του Υιού - την Αγάπη του Χριστού - ή την ψευδαίσθηση των διαχωρισμένων συμφερόντων:

Ο πυρήνας της ψευδαίσθησης του διαχωρισμού βρίσκεται απλά στην φαντασίωση της καταστροφής του νοήματος της αγάπης [στην ιδιαίτερη σχέση]. Και μόνο αν το νόημα της αγάπης επανορθωθεί στην επίγνωση σου θα μπορέσεις να γνωρίσεις τον εαυτό σου που μοιράζεται αυτό το νόημα. Ο διαχωρισμός είναι μόνο η απόφαση να μην γνωρίζεις τον εαυτό σου. Ολόκληρο αυτό το σύστημα σκέψης είναι μια προσεχτικά επινοημένη μαθησιακή εμπειρία, που είναι σχεδιασμένη για να σε παρασύρει μακριά από την αλήθεια προς την φαντασίωση. Όμως, για κάθε μάθηση που θα σου έκανε κακό, ο Θεός σου προσφέρει την διόρθωση και την ολοκληρωτική διαφυγή από όλες τις συνέπειές της.

Η απόφαση για το αν θα ακούσεις ή όχι αυτά τα μαθήματα και θα τα ακολουθήσεις δεν είναι παρά η επιλογή ανάμεσα στην αλήθεια και τις ψευδαισθήσεις. Διότι εδώ η αλήθεια είναι διαχωρισμένη από την ψευδαίσθηση και δεν συγχέεται καθόλου με αυτή. Πόσο απλή γίνεται αυτή η επιλογή όταν την αντιληφθείς μόνο ως αυτό που είναι. Διότι μόνο οι φαντασιώσεις κάνουν δυνατή την σύγχυση στην επιλογή, κι αυτές είναι εξολοκλήρου μη πραγματικές. (Κ-16.Υ.15-16)

Ωστόσο, αυτές οι πολύ περίπλοκες φαντασιώσεις της ιδιαιτερότητας είναι που κρύβουν την απλότητα του προβλήματος και τη λύση του - τη δύναμη που έχει ο νους μας να επιλέγει:

Σ' αυτόν τον κόσμο η μόνη εναπομείνασα ελευθερία είναι η ελευθερία της επιλογής · πάντα ανάμεσα σε δύο επιλογές ή δύο φωνές. (Δ-1.7:1)

(4:4) Και έτσι η αλήθεια φαίνεται σαν να έχει κάποιες πλευρές που διαψεύδουν την συνέπειά της, που φαίνεται όμως ότι δεν είναι τίποτα άλλο από αντιφάσεις που έχεις εισάγει εσύ.

Ένα παράδειγμα της ασυνέπειας της αλήθειας είναι να πιστεύουμε ότι ο Θεός, που είναι αιώνια στον Ουρανό της τέλει αγάπης, είναι και σε αυτόν τον κόσμο, παρόλο που ο κόσμος είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από ένας τόπος αγάπης. Οι περισσότερες θρησκείες ωθούνται να περπατήσουν στο αδύνατο τεντωμένο σχοινί και να εξηγήσουν το πως ένας κόσμος γεμάτος βία, μίσος και θάνατο μπορεί να συνυπάρξει με τον πάντοτε Θεό ο οποίος υποτίθεται ότι τον δημιούργησε. Έτσι, η αλήθεια φαίνεται να είναι ασυνεπής, όπως στο σχόλιο του Ιησού αφού μας παρουσίασε ένα πορτρέτο του πόνου που είναι εγγενής στη ζωή του σώματος. Θα επιστρέψουμε σε αυτό το πορτρέτο παρακάτω, αλλά εδώ είναι τα λόγια του Ιησού σχετικά με την ασυνέπεια του να πιστεύει κάποιος ότι ένας στοργικός Θεός θα μπορούσε να προκαλέσει επίθεση και θάνατο:

Αν αυτός ήταν ο αληθινός κόσμος, τότε όντως ο Θεός **θα ήταν** σκληρός. Γιατί κανένας Πατέρας που θα υπέβαλλε τα παιδιά Του σε αυτό ως τίμημα της σωτηρίας δεν θα ήταν δυνατόν να **είναι** στοργικός. **Η αγάπη δεν σκοτώνει για να σώσει.** Αν το έκανε αυτό, τότε η επίθεση θα ήταν η σωτηρία, κι αυτή είναι η ερμηνεία του εγώ, και όχι του Θεού. (Κ-13.εισ.3:1-4)

Δεν αντιλαμβανόμαστε ότι η ασυνέπεια και η αντίφαση αυτή εισάγονται από εμάς. Δεν ήταν ο Λόγος του Θεού που έγραψε τη Βίβλο, αλλά ο νους των ανθρώπων των οποίων η αμφιταλάντευση και η σύγκρουση βρήκαν δημιουργική έκφραση στις βιβλικές ιστορίες, που αποκορυφώνονται σε μια θεολογία που δεν βγάζει νόημα. Ο Ιησούς μας ζητά να μην κατηγορήσουμε για ασυνέπεια τον Θεό ή την αλήθεια, γιατί η ασυνέπεια είναι δική μας, που φτιάχτηκε από τη μαγική προσπάθεια να επιτρέψουμε να υπάρχει λίγος Ουρανός στην κόλαση. Εξηγεί ακόμη, στο πλαίσιο της Χριστιανικής άποψης για τη σταύρωση, ότι αυτή η θεολογία είναι αδιανόητη:

... Αυτό που εξασφάλισε την Επανόρθωση δεν ήταν η σταύρωση, ήταν η ανάσταση. Πολλοί ελίκρινες Χριστιανοί το έχουν παρεξηγήσει αυτό... Αν δούμε την σταύρωση από αυτή την αντεστραμμένη άποψη, όντως φαίνεται σαν ο Θεός να επέτρεψε, ακόμα και να ενθάρρυνε έναν

από τους Υιούς Του να υποφέρει διότι αυτός ήταν καλός. Αυτή η ιδιαίτερα ατυχής ερμηνεία, η οποία προέκυψε από προβολή, έχει οδηγήσει πολλούς ανθρώπους να φοβούνται πικρά τον Θεό. Τέτοιες αντιθρησκευτικές απόψεις μπαίνουν σε πολλές θρησκείες. Όμως οι αληθινοί Χριστιανοί θα έπρεπε να σταματήσουν και να ρωτήσουν «Πως είναι δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο;»... Η καταδίωξη πολύ συχνά καταλήγει σε μια προσπάθεια να «δικαιώσεις» την τρομερή παρεξήγηση ότι ο Θεός ο Ίδιος καταδίωξε τον Ίδιο Του τον Υιό για χάρη της σωτηρίας. Οι λέξεις από μόνες τους δεν έχουν σημασία... Πιστεύεις πως ο Πατέρας μας πραγματικά σκέφτεται με αυτόν τον τρόπο; Είναι πολύ βασικό να απαλλαγείς από τέτοιες σκέψεις για να σιγουρευτούμε ότι τίποτα τέτοιο δεν παραμένει στο νου σου. Εγώ δεν «τιμωρήθηκα» επειδή **εσύ** ήσουν κακός. Το μάθημα της καλοσύνης που διδάσκει η Επανόρθωση, χάνεται αν μολυνθεί με αυτό το είδος της διαστρέβλωσης. (Κ-3.1.1:2-3,5-8· 2:4-5,8-11)

Ο Ιησούς κάνει τώρα μια βαρυσήμαντη δήλωση που αφορά το γιατί ο Θεός δεν θα μπορούσε να έχει καμία σχέση με αυτόν τον κόσμο. Έχω ήδη πει πως οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* προσπαθούν συχνά να αλλάξουν το νόημα αυτών που λέει ο Ιησούς όταν λέει ότι ο Θεός πράγματι δημιούργησε «τον κόσμο που βλέπετε», θεωρώντας ότι σημαίνει ότι ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο, αλλά όχι τον πόνο και την ταλαιπωρία που εμείς έχουμε κάνει πραγματικά. Ωστόσο, ο Ιησούς δεν εννοεί αυτό, όπως βλέπουμε τώρα. Το θέμα του είναι ότι ο Θεός δεν δημιούργησε έναν κόσμο στον οποίο πιστεύουμε ότι μπορούμε να δούμε. Με άλλα λόγια, δεν δημιούργησε έναν αντιληπτικό ή δυϊστικό κόσμο μορφών στον οποίο υπάρχει υποκείμενο και αντικείμενο. Διαβάζουμε:

(5) Έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός, πρέπει να παραμένεις αμετάβλητος, και τα μεταβατικά στάδια είναι εξ ορισμού εσφαλμένα. Και αυτό περιλαμβάνει όλες τις εναλλαγές συναισθημάτων, τις μεταβολές στις καταστάσεις του σώματος και του νου · σε όλη την επίγνωση και σε κάθε ανταπόκριση. Αυτή η περιεκτικότητα των πάντων είναι που κάνει την αλήθεια να ξεχωρίζει από το ψέμα, και το σφάλμα να μένει ξέχωρο από την αλήθεια, όντας αυτό που είναι.

Είναι ολοφάνερο ότι: τα πάντα στον κόσμο αλλάζουν, κάτι που μας βοηθά να καταλάβουμε γιατί ο Θεός δεν θα μπορούσε να εμπλέκεται με τον κόσμο. Αν η πραγματικότητα του Ουρανού είναι αμετάβλητη, αυτός ο κόσμος είναι ακριβώς το αντίθετό του. Δεν είναι μόνο το φυσικό σώμα που αλλάζει - από τη γέννηση, μέσα από αυτό που ονομάζουμε ζωή, μέχρι το θάνατο, που ακολουθείται από διάφορα στάδια στη «μετά θάνατον ζωή» - όμως και οι συναισθηματικές μας καταστάσεις αλλάζουν - οι διαθέσεις, οι σκέψεις και τα συναισθήματά μας μεταβάλλονται συνεχώς. Όλα αυτά δεν είναι παρά ψευδαισθήσεις που σχεδιάστηκαν από το εγώ για να κρύψουν την αμετάβλητη αλήθεια της πραγματικότητας:

*Τα φαινόμενα απατούν, αλλά μπορούν να αλλάξουν. Η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη. Δεν εξαπατά καθόλου, και εάν δεν μπορείς να δεις πέρα από τα φαινόμενα **πλανάσαι**. Γιατί το καθετί που βλέπεις θα αλλάξει, αλλά ωστόσο το θεωρούσες πραγματικό πριν, και τώρα το θεωρείς πραγματικό ξανά. Η πραγματικότητα έτσι υποβιβάζεται σε μορφή, και θεωρείται ικανή να αλλάξει. Η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη. Αυτό είναι που την κάνει πραγματική, και την κρατάει χωριστά από όλα τα φαινόμενα. Πρέπει να υπερβεί κάθε μορφή για να είναι ο εαυτός της. Δεν μπορεί να αλλάξει. (Κ-30.VIII.1)*

(6:1) Δεν είναι παράξενο να πιστεύεις το ότι να θεωρείς ότι εσύ έφτιαξες τον κόσμο που βλέπεις είναι αλαζονεία;

Οι άνθρωποι θα έλεγαν με ψεύτικη ταπεινότητα: Πώς θα μπορούσα να φτιάξω αυτόν τον κόσμο; Είναι πολύ σύνθετος και πολύπλοκος. Ωστόσο, σκεφτείτε τους παράξενους κόσμους που

φτιάχνουμε μέσα στα όνειρα κάθε βράδυ, πολλοί από τους οποίους είναι περίεργοι και εξωτικοί, επώδυνοι ή ευχάριστοι, απλοί ή πολύπλοκοι. Όμως είναι απατηλοί, δεν διαφέρουν από τα όνειρα που αποτελούν το φυσικό σύμπαν:

Τα όνειρα σου δείχνουν ότι έχεις τη δύναμη να φτιάξεις έναν κόσμο έτσι όπως θα τον ήθελες να είναι, και ότι επειδή τον θέλεις τον βλέπεις. Και όσο τον βλέπεις δεν αμφιβάλλεις ότι είναι πραγματικός. Ωστόσο, εδώ είναι ένας κόσμος, ξεκάθαρα μέσα στο νου σου, που φαίνεται ότι βρίσκεται έξω από σένα... Σου φαίνεται πως ξυπνάς, και το όνειρο έχει φύγει. Όμως αυτό που δεν μπορείς ν' αναγνωρίσεις είναι ότι αυτό που προκάλεσε το όνειρο δεν έφυγε μαζί του. Η επιθυμία σου να φτιάξεις έναν κόσμο που δεν είναι πραγματικός παραμένει ακόμα μαζί σου. Και αυτό στο οποίο φαίνεται πως ξυπνάς δεν είναι παρά μια άλλη μορφή του ίδιου κόσμου που έβλεπες στο όνειρό σου. Όλο σου τον χρόνο τον περνάς βλέποντας όνειρα. Τα όνειρα που βλέπεις όταν κοιμάσαι και όταν ξυπνάς έχουν διαφορετικές μορφές, και αυτό είναι όλο. Το περιεχόμενό τους είναι το ίδιο. Είναι η διαμαρτυρία σου ενάντια στην πραγματικότητα, και η αποκρυσταλλωμένη και παρανοϊκή ιδέα σου ότι μπορείς να την αλλάξεις. (Κ-18.ΙΙ.5:1-3,8-15)

Επομένως, είναι αλαζονεία να πιστεύουμε ότι φτιάξαμε τον κόσμο, μια αλαζονεία που γεννιέται από την πεποίθηση ότι είμαστε πιο ισχυροί από τον Θεό και πως μπορούμε πράγματι να κάνουμε έναν κόσμο αντίθετο από τον δικό Του. Η αληθινή ταπεινοφροσύνη αναγνωρίζει - και ευτυχώς! - ότι μια τέτοια τρέλα είναι αδύνατη.

(6:2-3) Ο Θεός δεν τον έφτιαξε. Γι' αυτό μπορείς να είσαι σίγουρος.

Θα επαναλάβω αυτό το σημαντικό σημείο, δεν είναι ότι ο Θεός δεν έφτιαξε τον κόσμο που βλέπετε, όσον αφορά το πως τον ερμηνεύετε. Δεν έφτιαξε έναν κόσμο στον οποίο η αντίληψη - ο κόσμος της μορφής - είναι αληθινή, ούτε έφτιαξε έναν κόσμο στον οποίο τα πράγματα αλλάζουν, όπως έχουμε ήδη δει:

Ο κόσμος τον οποίο βλέπεις είναι μία ψευδαισθήση κόσμου. Ο Θεός δεν τον δημιούργησε, γιατί ό,τι Αυτός δημιουργεί πρέπει να είναι αιώνιο σαν τον Εαυτό Του. Όμως δεν υπάρχει τίποτα στον κόσμο που βλέπεις που θ' αντέξει για πάντα. Μερικά πράγματα θα διαρκέσουν στον χρόνο λίγο περισσότερο από άλλα. Όμως θα έρθει ο χρόνος όπου όλα τα ορατά πράγματα θα έχουν ένα τέλος. (Δ-4.1)

(6:4-7) Τι μπορεί Αυτός να ξέρει για το εφήμερο, για τους αμαρτωλούς και τούς ένοχους, τους φοβισμένους, τους βασανισμένους και τους απομονωμένους, και για το νου που ζει μέσα σε ένα σώμα και πρέπει να πεθάνει; Αυτό που κάνεις είναι να Τον κατηγορείς για παραφροσύνη, με το να νομίζεις ότι Αυτός έφτιαξε ένα κόσμο όπου τέτοια πράγματα φαίνεται ότι έχουν πραγματικότητα. Αυτός δεν είναι τρελός. Όμως μόνο η τρέλα φτιάχνει ένα κόσμο σαν αυτό.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, ο Ιησούς περιγράφει τον διαχωρισμένο κόσμο του εγώ - έναν κόσμο ενοχής, που είναι φτιαγμένος από την ενοχή:

Η αποδοχή της ενοχής μέσα στο νου του Υιού του Θεού ήταν η αρχή του διαχωρισμού, όπως η αποδοχή της Επανόρθωσης είναι το τέλος του. Ο κόσμος που βλέπεις είναι το απατηλό σύστημα εκείνων που έχουν χάσει τα λογικά τους από την ενοχή. Κοίταξε προσεκτικά αυτό τον κόσμο, και θα συνειδητοποιήσεις ότι έτσι είναι. Διότι αυτός ο κόσμος είναι το σύμβολο της τιμωρίας, και όλοι οι νόμοι που φαίνεται ότι τον κυβερνούν είναι οι νόμοι του θανάτου. Τα παιδιά γεννιούνται μέσα από τον πόνο και με πόνο. Το μεγάλωμά τους συνοδεύεται από βάσανα, και μαθαίνουν για την θλίψη και τον διαχωρισμό και τον θάνατο. Ο νους τους φαίνεται πως είναι παγιδευμένος μέσα στον εγκέφαλό τους, και οι δυνάμεις τους υποχωρούν όταν το σώμα τους πληγώνεται. Φαίνεται πως

αγαπούν, όμως εγκαταλείπουν και εγκαταλείπονται. Φαίνεται πως χάνουν αυτό που αγαπούν, κι αυτό είναι ίσως η πιο παρανοϊκή πίστη από όλες. Και τα σώματά τους μαραίνονται και αγκομαχούν και κείτονται στο έδαφος, και δεν υπάρχουν πια. Δεν υπάρχει κανένας τους που να μην έχει σκεφτεί ότι ο Θεός είναι σκληρός. (Κ-13.εισ.2)

Θυμόμαστε το επόμενο σχόλιο που κάνει ο Ιησούς ότι «αν αυτός ήταν ο αληθινός κόσμος, τότε όντως ο Θεός θα ήταν σκληρός» (Κ-13.εισ.3:1). Σε αυτό το απόσπασμα από το βιβλίο εργασιών μας λέει ότι αν αυτός ήταν ο πραγματικός κόσμος, ο Θεός θα ήταν τρελός. Το θέμα της τρέλας του Θεού συζητείται στην ενότητα «Ο Βράχος της Σωτηρίας», στο πλαίσιο της τρελής αρχής του εγώ που λέει ότι πρέπει να χάσει κάποιος για να κερδίσει ο άλλος, που είναι βάση για τον κόσμο της ενοχής και της τιμωρίας του εγώ:

Η όλη πεποίθηση ότι κάποιος χάνει, αντανακλά μόνο το βασικό αξίωμα ότι ο Θεός πρέπει να είναι παράφρων. Γιατί σε αυτό τον κόσμο φαίνεται ότι κάποιος κερδίζει **επειδή** ένας άλλος χάνει. Εάν αυτό ήταν αληθινό, τότε ο Θεός είναι πράγματι τρελός! Τι άλλο όμως αποτελεί αυτή η πεποίθηση εκτός από μια μορφή του πιο βασικού αξιώματος, «Η αμαρτία είναι πραγματική, και κυβερνάει τον κόσμο»; Για κάθε μικρό κέρδος πρέπει κάποιος να χάνει, και να πληρώνει το ακριβές αντίτιμο σε αίμα και οδύνη. Διαφορετικά το κακό θα θριάμβευε, και η καταστροφή θα ήταν το τίμημα για οποιοδήποτε κέρδος. Εσύ που πιστεύεις ότι ο Θεός είναι τρελός, εξέτασε το αυτό προσεκτικά, και κατάλαβε ότι πρέπει ή ο Θεός να είναι παρανοϊκός ή η ίδια η πεποίθηση, αλλά όχι και τα δύο. (Κ-25.VII.11)

Έτσι επιστρέφουμε στη θεμελιώδη αρχή ή το ένα ή το άλλο: η ζωή ή ο θάνατος, η αγάπη ή η αμαρτία, η τρέλα του Θεού ή η δική μας.

Καθώς εργάζεστε με τα Μαθήματα, είναι σημαντικό να μην φέρνετε τον Θεό, το Άγιο Πνεύμα ή οτιδήποτε πνευματικό στον κόσμο ή στο σώμα. Πράγματι, όπως είδαμε, το σώμα κατασκευάστηκε ειδικά για να κρύψει το πνευματικό που βρίσκεται πέρα από τον κόσμο. Το μόνο «πνευματικό» πράγμα εδώ είναι να βλέπουμε τον κόσμο ως μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε, από τον Δάσκαλο που είναι μέσα στο νου μας, ότι ο κόσμος είναι απατηλός. Αυτός είναι ο μόνος σκοπός του, γιατί δεν υπάρχει τίποτα εγγενώς πνευματικό που να αφορά το υλικό.

(7:1) Το να νομίζεις ότι ο Θεός έφτιαξε το χάος, επινόησε τα αντίθετα προς την αλήθεια, και ανέχεται ο θάνατος να νικά την ζωή αντικρούει το Θέλημά Του · όλα αυτά είναι αλαζονεία.

Ο Ιησούς μας υποδεικνύει ευγενικά την αλήθεια και μας ζητά να την ακολουθήσουμε. Το χάος της παράνοιας και η σκληρότητα του κόσμου μας δεν είναι έργο του Θεού, ούτε κάποια μυστηριώδης έκφραση της Θέλησής Του. Προέρχεται αποκλειστικά από την παράλογη απόφαση που πήραμε υπέρ του εγώ, κάνοντας μ' αυτόν τον τρόπο εμάς να έχουμε δίκιο και τον Θεό να κάνει λάθος. Επιπλέον, όπως μας εξηγεί ο Ιησούς στην ενότητα «Οι Νόμοι του Χάους», αναγκάζουμε τον Θεό να σκέφτεται αυτό που σκεφτόμαστε. Θυμηθείτε αυτό το έντονο και ανησυχητικό απόσπασμα:

Η αλαζονεία πάνω στην οποία βασίζονται οι νόμοι του χάους δεν θα μπορούσε να είναι πιο προφανής από ό,τι φανερώνεται εδώ. Εδώ βρίσκεται η αρχή που προσδιορίζει πως πρέπει να είναι ο Δημιουργός της πραγματικότητας · τι πρέπει να σκέφτεται και τι πρέπει να πιστεύει · και πώς πρέπει να αντιδρά, πιστεύοντάς το. Δεν θεωρείται απαραίτητο να ερωτηθεί για την αλήθεια αυτού που έχει καθιερωθεί ως πίστη Του. Ο Υιός Του μπορεί να Του το πει αυτό, και Εκείνος δεν έχει άλλη επιλογή από το να δεχτεί τον λόγο του, ή να κάνει λάθος. Αυτό οδηγεί απευθείας στην **τρίτη** παράλογη πεποίθηση που φαίνεται πως διαιωνίζει το χάος. Διότι αν ο Θεός δεν μπορεί να κάνει λάθος, τότε πρέπει να δεχτεί την πεποίθηση του Υιού Του σχετικά με τον εαυτό του, και να τον μισήσει γι' αυτό. (Κ-23.II.6)

Φτιάξαμε την αμαρτία αληθινή και μετά φτιάξαμε έναν Θεό που την πιστεύει, και ζητά να εκδικηθεί για να μας τιμωρήσει. Επιπλέον, φτιάξαμε έναν κόσμο για να επιτεθούμε στον Θεό και μετά Τον φέραμε μέσα σε αυτόν, απαιτώντας να τον φτιάξει. Στη συνέχεια, προχωράμε ακόμη παραπέρα και λέμε ότι ο Θεός έφτιαξε αυτόν τον κόσμο με την άπειρη σοφία Του, το μυστήριο της οποίας δεν μπορούμε να συλλάβουμε. Ο Ιησούς, ωστόσο, μας ζητά να αφήσουμε τον Θεό εντελώς έξω από αυτό το χάος της τρέλας, το οποίο η αλαζονεία μας χρησιμοποιεί για να ισχυριστεί ότι έχουμε δίκιο (και επομένως είμαστε λογικοί) και ότι ο Θεός έχει άδικο (και επομένως είναι τρελός). Είναι καιρός, λέει ο Ιησούς, να γίνουμε στην ταπεινοί:

(7:2-5) Η ταπεινοφροσύνη θα έβλεπε ότι όλα αυτά τα πράγματα δεν είναι από Αυτόν. Και είναι δυνατόν να βλέπεις κάτι που δεν δημιούργησε ο Θεός; Το να θεωρείς ότι μπορείς σημαίνει απλά ότι πιστεύεις ότι μπορείς ν' αντιληφθείς αυτό που ο Θεός δεν θέλησε να υπάρχει. Τι άλλο θα μπορούσε να είναι πιο αλαζονικό από αυτό;

Η πεποίθησή μας είναι πως μπορούμε να δούμε ό,τι δεν δημιούργησε ο Θεός. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο ότι βλέπουμε τον πόνο και την ασθένεια, αλλά το ότι πιστεύουμε πως βλέπουμε, σκεφτόμαστε και αισθανόμαστε. Οι αντιλήψεις, οι σκέψεις και τα συναισθήματά μας είναι μέρος της ίδιας ψευδαίσθησης. Εξισώνοντας την αλαζονεία με τη μικρότητα και την ταπεινοφροσύνη με το μεγαλείο, ο Ιησούς μας ζητά να μην αφήσουμε τον κόσμο να υπονομεύσει τη επίγνωση της αληθινής μας δόξας:

Μην ικανοποιείσαι με την μικρότητα. Παρά βεβαιώσου ότι καταλαβαίνεις τι είναι η μικρότητα, και γιατί ποτέ δεν θα μπορούσες και είσαι ικανοποιημένος με αυτή. Η μικρότητα είναι η δική σου προσφορά προς τον εαυτό σου. Την προσφέρεις στην θέση του μεγαλείου, και την δέχεσαι. Τα πάντα σε αυτό τον κόσμο είναι μικρά διότι είναι ένας κόσμος φτιαγμένος από μικρότητα, με την παράξενη πίστη ότι η μικρότητα μπορεί να σε ικανοποιήσει. Όταν αγωνίζεσαι για οτιδήποτε σε αυτόν τον κόσμο με την πίστη ότι θα σου φέρει ειρήνη, τότε υποτιμάς τον εαυτό σου και τον κάνεις τυφλό στη δόξα. Η μικρότητα και η δόξα είναι οι επιλογές για τις οποίες μπορείς να αγωνιστείς και να επαγρυπνήσεις. Πάντα θα διαλέγεις την μία εις βάρος της άλλης. (Κ-15.III.1)

(8:1) Σήμερα, ας είμαστε πραγματικά ταπεινοί, και ας δεχτούμε αυτό που φτιάξαμε ως αυτό που είναι.

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς φτιάξαμε αυτόν τον κόσμο για να αποκλείσουμε τον Θεό από τη ζωή μας. Αυτό εννοεί ο Ιησούς αργότερα στο βιβλίο εργασιών, όπως έχουμε δει πριν, όταν μας λέει ότι

... ο κόσμος ήταν προορισμένος να είναι ένας τόπος όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να εισέλθει, και όπου ο Υιός Του θα μπορούσε να είναι χωριστά από Αυτόν. (Τι Είναι ο Κόσμος;3.2:4)

Ο Ιησούς μάς ζητά έτσι να δούμε τον κόσμο όπως είναι: ως δεύτερη γραμμή άμυνας του εγώ που είναι η σκιά του συστήματος σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου που υποβόσκει, που από μόνο του είναι μια άμυνα ενάντια στο να θυμόμαστε Ποιοι είμαστε. Η ταπεινοφροσύνη λέει ότι τα έφτιαξα όλα αυτά για να αποδείξω ότι έχω δίκιο, αλλά δόξα τω Θεώ κάνω λάθος - για τον κόσμο και το σύστημα σκέψης του πόνου και του θανάτου. Όπως μάς ρωτάει ο Ιησούς:

... Νομίζεις ότι το Θέλημα του Θεού είναι ανίσχυρο; Είναι αυτό ταπεινότητα; Δεν καταλαβαίνεις τι έχει κάνει αυτή η πεποίθηση. Βλέπεις τον εαυτό σου ως ευάλωτο, εύθραυστο που μπορεί να καταστραφεί εύκολα, και στο έλεος αμέτρητων επιτιθέμενων πιο ισχυρών από σένα. (Κ-22.VI.10:3-6)

Αυτό δεν είναι ταπεινοφροσύνη, αλλά τρέλα. Πώς μπορεί ο Υιός του Θεού να είναι αδύναμος; Πράγματι, όλη η δύναμη στον Ουρανό και τη γη μας δίνεται μέσω της δύναμης που έχει ο νους να επιλέγει, την οποία ο Ιησούς κρατά για μας ως δική μας:

Ο δικός μου νους θα είναι πάντα σαν τον δικό σου, διότι δημιουργηθήκαμε ως ίσοι. Μόνο η απόφασή μου ήταν που μου έδωσε όλη την δύναμη στον Ουρανό και την γη. Το μοναδικό μου δώρο σε σένα είναι να σε βοηθήσω να πάρεις την ίδια απόφαση. Αυτή η απόφαση σημαίνει και την επιλογή να την μοιραστείς, διότι η ίδια η απόφαση είναι η απόφαση να μοιράζεσαι. Παίρνεται με το να δίνεις, και επομένως είναι η μόνη απόφαση που μοιάζει με την αληθινή δημιουργία. Εγώ είμαι το πρότυπό σου για αποφάσεις. Αποφασίζοντας υπέρ του Θεού σου έδειξα ότι αυτή η απόφαση είναι εφικτή, και ότι μπορείς να την πάρεις. (Κ-5.11.9)

Κι έτσι μας θυμίζει ξανά:

(8:2) Η δύναμη της απόφασης είναι δική μας.

Εγώ έφτιαξα τον κόσμο, εγώ είμαι ο ονειρευτής του ονείρου, και επομένως εγώ μπορώ να επιλέξω να αλλάξω με ποιόν και το τι ονειρεύομαι. Είμαι εγώ που τελικά επιλέγω να αλλάξω από το να ονειρεύομαι στο να ξυπνήσω στην πραγματικότητα, εκπληρώνοντας έτσι τη λειτουργία του θαύματος. Όλα εξαρτώνται από το τι θέλω εγώ - ειρήνη ή σύγκρουση, ευτυχία ή πόνο, συγχώρεση ή ενοχή:

Τίποτα απολύτως δεν έχει συμβεί εκτός από το ότι έβαλες τον εαυτό σου να κοιμηθεί, και ονειρεύτηκες ένα όνειρο στο οποίο ήσουν ένας ξένος προς τον εαυτό σου, και μόνο ένα κομμάτι από το όνειρο κάποιου άλλου. Το θαύμα δεν σε αφυπνίζει, αλλά απλά σου δείχνει ποιος είναι ο ονειρευτής. Σου διδάσκει ότι υπάρχει μια επιλογή από όνειρα ενώ ακόμα κοιμάσαι, που εξαρτάται από τον σκοπό του ονειρέματός σου. Επιθυμείς όνειρα θεραπείας, ή όνειρα θανάτου; Ένα όνειρο είναι όπως μια μνήμη στο ότι απεικονίζει αυτό που θέλεις να σου φανερωθεί. (Κ-28.11.4)

(8:3-5) Αποφάσισε μόνο να αποδεχτείς την δικαιοματική σου θέση σαν συν-δημιουργός του σύμπαντος, και όλα όσα νομίζεις ότι έφτιαξες θα εξαφανιστούν. Αυτό που θα ανατείλει τώρα στην επίγνωσή σου θα είναι όλα αυτά που υπήρχαν από πάντα, αιώνια ακριβώς όπως είναι και τώρα. Και θα πάρουν την θέση των ψευδαισθήσεων που έφτιαξες για να σφετεριστείς τον ιερό βωμό του Πατέρα και του Υιού.

Ο Ιησούς δεν μιλάει για το φυσικό σύμπαν. Μερικές φορές χρησιμοποιεί τη λέξη *σύμπαν* που σημαίνει κόσμος, το *φυσικό* σύμπαν, όμως άλλες φορές, όπως σ' αυτό το απόσπασμα, αναφέρεται στο σύμπαν του *πνεύματος*. Λέει επομένως: «Αποφάσισε ενάντια στο εγώ σου και υπέρ εμού και υπέρ της αρχής της Επανόρθωσης. Αυτό θα αποκαταστήσει στην επίγνωση την Ταυτότητά σου όπως σε δημιούργησε ο Θεός, τον Χριστό που συν-δημιουργεί τον Ουρανό μαζί Του»:

... Ο Θεός επεκτείνεται προς τα έξω πέρα από όρια και πέρα από τον χρόνο, κι εσύ που είσαι συν-δημιουργός με Αυτόν επεκτείνεις την Βασιλεία Του για πάντα και χωρίς περιορισμούς. Η αιωνιότητα είναι η ανεξίτηλη σφραγίδα της δημιουργίας. Οι αιώνιοι βρίσκονται σε ειρήνη και χαρά για πάντα. (Κ-7.1.5:4-6)

Μόλις αποφασίσουμε υπέρ του Θεού και του Εαυτού μας, όλα όσα νομίζουμε ότι φτιάξαμε - το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και τον κόσμο που τον καθρεφτίζει - θα εξαφανιστούν και η ειρήνη και η χαρά της δημιουργίας θα είναι για πάντα δική μας. Καθώς επιλέγουμε να αποδεχτούμε τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος για το εγώ, η μνήμη του Θεού ανατέλλει μόνο μια στιγμή πριν εξαφανιστεί σε Αυτό που ήταν η μνήμη · γίνεται η αντανάκλαση της αγιότητας που αντανάκλαται, λάμποντας στο βωμό που είναι ο Ένας Νους του Θεού και του Χριστού:

*... η αγιότητα δεν είναι αντανάκλαση, αλλά μια πραγματική κατάσταση αυτού που μόνο την αντανάκλασή του είχαν εδώ. Ο Θεός δεν είναι εικόνα, και τα δημιουργήματά Του, ως μέρος δικό Του, τον φέρουν μέσα τους αληθινά. Δεν αντανακλούν απλά την αλήθεια, επειδή **είναι** η αλήθεια. (Κ-14.ΙΧ.8:5-7)*

Το υπόλοιπο του μαθήματος είναι αφιερωμένο στις περιόδους πρακτικής:

(9:1-3) Σήμερα ασκούμαστε στην αληθινή ταπεινοφροσύνη, εγκαταλείποντας την ψευδή προσποίηση με την οποία το εγώ επιζητεί να την αποδείξει αλαζονεία. Μόνο το εγώ μπορεί να είναι αλαζονικό. Αλλά η αλήθεια είναι ταπεινή αναγνωρίζοντας την ισχύ της, την σταθερότητά της και την αιώνια ολότητά της που περιλαμβάνει τα πάντα, το τέλειο δώρο του Θεού προς τον αγαπημένο Του Υιό.

Η ταπεινοφροσύνη μας, για άλλη μια φορά, λέει στον Ιησού: «Εσύ έχεις δίκιο και εγώ κάνω λάθος, για το οποίο είμαι αιώνια ευγνώμων. Τίποτα δεν μπορεί να με κάνει πιο ευτυχισμένο από το να ξέρω ότι έκανα λάθος για τα πάντα».

(9:4) Αφήνουμε κατά μέρος την αλαζονεία που λέει ότι είμαστε αμαρτωλοί, ένοχοι και φοβισμένοι, ντροπιασμένοι για αυτό που είμαστε · αντί γι' αυτό, ανυψώνουμε τις καρδιές μας με αληθινή ταπεινότητα προς Αυτόν ο Οποίος μας δημιούργησε άμεμπτους, σαν τον ίδιο σε δύναμη και σε αγάπη.

Όπως λέει το κείμενο, είμαστε «ταπεινοί ενώπιον Του, αλλά σπουδαίοι μέσα σε Αυτόν» (Κ-15.ΙV.3:1). Η ταπεινοφροσύνη μας αναγνωρίζει ότι ο Θεός είναι ο Δημιουργός και εμείς οι δημιουργημένοι. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιούμε ότι μοιραζόμαστε το μεγαλείο και τη δύναμή Του, την απάντηση σε κάθε προσευχή:

Το να χρησιμοποιείς την δύναμη που ο Θεός σου έχει δώσει όπως ο Ίδιος θα την χρησιμοποιούσε είναι φυσικό. Το να είσαι όπως σε δημιούργησε δεν είναι αλαζονικό, ούτε το να χρησιμοποιήσεις αυτό που Εκείνος έδωσε σαν απάντηση σε όλα τα λάθη του Υιού Του για να τον απελευθερώσει. Αλλά είναι αλαζονεία να βάλεις στην άκρη την δύναμη που Εκείνος έδωσε, και να διαλέξεις μίαν μικρή ανούσια επιθυμία αντί αυτού που Εκείνος θέλει. Το δώρο του Θεού σε σένα είναι απεριόριστο. Δεν υπάρχει περίπτωση στην οποία να μην μπορεί να απαντήσει, και κανένα πρόβλημα που να μην λυθεί μέσα στο φιλεύσπλαχνο φως του. (Κ-26.VII.18)

Μόνο η αλαζονική φωνή της μικρότητας του εγώ θα το έλεγε διαφορετικά.

(10:1-3) Η δύναμη της απόφασης είναι δική μας. Και δεχόμαστε από Εκείνον αυτό το οποίο είμαστε, και ταπεινά αναγνωρίζουμε τον Υιό του Θεού. Το να αναγνωρίζεις τον Υιό του Θεού υπονοεί ακόμα ότι όλες οι ιδέες που είχες για τον εαυτό σου έχουν παραμεριστεί, και αναγνωριστεί ως λανθασμένες.

Μπορείτε να υπογραμμίσετε τη λέξη όλες, γιατί το σύστημα σκέψης του Ιησού τα περιλαμβάνει όλα: «όλες οι ιδέες που είχες για τον εαυτό σου έχουν παραμεριστεί, και αναγνωριστεί ως λανθασμένες». Αυτό θυμίζει το απόσπασμα που παρέθεσα νωρίτερα:

Για να μάθεις αυτά τα μαθήματα χρειάζεται προθυμία να αμφισβητήσεις κάθε αξία που έχεις μέχρι τώρα. Ούτε μία δεν μπορεί να κρατηθεί κρυφή και σκοτεινή χωρίς να βάλει σε κίνδυνο την μάθησή σου. (Κ-24.ΕΙΣ.2:1-2)

Κάθε αξία πρέπει να αμφισβητηθεί. Ξεκινάς αμφισβητώντας τις αξίες που έχεις στον κόσμο, όπως η ιδιαιτερότητα, και τέλος αμφισβητώντας την υπέρτατη αξία: την ατομική σου ύπαρξη. Όλες οι ιδέες

που είχες για τον εαυτό σου έχουν σκοπό να διατηρήσουν αυτήν την αξία στη επίγνωση. Γι' αυτό ο Ιησούς δηλώνει:

Η αντίληψη του εαυτού υπήρξε πάντοτε η μεγάλη μέριμνα του κόσμου. Και ο καθένας πιστεύει ότι πρέπει να βρει την απάντηση στο αίνιγμα του εαυτού του. Η σωτηρία δεν μπορεί να ιδωθεί σαν τίποτα περισσότερο εκτός από μια απόδραση από τις αντιλήψεις. Δεν ασχολείται με το περιεχόμενο του νου, αλλά με την απλή δήλωση ότι σκέφτεται. (Κ-31.V.14:1-4)

Αφού φύγουν οι αυτοαντιλήψεις μας, Αυτό που πραγματικά είμαστε θα μας πει από Μόνο του (Κ.31.V.17:9).

(10:4) Η αλαζονεία τους έχει γίνει αντιληπτή.

Αυτή είναι η αλαζονεία της σκέψης ότι καταλαβαίνω αυτό που προσδιορίζει εμένα και τους άλλους, αυτό που με κάνει ευτυχισμένο και δυστυχισμένο, αυτό που είναι άγιο και ανίερο, και αυτό που θα με φέρει στην εστία στον Θεό - όλα αυτά δεν είναι παρά η αλαζονεία του εγώ, την οποία κοιτάμε μέσα από την όραση της αλήθειας και της ταπεινότητας:

(10:5) Και με ταπεινότητα η ακτινοβολία του Υιού του Θεού, η ευγένειά του, η τέλεια αθωότητά του, η Αγάπη του Πατέρα του, το δικαίωμά του για τον Ουρανό και η απελευθέρωση του από την κόλαση, γίνονται χαρούμενα αποδεκτά ως δικά μας.

Έτσι αφήνουμε τα δώρα της κόλασης του εγώ και στη θέση τους δεχόμαστε τα δώρα του Ουρανού.

(11:1) Τώρα ενωνόμαστε με χαρμόσυνη αναγνώριση ότι τα ψέματα είναι ψευδή, και ότι μόνο η αλήθεια είναι αληθινή.

Δεν μαχόμαστε πλέον αυτή τη δήλωση, διότι δεν επιθυμούμε πλέον να φέρουμε τον Ουρανό στη γη, να μπερδέσουμε την αλήθεια με την ψευδαίσθηση.

(11:2-4) Σκεφτόμαστε μόνο την αλήθεια καθώς σηκωνόμαστε, και περνάμε πέντε λεπτά στην εξάσκηση της καθοδήγησης της, ενθαρρύνοντας τον τρομαγμένο νου μας με αυτό:

Η δύναμη της απόφασης είναι δική μου. Αυτή την ημέρα θα δεχτώ τον εαυτό μου όπως η Βούληση του Πατέρα μου με δημιουργήσε να είμαι.

Όταν ξυπνάμε το πρωί «σκεφτόμαστε μόνο την αλήθεια». Σε πρακτικό επίπεδο, αυτό σημαίνει ότι σκεφτόμαστε την αντανάκλαση της αλήθειας, γιατί το «μόνο την αλήθεια» σημαίνει ότι δεν είμαι καν εδώ. Το να αντανakλώ την αλήθεια σημαίνει ότι ξυπνάω με χαρά για μια ολόκληρη μέρα που είναι γεμάτη με μαθήματα, όπου μαθαίνω με έναν Δάσκαλο ο Οποίος θα με οδηγήσει στον βαθμό που Του φέρνω τις εμπειρίες μου. Θα με βοηθήσει να καταλάβω τη σημασία που έχουν · συγκεκριμένα, ότι είχα οργανώσει προσεκτικά την ημέρα μου για να αποδείξω ότι εγώ είχα δίκιο και ο Θεός άδικο, και ότι υπάρχω ως άτομο αλλά πως κάποιος άλλος είναι υπεύθυνος. Το Άγιο Πνεύμα με βοηθά να συνειδητοποιήσω ότι αυτό το επινόησα για να αμυνθώ ενάντια στο σύστημα σκέψης της ενοχής του νου μου, το οποίο δημιουργήθηκε για να αμύνεται ενάντια στη μνήμη της αγάπης που είναι η αιώνια πραγματικότητά μου. Έτσι, η μέρα μου γίνεται χαρούμενη - ανεξάρτητα από τις περιστάσεις που με περιμένουν - λόγω των μαθημάτων που μπορώ να μάθω. Δεν χρειάζεται να έχω επίγνωση της μη δυαδικής αλήθειας, αλλά απλά να έχω επίγνωση της αντανάκλασης αυτής της αλήθειας από το Άγιο Πνεύμα: τα κοινά συμφέροντα αντί για τα διαχωρισμένα συμφέροντα. Αυτό είναι το Θέλημα του Πατέρα μου για μένα μέσα στο όνειρο, το μέσο για να θυμηθώ το Θέλημά Του για μένα στον Ουρανό.

(11:5) Έπειτα θα περιμένουμε σιωπηλά, αφήνοντας τις αυταπάτες...

Εδώ βλέπουμε ξανά ότι το να περιμένω στη σιωπή να μου μιλήσει ο Θεός ή να με αγκαλιάσει η αγάπη του Ιησού, δεν σημαίνει απολύτως τίποτα όσο οι σκέψεις μου επιδιώκουν να πάρουν τη δική Του θέση. Πρέπει να κοιτάξω τις αυταπάτες της ζωής και του συστήματος σκέψης μου. Μόνο τότε μπορώ να βιώσω την Αγάπη Του, την Παρουσία της αλήθειας που με τη λάμψη της εξαφανίζει τα ψέματα του εγώ.

(11:5-6) ... καθώς ταπεινά ζητούμε από τον Εαυτό μας να αποκαλυφθεί σε εμάς. Και Αυτός ο Οποίος ποτέ δεν έφυγε θα έρθει πάλι στην επίγνωση μας, ευγνώμων που αποκαθιστά την εστία Του στον Θεό, έτσι όπως έχει οριστεί να είναι.

Το Άγιο Πνεύμα εξισώνεται εδώ με τον Χριστό, τον αληθινό μας Εαυτό. Έρχεται σε εμάς στο βαθμό που θέτουμε στην άκρη τις ψευδαισθήσεις μας, κάτι που το κάνουμε στο βαθμό που δεν τις θέλουμε πια, προτιμώντας την αλήθεια αντί γι' αυτές.

(12) Με υπομονή περίμενέ Τον όλη την ημέρα, και κάθε ώρα προσκάλεσε Τον με τα λόγια που άρχισε η μέρα, και τελείωσε την με την ίδια πρόσκληση προς τον Εαυτό σου. Η Φωνή του Θεού θα απαντήσει, διότι μιλά για σένα και για τον Πατέρα σου. Θα αντικαταστήσει όλες τις ξέφρενες σκέψεις σου με την ειρήνη του Θεού, όλες σου τις αυταπάτες με την αλήθεια του Θεού, και όλες σου τις ψευδαισθήσεις για τον εαυτό σου με τον Υιό του Θεού.

Και πάλι, ο μόνος τρόπος για να έχουμε την ειρήνη και την αλήθεια του Θεού, και να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε ως Υιός Του, είναι το να φέρουμε στον Δάσκαλό μας τις ξέφρενες σκέψεις, τις αυταπάτες και τις ψευδαισθήσεις που είχαμε για τον εαυτό μας και τους άλλους. Αποφασίζουμε επιτέλους να δούμε την αντανάκλαση της Ενιαιότητας του Ουρανού - «την αλήθεια του Θεού» - σε όλους όσους βλέπουμε, καθώς μαθαίνουμε το αληθινό νόημα του θαύματος:

Αυτό είναι το θαύμα της δημιουργίας · το ότι είναι μία για πάντα. Κάθε θαύμα που προσφέρεις στον Υιό του Θεού δεν είναι παρά η ορθή αντίληψη μια όψης του όλου. Αν και κάθε όψη είναι το όλον, δεν μπορείς να το γνωρίσεις αυτό μέχρι να δεις ότι η κάθε όψη είναι η ίδια, αν την αντιληφθείς στο ίδιο φως και άρα μια. Έτσι, ο κάθε ένας που βλέπεις δίχως το παρελθόν σε φέρνει πιο κοντά στο τέλος του χρόνου φέρνοντας την θεραπευμένη και θεραπευτική όραση στο σκοτάδι, και κάνοντας τον κόσμο ικανό να δει. Διότι το φως πρέπει να έρθει στον σκοτεινιασμένο κόσμο για να κάνει την όραση του Χριστού δυνατή ακόμα κι εδώ. Βοήθησέ Τον να δώσει το δώρο του φωτός σε όλους όσους νομίζουν ότι περιπλανώνται μέσα στο σκοτάδι, κι άφησέ Τον να τους συγκεντρώσει μέσα στην ήσυχη ματιά Του που τους κάνει ένα. (Κ-13.VIII.5)

Με αυτόν τον τρόπο βρίσκουμε την αληθινή ευτυχία φέρνοντας το σκοτάδι των ψευδαισθήσεών μας στο φως της αλήθειας μέσα στο νου μας. Έχουμε ανακτήσει τη δύναμη της επιλογής, και τώρα αποφασίζουμε για τον έναν Υιό του Θεού καθώς τον αγκαλιάζουμε σε όλα όσα συναντάμε, χωρίς εξαίρεση.

ΜΑΘΗΜΑ 153

Η ασφάλεια μου βρίσκεται στην μη άμυνα μου.

Για να κατανοήσουμε αυτό το μάθημα, είναι απαραίτητο να θυμηθούμε τη στρατηγική του εγώ, γι' αυτό ξεκινώ και πάλι με μια σύντομη ανακεφαλαίωση. Ο σκοπός της άμυνας των δύο επιπέδων του εγώ είναι να διασφαλίσει ότι ο Υιός του Θεού δεν θα αλλάξει ποτέ το νου του, και να αποφασίσει ότι έκανε ένα λάθος γιατί επέλεξε ενάντια στο Άγιο Πνεύμα. Ο πυρήνας αυτής της στρατηγικής είναι να καταστήσει τον Υιό άνου, το οποίο επιτυγχάνεται από το εγώ δημιουργώντας μια απίθανη τρελή ιστορία αμαρτίας και τιμωρίας. Το εγώ λέει στον Υιό ότι έχει αμαρτήσει ενάντια στον Θεό και πως αξίζει να τιμωρηθεί λόγω της αμαρτίας του. Ο μόνος τρόπος που μπορεί να ξεφύγει από την αναπόφευκτη μοίρα του είναι να φτιάξει έναν κόσμο και ένα σώμα γεμάτο προβλήματα τα οποία πρέπει να αντιμετωπίσει. Ο Υιός είναι τόσο απασχολημένος που δεν ασχολείται με την τρομακτική «πραγματικότητα» μέσα στο νου της αμαρτίας του και της οργής του Θεού. Έτσι, το εγώ δημιουργεί πρώτα ένα πρόβλημα μέσα στο νου - την οργή του Θεού - και μετά τον κόσμο ως μια δυσπροσάρμοστη άμυνα ενάντια στο ανύπαρκτο πρόβλημα.

Επιπλέον, το εγώ αναγκάζει τον Υιό του Θεού να πάρει την αντιληπτή αμαρτία του εναντίον του Θεού - την επίθεση που πίστεψε ότι έκανε ασυνείδητα - και την προβάλλει έτσι ώστε τώρα να αντιλαμβάνεται την αμαρτία παντού γύρω του, αλλά όχι μέσα του. Έτσι, ο Υιός πιστεύει ότι πρέπει να υπερασπιστεί τον εαυτό του ενάντια στις αμαρτωλές επιθέσεις όλων των άλλων, έχοντας ξεχάσει ότι η επίθεση που αντιλαμβάνεται στους άλλους είναι μια προβολή της επιθετικής σκέψης στο νου του. Στο κείμενο, ο Ιησούς μιλά για δύο επίπεδα ονείρων: το μυστικό όνειρο της αμαρτίας και της τιμωρίας, η πρώτο επίπεδο άμυνας του εγώ · και το όνειρο του κόσμου, στο οποίο οι αμαρτίες μας γίνονται ορατές στους άλλους (Κ-27.VII.11:6-12:2), που απαιτούν να αμυνθούμε ενάντια στις επιθέσεις που γίνονται αντιληπτές. Η βασική ιδέα, ωστόσο, την οποία θα δούμε να περιγράφεται με περισσότερες λεπτομέρειες παρακάτω, είναι ότι το σύστημα σκέψης και άμυνας του εγώ είναι επινοημένο.

(1) Εσύ που νιώθεις να απειλείσαι από αυτόν τον κόσμο που συνεχώς αλλάζει, τις μεταστροφές της τύχης και τα πικρά αστεία του, τις σύντομες σχέσεις και όλα τα «δώρα» που απλά δανείζει για να πάρει πίσω ξανά · πρόσεξε αυτό το μάθημα καλά. Ο κόσμος δεν παρέχει καμιά ασφάλεια. Είναι ριζωμένος στην επίθεση, και όλα του τα «δώρα» φαινομενικής ασφάλειας είναι αυταπάτες. Επιτίθεται, και μετά πάλι ξανά το ίδιο. Πώς είναι δυνατόν να υπάρξει γαλήνη του νου όταν ο κίνδυνος караδοκεί έτσι;

Εδώ έχουμε άλλη μια περιγραφή της φύσης του κόσμου. Δεν υπάρχει ασφάλεια εδώ, γιατί ο κόσμος έχει τις ρίζες του στην επίθεση, τα πάντα εδώ είναι μια σκιά της επίθεσης. Στο Μέρος II του βιβλίου εργασιών διαβάζουμε: «Ο κόσμος φτιάχτηκε σαν μια επίθεση εναντίον του Θεού» (Τι Είναι ο Κόσμος; 2:1), καθώς είναι μια προβολή της οντολογικής επίθεσης. Ο πυρήνας αυτής της σκέψης είναι ότι αν θέλω να υπάρχω ως άτομο, ο Θεός πρέπει να καταστραφεί. Εφόσον πιστεύω ότι υπάρχω, η καταστροφή του Θεού είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα, που κάνει την επίθεση και την αμαρτία πραγματική. Αυτή είναι μια τρομακτική σκέψη που το μόνο το οποίο μπορούμε να κάνουμε είναι να αρνηθούμε την παρουσία της στο νου μας, να την προβάλλουμε, και να δούμε αυτήν τη δολοφονική τάση παντού γύρω μας. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί αυτή τη συνοπτική έκφραση της παγκόσμιας ενοχής που έχει φτιαχτεί στους παρανοϊκούς νόες μας:

... Η βέβαιη έκβαση του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος είναι ο κόσμος που βλέπεις. Είναι ένας κόσμος τρόμου και απελπισίας. Ούτε υπάρχει ελπίδα ευτυχίας σε αυτόν. Δεν υπάρχει σχέδιο για ασφάλεια που να μπορείς να κάνεις και να οδηγήσει ποτέ στην επιτυχία. Δεν υπάρχει χαρά που μπορείς να αναζητήσεις εδώ και ελπίδα για να θρεις. (Κ-31.I.7:4-8)

Αυτά, λοιπόν, είναι τα «δώρα» της ιδιαιτερότητας του εγώ. Μόλις αντιληφθούμε την επίθεση γύρω μας και ξεχάσουμε την πηγή της, αισθανόμαστε ότι δικαιολογείται να αμυνθούμε εναντίον της - που

είναι η ρίζα της άμυνάς μας και ο πυρήνας αυτού του μαθήματος. Η ίδια σκέψη βρίσκεται στη συζήτηση «το πρόσωπο της αθωότητας» (Κ-31.Υ.4-5): Είμαι δικαιολογημένος να θυμώνω και έτσι δικαιολογημένος να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Αν δεν το κάνω, η εχθρότητα του κόσμου θα με καταστρέψει. Οι αντιλήψεις μου φαίνονται τόσο πραγματικές, δεν αμφισβητώ ποτέ την πραγματική προέλευση της εχθρότητας. Το σώμα μου, μου λέει ότι είναι έξω από μένα, και έτσι είναι. Γνωρίζουμε ότι ο σκοπός που έχει το σώμα είναι να είναι ο μάρτυρας της αμαρτίας σε όλους τους άλλους, αλλά όχι σε μας, και έτσι ο θυμός μου είναι ο μάρτυρας της πεποίθησης ότι έχω καταφέρει να ξεφύγω με το φόνο, κυριολεκτικά. *Εσείς είστε οι αμαρτωλοί και επομένως εσείς θα τιμωρηθείτε αντί για εμένα.* Η *Ψυχοθεραπεία*, την οποία θα εξετάσουμε καθ' όλη τη διάρκεια της συζήτησής μας, υπογραμμίζει τη σημασία που έχει να αλλάξουμε από το να επιθυμούμε και να θυμώνουμε στο να συγχωρούμε:

... Όλη της η λειτουργία [της ψυχοθεραπείας], στο τέλος, είναι να βοηθήσει τον ασθενή σε ένα θεμελιώδες σφάλμα · την πίστη ότι ο θυμός του φέρνει κάτι που θέλει πραγματικά, και ότι δικαιολογώντας την επίθεση προστατεύει τον εαυτό του. Σε όποιο βαθμό κατορθώσει να συνειδητοποιήσει ότι αυτό είναι σφάλμα, σε αυτό το βαθμό σώζεται. (Ψ-2.εισ.1:5-6)

Είναι καθήκον του θεραπευτή, όπως θα δούμε αργότερα, να δείξει αυτή την αλλαγή στον ασθενή.

(2:1-2) Ο κόσμος δίνει αφορμές μόνο για άμυνα. Γιατί η απειλή φέρνει θυμό, ο θυμός κάνει την επίθεση να φαίνεται λογική, εύλογη και δικαιολογημένη, και δίκαιη στο όνομα της αυτό-άμυνας. Ωστόσο, το να αμύνεται κανείς είναι διπλή απειλή.

Αυτή είναι η αντίληψη του «προσώπου της αθωότητας». Αντιλαμβάνομαι την απειλή έξω από μένα, η οποία δεν προέρχεται από μένα, και έτσι αισθάνομαι ότι είμαι δικαιολογημένος να θυμώνω και να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Η απερίθεσή μου είναι λογική, με άλλα λόγια, έχω δίκιο να επιτεθώ στους άλλους γιατί πρώτα αυτοί επιτέθηκαν. Ο Ιησούς το εξηγεί σε ένα πλέον γνωστό απόσπασμα από την ενότητα «Η Αντίληψη για τον εαυτό εναντίον του Εαυτού»:

Αυτή η όψη [το πρόσωπο της αθωότητας] μπορεί να θυμώσει, γιατί ο κόσμος είναι μοχθηρός και ανίκανος να παρέχει την αγάπη και το καταφύγιο που αξίζει η αθωότητα. Και έτσι αυτό το πρόσωπο είναι συχνά μούσκεμα από δάκρυα για την αδικίες που κάνει ο κόσμος σε εκείνους που είναι γενναιόδωροι και καλοί. Αυτή η όψη ποτέ δεν κάνει την πρώτη επίθεση. Αλλά κάθε μέρα ένα σωρό μικρά πράγματα κάνουν μικρές επιθέσεις εναντίον της αθωότητάς της, προκαλώντας τον εκνευρισμό της, και στο τέλος καταλήγουν σε φανερές προσβολές και ύβρεις. (Κ-31.Υ.3)

(2:3-6) Διότι πιστοποιεί την αδυναμία, και στήνει ένα σύστημα άμυνας που δεν μπορεί να λειτουργήσει. Τώρα οι αδύναμοι υποβιβάζονται ακόμα περισσότερο, διότι υπάρχει προδοσία έξω και ακόμα μεγαλύτερη εντός. Ο νους τώρα είναι συγχυσμένος, και δεν γνωρίζει πού να στραφεί για να βρει διαφυγή από τις φαντασιώσεις του.

Το εγώ μας λέει ότι ο νους μας είναι αδύναμος επειδή ο Θεός θα μας καταστρέψει, και ότι η μόνη μας προστασία είναι να προβάλλουμε το σύστημα σκέψης της ενοχής και να φτιάξουμε έναν κόσμο και ένα σώμα. Ωστόσο, το σώμα είναι ακόμα πιο αδύναμο από το νου. Δεν έχετε παρά να το αγγίξετε και μπορεί να καταρρεύσει, να το κοιτάξετε με αστείο τρόπο και συνθλίβεται, ενώ ο μικρότερος μικροοργανισμός είναι αρκετός για να καταστρέψει όλα όσα φαίνεται να είναι αυτό το ισχυρό και μεγαλειώδες σώμα. Το να σκεφτόμαστε το σώμα ως σίγουρο και ασφαλές, όπως μας έπεισε το εγώ, είναι αστείο. Το σημαντικό θέμα είναι ότι το εγώ λέει πως το σώμα θα μας προστατεύσει από την αδυναμία της αμαρτίας του νου · δηλαδή, ο ότι Θεός θα μας καταστρέψει για να εκδικηθεί. Όμως η ίδια η άμυνα γεννά περαιτέρω φόβο, γιατί η εγγενής αδυναμία της προκαλεί να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως ευάλωτο και επιθετικό.

Ο Ιησούς μας ζητά έμμεσα - και πιο άμεσα αλλού - να κάνουμε ένα βήμα πίσω μαζί του για να δούμε την παραφροσύνη του κόσμου και, ακόμη πιο συγκεκριμένα, την παραφροσύνη του να πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα, που υπόκεινται στις ιδιοτροπίες και τις κακές άλλων σωμάτων. Και πάλι, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε και βιώνουμε στο σώμα μας είναι μια προβολή αυτού που πιστεύουμε ότι υπάρχει μέσα μας. Σε ένα άλλο πλαίσιο, οι Ροδόσταυροι διδάσκουν: «Όπως είναι επάνω, έτσι είναι και κάτω». Μπορούμε να το τροποποιήσουμε στα *Μαθήματα Θαυμάτων* και να πούμε: «Όπως είναι μέσα μας, έτσι είναι και έξω». Αυτό που βρίσκεται μέσα στο νου μας - ένα σύστημα σκέψης αδυναμίας: αμαρτία, ενοχή και φόβος - γίνεται ο εξωτερικός κόσμος. Πιστεύοντας στον μανδύα της ιδιαιτερότητας, λέμε ότι ο κόσμος και το σώμα είναι υπέροχα, περιγράφοντάς τα ως ιερά ή ως πηγές ευχαρίστησης. Ωστόσο, το σώμα δεν διαφέρει από το νου, επειδή δημιουργήθηκε για να κρύψει τις σκέψεις που υπάρχουν στο νου του εγώ και οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Κατηγορούμε τον εαυτό μας για προδοσία εναντίον του Θεού, γιατί προδώσαμε την Αγάπη Του λέγοντας ότι δεν ήταν αρκετή. Στη συνέχεια προβάλλουμε την ενοχή μας, μη βλέποντας πλέον την προδοσία μέσα μας, αλλά παντού γύρω μας.

Έτσι ακολουθώντας τη στρατηγική του εγώ δεν κερδίσαμε τίποτα. Η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος ζουν και βασιλεύουν, αλλά αντί να τα βιώνουμε μέσα στο νου, τα βλέπουμε μέσα στο σώμα - το δικό μας και των άλλων. Ωστόσο, οι σκέψεις και τα συναισθήματα είναι τα ίδια, και έτσι δεν φαίνεται να υπάρχει διαφυγή: ο νους μας απέτυχε να είναι ένα ασφαλές μέρος · επίσης και το σώμα. Το παρακάτω απόσπασμα συνοψίζει με όμορφο τρόπο το δίλημμα που αντιμετωπίζουμε όλοι, έχοντας ακούσει τη φωνή του εγώ:

Το σώμα είναι η κατοικία του εγώ από δική του επιλογή... Εδώ είναι που ο νους πραγματικά τα χάνει. Ενώ του έχει πει το εγώ ότι αυτός είναι στην πραγματικότητα μέρος του σώματος και ότι το σώμα είναι ο προστάτης του, τώρα του λέει πάλι ότι το σώμα δεν μπορεί να τον προστατέψει. Επομένως ο νους ρωτά, «Που μπορώ να πάω για προστασία;» και το εγώ απαντά, «Έλα σε μένα». Ο νους τότε, και όχι χωρίς λόγο, υπενθυμίζει στο εγώ ότι το ίδιο επέμενε ότι είναι ταυτισμένο με το σώμα, επομένως δεν υπάρχει νόημα να απευθυνθεί σε αυτό για προστασία. Το εγώ δεν έχει πραγματική απάντηση σε αυτό διότι δεν υπάρχει, αλλά έχει μία τυπική λύση. Εξαλείφει την ερώτηση από την επίγνωση του νου. Μόλις φύγει η ερώτηση από την επίγνωση προκαλείται πραγματικά ανησυχία, αφού δεν υπάρχει πλέον η ερώτηση για να απαντηθεί. (Κ-4. V.4:1,5-11)

Ο σκοπός που έχουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να επαναφέρουν την ερώτηση στην επίγνωσή μας, ώστε να μπορούμε να ακούσουμε μια διαφορετική Απάντηση. Η απάντηση που δίνει το εγώ σε αυτήν την ορθά νοούμενη απειλή έχει σκοπό να μας κρατήσει ακόμα πιο πολύ μέσα στον φαύλο κύκλο επίθεσης-άμυνας, που τώρα περιγράφεται:

(3) Είναι σαν ένα κύκλος να τον κρατά ερμητικά κλειστό[το νου], και μέσα σ' αυτόν ένας άλλος κύκλος τον έχει δεμένο και ένας άλλος μέσα σ' αυτόν, μέχρι που δεν υπάρχει ελπίδα ή δυνατότητα διαφυγής. Επίθεση, άμυνα · άμυνα επίθεση, γίνονται οι κύκλοι των ωρών και των ημερών που δένουν το νου μέσα στα βαριά δεσμά από ατσάλι και σίδηρο, που συνεχώς περιστρέφονται για να ξεκινήσουν πάλι από την αρχή. Δεν φαίνεται να υπάρχει διάλειμμα ούτε τέλος στον ολόένα πιο σφικτό κλοιό της αιχμαλωσίας του νου.

Το εγώ μου λέει ότι μπορώ να ξεφύγω από την καταστροφή του νου μου με το να φτιάξω έναν κόσμο. Όμως εδώ δεν υπάρχει πραγματική ασφάλεια, όπως όλοι γνωρίζουμε από την προσωπική εμπειρία μας. Αυτή είναι μια από τις πιο ξεκάθαρες δηλώσεις του κύκλου επίθεσης-άμυνας στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο οποίος ξεκινά με την πίστη μου ότι επιτέθηκα στον Θεό για να διασφαλίσω την ατομικότητά μου. Το εγώ συνεχίζει την ιστορία του λέγοντάς μου ότι αξίζω να τιμωρηθώ διότι αμάρτησα εναντίον του Θεού, και πρέπει να προβάλω αυτή τη σκέψη και να

φτιάξω έναν κόσμο στον οποίο αναπαράγω το αξίωμα του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος. Αν θέλω να υπάρχω, κάποιος πρέπει να υποφέρει και να πληρώσει το τίμημα · αν θέλω να κερδίσω, κάποιος πρέπει να χάσει - που είναι ο πυρήνας του συστήματος σκέψης του εγώ, και επομένως του κόσμου. Είναι αδύνατο να επιβιώσεις σωματικά χωρίς να κανιβαλίζεις κάτι που γίνεται αντιληπτό ως εξωτερικό, ανεξάρτητα του αν αναπνέεις αέρα ή τρως φαγητό, που είναι οι προφανείς ανάγκες για τη διατήρηση της ζωής εδώ. Είναι αδύνατο να υπάρχω - σωματικά και ψυχολογικά - χωρίς να είναι σε βάρος κάποιου άλλου ή σε βάρος κάτι άλλου. Αυτό δεν μπορεί να αποφευχθεί. Μόλις πιστέψουμε ότι ζούμε σε ένα σώμα, δεσμευόμαστε στον κύκλο επίθεσης και άμυνας, άμυνας και επίθεσης. Άλλο ένα απόσπασμα από το κείμενο απεικονίζει το πως χρησιμοποιεί την επίθεση το εγώ, με το σώμα να παίζει κεντρικό ρόλο σε αυτήν την παράφορη, αν και εξαιρετικά επιτυχημένη στρατηγική να εξουδετερώνει τη δύναμη που έχει ο νους να επιλέγει εναντίον του:

Το εγώ δεν μπορεί ν' ακούσει το Άγιο Πνεύμα, πιστεύει όμως ότι μέρος του νου που το έφτιαξε είναι εναντίον του. Αυτό το ερμηνεύει ως μια δικαιολογία επίθεσης εναντίον του κατασκευαστή του. Πιστεύει ότι η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση, και θέλει να το πιστέψεις κι εσύ. Μόνο αν το πιστέψεις αυτό θα συμπαραταχτείς μαζί του, και το εγώ χρειάζεται απελπισμένα συμμάχους, και όχι αδελφούς. Με το να αντιλαμβάνεται κάτι ξένο προς αυτό μέσα στο νου σου, το εγώ στρέφεται στο σώμα ως σύμμαχο, διότι το σώμα δεν είναι μέρος δικό σου. Αυτό κάνει το σώμα φίλο του εγώ.

Το εγώ χρησιμοποιεί το σώμα για να συνωμοτήσει εναντίον του νου σου, και επειδή το εγώ συνειδητοποιεί ότι ο «εχθρός» του μπορεί να δώσει τέλος και στους δυο τους απλά με το να αναγνωρίσεις ότι δεν είναι μέρος δικό σου, ενώνονται μαζί για επίθεση. Αυτή είναι ίσως η πιο παράξενη αντίληψη από όλες, αν αναλογιστείς τι στ' αλήθεια περιλαμβάνει. Το εγώ, που δεν είναι πραγματικό, επιχειρεί να πείσει το νου, που είναι πραγματικός, ότι ο νους είναι το μαθησιακό εργαλείο του εγώ · και ακόμα, ότι το σώμα είναι πιο πραγματικό από ό,τι είναι ο νους. Κανένας στα λογικά του δεν θα μπορούσε να πιστέψει κάτι τέτοιο, και κανένας, στα λογικά του, δεν το πιστεύει. (Κ-6.IV.4:1-6· 5)

Με αυτόν τον τρόπο ο Υιός είναι πεπεισμένος ότι είναι ένα σώμα χωρίς νου. Επιπλέον, είναι ένα σώμα που δέχεται επίθεση από άλλα σώματα, διαχωρισμένα από τον ίδιο. Μια τέτοια επίθεση μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με την άμυνα της αντεπίθεσης. Έτσι γεννιέται ο κύκλος επίθεσης-άμυνας, η αρχή με την οποία δημιουργούνται οι ιδιαίτερές μας σχέσεις και κάτω από την οποία αναπτύσσονται.

(4) Οι άμυνες είναι ένα από τα πιο ακριβοπληρωμένα τιμήματα που απαιτεί το εγώ. Μέσα σε αυτές βρίσκεται η τρέλα με μια μορφή τόσο ζοφερή ώστε κάθε ελπίδα σωφροσύνης φαίνεται σαν ένα μάταιο όνειρο, πέρα από κάθε δυνατότητα. Η αίσθηση της απειλής που ενθαρρύνει ο κόσμος είναι τόσο πιο βαθιά, και τόσο πιο μεγάλη από την φρενίτιδα και την ένταση που μπορείς να συλλάβεις, που δεν έχεις την παραμικρή ιδέα πόσο όλεθρο έχει προκαλέσει.

Σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων, με πολλούς διαφορετικούς τρόπους, ο Ιησούς μας διδάσκει το πόσο πολύ δεν καταλαβαίνουμε το κόστος που έχουν για μας οι αποφάσεις που παίρνουμε υπέρ την επίθεσης και της άμυνας. Μια τέτοια μορφή έχει η συζήτησή του που αφορά την αδυναμία μας να ξεχωρίσουμε τη χαρά από τον πόνο:

Το Άγιο Πνεύμα θα σε κατευθύνει μόνο έτσι ώστε να αποφεύγεις τον πόνο. Σίγουρα κανένας δεν θα είχε αντίρρηση γι' αυτό τον στόχο αν τον αναγνώριζε. Το πρόβλημα δεν είναι το αν ό,τι λέει το Άγιο Πνεύμα είναι αλήθεια, αλλά το αν εσύ θέλεις να ακούσεις τι λέει. Δεν διακρίνεις το οδυνηρό από αυτό που σου φέρνει χαρά, και μάλιστα, έχεις την τάση να τα συγχέεις. Η κύρια λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι να σε διδάξει να τα ξεχωρίζεις. Αυτό που φέρνει χαρά σε σένα είναι οδυνηρό

για το εγώ, και όσο βρίσκεσαι σε αμφιβολία για το τι είσαι, θα βρίσκεσαι και σε σύγχυση όσον αφορά την χαρά και τον πόνο. (Κ-7.Χ.3:1-6)

Όσο τρομερή, επώδυνη και γεμάτη εξαπάτηση μπορεί να είναι η ζωή μας, αυτή η κατάσταση δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με την δυστυχία που διαρκώς επιλέγουμε να κάνουμε πραγματικότητα στο νου μας. Το πρόβλημα είναι ότι είμαστε πεπεισμένοι ότι τα προβλήματά μας είναι εξωτερικά, στο σώμα · επομένως είμαστε πεπεισμένοι ότι η σωτηρία βρίσκεται εξωτερικά, στο σώμα. Ο σκοπός του εγώ, για άλλη μια φορά, είναι να ριζώσει την επίγνωσή μας έξω από το νου μας, ώστε να μην πάμε ποτέ μέσα μας και επιλέξουμε τη δύναμη και όχι την αδυναμία, τη χαρά και όχι τον πόνο. Αφού επιλέξαμε την αδυναμία, που παραδόξως προέρχεται από την τρελή πεποίθηση ότι καταστρέψαμε τη δύναμη, η ενοχή απαιτεί να βλέπουμε τους άλλους ως δράστες μιας τέτοιας απιστίας. Τώρα οι άλλοι θεωρούνται ένοχοι και αξίζουν τη δικαιολογημένη τιμωρία μας: η επίθεσή τους δικαιολογεί τη δική μας που είναι αυτοάμυνα.

(5:1-2) Είσαι σκλάβος της. Δεν γνωρίζεις τι κάνεις, κάτω από τον φόβο αυτής της αίσθησης.

Είμαστε σκλάβοι της απειλής και του φόβου. Η απειλή της εκδίκησης του Θεού είναι αυτή που μας οδήγησε αρχικά έξω από το νου μας, και ο φόβος συνεχίζει να μας παρακινεί στην καθημερινή μας ζωή. Η απειλή να χάσουμε την ταυτότητά μας, την ιδιαιτερότητά μας και τη σημασία του εαυτού μας, μας ωθεί να υιοθετήσουμε τη στρατηγική της κατάστασης χωρίς νου του εγώ, οδηγώντας αναπόφευκτα στους δίδυμους κύκλους ενοχής-επίθεσης και επίθεσης-άμυνας. Ως αντίδραση σε αυτόν τον φόβο του νου, φτιάχνουμε τον κόσμο, ζούμε σε αυτόν και συνεχώς ενισχύουμε τη φαινομενική του πραγματικότητα μέσα από αυτούς τους δύο φαύλους κύκλους. Το ακόλουθο απόσπασμα εκθέτει τη στρατηγική της άμυνας του εγώ, η οποία μας οδηγεί να γίνουμε σκλάβοι του φόβου του:

Το εγώ πάντα επαγρυπνεί προς την απειλή, και το μέρος του νου σου μέσα στο οποίο έγινε δεκτό το εγώ πάντα ανησυχεί για να διατηρήσει τον δικό του λόγο ύπαρξης, έτσι όπως τον βλέπει. Δεν συνειδητοποιεί ότι είναι εντελώς παρανοϊκό. Κι εσύ πρέπει να συνειδητοποιήσεις τι ακριβώς σημαίνει αυτό αν θέλεις να αποκατασταθείς στην σωφροσύνη. Οι παρανοϊκοί προστατεύουν το σύστημα σκέψης τους, αλλά το κάνουν παρανοϊκά. Και όλες τους οι άμυνες είναι τόσο παρανοϊκές όσο αυτά που υποτίθεται ότι προστατεύουν. Ο διαχωρισμός δεν έχει τίποτα μέσα του, κανένα μέρος, κανένα «λόγο», και καμιά ιδιότητα που να μην είναι παρανοϊκή. Και η «προστασία» του είναι μέρος από αυτόν, το ίδιο παρανοϊκή όσο και το σύνολο. Η ιδιαίτερη σχέση, η οποία είναι η κύρια άμυνά του, πρέπει επομένως να είναι κι αυτή παρανοϊκή. (Κ-17.IV.5)

Συνεχίζουμε εξηγώντας γιατί οι άμυνες δεν λειτουργούν. Φτιάχτηκαν για να αμύνονται ενάντια στον φόβο του νου, η παρουσία τους ενισχύει τη σκέψη ότι υπάρχει πράγματι κάτι που πρέπει να φοβόμαστε. Επιπλέον, καθώς όλες οι άμυνες είναι μορφές επίθεσης, που προέρχονται από την αρχική επιθετική σκέψη του διαχωρισμού, προκαλούν αντεπίθεση, προκαλώντας έτσι ακόμη περισσότερο φόβο. Έτσι, οι ίδιες οι άμυνες του φόβου που έχουν σκοπό να μας προστατεύουν από κάτι, απλώς ενισχύονται. Ο φόβος γεννά φόβο, όπως το μίσος γεννά το μίσος:

*Είναι βασικό να καταλάβεις ότι όλες οι άμυνες **κάνουν** αυτό που υπερασπίζονται. Η βάση για την αποτελεσματικότητά τους είναι ότι προσφέρουν αυτό το οποίο υπερασπίζονται. Αυτό που υπερασπίζονται ενσωματώνεται μέσα σε αυτές για να κρατηθεί ασφαλές, και καθώς αυτές λειτουργούν το φέρνουν σε σένα. Κάθε άμυνα λειτουργεί δίνοντας δώρα, και το δώρο είναι πάντα μια μικρογραφία του συστήματος σκέψης που προστατεύει η άμυνα, τοποθετημένο μέσα σε μια χρυσή κορνίζα. (Κ-17.IV.7:1-4)*

Αυτό το πλαίσιο είναι η ιδιαίτερη σχέση, στην οποία θα επανέλθουμε σε επόμενη συζήτηση. Αρκεί να καταλάβουμε τώρα ότι είναι ο φόβος που έχει ο νους για την Θεία εκδίκηση, ο οποίος είναι κρυμμένος στο τείχος της άμυνας του εγώ, που μας «προστατεύει» από αυτή τη θεϊκή απειλή. Όμως, και πάλι, η άμυνα απλώς ενισχύει τον φόβο μας και μας οδηγεί ακόμα πιο βαθιά στον ιστό του εγώ, γεννώντας ακόμη περισσότερο φόβο.

(5:3-4) Δεν καταλαβαίνεις πόσα έχεις εξαναγκαστεί να θυσιάσεις, έτσι που νιώθεις την σιδερένια της λαβή πάνω στην καρδιά σου. Δεν συνειδητοποιείς τι έχεις κάνει για να σαμποτάρεις την ιερή γαλήνη του Θεού με την αμυντικότητα σου.

Ο Ιησούς θέλει να καταλάβουμε το πόσο πολύ έχουμε παραιτηθεί για να διασφαλίσουμε την ατομικότητά μας. Έχουμε θυσιάσει την Ταυτότητά μας ως Χριστός, και συνεπώς την ευτυχία, την ειρήνη και τη χαρά μας. Πετάξαμε την τέλεια Ενιαιότητα του Εαυτού μας, και στη θέση της υψώσαμε ένα είδωλο ιδιαιτερότητας: έναν κόσμο φόβου και απειλής, φτιαγμένο από διαχωρισμό στον οποίο όλοι χάνουν και κανείς δεν κερδίζει. Το Κεφάλαιο 26 αρχίζει αναπτύσσοντας το σημαντικό θέμα για το ρόλο που έχει το σώμα στο να διατηρήσει την επιθετική σκέψη του διαχωρισμού, πρώτα από τον Θεό και μετά τους αδελφούς μας:

*Στην «δυναμική» της επίθεσης η θυσία είναι η ιδέα κλειδί. Είναι ο άξονας επάνω στον οποίο όλοι οι συμβιβασμοί, όλες οι απελπισμένες προσπάθειες να κλείσεις κάποια συμφωνία, και όλες οι συγκρούσεις επιτυγχάνουν μια φαινομενική ισορροπία. Είναι το σύμβολο του κεντρικού θέματος ότι **κάποιος πρέπει να χάσει**. Η εστίαση αυτής της ιδέας στο σώμα είναι φανερή, γιατί πάντοτε είναι μια προσπάθεια να περιορίσει την απώλεια. Το σώμα το ίδιο είναι μια θυσία · μια εγκατάλειψη της δύναμης για να εξοικονομήσεις μόνο λίγη για τον εαυτό σου. Το να βλέπεις έναν αδελφό σε ένα άλλο σώμα, διαχωρισμένο από το δικό σου, είναι η έκφραση της επιθυμίας να βλέπεις ένα μικρό μέρος του και να θυσιάζεις τα υπόλοιπα... Και όσο εσύ βλέπεις τον αδελφό σου σαν σώμα, χωριστά από εσένα και απομονωμένο στο κελί του, απαιτείς θυσίες από αυτόν και από σένα. Τι μεγαλύτερη θυσία θα μπορούσε να απαιτηθεί από το να αντιλαμβάνεται ο Υιός του Θεού τον εαυτό του χωρίς τον Πατέρα του; Και ο Πατέρας του να είναι χωρίς τον Υιό Του; Ωστόσο κάθε θυσία απαιτεί αυτοί να είναι διαχωρισμένοι και χωρίς ο ένας τον άλλο. Η ενθύμηση του Θεού δεν γίνεται δεκτή εάν ζητείται κάποια θυσία από τον οποιονδήποτε. (Κ-26.Ι.1:1-6· 4:2-6)*

Όμως τα καλά νέα είναι:

Μπορείς να πάψεις να βλέπεις την ενιαιότητα, αλλά δεν μπορείς να θυσιάσεις την πραγματικότητά της. Ούτε μπορείς να χάσεις αυτό που θα θυσιάζες, και ούτε να εμποδίσεις το Άγιο Πνεύμα από το έργο του να σου δείξει ότι αυτό δεν έχει χαθεί. (Κ-6:1-2)

(5:5) Γιατί βλέπεις τον Υιό του Θεού σαν ένα θύμα επίθεσης από φανταστικούς εχθρούς, από όνειρα, και από ψευδαισθήσεις που έχει φτιάξει · όμως τόσο αβοήθητος μπροστά στην παρουσία όλων αυτών, χρειάζεται ακόμα περισσότερες φαντασιώσεις, και όνειρα στα οποία οι ψευδαισθήσεις ασφάλειας να τον παρηγορούν.

Έχοντας ακούσει το εγώ, έχουμε φτάσει να πιστεύουμε ότι καταστρέψαμε τη δική μας Ταυτότητα ως Χριστός, αντικαθιστώντας τον διαχωρισμένο εαυτό που το εγώ μας λέει ότι είναι ο Υιός του Θεού. Αμυνόμαστε ενάντια στις απειλές που αντιλαμβανόμαστε μέχρι που η μόνη μας επίγνωση είναι ο εαυτός μας μέσα στον κόσμο, ο θυματοποιημένος ήρωας του ονείρου μας και ο αχρείος θύτης στο όνειρο κάποιου άλλου. Είμαστε θύματα λόγω αυτών που κάνουν οι άλλοι σε μας, καθώς νιώθουν ότι τους έχουμε κάνει τα ίδια. Το εγώ μας πείθει - αυτό που μας ώθησε αρχικά να φτιάξουμε τον κόσμο - να φοβηθούμε διότι είμαστε θύματα της οργισμένης τιμωρίας του Θεού. Αυτή η τρελή πεποίθηση φυσικά, είναι επινοημένη, όπως και όλα όσα πιστεύουμε ότι αφορούν τον

κόσμο, το σώμα και τη σωτηρία. Όλα αυτά εξυπηρετούν το σκοπό του να δικαιολογήσουν τις επιθετικές μας σκέψεις, τον θυμό που υπηρετεί υπάκουα την ανάγκη του εγώ να κάνει την αμαρτία αληθινή, όμως να είναι ορατή σε κάποιον άλλον στον οποίο αξίζει την οργή μας. Έτσι αρνείται η ειρήνη του Ουρανού και ο Χριστός σταυρώνεται ξανά:

... Ο θυμός αν επιστρέψει, σε οποιαδήποτε μορφή, θα ρίξει και πάλι τις βαριές του κουρτίνες, και η πεποίθηση ότι η ειρήνη δεν γίνεται να υπάρξει, θα γυρίσει σίγουρα. Ο πόλεμος γίνεται ξανά αποδεκτός ως η μόνη πραγματικότητα. Τώρα πρέπει εσύ γι' άλλη μια φορά να αφήσεις κάτω το ξίφος σου, παρόλο που δεν αναγνωρίζεις ότι το έχεις ξαναπάρει στα χέρια σου. Αλλά θα μάθεις, καθώς θα θυμάσαι έστω και αμυδρά πως η ευτυχία ήταν δική σου χωρίς αυτό και ότι πρέπει να το ξαναπήρες για να αμυνθείς. Σταμάτα για μία στιγμή και σκέψου αυτό: Είναι η σύγκρουση αυτό που θέλεις ή είναι η ειρήνη του Θεού η καλύτερη επιλογή; Τι σου προσφέρει τα περισσότερα; Ένας γαλήνιος νους δεν είναι μικρό δώρο. Δεν θα προτιμούσες να ζεις από το να επιλέγεις να πεθαίνεις; (Εγχ-20.4:2-9)

Όπως πάντα, ο Ιησούς μας ζητά να κατανοήσουμε τις συνέπειες της απόφασης που πήραμε υπέρ του εγώ και υπακούσαμε στις δικές του προσταγές για ενοχή, επίθεση και άμυνα: Επιθυμούμε να είμαστε ευτυχισμένοι ή δυστυχισμένοι, να ζήσουμε ή να πεθάνουμε, να ξυπνήσουμε από το όνειρο ή να παραμείνουμε κοιμισμένοι. Η επιλογή είναι δική μας και τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας βοηθούν να το δούμε καθαρά, έτσι ώστε να επιλέξουμε να επιστρέψουμε στην εστία.

Στρεφόμαστε τώρα στην απουσία κάθε άμυνας που βρίσκεται ακριβώς πέρα από το σύστημα άμυνας του εγώ:

(6:1) Η απουσία κάθε άμυνας είναι δύναμη.

Η απουσία κάθε άμυνας, όπως χρησιμοποιείται στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, δεν έχει να κάνει με τη συμπεριφορά. Δεν σημαίνει ότι αν κάποιος άγνωστος εισβάλει στο σπίτι σας με ένα μαχαίρι και σας απειλήσει, απλώς θα σταθείτε εκεί και δεν θα κάνετε τίποτα ή ότι θα αφήσετε τα αγαπημένα σας πρόσωπα να πληγωθούν ή να σκοτωθούν. Ο Ιησούς μιλάει για τη στάση του νου, ποτέ για τη συμπεριφορά του σώματος. Η απουσία κάθε άμυνας, επομένως, είναι ένα σύστημα σκέψης που έχει τις ρίζες του στην απόφαση που παίρνουμε υπέρ του Αγίου Πνεύματος, την αληθινή μας δύναμη. Σε εκείνο το σημείο δεν χρειαζόμαστε άμυνα, η οποία χρειάζεται μόνο για να προστατεύσουμε τον ατομικό μας εαυτό. Η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος είναι οι αρχικές άμυνες που χρησιμοποιεί το εγώ, και ο κόσμος ολοκληρώνει την άμυνά του. Ωστόσο, όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα, επιλέγουμε ενάντια στον διαχωρισμό και υπέρ της Ενιαιότητάς μας ως Χριστός. Δεν υπάρχει πια τίποτα να υπερασπιστούμε, διότι έχουμε φτάσει στον πυρήνα της απουσίας κάθε άμυνας. Το «μικρό» ποίημα της Helen που ακολουθεί, «Τραγούδι προς τον Εαυτό Μου», απεικονίζει όμορφα τη βάση αυτής της κατάστασης που απουσιάζει κάθε άμυνα:

Δεν γίνεται να αντικατασταθώ. Είμαι μοναδικός

Μέσα στη δημιουργία του Θεού. Είμαι τόσο αγαπητός

Δίπλα σ' Αυτόν που είναι τρέλα να πιστεύω

Ότι θα μπορούσα να υποφέρω από πόνο ή απώλεια ή φόβο.

Άγιος είμαι · πλήρως αναμάρτητος,

Μέσα σε σοφία άπειρη, σε ασφαλή αγάπη,

Σε τέλεια υπομονή, και σε απόλυτη πίστη

Πέρα από κάθε σκέψη αμαρτίας, και πλήρως αγνός.

Ποιος θα μπορούσε να διανοηθεί να υποφέρω;

Σίγουρα ο νους που το σκέφτηκε αυτό είναι τρελός.

Δεν έφυγα ποτέ από την εστία του Πατέρα μου. Χρειάζεται

Να ταξιδέψω πάλι πίσω σ' Αυτόν;

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 38)

Καθώς συνεχίζουμε, θα δούμε ότι η αληθινή απουσία κάθε άμυνας σημαίνει απλώς να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μας, γιατί Αυτό μας θυμίζει τον Εαυτό μας.

(6:2) Πιστοποιεί την αναγνώριση του Χριστού μέσα σου.

Το να είσαι χωρίς άμυνες και να ζεις στον κόσμο χωρίς σκέψεις φόβου, επίθεσης ή απειλής, αντανakλά το γεγονός ότι ο λήπτης των αποφάσεων έχει επιλέξει το Άγιο Πνεύμα, τη μνήμη του Ποιοι είμαστε ως Χριστός. Έτσι γινόμαστε μια εκδήλωση του τι σημαίνει να κάνεις τη σωστή επιλογή. Στο βιβλιαράκι της Ψυχοθεραπείας που αναφερθήκαμε πριν, ο Ιησούς εξηγεί αυτή τη δυναμική στο πλαίσιο της ψυχοθεραπείας. Πράγματι, η απουσία κάθε άμυνας του θεραπευτή γίνεται ο πυρήνας της θεραπευτικής διαδικασίας:

Ένας τρελός θα υπερασπίζεται τις δικές του ψευδαισθήσεις διότι μέσα σε αυτές βλέπει την δική του σωτηρία. Επομένως, θα επιτίθεται σε κείνον που προσπαθεί να τον σώσει από αυτές, πιστεύοντας ότι εκείνος του επιτίθεται. Αυτός ο περίεργος κύκλος επίθεσης - άμυνας είναι ένα από τα πιο δύσκολα προβλήματα με τα οποία πρέπει να ασχοληθεί ο ψυχοθεραπευτής. Μάλιστα, αυτό είναι το κεντρικό του έργο, ο πυρήνας της ψυχοθεραπείας. Ο θεραπευτής γίνεται αντιληπτός ως κάποιος που επιτίθεται στην πιο αγαπημένη ιδιοκτησία του ασθενή την εικόνα του για τον εαυτό του. Κι εφόσον αυτή η εικόνα έχει γίνει η ασφάλεια του ασθενή έτσι όπως την αντιλαμβάνεται, ο θεραπευτής δεν μπορεί παρά να γίνεται αντιληπτός ως πραγματική πηγή κινδύνου, που πρέπει να του επιτεθεί ακόμα και να τον σκοτώσει.

Ο ψυχοθεραπευτής, τότε, έχει μια τεράστια ευθύνη. Πρέπει να αντιμετωπίσει την επίθεση χωρίς επίθεση, άρα και χωρίς άμυνα. Έργο του είναι να αποδείξει ότι οι άμυνες δεν είναι απαραίτητες, και ότι η έλλειψη άμυνας είναι δύναμη. Αυτή πρέπει να είναι η διδασκαλία του, αν πρέπει το μάθημά του να είναι ότι η σωφροσύνη είναι ασφαλής. Ποτέ δεν είναι υπερβολικό να τονίσουμε ότι η παράφρονες πιστεύουν ότι η σωφροσύνη είναι απειλή. Αυτό είναι το επακόλουθο του «προπατορικού αμαρτήματος» η πίστη ότι η ενοχή είναι πραγματική και απόλυτα δικαιολογημένη. Άρα η λειτουργία του ψυχοθεραπευτή είναι να διδάξει ότι η ενοχή, όντας μη πραγματική, δεν μπορεί να είναι δικαιολογημένη. Αλλά ούτε είναι ασφαλής. Κι έτσι πρέπει να παραμένει ανεπιθύμητη όσο και ανύπαρκτη. (Ψ-2.IV.9,10)

Με την μαρτυρία της ανυπαρξίας του εγωικού συστήματος σκέψης της ενοχής, της επίθεσης και της άμυνας, ο θεραπευτής καταδεικνύει την ύπαρξη του ορθού νου, διαμορφώνοντας το αποτέλεσμα της επιλογής που είναι ενάντια στο εσφαλμένα νοούμενο σύστημα σκέψης του εγώ. Αυτό ενισχύει την ικανότητα του ασθενούς να κάνει την ίδια επιλογή, μαρτυρώντας την αναγνώριση του Χριστού μέσα του.

(6:3) Ίσως θυμάσαι το κείμενο που υποστηρίζει ότι η επιλογή γίνεται ανάμεσα στην δύναμη του Χριστού και στην δική σου αδυναμία, που φαίνεται όταν είσαι μακριά από Αυτόν.

Όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα, επιλέγουμε τη δύναμη του Χριστού. Όταν επιλέγουμε το εγώ επιλέγουμε την αδυναμία. Ο αναγνώστης αναμφίβολα θυμάται αυτό το σημαντικό απόσπασμα κοντά στο τέλος του κειμένου, στο οποίο αναφέρεται η παραπάνω δήλωση:

... Πάντοτε επιλέγεις ανάμεσα στην αδυναμία σου και στην δύναμη του Χριστού μέσα σου. Και αυτό που επιλέγεις είναι αυτό που νομίζεις ότι είναι πραγματικό. Απλά με το να μην χρησιμοποιείς ποτέ την αδυναμία για να κατευθύνει τις πράξεις σου, δεν θα της δίνεις καμία δύναμη. Και το φως του Χριστού μέσα σου, αναλαμβάνει τη φροντίδα σε ό,τι κάνεις. Διότι έχεις φέρει την αδυναμία σου σε Αυτόν, και Αυτός σου έχει δώσει την δύναμή Του στην θέση της. (Κ-31.VIII.2:3-7)

Θυμηθείτε, το εγώ δεν θέλει ποτέ να θυμηθούμε ότι έχουμε ένα νου που ονειρεύεται το όνειρο, και ότι μπορεί να ασκήσει τη δύναμή του για να διορθώσει το λάθος που είναι ότι επιλέξαμε την αδυναμία και όχι τη δύναμη.

(6:4) Η απουσία κάθε άμυνας ποτέ δεν γίνεται να δεχτεί επίθεση, διότι αναγνωρίζει δύναμη τόσο μεγάλη που μπροστά της η επίθεση είναι μια ανοησία, ή ένα ανόητο παιχνίδι που μπορεί να παίζει ένα κουρασμένο παιδί, όταν αρχίζει και νυστάζει πάρα πολύ για να θυμηθεί τι θέλει πραγματικά.

Ο Ιησούς υποβαθμίζει αυτόν τον κόσμο και το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού σε «ένα ανόητο παιχνίδι που μπορεί να παίζει ένα κουρασμένο παιδί». Αυτό δεν σημαίνει ότι όταν έχετε επιλέξει το Άγιο Πνεύμα οι άνθρωποι μπορεί να μην σας επιτίθενται με τη συμπεριφορά τους, αλλά ότι δεν θα την αντιλαμβάνεστε ως τέτοια, συνειδητοποιώντας την ανοησία της καθώς θυμάστε να γελάσετε με τη «μικροσκοπική, τρελή ιδέα» (Κ-27.VIII.6:2). Και πάλι, τίποτα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν πρέπει ποτέ να ερμηνεύεται συμπεριφορικά. Εκεί που εστιάζουν είναι μόνο σε ποιο σύστημα σκέψης ή ποιόν δάσκαλο επιλέγουμε. Αυτό είναι δύσκολο γιατί εξακολουθούμε να βλέπουμε τους εαυτούς μας ως σώματα μέσα στο πεδίο της μάχης, και όχι ως νόες που υπάρχουν πέρα από το σύστημα σκέψης του εγώ. Ενώ κοιμόμαστε και ξεχνάμε το ξύπνημα που πραγματικά θέλει ο λογικός μας νους, ονειρευόμαστε την καταστροφή και τον πόνο · τα όνειρα που φαίνονται πιο αληθινά στο νου του ονειρευτή:

... Δεν είναι εύκολο να αντιληφθείς το αστείο όταν παντού γύρω σου τα μάτια σου βλέπουν τις βαριές του συνέπειες, αλλά χωρίς την μηδαμινή αιτία τους. Χωρίς την αιτία τα αποτελέσματα φαίνονται πράγματι σοβαρά και λυπηρά. Ωστόσο αυτά μόνο έπονται. Και είναι η αιτία τους αυτή που δεν ακολουθεί τίποτα και δεν είναι παρά μόνο ένα αστείο. (Κ-27.VIII.8:4-7)

Μία από τις πιο δύσκολες προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να αντιμετωπίσουν την επίθεση χωρίς επίθεση, όπως είδαμε στο απόσπασμα από την *Ψυχοθεραπεία*. Η συγκεκριμένη απουσία άμυνας είναι δυνατή μόνο, για άλλη μια φορά, όταν κάποιος δεν ταυτίζεται πλέον αποκλειστικά με το σώμα. Ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να μας βοηθήσουν να περάσουμε από την εσφαλμένα νοούμενη ταύτιση του σώματος σε μια ορθά νοούμενη. Μόνο βλέποντας τις εμπειρίες κάποιου ως μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μπορεί το νόημα της συγχώρεσης - η μετάβαση από το εγώ προς το Άγιο Πνεύμα - να μαθευτεί, κάνει την απουσία κάθε άμυνας να γίνει ένας ουσιαστικός και προσιτός στόχος. Για να το πούμε με άλλο τρόπο, η συγχώρεση είναι δυνατή μόνο όταν θυμόμαστε ότι είμαστε ο ονειρευτής και όχι η μορφή που ονειρεύεται. Αυτό είναι το νόημα της ακόλουθης δήλωσης από το κείμενο:

... Γιατί δεν θα αντιδρούσες καθόλου στις φιγούρες ενός ονείρου που θα γνώριζες ότι ονειρευόσουν. Αφησέ τες να είναι όσο μισητές και όσο διεφθαρμένες μπορούν, δεν θα μπορούσαν να έχουν καμία επίδραση επάνω σου αν μπορούσες να αναγνωρίσεις ότι αυτό είναι το δικό σου όνειρο. (Κ-27.VIII.10:5-6)

Μόλις συνειδητοποιήσουμε τη φύση του ονείρου, μας φαίνεται σαν «ένα ανόητο παιχνίδι που μπορεί να παίζει ένα κουρασμένο παιδί» και ότι είναι ένα παιχνίδι στο οποίο δεν επιλέγουμε πλέον να συμμετέχουμε.

(7:1-2) Το να αμύνεται κανείς είναι αδυναμία. Διακηρύσσει ότι έχεις αρνηθεί τον Χριστό και φοβάσαι την οργή του Πατέρα Του.

Όταν αρνούμαστε το Ποιοι είμαστε ως Χριστός, πιστεύουμε ότι έχουμε αμαρτήσει. Αναπόφευκτα ακολουθεί η ενοχή και αναμένουμε την τιμωρία του Θεού. Ποιος δεν θα ένιωθε αδύναμος όταν ερχόταν αντιμέτωπος με την τρομερή δύναμη ενός οργισμένου, εκδικητικού Θεού;

(7:3-4) Τι μπορεί να σε σώσει τώρα από την αυταπάτη ενός θυμωμένου θεού, του οποίου την τρομακτική εικόνα που πιστεύεις ότι βλέπεις να υποκινεί όλα τα κακά αυτού του κόσμου; Τι άλλο εκτός από ψευδαισθήσεις θα μπορούσε να σε υπερασπιστεί τώρα, αφού μόνο οι ψευδαισθήσεις είναι αυτά με τα οποία πολεμάς;

Το εγώ μας λέει ότι μέσα στο νου μας υπάρχει ένας θυμωμένος θεός, και ότι ο κόσμος μας προστατεύει. Θυμηθείτε: *Αυτό που υπάρχει μέσα μας, υπάρχει και εξωτερικά.* Η αποκαλούμενη αμαρτία και το αποκαλούμενο κακό που υπάρχουν μέσα στο νου μας είναι αυτά που έχουμε κάνει να υπάρχουν στον κόσμο - τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο. Όταν ζητάμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει για να κοιτάξουμε μέσα από τα μάτια του, ο κόσμος δεν μεταμορφώνεται. Απλώς αναγνωρίζουμε ότι το φοβερό όνειρο του κόσμου δεν είναι τίποτα. Έχει φτιαχτεί με μίσος για να επιτεθεί στον Θεό, και παραμένει αυτό που είναι. Ωστόσο, αλλάζει η στάση μας απέναντι στον κόσμο, προς το παρόν γελάμε με την απλή ανοησία του. Η *αιτία* του κόσμου - η τρελή πίστη στην αμαρτία - δεν συνέβη ποτέ · και έτσι το *αποτέλεσμα* της αμαρτίας - τα βάσανα και ο θάνατος - δεν συνέβησαν ποτέ. Έτσι χαμογελάμε γλυκά καθώς λέμε ξανά:

... Χωρίς την αιτία τα αποτελέσματά φαίνονται πράγματι σοβαρά και λυπηρά. Ωστόσο αυτά μόνο έπονται. Και είναι η αιτία τους αυτή που δεν ακολουθεί τίποτα και δεν είναι παρά μόνο ένα αστείο.

Γελώντας ευγενικά το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την αιτία, και δεν κοιτάζει τα αποτελέσματα. (Κ-27.VIII.8:5-9:1)

Πώς λοιπόν, μπορούμε να πάρουμε στα σοβαρά τις ψευδαισθήσεις που πολεμάμε;

(8:1) Σήμερα δεν θα παίξουμε τέτοια παιδαριώδη παιχνίδια.

Πόσοι μαθητές είναι που το διαβάζουν αυτό και λένε στον Ιησού: «Πόσα θέλεις να στοιχηματίσεις;» Το παιδαριώδες παιχνίδι της ιδιαιτερότητας, της επίθεσης και του φόβου δεν είναι παιχνίδι για εμάς και δεν πρόκειται να το παρατήσουμε χωρίς πολεμήσουμε. Η ίδια η ύπαρξή μας εξαρτάται από αυτά τα όνειρα του πόνου και του θανάτου.

(8:2) Γιατί ο αληθινός μας σκοπός είναι να σώσουμε τον κόσμο, και δεν θα ανταλλάξουμε με ανοησίες την ατέλειωτη χαρά που μας προσφέρει η λειτουργία μας.

Αυτό μας προϊδεάζει για το επόμενο μάθημα, «Είμαι ένας από τους αποστόλους του Θεού» (Εργ.154). Ο Ιησούς αναφέρεται εδώ στον ορθό μας νου, στον οποίο «δεν θα ανταλλάξουμε με ανοησίες την ατέλειωτη χαρά που μας προσφέρει η λειτουργία μας [η συγχώρεση]». Έτσι το εγώ επινόησε το σχέδιό του για να μας κρατά σε παραφροσύνη: τη σωματική κατάσταση χωρίς νου που προστατεύει την εσφαλμένα νοούμενη ενοχή μας, η οποία εμποδίζει τη δική μας ορθά νοούμενη συγχώρεση.

(8:3) Δεν θα αφήσουμε την ευτυχία μας να ξεγλιστρήσει επειδή κάποιο θραύσμα ενός ανόητου ονείρου έτυχε να περνά από το νου μας, και παρερμηνεύσαμε τις φιγούρες μέσα σ' αυτό ως Υιό του Θεού · και την απειροελάχιστή του στιγμή την πήραμε για αιωνιότητα.

Το «κάποιο θραύσμα ενός ανόητου ονείρου [που] έτυχε να περνά από το νου μας» είναι η μικροσκοπική, τρελή ιδέα, η οποία στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ. Αντί να γελάσουμε, την πήραμε στα σοβαρά και επιβεβαιώσαμε τις ταυτότητές μας ως φιγούρες στο όνειρο. Φτιαγμένες για να είναι εξαιρετικά ευάλωτες, αυτές οι θυματοποιημένες φιγούρες επαληθεύουν τις αντιλήψεις της επίθεσης και της άμυνας. Ο Ιησούς ρωτά συνεχώς, γιατί να επιλέξουμε αυτή τη μικροσκοπική στιγμή φόβου και μίσους, άμυνας και επίθεσης, και όχι τη χαρά της επιστροφής στην αιώνια εστία μας;

(9) Σήμερα βλέπουμε πέρα από τα όνειρα και αναγνωρίζουμε ότι δεν χρειάζεται να αμυνθούμε διότι έχουμε δημιουργηθεί απρόσβλητοι, χωρίς σκέψεις ή επιθυμίες ή όνειρα στα οποία η επίθεση να έχει κάποιο νόημα. Τώρα δεν είναι δυνατόν να φοβόμαστε γιατί έχουμε αφήσει όλες τις σκέψεις φόβου πίσω μας. Και μέσα στην απουσία κάθε άμυνας στεκόμαστε ασφαλείς, γαλήνια βέβαιοι για την ασφάλεια μας, σίγουροι για την σωτηρία · βέβαιοι ότι θα εκπληρώσουμε τον σκοπό μας, καθώς η προσφορά μας επεκτείνει την ιερή ευλογία της σε όλο τον κόσμο.

Αυτό δεν σημαίνει ότι τα πάντα μέσα στη μέρα σας θα ρέουν ομαλά. Ωστόσο, ανεξάρτητα από το τι συμβαίνει εξωτερικά, θα είστε σε ειρήνη επειδή έχετε επιλέξει τον Ιησού ως δάσκαλο και σύντροφό σας. Έτσι έχετε επιλέξει τη μνήμη του Ποιος είστε ως Χριστός, του Οποίου η δύναμη θα σας υποστηρίξει καθώς περνάτε την ημέρα σας. Αυτό είναι το απλό και ευγενικό θεμέλιο για την απουσία κάθε άμυνας, όπως διαβάζουμε στην υπέροχη περιγραφή του έκτου χαρακτηριστικού των δασκάλων του Θεού:

Οι δάσκαλοι του Θεού έχουν μάθει πώς να είναι απλοί. Δεν έχουν όνειρα που να χρειάζονται άμυνα εναντίον της αλήθειας. Δεν προσπαθούν να φτιάξουν τον εαυτό τους. Είναι χαρούμενοι επειδή κατανοούν Ποιος τους δημιούργησε. Και μήπως ό,τι δημιούργησε ο Θεός χρειάζεται υπεράσπιση; Κανένας δεν μπορεί να γίνει προχωρημένος δάσκαλος του Θεού μέχρι να κατανοήσει πλήρως ότι οι άμυνες δεν είναι τίποτα παραπάνω από ανόητοι φρουροί τρελών ψευδαισθήσεων. Όσο πιο αλλόκοτο είναι το όνειρο, τόσο πιο βίαιες και πιο ισχυρές φαίνονται ότι είναι οι άμυνές του. Όμως, όταν ένας δάσκαλος του Θεού συμφωνήσει να κοιτάξει πέρα από αυτές, βρίσκει ότι τίποτα δεν βρισκόταν εκεί. Αργά αργά, στην αρχή επιτρέπει στον εαυτό του να βγει από την πλάνη. Αλλά μαθαίνει όλο και πιο γρήγορα, όσο αυξάνει η εμπιστοσύνη του. Δεν είναι ο κίνδυνος που έρχεται όταν οι άμυνες αφεθούν κατά μέρος. Είναι η ασφάλεια. Είναι η ειρήνη. Είναι η χαρά. Και είναι ο Θεός. (Εγχ-4. VI.1)

Ποιος λογικά σκεπτόμενος, δεν θα ήθελε να έχει αυτά στη θέση της δυστυχίας της ζωής που είναι κάτω από το ζυγό των δίδυμων φαύλων κύκλων: ενοχή-επίθεση και επίθεση-άμυνα. Αυτά τα μαθήματα μας βοηθούν να επιστρέψουμε στη λογική και να αποδεχθούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας. Η διακονία μας είναι το να μάθουμε να αποδεχόμαστε, όπως θα συζητηθεί στο επόμενο μάθημα. Τα αποκαλούμενα άγια, ιερά και σημαντικά πράγματα που πιστεύουμε ότι πρέπει να κάνουμε δεν έχουν σχέση με αυτό. Προσπαθήστε πάντα να θυμάστε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* έχουν να κάνουν μόνο με τη μετατόπιση του συστήματος σκέψης μας: από την ενοχή στην αγιότητα, από το μίσος στη συγχώρεση, από την άμυνα στην απουσία κάθε άμυνας.

(10) Στάσου ήσυχος μια στιγμή, και μέσα στην σιωπή αναλογίσου πόσο ιερός είναι ο σκοπός σου, πόσο εξασφαλισμένη η ανάπαυσή σου, ανέγγιχτος μέσα στο φως του. Οι εκπρόσωποι του Θεού

έχουν επιλέξει η αλήθεια να είναι μαζί τους. Ποιος είναι πιο άγιος από αυτούς; Ποιος μπορεί να είναι πιο βέβαιος ότι η ευτυχία του είναι απόλυτα εγγυημένη; Και ποιος μπορεί να έχει ισχυρότερη προστασία; Τι άμυνα θα μπορούσαν να χρειάζονται εκείνοι που βρίσκονται ανάμεσα στους εκλεκτούς του Θεού, από επιλογή δική Του αλλά και δική τους;

Γνωρίζουμε ότι είμαστε εκλεκτοί του Θεού όταν Τον επιλέγουμε. Περιττό να πούμε ότι αυτό δεν αφορά τον Θεό. Αφού εμείς επιλέξαμε εναντίον Του, εμείς είμαστε αυτοί που θα διορθώσουμε το λάθος επιλέγοντας τώρα υπέρ Του. Έτσι βρίσκουμε την ησυχία μας, διότι στην ακινησία του νου, που δεν πολιορκείται πλέον από τον κεραυνό της ενοχής και της επίθεσης, αναδύεται με κρυστάλλινη διαύγεια η ήσυχη επιλογή ενάντια στο να αμυνόμαστε.

(11:1) Είναι η λειτουργία των αποστόλων του Θεού να βοηθούν τους αδελφούς τους να επιλέξουν όπως επέλεξαν κι αυτοί.

Αυτό κάνουμε ως απόστολοι ή δάσκαλοι του Θεού, για να χρησιμοποιήσουμε τον όρο από το εγχειρίδιο για δασκάλους. Με την ειρήνη και την αγάπη μας - όχι απαραίτητα με τα λόγια μας - υπενθυμίζουμε στους άλλους την ορθά νοούμενη επιλογή που κάναμε, η οποία λέει στην πραγματικότητα: Επειδή εγώ έκανα αυτή την επιλογή και ο Υιός του Θεού είναι ένας, μπορείτε κι εσείς να κάνετε την ίδια. Πράγματι, αν έχω επιλέξει ορθά, κι εσείς το έχετε ήδη κάνει. Υπό αυτή την έννοια, λοιπόν, γινόμαστε σαν τον Ιησού - η εκδήλωσή του, όπως αυτός είναι του Αγίου Πνεύματος - γιατί όταν εγέρθηκε από το όνειρο του θανάτου, ήμασταν μαζί του:

Εσύ είσαι η εκδήλωσή Του σε αυτόν τον κόσμο. Ο αδερφός σου [ο Ιησούς] σε καλεί να γίνεις η Φωνή Του μαζί με αυτόν. Μόνος δεν μπορεί να είναι ο Βοηθός του Υιού του Θεού γιατί μόνος είναι δίχως λειτουργία. Αλλά, ενωμένος μαζί σου, είναι ο λαμπερός Σωτήρας του κόσμου, του Οποίου ο ρόλος στην σωτηρία του σε έχει καταστήσει ολοκληρωμένο. Σου προφέρει τις ευχαριστίες Του, όπως και σ' αυτόν, γιατί εγέρθηκες μαζί με αυτόν όταν ξεκίνησε να σώσει τον κόσμο. (Δ-6.5:1-5)

Η «διακονία» μας είναι να εξελιχθούμε και να γίνουμε σαν τον Ιησού, το σύμβολο για την επιλογή που κάνει ο νους υπέρ της απουσίας κάθε άμυνας και όχι να αμύνεται. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί το εμπνευσμένο ποίημα της Helen, «Μια Προσευχή του Ιησού», στην οποία προσευχόμαστε στον Ιησού για να γίνουμε σαν αυτόν:

Ένα παιδί, ένας άντρας και μετά ένα πνεύμα...

Το ποίημα κλείνει με αυτή την προσευχή:

Μια τέλεια εικόνα για το τι μπορώ να είμαι

Εσύ μου δείχνεις, ότι θα μπορούσα να βοηθήσω να ανανεωθεί

Των αδελφών σου η ασθενής όραση. Καθώς κοιτάζουν επάνω

Μην τους αφήσεις να κοιτούν εμένα, αλλά μόνο Εσένα.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 82,83)

(11:2) Ο Θεός τους έχει διαλέξει όλους, αλλά λίγοι είναι αυτοί που συνειδητοποιούν ότι η Θέλησή Του είναι ίδια με την δική τους.

Εδώ γίνεται μια αναφορά στη διόρθωση των Μαθημάτων που είναι παρμένη από το γνωστό εδάφιο του Ευαγγελίου «Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι, λίγοι όμως οι εκλεκτοί» (Κατά Ματθαίον 20:16). Στο κείμενο, ο Ιησούς λέει: «Όλοι καλούνται αλλά λίγοι επιλέγουν ν' ακούσουν» (Κ-3.ΙV.7:12). Με άλλα λόγια, ο Θεός έχει «καλέσει» (ή «επέλεξε») όλα τα παιδιά Του, επειδή είμαστε

μέρος Του. Ωστόσο, αφού μέσα στην τρέλα μας πιστεύουμε ότι Τον αφήσαμε, επιλέγοντας ενάντια στην Αγάπη Του, τώρα πρέπει να Τον επιλέξουμε, συνειδητοποιώντας ότι το Θέλημά Του είναι το δικό μας.

(11:3-5) Και όσο δεν μπορείς να διδάξεις αυτό που έχεις μάθει, η σωτηρία περιμένει και το σκοτάδι κρατά τον κόσμο σε αμείλικτη αιχμαλωσία. Ούτε θα μάθεις πως το φως έχει έρθει σε σένα, και ότι η απελευθέρωσή σου έχει επιτευχθεί. Διότι δεν θα βλέπεις το φως, μέχρι να το προσφέρεις στους αδερφούς σου.

Αυτός είναι ο πυρήνας του επόμενου μαθήματος, επομένως εδώ δεν θα το συζητήσω σε βάθος. Αρκεί να πούμε ότι δεν θα μάθουμε ποτέ ότι το φως είναι μέσα μας όσο είμαστε προσκολλημένοι στο σκοτάδι του εγωικού συστήματος σκέψης. Αντικατοπτρίζουμε αυτό το φως και όχι τον σκιερό κόσμο του εγώ, όταν δεν βλέπουμε πλέον τους αδελφούς μας να είναι διαχωρισμένοι από εμάς.

(11:6–12:2) Καθώς εκείνοι θα το παίρνουν από τα χέρια σου έτσι θα το αναγνωρίζεις σαν δικό σου.

Η σωτηρία μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα παιχνίδι που παίζουν χαρούμενα παιδιά. Σχεδιάστηκε από Αυτόν που αγαπά τα παιδιά Του, και που θέλει ν' αντικαταστήσει τα τρομακτικά τους παιχνίδια με χαρούμενα, που να τους διδάξουν ότι το παιχνίδι του φόβου έχει τελειώσει.

Το χαρούμενο παιχνίδι είναι η συγχώρεση - μια ψευδαίσθηση, όμως που είναι αντίθετη με τα απατηλά παιχνίδια του εγώ - σκοπός των οποίων είναι ο φόνος, τα βάσανα και ο θάνατος - τα παιχνίδια του Αγίου Πνεύματος αναιρούν κάθε ενοχή, μίσος και πόνο. Έτσι, τα δικά Του χαρούμενα παιχνίδια της συγχώρεσης αντικαθιστούν τα τρομακτικά παιχνίδια της κρίσης του εγώ, που επιτυγχάνεται κοιτάζοντας μαζί με τον Ιησού τις καταστάσεις που μας φέρνουν πόνο και άγχος, και μετά πάμε πέρα από αυτές στην αλήθεια. Το ακόλουθο απόσπασμα επεξεργάζεται τις εικόνες που θυμίζουν τα αβλαβή παιχνίδια που δείχνουν το σύστημα σκέψης του εγώ:

*Οι βαρετοί, απογοητευτικοί θεοί που έφτιαξες είναι φουσκωτά παιδικά παιχνίδια που σκάνε... Το χάσμα που δεν υπάρχει είναι γεμάτο με παιχνίδια σε αναρίθμητες μορφές... το καθένα... Ποτέ δεν ήταν αυτό που νόμιζες... Αλλά εσύ δεν κινδυνεύεις... Είναι [ένα παιδί] όμως στο έλεος των παιχνιδιών του; Και **μπορούν** αυτά να αντιπροσωπεύουν μια απειλή για αυτό;... Όλες οι ψευδαισθήσεις... Δεν είναι παρά παιχνίδια, παιδί μου, γι' αυτό μην θλίβεσαι γι' αυτά. Ο χορός τους ποτέ δεν σου έφερε χαρά. Αλλά ούτε ήταν και πράγματα να σε τρομάζουν ή να σου προσφέρουν ασφάλεια εάν υπάκουαν στους κανόνες σου. Δεν πρέπει ούτε να τα λατρεύεις ούτε να τους επιτίθεσαι [δηλαδή, τις ιδιαίτερες σχέσεις αγάπης ή μίσους], παρά απλά να τα βλέπεις σαν παιδικά παιχνίδια χωρίς κανένα δικό τους νόημα. Αν δεις κάποιο νόημα σε ένα από αυτά τότε θα το βλέπεις σε όλα. Αν δεν δεις κανένα, τότε δεν θα σε αγγίζουν. (Κ-30.IV.2:1· 3:1-3,5,9-10· 4:3,6-11)*

Ο τρόπος που μετατρέπουμε τα εφιαλτικά παιχνίδια σε χαρούμενα είναι να βλέπουμε τις ιδιαίτερες σχέσεις μας σαν παιδικά παιχνίδια. Έτσι μαθαίνουμε να χαμογελάμε με την ανοησία μας γιατί δώσαμε σε αυτά τα παιχνίδια δύναμη να διαταράξουν την ειρήνη μας και να παραμορφώσουν το ενοποιημένο όραμα του Υιού του Θεού.

(12:3-5) Το παιχνίδι Του οδηγεί στην ευτυχία γιατί δεν υπάρχει χαμένος. Όλοι όσοι παίζουν θα κερδίσουν, και με το κέρδος τους διασφαλίζεται το όφελος όλων. Το παιχνίδι του φόβου με χαρά παραμερίζεται, όταν τα παιδιά καταλάβουν τα οφέλη που φέρνει η σωτηρία.

Έτσι αναιρείται ο πυρήνας του εγωικού συστήματος: *ή ο ένας ή ο άλλος* - αν θέλω να ζήσω, κάποιος πρέπει να πεθάνει · αν θέλω να κερδίσω, κάποιος πρέπει να χάσει. Ισχύει και το αντίστροφο: αν κάποιος άλλος θέλει ζήσει ή να κερδίσει, εγώ πρέπει να πεθάνω ή να χάσω. Το παιχνίδι του Αγίου

Πνεύματος αναιρεί το εγώ διδάσκοντας ότι στην πραγματικότητα κανείς δεν χάνει και όλοι κερδίζουν. Έτσι, εάν εμπλέκεστε σε μια κατάσταση στην οποία υπάρχει απώλεια - στη σκέψη, όχι απαραίτητα στη συμπεριφορά - να γνωρίζετε ότι πρέπει να έχετε επιλέξει για δάσκαλό σας το εγώ.

Το μόνο που απαιτείται για την αλλαγή των δασκάλων λοιπόν, είναι η προθυμία να ζητήσουμε βοήθεια για να δούμε πέρα από το εγώ των άλλων στην έκκληση για βοήθεια που είναι θαμμένη, καθώς είναι θαμμένη μέσα μας. Μαζί με τον Ιησού, κοιτάμε πέρα από το φαινομενικό σκοτάδι προς στο φως που λάμπει μέσα μας ως ένα, γιατί αυτό το φως είναι: ένα. Αυτό που διασφαλίζει ότι θα λάβουμε αυτή τη βοήθεια είναι το να τη ζητήσουμε, καθώς μόνο η μνήμη του φωτός μπορεί να είναι που μας ωθεί να τη ζητήσουμε. Παρόλο που είναι θαμμένο στο νου μας για να προστατεύει το εγώ, το φως μπορεί ακόμα να φανεί σε κάποιον άλλον όταν συγχωρούμε την προβολή μας - το σκοτάδι από το οποίο επιδιώξαμε να κρυφθούμε βλέποντάς το έξω στα ιδιαίτερα είδωλά μας, είναι τα αμαρτωλά παιχνίδια του εγώ. Αυτό το υπέροχο απόσπασμα συνοψίζει την ουσία της μετάβασης από το προβαλλόμενο σκοτάδι των διαχωρισμένων συμφερόντων στο φως των κοινών συμφερόντων:

... Μικρό μου παιδί, το φως είναι εκεί. Μόνο ονειρεύεσαι, και τα είδωλα είναι τα παιχνίδια με τα οποία ονειρεύεσαι ότι παίζεις. Ποιος έχει ανάγκη από παιχνίδια εκτός από τα παιδιά; Προσποιούνται ότι κυβερνούν τον κόσμο, και δίνουν στα παιχνίδια τους την δύναμη να κινούνται, και να μιλούν και να σκέφτονται, να αισθάνονται και να μιλούν για λογαριασμό τους. Ωστόσο όλα όσα φαίνονται ότι κάνουν τα παιχνίδια τους είναι στο νου εκείνων που παίζουν με αυτά. Αλλά ανυπομονούν να ξεχάσουν ότι οι ίδιοι έφτιαξαν το όνειρο στο οποίο τα παιχνίδια τους είναι πραγματικά, και δεν αναγνωρίζουν ότι οι επιθυμίες τους είναι δικές τους... [Το παιδί] φοβάται τις σκέψεις του και τις αποδίδει στα παιχνίδια του. Και η πραγματικότητά τους γίνεται η δική του, επειδή φαίνεται πως το σώζουν από τις σκέψεις του. Ωστόσο αυτά κρατούν τις σκέψεις του ζωντανές και πραγματικές, αλλά ιδωμένα έξω από τον εαυτό του, όπου μπορούν να στραφούν εναντίον του διότι τα πρόδωσε. Νομίζει ότι τα χρειάζεται για να μπορέσει να ξεφύγει από τις σκέψεις του, επειδή νομίζει ότι οι σκέψεις είναι πραγματικές. Έτσι φτιάχνει από το κάθε τι ένα παιχνίδι, για να κάνει τον κόσμο του να παραμείνει έξω από αυτόν, και να παίζει πως δεν είναι παρά μόνο ένα μέρος του.

Ο Ιησούς συνεχίζει το απόσπασμα κάνοντας έκκληση σε εμάς, χρησιμοποιώντας τη γλώσσα που είναι δανεισμένη από τη περίφημη δήλωση του Αποστόλου Παύλου (Προς Κορινθίους Α' 13:11), να εγκαταλείψουμε τα εγωικά παιδικά όνειρα της κρίσης των διαχωρισμένων συμφερόντων για τα χαρούμενα όνειρα του πραγματικού κόσμου, τα οποία γίνονται ορατά μέσα από μάτια που αντιλαμβάνονται μόνο την αγάπη ή τα καλέσματα γι' αγάπη - το κοινό συμφέρον της σωτηρίας:

Υπάρχει κάποια στιγμή που η παιδική ηλικία πρέπει να περάσει και να φύγει για πάντα. Μην ζητάς να κρατήσεις τα παιχνίδια ενός παιδιού. Βάλε τα όλα στην άκρη, γιατί δεν τα έχεις ανάγκη πια. Το όνειρο της κρίσης είναι ένα παιδικό παιχνίδι... [στο οποίο] άσχημα πράγματα φαίνονται να συμβαίνουν, και [το παιδί] φοβάται όλο το χάος σε έναν κόσμο που νομίζει ότι κυβερνάται από τους νόμους που έφτιαξε αυτός. Ωστόσο ο πραγματικός κόσμος δεν επηρεάζεται από τον κόσμο που αυτός θεωρεί ως πραγματικό...

Και ο πραγματικός κόσμος, όμως, δεν είναι παρά ένα όνειρο. Μόνο που οι φιγούρες έχουν αλλάξει. Δεν θεωρούνται ως είδωλα που προδίδουν. Είναι ένα όνειρο στο οποίο κανείς δεν χρησιμοποιείται για να αντικαταστήσει κάτι άλλο, ούτε παρεμβάλλεται ανάμεσα στις σκέψεις που συλλαμβάνει ο νους και σ' αυτό που βλέπει. Κανείς δεν χρησιμοποιείται για κάτι που δεν είναι, γιατί τα παιδαριώδη πράγματα έχουν όλα παραμεριστεί. Και αυτό που κάποτε ήταν ένα όνειρο κρίσης τώρα έχει αλλάξει σε όνειρο όπου τα πάντα είναι χαρά, γιατί αυτός είναι ο σκοπός που έχει. Μόνο όνειρα

συγχώρεσης μπορούν να εισέλθουν εδώ, γιατί ο χρόνος έχει σχεδόν τελειώσει. Και οι μορφές που μπαίνουν στο όνειρο γίνονται τώρα αντιληπτές σαν αδελφοί, όχι σε κρίση, αλλά στην αγάπη. (Κ-29.ΙΧ.4:3-8· 5:5-9· 6:1-4,7-8· 7)

(13:1-2) Εσύ που έπαιζες το ρόλο ότι έχεις χάσει κάθε ελπίδα, και ότι έχεις εγκαταλειφθεί από τον Πατέρα σου, και έχεις απομείνει μόνος και τρομαγμένος μέσα σε ένα τρομακτικό κόσμο που είναι τρελός από ενοχή και αμαρτία · μπορείς να χαρείς τώρα. Το παιχνίδι τελείωσε.

Το πρόβλημα είναι ότι το επίκεντρο αυτού του παιχνιδιού παραμένει η ατομική μας ταυτότητα. Έτσι, αν απαντήσετε σε αυτά τα λόγια λέγοντας: «Δεν είναι θαυμάσιο αυτό!» μάλλον δεν τα έχετε καταλάβει πραγματικά. Το παιχνίδι που τελείωσε δεν είναι απλά ένα παιχνίδι πόνου - αμαρτίας, ενοχής και φόβου - αλλά ένα παιχνίδι ιδιαιτερότητας και αυταρέσκειας. Αυτό το παιχνίδι έχει τελειώσει, αλλά δεν θα επιλέξετε να έχει τελειώσει όσο είστε προσκολλημένοι στον ιδιαίτερο εαυτό σας. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί ότι η φράση «μέσα σε ένα τρομακτικό κόσμο που είναι τρελός από ενοχή και αμαρτία» είναι δανεισμένη από το διεισδυτικό απόσπασμα του κειμένου που εκθέτει την αληθινή φύση του κόσμου. Αυτό το απόσπασμα ξεκινά:

... Ο κόσμος που βλέπεις είναι το απατηλό σύστημα εκείνων που έχουν χάσει τα λογικά τους από την ενοχή. (Κ-13.εισ.2:2)

(13:3) Τώρα έχει έρθει η γαλήνια ώρα που θ' αφήσουμε τα παιχνίδια της ενοχής, και θα διώξουμε τις αλλόκοτες και παιδαριώδεις σκέψεις της αμαρτίας μια για πάντα από τον αγνό και άγιο νου των παιδιών του Ουρανού και του Υιού του Θεού.

Ποιος θα έλεγε ποτέ ότι η αμαρτία είναι «αλλόκοτες και παιδαριώδεις σκέψεις»; Μόνο ένας που τη βλέπει έξω από το όνειρο, όπως ο Ιησούς στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Από αυτή την οπτική, η αμαρτία είναι πράγματι αλλόκοτη και παιδική. Ο κόσμος και το σύστημα σκέψης που τον δημιούργησε είναι τρομακτικά μόνο όταν είσαι μέσα σ' αυτόν, διότι τότε πιστεύεις ότι κατέστρεψες τον Ουρανό και πως η ίδια η ύπαρξή σου είναι χτισμένη στον τάφο του Θεού. Αυτές δεν είναι καθόλου αλλόκοτες και παιδαριώδεις σκέψεις. Επομένως, κάθε φορά που μπαίνετε στον πειρασμό να κάνετε μια πτυχή της καθημερινότητάς σας τρομακτική, κάντε μια παύση και σκεφτείτε ότι αν ζητήσετε τη βοήθεια του Ιησού, θα συνειδητοποιήσετε ότι αυτό είναι πράγματι αλλόκοτο και παιδαριώδες. Προσέξτε στη συνέχεια για να δείτε τη δυσaréσκείά σας στο να έχετε όσα πιστεύετε ότι είναι τόσο σημαντικά - την ιδιαίτερη αγάπη ή το ιδιαίτερο μίσος - να μειώνονται στη φράση του Ιησού. Ωστόσο, στο βαθμό που μπορούμε να επιλέξουμε την αγνότητα και την αγιότητα της Ταυτότητάς μας ως Χριστός, ένα από τα παιδιά του Ουρανού, σε αυτόν το βαθμό θα επιτρέψουμε στον Ιησού να μας μιλήσει για τις δικές μας αλλόκοτες και παιδαριώδεις σκέψεις που κάνουμε για ιδιαιτερότητα και σωτηρία.

(14:1-5) Θα σταματήσουμε για μια στιγμή μόνο, για να παίξουμε το τελικό, χαρούμενο παιχνίδι πάνω σ' αυτήν την γη. Και μετά πηγαίνουμε να πάρουμε την δικαιοματική μας θέση εκεί όπου κατοικεί η αλήθεια και τα παιχνίδια δεν έχουν νόημα. Έτσι τελιώνει η ιστορία. Ας αφήσουμε αυτήν την ημέρα να φέρει το τελευταίο κεφάλαιο πιο κοντά στον κόσμο, ώστε ο κάθε ένας να μάθει ότι το παραμύθι που διαβάζει για το τρομακτικό πεπρωμένο, την συντριβή όλων των ελπίδων του και την αξιοθρήνητη άμυνα ενάντια σε μια εκδίκηση από την οποία δεν μπορεί να ξεφύγει, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η δική του παραπλανημένη φαντασία. Οι απόστολοι του Θεού έχουν έρθει να τον ξυπνήσουν από τα σκοτεινά όνειρα που έχει προκαλέσει αυτή η ιστορία μέσα στην συγχυσμένη, χαοτική του ανάμνηση αυτού του διαστρεβλωμένου παραμυθιού.

Τα χαρούμενα παιχνίδια, να το ξαναπούμε, είναι της συγχώρεσης, και το τελευταίο παιχνίδι είναι η επίτευξη του πραγματικού κόσμου. Και τα δύο παιχνίδια της αμαρτίας και της συγχώρεσης δεν

έχουν κανένα νόημα στον Ουρανό, τα ευχάριστα νέα είναι ότι το εγώ ήταν απλά μια ανόητη και εξωπραγματική σκέψη. Μόνο σε παραπλανημένους νόες η σκέψη αυτή φαινόταν αληθινή, αλλά στην πραγματικότητα δεν είχε καμία επίδραση. Έτσι περπατάμε αλώβητοι ανάμεσα στην παραφροσύνη της κακίας του εγώ, καθώς ένα όνειρο αθωότητας έρχεται απαλά να ξυπνήσει τον Υιό του Θεού:

Πορεύσου μέσα στη δόξα, με το κεφάλι σου ψηλά, και μην φοβάσαι κανένα κακό. Οι αθώοι είναι ασφαλείς διότι μοιράζονται την αθωότητά τους. Τίποτα από ό,τι βλέπουν δεν βλάπτει, διότι η επίγνωση της αλήθειας απελευθερώνει το καθετί από την ψευδαίσθηση της βλαβερότητας. Και αυτό που φαινόταν βλαβερό τώρα στέκει λαμπερό μέσα στην αθωότητά τους, απελευθερωμένο από την αμαρτία και τον φόβο έχοντας επιστρέψει με χαρά στην αγάπη. (Κ-23.εισ.3:1-4)

(14:6) Ο Υιός του Θεού μπορεί επιτέλους να χαμογελάσει, μαθαίνοντας ότι δεν είναι αλήθεια.

Να καταλάβετε ότι όταν λέτε αυτό δεν είναι αλήθεια, λέτε μόνο ότι ο πόνος στη ζωής σας και των άλλων δεν είναι αληθινός. Ισχυρίζεστε ότι η ίδια η ζωή σας δεν είναι αληθινή, γιατί την έχετε αναγνωρίσει ορθά ως μια φιγούρα στο όνειρο.

Από εδώ μέχρι το τέλος του μαθήματος ο Ιησούς δίνει τις τελικές οδηγίες:

(15) Σήμερα ασκούμαστε με μια μορφή που θα κρατήσουμε για αρκετό διάστημα. Θα αρχίζουμε κάθε μέρα δίνοντας την προσοχή μας στην ημερήσια σκέψη όσο το δυνατόν για περισσότερη ώρα. Τα πέντε λεπτά προετοιμασίας τώρα είναι το ελάχιστο που μπορούμε να δώσουμε για την ημέρα όπου ο μόνος μας στόχος είναι η σωτηρία. Δέκα θα ήταν καλύτερα · και δεκαπέντε ακόμα καλύτερα. Και καθώς οι αντιπερισπασμοί παύουν να μας αποτρέπουν από τον σκοπό μας, θα βρούμε ότι μισή ώρα είναι πολύ λίγος χρόνος για να περάσουμε μαζί με τον Θεό. Ούτε θα διαθέσουμε λιγότερο χρόνο την νύχτα, με ευγνωμοσύνη και χαρά.

Αναμφίβολα ο Ιησούς ανεβάζει το χρόνο εξάσκησης, λέγοντας ότι «μισή ώρα είναι πολύ λίγος χρόνος για να περάσουμε μαζί με τον Θεό». Με άλλα λόγια, θα έπρεπε να έχουμε φτάσει σε ένα σημείο στη μελέτη και την εξάσκησή μας στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπου το μόνο που θα θέλαμε είναι να είμαστε στην παρουσία της Αγάπης του Θεού. Η έλξη της αγάπης για την αγάπη (Κ-12.VIII) πλέον θα επισκιάζει κατά πολύ την έλξη της ενοχής για την ενοχή, και έτσι το μάθημα της κάθε μέρας γίνεται μάθημα χαράς. Αν δεν γίνεται, καταλαβαίνουμε τουλάχιστον το γιατί και ξέρουμε σε Ποιον να απευθυνθούμε για βοήθεια για να αλλάξουμε το νου μας.

(16) Κάθε ώρα προσθέτει στην αυξανόμενη γαλήνη μας, καθώς θυμόμαστε να είμαστε πιστοί στην Θέληση που μοιραζόμαστε με τον Θεό. Κάποιες φορές, ίσως, για ένα λεπτό ίσως και λιγότερο, μπορεί να είναι το πιο πολύ που μπορούμε να προσφέρουμε στην αρχή της κάθε ώρας. Μερικές φορές θα το ξεχάσουμε. Άλλες φορές οι ασχολίες του κόσμου θα μας απορροφήσουν, και δεν θα μπορέσουμε να αποτραβηχτούμε για λίγο για να στρέψουμε τις σκέψεις μας προς τον Θεό.

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς παρουσιάζει το ιδανικό, πως αν πραγματικά θέλουμε να μάθουμε τα μαθήματά του, θα επιλέξουμε την Αγάπη του Θεού αντί για όλα αυτά που προσφέρει αυτός ο κόσμος. Ωστόσο, μας λέει επίσης ότι ξέρει ότι η αγάπη μας τρομάζει και έτσι «μερικές φορές θα ξεχάσουμε». Το ότι ξεχνάμε φυσικά, δεν είναι κάτι που συμβαίνει επειδή είμαστε απασχολημένοι με κάτι άλλο, αλλά επειδή επιλέγουμε ενάντια στη μνήμη της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος. Σε εκείνο το σημείο «ξεχνάμε», και έτσι λέγοντάς μας το ιδανικό, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει επίσης ότι μπαίνουμε στον πειρασμό να ξεχάσουμε κι έτσι να μην νιώθουμε ένοχοι για τον φόβο μας.

(17) Ωστόσο, όταν μπορούμε, θα τηρούμε την θέση μας ως εκπρόσωποι του Θεού, και θα θυμόμαστε κάθε ώρα την αποστολή μας και την Αγάπη Του. Και θα αποτραβιόμαστε ήσυχα και θα είμαστε στην υπηρεσία Εκείνου και θ' ακούμε την Φωνή Του, και θα μάθουμε τι επιθυμεί Αυτός να κάνουμε την ώρα που έρχεται · ενώ Τον ευχαριστούμε για όλα τα δώρα που μας έδωσε την ώρα που πέρασε.

Η λειτουργία μας δεν είναι να σώσουμε τον κόσμο με το να δίνουμε δώρα αγάπης. Αντίθετα, μας ζητείται να αποτραβηχτούμε ήσυχα, που σημαίνει ότι επιλέγουμε ενάντια στο θόρυβο του εγώ - ενάντια στα δικά του δώρα της ενοχής και της κρίσης, της επίθεσης και της άμυνας. Στην ησυχία ακούμε τη μη επικριτική Φωνή της ειρήνης, διότι έχουμε αφήσει στην άκρη την ανάγκη της επίθεσης ως μέσο να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας. Δική του είναι η Φωνή της αγάπης, την οποία ο εξειδικευμένος νους μας μεταφράζει σε εξειδικευμένες απαντήσεις που συχνά βιώνουμε να μας λένε τι να κάνουμε ή τι να πούμε. Ωστόσο, στην πραγματικότητα, «αυτό που θα ήθελε να κάνουμε» είναι απλώς να παραμείνουμε μαζί Του αντί για το εγώ. Από αυτό το ήσυχο κέντρο, η Αγάπη Του καθοδηγεί απαλά τις σκέψεις μας, τα λόγια και τις πράξεις μας, επεκτείνοντας την προηγούμενη ώρα στην επόμενη. Αυτή είναι η διακονία μας - οι καρποί της συγχώρεσης και το παράδειγμα της απουσίας κάθε άμυνας:

Ωστόσο, πάντα θα υπάρχει αυτός ο χώρος ανάπαυσης στον οποίο θα μπορείς να επιστρέφεις. Και θα έχεις μεγαλύτερη επίγνωση αυτού του ήσυχου κέντρου μέσα στην καταιγίδα περισσότερο από όλη την άγρια μανία της. Αυτό το ήσυχο κέντρο, μέσα στο οποίο δεν κάνεις τίποτα, θα παραμένει μαζί σου, και θα σου προσφέρει ανάπαυση μέσα σε κάθε έντονη ενασχόλησή σου. Διότι από αυτό το κέντρο θα κατευθύνεσαι για το πώς να χρησιμοποιείς το σώμα αναμάρτητα. Αυτό είναι το κέντρο, από το οποίο απουσιάζει το σώμα, που θα το κρατά έτσι στην επίγνωσή σου. (Κ-18.VII.8)

(18:1-3) Με τον χρόνο, και με την εξάσκηση, ποτέ δεν θα σταματάς να Τον σκέφτεσαι, και ν' ακούς την αγαπημένη Του Φωνή να οδηγεί τα βήματά σου σε ήσυχους δρόμους, όπου θα περπατάς με πραγματική απουσία κάθε άμυνας. Γιατί θα γνωρίζεις ότι ο Ουρανός βαδίζει μαζί σου. Και δεν θα θέλεις να κρατάς το νου σου μακριά από Αυτόν ούτε για μια στιγμή, ακόμα και όταν περνάς τον χρόνο σου προσφέροντας σωτηρία στον κόσμο.

Καθοδηγήστε από την αγάπη μέσα στο νου σας να είστε απασχολημένοι με πράγματα στον κόσμο, όμως εξακολουθείτε να μην ξεχνάτε ότι είστε ο Υιός του Θεού και επομένως δεν ξεχνάτε την Αγάπη του Πατέρα σας. Έτσι μπορείτε να περπατάτε στη γη, προσέχοντας τι συμβαίνει στον κόσμο των μορφών, αλλά ταυτόχρονα χωρίς να ξεχνάτε το περιεχόμενο του νου την αγάπη του Ιησού. «Ο Θεός είναι η ζωή μου και η δική σου», λέει ο Ιησούς στο κείμενο (Κ-11.IV.6:7), και αυτή η κοινή ζωή στη γη αντανakλά τη μοναδική μας ζωή στον Ουρανό.

(18:4–19:2) Νομίζεις ότι Αυτός δεν θα το κάνει αυτό δυνατό για σένα που επέλεξες να φέρεις σε πέρας το σχέδιό Του για την σωτηρία του κόσμου και την δική σου;

Σήμερα το θέμα μας είναι η απουσία κάθε άμυνας. Καλύπτουμε τον εαυτό μας με αυτό, καθώς προετοιμαζόμαστε για την ημέρα μας.

Ο τρόπος με τον οποίο «καλύπτουμε τον εαυτό μας με αυτό» είναι επιλέγοντας τον κατάλληλο δάσκαλο για να παρουσιάσουμε τα ρούχα που θα φορέσουμε σήμερα. Δεν κάνουμε τίποτα φανταχτερό, όμως απλά συνειδητοποιούμε ότι θέλουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας. Είναι απλό.

(19:3-6) Σηκωνόμαστε ισχυροί μέσα στον Χριστό, και αφήνουμε την αδυναμία μας να εξαφανιστεί, καθώς θυμόμαστε ότι η δύναμή Του κατοικεί μέσα μας. Θα υπενθυμίζουμε στον εαυτό μας ότι Αυτός παραμένει δίπλα μας όλη την ημέρα, και ποτέ δεν αφήνει την αδυναμία μας

χωρίς την υποστήριξη της δύναμης Του. Επικαλούμαστε την δύναμή Του κάθε φορά που νιώθουμε την απειλή της άμυνας μας να υπονομεύει την βεβαιότητα του σκοπού μας. Θα σταματήσουμε μια στιγμή, καθώς Αυτός θα μας λέει, «Είμαι εδώ».

Η δύναμη του Χριστού δεν έχει για εμάς νόημα αν δεν την επιλέξουμε, γιατί η αδυναμία εξαφανίζεται μόνο όταν επιλέγουμε ενάντια στο εγώ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η πρόταση 5 είναι σημαντική: «Επικαλούμαστε την δύναμή Του κάθε φορά που νιώθουμε την απειλή της άμυνάς μας να υπονομεύει την βεβαιότητα του σκοπού μας». Η επίκληση που κάνουμε στον Ιησού για να μας βοηθήσει πρέπει επομένως να γίνει γιατί αποφασίσαμε υπέρ του εγώ. Αναγνωρίζουμε τα δικά μας συναισθήματα της ιδιαιτερότητας - θυμό, ασθένεια, φόβο ή κατάθλιψη - και λέμε: «Επιλέξαμε την αδυναμία του εγώ γιατί φοβηθήκαμε την Αγάπη του Θεού, αλλά δεν θέλουμε πλέον να πληρώσουμε το βαρύ τίμημα του πόνου». Έτσι η επιλογή του Ιησού ως δασκάλου μας γίνεται ουσιαστική και αποτελεσματική.

Η πεποίθηση ότι η δύναμη του Χριστού εκμηδενίζει την ταυτότητά μας, μας κρατά ταυτισμένους με την αδυναμία. Το εγώ προειδοποιεί ότι το να εγκαταλείψουμε τις «χαρές» της ιδιαιτερότητας σημαίνει να θυσιάσουμε τον εαυτό μας. Ο Ιησούς, από την άλλη πλευρά, διδάσκει ότι αυτές οι «χαρές» δεν είναι παρά τα παιχνίδια των παιδιών, τα οποία ενισχύουν την πίστη σε ένα σώμα που είναι μια σκιά του θανατηφόρου εγωϊκού συστήματος σκέψης. Ποιος θα τα διάλεγε αυτά όταν η μνήμη του Θεού απέχει μόνο μια στιγμή και η χαρά της αγάπης είναι δική μας αντικαθιστώντας τον πόνο της ενοχής;

Οι δάσκαλοι του Θεού δεν γίνεται να μετανιώνουν όταν παραιτούνται από τις ηδονές αυτού του κόσμου. Είναι θυσία να παραιτηθείς από τον πόνο; Δυσανασχετεί ένας ενήλικος που αφήνει τα παιδικά παιχνίδια; Κάποιος που η όρασή του έχει ήδη δει το πρόσωπο του Χριστού είναι δυνατόν να κοιτάζει πίσω του αναπολώντας ένα σφαγείο; Κανένας που έχει ξεφύγει από τον κόσμο και όλες τις ασχήμιες του δεν κοιτάζει πίσω του με καταδικαστική διάθεση. Όμως, αγαλλιάζει που είναι ελεύθερος από όλες τις θυσίες που θα απαιτούσαν οι αξίες αυτού του κόσμου. Γι' αυτές θυσιάζει όλη του την γαλήνη. Γι' αυτές θυσιάζει όλη του την ελευθερία. Και για να τις κρατήσει πρέπει να θυσιάσει την ελπίδα του για τον Ουρανό και την ανάμνηση της Αγάπης του Πατέρα του. Ποιος στα λογικά του επιλέγει το τίποτα ενώ μπορεί να έχει τα πάντα; (Εγχ-13.4)

(20:1) Η πρακτική σου τώρα θα πάρει την ειλικρίνεια της αγάπης, για να σε βοηθήσει να κρατήσεις το νου σου εστιασμένο στον σκοπό του.

Ο Ιησούς μας ενημερώνει πως όταν φοβηθούμε θα μπορούμε στον πειρασμό να απομακρυνθούμε από την αλήθεια. Μας το υπενθυμίζει συχνά, και είναι πράγματι μια παρηγοριά γιατί δεν χρειάζεται πλέον να προσποιούμαστε ότι σκεφτόμαστε τον Θεό στο 100% του χρόνου μας. Αν ήταν έτσι δεν θα χρειαζόμασταν το βιβλίο εργασιών και σίγουρα δεν θα ήμασταν εδώ σε ένα σώμα, ζώντας στο σφαγείο που το εγώ αποκαλεί σπίτι μας.

(20:2) Μην φοβάσαι και μην δειλιάζεις.

Μην φοβάστε αυτά τα μαθήματα και τον ευγενικό και στοργικό δάσκαλό τους. Μην φοβάστε την αγάπη, ούτε την απώλεια μιας επινοημένης ταυτότητας, πόσο μάλλον μιας που σας κάνει δυστυχημένους. Πάνω απ' όλα, μην φοβάστε να επιστρέψετε στην εστία σε έναν Πατέρα του Οποίου η Αγάπη μπορεί μόνο να καλωσορίσει τον Υίο που δεν έφυγε ποτέ.

(20:3-7) Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι θα φτάσεις στον τελικό σου στόχο. Οι απόστολοι του Θεού δεν γίνεται ποτέ να αποτύχουν, διότι η αγάπη, η δύναμη και η γαλήνη που εκπέμπουν προς όλους τους αδερφούς τους προέρχονται από Αυτόν. Αυτά είναι τα δώρα Του προς εσένα. Και το

μόνο που χρειάζεται να Του δώσεις γι' αντάλλαγμα είναι η απουσία κάθε άμυνας. Αφήνεις κατά μέρος μόνο κάτι που δεν ήταν ποτέ πραγματικό, και κοιτάς τον Χριστό και βλέπεις την αθωότητά Του.

Η λειτουργία μας είναι να παραμερίσουμε την αμυντική στάση που δεν ήταν ποτέ πραγματική, έτσι επιλέγουμε τη δύναμη, το αναμάρτητο και την απουσία κάθε άμυνας του Χριστού. Γι' αυτό το αποτέλεσμα είναι τόσο βέβαιο όσο και ο Θεός (Κ-2.ΙΙΙ.3:10). Ο επίλογος στη διευκρίνιση των όρων ξεκινά με αυτήν την εμπνευσμένη και παρηγορητική σκέψη, που μας παρέχει ένα υπέροχο τέλος σε ένα υπέροχο μάθημα:

Μην ξεχνάς ότι μόλις αυτό το ταξίδι αρχίσει το τέλος είναι βέβαιο. Κατά την διάρκεια της διαδρομής οι αμφιβολίες θα έρχονται, θα φεύγουν για να επιστρέψουν και πάλι. Και όμως, η κατάληξη του ταξιδιού είναι σίγουρη. Κανένας δεν είναι δυνατόν να αποτύχει στην αποστολή που του ανέθεσε ο Θεός. Όταν το ξεχνάς, να θυμάσαι ότι βαδίζεις με Αυτόν και τον Λόγο Του επί της καρδιάς σου. Ποιος είναι δυνατόν να απελπιστεί όταν τέτοια ελπίδα είναι δική του; Ψευδαισθήσεις και απελπισία μπορεί να φαίνεται ότι κάνουν την εμφάνισή τους, αλλά μάθε να μην απατάσαι από αυτές. Πίσω από κάθε μια υπάρχει η πραγματικότητα και εκεί βρίσκεται ο Θεός. Γιατί θα πρέπει να αφήσεις κάτι τέτοιο να περιμένει και να το ανταλλάσσεις με ψευδαισθήσεις, όταν η Αγάπη Εκείνου βρίσκεται μια στιγμή μονάχα μακριά σου στον δρόμο εκεί που τελειώνουν οι ψευδαισθήσεις; Το τέλος είναι σίγουρο και εγγυημένο από τον Θεό. Ποιος στέκεται μπροστά από μια εικόνα χωρίς ζωή όταν ένα μόνο ένα βήμα μακριά ο Ιερός των Ιερών του ανοίγει μια αρχαία θύρα που οδηγεί πέρα από τον κόσμο; (Δ-επ.1)

ΜΑΘΗΜΑ 154

Είμαι ένας από τους αποστόλους του Θεού.

Η λέξη απόστολοι δεν χρησιμοποιείται πολύ συχνά στα Μαθήματα Θαυμάτων - στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καθόλου στο κείμενο ή στο εγχειρίδιο - και η κεντρική συζήτηση αυτής της έννοιας βρίσκεται εδώ και στο προηγούμενο μάθημα. Και πάλι, ο Ιησούς όταν λέει αποστόλους του Θεού εννοεί τους δασκάλους του Θεού - μια φράση που χρησιμοποιείται αποκλειστικά στο το εγχειρίδιο για δασκάλους - η λειτουργία των οποίων είναι να αποδεχθούν την Επανόρθωση για τον εαυτό τους. Με αυτή την έννοια το μάθημα κινείται παράλληλα με την ενότητα «Η Ιδιαίτερη Λειτουργία» (Κ-25.ΙΙ).

(1:1-3) Σήμερα ας μην είμαστε ούτε αλαζόνες ούτε ψεύτικα ταπεινοί. Έχουμε ξεπεράσει τέτοιες ανοησίες. Δεν μπορούμε να κρίνουμε τον εαυτό μας, ούτε χρειάζεται να κάνουμε κάτι τέτοιο.

Η ανοησία στην οποία αναφέρεται ο Ιησούς είναι η αλαζονεία του εγώ που λέει ότι αυτό έχει δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος. Κάθε φορά που κρίνω τον εαυτό μου, εκφράζω την ενοχή μου, η οποία βεβαιώνει ότι έκανα κάτι φριχτό και ότι είμαι απαίσιος: έχω προδώσει την Αγάπη του Θεού γιατί κατέστρεψα την Ενιαιότητα του Ουρανού, είμαι ένα απαράδεκτο άτομο - η παρανοϊκή κρίση μιας παρανοϊκής σκέψης.

(1:4) Αυτά δεν είναι παρά απόπειρες να καθυστερήσουμε την απόφασή μας και να αναβάλλουμε την αποδοχή της λειτουργίας μας.

Το να κρίνουμε τον εαυτό μας είναι ο τρόπος που χρησιμοποιεί το εγώ για να μην έχουμε επίγνωση ότι ο νους παίρνει τις αποφάσεις. Στη συνέχεια κρίνουμε το σώμα μας, που αμέσως ακολουθεί το να κρίνουμε τα σώματα των άλλων. Εάν ταυτιζόμαστε με το σώμα μας και τις αρνητικές κρίσεις του εαυτού μας, ή πιστεύουμε ότι είμαστε αξιοθαύμαστοι και ότι όλοι οι άλλοι είναι άθλιοι, κρύβουμε το νου μας. Μην έχοντας λοιπόν επίγνωση του νου, δεν μπορούμε να τον αλλάξουμε, και έτσι καθυστερούμε να εκπληρώσουμε τη λειτουργία της αλλαγής του νου μας, τη λειτουργία της συγχώρεσης.

(1:5-7) Δεν είναι δικός μας ρόλος να κρίνουμε την αξία μας, ούτε μπορούμε να ξέρουμε ποιος ρόλος είναι καλύτερος για μας · το τι μπορούμε να κάνουμε μέσα σε ένα ευρύτερο σχέδιο δεν μπορούμε να το δούμε ολόκληρο. Ο ρόλος μας έχει οριστεί στον Ουρανό, όχι στην κόλαση. Και αυτό που θεωρούμε ότι είναι αδυναμία μπορεί να είναι δύναμη · και αυτό που πιστεύουμε ότι είναι δύναμή μας συχνά είναι αλαζονεία.

Αυτό είναι παρόμοιο με το ακόλουθο απόσπασμα, όπου ο Ιησούς μας λέει ότι δεν έχουμε καμία βάση για να αξιολογήσουμε κάτι προσωπικά:

...δεν μπορείς να διακρίνεις ανάμεσα στην πρόοδο και την οπισθοχώρηση. Κάποιες από τις μεγαλύτερες προόδους σου τις έχεις κρίνει ως αποτυχίες, και κάποιες από τις πιο σοβαρές σου οπισθοχωρήσεις τις έχεις αξιολογήσει ως επιτυχία. (Κ-18.Β.1:5-6)

Με άλλα λόγια, δεν μπορούμε να καταλάβουμε πού βρισκόμαστε στο ταξίδι μας, ούτε πού βρίσκεται οποιοσδήποτε άλλος. Οι κρίσεις μας βασίζονται σε πολύ περιορισμένα δεδομένα, ερμηνευμένα από το παρελθόν και προσανατολισμένα στην ιδιαιτερότητά μας. Έτσι δεν μπορούμε να ξέρουμε το πώς η συγχώρεση θεραπεύει όλα τα προβλήματα, αφού δεν αναγνωρίζουμε ότι τόσο το πρόβλημα όσο και η απάντηση βρίσκονται στο νου. Αυτό οδηγεί τον Ιησού να δηλώσει τα ακόλουθα σχετικά με την αδυναμία που έχουμε να κατανοήσουμε την αλήθεια από την οπτική γωνία των ψευδαισθήσεων (δηλαδή του παρελθόντος), ζητώντας από εμάς να μην κρίνουμε, αλλά να δώσουμε όλες τις κρίσεις σ' αυτόν:

Νομίζεις ότι μπορείς να φέρεις την αλήθεια στις φαντασιώσεις, και να μάθεις τι σημαίνει η αλήθεια από την οπτική των ψευδαισθήσεων; Η αλήθεια δεν έχει κανένα νόημα μέσα στην ψευδαισθηση. Το πλαίσιο αναφοράς για το νόημά της πρέπει να βρίσκεται στην ίδια την αλήθεια. Όταν προσπαθείς να φέρεις την αλήθεια στις ψευδαισθήσεις, προσπαθείς να κάνεις τις ψευδαισθήσεις πραγματικότητα, και να τις κρατήσεις δικαιολογώντας την πίστη σου σε αυτές. (Κ-17.Ι.5:1-4)

Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί την έμφαση που δίνεται στην αρχή του μαθήματος για το πώς το παρελθόν διαστρεβλώνει το παρόν μας.

(2:1) Όποιος και να είναι ο ρόλος που έχει οριστεί για σένα, επιλέχτηκε από την Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού, της Οποίας η λειτουργία είναι να μιλά και για λογαριασμό σου.

Πριν συνεχίσω, επιτρέψτε μου να παρεμβάλω λίγα λόγια για τη γλώσσα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, όπως έχω κάνει κατά καιρούς. Ένα μάθημα σαν αυτό μπορεί κάλλιστα να ιδωθεί με την υπεροψία της ιδιαιτερότητας που έχει το εγώ: έχω να παίξω έναν καθορισμένο ρόλο στο σχέδιο του Θεού · το Άγιο Πνεύμα έχει ορίσει έμενα να κάνω το ιδιαίτερο και πολύ σημαντικό έργο Του. Σχεδόν πάντα, αυτή η αλαζονεία παίρνει τη μορφή πραγμάτων που πρέπει να κάνω ή να πω - που προφανώς εμπλέκεται το σώμα και τη συμπεριφορά του. Αυτό το λάθος συμβαίνει εύκολα όταν ξεχνάμε ότι οι προτάσεις έχουν γίνει κατανοητές εκτός του πλαισίου και της μεταφυσικής των

Μαθημάτων. Όπως λέω συχνά, όταν μαθαίνετε και εξασκείτε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, μην αφήνετε ποτέ να ξεχαστεί πολύ η μη-δυϊστική τους μεταφυσική. Εάν το κάνετε, θα αποτύχετε να αναγνωρίσετε ότι ο Ιησούς σας μιλάει στο μόνο επίπεδο που μπορείτε να καταλάβετε και να αποδεχτείτε, και επομένως θα νομίζετε ότι σας λέει κυριολεκτικά την αλήθεια. Ωστόσο, αν θυμάστε ότι όλα είναι μια ψευδαίσθηση, που συμπεριλαμβάνει το «χαρούμενο παιχνίδι» της συγχώρεσης που ο Ιησούς περιέγραψε στο προηγούμενο μάθημα, θα καταλάβετε ότι μιλάει μεταφορικά. Πράγματι, πρέπει να μιλήσει έτσι, γι' αυτό λέει τα εξής στη γνωστή Εισαγωγή από τη διευκρίνιση των όρων:

Αυτά τα μαθήματα παραμένουν μέσα στο πλαίσιο του εγώ, όπου και χρειάζονται. Δεν ασχολούνται με αυτό που είναι πέρα από κάθε σφάλμα, γιατί έχουν σχεδιαστεί μόνο για να θέσουν την κατεύθυνση προς αυτό. Επομένως χρησιμοποιούν λέξεις, οι οποίες είναι συμβολικές, και δεν μπορούν να εκφράσουν αυτό που βρίσκεται πέρα από τα σύμβολα... Τα μαθήματα είναι απλά. Έχουν μία λειτουργία και ένα στόχο. Μόνο ως προς αυτό παραμένουν πλήρως συνεπή, επειδή μόνο αυτό μπορεί να είναι συνεπές. (Δ-εισ.3:1-3,8-10)

Επανελημμένα ο Ιησούς μας λέει ότι πρέπει να συγχωρούμε τους άλλους, ότι «στην κιβωτό της ειρήνης μπαίνουν δύο δύο» (Κ-20.IV.6:5). Ωστόσο, δεν μιλάει για κάτι που κάνει το ένα σώμα με το άλλο, το οποίο δεν θα είχε κανένα απολύτως νόημα σε αυτά τα Μαθήματα. Μιλάει μόνο για την κατάργηση του συστήματος σκέψης «ή ο ένας ή ο άλλος». Το εγώ λέει ότι φτάνεις στον Ουρανό εις βάρος κάποιου άλλου. Ο Ιησούς λέει ότι δεν μπορείς να φτάσεις στον Ουρανό εις βάρος κάποιου άλλου, επειδή το άλλο άτομο είσαι εσύ: ο Υιός του Θεού είναι ένας. Βιώνουμε αυτή τη διδασκαλία σε σωματικό επίπεδο επειδή πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα. Ωστόσο, είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι ο Ιησούς μας μιλάει στο επίπεδο με το οποίο ταυτιζόμαστε. Θα ήταν παράλογο γι' αυτόν να το κάνει με άλλον τρόπο. Έτσι, όπως έχουμε ήδη δει, η διδασκαλία του χρησιμοποιεί τη γλώσσα της δυαδικότητας - την κατάσταση στην οποία νομίζουμε ότι ζούμε. Μια «ενιαιότητα με τα πάντα να είναι ένα» - μια μη δυϊστική δήλωση - δεν έχει κανένα νόημα για εμάς:

Όλο αυτό λαμβάνει υπόψη του τον χρόνο και τον χώρο σαν να είναι χωριστά, γιατί εάν νομίζεις ότι κάποιο μέρος σου είναι διαχωρισμένο, η ιδέα μιας Ενιαιότητας με τα πάντα να είναι Ένα δεν έχει νόημα. Είναι προφανές ότι ένας νους τόσο διχασμένος ποτέ δεν θα μπορούσε να είναι ο Δάσκαλος μιας Ενιαιότητας που ενώνει όλα τα πράγματα μέσα Της. Επομένως Αυτός που είναι μέσα σε αυτό το νου, και πράγματι ενώνει όλα τα πράγματα μαζί, πρέπει να είναι ο Δάσκαλος του. Όμως πρέπει να χρησιμοποιήσει την γλώσσα που αυτός ο νους μπορεί να καταλάβει, στην κατάσταση την οποία θεωρεί ότι βρίσκεται. Και πρέπει να χρησιμοποιήσει όλη την μάθηση για να μεταφέρει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, απομακρύνοντας όλες τις λανθασμένες ιδέες για το τι είσαι, και οδηγώντας σε πέρα από αυτές προς την αλήθεια που είναι πέρα από αυτές. (Κ-25.I.7:1-5)

Όταν ο Ιησούς λέει να είσαι ένας από τους αποστόλους του Θεού, επομένως, δεν αναφέρεται σε μια ιερή αποστολή που έχει ορίσει το Άγιο Πνεύμα για σένα να εκπληρώσεις - και μόνο για σένα. Εννοεί να εξασκείς τα μαθήματα της συγχώρεσης · και καθώς το πρόγραμμα διδασκαλίας είναι εξαιρετικά εξατομικευμένο - όπως μας έχει λεχθεί στο τέλος του εγχειριδίου (Εγχ-29.2:6) - τα μαθήματα όλων διαφέρουν ως προς τη μορφή, αν και το περιεχόμενό τους είναι το ίδιο. Έτσι, δεδομένου ότι έχουμε ξεχωριστά σώματα που γεννιούνται σε ξεχωριστές οικογένειες, τα οποία σχετίζονται με άλλα ξεχωριστά σώματα, το μη-συγκεκριμένο περιεχόμενο της συγχώρεσης πρέπει να ασκείται με συγκεκριμένους τρόπους. Αnéφερα προηγουμένως τη ενότητα «Η Ιδιαίτερη Λειτουργία», όπου ο Ιησούς εξηγεί ότι η ιδιαίτερη λειτουργία μας είναι να συγχωρούμε τις ιδιαίτερές μας σχέσεις. Να θυμάστε καθώς κάνετε αυτό το μάθημα ότι ο Ιησούς απευθύνεται στο περιεχόμενο, το οποίο μοιράζεται ο ένας νους μας, αν και η έκφρασή του στη μορφή προφανώς διαφέρει για τον καθένα από μας.

(2:2) Βλέποντας τις δυνάμεις σου ακριβώς έτσι όπως είναι, και γνωρίζοντας επίσης πού μπορούν να εφαρμοστούν καλύτερα, σε τι, σε ποιον και πότε, επιλέγει και δέχεται το ρόλο σου για λογαριασμό σου.

Στα πρώτα κεφάλαια του κειμένου, ο Ιησούς λέει επανειλημμένα - που αρχικά προοριζόταν για την Helen, όμως ισχύει για όλους μας - και το αναδιατυπώνω:

Μην επιλέξεις το θαύμα · άσε με να το επιλέξω για σένα. Το καθήκον σου είναι απλώς να δεχτείς τη βοήθειά μου για να αφήσεις το εγώ. Αυτό που απομένει είναι η αγάπη μου, η οποία θα σε καθοδηγεί σε ό,τι είναι πιο χρήσιμο για εσένα και τους άλλους. Η μορφή αυτής της βοήθειας δεν χρειάζεται σε απασχολεί, γιατί χρειάζεται μόνο να φέρεις τις ψευδαισθήσεις σου στην δική μου αλήθεια, η οποία θα κάνει τα υπόλοιπα.

Ανάλογα με επίπεδο που το βιώνουμε, πιστεύουμε ότι ο Ιησούς μας λέει να κάνουμε πράγματα. Όμως και πάλι, όταν κατανοήσουμε την θεμελιώδη μεταφυσική των Μαθημάτων, δεν θα πέσουμε στην παγίδα της πνευματικής ιδιαιτερότητας, πιστεύοντας ότι η θαυμαστή φωνή του Ουρανού κατέβηκε για να μας πει το τι συγκεκριμένα πρέπει να κάνουμε με τη ζωή μας. Μπορεί να βιώνουμε μ' αυτόν τον τρόπο την καθοδήγηση, επειδή πιστεύουμε ότι είμαστε ξεχωριστοί, αλλά η πραγματικότητα παραμένει ότι η ουράνια Φωνή δεν είναι μη-συγκεκριμένη ή αφηρημένη - μόνο αγαπά. Ο ασυνείδητος νους παίρνει τη μη-συγκεκριμένη αγάπη και τη μεταφράζει σε συγκεκριμένες μορφές που μπορούμε να δεχτούμε. Στη συνέχεια, ο εγκέφαλος ερμηνεύει αυτή την εμπειρία σαν να μας έλεγε ο Ιησούς να κάνουμε αυτό και εκείνο. Σίγουρα, δεν υπάρχει τίποτα κακό με αυτή την εμπειρία, αλλά δεν πρέπει να χτίσουμε μια θεολογία πάνω σε αυτήν, ούτε να πιστεύουμε ότι αυτό είναι που διδάσκουν στην πραγματικότητα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Ο Ιησούς περιγράφει αυτή τη διαδικασία στη διευκρίνιση των όρων, όμως στη δυϊστική γλώσσα που μπορεί να καταλάβει ο homo sapiens:

... Ο Θεός γνωρίζει τι χρειάζεται ο Υιός Του πριν ακόμα αυτός το ζητήσει. Δεν νοιάζεται καθόλου για την μορφή, αλλά έχοντας δώσει το περιεχόμενο είναι Θέλημά Του να γίνει κατανοητός. Και αυτό αρκεί. Η μορφή προσαρμόζεται στην ανάγκη · το περιεχόμενο δεν αλλάζει, όντας αιώνιο σαν τον Δημιουργό Του. (Δ-3.3:2-5)

Με άλλα λόγια, εμείς δίνουμε τη μορφή, η Αγάπη του Θεού δίνει το περιεχόμενο.

(2:3-4) Το Άγιο Πνεύμα δεν δουλεύει χωρίς την συναίνεσή σου. Αλλά δεν εξαπατάται όσον αφορά αυτό που είσαι, και ακούει μόνο την Φωνή Εκείνου μέσα σου.

Το Άγιο Πνεύμα δεν επηρεάζεται καθόλου από τα όνειρα του εγώ μας. Η παρουσία Του μας θυμίζει το Ποιοι είμαστε ως Χριστός, ανεξάρτητα από τις άθλιες και απατηλές αυτο-εικόνες που φτιάξαμε για να πάρουμε τη θέση Του.

(3:1) Είναι μέσα από αυτήν την ικανότητά Του να ακούει μόνο μια Φωνή που είναι η δική Του, που αποκτάς κι εσύ επιτέλους την επίγνωση ότι μόνο μια Φωνή υπάρχει μέσα σου.

Εδώ βρίσκουμε άλλη μια αντανάκλαση του σημαντικού θέματος της ενιαιότητας: Είμαστε ένα με τον Θεό, ο Χριστός είναι Ένας μέσα στον Εαυτό Του. Είμαστε ένα με το Άγιο Πνεύμα και με όλους. Δεν υπάρχει διαχωρισμός και ιδιαιτερότητα, όμως τον βιώνουμε γιατί η ενιαιότητα είναι τρομακτική. Έτσι το να βιώνουμε δύο φωνές είναι επίσης απατηλό. Πώς γίνεται αυτό που δεν υπάρχει να έχει φωνή; Μόνο στα όνειρα του διαχωρισμού μπορεί αυτό να είναι αληθινό, και το Άγιο Πνεύμα μας μιλά έξω από το όνειρο.

(3:2-3) Και αυτή η μία Φωνή ορίζει την λειτουργία σου, και την αναμεταδίδει σε σένα, δίνοντάς σου την δύναμη να την καταλάβεις, να κάνεις ό,τι υπαγορεύει, και να επιτύχεις σε όλα όσα κάνεις και έχουν σχέση με αυτή. Ο Θεός έχει ενωθεί με τον Υιό Του σε αυτό, άρα και ο Υιός Του γίνεται ο αγγελιαφόρος της ενότητας με Αυτόν.

Το μήνυμα της ενότητας του Αγίου Πνεύματος αντανakλά το μοναδικό μήνυμα της αγάπης του Ουρανού. Ωστόσο, όσο πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι, το μήνυμα της ενιαίας αγάπης θα βιώνεται από εμάς με συγκεκριμένους τρόπους. Αλλά μια σχέση είναι ιερή όχι από το τι κάνει ένα συγκεκριμένο άτομο με ένα άλλο, αλλά επειδή ενωνόμαστε με τη Φωνή της Αγιότητας - μια Φωνή Ενιαιότητας - μέσα στο νου μας.

(4) Αυτή η ένωση του Πατέρα και του Υιού, μέσω της Φωνής που μιλά εκ μέρους του Θεού, είναι που ξεχωρίζει την σωτηρία από τον κόσμο. Είναι αυτή η Φωνή που μιλά για νόμους που ο κόσμος δεν υπακούει · που υπόσχεται σωτηρία από κάθε αμαρτία, με την ενοχή να καταργείται στο νου που ο Θεός δημιούργησε αναμάρτητο. Τώρα αυτός ο νους αποκτά επίγνωση ξανά για το Ποιος τον δημιούργησε, και για την αιώνια ένωσή Του μαζί του. Άρα ο Εαυτός του είναι η μοναδική πραγματικότητα μέσα στην οποία η θέλησή του και η Θέληση του Θεού ενώνονται.

Η σωτηρία δεν έχει να κάνει με τον κόσμο, ούτε με ιδιαίτερα ή μεμονωμένα σώματα. Αφορά μόνο το να ενωθούμε με τη δική του Φωνή μέσα στο νου μας, μέσα από το να επιλέξουμε ενάντια στο εγώ. Έτσι η συγχώρεση αναιρεί τα συγκεκριμένα λάθη μας, αναιρώντας το ένα λάθος του διαχωρισμού και αποκαθιστώντας την Ταυτότητά μας ως Χριστός, που είναι Ένα με τον Δημιουργό Του και την Πηγή Του.

(5) Αγγελιαφόρος δεν είναι αυτός που γράφει το μήνυμα που παραδίδει. Ούτε αμφισβητεί το δικαίωμα εκείνου που το γράφει, ούτε ρωτά γιατί αυτός έχει διαλέξει εκείνους που θα παραλάβουν το μήνυμα που φέρνει. Είναι αρκετό να το δεχτεί, να το δώσει σε αυτούς για τους οποίους προορίζεται, και να εκπληρώσει τον ρόλο του στην παράδοση του. Αν αποφασίζει για το τι είναι το μήνυμα, ή ποιος είναι ο σκοπός του, ή που πρέπει να το παραδώσει, αποτυγχάνει να εκτελέσει σωστά τον ρόλο του ως κομιστής του Λόγου.

Ο Ιησούς διδάσκει ότι το να είσαι απόστολος ή αγγελιοφόρος του Θεού είναι το ίδιο με το να είσαι ένας αγγελιοφόρος στον κόσμο. Δεν αμφισβητούμε, αλλά κάνουμε απλά αυτό που μας ζητείται, δηλαδή να παραδώσουμε ένα μήνυμα από τον Α στον Β. Δεν ανοίγουμε τον φάκελο και διαβάζουμε το μήνυμα, αλλάζοντάς το αν δεν μας αρέσει αυτό που λέει, γιατί αυτό θα μας τοποθετούσε στην αλαζονική θέση να υποθέτουμε ότι γνωρίζουμε καλύτερα από αυτόν που έγραψε το μήνυμα. Φαινομενικά, η στάση αυτή βασίζεται στη μορφή, αλλά το πραγματικό πρόβλημα θα ήταν με το περιεχόμενο. Γι' αυτό η λειτουργία μας είναι να είμαστε οι κομιστές του περιεχομένου του μηνύματος της συγχώρεσης, χωρίς να αμφισβητούμε την Πηγή του, για την Οποία δεν καταλαβαίνουμε τίποτα:

Δεν είναι στην λειτουργία των δασκάλων του Θεού να αξιολογήσουν το αποτέλεσμα των δώρων τους. Η λειτουργία τους είναι απλά να τα δίνουν. Αν κάνουν αυτό, δίνουν και την έκβαση, διότι είναι μέρος του δώρου τους. Κανένας δεν μπορεί να δώσει αν τον απασχολεί το αποτέλεσμα της προσφοράς του. Αυτό θέτει περιορισμό στην ίδια την προσφορά, και ούτε ο δότης ούτε ο παραλήπτης δεν θα έχουν το δώρο... Όταν απελευθερωθεί από κάθε έγνοια για το δώρο, τότε το δίνει πραγματικά... Και είναι το Άγιο Πνεύμα μέσα στο νου του χορηγού το Οποίο δίνει το δώρο... Τι έγνοια, λοιπόν, μπορεί να έχει ένας δάσκαλος του Θεού για το τι θα απογίνουν τα δώρα του; Αφού δίνονται από τον Θεό προς τον Θεό, ποιος είναι δυνατόν μέσα σ' αυτή την ιερή ανταλλαγή να λάβει κάτι λιγότερο από τα πάντα; (Εγχ-6.3:1-5· 4:1,4,11-12)

Ως αγγελιοφόροι, λοιπόν, μας ζητείται απλά να παραδώσουμε το μήνυμα και τίποτα άλλο.

Παρεμπιπτόντως, σχεδόν πάντα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, Λόγος σημαίνει κάποια πτυχή της Επανόρθωσης - η συγχώρεση, η σωτηρία, το Άγιο Πνεύμα.

Ο Ιησούς εξηγεί τώρα τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο να είσαι αγγελιοφόρος στον κόσμο και στο να είσαι ένας αγγελιοφόρος του Θεού:

(6:1-2) Υπάρχει μία σημαντική διαφορά στο ρόλο των αγγελιαφόρων του Ουρανού, που τους ξεχωρίζει από αυτούς που ορίζει ο κόσμος. Τα μηνύματα που παραδίδουν προορίζονται πρώτα γι' αυτούς.

Το μόνο μήνυμα που πρέπει να φέρουμε στον κόσμο είναι ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ: η Αγάπη του Θεού παραμένει αυτή που είναι, για πάντα απρόσβλητη από το σύστημα σκέψης του εγώ. Ωστόσο, δεν μπορώ να δώσω αυτό το μήνυμα αν πρώτα δεν το έχω αποδεχτεί, γιατί μιλάμε για το *περιεχόμενο* και όχι για τη *μορφή*. Δεν είναι τα λόγια που φέρνουν το μήνυμα, όσο λαμπρά κι αν είναι, αλλά η αγάπη με την οποία το μεταφέρω. Ωστόσο, δεν μπορώ να έχω την αγάπη χωρίς να αποδεχτώ την Επανόρθωση. Επομένως, αν πραγματικά θέλω να βοηθήσω τον κόσμο, δεν χρειάζεται να ανησυχώ για αυτό, ούτε σε ποιον πρέπει να είμαι χρήσιμος. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι μόνο να βοηθήσω τον εαυτό μου, το οποίο σημαίνει να ζητήσω από τον Ιησού να με βοηθήσει να διορθώσω τις εσφαλμένες αντιλήψεις μου και τις εσφαλμένες σκέψεις μου, συνειδητοποιώντας ότι εγώ έκανα λάθος και εκείνος είχε δίκιο. Μόλις το εγώ απομακρυνθεί, η αγάπη του ρέει μέσα μου, και οποιαδήποτε λέξη λέω ή οτιδήποτε κάνω είναι αναπόφευκτα γεμάτη με αυτή την αγάπη.

Ο στόχος είναι να είμαστε σίγουροι ότι έχουμε κάνει αυτό που χρειάζεται για ν' απαλλαγούμε από την ιδιαιτερότητα, η οποία είναι πολύ ύπουλη και δυσδιάκριτη. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το ζητούμενο για να είμαστε ένας απόστολος ή δάσκαλος του Θεού, εργάτης των θαυμάτων, είναι να αποδεχθούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας. Αρνούμενοι την πραγματικότητα της ενοχής στο νου μας, κοιτάμε πέρα από το σκοτάδι του εγώ, επιτρέποντας στο φως του Ουρανού - το μήνυμα της Επανόρθωσης - να λάμψει ανεμπόδιστα μέσα μας.

(6:3-4) Και μόνο καθώς τα δέχονται για τον εαυτό τους μπορούν να τα φέρουν και παραπέρα, και να τα δώσουν παντού όπου προορίζονται. Σαν γήινοι αγγελιαφόροι που είναι, δεν έγραψαν τα μηνύματα που φέρουν, αλλά γίνονται οι πρώτοι αποδέκτες τους με την πιο κυριολεκτική έννοια, λαμβάνοντας για να προετοιμαστούν να δώσουν.

Αν θέλω πραγματικά να είμαι ένας από τους απεσταλμένους του Ιησού σε αυτόν τον κόσμο, πρέπει πρώτα να δεχτώ την αγάπη του για τον εαυτό μου. Αυτό το κάνω έχοντας επίγνωση πόσο πολύ δεν τη θέλω, διότι η αγάπη απειλεί την ιδιαιτεροτήτά μου και την ατομικότητά μου. Γι' αυτό, σε ένα απόσπασμα που έχουμε δει στο παρελθόν, ο Ιησούς μας προτρέπει να είμαστε πιστοί σε αυτόν και τις διδασκαλίες του:

... Μην διδάσκεις ότι πέθανα μάταια. Δίδασκε καλύτερα ότι δεν πέθανα, δείχνοντας ότι ζω μέσα σε σένα. (Κ-11. VI. 7:3-4)

(7) Ένας γήινος αγγελιαφόρος εκπληρώνει τον ρόλο του καθώς παραδίδει όλα του τα μηνύματα. Οι αγγελιαφόροι του Θεού εκπληρώνουν το ρόλο τους με την αποδοχή των μηνυμάτων Του για τον εαυτό τους, και δείχνουν ότι καταλαβαίνουν τα μηνύματα δίνοντάς τα. Δεν επιλέγουν ρόλους που δεν τους έχουν δοθεί από Εκείνον. Έτσι ωφελούνται από κάθε μήνυμα που παραδίδουν.

Επανερχόμαστε στο θέμα που είναι βασικό στα Μαθήματα - το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο. Αν θέλω να λάβω την Αγάπη του Θεού, πρέπει να τη δώσω. Αν θέλω να μάθω ότι είμαι

συγχωρεμένος, χρειάζεται να συγχωρήσω, που σημαίνει να συνειδητοποιήσω ότι όλοι οι άνθρωποι μοιράζονται την ίδια ανάγκη και τον ίδιο σκοπό. Όσο διαφορετικοί κι αν είμαστε, όσο διαφορετικά κι αν είναι τα θρησκευτικά ή πνευματικά μας μονοπάτια, μοιραζόμαστε τη μοναδική ανάγκη να ξυπνήσουμε από το όνειρο του εγώ και να επιστρέψουμε στην εστία. Αυτό είναι το μόνο μήνυμα που πρέπει να λάβω για τον εαυτό μου και το μόνο μήνυμα που μπορώ να δώσω. Και είναι ο πυρήνας του προγράμματος των μαθημάτων:

Δάσκαλος του Θεού είναι οποιοσδήποτε επιλέξει να είναι. Τα προσόντα του συνίστανται αποκλειστικά σε αυτή την επιλογή · κάπως, κάπου έχει κάνει την συνειδητή επιλογή να μην βλέπει τα συμφέροντά του ξεχωριστά από των άλλων. Μόλις το κάνει αυτό, ο στόχος του είναι καθορισμένος και η κατεύθυνσή του σίγουρη... Έχει γίνει ένας κομιστής της σωτηρίας. Έχει γίνει ένας δάσκαλος του Θεού. (Εγχ-1.1:1-3,7-8)

Με άλλα λόγια, μαθαίνω αυτό που διδάσκω, και διδάσκω αυτό που μαθαίνω. Αυτό είναι το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος για τη σωτηρία μας:

Στην κατάσταση διδασκαλίας–εκμάθησης, ο κάθε ένας μαθαίνει ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο... Αυτοί που μαθαίνουν τα ίδια μαθήματα μοιράζονται ένα ενδιαφέρον και ένα στόχο. Έτσι, αυτός που ήταν ο μαθητής γίνεται ο ίδιος δάσκαλος του Θεού, γιατί έχει πάρει την ίδια απόφαση που έδωσε ο δάσκαλός του σε αυτόν. Έχει δει σε ένα άλλο πρόσωπο τα ίδια ενδιαφέροντα με τα δικά του. (Εγχ-2.5:5,7-9)

Δίνουμε στον κόσμο αυτό που έχουμε αποδεχθεί για τον εαυτό μας. Έτσι, ο διαχωρισμός δίνει τη θέση του στην ενιαιότητα, καθώς η πρακτική μας των διαχωρισμένων συμφερόντων εξαφανίζεται μέσα στο φως της κοινής συμμετοχής.

(8) Θα ήθελες να λαμβάνεις τα μηνύματα του Θεού; Διότι έτσι γίνεσαι ο αγγελιαφόρος Του. Έχεις οριστεί τώρα. Και όμως περιμένεις και δεν δίδεις τα μηνύματα που έχεις παραλάβει. Άρα δεν γνωρίζεις ότι είναι δικά σου, και δεν τα αναγνωρίζεις. Κανένας δεν μπορεί να λάβει και να κατανοήσει ότι έλαβε παρά μόνο αφού δώσει. Γιατί δίνοντας αποδέχεται αυτό που έχει λάβει.

Εάν θέλετε να διδάξετε τα μαθήματα της συγχώρεσης, πρέπει να τα μάθετε. Αυτό είναι το νόημα του: «Και όμως περιμένεις και δεν δίδεις τα μηνύματα που έχεις παραλάβει. Άρα δεν γνωρίζεις ότι είναι δικά σου, και δεν τα αναγνωρίζεις». Η διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν έχει καμία σχέση με το να προβάλλουμε τη μεταφυσική τους, ή με το να κηρύττουμε το μήνυμά τους. Τα Μαθήματα διδάσκονται λέγοντας σε κάποιον με νου και την καρδιά σας : «Οι αμαρτίες σου συγχωρούνται, γιατί εσύ και εγώ δεν είμαστε διαχωρισμένοι». Ωστόσο, δεν υπάρχει τρόπος να διδάξετε αυτό το μήνυμα χωρίς να αποτελείτε παράδειγμα και χωρίς να εγκαταλείψετε την κρίση. Έτσι, ένα από τα βασικά θέματα των Μαθημάτων είναι να αναπτύξετε μια σχέση με το Άγιο Πνεύμα. Η ένωση με τη σκέψη της αγάπης που έρχεται έξω από το όνειρο είναι ο μόνος τρόπος για να μάθετε ότι το όνειρό σας δεν είχε καμία επίδραση. Μ' αυτόν τον τρόπο θυμάστε τον Εαυτό σας, και από αυτή τη μνήμη δίνεται ελεύθερα η Αγάπη Του, γιατί έχει ληφθεί πλήρως. Και έτσι ο Ιησούς ορίζει την αληθινή γενναιοδωρία:

Ο όρος γενναιοδωρία έχει ιδιαίτερη σημασία για τον δάσκαλο του Θεού. Δεν είναι η συνηθισμένη έννοια της λέξης... Για τον κόσμο, γενναιοδωρία σημαίνει να «δίνεις» με την έννοια να «εγκαταλείπω». Για τους δασκάλους του Θεού, σημαίνει ότι δίνεις γιατί θέλεις να κρατήσεις... Ο δάσκαλος του Θεού είναι γενναιόδωρος από συμφέρον για τον Εαυτό του. Αυτό, βέβαια, δεν αναφέρεται στον εαυτό για τον οποίο μιλά ο κόσμος. Ο δάσκαλος του Θεού δεν θέλει τίποτα που να μην μπορεί να το δώσει, διότι συνειδητοποιεί ότι θα ήταν άνευ αξίας γι' αυτόν εξ ορισμού... Θέλει, όμως, να κρατήσει για τον εαυτό του όλα τα πράγματα που είναι του Θεού, άρα και του Υιού Του.

Αυτά είναι τα πράγματα που του ανήκουν. Αυτά μπορεί να τα δίνει με πραγματική γενναιοδωρία, προστατεύοντας τα για πάντα για τον εαυτό του. (Εγχ-4.VII.1:1-2,4-5· 2:1-3,10-12)

(9) Εσύ που τώρα είσαι αγγελιαφόρος του Θεού, λάβε τα μηνύματά Του. Γιατί αυτό είναι μέρος του ρόλου που σου έχει οριστεί. Ο Θεός δεν έχει αποτύχει να σου προσφέρει ό,τι χρειάζεσαι, ούτε αυτό έχει μείνει χωρίς να γίνει αποδεκτό. Όμως, υπάρχει άλλο ένα μέρος του ρόλου που σου έχει οριστεί για να εκπληρώσεις ακόμα. Το Άγιο Πνεύμα που έχει λάβει τα μηνύματα του Θεού για σένα θα ήθελε να τα λάβεις και συ. Γιατί έτσι ταυτίζεσαι με Αυτό και διεκδικείς τα δικά σου.

Ο Ιησούς σας λέει εδώ ότι, αν έχετε φθάσει, σ' αυτό το σημείο, πιθανότατα έχετε μιλήσει σε κάποιους ανθρώπους για αυτό και τους έχετε επηρεάσει, αλλά δεν έχετε ακόμα εκπληρώσει τον ρόλο ή τη λειτουργία σας: «Όμως, υπάρχει άλλο ένα μέρος του ρόλου που σου έχει οριστεί για να εκπληρώσεις ακόμα». Έχετε ακόμα δουλειά να κάνετε: να είστε πάντα σε επαγρύπνηση για το εγώ και την ιδιαιτερότητά του, να ζητήσετε από τον Ιησού να σας βοηθήσει να τα βλέπετε μέσα από τα ευγενικά του μάτια που συγχωρούν, έτσι ώστε να μην κρίνετε τους άλλους ή τον εαυτό σας.

Στην ενότητα «Η Ανταμοιβή της Διδασκαλίας» περιέχεται ένα σχετικό απόσπασμα που αρχικά προοριζόταν για την Helen. Η γραφέας του Ιησού ήταν δάσκαλος που βοηθούσε πολύ, θεραπεύτρια και φίλη, που με τίς σοφές συμβουλές της ωφέλησε πολλούς. Ωστόσο, ποτέ δεν μπόρεσε να επωφεληθεί - τουλάχιστον όχι σε κάποιο ευδιάκριτο βαθμό - από αυτά που δίδασκε ή από το ποιος δίδασκε μέσω αυτής. Τη ρώτησα μια μέρα, αφού κάθισα σε μια από τις καθημερινές συμβουλευτικές συνεδρίες της: «Άκουσες τι είπες;» Ήξερα ότι δεν το είχε - δεν το έκανε ποτέ - αλλά είχα την ίδια άποψη · δηλ. πόσο πιο ευτυχισμένη θα ήταν αν μπορούσε να λάβει τη δική της συμβουλή. Να τι της είπε ο Ιησούς, με λόγια που προφανώς ισχύουν για όλους εμάς:

... Μπορεί να έχεις διδάξει καλά, κι ωστόσο μπορεί να μην έχεις μάθει πώς να αποδέχεσαι την ανακούφιση που σου χαρίζει η διδασκαλία σου. Αν αναλογιστείς το τι έχεις διδάξει, και το πόσο ξένο είναι προς αυτά που νόμιζες πως γνώριζες, θα αναγκαστείς να συνειδητοποιήσεις ότι ο Δάσκαλός σου προήλθε από κάπου πέρα από το δικό σου σύστημα σκέψης... Διότι σίγουρα αυτό που έχει διδάξει, και ό,τι έχεις διδάξει εσύ μέσω Εκείνου, δεν έχουν τίποτα κοινό με ό,τι δίδασκες πριν έρθει. Και τα αποτελέσματα φέρνουν ειρήνη εκεί όπου πριν υπήρχε πόνος, και η οδύνη εξαφανίζεται για να αντικατασταθεί από την χαρά.

Μπορεί να έχεις διδάξει την ελευθερία, αλλά δεν έχεις μάθει πώς να είσαι ελεύθερος ο ίδιος... Δεν θα μπορούσες ποτέ να διδάξεις την ελευθερία εκτός κι αν εσύ ο ίδιος την πίστευες πραγματικά. Και πρέπει αυτό που δίδαξες να προήλθε από σένα. Ωστόσο, αυτόν τον Εαυτό δεν Τον γνωρίζεις ξεκάθαρα, και δεν Τον αναγνωρίζεις παρόλο που λειτουργεί. Ό,τι λειτουργεί πρέπει να υπάρχει... Αυτά είναι μαθήματα στο πώς να γνωρίσεις τον εαυτό σου. Έχεις διδάξει αυτό που είσαι, αλλά δεν έχεις αφήσει αυτό που είσαι να σε διδάξει... Ωστόσο, μέσα σου βρίσκονται όλα όσα δίδαξες. (Κ-16.III.1:2-3,6-2:1· 3:4-7· 4:1-2,4)

(10:1-2) Αυτή την ένωση αναλαμβάνουμε να αναγνωρίσουμε σήμερα. Δεν θα επιδιώκουμε να κρατούμε το νου μας χωριστά από το Άγιο Πνεύμα το Οποίο μιλά εκ μέρους μας, διότι μόνο την δική μας φωνή ακούμε όταν Το προσέχουμε.

Ο Ιησούς δεν εννοεί τη φωνή του εγώ μας, η οποία μιλάει για την επίθεση, την ιδιαιτερότητα και την αρχή ή ο ένας ή ο άλλος, αλλά για τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος στον ορθό νου μας με την οποία τώρα ενωνόμαστε, έχοντας αποκηρύξει το εγώ. Η Φωνή Του μιλά για τη συγχώρεση, τη θεραπεία και την αρχή ότι «η σωτηρία είναι ένα εγχείρημα συνεργασίας» (Κ-4.VI.8:2).

(10:3) Εκείνο μόνο μπορεί να μιλά σε μας και εκ μέρους μας, ενώνοντας σε μία Φωνή την απόκτηση και την προσφορά του Λόγου του Θεού · την προσφορά και την αποδοχή της Θέλησής Του.

Το να παίρνεις και να δίνεις, να δίνεις και να λαμβάνεις, όλα είναι ένα, όπως υπάρχει μόνο μία Φωνή. Η Φωνή που μιλάει μέσα στο νου μου είναι η ίδια Φωνή που μιλάει μέσα στο δικό σου. Όμως, επειδή πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι και διαφορετικοί, βιώνουμε τη Φωνή διαφορετικά. Έχει διάφορα ονόματα Ιησούς, Άγιο Πνεύμα, Βούδας, Θεός κ.λπ., αλλά παραμένει η μοναδική Φωνή της αγάπης και της σοφίας. Το να συζητάμε για ασώματες οντότητες, ανώτερα και κατώτερα όντα και άλλα και διάφορα φαινόμενα είναι όλα μέρος του ονείρου του διαχωρισμού. Μόνο μία Φωνή μπορεί να υπάρξει στην πραγματικότητα, γιατί υπάρχει μόνο μία αλήθεια. Οι μορφές που έχει η βοήθεια είναι πολλές · η βοήθεια είναι μία:

... Σου δίνονται βοηθοί με πολλές μορφές, αν και επάνω στο βωμό όλοι τους είναι ένα. Πέρα από τον καθένα υπάρχει μία Σκέψη του Θεού, και αυτό ποτέ δεν θ' αλλάξει. Όμως αυτοί έχουν πολλά ονόματα τα οποία διαφέρουν στο χρόνο, γιατί ο χρόνος χρειάζεται σύμβολα, αφού ο ίδιος είναι μη-πραγματικός. Τα ονόματά τους είναι λεγεώνα, αλλά δεν θα προχωρήσουμε πέρα από τα ονόματα που αυτή η διδασκαλία χρησιμοποιεί. Ο Θεός δεν βοηθά, επειδή Αυτός δεν γνωρίζει καμία ανάγκη. Όμως δημιουργεί όλους τους Βοηθούς του Υιού Του για όσο αυτός πιστεύει ότι οι φαντασιώσεις του είναι αληθινές. Ευχαρίστησε τον Θεό για αυτούς γιατί αυτοί θα σε οδηγήσουν στην εστία. (Δ-5.1:3-9)

(11:1) Ασκούμεστε στο να Του δίνουμε αυτό που θα ήθελε να έχει, ώστε να μπορέσουμε ν' αναγνωρίσουμε τα δώρα Του προς εμάς.

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι γεμάτα με αποσπάσματα που περιγράφουν τα δώρα της συγχώρεσης που είναι δικά μας για να τα δώσουμε, είτε στο Άγιο Πνεύμα, όπως είναι εδώ, είτε στους αδελφούς μας. Πράγματι, η αρχή να αποδεχτούμε τη συγχώρεση με το να την προσφέρουμε, είναι ο πυρήνας του μηνύματος των Μαθημάτων. Εδώ είναι ένα αντιπροσωπευτικό και όμορφο απόσπασμα από το τέλος της ενότητας τα Εμπόδια για την Ειρήνη:

Κοίταξε τον Φίλο σου, τον Χριστό ο Οποίος στέκεται δίπλα σου. Πόσο άγιος και πόσο ωραίος είναι! Νόμιζες ότι αμάρτησε διότι είχες ρίξει το πέπλο της αμαρτίας επάνω Του για να κρύψεις την ωραιότητά Του. Όμως Αυτός ακόμα σου προσφέρει την συγχώρεση, για να μοιραστείς την Αγιότητα Του... Αυτός είναι ο αδελφός σου, σταυρωμένος από την αμαρτία που περιμένει την απελευθέρωση από τον πόνο. Δεν θα του πρόσφερε συγχώρεση, όταν μόνο αυτός μπορεί να την προσφέρει και σε σένα; Για την δική του λύτρωση θα σου δώσει την δική σου, τόσο σίγουρα όσο ο Θεός δημιούργησε κάθε ζωντανό πράγμα και το αγαπά. Και θα σου την δώσει αληθινά, διότι και θα την προσφέρει και θα την λαμβάνει. Δεν υπάρχει χάρη του Ουρανού που να μην μπορείς να προσφέρεις στον αδελφό σου, και να μην την λάβεις από τον πιο άγιο Φίλο σου. Μη τον αφήνεις να την κρατήσει, γιατί λαμβάνοντάς την, την προσφέρεις σ' αυτόν. Και θα λάβει από σένα αυτό που έλαβες εσύ από αυτόν. Η λύτρωση σου έχει δοθεί για να την δώσεις στον αδελφό σου, κι έτσι να την λάβεις. Όποιον συγχωρείς είναι ελεύθερος, και ό,τι δίνεις το μοιράζεσαι. (Κ-19.IV-Δ.14:1-4· 15:1-9)

Αυτό που ακολουθεί είναι μια όμορφη σειρά από προτάσεις - που εμφανίζονται και σε άλλα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* αλλά με διαφορετικό θέμα* - που περιγράφουν ότι το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται την φιγούρα του ονείρου για να εκφράσει το μήνυμά Του έξω από το όνειρο:

(11:2-5) Χρειάζεται την φωνή μας για να μιλά μέσα από εμάς. Χρειάζεται τα χέρια μας για να κρατάνε τα μηνύματά Του, και να τα μεταφέρουν σε εκείνους που Εκείνο ορίζει. Χρειάζεται τα πόδια μας για να μας φέρει σε εκείνους που θέλει, έτσι ώστε εκείνοι που περιμένουν μέσα στην

δυστυχία να απελευθερωθούν επιτέλους. Και χρειάζεται την θέλησή μας ενωμένη με την δική Του, ώστε να μπορέσουμε να είμαστε οι αληθινοί αποδέκτες των δώρων που δίνει.

Εφόσον φτιάξαμε το σώμα να είναι ένα σύμβολο επίθεσης, αν δοθεί στο Άγιο Πνεύμα μπορεί να εξυπηρετήσει μια διαφορετική λειτουργία. Από μόνο του το σώμα δεν είναι τίποτα - ούτε ιερό ούτε ανίερο - αλλά ο κόσμος που φτιάχτηκε ως επίθεση στον Θεό μπορεί να γίνει μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε ότι η επίθεση δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Το σώμα - το οποίο φτιάχτηκε για να περιορίσει την αγάπη (Κ-18.VIII.1:2) σαν απόδειξη ότι η ιδιαίτερη αγάπη του εγώ είναι σωστή και η Αγάπη του Θεού είναι λάθος - μπορεί τώρα να εκφράσει ένα διαφορετικό μήνυμα. Αυτό δεν έχει να κάνει με τη συμπεριφορά, αλλά με την αντανάκλαση της δικής μας επιλογής υπέρ ενός διαφορετικού δασκάλου. Όταν επιλέγουμε τη μη-συγκεκριμένη αγάπη του Ιησού, το μη-συγκεκριμένο μεταφράζεται στο συγκεκριμένο - δηλαδή στο σώμα.

Η αγάπη δεν έχει φωνή, αφού είναι άηχη, αλλά η ορθά νοούμενη αντανάκλασή της μπορεί πράγματι να ακουστεί μέσα από εμάς. Ακριβώς όπως η αφηρημένη σκέψη της αγάπης στο νου της Helen χρειαζόταν το σώμα της - συγκεκριμένα τα χέρια της - για να καταγράψει τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ομοίως ο Ιησούς χρειάζεται να αντικατοπτρίζουμε την αγάπη του στον κόσμο · όχι γιατί ο κόσμος είναι πραγματικός, αλλά επειδή χρειαζόμαστε τα σύμβολα αγάπης του για να διορθώσουμε τα σύμβολα μίσους του εγώ. Το μάθημα 184 θα επεκταθεί σε αυτό το θέμα.

(12:1) Σήμερα ας μάθουμε μόνο αυτό το μάθημα: Δεν θα αναγνωρίσουμε τι λαμβάνουμε μέχρι να το δώσουμε.

Εάν θέλετε να μάθετε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι αληθινά, η αγάπη του Ιησού είναι πραγματικότητα και ότι είστε ένα με τον Θεό, πρέπει να εγκαταλείψετε την επένδυσή σας στην αρχή ή ο ένας ή ο άλλος. Εάν θέλετε να μάθετε ότι το να δίνετε και το να λαμβάνετε είναι το ίδιο και ότι δεν υπάρχει απώλεια ή νίκη - σε αντίθεση με τον τέταρτο νόμο του χάους (Κ-23.II.9-11) - πρέπει να εξασκείστε όλη την ημέρα ώστε να γνωρίζετε πόσο συχνά επιλέγετε ως κυρίαρχη αρχή σας το ή ο ένας ή ο άλλος. Όταν θέλετε οι κρίσεις και η ιδιαιτερότητά σας να είναι αληθινές, να ξέρετε ότι έχετε επιλέξει ως δικό σας το σύστημα σκέψης του εγώ. Επομένως, ο τρόπος για να κάνετε αληθινές για εσάς τις υπέροχες σκέψεις σε αυτό το μάθημα είναι να δείτε πόσο πολύ δεν θέλετε να μάθετε αυτό το μάθημα. Συνειδητοποιήστε, λοιπόν, το τεράστιο κόστος που έχει να βασίζετε τη ζωή σας στην αρχή ή ο ένας ή ο άλλος, διότι δεν θα σας φέρει ειρήνη, αλλά τόσο πόνο όσο φέρνει σε όλους όσους ακολουθούν το εγώ. Η αποκήρυξη αυτής της αρχής για την αρχή του Αγίου Πνεύματος που το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο, είναι το κλειδί για να βρείτε την ευτυχία που αναζητάτε.

(12:2-3) Αυτό το έχει ακούσει να το λέμε εκατοντάδες φορές, και όμως ακόμα η πίστη σου είναι ελλιπής. Αλλά αυτό είναι σίγουρο · μέχρι να το πιστέψεις, θα λάβεις χίλια θαύματα και μετά θα λάβεις χίλια ακόμα, αλλά δεν θα γνωρίζεις ότι ο Θεός ο Ίδιος δεν έχει αφήσει κανένα δώρο που να μη σου έχει δώσει · ούτε έχει αρνηθεί την παραμικρή ευλογία στον Υιό Του.

Δεν θα γνωρίσετε την Αγάπη του Θεού αν δεν γίνετε η αντανάκλασή της μέσα στο όνειρο, που επέρχεται μέσα από την επαγρύπνηση για τις σκιές του εγώ. Αυτές αναδύονται από τις σκέψεις αμαρτίας και ενοχής, που λένε ότι η αρχή ή ο ένας ή ο άλλος καθιέρωσε την πραγματικότητά σας και συνεχίζει να τη συντηρεί: εγώ υπάρχω και κάποιος άλλος πληρώνει το τίμημα της αμαρτίας μου. Και πάλι, πρέπει να συνειδητοποιήσετε το τρομερό κόστος της διατήρησης αυτού του συστήματος σκέψης - ότι ξεχνάτε το δώρο που σας έχει δώσει ο Θεός, το δώρο που και οι δύο έχετε και το δώρο που είστε, και το οποίο μοιράζεστε με όλους τους αδελφούς σας:

*Το δώρο της ζωής είναι δικό σου για να το δίνεις, διότι σου δόθηκε. Δεν έχεις επίγνωση του δώρου σου διότι δεν το δίνεις... Επομένως, δεν επεκτείνεις το δώρο που και **έχεις** και **είσαι**, άρα δεν γνωρίζεις την ύπαρξή σου... Δίνε μόνο τιμή στους Υιούς του ζώντος Θεού, και λογάριασε τον εαυτό σου ανάμεσά τους με χαρά.*

Μόνο η τιμή είναι το δώρο που αρμόζει σε εκείνους που ο Θεός ο Ίδιος δημιούργησε άξιους αυτής της τιμής, και τους οποίους Εκείνος τιμά. Δώσε τους τη εκτίμηση που τους παρέχει πάντα ο Θεός, διότι είναι οι αγαπημένοι Του Υιοί στους οποίους ευαρεστείται. Δεν γίνεται να είσαι διαχωρισμένος από αυτούς διότι δεν είσαι διαχωρισμένος από Αυτόν. Αναπαύσου στην Αγάπη Του και προστάτευσε την ανάπαυσή σου αγαπώντας. Όμως αγάπα όλα όσα δημιούργησε Αυτός, των οποίων είσαι μέρος, ειδικά δεν μπορείς να μάθεις για την ειρήνη Του και να δεχτείς το δώρο Του για σένα ως μέρος του εαυτού σου. Δεν γίνεται να γνωρίσεις την δική σου τελειότητα μέχρι να έχεις τιμήσει όλους εκείνους που δημιουργήθηκαν όμοιοι με σένα. (Κ-7.VII.5:1-2,4,8· 6)

(12:4–13:2) *Τι μπορεί αυτό να σημαίνει για σένα, μέχρι να ταυτιστείς με Αυτόν και με τους Δικούς Του;*

Το σημερινό μας μάθημα διατυπώνεται έτσι:

Είμαι ένας από τους αποστόλους του Θεού, και είμαι ευγνώμων που έχω τα μέσα με τα οποία μπορώ ν' αναγνωρίσω ότι είμαι ελεύθερος.

Τα μέσα είναι οι ιδιαίτερες σχέσεις μου και τώρα ζητώ τη βοήθεια του Ιησού χωρίς να του λέω ποια θα πρέπει να είναι αυτή η βοήθεια. Με αυτόν τον τρόπο κοιτάζω μαζί του την επένδυσή μου στην ιδιαιτερότητα, επιτρέποντας στην αγάπη του να με καθοδηγήσει να μετατοπίσω τις αντιλήψεις μου για τους άλλους που βλέπω ότι είναι διαχωρισμένοι από εμένα, και να τους δω με την όρασή του που είναι η εγγενής ενότητα του Υιού του Θεού - στη γη όπως Αυτός είναι στον Ουρανό.

(14) *Ο κόσμος υποχωρεί καθώς φωτίζουμε τον νου μας, και συνειδητοποιούμε ότι αυτά τα ιερά λόγια είναι αλήθεια. Είναι το μήνυμα που μας έχει σταλεί σήμερα από τον Δημιουργό μας. Τώρα δείχνουμε το πώς έχει αλλάξει τη γνώμη μας για τον εαυτό μας, και για το ποια είναι η λειτουργία μας. Διότι καθώς αποδεικνύουμε ότι δεν δεχόμαστε καμία θέληση που δεν την μοιραζόμαστε, τα άφθονα δώρα μας από τον Δημιουργό μας θα ανατείλουν στην όραση μας και θα πηδήξουν μέσα στα χέρια μας, και θα αναγνωρίσουμε ό,τι έχουμε λάβει.*

Η τελευταία παράγραφος οδηγεί στο Μάθημα 155, όπως αυτό το μάθημα επέκτεινε το προηγούμενο. Συνοψίζει με όμορφο τρόπο το κεντρικό μήνυμα των Μαθημάτων ότι αποδεικνύουμε την αλήθεια τους στους αδελφούς μας - το εγώ δεν έχει καμία δύναμη πάνω στον Υιό του Θεού, του οποίου η ειρήνη και η αγάπη παραμένουν για πάντα όπως τις έδωσε ο Θεός, αμετάβλητες και αιώνιες:

... Η αποστολή σου είναι πολύ απλή. Σου ζητείται να ζήσεις έτσι που να αποδεικνύεις ότι δεν είσαι ένα εγώ...(Κ-4.VI.6:2-3)

Όταν δέχτηκες την αλήθεια ως στόχο για την σχέση σου, έγινες ένας κομιστής της ειρήνης με την ίδια βεβαιότητα που ο Πατέρας έδωσε την ειρήνη σε σένα... Ο σκοπός σου δεν έχει αλλάξει, και δεν θα αλλάξει, διότι δέχτηκες αυτό που ποτέ δεν μπορεί να αλλάξει. Και δεν μπορείς τώρα να του στερήσεις τίποτα από ό,τι χρειάζεται για να είναι παντοτινά αναλλοίωτος. Η απελευθέρωσή σου είναι βέβαιη. Δώσε όπως έλαβες. Και απόδειξε ότι έχεις ανυψωθεί πέρα από κάθε κατάσταση που θα μπορούσε να σε καθυστερήσει, και να σε κρατήσει διαχωρισμένο από Αυτόν στου Οποίου το Κάλεσμα απάντησες. (Κ-17.VIII.6:1,3-7)

Επομένως, μόλις συνειδητοποιήσουμε ότι οι επιθυμίες του εγώ δεν είναι πλέον δικές μας, τα δώρα του Θεού, που γεννήθηκαν από τη συγχώρεσή μας, θα αναπηδήσουν στην επίγνωση. Ένα τραγούδι ευγνωμοσύνης ρέει μέσα από τις καρδιές μας, για να δώσουμε ευχαριστίες για όλα αυτά που λάβαμε. Ο Ιησούς δίνει τα λόγια για αυτό το τραγούδι στο ποίημα «Τα Δώρα του Θεού»:

Πατέρα, σε ευχαριστούμε για τα δώρα που βρήκαμε μαζί. Εδώ λυτρωνόμαστε. Διότι είναι εδώ που ενωνόμαστε, και από αυτόν τον τόπο της αγίας ένωσης θα έρθουμε σε Σένα γιατί αναγνωρίζουμε τα δώρα που Εσύ έδωσες και δεν θα έχουμε κανένα άλλο. Κάθε χέρι που βρίσκει τον δικό του δρόμο με το δικό μου θα πάρει τα δώρα Σου από μένα, και καθώς κοιτάζουμε μαζί το μέρος στο οποίο σου έβαλα τα δώρα που είναι ανάξια για σένα, δεν βλέπουμε τίποτα παρά τα δώρα του Θεού να αντανakλώνται στη λάμψη που υπάρχει γύρω από τα κεφάλια μας.... Τα δώρα του φόβου, το όνειρο του θανάτου, τελείωσαν. Και δίνουμε ευχαριστίες. Και δίνουμε ευχαριστίες, Αμήν.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 119).

* Δείτε το δικό μου Γλωσσάριο-Ευρετήριο για τα Μαθήματα Θαυμάτων, Έκτη Έκδοση, σελ. 38 (σώμα/όργανο της σωτηρίας), για μια πλήρη λίστα αναφοράς.

ΜΑΘΗΜΑ 155

Θα κάνω πίσω και θα αφήσω Αυτόν να με οδηγή.

Με το μάθημα αυτό συνεχίζουμε την ιδέα του να είμαστε απόστολοι ή δάσκαλοι του Θεού. Πράγματι, στα επόμενα μαθήματα ο Ιησούς μας διδάσκει τι σημαίνει να ζεις σ' αυτόν τον κόσμο ως δάσκαλος του Θεού, που σημαίνει πραγματικά να είσαι ένας *προχωρημένος* δάσκαλος. Στο εγχειρίδιο περιγράφει τρία επίπεδα δασκάλων. Ο *βασικός δάσκαλος* - όλοι εμείς - είναι το θέμα του μηνύματος των Μαθημάτων. Οι άνθρωποι οι οποίοι έχουν μάθει τα μαθήματά τους γίνονται *προχωρημένοι δάσκαλοι*. Παρόλο που ο όρος αυτός καθ' αυτός χρησιμοποιείται σπάνια, χρησιμοποιείται συχνά για να μας ενημερώσει τότε ο Ιησούς αναφέρεται σε αυτούς. Τα χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού που περιγράφονται στο εγχειρίδιο (Εγχ-4) ισχύουν για αυτήν την προχωρημένη ομάδα. Ομοίως, στα τρέχοντα μαθήματα μιλά για κάποιον που έχει ήδη προχωρήσει πολύ στο μονοπάτι. Το τρίτο επίπεδο είναι οι *Δάσκαλοι των δασκάλων* (Εγχ-26.2:2). Όπως ο Ιησούς, αυτοί βρίσκονται στον πραγματικό κόσμο και δεν είναι το θέμα μας εδώ. Αυτό λοιπόν είναι ένα σημαντικό μάθημα, γιατί μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε τον στόχο που έχει ο Ιησούς για εμάς. Δεν απαιτείται να αλλάξουμε συμπεριφορά. Στην πραγματικότητα, οι προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού μοιάζουν με όλους τους άλλους, όμως οι άνθρωποι θα αναγνωρίσουν ότι υπάρχει κάτι διαφορετικό σε αυτούς: μια γαλήνη και μια ήρεμη χαρά που προέρχεται μόνο από έναν γαλήνιο και χαρούμενο νου.

(1:1) Υπάρχει ένας τρόπος να ζεις στον κόσμο που δεν είναι εδώ, παρόλο που φαίνεται σαν να είναι.

Αν και δεν έχουν ακόμη αποδεχτεί την Επανόρθωση, οι προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού έχουν μάθει ότι δεν είναι πραγματικά εδώ, γιατί γνωρίζουν ότι ο κόσμος είναι ένα όνειρο και αυτοί με

τους οποίους σχετίζονται είναι μόνο οι φιγούρες του ονείρου. Η πραγματικότητά τους είναι επομένως έξω από το όνειρο, αν και φαίνεται να είναι εδώ. Θυμίζουμε αυτά τα λόγια από το κείμενο:

... Τι θα γινόταν αν αναγνώριζες ότι αυτός ο κόσμος είναι μια παραίσθηση; Τι θα γινόταν αν καταλάβαινες πραγματικά ότι τον επινόησες εσύ; Τι θα γινόταν αν συνειδητοποιούσες ότι εκείνοι που φαίνονται ότι τριγυρνούν μέσα σ' αυτόν, αμαρτάνουν και πεθαίνουν, επιτίθενται και δολοφονούν και αυτοκαταστρέφονται, είναι εντελώς μη πραγματικοί; Θα μπορούσες να έχεις πίστη σε αυτά που βλέπεις, αν το δεχόσουν αυτό; Και θα το έβλεπες; (Κ-20.VIII.7:3-7)

(1:2-4) Δεν αλλάξεις εμφάνιση, παρόλο που χαμογελάς πολύ πιο συχνά. Το μέτωπό σου είναι γαλήνιο · τα μάτια σου είναι ήσυχα. Και αυτοί που πορεύονται στον κόσμο όπως εσύ αναγνωρίζουν τον όμοιο τους.

Είναι σαφές ότι ο Ιησούς δεν μιλά για κάποια αλλαγή στη συμπεριφορά, αλλά για μια εσωτερική αλλαγή. Το να χαμογελάς πιο συχνά οφείλεται στην αναγνώριση ότι δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη, επειδή ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση. Μόνο ο Θεός είναι σοβαρός, και όλα τα άλλα δεν είναι παρά απατηλές άμυνες ενάντια στην πραγματικότητά Του. Αυτή η επίγνωση δίνει τη δυνατότητα στους δασκάλους του Θεού να βρίσκονται σε αυτόν τον κόσμο και η ειρήνη τους να μην επηρεάζεται από αυτό που συμβαίνει γύρω τους, ωστόσο, αυτοί που μοιράζονται αυτήν την επίγνωση αναγνωρίζουν ποιοι είναι.

(1:5) Όμως αυτοί που δεν έχουν ακόμα αντιληφθεί τον δρόμο θα σε αναγνωρίζουν επίσης, και θα πιστεύουν πως είσαι σαν αυτούς, όπως ήσουν πριν.

Τα άτομα που δεν έχουν φτάσει στην κατάσταση που αναφέρθηκε προηγουμένως θα σας αναγνωρίζουν σαν έναν από αυτούς. Με τον καιρό θα καταλάβουν ότι υπάρχει κάτι διαφορετικό σε εσάς, αλλά αυτό μπορεί να συμβεί μόνο στο βαθμό που είναι πρόθυμοι να αντιληφθούν τον εαυτό τους διαφορετικά. Η βασική αρχή εδώ - όπως συμβαίνει σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - είναι ότι η προβολή δημιουργεί την αντίληψη. Αυτό που έχουμε κάνει πραγματικότητα στους νόες μας είναι αυτό που κάνουμε πραγματικότητα έξω από αυτούς. Όταν μέσα στο νου χωρίζεται το πέπλο του εγώ, αφήνουμε την αγάπη του Ιησού να λάμψει, και έτσι αναγνωρίζουμε ότι η ίδια αγάπη λάμπει στο νου των άλλων.

Δεν αλλάζετε τη συμπεριφορά σας για να δείξετε ότι είστε πνευματικοί, ούτε λειτουργείτε με τρόπους που πιστεύετε ότι είναι σύμφωνοι με τις διδασκαλίες των Μαθημάτων. Αντίθετα, εστιάζετε στην αλλαγή του δασκάλου σας. Η ειρήνη του Ιησού, που προκύπτει γιατί στρέφεστε προς αυτόν, σας βοηθά να χαμογελάτε πιο συχνά.

(2:1-2) Ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση. Αυτοί που επιλέγουν να έρθουν σε αυτόν αναζητούν ένα μέρος όπου μπορούν να είναι ψευδαισθήσεις, και να αποφεύγουν την δική τους πραγματικότητα.

Είναι μια από τις βασικές ιδέες της μεταφυσικής των Μαθημάτων και αναφέρεται επανειλημμένα. Αυτοί που έρχονται σε αυτόν τον κόσμο το κάνουν επειδή τρέπονται σε φυγή από την παρουσία της αγάπης μέσα στο νου τους, και επομένως θέλουν να καθιερώσουν έναν διαχωρισμένο εαυτό ως πραγματικότητά τους. Το να είμαστε στον κόσμο μας βοηθά να αποφύγουμε την πραγματικότητά μας ως νόες και ενισχύει τον απατηλό εαυτό μας ως σώματα.

(2:3) Ωστόσο όταν βρουν ότι η πραγματικότητά τους βρίσκεται ακόμα κι εδώ, τότε κάνουν πίσω και την αφήνουν να τους δείχνει τον δρόμο.

Η πραγματικότητα προφανώς δεν βρίσκεται εδώ αλλά στο νου, και θα καταλάβουμε ότι η αγάπη βρίσκεται εσωτερικά, και ότι δεν εξαρτάται από τα εξωτερικά γεγονότα. Έτσι αποχωρούμε από τις ψευδαισθήσεις και βαδίζουμε προς την αλήθεια. Σε όλο το μάθημα ο Ιησούς αναφέρεται στον λήπτη των αποφάσεων του νου που αναγνωρίζει το λάθος του και επιλέγει ενάντια στο εγώ και υπέρ του Αγίου Πνεύματος, που αντανakλά το θέμα να φέρουμε τη ψευδαίσθηση στην αλήθεια, και όχι την αλήθεια στην ψευδαίσθηση. Θα επιστρέψουμε σε αυτό το θέμα σύντομα.

(2:4-6) Ποια άλλη επιλογή έχουν; Να αφήσουν τις ψευδαισθήσεις να πηγαίνουν μπροστά από την αλήθεια είναι τρέλα. Αλλά το να αφήσουν τις ψευδαισθήσεις να βυθιστούν πίσω από την αλήθεια και ν' αφήσουν την αλήθεια να ηγείται ως αυτό που είναι, είναι απλά σωφροσύνη.

Ο Ιησούς μας λέει ότι δεν υπάρχει κάποια πραγματική επιλογή να κάνουμε εδώ, διότι η μία επιλογή είναι η τρέλα και η άλλη η ψευδαίσθηση - η μόνη πραγματική επιλογή μας είναι η λογική. Σχεδόν μπορούμε να τον ακούμε να μας λέει: «Το να επιλέξεις το εγώ αντί για εμένα είναι το πιο ανόητο πράγμα που μπορείς να κάνεις, γιατί το εγώ σου κάνει πάντα λάθος, και δεν θα σε κάνει ποτέ ευτυχισμένο. Από την άλλη, εγώ πάντα θα σε κάνω ευτυχισμένο γιατί έχω δίκιο». Αυτή η επιλογή είναι διαθέσιμη σε εμάς όλη την ώρα, ακόμα και όταν ο κόσμος αποσπά την προσοχή μας και μας πιέζουν οι ανάγκες του σώματος. Αυτή είναι η σκέψη πίσω από το ακόλουθο απόσπασμα κοντά στο τέλος του κειμένου, που μας προτρέπει να αφήσουμε στην άκρη τις σκοτεινές μας σκέψεις της ιδιαιτερότητας και της αμαρτίας, και να επιτρέψουμε στη γεμάτη φως αλήθεια του Χριστού να είναι σύντροφός μας. Έτσι οι τρελές ψευδαισθήσεις της ιδιαιτερότητας «βυθίζονται πίσω» από τη λογική αλήθεια της συγχώρεσης:

Μείνε απόλυτα ήσυχος για μια στιγμή. Έλα χωρίς τις σκέψεις για όλα όσα έμαθες στο παρελθόν, και βάλε στην άκρη όλες τις εικόνες που έφτιαξες. Το παλιό αποσύρεται μπροστά στο νέο χωρίς την αντίσταση ή την πρόθεσή σου... Συγχώρεσε στον αδελφό σου όλα τα φαινόμενα, γιατί δεν είναι παρά αρχαία μαθήματα που δίδαξες στον εαυτό σου για την αμαρτία μέσα σου... Επομένως είναι ένας δρόμος που βαδίζετε μαζί, όχι μόνος σου... δίπλα σου είναι Ένας ο Οποίος κρατάει το φως μπροστά σου, έτσι που το κάθε βήμα να γίνεται με την σιγουριά και την βεβαιότητα του δρόμου. Ένα κάλυμμα στα μάτια μπορεί πράγματι να σκοτεινιάσει την όρασή σου, αλλά δεν μπορεί να κάνει τον ίδιο το δρόμο σκοτεινό. Και Αυτός ο Οποίος ταξιδεύει μαζί σου έχει το φως. (Κ-31.ΙΙ.8:1-3· 9:1,6· 11:7-9)

(3:1-2) Αυτή είναι η απλή επιλογή που κάνουμε σήμερα. Η παρανοϊκή ψευδαίσθηση θα παραμείνει για λίγο στο φάσμα της αντίληψης, για να την κοιτούν εκείνοι που επέλεξαν να έρθουν εδώ, και δεν έχουν ακόμα αγαλλιάσει ανακαλύπτοντας ότι έκαναν λάθος στην επιλογή τους.

Ο Ιησούς μας ενημερώνει ότι η συγχώρεση είναι μια διαδικασία, όχι κάτι που συμβαίνει πνευματικά από τη μια στιγμή στην άλλη. Είναι το να μετατοπιστούμε από την κατάσταση να βλέπουμε το εγώ ως σημαντικό και το Άγιο Πνεύμα ως ουσιαστικά ανύπαρκτο, στο να κάνουμε τη διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος σημαντική και το εγώ παράλογο. Ο κόσμος δεν εξαφανίζεται επειδή τα μάτια μας βλέπουν λέξεις που μας λένε ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση. Η αλήθεια τους πρέπει πρώτα να αφομοιωθεί, η οποία, επέρχεται με χαρά περπατώντας στο ήρεμο μονοπάτι της συγχώρεσης του Ιησού.

(3:3-4) Δεν μπορούν να μάθουν απευθείας από την αλήθεια, διότι έχουν αρνηθεί ότι είναι έτσι. Γι' αυτό χρειάζονται έναν Δάσκαλο που να αντιλαμβάνεται την τρέλα τους, αλλά παρόλα αυτά μπορεί να βλέπει πέρα από την ψευδαίσθηση προς την απλή αλήθεια μέσα τους.

Εδώ εκφράζεται το θέμα - που είναι βασικό στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - ότι η αλήθεια δεν μπορεί ποτέ να γίνει γνωστή εδώ επειδή ο κόσμος δημιουργήθηκε κυριολεκτικά για να μας προστατεύει από την αλήθεια. Ωστόσο, μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε ολοένα και περισσότερο την αντανάκλαση της αλήθειας, το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα της οποίας είναι η συγχώρεση. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, ο Ιησούς μας λέει: «Δεν σας ζητώ να εγκαταλείψετε τη σωματική σας ταύτιση, αλλά σας βοηθώ να συνειδητοποιήσετε μόνο ότι το σώμα σας πρέπει να γίνεται όλο και λιγότερο σημαντικό για εσάς · και σαν σύμβολο του πόνου και της ευχαρίστησης, και σαν σύμβολο της καταδίκης και της σωτηρίας». Μας καλεί λοιπόν να συμβολίζουμε την δική του αντανάκλαση της αλήθειας μέσα στον κόσμο της ψευδαισθήσης. Όπως αναφέρει στο εγχειρίδιο για δασκάλους:

... Για να ακουστείς από αυτούς που υποφέρουν πρέπει να μιλάς την γλώσσα τους. Για να είσαι σωτήρας, πρέπει να καταλαβαίνεις τι είναι αυτό από το οποίο πρέπει να υπάρξει διαφυγή. (Εγχ-26.4:3-4)

Ένας από τους στόχους του Ιησού είναι οι μαθητές του να διδάσκουν καθώς μαθαίνουν, και με αυτόν τον τρόπο να γίνονται οι εκδηλώσεις του Αγίου Πνεύματος, όπως ακριβώς ήταν αυτός (Δ-6.5:1-2). Έχοντας μεγαλύτερη επαφή με την αλήθεια από πριν, αυτοί οι απόστολοι του Θεού είναι σε θέση να δείξουν σε όσους εξακολουθούν να πορεύονται μέσα στην τρέλα ότι υπάρχει ένα άλλο μονοπάτι στο οποίο μπορούν να ταξιδέψουν. Έχοντας μάθει από τον δάσκαλό τους, αντιλαμβάνονται τις ψευδαισθήσεις των αδελφών τους αλλά κοιτάζουν αυτό που βρίσκεται πέρα από αυτές προς την αλήθεια.

Στην επόμενη παράγραφο ο Ιησούς περιγράφει με τρεις διαφορετικούς τρόπους το πώς να ζούμε στον κόσμο. Ας τους εξετάσουμε πριν συνεχίσουμε:

Ο *πρώτος* τρόπος είναι να βλέπεις τον κόσμο και τη σάρκα ως άξονες του κακού. Η οπτική αυτή καθιστά το σεξ και τα χρήματα αισχρά, για παράδειγμα - πράγματι, καθιστά κακή κάθε ευχαρίστηση - και μια τέτοια οπτική δεν μπορεί παρά να θεμελιώνει στις περισσότερες σχολές πνευματικής αναζήτησης και στις θρησκείες του κόσμου τη θυσία και τον ασκητισμό ως τόσο κοινό φαινόμενο. Τα σώματα φτιάχτηκαν από το εγώ για να βιώνουν ευχαρίστηση, καθώς και πόνο, και έτσι υποστηρίζοντας να αρνηθούμε τη σάρκα του κακού, αυτές οι ατραποί προς τον Θεό, σε κάποιο επίπεδο αναπόφευκτα γεννούν δυσαρέσκεια για ό,τι έχει εγκαταλειφθεί. Συνεπώς, κάνοντας απαρέγκλιτα το αμαρτωλό σώμα πραγματικό, η αμαρτία του διαχωρισμού γίνεται επίσης πραγματικότητα. Το να εγκαταλείψουμε τη σωματική ευχαρίστηση απλώς ενισχύει την αμαρτωλή σκέψη που υποβόσκει, η οποία συνεχίζει αμείωτα να μετατοπίζεται στο σώμα.

Ο *δεύτερος* εναλλακτικός τρόπος κινείται στο άλλο άκρο του λιμπερτινισμού. Μέσα απ' αυτή την οπτική, ο κόσμος θεωρείται ότι είναι ένα υπέροχο μέρος, η πηγή κάθε ευτυχίας και ευχαρίστησης. Αναπόφευκτα ωστόσο, οι οπαδοί αυτής της προσέγγισης θα αισθανθούν κάποια στιγμή στερημένοι, επειδή δεν μπορείς ποτέ να βασίζεσαι πλήρως στις εγκόσμιες απολαύσεις, και ούτε είναι πάντα όπως θα ήθελαν οι άνθρωποι να είναι. Να πάρουμε ένα απλό παράδειγμα: αν πιστεύετε ότι μπορείτε να είστε ευτυχισμένοι μόνο όταν η μέρα είναι ηλιόλουστη και φωτεινή, μια κρύα και βροχερή μέρα θα σας κάνει να νιώσετε ότι δεν είστε ευτυχισμένοι όπως θα ήσασταν αν ο καιρός ήταν θαυμάσιος. Έτσι, όταν βλέπετε τον κόσμο σαν πηγή ευχαρίστησης ή σωτηρίας, παγιδεύετε τον εαυτό σας στη στέρηση. Εάν, από την άλλη πλευρά, βλέπετε τον κόσμο ως μια πηγή πόνου που πρέπει να αποφευχθεί, παγιδεύετε τον εαυτό σας στη θυσία. Εδώ δεν μπορούμε να αποφύγουμε τα βάσανα και τον πόνο, και επομένως η ευτυχία μας πρέπει να θυσιαστεί. Έτσι, ανεξάρτητα αν βιώνουμε ευχαρίστηση ή πόνο, η σκέψη της αμαρτίας που υποβόσκει «επιτρέπεται» να κρύβεται πίσω από την προβολή της, και η αντίληψη της μικρότητας του εαυτού μας ενισχύεται. Θυμηθείτε τα λόγια του Ιησού στην ενότητα «Τα Εμπόδια για την Ειρήνη»:

... Το σώμα όντως εμφανίζεται ως σύμβολο της αμαρτίας όσο πιστεύεις ότι μπορεί να σου δώσει αυτό που θέλεις. Όσο πιστεύεις ότι μπορεί να σου δώσει ευχαρίστηση, θα πιστεύεις και ότι μπορεί να σου φέρει πόνο. Το να νομίζεις ότι θα μπορούσες να είσαι ικανοποιημένος και χαρούμενος με τόσα λίγα σημαίνει ότι βλέπεις τον εαυτό σου, και το να περιορίζεις την ευτυχία που θα μπορούσες να έχεις, καλεί τον πόνο να συμπληρώσει τα φτωχικά σου αποθέματα και να ολοκληρώσει τη ζωή σου. (Κ-19.IV-A.17:10-12)

Επιπλέον, με το να κάνουμε το σώμα αντικείμενο τόσο της ευχαρίστησης όσο και του πόνου, μας διδάσκει ότι υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα σ' αυτά, το εγώ επιδέξια μας δίνει τη δυνατότητα να διατηρήσουμε την ατομική μας ύπαρξη, που τώρα πιστεύεται ότι είναι σωματική. Η εγγενής ανυπαρξία του σώματος κρύβεται έτσι πίσω από την ικανότητά που έχει να «αισθάνεται» με τις αισθήσεις, είτε αυτές θεωρούνται θετικές είτε αρνητικές:

Είναι αδύνατον να αναζητάς την ευχαρίστηση μέσω του σώματος και να μην βρίσκεις πόνο. Είναι βασικό αυτή η σχέση να γίνει κατανοητή, διότι είναι μια σχέση που το εγώ βλέπει ως απόδειξη της αμαρτίας... το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ταύτισης του εαυτού σου με το σώμα, που είναι η πρόσκληση προς τον πόνο... Γιατί θα πρέπει να το σώμα να σημαίνει κάτι για σένα; Σίγουρα αυτό από το οποίο είναι φτιαγμένο δεν είναι πολύτιμο. Και το ίδιο σίγουρα δεν έχει κανένα συναισθημα. Μεταδίδει σε σένα τα συναισθήματα που θέλεις... Όλα τα συναισθήματα με τα οποία επενδύονται τα μηνύματα δίδονται από τον αποστολέα και τον αποδέκτη... Μην ακούς την παραφροσύνη του, και μην πιστεύεις ότι το αδύνατον είναι αληθινό. Μην ξεχνάς ότι το εγώ έχει αφιερώσει το σώμα στον στόχο της αμαρτίας... Οι θλιμμένοι μαθητές του ψάλλουν διαρκώς τον ύμνο του σώματος, σε μια επίσημη τελετή της εξουσίας του εγώ. (Κ-19.IV-B.12:1-2,4· 14:1-4,7· 16:1-3)

Σαν τους αρχαίους Έλληνες σοφούς, ο Ιησούς υποστηρίζει μια τρίτη επιλογή, τη μέση οδό του μέτρου. Ωστόσο, δεν μιλάει για τη συμπεριφορά. Αντίθετα, μας διδάσκει να μην θεωρούμε το σώμα ή τον κόσμο ότι είναι κάτι σημαντικό ή σοβαρό. Ζούμε στο σώμα γιατί αυτό είναι μια αίθουσα διδασκαλίας · και αυτό που είναι σημαντικό είναι τα μαθήματα που μας οδηγούν πίσω στον Θεό. Τα σώματα από τη φύση τους δεν είναι ούτε καλά ούτε κακά, ούτε αναμάρτητα ούτε αμαρτωλά · μόνο ο σκοπός του νου καθορίζει την αξία τους.

... Το σώμα δεν μπορεί να σου φέρει ούτε ειρήνη ούτε αναταραχή · ούτε χαρά ούτε πόνο. Είναι ένα μέσο, και όχι ένας σκοπός. Δεν έχει κανένα σκοπό από μόνο του, αλλά μόνο αυτόν που του δίδεται. Το σώμα θα φαίνεται πως είναι οτιδήποτε αποτελεί το μέσον προς αναζήτηση του στόχου που του αποδίδεις. Μόνο ο νους μπορεί να θέσει ένα σκοπό, και μόνο ο νους μπορεί να δει το μέσον για την επίτευξή του και να δικαιολογήσει την χρήση του. (Κ-19.IV-B.10:4-8)

Τώρα διαβάζουμε για αυτούς τους τρεις εναλλακτικούς τρόπους:

(4:1) Αν η αλήθεια απαιτούσε να απαρνηθούν τον κόσμο, θα τους φαινόταν σαν να τους ζητείται να θυσιάσουν κάτι που είναι αληθινό.

Αυτός είναι ο πρώτος εναλλακτικός τρόπος, το μονοπάτι του ασκητισμού που ενθαρρύνουν πολλές θρησκείες: ο Θεός ζητά να θυσιαστείς, και αν Τον αγαπάς αληθινά, θα εγκαταλείψεις την έλξη σου για τα εγκόσμια πράγματα για να κερδίσεις την ανταμοιβή σου στην μετά θάνατον ζωή. Ο Ιησούς παρακάτω σχολιάζει τον ασκητισμό ως το να «μάχεσαι εναντίον της αμαρτίας». Ασφαλώς, δεν κάνει επίθεση, δεν τον κρίνει ούτε τον αποκηρύσσει, αλλά απλά επισημαίνει ότι το μονοπάτι είναι ο μακρύς δρόμος, γιατί κάνει το σφάλμα πραγματικό. Με άλλα λόγια, το να μάχεσαι εναντίον της αμαρτίας διατηρεί τη σκέψη ζωντανή και ισχυρή στο νου. Τελικά, ο τρόπος της επιστροφής από το «μισητό και άξιο περιφρόνησης» σώμα βρίσκεται στο νου. Ωστόσο, η πιο άμεση προσέγγιση της

συγχώρεσης μας εξοικονομεί χρόνο και υποφέρουμε λιγότερο μέσα στο όνειρο. Εδώ είναι τα λόγια του Ιησού, σε ένα συγκεκριμένο μήνυμα που αρχικά προορίζονταν για την Helen:

... Πολλοί έχουν περάσει μια ολόκληρη ζωή στην προετοιμασία, και έχουν πράγματι πετύχει τις στιγμές επιτυχίας τους. Αυτά τα μαθήματα δεν επιχειρούν να διδάξουν κάτι περισσότερο από όσα έμαθαν αυτοί μέσα στον χρόνο, αλλά όντως στοχεύουν στην εξοικονόμηση χρόνου. Μπορεί να επιχειρείς να ακολουθήσεις έναν πολύ μακρύ δρόμο προς τον στόχο που έχεις αποδεχτεί. Είναι υπερβολικά δύσκολο να φτάσεις την Επανόρθωση μαχόμενος εναντίον της αμαρτίας. Καταβάλλεις τεράστια προσπάθεια επιχειρώντας να κάνεις άγιο αυτό που είναι μισητό και άξιο περιφρόνησης. Και δεν είναι αναγκαίο να περάσεις μια ολόκληρη ζωή περισυλλογής και μεγάλης περιόδους διαλογισμού που έχουν στόχο στην αποστασιοποίηση από το σώμα. Όλες αυτές οι προσπάθειες τελικά πετυχαίνουν χάρη στον στόχο τους. Όμως τα μέσα τους είναι κουραστικά και πολύ χρονοβόρα, διότι όλα προσβλέπουν προς το μέλλον για την απελευθέρωση από μια κατάσταση αναξιοσύνης και ανεπάρκειας που βιώνεται στο παρόν. (Κ-18.VII.4:4-11)

(4:2) Πολλοί έχουν επιλέξει να αποκηρύξουν τον κόσμο ενώ ακόμα πιστεύουν την πραγματικότητά του.

Όπως υπονοήθηκε στην παραπάνω συζήτησή μας, εάν αποκηρύξετε κάτι πρέπει να πιστεύετε ότι είναι πραγματικό · αλλιώς δεν θα μπαίνατε στον κόπο να το αποκηρύξετε. Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε πόσοι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* κάνουν το ίδιο λάθος πιστεύοντας ότι είναι κακό να απολαμβάνεις τα πράγματα σε αυτόν τον κόσμο, γιατί η ευχαρίστηση είναι αντίθετη με τα Μαθήματα. Θα το πω με μια φράση, ξεχνούν πώς να λειτουργούν φυσιολογικά. Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να απαρνηθείτε τον κόσμο. Λέει απλά ότι με τον καιρό ο κόσμος και αυτά που προσφέρει θα πρέπει να γίνονται όλο και λιγότερο σημαντικά για εσάς. Δεν εγκαταλείπετε τίποτα, διότι ο κόσμος της ευχαρίστησης και του πόνου τελειώνει από μόνος του καθώς εγκαταλείπετε το εγώ. Ίσως θυμόσαστε την προτροπή του Ιησού:

... Εγκατέλειψε τον κόσμο! Αλλά όχι σαν θυσία. Ποτέ δεν τον θέλησες. Ποια ευτυχία αναζητήσες εδώ που να μην σου έφερε πόνο; Ποια στιγμή ικανοποίησης δεν έχει εξαγοραστεί με φοβερό αντίτιμο σε πόνο; Η χαρά δεν έχει κόστος. Είναι το ιερό σου δικαίωμα, και αυτό για το οποίο πληρώνεις δεν είναι η ευτυχία. Επιτάχυνε τον δρόμο σου με τιμιότητα, και μην αφήσεις τις εμπειρίες σου εδώ να σε εξαπατήσουν εκ των υστέρων. Δεν ήταν απαλλαγμένες από πικρό αντίτιμο και θλιβερές συνέπειες. (Κ-30.V.9:4-12)

Αλλά αυτοί οι οποίοι πιστεύουν στο σώμα αρκετά ώστε να το περιφρονούν θα πληρώσουν ένα τρομερό τίμημα:

(4:3) Και υποφέρουν από μια αίσθηση απώλειας, και δεν έχουν απελευθερωθεί ανάλογα.

Αυτό σχετίζεται με το σχόλιο του Ιησού στο κείμενο: «Δεν καλώ μάρτυρες, μόνο δασκάλους» (Κ-6.I.16:3). Οι μάρτυρες θυσιάζονται, και το απόλυτο μαρτύριο είναι η θυσία της ζωής κάποιου. Σε μια διάψευση της θεολογίας του μαρτυρίου, ο Ιησούς αποκαλύπτει τη ριζική αιτία της θυσίας της ζωής κάποιου για έναν μεγαλύτερο σκοπό: Τα αθώα βάσανά μου, ακόμα και ο θάνατός μου, αποδεικνύει ότι εσύ - ο θύτης - είσαι ο καταδικασμένος αμαρτωλός που αξίζει να τιμωρηθεί από τον Θεό, από του Οποίου τα εκδικητικά χέρια εγώ έχω διαφύγει:

*... Η διαφυγή του κόσμου από την καταδίκη είναι μια ανάγκη την οποία μοιράζονται όσοι είναι μέσα στον κόσμο. Ωστόσο δεν αναγνωρίζουν την κοινή τους ανάγκη. Γιατί ο κάθε ένας νομίζει ότι εάν κάνει αυτό που του αναλογεί, η καταδίκη του κόσμου θα εξαρτηθεί από αυτόν. Και αυτό αντιλαμβάνεται ότι **είναι** το μέρος του στην απελευθέρωσή του [από την αμαρτία]. Η εκδίκηση*

πρέπει να είναι εστιασμένη. Διαφορετικά το μαχαίρι του εκδικητή είναι στα δικά του χέρια, και σημαδεύει τον ίδιο. Και πρέπει να το δει στο χέρι κάποιου άλλου, εάν θέλει να είναι θύμα μιας επίθεσης που δεν επέλεξε. Κι έτσι υποφέρει από τις πληγές που του έχει προκαλέσει ένα μαχαίρι που δεν κρατάει. (Κ-27.VII.4:2-9)

Θα επιστρέφουμε επανειλημμένα στο θέμα του προβαλλόμενου μίσους - τον πυρήνα του συστήματος του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος. Δεν είναι κάτι λιγότερο από τον σκοπό που έχει ο κόσμος: πρόθυμα υποφέρω τώρα, έτσι ώστε οι άλλοι να υποφέρουν αιώνια. Έτσι αποφεύγω την ενοχή μου και κάποιος άλλος πληρώνει το τίμημα για την αμαρτία μου.

Τώρα η δεύτερος εναλλακτικός τρόπος του εγώ: ο λιμπερτινισμός, ή επιδίωξη της ευχαρίστησης:

(4:4) Άλλοι δεν έχουν επιλέξει τίποτα άλλο από τον κόσμο, και υποφέρουν από μια αίσθηση απώλειας ακόμα βαθύτερη, την οποία δεν την καταλαβαίνουν.

Η «αίσθηση απώλειας που είναι ακόμα βαθύτερη, την οποία δεν την καταλαβαίνουν», εμφανίζεται όταν απορρίπτουν την Αγάπη του Θεού. Αναζήτησαν την αγάπη, τη σωτηρία και την ευτυχία στον κόσμο χωρίς να συνειδητοποιήσουν ότι εστιάζοντας στον κόσμο και το σώμα έχουν σηκώσει ένα φράγμα ενάντια στη μοναδική παρουσία της αγάπης, της σωτηρίας και της ευτυχίας που υπάρχει: την Παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα στο νου τους. Αυτό το ξεκάθαρο σχόλιο από το κείμενο το περιγράφει ακριβώς:

Κάθε φορά που προσπαθείς να φτάσεις ένα στόχο στον οποίο η βελτίωση του σώματος αποφασίζεται σαν κύριος δικαιούχος, προσπαθείς να προκαλέσεις τον θάνατό σου. Επειδή πιστεύεις ότι μπορείς να υποφέρεις από έλλειψη, και η έλλειψη είναι θάνατος. Το να θυσιάζεις σημαίνει να εγκαταλείπεις, κι έτσι να στερείσαι και να υποφέρεις από την απώλεια. Και με αυτή την παραίτηση η ζωή αποκηρύσσεται. Μην ψάχνεις έξω από τον εαυτό σου. Αυτή η έρευνα υπονοεί ότι δεν είσαι ολοκληρωμένος εσωτερικά και φοβάσαι να αντικρίσεις την ερήμωση σου, αλλά προτιμάς να αναζητάς αυτό που είσαι έξω από τον εαυτό σου. (Κ-29.VII.4)

Ο Ιησούς παρουσιάζει τώρα το δικό του μονοπάτι, τον τρίτο εναλλακτικό τρόπο:

(5:1-2) Ανάμεσα σε αυτά τα μονοπάτια υπάρχει ένας άλλος δρόμος που οδηγεί μακριά από κάθε είδους απώλεια, γιατί η θυσία και η στέρηση μένουν γρήγορα και οι δύο πίσω. Αυτός είναι ο δρόμος που έχει οριστεί για σένα τώρα.

Σε αυτόν τον δρόμο αντιμετωπίζεις το σώμα σαν να είναι ουδέτερο - σαν μια αίθουσα διδασκαλίας - όχι σαν αντικείμενο ευχαρίστησης ή πόνου. Ο σκοπός που δίνεις στο σώμα και στον κόσμο είναι αυτός που δίνει νόημα σ' αυτά, διότι από μόνα τους δεν έχουν κανένα νόημα. Η ευγενική καθοδήγηση του Ιησού μετατοπίζει τον σκοπό μας από το να είναι ανύπαρκτος στο σκοπό που περιλαμβάνει τα πάντα, από την απόγνωση στη χαρά, από την αποτυχία στην επιτυχία:

Ας ξεχάσουμε τον σκοπό που το παρελθόν έχει δώσει στον κόσμο. Ειδάλλως, το μέλλον θα είναι ίδιο με το παρελθόν, και τίποτα άλλο εκτός από μια σειρά από θλιβερά όνειρα, στα οποία όλα τα είδωλα θα σε απογοητεύουν, το ένα μετά το άλλο, και θα βλέπεις τον θάνατο και την απογοήτευση παντού.

Για να το αλλάξεις όλο αυτό, και για να ανοίξεις έναν δρόμο ελπίδας και απελευθέρωσης σε αυτό που φαίνεται πως είναι ένας ατέλειωτος κύκλος απελπισίας, χρειάζεται μόνο να αποφασίσεις ότι δεν γνωρίζεις τον σκοπό αυτού του κόσμου. (Κ-29.VII.7:1-8:1)

Εδώ αναφέρεται στη μικρή προθυμία να παραδεχτούμε ότι ευτυχώς εμείς κάναμε λάθος και ο Ιησούς είχε δίκιο, και ανοίγει την πόρτα μέσω της οποίας περπατάμε μαζί του το ήσυχο και ευγενικό μονοπάτι:

(5:3) Περπατάς σε αυτό το μονοπάτι όπως περπατούν και άλλοι, ούτε φαίνεσαι να ξεχωρίζεις από αυτούς, παρόλο που όντως ξεχωρίζεις.

Αυτό είναι ίσως το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό των προχωρημένων δασκάλων του Θεού. Μοιάζουν με όλους τους άλλους στο ντύσιμο, την ομιλία και τις προτιμήσεις των τροφίμων, και δεν συμπεριφέρονται διαφορετικά. Η διαφορά είναι ότι δεν είναι μόνοι τους, γιατί όλα όσα φαίνονται να κάνουν, να αισθάνονται και να σκέφτονται πηγάζουν από τη σχέση τους με το Άγιο Πνεύμα. Δεν χρειάζεται να δίνουν ιδιαίτερη προσοχή στον εαυτό τους, γιατί η αγάπη που είναι πέρα από κάθε ιδιαιτερότητα δεν είναι μόνο μέσα τους · είναι αυτοί. Έτσι «χαμογελούν πιο συχνά».

(5:4) Έτσι μπορείς να τους υπηρετείς όσο υπηρετείς και τον εαυτό σου, και να οδηγήσεις τα βήματά τους στον δρόμο που έχει ανοίξει ο Θεός σε σένα, και σ' αυτούς μέσα από σένα.

Αυτή λοιπόν, είναι η δική μας λειτουργία ως απόστολοι ή δάσκαλοι του Θεού. Ωστόσο, ο τρόπος που διδάσκουμε, ο τρόπος που επισημαίνουμε αντανακλά μόνο την αγάπη που πηγάζει από ποιои είμαστε μέσα μας, και δεν έχει να κάνει με λέξεις ή με τη συμπεριφορά. Με το να αντικατοπτρίζουμε αυτή την αγάπη στους άλλους, ενισχύουμε την παρουσία της στον εαυτό μας - το οποίο είναι το σχέδιο του Ιησού να σώσει την Υιότητα από τον εαυτό της, για τον Εαυτό της:

Ο Θεός δεν έχει πολλούς Υιούς, αλλά μόνο Έναν... Για λογαριασμό του είναι που μιλά το Άγιο Πνεύμα, και σου λέει ότι τα είδωλα δεν έχουν σκοπό εδώ... Εάν ο Ουρανός είναι εντός σου, γιατί να αναζητάς είδωλα που θα έκαναν τον Ουρανό κάτι λιγότερο, για να σου δώσουν περισσότερα από ό,τι ο Θεός χάρισε στον αδελφό σου και σε σένα, ως ένα με Αυτόν; Ο Θεός σου έδωσε όλα όσα υπάρχουν. Και για να είναι σίγουρος ότι δεν θα τα χάσεις, έδωσε επίσης τα ίδια σε κάθε ον. Και έτσι ό,τι έχει ζωή είναι μέρος δικό σου, όπως και δικό Του. (Κ-29.VIII.9:1,4,6-9)

(6:1-2) Η ψευδαίσθηση ακόμα φαίνεται πως δεν σε έχει αφήσει, έτσι ώστε να μπορείς να επικοινωνείς μαζί τους. Ωστόσο, έχει οπισθοχωρήσει.

Οι προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού είναι πλήρως παρόντες για τους άλλους, αλλά και πάλι, μοιάζουν με όλους τους άλλους. Είναι μέσα στην ψευδαίσθηση, αλλά αυτή δεν έχει καμία δύναμη επάνω τους: «Ωστόσο, έχει οπισθοχωρήσει». Οι προχωρημένοι δάσκαλοι έχουν επιλέξει ως πρότυπό τους τον Ιησού, όχι το εγώ, και έγιναν το σύμβολο της αλήθειας και ο οδηγός για να την φτάσουν. Θα το πούμε με ελαφρώς διαφορετικό τρόπο, με μια όμορφη πρόταση από ένα επόμενο μάθημα στο βιβλίο εργασιών:

... Αυτός είναι ο Σκοπός (το Τέλος) που αναζητούμε, και το Μέσο με το οποίο πορευόμαστε προς Αυτόν. (Εργ.302.2:3)

Επειδή γνωρίζουμε ότι ο Ιησούς είναι μαζί μας, τα είδωλα του κόσμου δεν μας εξουσιάζουν. Τώρα μπορεί να φαίνεται ότι είμαστε μαζί με αυτά καθώς δεν είναι πια δικά μας, και έτσι βαδίζουμε μαζί με τον Ιησού και τους αδελφούς μας το δρόμο που οδηγεί στην αγάπη μέσα από την ιδιαιτερότητα.

(6:3) Και δεν σε ακούν πια να μιλάς για ψευδαισθήσεις, ούτε κατευθύνεις το βλέμμα τους σε αυτές ή στον νου τους για να κατανοήσουν.

Παρόλο που οι άλλοι μπορεί να σας βλέπουν σαν μέρος του απατηλού κόσμου, εντούτοις νιώθουν κάτι άλλο από εσάς: την αγάπη και την ειρήνη που γνωρίζουν ότι δεν είναι από εδώ. Ακόμα κι αν αναγνωρίσουν αυτή την αγάπη μαζί σας, το ευγενικό της κάλεσμα θα τους ανυψώσει πέρα από τη μορφή στο παγκόσμιο περιεχόμενο του νου. Η δική σας ευγενική και στοργική παρουσία τους υπενθυμίζει ότι αφού κάνατε τη σωστή επιλογή, μπορούν να την κάνουν κι αυτοί.

(6:4) Ούτε μπορεί η αλήθεια που πηγαίνει μπροστά από σένα, να μιλήσει σ' αυτούς μέσα από ψευδαισθήσεις, διότι ο δρόμος οδηγεί πέρα από αυτές τώρα, ενώ στην διαδρομή εσύ τους καλείς να σε ακολουθήσουν.

Μέσα στην ψευδαίσθηση του χρόνου, οι προχωρημένοι δάσκαλοι βρίσκονται μπροστά από τους άλλους, γιατί έχουν γίνει οι αντανάκλασεις μιας αλήθειας που δεν μιλάει άμεσα, και αυτό επιτρέπει στους άλλους να τη βιώσουν με μια μορφή που μπορούν να σχετιστούν, να αποδεχτούν και να κατανοήσουν. Ο Ιησούς είναι σαφής ότι η αλήθεια δεν μπορεί να γίνει γνωστή εδώ, διότι δεν γίνεται ο Θεός να σχετίζεται με έναν κόσμο που δεν υπάρχει. Μόνο η αντανάκλαση της αλήθειας αποκαλύπτεται στον κόσμο, μέσω των δασκάλων του Θεού, όπως εξηγεί αυτό το απόσπασμα:

Πραγματικά μπορείς να φτάσεις άμεσα τον Θεό, διότι δεν υπάρχει απόσταση ανάμεσα σε Αυτόν και στον Υιό Του. Η επίγνωσή Του βρίσκεται σε κάθε νου, και ο Λόγος Του είναι γραμμένος σε κάθε καρδιά. Εν τούτοις, αυτή η επίγνωση και αυτή η μνήμη μπορούν να επανέλθουν στο κατώφλι της αναγνώρισης μόνο εκεί όπου έχουν αφαιρεθεί όλα τα εμπόδια προς την αλήθεια. Σε πόσους έχει γίνει αυτό; Εδώ, λοιπόν, βρίσκεται ο ρόλος των δασκάλων του Θεού... Μερικές φορές ένας δάσκαλος του Θεού μπορεί να έχει μία σύντομη εμπειρία άμεσης σύνδεσης με τον Θεό. Σε αυτό τον κόσμο, είναι σχεδόν αδύνατον αυτό να διαρκέσει... Αν έφτανες τον Θεό άμεσα στην υπάρχουσα επίγνωσή σου, τότε δεν θα διατηρούσες πια το σώμα. Αυτοί που έχουν παραδώσει το σώμα απλά και μόνο για να προεκτείνουν την χρησιμότητά τους σε αυτούς που μένουν πίσω είναι πραγματικά πολύ λίγοι. Και χρειάζονται βοηθούς που να βρίσκονται ακόμα στα δεσμά και στην κατάσταση ύπνου, έτσι ώστε με την αφύπνισή τους να ακουστεί η Φωνή του Θεού. (Εγχ-26.1:1-5· 3:1-2,8-10)

Καθώς βοηθάμε τους άλλους βοηθάμε τους εαυτούς μας · καθώς βοηθάμε τους εαυτούς μας βοηθάμε τους άλλους - ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας.

(7:1) Όλοι οι δρόμοι θα οδηγήσουν σε αυτόν εδώ τελικά.

Αυτός είναι ο δρόμος της συγχώρεσης που οδηγεί πέρα από το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, της ιδιαιτερότητας και του θανάτου, στην αλήθεια που βρίσκεται ακριβώς πέρα από αυτά. Κάποια στιγμή σηκώνουμε τα χέρια μας με απόγνωση και λέμε: Πρέπει να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος (Κ-2.III.3:6).

(7:2-3) Διότι η θυσία και η στέρηση είναι μονοπάτια που δεν οδηγούν πουθενά, είναι επιλογές ήττας, και στόχοι που πάντα θα παραμένουν αδύνατοι. Όλα αυτά υποχωρούν καθώς η αλήθεια πλησιάζει και έρχεται προς τα σένα, για να οδηγήσεις τους αδελφούς σου μακριά από τους δρόμους του θανάτου, και να τους πας στον δρόμο προς την ευτυχία.

Να το επαναλάβουμε, ο Ιησούς δεν μιλάει για τη συμπεριφορά μας, αλλά για μια αλλαγή μέσα στο νου που επέρχεται από τη δική μας αναγνώριση ότι η καθοδήγηση του εγώ δεν οδηγεί πουθενά. Οι εσφαλμένες επιλογές «υποχωρούν» με την έννοια ότι τις υπερβαίνουμε, έχοντας συνειδητοποιήσει την αλήθεια για τις ψευδαισθήσεις και απελευθερώνοντας τους εαυτούς μας να επιλέξουν την αλήθεια - τα κοινά συμφέροντα, στα οποία κανείς δεν χάνει, αλλά όλοι κερδίζουν:

Η πραγματική επιλογή δεν είναι ψευδαίσθηση. Αλλά ο κόσμος δεν έχει να προσφέρει καμία. Όλοι οι δρόμοι του δεν οδηγούν παρά στην απογοήτευση, στο τίποτα και στο θάνατο. Δεν υπάρχει επιλογή στις εναλλακτικές του... Μην σε ξεγελούν όλα τα διαφορετικά ονόματα που έχουν δοθεί στους δρόμους του. Δεν έχουν παρά μόνο μία κατάληξη... γιατί δεν υπάρχει επιλογή ανάμεσά τους. Όλοι τους θα οδηγήσουν στο θάνατο.

Η μάθηση ότι ο κόσμος μπορεί να προσφέρει μόνο μια επιλογή, όποια και αν είναι η μορφή της, είναι η αρχή της αποδοχής ότι υπάρχει μια πραγματική εναλλακτική... Αυτή η διδασκαλία δεν

επιχειρεί να διδάξει τίποτα περισσότερο από το ότι η δύναμη της απόφασης δεν μπορεί να βρίσκεται στην επιλογή διαφορετικών μορφών αυτού που εξακολουθεί να είναι η ίδια ψευδαίσθηση και το ίδιο λάθος. Όλες οι επιλογές στον κόσμο βασίζονται σε αυτό · επιλέγεις μεταξύ του αδελφού σου και του εαυτού σου, και θα κερδίζεις τόσα όσα θα χάνει εκείνος, και αυτό που χάνεις είναι αυτό που δίνεται σε αυτόν. Πόσο απόλυτα αντίθετο με την αλήθεια είναι αυτό, όταν όλος ο σκοπός του μαθήματος είναι να διδάξει ότι αυτό που χάνει ο αδελφός σου το έχεις χάσει εσύ, και αυτό που κερδίζει είναι αυτό που δίδεται σε σένα. (Κ-31.IV.2:1-4,7-8,10-11· 6:1· 8:3-5)

(7:4-5) Τα βάσανά τους δεν είναι παρά ψευδαίσθηση. Ωστόσο χρειάζονται έναν οδηγό για να τους οδηγήσει μακριά από αυτά, διότι μπερδεύουν την ψευδαίσθηση με την αλήθεια.

Αυτοί οι δάσκαλοι που έχουν μεγαλύτερη επαφή με το Άγιο Πνεύμα από τους άλλους γίνονται εκπρόσωποί Του στον κόσμο. Και πάλι όμως, δεν δίνουν έμφαση στη διαφορετικότητά τους από όλους τους άλλους, αλλά στην ομοιότητα τους, με την έννοια ότι την επιλογή που έκαναν αυτοί, μπορούν να την κάνουν όλοι. Οι άνθρωποι αυτοί που είναι σχετικά απαλλαγμένοι από το εγώ, και αντί να γίνουν αντικείμενα πνευματικής ιδιαιτερότητας, γίνονται το μέσο που χρησιμεύει για το τέλος της. Έτσι ο Ιησούς δίνει έμφαση στην αρχή του κειμένου που αφορά την εγγενή του ισότητα με εμάς, παρά τις προφανείς διαφορές που υπάρχουν στο χρόνο:

... Οι ίσοι δεν θα πρέπει να νιώθουν δέος ο ένας για τον άλλο γιατί το δέος φανερώνει ανισότητα. Γι' αυτό είναι μια μη αρμόζουσα στάση προς εμένα. Ένας μεγαλύτερος αδερφός δικαιούται τον σεβασμό για την μεγαλύτερη εμπειρία του, και υπακοή για την μεγαλύτερη σοφία του. Επίσης δικαιούται την αγάπη επειδή είναι αδελφός, και αφοσίωση εφόσον είναι αφοσιωμένος. Μόνο η δική μου αφοσίωση με κάνει να δικαιούμαι την δική σου αφοσίωση. Δεν έχω τίποτα που να μη μπορείς κι εσύ να κατορθώσεις. Δεν έχω τίποτα που να μην προέρχεται από τον Θεό. Η διαφορά μεταξύ μας είναι ότι δεν έχω τίποτα άλλο. Αυτό με τοποθετεί σε μια κατάσταση που υπάρχει και σαν δυνατότητα μέσα σου. (Κ-1.II.3:5-13)

(8:1-4) Αυτό είναι το κάλεσμα της σωτηρίας, και τίποτα άλλο. Σου ζητά να δεχτείς την αλήθεια, και να την αφήσεις να πηγαίνει μπροστά σου, φωτίζοντας το μονοπάτι της λύτρωσης από την ψευδαίσθηση. Αυτή δεν είναι λύτρωση με τίμημα. Δεν υπάρχει κόστος, παρά μόνο κέρδος.

Αυτό το μάθημα ήρθε μέσα στην περίοδο του Πάσχα, όμως μετά την Κυριακή του Πάσχα, και αναφέρεται στην παραδοσιακή Χριστιανική πεποίθηση που ο Ιησούς να προσέφερε τη ζωή του λύτρο για όλους (π.χ. Κατά Ματθαίον 20:28 · Κατά Μάρκον 10:45). Το εγώ λέει ότι αν θέλεις να σωθείς, πρέπει να παραδοθείς ή να πληρώσεις κάποια λύτρα · να κάνεις κάποια θυσία ή να πληρώσεις κάτι στον Θεό. Στην πραγματικότητα, το μόνο που «θυσιάζεται» είναι ένα σύστημα σκέψης που ποτέ δεν σε έκανε ευτυχισμένο, ποτέ δεν λειτούργησε, ούτε καν υπήρξε ποτέ. Το κάλεσμα της Σωτηρίας είναι να αποδεχτούμε μόνο την αλήθεια και να αφήσουμε την ψευδαίσθηση να φύγει. Δεν μπορεί να υπάρχει τίμημα για τη σωτηρία γιατί αναιρεί αυτό που δεν υπήρξε ποτέ, και πώς μπορεί να υπάρξει κόστος για τη χαρά που φέρνει η σωτηρία από την ψευδαίσθηση, και που είναι δική μας;

... Η χαρά δεν έχει κόστος. Είναι το ιερό σου δικαίωμα, και αυτό για το οποίο πληρώνεις δεν είναι η ευτυχία. (Κ-30.V.9:9-10)

Ο Ιησούς θέτει το ίδιο ζήτημα απευθυνόμενος στους ψυχοθεραπευτές σχετικά με το θέμα της πληρωμής:

Το δικαίωμα στην ζωή είναι κάτι για το οποίο κανένας δεν χρειάζεται να αγωνιστεί. Το έχει λάβει ως υπόσχεση, και είναι εγγυημένο από τον Θεό. Επομένως είναι ένα δικαίωμα που ο ψυχοθεραπευτής

και ο ασθενής μοιράζονται εξίσου. Αν η σχέση τους είναι ιερή, ό,τι χρειάζεται ο ένας του δίδεται από τον άλλον · ό,τι λείπει στον έναν ο άλλος το παρέχει... Δεν υπάρχει κανένα κόστος σε κανέναν από τους δύο. Αλλά ευχαριστίες αξίζουν και στους δύο, για την απελευθέρωση από την μακρόχρονη φυλάκιση και αμφιβολία. Ποιος δεν θα ήταν ευγνώμων με ένα τέτοιο δώρο; Ωστόσο ποιος θα μπορούσε να φανταστεί ότι αυτό θα μπορούσε να αγοραστεί; (Ψ-3.III.4:1-4,7-10)

(8:5-7) Η ψευδαίσθηση μπορεί μόνο φαινομενικά να κρατά αλυσοδομένο τον Υιό του Θεού. Από τις ψευδαισθήσεις είναι που σώζεται. Και καθώς αυτές υποχωρούν, αυτός ξαναβρίσκει τον εαυτό του.

Μόνο το όνειρο του εγώ δεσμεύει, γιατί εδώ δεν υπάρχει τίποτα που να έχει τη δύναμη να μας αλυσοδέσει. Δεν δεσμευόμαστε από τα σώματά μας - ούτε από το πρόβλημα ούτε από την απάντηση - γιατί εξυπηρετούν τον σκοπό είτε του εγώ είτε του Αγίου Πνεύματος, και φυλακίζόμαστε μόνο γιατί ο νους επέλεξε τον λάθος δάσκαλο. Απλά σωζόμαστε από την ψευδαίσθηση ότι ο δάσκαλος που επιλέξαμε είναι ο σωστός. Έτσι δεν σωζόμαστε από την αμαρτία, αλλά από την πίστη μας στην αμαρτία.

Καθώς οι ψευδαισθήσεις υποχωρούν - πράγμα που σημαίνει ότι ο λήπτης των αποφάσεων του νου απομακρύνεται από το εγώ και πηγαίνει προς το Άγιο Πνεύμα - βρίσκουμε το ποιοι είμαστε. Αυτό δεν μπορεί να συμβεί μέσα από κάτι που κάνουμε στον κόσμο, και είναι το νόημα του γνωστού αποσπάσματος από την ενότητα «Η Αντίληψη για τον εαυτό εναντίον του Εαυτού» - όταν απομακρυνόμαστε από τις απατηλές αντιλήψεις για τον εαυτό μας, η αλήθεια μας βρίσκει, το οποίο είναι πραγματικά πιο κοντά στην αλήθεια παρά να πούμε ότι βρίσκουμε τον εαυτό μας:

... Όπου οι αντιλήψεις του εαυτού έχουν παραμεριστεί εκεί η αλήθεια αποκαλύπτεται ακριβώς όπως είναι. Όταν κάθε αντίληψη έχει τεθεί υπό αμφισβήτηση και αμφιβολία, και έχει αναγνωριστεί ότι φτιάχτηκε χωρίς καμία αξίωση που θα σταματούσε το φως, τότε η αλήθεια αφήνεται ελεύθερη να εισέρθει στο ιερό της, καθαρή και ελεύθερη από ενοχή. Δεν υπάρχει δήλωση που ο κόσμος να φοβάται να ακούσει περισσότερο από αυτή:

Δεν γνωρίζω το τι είμαι, και ως εκ τούτου δεν γνωρίζω τι κάνω, που βρίσκομαι, ή πώς να κοιτάζω τον κόσμο ή τον εαυτό μου.

Ωστόσο σ' αυτή τη μάθηση γεννιέται η σωτηρία. Και το Τι είσαι θα στο πει το Ίδιο. (Κ-31.V.17:4-9)

(9:1-2) Περπατά με ασφάλεια τώρα, προσεκτικά όμως, διότι αυτό το μονοπάτι είναι καινούργιο για σένα. Και μπορεί να βρεις ότι μπαίνεις στον πειρασμό ακόμα να περπατήσεις εσύ μπροστά από την αλήθεια, και ν' αφήσεις τις ψευδαισθήσεις να είναι οδηγός σου.

Ο Ιησούς μας λέει ότι όταν περπατάμε μαζί με το εγώ δεν περπατάμε με ασφάλεια, διότι περπατάμε με ενοχή. Εφόσον η ενοχή απαιτεί τιμωρία, νιώθουμε ευάλωτοι και επιρρεπείς γιατί νιώθουμε την άμεση καταστροφή ανά πάσα στιγμή. Η μόνη μας πραγματική ασφάλεια επομένως, είναι να αλλάξουμε τα συστήματα σκέψης ώστε να μπορούμε να πορευτούμε ευτυχισμένοι με αθωότητα. Θυμόμαστε αυτό το παρήγορο απόσπασμα:

Πορεύσου μέσα στη δόξα, με το κεφάλι σου ψηλά, και μην φοβάσαι κανένα κακό. Οι αθώοι είναι ασφαλείς διότι μοιράζονται την αθωότητά τους. Τίποτα από ό,τι βλέπουν δεν βλάπτει, διότι η επίγνωση της αλήθειας απελευθερώνει το καθετί από την ψευδαίσθηση της βλαβερότητας. Και αυτό που φαινόταν βλαβερό τώρα στέκει λαμπερό μέσα στην αθωότητά τους, απελευθερωμένο από την αμαρτία και τον φόβο έχοντας επιστρέψει με χαρά στην αγάπη. (Κ-23.εισ.3:1-4)

Η ιδέα ότι αυτό το μονοπάτι είναι νέο για εμάς είναι σημαντική, και θα ήθελα να τη συζητήσω εν συντομία εδώ. Εκτός από αυτά που βρίσκουμε στο βιβλίο εργασιών, υπάρχουν πολλά σημεία όπου ο Ιησούς μας ενημερώνει πόσο νέοι είμαστε σε όλα αυτά · για παράδειγμα: «Είσαι πολύ άπειρος στους δρόμους της σωτηρίας» (Κ-17.V.9:1). Είμαστε σαν παιδιά. Στην πραγματικότητα, υπάρχουν σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπου ο Ιησούς αναφέρεται σε μας σαν μωρά ή νήπια που δεν μπορούν καν να καταλάβουν τη γλώσσα που ομιλείται γύρω τους, όπως σε αυτό το απόσπασμα, το πλαίσιο του οποίου είναι η άγια σχέση - το μονοπάτι που είναι νέο για μας:

Από όλα τα μηνύματα που έχεις λάβει και δεν έχεις καταλάβει, αυτά τα μαθήματα είναι τα μόνα που μπορούν να γίνουν κατανοητά. Αυτή είναι η δική σου γλώσσα. Δεν τα καταλαβαίνεις ακόμα διότι ολόκληρη η επικοινωνία σου είναι σαν του μωρού. Οι ήχοι που βγάζει ένα μωρό και αυτά που ακούει είναι κατά πολύ αναξιόπιστα, εφόσον σημαίνουν γι' αυτό διαφορετικά πράγματα σε διαφορετικές στιγμές. Και οι ήχοι που ακούει και αυτά που βλέπει δεν είναι σταθερά ακόμα... Όμως, μια άγια σχέση, τόσο πρόσφατα γεννημένη εκ νέου από μια ανίερη σχέση, και ωστόσο πιο αρχαία από την παλαιά ψευδαίσθηση που αντικατέστησε, είναι σαν ένα μωρό τώρα στην αναγέννησή της. Όμως μέσα σε αυτό το βρέφος επιστρέφει η όρασή σου σε σένα, και αυτό θα μιλά την γλώσσα που μπορείς να καταλάβεις. (Κ-22.I.6:1-5· 7:2-3)

Ο Ιησούς μάς λέει πως μέσα στην αλαζονεία μας δεν πρέπει να νομίζουμε ότι έχουμε καταφέρει να γίνουμε δάσκαλοι των *Μαθημάτων Θαυμάτων* τόσο νωρίς καθώς είμαστε στην αρχή της μελέτης και της πρακτικής μας. Ο πειρασμός να επιστρέψουμε στο σύστημα σκέψης του εγώ είναι πολύ δυνατός. Κοντά στο τέλος της ενότητας «Τι είναι ο θάνατος;» στο εγχειρίδιο έρχεται αυτό το σημαντικό μήνυμα:

Δάσκαλε του Θεού, η μόνη σου αποστολή θα μπορούσε να εκφραστεί έτσι: Μην δέχεσαι κανένα συμβιβασμό στον οποίο ο θάνατος παίζει κάποιο ρόλο. (Εγχ-27.7:1)

Είναι διδακτικό για τους σκοπούς μας να το επαναδιατυπώσουμε και να πούμε: «Μην δέχεσαι κανένα συμβιβασμό στον οποίο η *δυσαισθητικότητα* παίζει ρόλο». Το νόημα είναι το ίδιο. Ο θάνατος είναι το τελικό προϊόν του συστήματος σκέψης της *δυσαισθητικότητας* που λέει ότι υπάρχω εγώ και υπάρχει κι ο Θεός, και συνυπάρχω μαζί Του ως διαχωρισμένη και ανεξάρτητη οντότητα. Μπορεί να σκεφτούμε ότι επιχειρείται ένας *δυσαισθητικός* συμβιβασμός όταν διαβάζουμε: «Και μπορεί να βρεις ότι μπαίνεις στον πειρασμό ακόμα να περπατήσεις εσύ μπροστά από την αλήθεια, και ν' αφήσεις τις ψευδαισθήσεις να είναι οδηγός σου».

Καθώς αρχίζετε να προσεγγίζετε το στόχο στο μονοπάτι και πάρετε μια ιδέα για το τι διδάσκουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, το εγώ σας θα τρομοκρατηθεί. Το δικό σας μέρος που έχει ταυτιστεί με την ιδιαιτερότητα δεν είναι πρόθυμο να την αφήσει να φύγει. Η σκέψη παραμένει: «Αν συνεχίσω σε αυτό το μονοπάτι θα εξαφανιστώ». Έτσι το εγώ παρεμβαίνει και προσφέρει έναν συμβιβασμό: «Τα Μαθήματα δεν το εννοούν αυτό πραγματικά. Ναι, το σώμα είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά.... Ναι, ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά...». Σε αυτό το σημείο αρχίζετε να κάνετε το *δυσαισθητικό* σώμα πραγματικό και αρχίζετε να σκέφτεστε, για παράδειγμα, ότι συγχώρεση σημαίνει να συγχωρέσετε κάποιον άλλον και ότι ανάμεσα σε δύο *διαχωρισμένους ανθρώπους* υπάρχει μια άγια σχέση - το οποίο είναι αντίθετο από αυτό που διδάσκει ο Ιησούς στα μαθήματά του. Σίγουρα, πολλά πνευματικά μονοπάτια το διδάσκουν, αλλά όχι το δικό του, το οποίο εστιάζει μόνο στο νου των μαθητών του. Θυμόμαστε τη σημαντική πρόταση: «Αυτά είναι μαθήματα για την αιτία [το νου] και όχι για το αποτέλεσμα [τη συμπεριφορά]» (Κ-21.VII.7:8).

Αυτό λοιπόν, είναι ένα καλό παράδειγμα για τον πειρασμό στον οποίο αναφέρεται ο Ιησούς - το να κάνουμε τη *δυσαισθητικότητα* πραγματικότητα. Το εγώ θα προσπαθήσει να «έχει και την πίτα σωστή και

το σκύλο χορτάτο» με το να σας πείσει ότι έχετε παραμείνει πιστός στον Ιησού και τις διδασκαλίες του, όμως το μόνο που κάνετε πραγματικά είναι ότι φέρνετε την αλήθεια των *Μαθημάτων Θαυμάτων* στην ψευδαίσθηση του δικού σας συστήματος σκέψης. Κι αντί να απομακρυνθείτε από την ψευδαίσθηση - ότι η σωτηρία του σώματος και του κόσμου είναι πραγματική - ενσωματώνετε την αλήθεια με την ψευδαίσθηση, το οποίο σημαίνει ότι η αλήθεια παύει να είναι αλήθεια. Είναι ενδιαφέρον ότι στην παράγραφο από το εγχειρίδιο στο οποίο αναφέρθηκα παραπάνω (Κ-27.7), ο Ιησούς αναφέρεται στο ίδιο θέμα που εξετάζει εδώ: το να βάζουμε τις ψευδαισθήσεις μπροστά από την αλήθεια. Στο κείμενο βρίσκουμε το ακόλουθο απόσπασμα, το οποίο εκφράζει το λάθος που υπάρχει όταν φέρνουμε την αλήθεια στην ψευδαίσθηση, μαζί με τις δικές της τραγικές συνέπειες να ενισχύουμε την πεποίθησή μας στην πραγματικότητα των ονείρων:

Εσύ που έχεις περάσει την ζωή σου φέρνοντας την αλήθεια στην ψευδαίσθηση, την πραγματικότητα στην φαντασία, βαδίζεις τον δρόμο των ονείρων. Διότι έχεις περάσει από την αφυπνισμένη κατάσταση στον ύπνο, που γίνεται συνεχώς όλο και βαθύτερος. Το κάθε όνειρο οδηγούσε σε άλλα όνειρα, και κάθε φαντασίωση που φαινόταν πως θα έφερνε κάποιο φως στο σκοτάδι έκανε μόνο το σκοτάδι πιο βαθύ. (Κ-18.III.1:1-3)

(9:3-4) Τα άγια σου αδέρφια σου έχουν δοθεί, για ν' ακολουθούν τα βήματά σου καθώς εσύ περπατάς με βεβαιότητα σκοπού προς την αλήθεια. Αυτή πηγαίνει μπροστά από σένα τώρα, έτσι ώστε αυτοί να μπορούν να δουν κάτι με το οποίο να μπορούν ταυτιστούν · κάτι που να καταλαβαίνουν για να τους δείχνει το δρόμο.

Και πάλι - μέσα από το να διδάσκουμε τους άλλους, μαθαίνουμε εμείς οι ίδιοι. Αυτό είναι το «σχέδιο» του Αγίου Πνεύματος για τη σωτηρία μας και τη σωτηρία του κόσμου - η συγχώρεση του Υιού του Θεού:

Οι αναμάρτητοι δίνουν έτσι όπως έχουν λάβει. Δες, λοιπόν, την δύναμη της αθωότητας μέσα στον αδελφό σου, και μοιράσου μαζί του την δύναμη της απελευθέρωσης από την αμαρτία που του πρόσφερε. Στον κάθε ένα που πορεύεται σε αυτή την γη μέσα σε φαινομενική μοναξιά δίνεται ένας σωτήρας, του οποίου η ιδιαίτερη λειτουργία του είναι να τον απελευθερώσει, κι έτσι να απελευθερωθεί και ο ίδιος... Και ο κάθε ένας βρίσκει τον σωτήρα του όταν είναι έτοιμος να κοιτάξει το πρόσωπο του Χριστού, και να Τον δει αναμάρτητο. (Κ-20.IV.5:1-3,6)

Επομένως, δεν διδάσκετε στους άλλους ότι είναι σώματα, ούτε τους οδηγείτε να αρνηθούν το σώμα τους. Αντίθετα, μέσω της αγάπης και της ειρήνης που επιδεικνύετε, τους βοηθάτε να καταλάβουν ότι η αλήθεια βρίσκεται μέσα στο νου, όχι έξω από αυτόν. Μ' αυτόν τον τρόπο, θέλετε να επαγρυπνείτε πάντα για να μην φέρνετε την αλήθεια στη ψευδαίσθηση. Εάν δώσετε την πρέπουσα σημασία στη μεταφυσική των Μαθημάτων, θα χάσετε τον θησαυρό της αληθινής συγχώρεσης που σας προσφέρει, όπως δηλώνει ο Ιησούς:

(10:1) Όμως στο τέλος του ταξιδιού δεν υπάρχει χάσμα, ούτε απόσταση ανάμεσα στην αλήθεια κι εσένα.

Καθώς το ταξίδι συνεχίζεται, *υπάρχει* ένα κενό. Έχετε την αίσθηση ότι βαδίζετε προς κάποιο στόχο - ακόμα και ένας προχωρημένος δάσκαλος του Θεού εξακολουθεί να γνωρίζει ότι είναι διαχωρισμένος - τον απώτερο στόχο της συνειδητοποίησης ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο από την Ενιαιότητα του Θεού και του Χριστού. Στο τέλος όμως, στον πραγματικό κόσμο, έχεις επίγνωση ότι στέκεσαι με όλους τους άλλους έξω από το όνειρο του διαχωρισμού. Ανεξάρτητα από ό,τι πιστεύουν οι άνθρωποι πως συμβαίνει μέσα στο όνειρο, γνωρίζετε ότι η πραγματικότητά τους είναι η ενιαιότητα που παραμένει έξω από αυτό. Παρόλα αυτά, το «τέλος του ταξιδιού» συνεχίζει να

είναι πέρα από εμάς, το μεγαλείο της ενότητας της αγάπης μόνο αμυδρά αντανακλάται στα αρχικά μας βήματα προς την αλήθεια. Όμως πόσο υπέροχο γίνεται το ταξίδι καθώς προχωράμε!

... Όλη η μεγαλοπρέπεια και το μεγαλείο του σκηνικού και οι τεράστιες προοπτικές που ανοίγουν για να τον συναντήσουν καθώς το ταξίδι συνεχίζεται, δεν θα μπορούσαν να προβλεφθούν στο ξεκίνημα. Εν τούτοις, ακόμα κι αυτά, των οποίων η λαμπρότητα φτάνει σε απερίγραπτα ύψη όσο κάποιος προχωρά, ωχριούν πραγματικά μπροστά σε όλο αυτό που περιμένει όταν το μονοπάτι φτάσει στο τέλος και ο χρόνος τελειώσει και αυτός μαζί του. (Εγχ-19.2:6-7)

(10:2) Και όλες οι ψευδαισθήσεις που ήταν στον δρόμο που ταξίδευες θα αποχωρήσουν από σένα κι αυτές, και δεν θα απομείνει τίποτα που να κρατά την αλήθεια χωριστά από την τελείωση του Θεού, άγια όπως κι ο Ίδιος.

Άλλο ένα σημαντικό θέμα: Η τελείωση του Θεού είναι ο Υιός Του. Έτσι ο Ιησούς δηλώνει στο κείμενο - μιλώντας μεταφορικά - ότι ο Θεός είναι ατελής χωρίς εμάς:

... Το νόημα του Θεού είναι μη ολοκληρωμένο χωρίς εσένα, κι εσύ είσαι ατελής χωρίς τις δημιουργίες σου. (Κ-9.VI.7:7)

... η ολοκλήρωσή σου είναι του Θεού, του Οποίου η μόνη ανάγκη είναι να είσαι ολοκληρωμένος. Διότι η ολοκλήρωσή σου σε κάνει δικό Του στην επίγνωσή σου. Κι εδώ είναι που βιώνεις τον εαυτό σου έτσι όπως δημιουργήθηκες, κι έτσι όπως είσαι. (Κ-15.VII.14:8-10)

Μέσα στο όνειρο πιστεύουμε ότι διαχωριστήκαμε από τον Θεό, και έτσι τώρα ένα μέρος του Θεού φαίνεται να λείπει, κι έτσι Τον καθιστά ατελή. Όμως, καθώς εξασκούμε τη συγχώρεση, οι ψευδαισθήσεις του διαχωρισμού εξαφανίζονται μέχρι που δεν μένει τίποτα άλλο εκτός από τον Εαυτό μας, την τελείωση του Θεού.

(10:3-6) Κάνε πίσω με πίστη και άφησε την αλήθεια να σε οδηγεί. Εσύ δεν γνωρίζεις πού πηγαίνεις. Αλλά Ένας που γνωρίζει, πηγαίνει μαζί σου. Άφησέ Τον να σε οδηγήσει μαζί με τους υπόλοιπους.

Το Άγιο Πνεύμα μας οδηγεί διαμέσου του κόσμου - και τώρα γινόμαστε μια αίθουσα διδασκαλίας - προς την πραγματικότητα που βρίσκεται λίγο πιο πέρα. Η αποστολή μας είναι να φέρουμε τις δικές μας ψευδαισθήσεις στην δική Του αλήθεια, όχι το αντίστροφο, το οποίο θα έκανε Αυτόν μέρος του κόσμου, τη σωτηρία και την αλήθεια. Είμαστε μέρος του Θεού όπως είναι Αυτός στον Ουρανό · σε αυτόν τον κόσμο των σωμάτων ο Θεός δεν είναι μέρος μας.

(11:1) Όταν τα όνειρα τελειώσουν, όταν ο χρόνος έχει κλείσει την πόρτα σε όλα τα πράγματα που περνούν και τα θαύματα δεν έχουν πια κανένα σκοπό, ο άγιος Υιός του Θεού δεν θα κάνει κανένα ταξίδι.

Στο κείμενο ο Ιησούς λέει για το ταξίδι ότι είναι «δίχως απόσταση προς ένα στόχο που δεν έχει αλλάξει ποτέ» (Κ-8.VI.9:7). Στο τέλος του ταξιδιού αναγνωρίζουμε ότι δεν υπήρξε κανένα ταξίδι. Αυτό που δεν υπήρξε ποτέ απλά εξαφανίζεται πίσω στο τίποτα. Το ταξίδι μας στο χρόνο λοιπόν,

... φαίνεται πως πηγαίνει προς μία κατεύθυνση, αλλά όταν φτάσεις στο τέλος του θα ξετυλιχτεί σαν μακρύ χαλί απλωμένο στο παρελθόν από πίσω σου, και θα εξαφανιστεί... Το Άγιο Πνεύμα στέκει στο τέλος του χρόνου, όπου πρέπει να βρίσκεσαι κι εσύ διότι Αυτό είναι μαζί σου. Ήδη έχει ακυρώσει το κάθε τι που είναι ανάξιο του Υιού του Θεού, διότι αυτή ήταν η αποστολή Του, που Του δόθηκε από τον Θεό. Και ό,τι δίνει ο Θεός υπάρχει από πάντα. (Κ-13.I.3:5· 4:4-6)

(11:2-4) Δεν θα προτιμάς πια τις ψευδαισθήσεις από την αλήθεια. Κι εμείς πηγαίνουμε μπροστά προς αυτό, καθώς προχωράμε στον δρόμο που μας δείχνει η αλήθεια. Αυτό είναι το τελικό ταξίδι που το κάνουμε για όλους.

Το κάνουμε για όλους γιατί είμαστε όλοι. Καθώς προχωράμε μέσα στο όνειρο των κατακερματισμένων οντοτήτων, γινόμαστε ένας φάρος φωτός που λάμπει για όλους, διαβεβαιώνοντας ότι την ίδια επιλογή που κάναμε εμείς να επιλέξουμε τα κοινά συμφέροντα, μπορούν να την κάνουν και οι άλλοι. Έτσι το ταξίδι μας που ξεκίνησε ξεχωριστά, ολοκληρώνεται με την αναγνώριση της τελείωσης του Υιού · καθώς ταξιδεύουμε μαζί προς την εστία, το φως της ένωσής μας αντικαθιστά το σκοτάδι του διαχωρισμού μας:

Υπάρχει ένα φως που αυτός ο κόσμος δεν μπορεί να δώσει. Όμως, εσύ μπορείς να το δώσεις, έτσι όπως δόθηκε και σε σένα. Και καθώς το δίνεις, λάμπει προς τα έξω για να σε καλέσει από τον κόσμο να το ακολουθήσεις. Διότι αυτό το φως θα σε ελκύσει όσο τίποτε σε αυτό τον κόσμο. Και θα παραμερίσεις αυτό τον κόσμο για να βρεις έναν άλλο. Αυτός ο άλλος είναι ολόφωτος από αγάπη που του έχεις δώσει εσύ. Κι εδώ τα πάντα θα σου θυμίσουν τον Πατέρα σου και τον άγιο Του Υιό. Το φως είναι απεριόριστο, και απλώνεται σε όλον αυτό τον κόσμο με σιωπηλή χαρά. Όλοι εκείνοι που έφερες μαζί σου θα λάμπουν πάνω σου, κι εσύ θα λάμπεις πάνω τους με ευγνωμοσύνη διότι σε έφεραν εδώ. Το φως σου θα ενωθεί με το δικό τους με τόσο ισχυρή δύναμη, που θα ελκύσει τους άλλους να βγουν από το σκοτάδι καθώς τους κοιτάς. (Κ-13.VI.11)

(11:5-6) Δεν πρέπει να χάσουμε τον δρόμο μας. Γιατί καθώς η αλήθεια πηγαίνει μπροστά μας, το ίδιο πηγαίνει και μπροστά από τους αδελφούς μας που μας ακολουθούν.

Ο Ιησούς σας ενημερώνει ξανά το πόσο μεγάλος πειρασμός είναι για εσάς να χάνετε το δρόμο σας, το οποίο σημαίνει να ευτελίζετε την αλήθεια. Γι' αυτό λέμε: «Μην αποδεχτείτε κανένα συμβιβασμό στον οποίο να παίζει ρόλο η δυαδικότητα». Μην αρνηθείτε τις δυϊστικές εμπειρίες σας, αλλά μην τις κάνετε κάτι που δεν είναι. Αναγνωρίστε ότι οδηγείτε σε ένα συγκεκριμένο μονοπάτι που σας οδηγεί στις καθημερινές εμπειρίες της ζωής σας. Ο απώτερος στόχος όμως, είναι να προχωρήσετε πέρα από αυτές προς την αλήθεια.

(12:1-3) Πηγαίνουμε προς τον Θεό. Σταμάτησε για λίγο και αναλογίσου το. Θα μπορούσε άλλος δρόμος να είναι πιο άγιος και πιο άξιος των προσπαθειών σου, ή της αγάπης σου και της απόλυτης προσήλωσης σου;

Ο Ιησούς σας ζητά να αναλογιστείτε γιατί να αφοσιωθείτε σε ένα μονοπάτι που δεν θα σας οδηγήσει στην εστία, ούτε στην αληθινή ευτυχία. Δεν απαιτεί από εσάς να τον ακολουθήσετε, αλλά μόνο επισημαίνει ότι δεν θα χαρείτε αν δεν το κάνετε. Επομένως, χρειάζεται να είστε σε εγρήγορση για το πόσο συχνά λέτε: «Δεν θέλω να περπατήσω προς τον Θεό, αλλά θέλω ο Θεός να περπατήσει μαζί μου στο δικό μου δρόμο. Θέλω τα Μαθήματα Θαυμάτων για να με υποστηρίζουν να ζω πιο ευτυχισμένος εδώ μέσα στο όνειρο». Στο βαθμό που τρέφετε αυταπάτες για τον εαυτό σας, θα πιστεύετε ότι αυτά τα μαθήματα σας βοηθούν πραγματικά να πετύχετε τον στόχο σας. Αναπόφευκτα θα παρερμηνεύσετε τα αποσπάσματα, βγάζοντάς τα εκτός πλαισίου ώστε να λένε ακριβώς αυτό που θέλετε εσείς να πουν. Θυμηθείτε, ο ορθός σας νους θέλει να περπατήσει με τα Μαθήματα Θαυμάτων · ο εσφαλμένος νους θέλει να περπατήσει με σας.

(12:4-7) Ποιος δρόμος θα μπορούσε να σου δώσει περισσότερα από τα πάντα, ή να προσφέρει λιγότερα και όμως να ικανοποιεί τον άγιο Υιό του Θεού; Πορεύομαστε προς τον Θεό. Η αλήθεια που πορεύεται μπροστά μας τώρα είναι ένα με Αυτόν, και μας οδηγεί εκεί όπου βρίσκεται από πάντα Αυτός. Ποιος άλλος δρόμος θα μπορούσε να είναι το μονοπάτι που επιλέγεις;

Η αλήθεια δεν μας οδηγεί εκεί που εμείς ήμασταν πάντα, αλλά εκεί που ήταν από πάντα ο Θεός, και μαζί Του ο αληθινός μας Εαυτός. Ο Ιησούς μας καλεί πάλι, να κάνουμε τη μόνη επιλογή που θα μας κάνει ευτυχισμένους.

(13:1-2) Τα πόδια σου βαδίζουν με ασφάλεια σε ένα δρόμο που οδηγεί τον κόσμο στον Θεό. Μην κοιτάς δρόμους που φαίνεται ότι σε οδηγούν αλλού.

Πρέπει όλοι να δούμε μόνοι μας ότι έχουμε επιλέξει δρόμους που οδηγούν σε ένα μέρος διαφορετικό από τον Ουρανό. Οι περισσότεροι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν θα σκεφτόταν ότι το κάνουν αυτό · αλλά το πιο δαιμόνιο τέχνασμα του εγώ είναι να παίρνουμε τις πνευματικές ιδέες που κάνουν τον κόσμο πραγματικό και, στη συνέχεια, με σαγηνευτικό τρόπο, μας κάνουμε να πιστεύουμε ότι λέμε τις σωστές λέξεις που θα μας οδηγήσουν στην εστία. Ωστόσο, δεν θα οδηγηθούμε προς τον Θεό, αλλά θα μπορούμε πιο βαθιά στον κόσμο της ιδιαιτερότητας του εγώ. Προσπαθήστε να δείτε το πόσο επιδέξια μπορείτε να επιλέγετε δρόμους που δεν θα σας οδηγήσουν πουθενά, να θυμάστε ότι τίποτα μέσα σε έναν δυϊστικό κόσμο δεν είναι πραγματικό, το οποίο συμπεριλαμβάνει και τα «μηνύματα» του Αγίου Πνεύματος. Στην καλύτερη περίπτωση, ο κόσμος μπορεί να αντανakλά την αλήθεια, και μόνο την αλήθεια θέλουμε τελικά. Τα είδωλα της ιδιαιτερότητας εξαπατούν, και έτσι ο Ιησούς μας προειδοποιεί:

Ας μην σε εξαπατά η μορφή τους. Τα είδωλα είναι μόνο υποκατάστατα της πραγματικότητάς σου. Κατά κάποιο τρόπο, πιστεύεις ότι θα ολοκληρώσουν τον μικρό σου εαυτό, για να έχεις ασφάλεια σε έναν κόσμο που τον αντιλαμβάνεσαι σαν επικίνδυνο, με δυνάμεις συγκεντρωμένες εναντίον της εμπιστοσύνης και της ειρήνης του νου σου. Έχουν την δύναμη να ικανοποιούν τις ελλείψεις σου, και να προσθέτουν την αξία που δεν έχεις. Κανείς δεν πιστεύει στα είδωλα αν δεν έχει υποδουλώσει τον εαυτό του στη μικρότητα και την απώλεια. Κι έτσι πρέπει να ψάχνει πέρα από τον μικρό του εαυτό για την δύναμη να σηκώνει το κεφάλι του, και να ξεχωρίσει μέσα από όλη την δυστυχία που αντανakλά ο κόσμος. Αυτή είναι η ποινή του να μην ψάχνεις μέσα σου για βεβαιότητα και γαλήνη που σε απελευθερώνει από τον κόσμο, και σε αφήνει να ξεχωρίζεις, με ηρεμία και ειρήνη. (Κ-29.VIII.2)

Ο Ιησούς επανειλημμένα μας εκλιπαρεί να περπατήσουμε σταθερά στο ευγενικό του μονοπάτι της συγχώρεσης, γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος που θα υπερβούμε τον μικρό μας εαυτό και, μέσα από την ήσυχη ηρεμία, θα θυμηθούμε τον ένδοξο Εαυτό που ο Θεός δημιούργησε ως τον έναν Υιό Του, την αληθινή μας Ταυτότητα.

(13:3-7) Τα όνειρα δεν είναι αντάξιοι οδηγοί για σένα που είσαι ο Υιός του Θεού. Μην ξεχνάς ότι Αυτός έχει θέσει το Χέρι Του μέσα στο δικό σου, και σου έχει αναθέσει τους αδερφούς σου με εμπιστοσύνη για να είσαι άξιος της εμπιστοσύνης Του σε σένα. Αυτός δεν μπορεί να εξαπατηθεί. Η εμπιστοσύνη Του έχει κάνει το μονοπάτι σου ασφαλές και τον στόχο σου σίγουρο. Δεν θα φανείς ανάξιος των αδερφών σου ούτε του Εαυτού σου.

Όπως μας λέει ο Ιησούς στο κείμενο - δύο φορές μάλιστα: «Το αποτέλεσμα είναι τόσο βέβαιο όσο και ο Θεός» (Κ-2.III.3:10 · Κ-4.II.5:8). Το πρόβλημα είναι ότι δεν τον πιστεύουμε, γι' αυτό και δεν κουράζεται να μας παρηγορεί. Θυμηθείτε αυτές τις όμορφες προτάσεις που ξεκινούν τον Επίλογο στη διεκρίνιση των όρων:

Μην ξεχνάς ότι μόλις αυτό το ταξίδι αρχίσει το τέλος είναι βέβαιο. Κατά την διάρκεια της διαδρομής οι αμφιβολίες θα έρχονται, θα φεύγουν για να επιστρέψουν και πάλι. Και όμως, η κατάληξη του ταξιδιού είναι σίγουρη. Κανένας δεν είναι δυνατόν να αποτύχει στην αποστολή που του ανέθεσε ο Θεός. Όταν το ξεχνάς, να θυμάσαι ότι βαδίζεις με Αυτόν και τον Λόγο Του επί της καρδιάς σου. Ποιος είναι δυνατόν να απελπιστεί όταν τέτοια ελπίδα είναι δική του; Ψευδαισθήσεις και απελπισία

μπορεί να φαίνεται ότι κάνουν την εμφάνισή τους, αλλά μάθε να μην απατάσαι από αυτές. Πίσω από κάθε μια υπάρχει η πραγματικότητα και εκεί βρίσκεται ο Θεός. Γιατί θα πρέπει να αφήσεις κάτι τέτοιο να περιμένει και να το ανταλλάσσεις με ψευδαισθήσεις, όταν η Αγάπη Εκείνου βρίσκεται μια στιγμή μονάχα μακριά σου στον δρόμο εκεί που τελειώνουν οι ψευδαισθήσεις; Το τέλος είναι σίγουρο και εγγυημένο από τον Θεό. (Δ-επ.1:1-10)

(14) Και τώρα Αυτός σου ζητά να Τον σκέφτεσαι λίγο κάθε μέρα, ώστε να μπορεί να σου μιλήσει και να σου πει για την Αγάπη Του, υπενθυμίζοντάς σου πόσο μεγάλη είναι η εμπιστοσύνη Του · πόσο απεριόριστη είναι η Αγάπη Του. Με το όνομά σου και το δικό Του, που είναι το ίδιο, ασκούμαστε χαρούμενα με αυτή τη σκέψη σήμερα:

Θα κάνω πίσω και θα αφήσω Αυτόν να με οδηγεί,

Γιατί θέλω να πορεύομαι στον δρόμο που οδηγεί σ' Αυτόν.

Ο τρόπος που το εξασκείτε αυτό καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας είναι να έχετε επίγνωση για το πόσο πολύ δεν το κάνετε, το πόσο θέλετε να φέρετε τον Θεό στο επίπεδό σας, έτσι ώστε Αυτός να βαδίζει στο δικό σας μονοπάτι, αντί να περπατάτε τον δικό Του. Περπατώντας το μονοπάτι των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, και πάλι, σημαίνει απλά να είστε σε επαγρύπνηση για το πόσο προσπαθείτε να κάνετε πραγματικό τον δυϊστικό κόσμο της αμαρτίας και της ιδιαιτερότητας. Με την εξάσκηση αυτής της επαγρύπνησης «Θα κάνω πίσω και θα αφήσω Αυτόν να με οδηγεί». Η Αγάπη του Θεού δεν είναι παρά μια στιγμή πιο κάτω στον σίγουρο δρόμο που οδηγεί σ' Αυτόν.

ΜΑΘΗΜΑ 156

Πορεύομαι μαζί με τον Θεό μέσα σε απόλυτη αγιότητα.

Αυτό είναι ένα υπέροχο μάθημα, το οποίο μας υπενθυμίζει ότι έχουμε έναν ορθό νου. Πολλά μαθήματα δεν επικεντρώνονται στο να επαγρυπνούμε ενάντια στο εγώ, αλλά εστιάζουν αντ' αυτού - όπως το κάνει αυτό και το επόμενο μάθημα - στο Ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού. Αυτά τα εμπνευσμένα μαθήματα, επομένως, μας θυμίζουν την αλήθεια μέσα μας και με Ποιον πορευόμαστε προς αυτήν την αλήθεια.

(1:1-2) Η σημερινή ιδέα απλά δηλώνει την απλή αλήθεια που κάνει την σκέψη της αμαρτίας αδύνατη. Υπόσχεται ότι δεν υπάρχει καμία αιτία για ενοχή, κι εφόσον αυτή δεν έχει αιτία δεν υπάρχει.

Αν «πορεύομαι μαζί με τον Θεό μέσα σε απόλυτη αγιότητα», δεν είμαι διαχωρισμένος από Αυτόν, και έτσι δεν μπορεί να υπάρξει αμαρτία. Η αμαρτία προκαλεί ενοχή, η οποία προκαλεί το φόβο που οδηγεί στο να επινοήσουμε τον κόσμο ως άμυνα. Όλη αυτή η παραφροσύνη μπορεί να εξαφανιστεί σε μια στιγμή - ένα κεντρικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* και η βάση της συγχώρεσης: *Εάν μια σκέψη δεν έχει αποτέλεσμα, δεν μπορεί να είναι η αιτία. Εάν δεν είναι η αιτία, δεν μπορεί να υπάρχει.* Ο μόνος τρόπος με τον οποίο η αμαρτία του διαχωρισμού μπορεί να είναι πραγματική είναι εάν έχει αποτελέσματα. Επομένως, το να είσαι με τον Θεό σημαίνει ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός και η αμαρτία δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Η αμαρτία δεν υπάρχει έτσι και ο Υιός του

Θεού είναι για πάντα αθώος - καμία αμαρτία, καμία ενοχή. Η διδασκαλία αυτή είναι ο ρόλος που έχει το θαύμα, όπως εξηγεί το ακόλουθο απόσπασμα:

Αυτό που εσύ θυμάσαι ποτέ δεν υπήρξε. Προήλθε από το αναίτιο το οποίο εσύ μπερδεύεις με την αιτία. Το μόνο που μπορεί να του αξίζει είναι το γέλιο, όταν μάθεις ότι έχεις θυμηθεί συνέπειες που ήταν αναίτιες και που ποτέ δεν θα μπορούσαν να είναι επιδράσεις. Το θαύμα σου υπενθυμίζει μια Αιτία παντοτινά παρούσα, τέλεια ανέπαφη από τον χρόνο και τις παρεμβάσεις. Πάντα αμετάβλητη από αυτό που είναι. Και εσύ είσαι το Αποτέλεσμά Της, τόσο αναλλοίωτος και τόσο τέλειος όσο και η Ίδια. (Κ-28.Ι.9:1-6)

Εγώ, το Αποτέλεσμα του Θεού, δεν Τον έχω αφήσει ποτέ, την Αιτία που είναι η Πηγή μου. Αυτή η έκφραση της αρχής της Επανόρθωσης μας οδηγεί στις επόμενες προτάσεις:

(1:3-5) Ακολουθεί με βεβαιότητα την βασική σκέψη που αναφέρεται στο κείμενο · οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Αν αυτό είναι αλήθεια, πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν ξέχωρα από τον Θεό; Πώς θα μπορούσες να περπατάς στον κόσμο μόνος και διαχωρισμένος από την Πηγή σου;

Έχουμε ήδη μελετήσει αυτήν την αρχή πολλές φορές. Εάν οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους και εγώ είμαι μια ιδέα στο Νου του Θεού, δεν έχω αφήσει ποτέ την Πηγή μου, το οποίο σημαίνει ότι όλα όσα έχει διδάξει το εγώ είναι λάθος. Όμως ο Ιησούς με διδάσκει την αλήθεια, όπως αναφέρεται στο κείμενο:

Αιτία και αποτέλεσμα είναι ένα, όχι διαχωρισμένα. Ο Θεός θέλει να μάθεις αυτό που πάντοτε ήταν αληθινό: ότι σε δημιούργησε σαν μέρος Του, και αυτό πρέπει να εξακολουθεί να είναι αληθινό επειδή οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Αυτός είναι ο νόμος της δημιουργίας... Και το να πιστεύεις ότι οι ιδέες μπορούν να αφήσουν την πηγή τους είναι το να προσκαλείς τις ψευδαισθήσεις να γίνουν αληθινές, χωρίς επιτυχία. Γιατί ποτέ δεν είναι δυνατή η επιτυχία της προσπάθειας της εξαπάτησης του Υιού του Θεού. (Κ-26.VII.13:1-3,5-6)

Ωστόσο, εάν περπατώ μόνος μου, διαχωρισμένος από τον Θεό και όλους τους άλλους, επιβεβαιώνω ότι αυτό το μάθημα δεν είναι η αλήθεια και ότι περπατάω με το εγώ μέσα σε τέλεια ανιερότητα. Η ενοχή που έχω για τον αμαρτωλό διαχωρισμό μου αποδεικνύει ότι αυτή η ανίερη κατάσταση είναι πραγματική.

(2:1) Δεν είμαστε αντιφατικοί με τις σκέψεις που παρουσιάζουμε σε αυτά τα μαθήματα.

Εδώ, όπως και σε πολλά άλλα σημεία, ο Ιησούς δηλώνει ότι τα μαθήματά του έχουν μέσα τους λογική συνέπεια. Ακολουθούν δύο παραδείγματα από το κείμενο:

... Αυτά τα μαθήματα είναι τόσο απλά και άμεσα και δεν έχουν τίποτα που να είναι ασυνεπές. (Κ-20.VII.1:3)

... Αυτά τα μαθήματα θα τα πιστέψετε ή ολοκληρωτικά ή καθόλου. Διότι είτε είναι απόλυτα αληθινά ή απόλυτα λάθος, και δεν μπορεί να πιστέψει κανείς σ' αυτά εν μέρει. (Κ-22.II.7:4-5)

Αυτό είναι ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα μαθημάτων, και επομένως είναι σημαντικό να μην ξεφύγετε πολύ από τη μεταφυσική τους. Ο κόσμος είναι κυριολεκτικά μια ψευδαίσθηση και παρατηρήστε - χωρίς ενοχή - το πώς υπονομεύετε αυτή την απλή αλήθεια. Η στοργική παρουσία του Ιησού στο νου σας καθιστά δυνατή αυτή την έλλειψη κρίσης.

(2:2-3) Η αλήθεια, αν είναι αλήθεια, πρέπει να είναι αληθινή από την αρχή ως το τέλος. Δεν μπορεί να αντιφάσκει με τον εαυτό της, ούτε σε κάποια σημεία να είναι αβέβαιη ενώ σε άλλα να είναι σίγουρη.

Η αλήθεια δεν μπορεί να είναι αληθινή σε αυτή την περίπτωση, ενώ σε άλλες να μην είναι · ο Ιησούς δεν μπορεί να είναι παρών σε αυτή τη συγκεκριμένη κατάσταση, ενώ σε άλλες να μην είναι. Εάν η αλήθεια και ο Ιησούς είναι παρόντες, είναι παρόντες όλη την ώρα γιατί είναι μέσα στο νου μας. Μιλώντας μέσα από τα μαθήματά του, ο Ιησούς μας ενθαρρύνει να επιλέξουμε την αλήθεια και μόνο την αλήθεια, εγκαταλείποντας την προηγούμενη ταύτισή μας με την ψευδαίσθηση:

Έχω δηλώσει ότι οι βασικές ιδέες που αναφέρονται σε αυτά τα μαθήματα δεν έχουν διαβαθμίσεις. Συγκεκριμένες θεμελιώδεις έννοιες δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές με βάση τα αντίθετα τους. Είναι αδύνατον να συλλάβεις το φως και το σκοτάδι ή τα πάντα και το τίποτα σαν αλληλοεξαρτώμενες πιθανότητες. Ή είναι όλα σωστά ή λάθος. Είναι βασικό να καταλάβεις ότι ο τρόπος σκέψης σου θα είναι λανθασμένος μέχρι να αφοσιωθείς στο ένα ή το άλλο. (Κ-3.ΙΙ.1:1-5)

(2:4-9) Δεν γίνεται να βαδίζεις στον κόσμο χωριστά από τον Θεό, διότι δεν θα μπορούσες να υπάρξεις χωρίς Αυτόν. Αυτός είναι η ζωή σου. Εκεί που είσαι, είναι κι Αυτός. Υπάρχει μία ζωή. Αυτήν την ζωή την μοιράζεσαι μαζί Του. Τίποτα δεν είναι δυνατόν να υπάρχει διαχωρισμένο από Αυτόν και να ζει.

Εφόσον τα πάντα στον κόσμο είναι μακριά από τον Θεό, και φτιάχτηκαν για να είναι μακριά από Αυτόν, εδώ τίποτα δεν ζει. Αυτό εννοεί ο Ιησούς όταν λέει ότι: «Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό» (Κ-23.ΙΙ.19:1). Αυτό θα το δούμε να αναπτύσσεται αργότερα στο Μάθημα 167, «Υπάρχει μία ζωή και αυτήν τη μοιράζομαι με τον Θεό» (Εργ.167). Οι ιδέες προπορεύονται σε αυτό εδώ το μάθημα, το οποίο συνεχίζει να εξετάζει τις βασικές ιδέες που δεν αφήνουν την πηγή τους - αν δεν έχουμε αφήσει την Πηγή μας, πώς μπορούμε να είμαστε μακριά από Αυτόν;

... Δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό που είσαι. Γιατί ο Θεός είναι ελεήμων, και δεν άφησε τον Υιό του να Τον εγκαταλείψει. Να είσαι ευγνώμων γι' αυτό που είναι Αυτός, γιατί σε αυτό βρίσκεται η διαφυγή σου από την τρέλα και τον θάνατο. Πουθενά δεν μπορείς να βρεθείς παρά μόνο εκεί όπου είναι Αυτός. (Κ-31.ΙV.11:3-6)

Ένα από τα ποιήματα αγάπης της Helen προς τον Ιησού, που ονομάζεται όπως του αρμόζει «Τραγούδι Αγάπης», εκφράζει με συγκινητικό τρόπο την αγάπη της για τον Κύριό της, όπως εκφράζει και τη δική μας, που αντηχεί την αγάπη μας για τον Δημιουργό μας και την Πηγή μας. Ακολουθούν οι στίχοι με τους οποίους αρχίζει και τελειώνει το ποίημα:

Κύριέ μου, Αγάπη μου, Ζωή μου, ζω μέσα σε σένα.

Δεν υπάρχει ζωή πέρα από αυτό που είσαι.

Αναπνέω τα λόγια σου, ξεκουράζομαι στην αγκαλιά σου.

Η όρασή μου είναι ιερή από το μοναδικό σου αστέρι.

.....

Το να σε ξεχάσω σημαίνει να ξεχάσω τον εαυτό μου,

Γιατί ήρθα και πού να πάω.

Κύριέ μου, Αγάπη μου, Ζωή μου, άσε με να ξεχάσω

Όλα τα πράγματα εκτός από την ομορφιά που γνωρίζεις εσύ.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 53)

(3) Ωστόσο όπου είναι Αυτός, πρέπει να υπάρχει αγιότητα όπως και ζωή. Καμία ιδιότητα δική Του δεν μένει χωρίς να μοιράζεται με όλα όσα ζουν. Ό,τι ζει είναι τόσο άγιο όσο κι Εκείνος, διότι ό,τι μοιράζεται την ζωή Του είναι μέρος της Αγιότητας, και δεν είναι δυνατόν να είναι αμαρτωλό, όπως ο ήλιος δεν μπορεί να διαλέξει να είναι από πάγο · η θάλασσα να είναι χώρια από το νερό, ή το χορτάρι να φυτρώνει με τις ρίζες στον αέρα.

Ο Ιησούς δεν μιλά για τη ζωή ως σώμα, αλλά ως πνεύμα: την αληθινή μας Ταυτότητα ως Χριστός. Αυτή η Ταυτότητα είναι πλήρως ενωμένη με τον Θεό, και έτσι όλα όσα είναι του Θεού πρέπει να τα μοιράζεται με τον Υιό Του:

... Ο Θεός επεκτείνεται προς τα έξω πέρα από όρια και πέρα από τον χρόνο, κι εσύ που είσαι συν-δημιουργός με Αυτόν επεκτείνεις την Βασιλεία Του για πάντα και χωρίς περιορισμούς... Το να σκέφτεσαι σαν τον Θεό σημαίνει να μοιράζεσαι την βεβαιότητά Του για το τι είσαι, και το να δημιουργείς σαν Αυτόν σημαίνει να μοιράζεσαι την τέλεια Αγάπη που μοιράζεται Αυτός με σένα. (Κ-7.1.5:4· 6:1)

Όσον αφορά την τελευταία φράση της παραγράφου, υπάρχει ένα είδος χόρτου που όντως φυτρώνει με τις ρίζες του στον αέρα, αλλά παρόλα αυτά, το νόημα εδώ είναι σαφές: δεν μπορούμε να σταματήσουμε να είμαστε Αυτοί που είμαστε, παρά τα εμπύρετα όνειρά μας του διαχωρισμού. Αυτό που είναι αφύσικο δεν μπορεί ποτέ να συμβεί. Αυτό που είναι μη πραγματικό δεν μπορεί να υπάρχει · αυτό που είναι του Θεού μόνο είναι - ο Πατέρας μας ποτέ δεν θα μπορούσε να υπάρχει χωρίς τον Υιό Του.

(4:1) Υπάρχει ένα φως μέσα σου που δεν είναι δυνατόν να πεθάνει · του οποίου η παρουσία είναι τόσο άγια που ο κόσμος εξαγνίζεται χάρη σε σένα.

Αυτό το φως δεν υπάρχει σε σας ως φυσικός/ψυχολογικός εαυτός, αλλά στον ορθό νου, που αντιπροσωπεύεται από το Άγιο Πνεύμα.

(4:2-4) Όλα όσα ζουν φέρουν δώρα σε σένα, και τα αφήνουν με ευγνωμοσύνη και χαρά στα πόδια σου. Το άρωμα των λουλουδιών είναι το δώρο τους σε σένα. Τα κύματα υποκλίνονται μπροστά σου, και τα δέντρα προτείνουν τα κλαδιά τους για να σε προφυλάξουν από την ζέστη, και στρώνουν τις φυλλωσιές τους μπροστά σου πάνω στο χώμα για να περπατάς σε μαλακό έδαφος, ενώ ο άνεμος γίνεται ψίθυρος γύρω από το άγιο σου κεφάλι.

Ο Ιησούς γράφει όπως ένας ποιητής, τα λόγια του προφανώς δεν γράφηκαν για να τα λάβουμε κατά γράμμα, αλλά σαν μια αλληγορική όμορφη απόδοση για το πως θα είναι ο κόσμος όταν συνειδητοποιήσουμε ότι δεν προερχόμαστε από αυτόν - ένας τόπος στοργικής ευγνωμοσύνης για το φως που έχουμε φέρει στην Υιότητα που εξακολουθεί να πιστεύει στο σκοτάδι. Ένα παρόμοιο συναίσθημα ευχαριστίας εκφράζεται σε αυτό το υπέροχο απόσπασμα από την ενότητα «Διότι Αυτοί Έχουν Έρθει»:

Άγγελοι πετούν γύρω σου γεμάτοι αγάπη, για να κρατήσουν μακριά όλες τις σκοτεινές σκέψεις της αμαρτίας, και να διατηρήσουν το φως εκεί όπου έχει εισέρθει. Τα χνάρια από τα βήματά σου φωτίζουν τον κόσμο, γιατί όπου περπατάς η συγχώρεση πηγαίνει μαζί σου χαρούμενα. Κανείς επάνω στην γη δεν προσφέρει παρά μόνο ευχαριστίες σε αυτόν που αποκατέστησε τον οίκο του, και πρόσφερε καταφύγιο από τον σκληρό χειμώνα και τη παγωνιά. Και ο Κύριος του Ουρανού και ο Υιός Του θα δώσουν λιγότερα όταν νοιώθουν ευγνωμοσύνη για τόσο περισσότερα; (Κ-26.ΙΧ.7)

Παρεμπιπτόντως, το απόσπασμα του βιβλίου εργασιών είναι μια συγκεκριμένη αναφορά σε κάποια πράγματα που είχε πει ο Ιησούς στην Helen. Στην αρχή της γραφής των μαθημάτων, τη συνέκρινε με μια ακτίνα καθαρού φωτός, ενώπιον του οποίου ακόμη και οι άγγελοι προσκυνούν.[*]

Προφανώς, αυτή η ακτίνα καθαρού φωτός είμαστε επίσης όλοι μας, διότι ο Ιησούς δεν μοιράζεται την δική μας αυτο-εικόνα που είναι γεμάτη ενοχές:

... Ο Χριστός είναι η επέκταση της Αγάπης και της ομορφιάς του Θεού, τόσο τέλειος όσο ο Δημιουργός Του και σε ειρήνη με Αυτόν.

Ευλογημένος είναι ο Υιός του Θεού του οποίου η λάμψη προέρχεται από τον Πατέρα του, και του οποίου τη δόξα θέλει να την μοιραστεί έτσι όπως ο Πατέρας του την μοιράζεται μαζί του... Ειρήνη σε σένα που αναπαύεσαι μέσα στον Θεό, και που μέσα σου αναπαύεται όλη η Υιότητα. (Κ-11.IV.7:4–8:1,4)

(5:1) Το φως μέσα σου είναι αυτό που το σύμπαν λαχταρά να αντικρύσει.

Όλοι υποφέρουν, και η ψευδαίσθηση της ευχαρίστησης αμύνεται ενάντια στον πόνο του να πιστεύουμε ότι δεν ανήκουμε εδώ, και ότι ούτε καν γνωρίζουμε πού ανήκουμε. Όμως το φως δεν μας έχει εγκαταλείψει, και είναι ο σπινθήρας του αληθινού μας Εαυτού, οι Μεγάλες Ακτίνες για τις οποίες μιλάει τόσο συχνά το κείμενο. Μέσα στο όνειρο μπορούμε να γνωρίσουμε τον σπινθήρα, που μας οδηγεί πέρα από το όνειρο στην εστία μας, «το φως...που το σύμπαν λαχταρά να αντικρύσει»:

... Η δύναμη ενός νου μπορεί να λάμψει μέσα σε έναν άλλο, επειδή όλοι οι λύχνοι του Θεού άναψαν από τον ίδιο σπινθήρα. Είναι παντού και είναι αιώνιος.

Σε πολλούς παραμένει μόνο ο σπινθήρας, επειδή οι Μεγάλες Ακτίνες έχουν συσκοτιστεί. Ο Θεός όμως έχει κρατήσει τον σπινθήρα ζωντανό έτσι ώστε οι Ακτίνες να μην μπορούν ποτέ να ξεχαστούν εντελώς... ο σπινθήρας είναι ακόμα τόσο καθαρός όσο το Μεγάλο Φως, επειδή είναι το εναπομείναν κάλεσμα της δημιουργίας. Ακούμπησε όλη σου την πίστη σε αυτό, και ο Θεός ο Ίδιος θα σου απαντήσει. (Κ-10.IV.7:5–8:1-2,6-7)

Οι άλλοι θα δουν αυτό το φως μέσα σας στο βαθμό που θα παραιτηθείτε από τις ψευδαισθήσεις σας, επιτρέποντας στον Ιησού να είναι ο δάσκαλος και ο οδηγός σας. Σε αυτόν τον βαθμό το φως θα λάμψει στο νου σας, και όλοι οι υπόλοιποι επίσης θα το γνωρίζουν, βιώνοντάς το σαν ένα κάλεσμα που τους λέει: «Μπορείς να κάνεις την ίδια επιλογή που έκανα κι εγώ». Όλοι λαχταρούν να δουν αυτό το φως, το οποίο δεν είναι φυσικό ή εξωτερικό, αλλά η υπενθύμιση του Ποιοι είμαστε ως Χριστός, η εστία των Μεγάλων Ακτινών. Ο λόγος που οι άνθρωποι έλκονται από τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ανεξάρτητα από το τι μπορούν να κάνουν με αυτά στη συνέχεια, είναι ότι αισθάνονται την παρουσία του φωτός να λάμπει μέσα από τις λέξεις τους. Αυτό είναι που καλεί τους ανθρώπους, ακόμα και αυτούς που δεν τα καταλαβαίνουν. Νιώθουν μια παρουσία που δεν είναι απ' αυτόν τον κόσμο, και εκεί βρίσκεται η ελπίδα τους.

(5:2-4) Όλα τα όντα μένουν ακίνητα μπροστά σου, διότι αναγνωρίζουν Ποιος πορεύεται μαζί σου. Το φως που φέρεις είναι το δικό τους. Έτσι βλέπουν σε σένα την αγιότητά τους, και σε χαιρετούν σαν σωτήρα και Θεό.

Η φράση «όλα τα όντα» [όλα τα ζωντανά πράγματα], που χρησιμοποιείται σποραδικά στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αναφέρεται σε ό,τι ορίζουμε ως ζωντανά όντα. Ο Χριστός, το μόνο αληθινά «ζωντανό ον», δεν κοιτάζει προς εσένα. Ο Ιησούς μιλάει λοιπόν για αυτό που θεωρούμε ότι είναι ζωντανό εδώ, εκείνους με τους οποίους σχετιζόμαστε. Στην πραγματικότητα όμως, δεν είναι παρά εκφράσεις μιας σκέψης διαχωρισμού και απελπισίας, που ακόμα αναζητούν να αποδειχθούν λάθος. Περιττό να πούμε σε αυτό το σημείο, ότι ο Ιησούς δεν αναφέρεται σε κάτι εξωτερικό, αλλά στο φως του Χριστού που λάμπει σε κάθε ένα κομμάτι της Υιότητας που είναι φαινομενικά διαχωρισμένο.

(5:5) Δέξου την ευλάβειά τους, διότι οφείλεται στην Αγιότητα την Ίδια, που πορεύεται μαζί σου, μεταμορφώνοντας με το απαλό Της φως όλα τα πράγματα κάνοντάς τα αγνά και όμοια με τον Εαυτό Της.

Όταν οι άνθρωποι εκφράζουν ευγνωμοσύνη, δεν πρέπει να το παίρνετε προσωπικά και να τη μετατρέπετε σε λατρεία της ιδιαιτερότητας, αλλά ούτε και να την απορρίπτετε από ψεύτικη ταπεινοφροσύνη. Η ευγνωμοσύνη πρέπει να γίνει αποδεκτή γιατί δεν προορίζεται για εσάς προσωπικά, αλλά για την ελπίδα που έχετε δώσει: η αγάπη και το φως που βιώνετε μέσα σας λάμπει και σε αυτούς, ανεξάρτητα από τις σκοτεινές αμαρτωλές και ενοχικές τους σκέψεις.

(6:1-2) Αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργεί η σωτηρία. Καθώς εσύ κάνεις ένα βήμα πίσω, το φως μέσα σου κάνει ένα βήμα μπροστά και περικλείει τον κόσμο.

Αυτό το είδαμε στο προηγούμενο μάθημα, «Θα κάνω πίσω και θα αφήσω Αυτόν να με οδηγήσει». Το να κάνουμε ένα βήμα πίσω από το εγώ σημαίνει ότι δεν ταυτιζόμαστε πλέον με το δικό του σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, αλλά με το φως της Επανόρθωσης που λάμπει στο νου μας. Καθώς οι νόες είναι ενωμένοι, το φως λάμπει σε όλους. Αυτό δεν είναι ένα εξωτερικό φως που περικλείει τον κόσμο - ο κόσμος τελικά είναι μόνο μια σκέψη - αλλά ο νους, ο μέχρι τώρα γεμάτος με το σκοτάδι του εγώ και που τώρα είναι πλημμυρισμένος από το φως της αλήθειας, λάμπει μέσα από τη συγχώρεσή μας:

... Και από αυτό το φως οι Μεγάλες Ακτίνες θα επεκτείνονται πίσω προς το σκοτάδι και μπροστά προς τον Θεό, για να διώξουν με την λάμψη τους μακριά το παρελθόν, και να κάνουν έτσι χώρο για την Αιώνια Παρουσία Του, μέσα στην οποία τα πάντα ακτινοβολούν στο φως. (Κ-18.III.8:7)

(6:3) Προαναγγέλλει το τέλος της αμαρτίας όχι με τιμωρία και θάνατο.

Ο παραδοσιακός Χριστιανισμός δίδασκε πάντα το αντίθετο: η αμαρτία θα τελειώσει όταν οι κακοί τιμωρηθούν και όλοι πεθάνουν, και οι ευλογημένοι θα αναστηθούν στην αιώνια ζωή με τον Θεό. Ο Ιησούς μάς διδάσκει ωστόσο, ότι η αμαρτία θα σβήσει σιωπηλά στη λήθη της μη πραγματικότητάς της καθώς μαθαίνουμε να της χαμογελάμε:

(6:4-5) Με ελαφρότητα και γέλιο φεύγει η αμαρτία, διότι γίνεται ορατός ο αλλόκοτος παραλογισμός της. Είναι μια ανόητη σκέψη, ένα ανόητο όνειρο, όχι τρομακτικό, ίσως γελοίο, αλλά ποιος θα σπαταλούσε έστω και μια στιγμή από την προσέγγισή του στον Θεό τον Ίδιο για ένα τέτοιο ανόητο καπρίτσιο;

Ο κόσμος θα τελειώσει με ένα χαμόγελο, όπως είδαμε στο εγχειρίδιο για διδασκάλους - με ελαφρότητα και γέλιο:

Ο κόσμος θα τελειώσει μέσα στην χαρά, διότι είναι ένας τόπος θλίψης. Όταν έχει έρθει η χαρά, ο σκοπός του κόσμου δεν θα υπάρχει πια. Ο κόσμος θα τελειώσει ειρηνικά, διότι είναι ένας τόπος πολέμου. Όταν έχει έρθει η ειρήνη, ποιος θα είναι ο σκοπός του κόσμου; Ο κόσμος θα τελειώσει με γέλια, διότι είναι ένας τόπος δακρύων. (Εγχ-14.5:1-5)

Η αμαρτία θα τελειώσει επίσης με τον ίδιο τρόπο Με άλλα λόγια, δεν κάνουμε τίποτα με την αμαρτία παρά μόνο ότι επιλέγουμε εναντίον της. Στη συνέχεια εξαφανίζεται, γιατί κρατήθηκε στη θέση της μόνο από την πίστη μας σε αυτή.

Όταν κάνουμε ένα βήμα πίσω και κατανοήσουμε ότι ο κόσμος μας βασίζεται στην πεποίθηση ότι η αμαρτία και ο διαχωρισμός είναι αληθινά, συνειδητοποιούμε ότι ο Ιησούς μας λέει να μην παίρνουμε τίποτα στα σοβαρά εδώ. Αυτό δεν σημαίνει ότι γυρνάμε την πλάτη στον κόσμο - γιατί είναι μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία πρέπει να μάθουμε ακόμα - ούτε σημαίνει να

αρνηθούμε ή να κάνουμε πως πιστεύουμε ότι δεν είμαστε σώματα. Ο Ιησούς απλά λέει: «Μην αφήσετε τίποτα σε αυτόν τον κόσμο να μπει ανάμεσα σε εσάς και σε εμένα. Αν μπει ανάμεσα, δεν οφείλεται σ' αυτόν τον ίδιο, αλλά στο δικό σας φόβο να μην χάσετε την ατομικότητά σας μέσω της αγάπης μου. Αυτός ο αβάσιμος φόβος είναι που σας έκανε να αποδεχτείτε τον κόσμο στη θέση μου». Το θέμα είναι με πόσο σοβαρότητα χαιρετίσαμε αρχικά τη «μικροσκοπική, τρελή ιδέα» (Κ-27.VIII.6:2-3). Αντίθετα, μας ζητείται να γελάσουμε μαζί με τον Ιησού:

*... Μαζί, μπορούμε να τα αποδιώξουμε γελώντας και τα δυο, και να καταλάβουμε ότι ο χρόνος δεν μπορεί να εισβάλει στην αιωνιότητα. Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έρθει και να κατατροπώσει την αιωνιότητα, πράγμα το οποίο **σημαίνει** ότι δεν υπάρχει χρόνος. (Κ-27.VIII.6:4-5)*

Ωστόσο, «ο αλλόκοτος παραλογισμός» της αμαρτίας δεν είναι η αιτία για ένα ανάλαφρο χαμόγελο όταν βυθιζόμαστε στο δικό της όνειρο του πόνου και της ενοχής, των βασάνων και του θανάτου:

... Δεν είναι εύκολο να αντιληφθείς το αστείο όταν παντού γύρω σου τα μάτια σου βλέπουν τις βαριές του συνέπειες, αλλά χωρίς την μηδαμινή αιτία τους. (Κ-27.VIII.8:4)

Ωστόσο, όταν βαδίζουμε με τον Ιησού έξω από το όνειρο της αμαρτίας, αντιλαμβανόμαστε την ανοησία της, γιατί η συγχώρεση μας έχει επιτρέψει να θυμηθούμε την Αιτία μας, στην Παρουσία του Οποίου η αμαρτία που είναι η αιτία του ονείρου απλά εξαφανίζεται:

... Χωρίς την αιτία τα αποτελέσματά τους φαίνονται πράγματι σοβαρά και λυπηρά. Ωστόσο αυτά μόνο έπονται. Και είναι η αιτία τους αυτή που δεν ακολουθεί τίποτα και δεν είναι παρά μόνο ένα αστείο. (Κ-27.VIII.8:5-7)

(7:1-3) Και όμως, έχεις σπαταλήσει πάρα πολλά χρόνια πάνω σε αυτή την ανόητη σκέψη. Το παρελθόν έχει φτάσει στο τέλος του μαζί με όλες τις φαντασιώσεις του. Δεν σε κρατούν δέσμοια.

Ο κόσμος μπορεί να μας δεσμεύσει μόνο στο βαθμό που επιλέγουμε να τον αφήσουμε να έχει αυτή τη δύναμη. Όταν ο νους αποσύρει τη δύναμη, ο κόσμος και το σώμα χάνουν κάθε ικανότητα να μας φυλακίσουν. Αυτός είναι ο θεραπευτικός ρόλος του θαύματος - να μας απελευθερώσει από ένα αμαρτωλό παρελθόν που στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ · και έτσι εξαφανίζονται και οι οδυνηρές του συνέπειες. Θυμόμαστε:

... Αυτός ο κόσμος τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό. Οι σκέψεις που τον έφτιαξαν δεν υπάρχουν πια μέσα στο νου εκείνου που τις σκέφτηκε και τις αγάπησε για λίγο. Το θαύμα δεν δείχνει παρά μόνο ότι το παρελθόν έχει φύγει, και ότι αυτό που αληθινά έχει φύγει δεν έχει επιπτώσεις. Η ενθύμηση κάποιων αιτίων, μόνο ψευδαισθήσεις της παρουσίας της μπορεί να παράγει, όχι αποτελέσματα.

Όλες οι επιπτώσεις της ενοχής δεν υπάρχουν πια. Γιατί η ενοχή έχει φύγει. Στο πέρασμά της έφυγαν και οι συνέπειές της, καθώς έμειναν χωρίς την αιτία τους. Γιατί να μένεις προσκολλημένος στην ενθύμησή της εάν δεν επιθυμείς τα αποτελέσματά της; (Κ-28.I.1:6-2:3)

(7:4-5) Η πρόσβαση στον Θεό είναι κοντά. Και μέσα στο μικρό διάστημα αμφιβολίας που ακόμα απομένει, μπορεί να χάνεις την εικόνα του Συντρόφου σου, και να Τον περνάς για το ανούσιο, αρχαίο όνειρο που τώρα είναι παρελθόν.

Καθώς ξεκινάμε το ταξίδι μας κρατώντας το χέρι του Ιησού, φοβόμαστε, και ως άμυνα επιδιώκουμε να αναστήσουμε ένα παρελθόν πόνου, ενοχής και ιδιαιτερότητας που δεν υπάρχει πια. Επιπλέον, επιδιώκουμε να προσποιούμαστε ότι είμαστε εδώ, ενώ πραγματικά δεν είμαστε, ο βασικός φόβος του εγώ. Διαισθανόμαστε ότι ακολουθώντας τα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπως είναι γραμμένα, και όπως μας καθοδηγεί ο Ιησούς, ότι σημαίνει πως θα χάσουμε τον φυσικό και ψυχολογικό μας εαυτό.

Αυτή είναι η τελική απώλεια που προκαλεί τρόμο και κάνει την Αγάπη του Θεού τόσο απειλητική, όπως έχουμε ήδη διαβάσει:

*Έχεις κτίσει όλο το παρανοϊκό σύστημα σκέψης σου νομίζοντας ότι θα ήσουν αβοήθητος ενώπιον της Παρουσίας του Θεού, και θα ήθελες να σωθείς από την Αγάπη Του διότι νομίζεις ότι θα σε συνέθλιβε στο τίποτα. Φοβάσαι ότι θα σε παρέσερνε μακριά από τον εαυτό σου και ότι θα σε έκανε μικρό... Νομίζεις ότι έχεις φτιάξει ένα κόσμο που ο Θεός θα κατάστρεφε · και ότι αγαπώντας Τον, πράγμα που κάνεις, θα πετούσες αυτόν τον κόσμο μακριά, πράγμα που **θα έκανες**. Επομένως, έχεις χρησιμοποιήσει τον κόσμο για να καλύψεις την αγάπη σου, και όσο πιο βαθιά πηγαίνεις στην μαυρίλα των θεμελίων του εγώ, τόσο πιο κοντά έρχεσαι στην Αγάπη που είναι κρυμμένη εκεί. **Κι αυτό είναι που σε τρομοκρατεί.** (Κ-13.III.4)*

Για να διασφαλίσουμε ότι το αναπόφευκτο σενάριο του εγώ δεν θα συμβεί, φέρνουμε τον Ιησού στο όνειρο για να ενισχύσουμε την πραγματικότητα του ονείρου και τη δική μας. Γι' αυτό μας υπενθυμίζει στα Δώρα του Θεού ότι «δεν είναι ένα όνειρο που χλευάζουμε» (σελ. 121).

(8:1-2) «Ποιος περπατά μαζί μου;» Αυτή την ερώτηση θα πρέπει να την κάνεις χίλιες φορές την ημέρα, μέχρι που η απόλυτη βεβαιότητα να δώσει τέλος στις αμφιβολίες σου και να καθιερώσει την γαλήνη.

Με άλλα λόγια, να έχετε επίγνωση όταν επιλέγετε την ιδιαιτερότητα του εγώ ως σύντροφο αντί για την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος. Ο σκοπός του βιβλίου εργασιών είναι να σας διευκολύνει να έχετε αυτήν την επίγνωση.

(8:3-6) Σήμερα ας σταματήσουν οι αμφιβολίες. Ο Θεός μιλά για σένα απαντώντας στην ερώτησή σου με αυτά τα λόγια:

Πορεύομαι μαζί με τον Θεό μέσα σε απόλυτη αγιότητα. Φωτίζω τον κόσμο, φωτίζω τον νου μου και όλους τους νόες που ο Θεός δημιούργησε ένα με μένα.

Η πρόκληση είναι να αναγνωρίσετε ότι προχωρώντας με το εγώ δεν θα σας φέρει ποτέ αυτό που θέλετε, αλλά θα σας το φέρει προχωρώντας με τον Δημιουργό σας. Το ποίημα της Helen «Ο Οίκος του Πατρός μου», που γράφτηκε την παραμονή των Χριστουγέννων, συνοψίζει με όμορφο τρόπο αυτό το όμορφο μάθημα, συνδυάζοντας τα διάφορα θέματά του:

Άγιο το όνομά μου. Είμαι ένας Υιός του Θεού

Που βαδίζει στην ησυχία. Απλώνω το χέρι μου,

Και από τα δάχτυλά μου η ησυχία πηγαίνει

Σε όλο τον κόσμο σε όλα τα ζωντανά όντα,

Και τα καλύπτει με αγιότητα. Η ξεκούρασή τους

Είναι ενωμένη με τη δική μου, γιατί είμαι ένα μαζί τους.

Δεν υπάρχει πόνος που η ακινησία μου δεν μπορεί να θεραπεύσει,

Γιατί προέρχεται από τον Θεό. Δεν υπάρχει στεναχώρια

Που δεν μετατρέπεται σε γέλιο όταν έρχομαι.

Δεν έρχομαι μόνος μου. Εκεί προχωρά μαζί μου

Το Φως που ο Ουρανός βλέπει σαν τον εαυτό του.

Είμαι Υιός του Θεού. Το όνομά μου είναι δικό Του.

Οίκος του Πατρός μου είναι εκεί που είναι η ησυχία μου. (Τα δώρα του Θεού, σελ. 59)

* Δες στο *Absence from Felicity*, Second Edition, σελ. 17.

ΜΑΘΗΜΑ 157

Μέσα στην Παρουσία Του εισέρχομαι τώρα.

Το μάθημα αυτό, όπως και το προηγούμενο, αντικατοπτρίζει τον ορθό μας νου και μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε την αλήθεια προς την οποία βαδίζουμε. Το σημείο που εστιάζει δεν είναι αυτό που υπάρχει στον εσφαλμένο νου μας, αλλά στο όραμα της συγχώρεσης, επομένως μας επιστρέφει σε ένα σημαντικό θέμα των προηγούμενων μαθημάτων.

(1) Σήμερα είναι μια μέρα σιωπής και εμπιστοσύνης. Είναι μια ιδιαίτερη ώρα υπόσχεσης στο ημερολόγιό σου. Είναι μια ώρα που ο Ουρανός έχει ξεχωρίσει για να χαρίσει την λάμψη του, και να ρίξει ένα άχρονο φως, πάνω σε αυτή την μέρα στην οποία ακούγεται η ηχώ της αιωνιότητας. Αυτή η μέρα είναι άγια, διότι εισάγει μια νέα εμπειρία · ένα διαφορετικό είδος συναισθήματος και επίγνωσης. Έχεις περάσει πάρα πολλές μέρες και νύχτες γιορτάζοντας τον θάνατο. Σήμερα μαθαίνεις να νιώθεις την χαρά της ζωής.

Ο Ιησούς μας λέει: «Προσπαθώ να σας βοηθήσω να θυμηθείτε την αλήθεια που υπάρχει μέσα σας, μια αλήθεια ευτυχίας και ειρήνης. Αυτή θα οδηγήσει σε μια εμπειρία που θα αντικατοπτρίζει το Ποιοι είστε ως Χριστός. Δεν ήρθε ο καιρός να βάλετε στην άκρη τον πόνο που έφερε η επιλογή του θανάτου; Σήμερα ας επιλέξουμε τη ζωή». Το μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού είναι η συγχώρεση: οι καθημερινές ευκαιρίες που μας παρέχουν οι ημέρες μας να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού για να δούμε πέρα από την αγιότητα - τη δική μας και του αδελφού μας - τον άγιο Χριστό που μας ενώνει ως έναν Υιό. Ο Ιησούς με συγκινητικό τρόπο μας δίνει μια αίσθηση των θαυμάσιων δώρων που μας προσφέρει όταν αφήνουμε αυτόν να δει για μας. Αυτή η όμορφη όραση αντανακλά την ομορφιά της αιωνιότητας:

Όταν έχεις κοιτάξει αυτό που φάνταζε τρομακτικό, και το δεις να μεταμορφώνεται σε θεάμα ομορφιάς και ειρήνης · όταν θα έχεις κοιτάξει σκηνές βίας και θανάτου, και τις έχεις δει να μεταμορφώνονται σε ήσυχα θεάματα κήπων κάτω από τον γαλανό ουρανό, με γάργαρο, ζωοποιο νερό να κελαρύζει χαρούμενα δίπλα τους σε παιχνιδιάρικα ρυάκια που ποτέ δεν στερεύουν · τότε ποιος θα χρειαστεί να σε πείσει να δεχτείς το δώρο της όρασης; Και μετά την όραση, ποιος είναι εκείνος που θα μπορούσε να αρνηθεί αυτό που ακολουθεί; Σκέψου για μια στιγμή μόνο αυτό · μπορείς να δεις την αγιότητα που ο Θεός έδωσε στον Υιό Του. Και δεν χρειάζεται ποτέ να πιστέψεις ότι υπάρχει κάτι άλλο να δεις. (Κ-20.VIII.11)

(2:1-2) Αυτό είναι άλλο ένα κρίσιμο σημείο στο πρόγραμμα μαθημάτων μας. Προσθέτουμε μια νέα διάσταση τώρα · μια καινούργια εμπειρία που εκπέμπει ένα φως πάνω σε όλα όσα έχουμε μάθει ήδη, και μας προετοιμάζει γι' αυτά που έχουμε ακόμα να μάθουμε.

Εδώ, άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας θυμίζει αυτά που έχουμε μάθει και πόσο μακριά έχουμε φτάσει – που είναι η προετοιμασία για το πού θα μας οδηγήσει τελικά. Μας έχει διδάξει - κοιτώντας τα προηγούμενα μαθήματα του βιβλίου εργασιών - ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ των αντιλήψεών μας και των σκέψεών μας, και ότι υπάρχει ένας άλλος Δάσκαλος που μπορούμε να επιλέξουμε ο Οποίος θα μας οδηγήσει σταδιακά από το σώμα στο νου. Ο Ιησούς ξεκινά με τις εξωτερικές μας εμπειρίες, ο σκοπός του είναι να μας δείξει ότι αυτές είναι μόνο σκιές ή αντανάκλασεις των αποφάσεων του νου. Έτσι μας διδάσκει από πού έχουμε έρθει και πού μας οδηγεί. Χρειάζεται να συνεχίσουμε να κρατάμε το χέρι του, καθώς μαζί διασχίζουμε το μονοπάτι της συγχώρεσης.

(2:3-4) Μας φέρνει στην πόρτα όπου η μάθηση παύει, και ρίχνουμε μία κλεφτή ματιά σε αυτό που βρίσκεται πιο πέρα από το πιο ψηλό σημείο που μπορεί να φτάσει η μάθηση. Μας αφήνει εδώ για μια στιγμή, και πηγαίνουμε πέρα από αυτό, σίγουροι για την κατεύθυνσή μας και τον μοναδικό μας στόχο.

Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας φέρουν σε αυτό που αναφέρεται στο κείμενο ως «η πύλη του Ουρανού» - ο πραγματικός κόσμος. Σε εκείνο το σημείο παύει η μάθηση, και ακολουθείται από την εμπειρία της αγάπης. Ο Ιησούς μας εξηγεί, και στο επόμενο μάθημα επίσης, ότι η εμπειρία της Αγάπης του Θεού, η Ενιαιότητα που είναι ο Εαυτός μας, είναι πέρα από αυτό που μπορούμε να μάθουμε. Ωστόσο, μπορούμε να μάθουμε να αφαιρούμε τις παρεμβολές για να την βιώσουμε. Αυτά τα μαθήματα, επομένως, είναι ένα μονοετές πρόγραμμα εκπαίδευσης που μας βοηθά να ξεμάθουμε αυτό που έχει διδάξει το εγώ. Το να ξεμάθουμε επιτυγχάνεται με τη συγχώρεση, η οποία μας οδηγεί μέσα από τα παρελθόντα μίσση του κόσμου, στον πραγματικό κόσμο - στην πύλη του Ουρανού - και μετά πέρα από αυτή στην αγάπη:

Συγχώρεσε το παρελθόν και άφησέ το να φύγει, γιατί έχει φύγει. Δεν στέκεσαι πια στο έδαφος που βρίσκεται μεταξύ των κόσμων. Έχεις προχωρήσει, και έχεις φτάσει στον κόσμο που βρίσκεται στην πύλη του Ουρανού. Δεν υπάρχει εμπόδιο στη Θέληση του Θεού, ούτε καμιά ανάγκη να επαναλάβεις ένα ταξίδι που έχει τελειώσει εδώ και πολύ καιρό. Κοίταξε ευγενικά προς τον αδελφό σου, και δεσ τον κόσμο στον οποίο η αντίληψη του μίσους σου έχει μεταμορφωθεί σε έναν κόσμο αγάπης. (Κ-26.V.14)

Ουσιαστικά, ο Ιησούς μας λέει: «Γιατί να επιλέξεις να μείνεις σε έναν κόσμο μίσους όταν σου προσφέρω τον κόσμο της αγάπης μου; Αδερφέ μου, επέλεξε ξανά». Αυτό επαναλαμβάνεται στα «Τα Δώρα του Θεού»:

Το «Επίλεξε ξανά» εξακολουθεί να είναι η μόνη σου ελπίδα. Το σκοτάδι δεν μπορεί να κρύψει τα δώρα του Θεού, εκτός αν εσύ το θέλεις. Έρχομαι, ειρηνικά, και σε παροτρύνω τώρα να δώσεις ένα τέλος στο χρόνο και να μπεις στην αιωνιότητα μαζί μου... Τώρα οι οικοδεσπότες του Ουρανού έρχονται μαζί μας, για να καθαρίσουν όλα τα υπολείμματα των ονείρων και κάθε σκέψης που στηρίζεται στην ανυπαρξία. Πόσο αγαπητός είσαι στον Θεό, ο Οποίος ζητά μόνο να περπατάς μαζί μου και να φέρεις το φως Του σε έναν άρρωστο κόσμο, τον οποίο ο φόβος έχει στραγγίσει από αγάπη και ζωή και ελπίδα. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 117)

(3:1) Σήμερα σου δίδεται να αισθανθείς το άγγιγμα του Ουρανού, παρόλο που θα γυρίσεις στα μονοπάτια της μάθησης.

Άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας λέει πως γνωρίζει ότι είναι μια διαδικασία. Ωστόσο, ο χρόνος επισπεύδεται εάν επιδιώξουμε να κάνουμε τα μαθήματα σωστά και να εργαστούμε επιμελώς κατά τη διάρκεια αυτής της χρονιάς με τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών. Η εμπειρία για την αλήθεια της αγάπης θα έρθει στο βαθμό που αφήνουμε να φύγει το εγώ μας, έστω και για μια στιγμή. Αυτό

δεν σημαίνει πως τελείωσε το ταξίδι μας ή ότι η μάθησή μας ολοκληρώθηκε, αλλά πως το «άγγιγμα του Ουρανού» είναι ένα σημάδι ότι ο Ιησούς μας οδηγεί στην πραγματικότητα, που είναι ήδη παρούσα μέσα μας.

(3:2-3) Όμως, έχεις προχωρήσει αρκετά στο δρόμο ώστε να αλλάξεις επαρκώς τον χρόνο και να ανυψωθείς πάνω από τους νόμους του και να περπατήσεις για λίγο στην αιωνιότητα. Αυτό θα μαθαίνεις να το κάνεις όλο και περισσότερο, καθώς το κάθε μάθημα, αν το ασκήσεις πιστά, σε φέρνει γοργά σε αυτόν τον άγιο τόπο και σε αφήνει, για μία στιγμή, στον Εαυτό σου.

Ο Ιησούς τονίζει ξανά ότι χρειάζεται να ασκήσουμε πιστά αυτά τα μαθήματα, που σημαίνει ότι πρέπει να τα εξασκούμε συνεχώς. Όταν κάνετε πρόβες τα λόγια ενός έργου, τα επαναλαμβάνετε μέχρι να τα μάθετε τέλεια. Ο Ιησούς μας ζητά να κάνουμε το ίδιο με τα λόγια στο δικό του έργο την Επανόρθωση. Αυτό δεν σημαίνει ότι επαναλαμβάνουμε κανονικά την ιδέα της ημέρας, αλλά κάνουμε επανάληψη με την έννοια της συνεχούς διόρθωσης των λαθών μας, έτσι τον επιτρέπουμε να μας φέρει στην εστία.

(4) Αυτός θα κατευθύνει την άσκησή σου σήμερα, διότι αυτό που ζητάς σήμερα είναι το Θέλημά Του, και έχοντας ενώσει την θέλησή σου με την δική Του αυτή την μέρα, αυτό που ζητάς πρέπει να σου δοθεί. Τίποτα δεν χρειάζεται παρά μόνο η σημερινή ιδέα για να φωτίσει το νου σου, και να τον αφήσει να αναπαύεται με ήσυχη προσμονή και με γαλήνια χαρά, όταν εσύ αφήνεις γρήγορα πίσω σου τον κόσμο.

Σ' αυτή την παράγραφο βλέπουμε μια περαιτέρω εξάσκηση των θεμάτων των δύο τελευταίων μαθημάτων. «Τίποτα δεν χρειάζεται παρά μόνο η σημερινή ιδέα» γιατί ο Ιησούς δεν απαιτεί τίποτα από εμάς εκτός από το να επιλέξουμε να είμαστε στην παρουσία του Χριστού και όχι στην παρουσία του εγώ. Μαθαίνω όχι μόνο ότι έκανα λάθος που επέλεξα ως δάσκαλό μου τον δεύτερο, αλλά ότι έχω έναν άλλο Δάσκαλο που μπορώ να επιλέξω. Εδώ παρεμπιπτόντως, ο Ιησούς λέει ότι σε αυτό τον ρόλο είναι ο Χριστός, αν και πραγματικά είναι το Άγιο Πνεύμα το Οποίο διδάσκει.

(5:1) Από αυτήν την μέρα και στο εξής, η υπηρεσία σου αναλαμβάνει μια γνήσια αφοσίωση, και μια λάμψη που ταξιδεύει από τα ακροδάχτυλά σου προς εκείνους που αγγίζεις, και ευλογεί εκείνους που κοιτάς.

Σας παρακαλώ αυτό μην το πάρετε κυριολεκτικά, διαφορετικά θα φαίνεται ανόητο όταν αγγίζετε τους ανθρώπους με το ιερό σας δάχτυλο ή όταν σβήνετε τα φώτα για να σας δουν οι άνθρωποι να λάμπετε. Αυτά είναι σύμβολα, και σαφώς δεν πρέπει να ληφθούν ως κυριολεκτική αλήθεια. Ο Ιησούς εφόσον είναι τόσο ξεκάθαρος ότι το σώμα είναι μια ψευδαίσθηση, γιατί να σας πει ότι τα δάχτυλά σας πρέπει να λάμπουν; Το αναφέρω μόνο επειδή υπάρχουν εκείνοι που μπορεί να μπουν στον πειρασμό να πάρουν αυτές τις λέξεις κυριολεκτικά. Οι νόες μας είναι που «λάμπουν» - μαζί με το φως της συγχώρεσης του Χριστού που αγκαλιάζει την Υιότητα για την αφοσίωσή μας στην αλήθεια που λάμπει μέσα μας ως μία.

(5:2-3) Ένα όραμα αγγίζει όλους όσους συναντάς, και τον κάθε ένα που σκέφτεσαι, ή που σε σκέφτεται. Διότι η σημερινή σου εμπειρία θα μεταμορφώσει τόσο το νου σου ώστε αυτός θα γίνει η λυδία λίθος για τις άγιες Σκέψεις του Θεού.

Επιστρέφουμε στην βασική διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: όχι στο *ή το ένα ή το άλλο*, αλλά στο *όλα ή τίποτα*. Είτε το όραμα του Χριστού αγγίζει όλους τους Υιούς του Θεού, είτε δεν αγγίζει κανέναν από αυτούς, που συμπεριλαμβάνει και εμάς. Θυμόμαστε αυτή την υπέροχη δήλωση από το κείμενο για το τελικό όραμα:

... Στα κουρασμένα μάτια σου φέρω ένα όραμα ενός διαφορετικού κόσμου, τόσο νέου και καθαρού και φρέσκου που θα ξεχάσεις τον πόνο και την λύπη που έβλεπες πριν. Ωστόσο αυτό είναι ένα όραμα το οποίο πρέπει να μοιράζεσαι με τον καθένα που βλέπεις, ειδικά δεν θα το βλέπεις. Και δίνοντας αυτό το δώρο είναι ο τρόπος που το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός όρισε, με στοργική καλοσύνη, αυτό το δώρο να είναι δικό σου. (Κ-31.VIII.8:4-7)

Σε προγενέστερο σημείο του κειμένου ο Ιησούς μιλά για το ίδιο θέμα, μιλώντας για την ιερή σχέση ως προάγγελο της αιωνιότητας που διακηρύσσει η ενότητα της αγάπης:

Κάθε προάγγελος της αιωνιότητας τραγουδά για το τέλος της αμαρτίας και του φόβου. Ο κάθε ένας τους μιλά μέσα στον χρόνο για αυτό που βρίσκεται πολύ πέρα από τον χρόνο. Δύο φωνές που υψώνονται μαζί καλούν τις καρδιές όλων, για να τις αφήσουν να κτυπούν ως ένα. Και μέσα σε αυτόν τον ένα χτύπο της καρδιάς διακηρύσσεται η ενότητα της αγάπης και καλωσορίζεται. Ειρήνη στην άγια σχέση σου, η οποία έχει την δύναμη να κρατά την ενότητα του Υιού του Θεού. Δίνεις στον αδελφό σου για όλους, και με το δώρο σου χαίρονται όλοι. (Κ-20.V.2:1-6)

Με χαρά μαθαίνουμε το μάθημα του Ιησού «μαζί, ή καθόλου» (Κ-19.IV-Δ.12:8): το όραμα που μεταμορφώνει το νου μας και το νου της Υιότητας μέσα από τη σκέψη της πλήρους συγχώρεσης, που αντανακλά τη Σκέψη της απόλυτης αγάπης του Θεού.

(6:1) Το σώμα σου σήμερα θα εξαγνιστεί, και ο μοναδικός του σκοπός είναι τώρα να φέρει το όραμα της σημερινής σου εμπειρίας να φωτίσει τον κόσμο.

Προφανώς δεν είναι το σώμα αυτό που εξαγνίζεται. Αυτό που εννοεί ο Ιησούς είναι αδιαμφισβήτητο: ο σκοπός κάνει το σώμα ιερό, γιατί από μόνο του δεν είναι τίποτα, ούτε ιερό ούτε ανίερο. Ο νους εξυπηρετεί είτε τον ανίερο σκοπό του εγώ που ενισχύει την αμαρτία του διαχωρισμού, είτε τον ιερό σκοπό του Αγίου Πνεύματος που αναιρεί αυτή την επιλογή και διορθώνει τα λάθη του εγώ μέσω της συγχώρεσης. Ωστόσο, επειδή πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα, αυτό το μάθημα πρέπει να μεταφραστεί από το νου σε μια μορφή που μπορούμε να δεχτούμε και να κατανοήσουμε. Και πάλι, το περιεχόμενο είναι ιερό, όχι η μορφή. Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο έρχεται σε αντίθεση με αυτούς τους δύο σκοπούς του νου - κρίση ή όραση, αμαρτία ή αθωότητα:

Το σώμα **είναι** το μέσον με το οποίο το εγώ προσπαθεί να κάνει την ανίερη σχέση να φαίνεται πραγματική... Αλλά ο **σκοπός** εδώ είναι η αμαρτία... Και αν βλέπεις το σώμα, έχεις επιλέξει την κρίση και όχι την όραση. Διότι η όραση, όπως οι σχέσεις, δεν έχει διαβαθμίσεις. Είτε βλέπεις, είτε όχι.

Αυτός που βλέπει το σώμα ενός αδελφού έχει εναποθέσει μια κρίση πάνω σε αυτόν, και δεν τον βλέπει. Στην πραγματικότητα δεν τον βλέπει σαν αμαρτωλό · δεν τον βλέπει καθόλου. Μέσα στο σκοτάδι της αμαρτίας είναι αόρατος... Κι εδώ, μέσα στο σκοτάδι, φαντάζεσαι την πραγματικότητα του αδελφού σου ως σώμα, μέσα σε ανίερους σχέσεις με άλλα σώματα, υπηρετώντας την αιτία της αμαρτίας μια στιγμή πριν πεθάνει.

Υπάρχει πραγματικά μια διαφορά ανάμεσα σε αυτή την μάταιη φαντασίωση και την όραση. Η διαφορά δεν βρίσκεται μέσα σε αυτές, αλλά στον σκοπό τους. Και οι δύο δεν είναι παρά μέσα, το κάθε ένα κατάλληλο για τον σκοπό για τον οποίο έχει αναλάβει να υπηρετήσει... Την κρίση την δίδαξες εσύ στον εαυτό σου · η όραση μαθαίνεται από Αυτόν ο Οποίος θα ήθελε να ακυρώσει την διδασκαλία σου. Η δική Του όραση δεν μπορεί να δει το σώμα διότι δεν μπορεί να δει την αμαρτία. Κι έτσι σε οδηγεί στην πραγματικότητα. (Κ-20.VII.5:1,3,7-9· 6:1-3,7· 7:1-3· 8:4-6)

Ο Ιησούς δεν εννοεί να αρνηθούμε ό,τι περιγράφουν τα μάτια μας. Αντίθετα, το να μην βλέπουμε το σώμα σημαίνει να μην βλέπουμε μέσα από το σκοπό της κρίσης και της αμαρτίας του εγώ - τα διαχωρισμένα συμφέροντα - αλλά το σκοπό της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος - τα κοινά συμφέροντα.

(6:2-3) Δεν μπορούμε να δώσουμε μία εμπειρία σαν αυτή, άμεσα. Και όμως αφήνει στα μάτια μας ένα όραμα που μπορούμε να το προσφέρουμε στον κάθε ένα, ώστε να μπορέσει να φτάσει συντομότερα στην ίδια εμπειρία στην οποία ο κόσμος ήσυχα λησμονιέται, και ο Ουρανός έρχεται στην μνήμη μας για λίγο.

Να το επαναλάβουμε, είναι η μάθηση που μπορεί να δοθεί και να γίνει κατανοητή · η εμπειρία έρχεται όταν ολοκληρωθεί η διαδικασία. Ο κόσμος λησμονιέται ήσυχα λησμονώντας το σύστημα σκέψης που τον δημιούργησε, το οποίο σημαίνει να επιλέξουμε ενάντια στο εγώ. Μαθαίνουμε ότι ο Ιησούς είχε δίκιο: «Η σωτηρία είναι ένα εγχείρημα συνεργασίας» (Κ-4. VI.8:2) και δεν την κερδίζουμε εις βάρος κάποιου άλλου, όπως επιμένει το εγώ. Έτσι μαθαίνουμε να αφήνουμε την κρίση και να επιλέξουμε την όραση, όπως μας διδάσκει ο Ιησούς:

*... Η σωτηρία είναι ο στόχος του Αγίου Πνεύματος. Το μέσον είναι η όραση. Διότι αυτό που κοιτούν αυτοί που βλέπουν **είναι** αναμάρτητο. Κανένας που αγαπά δεν μπορεί να κρίνει, και αυτό που βλέπει είναι ελεύθερο από καταδίκη. Και αυτό που βλέπει δεν το έφτιαξε αυτός, διότι του δόθηκε να το βλέπει, έτσι όπως του δόθηκε και η όραση που τον έκανε να βλέπει. (Κ-20. VII.9:4-8)*

(7:1) Καθώς αυτή η εμπειρία αυξάνει και όλοι οι άλλοι στόχοι αποκτούν μικρή αξία, ο κόσμος στον οποίο θα επιστρέφεις έρχεται λίγο πιο κοντά στο τέλος του χρόνου · μοιάζει λίγο περισσότερο με τον Ουρανό και τους τρόπους του · πλησιάζει λίγο προς την απελευθέρωσή του.

Και πάλι, δεν είναι ότι ο κόσμος μεταμορφώνεται σε Ουρανό. Πώς δεν μπορεί να μεταμορφωθεί το τίποτα; Άλλα πνευματικά μονοπάτια μιλούν για τη μεταμόρφωση του κόσμου, και η Βίβλος μιλά για μια Νέα Ιερουσαλήμ στη γη (Αποκάλυψη 3:12, 21:2). Όμως, δεν έχει τέτοιο νόημα αυτό που λέει ο Ιησούς. Αυτό που μεταμορφώνεται είναι το σύστημα σκέψης μας, το οποίο σημαίνει ότι αλλάζει ο σκοπός του κόσμου. Η παραπάνω πρόταση υπονοεί ξεκάθαρα ότι ο Ιησούς μιλάει για μια διαδικασία: «Καθώς αυτή η εμπειρία αυξάνει και όλοι οι άλλοι στόχοι αποκτούν μικρή αξία». Ο Ιησούς δεν λέει ότι γίνονται εντελώς άχρηστοι, τουλάχιστον όχι ακόμη. Η αξία που έχουν και το πως αξιολογούμε τον κόσμο και τις εμπειρίες μας εδώ θα μειωθούν με την πάροδο του χρόνου καθώς μαθαίνουμε να μην δίνουμε αξία σ' αυτό που δεν έχει αξία (Εργ.133). Ο Ιησούς το συζητά αυτό στα χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού, στο τρίτο στάδιο που είναι η ανάπτυξη της εμπιστοσύνης:

... Μέσα από αυτό [μη δίνοντας αξία σ' αυτό που δεν έχει αξία], μαθαίνει ότι εκεί όπου περίμενε την θλίψη, βρίσκει μια ανάλαφρη χαρούμενη διάθεση στην θέση της · εκεί όπου νόμιζε ότι κάτι του ζητούσαν, βρίσκει να του έχει χαριστεί ένα δώρο. (Εγχ-4. I-A.5:8)

Βήμα-βήμα οδηγούμαστε μέσα από τον συγχωρεμένο κόσμο στην πύλη του Ουρανού, πέρα από την οποία δεν μπορεί να πάει η μάθηση - αλλά εμείς μπορούμε.

(7:2-4) Κι εσύ που είσαι ο κομιστής του φωτός στον κόσμο θα δεις το φως με μεγαλύτερη βεβαιότητα · η όρασή σου θα είναι πιο διαυγής. Θα έρθει η ώρα που δεν θα επιστρέφεις με την ίδια μορφή στην οποία εμφανίζεσαι τώρα, διότι δεν θα την χρειάζεσαι πια. Όμως τώρα αυτή η μορφή έχει κάποιο σκοπό, και θα τον υπηρετήσει καλά.

Όταν ο σκοπός της συγχώρεσης εκπληρώνεται και εισερχόμαστε στον πραγματικό κόσμο, δεν θα χρειαζόμαστε άλλο το σώμα ως αίθουσα διδασκαλίας, αφού έχουμε θυμηθεί ότι είμαστε ο Υιός του Θεού. Η επόμενη εμφάνισή μας στο σώμα θα είναι λοιπόν διαφορετική, γιατί ο νους μας έχει

αλλάξει. Ωστόσο, πριν έρθει αυτή η ευτυχισμένη μέρα, το να είμαστε στο σώμα εξυπηρετεί τον ιερό σκοπό που είναι να μάθουμε τη συγχώρεση, όπως και το να είμαστε παράδειγμα για τους άλλους ώστε να μάθουν το ίδιο. Αυτός είναι ο σκοπός της ιερής σχέσης - ενωνόμαστε με τον Ιησού καθώς ενωνόμαστε με τους αδελφούς μας, και μοιραζόμαστε το φως μεταξύ μας και με τον κόσμο:

Μέσα στην σχέση σου έχεις ενωθεί μαζί μου στο να φέρουμε τον Ουρανό στον Υιό του Θεού, που κρύφτηκε στο σκοτάδι. Έδειξες προθυμία να φέρεις το σκοτάδι στο φως, και αυτή η προθυμία έχει δώσει δύναμη σε όλους όσους θα έμεναν στο σκοτάδι. Εκείνοι που θα θελήσουν να δουν, θα δουν. Και θα ενωθούν μαζί μου στο να φέρουν το φως τους στο σκοτάδι, όταν προσφέρουν το σκοτάδι που είναι μέσα τους στο φως, και απομακρυνθεί για πάντα... Εσύ που τώρα είσαι ο κομιστής της σωτηρίας έχεις την λειτουργία να φέρεις φως στο σκοτάδι. Το σκοτάδι μέσα σου έχει οδηγηθεί στο φως. Φέρτο προς το σκοτάδι, από την άγια στιγμή από την οποία το πήρες. (Κ-18.III.6:1-4· 7:1-3)

Αυτό το απόσπασμα του βιβλίου εργασιών κάνει επίσης μια συγκεκριμένη αναφορά σε αυτό που έλεγε ο Ιησούς περιστασιακά στην Helen: την επόμενη φορά που θα ερχόταν θα ήταν διαφορετική · που σημαίνει ότι θα ήταν στον πραγματικό κόσμο.*

(8:1) Σήμερα θα ξεκινήσουμε για ένα ταξίδι που ποτέ σου δεν έχεις ονειρευτεί.

Αυτή η πρόταση μπορεί να γίνει κατανοητή και κυριολεκτικά και μεταφορικά. Δεν το έχουμε ονειρευτεί, γιατί η ενοχή μας δεν μας επιτρέπει να πιστεύουμε ότι είναι εφικτό να επιστρέψουμε στον Ουρανό · αλλά επίσης δεν το έχουμε ονειρευτεί γιατί η πραγματικότητα είναι πέρα από όλα τα όνειρα. Τα όνειρα του εγώ, μας οδηγούν όλο και πιο μακριά από τον Θεό, ενώ τα χαρούμενα όνειρα του Αγίου Πνεύματος ευτυχώς μας οδηγούν πίσω.

(8:2) Αλλά ο Άγιος Ένας, ο Χορηγός των χαρούμενων ονείρων της ζωής, ο Μεταφραστής της αντίληψης σε αλήθεια, ο άγιος Οδηγός για τον Ουρανό που σου έχει δοθεί, έχει ονειρευτεί για σένα αυτό το ταξίδι που ξεκινάς σήμερα, με την εμπειρία που σου επιφυλάσσει η σημερινή μέρα για να γίνει δική σου.

Το Άγιο Πνεύμα μεταφράζει τις εμπειρίες μας μέσα στον αντιληπτό κόσμο μετατοπίζοντας το σκοπό τους από του εγώ, που μας ριζώνει ακόμα πιο βαθιά στο όνειρο, στον δικό Του σκοπό, που μας βοηθά να ξυπνήσουμε από το όνειρο μέσα από το δικό Του όραμα τη συγχώρεση:

... Η όραση είναι το μέσον με το οποίο το Άγιο Πνεύμα μεταφράζει τους εφιάλτες σου σε χαρούμενα όνειρα · τις άγριες φαντασιώσεις σου που σου δείχνουν όλα τα τρομακτικά αποτελέσματα της φανταστικής αμαρτίας σε ήρεμες και καθησυχαστικές σκηνές με τις οποίες και θα τις αντικαταστήσει. Αυτές τις ευγενικές παραστάσεις και τους ήχους θα τα κοιτάξεις με χαρά, και θα τα ακούς με ευχαρίστηση. Αυτά είναι τα δικά Του υποκατάστατα για όλες τις τρομακτικές σκηνές και τις κραυγές που το εγώ έφερε στην τρομοκρατημένη επίγνωσή σου. Απομακρύνονται από την αμαρτία, και σου θυμίζουν ότι δεν είναι η πραγματικότητα που σε τρομάζει, και ότι τα σφάλματα που έκανες μπορούν να διορθωθούν. (Κ-20.VIII.10:4-7)

Φτάνουμε τώρα στο όμορφο τέλος:

(9) Μέσα στην Παρουσία του Χριστού εισερχόμαστε σήμερα γαλήνια, χωρίς να αντιλαμβανόμαστε τίποτε άλλο εκτός από το λαμπερό Του πρόσωπο και την τέλεια Αγάπη Του. Το όραμα του προσώπου Του θα μείνει μαζί σου, και θα υπάρξει μια στιγμή που θα υπερβεί κάθε όραση, ακόμα κι αυτή, την πιο άγια. Αυτό δεν θα το διδάξεις ποτέ, διότι δεν το αποκτάς με την μάθηση. Όμως το όραμα μιλά για την θύμηση του τι γνώρισες εκείνη την στιγμή, και σίγουρα θα γνωρίσεις πάλι.

Σε αυτό το εμπνευσμένο απόσπασμα ο Ιησούς σας λέει ότι είναι δυνατό να έχετε μια εμπειρία στην οποία η ταυτότητά σας θα μεταμορφωθεί, που σας επιτρέπει να εγκαταλείψετε εντελώς τον κόσμο του εγώ. Θα επιστρέψετε γιατί ακόμα δεν έχετε αφήσει εντελώς το εγώ σας να φύγει. Όμως το Άγιο Πνεύμα θα μεταφράσει το όραμά σας σε μια εμπειρία εδώ, η οποία μπορεί στη συνέχεια να φτάσει στους άλλους. Αυτό δεν έχει σχέση με λέξεις ή με τη συμπεριφορά, αλλά με τη μη-εγωική παρουσία του νου σας. Αν και δεν είστε σε θέση να διδάξετε την Αγάπη και την Ενιαιότητα του Θεού, μπορείτε να διδάξετε την αναίρεση της ενοχής - η έλλειψη κρίσης προς τον εαυτό σας και τους άλλους αναίρει τις παρεμβολές για να θυμηθείτε την εμπειρία της ενότητας. Επομένως, διδάσκετε την αναίρεση της ψευδαίσθησης, όχι την απλή αλήθεια, η οποία απλώς επιστρέφει στην επίγνωσή σας όταν επιστρέψετε σε αυτήν.

*Δες το *Absence from Felicity*, Second Edition, σελ. 476.

ΜΑΘΗΜΑ 158

Σήμερα μαθαίνω να δίνω καθώς λαμβάνω

Τα επόμενα δύο μαθήματα, 158 και 159, μοιράζονται ένα παρόμοιο θέμα: το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο, μια αρχή που ταυτίζεται με την όραση. Ίσως θυμάστε ότι το Μάθημα 108, «Το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι ένα στην πραγματικότητα», μίλησε επίσης για τον παραλληλισμό που υπάρχει ανάμεσα στο να δίνεις και να λαμβάνεις και της όρασης. Ένα σημαντικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, στο οποίο ο Ιησούς αναφέρεται επανειλημμένα, είναι ότι το να δίνεις ισοδυναμεί με το να λαμβάνεις λόγω της ενιαιότητας της αγάπης. Καθώς η βάση της αλήθειας είναι η μη-δυϊστική πραγματικότητα της Ενιαιότητας του Ουρανού, οτιδήποτε δίνει ο Πατέρας, ο Υιός πρέπει να το λάβει · οτιδήποτε δίνει ο Υιός, το λαμβάνει επίσης ο ίδιος: η αγάπη είναι Μία.

Σε αυτόν τον κόσμο, η ενιαιότητα αντανakλάται ως εξής: αν θέλω να ξέρω ότι έχω συγχωρεθεί, πρέπει να συγχωρήσω. Ομοίως, αν θεωρώ κάποιον ένοχο, ενισχύεται η ενοχή στο δικό μου νου. Συνεπώς, το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο, όχι μόνο για το Άγιο Πνεύμα - που αντανakλά την Ενιαιότητα του Ουρανού - αλλά και για το εγώ. Ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας, και ο εξωτερικός κόσμος και το σώμα είναι απλά σκιές της σκέψης της ενοχής. Έτσι, όταν μιλάμε για το να δίνεις και να λαμβάνεις, εννοούμε ότι δίνουμε μόνο στον εαυτό μας γιατί δεν υπάρχει κανένας άλλος.

(1:1-3) Τι σου έχει δοθεί; Η γνώση ότι είσαι ένας νους, μέσα σε Νου και καθαρά νους, για πάντα αναμάρτητος, απόλυτα άφοβος, διότι δημιουργήθηκε από αγάπη. Ούτε έχεις αφήσει την Πηγή σου, έχοντας παραμείνει έτσι όπως δημιουργήθηκε.

Ο Ιησούς αναφέρεται ξανά στην αρχή ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Η ιδέα του Υιού του Θεού, του Χριστού, δεν άφησε ποτέ την Πηγή Του στον Θεό. Αυτή είναι άλλη μια δήλωση της Ενιαιότητας του Ουρανού:

Ο Θεός δημιούργησε του Υιούς Του επεκτείνοντας την Σκέψη Του, και κρατώντας τις επεκτάσεις της Σκέψης Του μέσα στο Νου Του. Όλες οι Σκέψεις Του είναι επομένως τέλεια ενοποιημένες μέσα στον εαυτό τους και αναμεταξύ τους. (Κ-6.II.8:1-2)

(1:4-5) Αυτό σου δόθηκε ως γνώση που δεν είναι δυνατόν να χάσεις. Δόθηκε επίσης και σε κάθε ζωντανό πράγμα, διότι από αυτή την γνώση μόνο ζει.

Σχολιάζοντας το Μάθημα 156, είπα ότι η χρήση του όρου «τα όντα» [τα ζωντανά πράγματα], από τον Ιησού (Εργ.156.5: 2) παρουσιάζει τη ζωή από την δική μας οπτική. Εδώ όμως, χρησιμοποιείται για να δηλώσει την Ταυτότητά μας ως πνεύμα, το οποίο είναι το μόνο που είναι ζωντανό, αφού έξω από τον Ουρανό τίποτα δεν ζει. Η γνώση αυτής της αλήθειας δίνεται σε όλους, καθώς όλοι είμαστε μέρος της Ενιαιότητας του Χριστού. Είναι αδύνατον η γεμάτο αγάπη γνώση Του να απουσιάζει από εμάς, όμως το σύστημα σκέψης του εγώ διδάσκει αλλιώς - οι ιδέες αφήνουν την πηγή τους και γι' αυτό ο Υιός του Θεού μπορεί να αφήσει την Πηγή του στον Ουρανό. Έτσι η αγάπη θρυμματίζεται και η ενιαιότητα της αλήθειας εξαφανίζεται από την αμαρτία που την έκανε πραγματική το εγώ, καθώς αυτό έφτιαξε τον προβαλλόμενο κόσμο:

... Αμαρτία είναι η πίστη ότι η επίθεση μπορεί να προβληθεί έξω από το νου από όπου η πίστη αναδύθηκε. Εδώ είναι η σταθερή πεποίθηση ότι οι ιδέες μπορούν να αφήνουν την πηγή τους και να γίνονται πραγματικές αποκτώντας νόημα. Και από αυτό το λάθος αναδύεται ο κόσμος της αμαρτίας και της θυσίας. Αυτός ο κόσμος είναι μια προσπάθεια να αποδείξεις την αθωότητά σου, ενώ περιθάλπεις την επίθεση. Η αποτυχία της βρίσκεται στο ότι εξακολουθείς να αισθάνεσαι ένοχος, αν και χωρίς να καταλαβαίνεις το γιατί. Τα αποτελέσματα βλέπονται σαν χωρισμένα από την πηγή τους, και φαίνεται σαν να είναι πέρα από εσένα ώστε να μην μπορείς να τα ελέγξεις ή να τα αποφύγεις. Άρα ό,τι διαφυλάσσεται χωριστά δεν μπορεί ποτέ να ενωθεί. (Κ-26.VII.12:2-8)

Αυτά είναι τα κακά νέα. Τα καλά νέα είναι ότι η πίστη μας δεν καθορίζει την πραγματικότητα: οι ιδέες **δεν** αφήνουν ποτέ την πηγή τους. Ο Υιός ποτέ δεν άφησε ποτέ τον Πατέρα του.

(2:1-2) Όλο αυτό το έχεις λάβει. Ο κάθε ένας που περπατά σε αυτό τον κόσμο το έχει λάβει.

Όλοι έχουμε την ψευδαίσθηση ότι εδώ είμαστε μέσα σε σώματα. Όμως η μνήμη της ενιαιότητας είναι παρούσα μέσα στο νου μας μέσω του Αγίου Πνεύματος. Έχουμε λάβει αυτό το δώρο επειδή μας το έχει δώσει η Αγάπη του Θεού. Θυμηθείτε, αυτοί οι όροι δεν γίνονται κατανοητοί διυϊστικά: ο Θεός δεν είναι μια διαχωρισμένη οντότητα ο Οποίος δίνει στον Υιό Του, σε μια άλλη διαχωρισμένη οντότητα. Είδαμε ότι ο Ιησούς χρησιμοποιεί διυϊστικές λέξεις επειδή μιλά σε ένα κοινό που δεν γνωρίζει την ενιαιότητα. Ωστόσο, αυτά τα λόγια πρέπει να γίνουν κατανοητά σαν σύμβολα που αντικατοπτρίζουν τη μη διυϊστική ενότητα του Θεού και του Χριστού.

(2:3) Δεν δίνεις εσύ αυτή την γνώση, διότι αυτό το έδωσε η δημιουργία.

Αυτό που δίνουμε στο όνειρο είναι η συγχώρεση που αντανακλά την Αγάπη του Ουρανού. Η αληθινή αγάπη - δηλαδή, στη οποία δεν υπάρχει αντίφαση - είναι αδύνατη σε αυτόν τον κόσμο, όπως διαβάζουμε στο κείμενο:

... Προβάλλεις στο εγώ την απόφαση να είσαι διαχωρισμένος και αυτό συγκρούεται με την αγάπη που αισθάνεσαι για το εγώ εφόσον το έφτιαξες εσύ. Καμία αγάπη σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι χωρίς αυτή την αντίφαση, και εφόσον κανένα εγώ δεν έχει βιώσει αγάπη χωρίς αντίφαση, αυτό είναι κάτι πέρα από την κατανόησή του. (Κ-4.III.4:5-6)

Συνεπώς, αντανακλούμε την ειρήνη του Ουρανού, έτσι ώστε να θυμόμαστε την Αγάπη του Πατέρα:

... Να αντανakλάς την ειρήνη του Ουρανού εδώ, και φέρε αυτό τον κόσμο στον Ουρανό. Διότι η αντανakλαση της αλήθειας έλκει τους πάντες προς την αλήθεια, και καθώς εισέρχονται σε αυτή αφήνουν όλες τις αντανakλάσεις πίσω τους.

Στον Ουρανό η πραγματικότητα μοιράζεται και δεν καθρεπτίζεται. Μοιράζοντας την αντανakλασή της εδώ, η αλήθεια της γίνεται η μόνη αντίληψη που δέχεται ο Υιός του Θεού. Κι έτσι, η ενθύμηση του Πατέρα του ανατέλλει σε αυτόν, και δεν μπορεί πια να ικανοποιείται με τίποτα άλλο εκτός από την δική του πραγματικότητα. (Κ-14.Χ.1:6-2:3)

(2:4-7) Όλο αυτό δεν μπορεί να διδαχθεί. Τι είναι, λοιπόν, αυτό που θα μάθεις να δίνεις σήμερα; Το μάθημά μας χτες επικαλέστηκε ένα θέμα που το συναντήσαμε νωρίς στο κείμενο. Η εμπειρία δεν είναι δυνατόν να μοιραστεί με κάποιον άλλο απευθείας, με τον τρόπο που μπορεί να μοιραστεί η όραση.

Ο Ιησούς κάνει διάκριση ανάμεσα στη μη-δυϊστική αλήθεια, η οποία δεν έχει θέση σε αυτόν τον κόσμο, και την αντανakλασή της, που είναι γνωστή ως όραση. Η διάκριση γίνεται ανάμεσα σ' αυτό που μας έδωσε ο Θεός - τη γνώση και την Αγάπη Του - και σ' αυτό που δίνουμε εδώ, μια υπενθύμιση αυτής της αγάπης, την οποία τα Μαθήματα Θαυμάτων μας διδάσκουν να θυμόμαστε. Δεν διδασκόμαστε αυτό που θυμόμαστε - την Αγάπη του Θεού - αλλά το πώς να θυμόμαστε - τη συγχώρεση. Διαβάζουμε λοιπόν από το κείμενο:

Όπως το τίποτα δεν μπορεί να απεικονιστεί, έτσι δεν υπάρχει κανένα σύμβολο για την ολότητα. Η πραγματικότητα γίνεται τελικά γνωστή χωρίς μορφή, χωρίς εικόνα και αθέατη. Η συγχώρεση δεν είναι ακόμα μια δύναμη γνωστή ως εντελώς ελεύθερη από περιορισμούς. Ωστόσο δεν θέτει περιορισμούς που έχεις επιλέξει να επιβάλλεις. Η συγχώρεση είναι το μέσον με το οποίο η αλήθεια αντιπροσωπεύεται προσωρινά. Αφήνει το Άγιο Πνεύμα να κάνει την ανταλλαγή των εικόνων δυνατή, μέχρι τον καιρό που τα βοηθήματα να είναι χωρίς νόημα και η μάθηση να έχει επιτευχθεί. (Κ-27.III.5:1-6)

Αυτό που ακολουθεί είναι ένα σημαντικό απόσπασμα, στο οποίο ο Ιησούς στην πραγματικότητα κάνει μια σύντομη παράκαμψη για να μιλήσει μαζί μας σχετικά με τη μεταφυσική του χρόνου. Θα μπορούσαμε πραγματικά να ξοδέσουμε πολλές σελίδες για αυτό το θέμα, αλλά επειδή το έχω καλύψει αλλού,* θα το επαναλάβω μόνο εν συντομία εδώ. Λάβετε υπόψη ότι ο Ιησούς αναφέρεται στην πλήρη μη πραγματικότητα του ίδιου του χρόνου, καθώς και στο πώς βιώνουμε προσωπικά τον γραμμικό χρόνο:

(2:8-9) Η αποκάλυψη ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα θα έρθει με τον καιρό σε κάθε νου. Όμως αυτή η ώρα καθορίζεται από τον ίδιο το νου, και δεν διδάσκεται.

Το μέρος του νου που καθορίζει το πότε θα θυμηθούμε ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι Ένα, είναι ο λήπτης των αποφάσεων, ο οποίος είναι έξω από το χρόνο. Διδασκόμαστε να αναιρούμε τις παρεμβολές έχοντας επίγνωση αυτής της μνήμης, αλλά δεν μπορούμε να διδαχτούμε ό,τι βρίσκεται πέρα από αυτές. Το να αποδεχθούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας - ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ - αποκαλύπτει την ενιαιότητα του Πατέρα και του Υιού. Καθώς ο χρόνος συνέβη στην οντολογική στιγμή - κάτι που στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ (Εγχ-2.2:6-8) - συνέβη επίσης και η εμπειρία της αναίρεσης αυτής της στιγμής. Αυτό που δεν έχει συμβεί ακόμη είναι ο λήπτης των αποφάσεων ο οποίος είναι άχρονος να επιλέξει να ξαναζήσει την αναίρεση.

Φανταστείτε μια βιβλιοθήκη από βίντεο με έναν σχεδόν άπειρο αριθμό βίντεο που περιέχει τις διαφορετικές πτυχές του συστήματος σκέψης του εγώ, καθώς και έναν σχεδόν άπειρο αριθμό βίντεο που αντικατοπτρίζουν τη διόρθωση αυτού του συστήματος σκέψης. Κάθε βίντεο του εγώ

είναι μια σκιά ενοχής, ενώ τα βίντεο του Αγίου Πνεύματος αντικατοπτρίζουν την άρση της ενοχής μέσω της συγχώρεσης. Όταν ο Ιησούς λέει παρακάτω ότι «το σενάριο είναι γραμμένο» (4:3), σκεφτείτε αυτές τις βιβλιοθήκες ως το σενάριο, και τον λήπτη των αποφάσεων να επιλέγει σε ποια βιβλιοθήκη θα έχει πρόσβαση.

Ένα βίντεο της βιβλιοθήκης του Αγίου Πνεύματος αντιπροσωπεύει την αποδοχή της Επανόρθωσης και εξαρτάται από εμάς πότε επιλέγουμε να ταυτιστούμε με την αλήθεια της. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας βοηθούν να εξοικονομήσουμε τον χρόνο που θα χρειαστεί για να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτή είναι η μόνη επιλογή που θα μας κάνει ευτυχισμένους. Το να εξοικονομήσουμε χρόνο, ίσως θυμάστε, είναι ο σκοπός του θαύματος:

Το θαύμα ελαχιστοποιεί την ανάγκη του χρόνου... Το θαύμα αναπληρώνει την μάθηση που σε άλλη περίπτωση θα χρειαζόταν χιλιάδες χρόνια.... Το θαύμα συντομεύει τον χρόνο καταρρίπτοντάς τον, εκμηδενίζοντας έτσι κάποια διαστήματα μέσα σε αυτόν. (Κ-1.ΙΙ.6:1,7,9)

(3:1-3) Η ώρα έχει ήδη οριστεί. Μπορεί να φαίνεται αυθαίρετη. Και όμως, δεν υπάρχει βήμα σε όλη την διαδρομή που να είναι τυχαίο.

Με άλλα λόγια, τίποτα δεν είναι τυχαίο. Το βίντεο για το πότε θα επιλέξουμε να αποδεχτούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας βρίσκεται ήδη στη βιβλιοθήκη του νου, όπως πράγματι βρίσκονται όλα τα βίντεο, όλα τα εσφαλμένα και όλα τα ορθά νοούμενα:

Ο Θεός έδωσε τον Δάσκαλό Του για να αντικαταστήσει αυτόν που έφτιαξες εσύ, όχι για να συγκρουστεί μαζί του. Και αυτό που Εκείνος θέλησε να αντικαταστήσει έχει αντικατασταθεί. Ο χρόνος διήρκεσε μόνο μια στιγμή μέσα στο νου σου, χωρίς καμία επίπτωση πάνω στην αιωνιότητα. Και έτσι όλος ο χρόνος είναι παρελθόν, και το καθετί είναι ακριβώς όπως ήταν πριν φτιαχτεί ο δρόμος που οδηγεί στο τίποτα. Ο μικρός χτύπος του χρόνου κατά τον οποίο έγινε το πρώτο λάθος, και όλα τα λάθη μέσα σ' αυτό το μοναδικό λάθος, περιείχε και την Διόρθωση γι' αυτό το λάθος, και όλων αυτών που ήλθαν μαζί με το πρώτο. Και μέσα σε εκείνη την μικρή στιγμή ο χρόνος έφυγε, γιατί αυτό ήταν όλο κι όλο που ήταν. Αυτό στο οποίο ο Θεός έδωσε απάντηση έχει απαντηθεί και εξαφανιστεί. (Κ-26.V.3)

Αυτό δεν σημαίνει, όπως πολλές φορές έχει συζητηθεί στο παρελθόν, ότι ο Θεός ορίζει το συγκεκριμένο τρόπο που γράφουμε ή επιλέγει για εμάς. Είναι ο δικός μας σχεδιασμός και η δική μας επιλογή, που γίνονται είτε με το εγώ είτε με το Άγιο Πνεύμα.

(3:4) Το κάθε βήμα έχει ήδη γίνει, παρόλο που ακόμα δεν έχει ξεκινήσει.

Το πρώτο μέρος της πρότασης αυτής αντικατοπτρίζει την ιδέα ότι όλα αυτά έχουν ήδη συμβεί και έχουν τελειώσει. Θυμόμαστε: «Αυτός ο κόσμος είχε τελειώσει εδώ και πολύ καιρό» (Κ-28.Ι.1:6). Η αποδοχή αυτής της αλήθειας είναι το βήμα που έχουμε ήδη κάνει, και «παρόλο που ακόμα δεν έχει ξεκινήσει» σημαίνει ότι εξακολουθούμε να επιλέγουμε να κοιμόμαστε, και ονειρευόμαστε ότι είμαστε εδώ, όπως μας θυμίζει αυτή η γνωστή πρόταση:

Βρίσκεσαι στην εστία στον Θεό, να ονειρεύεσαι την εξορία, απόλυτα όμως ικανός να ξυπνήσεις στην πραγματικότητα. (Κ-10.Ι.2:1)

(3:5-7) Διότι ο χρόνος φαίνεται πως πηγαίνει προς μία κατεύθυνση. Όμως κάνουμε ένα ταξίδι που ήδη έχει τελειώσει. Ωστόσο, φαίνεται σαν να έχει ένα μέλλον άγνωστο σε μας ακόμη.

Βιώνουμε τον χρόνο ως γραμμικό, όπου εκεί υπάρχει ένα παρελθόν, ένα παρόν και ένα μέλλον, στον οποίο κινούμαστε που πιστεύουμε ότι είναι ένα πνευματικό μονοπάτι που θα μας πάει στην εστία. Αυτό το απόσπασμα μας λέει - όπως πολλά άλλα - ότι αυτό το ταξίδι έχει ήδη τελειώσει. Στην

πραγματικότητα, δεν υπάρχει ταξίδι. Και πάλι όμως, όσο έχουμε την ψευδαίσθηση ότι είμαστε εδώ, έχουμε την ψευδαίσθηση ότι ο χρόνος και ο χώρος είναι αληθινά, όπως και η αμαρτία και η ενοχή. Έτσι κάθε τόσο ο Ιησούς χρειάζεται να μας υπενθυμίζει ότι όλα αυτά είναι μη πραγματικά, όπως κάνει στο παρακάτω απόσπασμα χρησιμοποιώντας την αλληγορία του χαλιού:

... Δεν είσαι δίχως ενοχή μέσα στον χρόνο, αλλά στην αιωνιότητα. Έχεις «αμαρτήσεις» στο παρελθόν, αλλά δεν υπάρχει παρελθόν. Το πάντα δεν έχει καμία κατεύθυνση. Ο χρόνος φαίνεται πως πηγαίνει προς μία κατεύθυνση, αλλά όταν φτάσεις στο τέλος του θα ξετυλιχτεί σαν μακρύ χαλί απλωμένο στο παρελθόν από πίσω σου, και θα εξαφανιστεί. Όσο πιστεύεις ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος θα περπατάς πάνω σε αυτό το χαλί, πιστεύοντας ότι οδηγεί στον θάνατο. Και το ταξίδι θα φαντάζει μακρύ και σκληρό και ανούσιο, διότι έτσι είναι. (Κ-13.Ι.3:2-7)

Όλοι περπατάμε σε αυτό το χαλί του χρόνου, χωρίς να συνειδητοποιούμε ότι οι ζωές μας είναι απατηλές: πηγαίνοντας από το πουθενά, μέσω του πουθενά, στο πουθενά. Πώς θα μπορούσε το ταξίδι να μην φαίνεται «μακρύ και σκληρό και ανούσιο»;

(4:1) Ο χρόνος είναι ένα κόλπο, ένα ταχυδακτυλουργικό τέχνασμα, μία τεράστια ψευδαίσθηση στην οποία φιγούρες πηγαиноέρχονται ως δια μαγείας.

Ο κόσμος του χρόνου και του χώρου δεν είναι παρά άλλο ένα κομμάτι της στρατηγικής του εγώ για να μας πείσει ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό είναι πραγματικός και τελικά ότι το πρόβλημα βρίσκεται έξω από εμάς στον κόσμο και όχι μέσα στο νου μας. Η παραπάνω πρόταση θυμίζει τις παρακάτω που είναι γνωστές από το κείμενο:

... Τι θα γινόταν αν αναγνώριζες ότι αυτός ο κόσμος είναι μια παραίτηση; Τι θα γινόταν αν καταλάβαινες πραγματικά ότι τον επινόησες εσύ; Τι θα γινόταν αν συνειδητοποιούσες ότι εκείνοι που φαίνονται ότι τριγυρνούν μέσα σ' αυτόν, αμαρτάνουν και πεθαίνουν, επιτίθενται και δολοφονούν και αυτοκαταστρέφονται, είναι εντελώς μη πραγματικοί; (Κ-20.VIII.7:3-5)

(4:2-3) Και όμως, υπάρχει ένα σχέδιο πίσω από τα φαινόμενα, που δεν αλλάζει. Το σενάριο είναι γραμμένο.

Το σχέδιο είναι η Επανόρθωση. Και πάλι, «το σενάριο είναι γραμμένο» σημαίνει ότι το σύστημα σκέψης του εγώ έχει ήδη συμβεί, μαζί με τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος. Στην πραγματικότητα, να το πούμε άλλη μια φορά, βρισκόμαστε έξω από τον χρόνο και τον χώρο, παρατηρώντας τα γεγονότα του κόσμου στο πεδίο μάχης των σωμάτων.

(4:4) Είναι καθορισμένο το πότε θα έρθει η εμπειρία να δώσει τέλος στις αμφιβολίες σου.

Το βίντεο που θα επιλέξουμε για να αποδεχτούμε την Επανόρθωση είναι ήδη εκεί - «είναι καθορισμένο» - και περιμένει την επιλογή μας για να το αναβιώσουμε, όπως βλέπουμε τώρα:

(4:5) Διότι εμείς μόνο βλέπουμε το ταξίδι από το σημείο που έχει τελειώσει, κοιτάζοντας πίσω προς αυτό, και φανταζόμαστε ότι το ξανακάνουμε γι' άλλη μια φορά επανεξετάζοντας ό,τι έχει περάσει.

Φανταστείτε ότι καθόμαστε σε έναν κινηματογράφο και παρακολουθούμε την ιστορία της ζωής μας να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια μας, ξεχνώντας ότι είμαστε στο κοινό. Αυτό δεν διαφέρει από την ψυχολογική μας ταύτιση με τους χαρακτήρες μιας πραγματικής ταινίας, όπου χάνουμε κάθε αίσθηση της χρονικής πραγματικότητας και ξεχνάμε ότι απλώς παρακολουθούμε το φανταστικό. Πράγματι, δεν παρακολουθούμε πια τους χαρακτήρες, έχουμε γίνει οι χαρακτήρες. Διαφορετικά δεν θα γελούσαμε ούτε θα κλαίγαμε, δεν θα είμασταν αγχωμένοι ούτε θα μας έπιανε κατάθλιψη ή ενθουσιασμός κατά τη διάρκεια της ταινίας. Η διαφορά όμως είναι ότι όταν τελειώνει η ταινία

επιστρέφουμε στη διάθεση που είχαμε πριν. Στην ταινία που λέμε ζωή μας, από την άλλη, δεν επιστρέφουμε ποτέ. Επομένως, ένα απόσπασμα σαν αυτό μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι παρατηρούμε αυτό που έχει ήδη συμβεί. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι όταν οι δικοί μας λήπτες των αποφάσεων κάθονται στο θέατρο μαζί με τον Ιησού, γίνονται παρατηρητές.

Τώρα επιστρέφουμε στην όραση:

(5:1-3) Ένας δάσκαλος δεν δίνει εμπειρία, διότι δεν την έμαθε. Του αποκαλύφθηκε την καθορισμένη στιγμή. Αλλά η όραση είναι το δώρο του.

Όπως είναι γραμμένο εδώ φαίνεται σαν να μας την αποκαλύπτει ο Θεός, το Άγιο Πνεύμα ή ο Ιησούς. Στην πραγματικότητα, η αγάπη είναι πάντα μαζί μας. *Εμείς* είμαστε αυτοί που επιλέγουν αν θα την θυμηθούμε ή όχι, που επιλέχθηκε «την καθορισμένη στιγμή» στην οποία θυμόμαστε ποιοι είμαστε ως παιδιά της αγάπης. Η εμπειρία ακολουθεί φυσικά αυτή την απόφαση, αλλά δεν μπορούμε να τη δώσουμε σε κανέναν. Διαφορετικά πνευματικά συστήματα και διαφορετικοί δάσκαλοι μπορεί να σας πουν ότι θα σας κάνουν να βιώσετε την Αγάπη του Θεού, αλλά όχι τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. «Το μόνο» που μπορούμε να κάνουμε είναι να υπενθυμίζουμε στους ανθρώπους ότι την επιλογή που κάναμε εκείνη την άγια στιγμή είναι η επιλογή που επίσης μπορούν να κάνουν. Αυτό είναι το νόημα της όρασης, που δίνουμε μέσω της συγχώρεσης. Μόλις αναιρεθεί το εγωικό σύστημα της σκέψης του διαχωρισμού μέσα από την όραση της συγχώρεσης που περιλαμβάνει τα πάντα, αποκαθιστούμε στην εγγενή επίγνωση του Εαυτού μας, την Αγάπη που έδωσε ο Θεός στη δημιουργία μας.

(5:4-6) Αυτό μπορεί να δοθεί κατευθείαν, γιατί η γνώση του Χριστού δεν είναι χαμένη, επειδή Αυτός έχει μια όραση που μπορεί να την δώσει στον κάθε ένα που την ζητά. Η Θέληση του Πατέρα και η δική Του είναι ενωμένες στην γνώση. Ωστόσο υπάρχει ένα όραμα το οποίο βλέπει το Άγιο Πνεύμα διότι το βλέπει και ο Νους του Χριστού.

Σε αυτό το μάθημα, όπως και στο προηγούμενο, ο Ιησούς ταυτίζει τον Χριστό με το Άγιο Πνεύμα, μια ταύτιση που βασίζεται στο πως λειτουργούν. Όσον αφορά τη θεολογία των Μαθημάτων, ο Χριστός βρίσκεται στον Ουρανό και δεν γνωρίζει για αυτόν τον κόσμο · έτσι ο Ιησούς κάνει μια ελεύθερη χρήση του όρου *Χριστός*. Σε άλλα σημεία μιλάει για το *πρόσωπο του Χριστού*, το σύμβολο της συγχώρεσης των Μαθημάτων, αν και στην πραγματικότητα ο Χριστός δεν έχει πρόσωπο. Εδώ, το *όραμα του Χριστού* είναι το ίδιο με την αντίληψη του Αγίου Πνεύματος, και ο Χριστός μοιράζεται τη δυαδική Του λειτουργία, που περιγράφεται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* σαν να βρίσκεται ανάμεσα στον Ουρανό (γνώση) και στο όνειρο (αντίληψη) (π.χ. Κ-6.ΙΙ.7). Έτσι, η όραση αναιρεί την αντίληψη της αμαρτίας και του διαχωρισμού που δεν υπήρξε ποτέ. Σε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο, ο Ιησούς εξετάζει την *όραση* στο πλαίσιο του να θέσουμε την *πίστη* μας στο Άγιο Πνεύμα, που οδηγεί στην *πεποίθηση* της αλήθειας του μηνύματός Του:

Η πίστη, η πεποίθηση και η όραση είναι τα μέσα με τα οποία επιτυγχάνεται ο στόχος της αγιότητας. Μέσω αυτών το Άγιο Πνεύμα σε οδηγεί στον πραγματικό κόσμο, και σε απομακρύνει από όλες τις ψευδαισθήσεις στις οποίες έχεις θέσει την πίστη σου. Αυτή είναι η δική Του κατεύθυνση, η μόνη που βλέπει ποτέ. Και όταν παρεκτρέπεσαι από την πορεία σου, Αυτό σου θυμίζει ότι δεν υπάρχει παρά μία κατεύθυνση. Η πίστη Του, η πεποίθησή Του και η όρασή Του είναι όλα για σένα. Και όταν εσύ τα έχεις δεχτεί ολοκληρωτικά στην θέση των δικών σου, δεν θα τα έχεις πλέον ανάγκη. Διότι η πίστη, η όραση και η πεποίθηση έχουν νόημα μόνο πριν φτάσεις στην κατάσταση της βεβαιότητας. Στον Ουρανό είναι άγνωστα. Ωστόσο, στον Ουρανό φτάνεις μέσω αυτών. (Κ-21.ΙΙΙ.4)

(6:1) Εδώ γίνεται η ένωση του κόσμου της αμφιβολίας και των σκιών με το άυλο.

Το «άυλο» είναι το Άγιο Πνεύμα, ή η αρχή της Επανόρθωσης που βρίσκεται έξω από το όνειρο, στο οποίο φέρνουμε το εσφαλμένο εγωϊκό σύστημα σκέψης «του κόσμου της αμφιβολίας και των σκιών». Το αποτέλεσμα είναι ο πραγματικός κόσμος, που περιγράφεται όμορφα στο κείμενο:

Αυτός ο κόσμος του φωτός, αυτός ο κύκλος της λαμπρότητας είναι ο πραγματικός κόσμος, όπου η ενοχή συναντιέται με την συγχώρεση. Εδώ ο εξωτερικός κόσμος γίνεται ορατός εκ νέου, δίχως την σκιά της ενοχής επάνω του. Εδώ συγχωρείσαι, διότι εδώ έχεις συγχωρήσει τους πάντες. Εδώ είναι η νέα αντίληψη, όπου τα πάντα είναι φωτεινά και λάμπουν με αθωότητα, εξαγνισμένα στο ύδωρ της συγχώρεσης, και καθαρά από κάθε κακιά σκέψη που έθεσες ποτέ πάνω τους. Εδώ δεν υπάρχει καμιά επίθεση εναντίον του Υιού του Θεού, και είσαι καλοδεχούμενος. (Κ-18.IX.9:1-5)

(6:2) Εδώ βρίσκεται ένα ήσυχο μέρος μέσα στον κόσμο, που έχει καθαγιαστεί από την συγχώρεση και από την αγάπη.

Εδώ βρίσκεται η διόρθωση της αντίληψης και η αναίρεση του εγώ:

Η συγχώρεση δεν φέρνει κανένα μικρό θαύμα για να το αποθέσει μπροστά από την πύλη του Ουρανού. Εδώ ο Υιός του Θεού ο Ίδιος έρχεται για να λάβει κάθε δώρο που τον φέρνει πιο κοντά στο σπίτι του. Ούτε ένα δεν χάνεται, και κανένα δεν θεωρείται πολυτιμότερο από κάποιο άλλο. Το κάθε ένα του υπενθυμίζει την Αγάπη του Πατέρα του με την ίδια βεβαιότητα όπως και τα άλλα. Και το καθένα τον διδάσκει ότι αυτό που φοβόταν το αγαπά περισσότερο. (Κ-26.IV.4:1-5)

(6:3-7) Εδώ συμφιλιώνονται όλες οι αντιθέσεις, διότι εδώ το ταξίδι τελειώνει. Η εμπειρία – που δεν μαθαίνεται, δεν διδάσκεται, και δεν είναι ορατή – απλά υπάρχει. Είναι πέρα από τον στόχο μας, διότι υπερβαίνει αυτό που χρειάζεται να πετύχουμε. Αυτό που μας αφορά τώρα είναι η όραση του Χριστού. Αυτό μπορούμε να το πετύχουμε.

Το ταξίδι τελειώνει στον πραγματικό κόσμο ή στην πύλη του Ουρανού, δεν είναι ο στόχος των Μαθημάτων να μας πάνε πέρα από αυτή, διότι δεν υπάρχει ισοδύναμο της αγάπης στον αντιληπτό κόσμο. Η αναίρεση του κόσμου είναι το μοναδικό σημείο που εστιάζει η συγχώρεση, το άλλο όνομα της οποίας είναι η όραση του Χριστού, που αντανακλά τη σκέψη της Επανόρθωσης ότι ο Υιός του Θεού δεν είναι διαχωρισμένος από την Πηγή Του. Δεν μου ζητείται λοιπόν να βιώσω ότι είστε ένα μαζί μου, αλλά να αρχίσω να μαθαίνω ότι εσείς και εγώ μοιραζόμαστε την ίδια ανάγκη, τον ίδιο σκοπό και τον ίδιο στόχο. Η όραση διδάσκει ότι εσείς και εγώ δεν διαφέρουμε καθόλου, μόνο επιφανειακά. Οι φαινομενικές διαφορές που μας κρατούν διαχωρισμένους μεταξύ μας υπάρχουν μόνο στο επίπεδο της μορφής, το οποίο είναι μέρος του σχεδίου του εγώ για να μας πείσει ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικότητα και η ενότητα είναι ψευδαίσθηση. Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* επομένως, είναι να μας διδάξουν ότι όλοι μοιραζόμαστε την ανάγκη να μάθουμε τη συγχώρεση. Εάν η πραγματικότητα είναι η ενότητα του Θεού και του Χριστού, η αντίληψη των διαφορών πρέπει να είναι μέρος της ψευδαίσθησης του εγώ. Οτιδήποτε μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε έναν κοινό σκοπό αντανακλά τη μη δυαδική αλήθεια της ενιαιότητάς μας στον Ουρανό.

(7:1-2) Η όραση του Χριστού έχει έναν νόμο. Δεν βλέπει κάποιο σώμα, και να το παρερμηνεύσει ως Υιό που δημιούργησε ο Θεός.

Αυτό δεν σημαίνει ότι μας ζητείται να αρνηθούμε το σώμα, αλλά να αρνηθούμε την ερμηνεία που δίνει το εγώ για το σώμα - να ενδίδουμε στην ιδιαιτερότητα ως τρόπο να μας κρατήσει διαχωρισμένους. Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα:

Η σωτηρία δεν σου ζητάει να βλέπεις το πνεύμα και να μην αντιλαμβάνεσαι το σώμα. Απλά σου ζητάει αυτό να είναι η επιλογή σου. Γιατί μπορείς να βλέπεις το σώμα χωρίς βοήθεια, αλλά δεν

καταλαβαίνεις πώς να κοιτάς έναν κόσμο χωρίς από αυτό. Τον δικό σου κόσμο είναι που θα καταργήσει η σωτηρία, και θα σε αφήσει να δεις έναν άλλο κόσμο που τα μάτια σου δεν θα μπορούσαν να βρουν ποτέ. (Κ-31.VI.3:1-4)

Έτσι βλέπω το σώμα, αλλά δεν του δίνω τη δύναμη που του έδινα στο παρελθόν. Δεν βλέπω το σώμα ως την πηγή της ευχαρίστησης ή του πόνου μου, αλλά απλά ως μια έκφραση σκέψης. Επομένως, αν βλέπω το δικό σας σώμα ως έκφραση ενοχής ή αμαρτίας, είναι επειδή έχω προβάλλει αυτή τη σκέψη από το νου μου προς εσάς. Θα το ξαναπούμε, αυτό μπορεί να διδαχθεί, το να βιώσουμε την αγάπη που βρίσκεται πέρα από την όραση εμφανίζεται απλά όταν έχουν φύγει οι παρεμβολές για την θύμησή της.

(7:3) Βλέπει ένα φως πέρα από το σώμα · μια ιδέα πέρα από αυτό που μπορεί να αγγιχτεί, μια αγνότητα που δεν κηλιδώνεται από σφάλματα, αξιοθρήνητα λάθη, και τρομακτικές σκέψεις ενοχής από όνειρα αμαρτίας.

Το πρόβλημα είναι ότι κατά την αρχική στιγμή επιλέξαμε τη μικροσκοπική τρελή ιδέα, την ερμηνεία του εγώ, αντί για την ερμηνεία του Αγίου Πνεύματος. Ομοίως, το πρόβλημα μέσα στο όνειρο της ζωής μας είναι ότι επιλέγουμε την ερμηνεία που δίνει το εγώ για το σώμα, το οποίο αναπόφευκτα μας κάνει να πιστεύουμε ότι θα μας δώσει αυτό που χρειαζόμαστε - το ιδιαίτερο μίσος, στο οποίο κάνω τους άλλους τα εξιλαστήρια θύματα για να διατηρήσω την αθωότητά μου και τη δική τους ενοχή · ή την ιδιαίτερη αγάπη, στην οποία χρησιμοποιώ κάποιον άλλον για να καλύψω μια ανάγκη που ο Θεός δεν μπορεί να καλύψει. Όπως και να 'χει, το σώμα συμβολίζει την αμαρτία, και επομένως του αξίζει επίθεση. Όμως όταν βλέπουμε μέσα από τα μάτια του Ιησού, βλέπουμε πέρα από τη μορφή που έχει το φαινομενικά συμπαγές σκότος της αμαρτίας, στο περιεχόμενο του καλέσματος του φωτός:

Αν μόνο αναγνώριζες πόσο λίγα είναι αυτά που στέκουν ανάμεσα σε σένα και την επίγνωση της ένωσής σου με τον αδελφό σου! Μην πλανάσαι από τις ψευδαισθήσεις μεγέθους, πυκνότητας, βάρους, στερεότητας και σταθερότητας των θεμελίων που παρουσιάζουν. Ναι, στα μάτια του σώματος φαίνεται σαν ένα τεράστιο συμπαγές σώμα, ακλόνητο όπως είναι το βουνό. Ωστόσο, μέσα σου είναι μια δύναμη την οποία καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να της αντισταθεί. Αυτό το σώμα είναι ακλόνητο μόνο φαινομενικά · αυτή η δύναμη είναι ακαταμάχητη στ' αλήθεια. Τι μπορεί, λοιπόν, να συμβεί αν αυτά συναντηθούν; Μπορεί η ψευδαίσθηση του αμετακίνητου να αμύνεται για πολύ καιρό ακόμη ενάντια σε αυτό που ήσυχια την διαπερνά και συνεχίζει παρά πέρα; (Κ-22.V.5)

Και πάλι, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε τα σώματά μας, αλλά να τα δούμε ως τάξεις στις οποίες επιλέγουμε τον δάσκαλο που θα μας βοηθήσει να μάθουμε ότι αυτό που βιώνουμε εξωτερικά προέρχεται από την απόφαση που πήραμε μέσα μας.

(7:4-5) Δεν βλέπει διαχωρισμό. Και τους βλέπει όλους, κάθε περίπτωση, όλα τα συμβάντα και όλα τα γεγονότα, χωρίς την παραμικρή εξασθένιση του φωτός που βλέπει.

Η όραση του Χριστού μάς βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν έχουμε ξεχωριστά συμφέροντα - δεν καλύπτουμε τις ανάγκες μας σε βάρος κάποιου άλλου. Είναι κρίσιμο να καταλάβουμε - όπως βλέπουμε στην δεύτερη πρόταση - πως αυτό δεν σημαίνει ότι με την όραση του Χριστού δεν βλέπουμε τον κόσμο και το σώμα. Τα μάτια μας συνεχίζουν να τα βλέπουν, αλλά βλέπουν τώρα μέσα από τα «μάτια» ενός διαφορετικού Δασκάλου. Αντί να επιλέξουμε την ερμηνεία του εγώ για τον κόσμο που βλέπουμε - συνεχώς μια μορφή ιδιαιτερότητας - επιλέγουμε την ερμηνεία του Αγίου Πνεύματος, που μας βλέπει όλους να βαδίζουμε σε ένα κοινό μονοπάτι έχοντας έναν κοινό στόχο. Το αν η διαδρομή διαφέρει ως προς τη μορφή δεν έχει σημασία. Είμαστε όλοι εδώ επειδή πιστέψαμε τα ψέματα του εγώ και όλοι θέλουμε απεγνωσμένα να αποδειχθεί ότι κάνουμε λάθος.

Το ακόλουθο απόσπασμα, που γράφτηκε την Πρωτοχρονιά, είναι η προσευχή του Ιησού προς εμάς για να κάνουμε μια νέα αρχή - από τον διαχωρισμό στην ενιαιότητα:

Αυτή είναι η ώρα που πολύ σύντομα θα γεννηθεί ένας νέος χρόνος από την ώρα του Χριστού... Πες, λοιπόν, στον αδελφό σου:

Σε προσφέρω στο Άγιο Πνεύμα ως μέρος του εαυτού μου. Γνωρίζω ότι θα απελευθερωθείς, εκτός κι αν θέλω να σε χρησιμοποιήσω για να φυλακίσω τον εαυτό μου. Στο όνομα της ελευθερίας επιλέγω την απελευθέρωσή σου, διότι αναγνωρίζω ότι θα απελευθερωθούμε μαζί...

Κάνε αυτό τον χρόνο διαφορετικό κάνοντας τα πάντα ίδια. Και άφησε όλες σου τις σχέσεις να γίνουν άγιες για σένα. (Κ-15.ΧΙ.10:1,4-7, 11-12)

(8:1) Αυτό μπορεί να διδαχθεί · και πρέπει να διδαχθεί από όλους όσους την πετυχαίνουν.

Επιστρέφουμε στο θέμα του μαθήματος: «μαθαίνω να δίνω όπως λαμβάνω». Αν θέλετε να μάθετε το μάθημα της συγχώρεσης, πρέπει να δίνετε το παράδειγμα. Κάθε φορά που έχετε πικρίες, είστε αναστατωμένοι ή πιστεύετε ότι η σωτηρία προέρχεται από εξωτερικούς παράγοντες, απλά δηλώνετε ότι δεν θέλετε να μάθετε, γιατί δεν θέλετε να βιώσετε αυτό που υπονοεί το μάθημα. Το να μάθετε τη συγχώρεση σημαίνει να καταλάβετε ότι η ιδιαιτερότητά σας και η ατομικότητά σας όχι μόνο δεν είναι αυτό που νομίζατε · δεν είναι απολύτως τίποτα. Αυτό θα το διδάσκετε με το παράδειγμα, και η ισότητα του να διδάσκουμε και να μαθαίνουμε είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα:

Ένας καλός δάσκαλος αποσαφηνίζει τις δικές του ιδέες και τις ενδυναμώνει διδάσκοντάς τες. Δάσκαλος και μαθητής είναι ίδιοι στην μαθησιακή διαδικασία. Βρίσκονται στο ίδιο βαθμίδα μάθησης, κι αν δεν μοιράζονται τα μαθήματά τους τότε δεν θα είναι πειστικά. (Κ-4.Ι.1-3)

*Οι ρόλοι της διδασκαλίας και της μάθησης είναι στη πραγματικότητα αντεστραμμένοι στη σκέψη του κόσμου... Τα μαθήματα... τονίζουν ότι το να διδάσκεις **είναι** το να μαθαίνεις, έτσι ώστε ο δάσκαλος και ο μαθητής είναι το ίδιο...*

Το να διδάσκεις σημαίνει να δίνεις το παράδειγμα... Από το δικό σου παράδειγμα μαθαίνουν οι άλλοι, αλλά και εσύ... Δεν γίνεται να δίνεις σε κάποιον άλλον, παρά μόνο στον εαυτό σου, και αυτό το μαθαίνεις μέσω της διδασκαλίας. (Εγχ-εισ.1:1,5· 2:1,3,6)

Είναι σημαντικό να γνωρίζετε ότι οι δικές σας σκέψεις που αφορούν την ιδιαιτερότητα δεν είναι το πραγματικό πρόβλημα, το οποίο εξαρτάται από την απόφαση του νου να μην μάθει τα μαθήματα του Ιησού - ο νους να έχει δίκιο και ο Ιησούς να κάνει λάθος. Αυτό το αποδεικνύεις κρίνοντας ότι ο κόσμος είναι ένα τρομερό μέρος στο οποίο συμβαίνουν τρομερά πράγματα ή ένα υπέροχο μέρος στο οποίο συμβαίνουν υπέροχα πράγματα. Όμως, αυτά δεν είναι παρά οι αντίθετες όψεις του ίδιου νομίσματος του εγώ, όπως είδαμε στο Μάθημα 155.

(8:2) Δεν απαιτεί παρά την αναγνώριση ότι ο κόσμος δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα που να μπορεί να συγκριθεί έστω και αμυδρά με αυτό σε αξία · ούτε μπορεί να ορίσει ένα στόχο που δεν θα εξαφανιστεί αμέσως μόλις αυτό γίνει αντιληπτό.

Με άλλα λόγια, συνειδητοποιείτε ότι τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν θα σας κάνει πιο ευτυχισμένους από την όραση του Χριστού. Δεν είναι μια αφηρημένη αρχή, αλλά μια αρχή που πρέπει να βιώσετε συγκεκριμένα στην καθημερινή σας ζωή. Το να μοιράζεσαι την όραση του Χριστού σημαίνει να μην βλέπεις ότι οι ανάγκες σου είναι διαχωρισμένες από κανενός άλλου. Προσπαθήστε να έχετε επίγνωση των δυσδιάκριτων μορφών ιδιαίτερης αγάπης και ιδιαίτερου μίσους μέσα στις οποίες προσπαθείτε να αμυνθείτε ενάντια στο να μάθετε αυτή την αρχή, προσπαθώντας να αποδείξετε ότι εσείς έχετε δίκιο και ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* κάνουν λάθος.

(8:3-4) Και αυτό δίνεις σήμερα: Μην βλέπεις κανέναν σαν σώμα. Χαιρέτισέ τον ως Υιό του Θεού που είναι, αναγνωρίζοντας ότι είναι ένα μαζί σου σε αγιότητα.

Όπως έχουμε ήδη συζητήσει, ο Ιησούς δεν εννοεί κυριολεκτικά να μην βλέπουμε το σώμα. Αυτό που δεν θέλει να βλέπουμε είναι ότι το εγώ βλέπει το σώμα ως αμαρτωλό, διδάσκοντάς μας αντ' αυτού να βλέπουμε μέσα από τα δικά του μάτια:

Η αθωότητα του αδελφού σου σου δίδεται μέσα σε λαμπερό φως, για να κοιτάς με την όραση του Αγίου Πνεύματος και να χαίρεσαι μαζί Του. Διότι η ειρήνη θα έρθει σε όλους όσους την ζητούν με πραγματικό πόθο και ειλικρίνεια σκοπού, που μοιράζονται με το Άγιο Πνεύμα και είναι ένα μαζί Του σε αυτό που είναι η σωτηρία. Να είσαι πρόθυμος, λοιπόν, να δεις τον αδελφό σου αναμάρτητο, έτσι ώστε ο Χριστός να μπορέσει να εμφανιστεί στην όρασή σου και να σου δώσει χαρά. Και μην θέτεις αξία στο σώμα του αδελφού σου, το οποίο τον κρατά στις ψευδαισθήσεις για το τι είναι. (Κ-20.VIII.3:1-4)

Η επόμενη παράγραφος επεκτείνει την πρώτη αρχή των θαυμάτων: *δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα*. Όλα τα προβλήματα είναι ίδια, διότι προέρχονται από μια σκέψη. Ο αναγνώστης μπορεί να ανατρέξει στη συζήτησή μας για τα Μαθήματα 79 και 80, στα οποία ο Ιησούς τονίζει ότι υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα - ο διαχωρισμός - και μία λύση - η Επανόρθωση:

(9:1-3) Έτσι συγχωρούνται όλες οι αμαρτίες του, διότι η όραση του Χριστού έχει αυτή την δύναμη να τις παραβλέπει όλες. Με την συγχώρεσή Του αυτές φεύγουν. Και εφόσον δεν τις βλέπει ο Ένας απλά εξαφανίζονται, διότι το όραμα της αγιότητας που βρίσκεται πέρα από αυτές έρχεται να πάρει την θέση τους.

Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι ο φυσικός κόσμος εξαφανίζεται, αλλά ότι παύετε να ταυτίζεστε με το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού - την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο - και έτσι δεν θα βιώνετε πλέον τον κόσμο που προέκυψε από αυτό. Σε εκείνη την άγια στιγμή της ορθά νοούμενης απόφασης το σώμα δεν υπάρχει. Τα μάτια του σώματος θα συνεχίσουν να το βλέπουν, αλλά το «εσύ» που βλέπει δεν θα υπάρχει πια, διότι έχετε βγει έξω από το όνειρο. Πραγματικότητάς σας έχει γίνει η αγάπη του Ιησού και όχι οτιδήποτε βρίσκεται στον κόσμο. Με αυτόν τον τρόπο όλα τα προβλήματα εξαφανίζονται επειδή προήλθαν από την πίστη στο διαχωρισμό. Εάν ξαναενωθείτε μέσω του Αγίου Πνεύματος με τον Θεό, δεν υπάρχει η αμαρτία του διαχωρισμού. Επομένως, εάν καθορίσετε τα προβλήματα ως διαχωρισμό, και κατά την άγια στιγμή δεν είστε διαχωρισμένοι, δεν μπορούν να υπάρχουν προβλήματα και αμαρτία. Σε εκείνη τη στιγμή ο κόσμος επίσης θεραπεύεται.

(9:4-6) Δεν έχει σημασία τι μορφή πήραν, ή πόσο τεράστιες φάνταζαν, ούτε σε ποιον φαινόταν ότι έκαναν κακό. Δεν υφίστανται πια. Και όλες οι επιδράσεις που φάνηκαν να έχουν φεύγουν κι αυτές μαζί τους, ακυρώνονται για να μην ισχύσουν ποτέ πια.

Η μορφή που έχει το πρόβλημα, η μορφή που έχει η έκσταση ή ο πόνος, δεν έχει σημασία. Τη στιγμή που βγαίνεις έξω από το όνειρο, η μορφή χάνεται. Ο τρόπος είναι απλός, όπως η λογική εξηγεί τώρα:

Η λογική θα σου πει ότι η μορφή του σφάλματος δεν είναι αυτή που το κάνει λάθος. Αν αυτό που κρύβει η μορφή είναι ένα λάθος, η μορφή δεν μπορεί να εμποδίσει την διόρθωση. Τα μάτια του σώματος βλέπουν μόνο την μορφή. Δεν μπορούν να δουν πέρα από αυτό που κατασκευάστηκαν να βλέπουν. Και κατασκευάστηκαν για να κοιτάζουν το σφάλμα και όχι πιο πέρα από αυτό. Η αντίληψή τους είναι πραγματικά παράξενη, διότι μπορούν να βλέπουν μόνο ψευδαισθήσεις, ανίκανα να κοιτάζουν πέρα από το γρανιτένιο εμπόδιο της αμαρτίας, σταματώντας στην εξωτερική μορφή του τίποτα. Όλα είναι αληθινά γι' αυτή την παραμορφωμένη μορφή όρασης που κοιτάζει την εξωτερική

μορφή των πάντων, βλέποντας τον τοίχο που στέκεται ανάμεσα σε σένα και την αλήθεια. Όμως πώς μπορεί η όραση που σταματά στο τίποτα, σαν να ήταν συμπαγής τοίχος, να δει αληθινά; Την σταματά η μορφή, που έχει φτιαχτεί για να εγγυηθεί ότι τίποτα άλλο εκτός από την μορφή δεν θα γίνει αντιληπτό. (Κ-22.III.5)

Μέσα στο όνειρο της μορφής, η ευχαρίστηση και ο πόνος είναι αρκετά αληθινά. Όταν βρίσκεστε έξω από αυτό όμως, το σώμα κυριολεκτικά δεν υπάρχει, πράγμα που η όραση του Χριστού μας βοηθά να καταλάβουμε. Το να πετύχουμε πλήρως αυτή την κατάσταση είναι ο πραγματικός κόσμος, σε αντίθεση με τις άγιες στιγμές όπου ο νους μας εξακολουθεί να παρουσιάζει διακυμάνσεις και ο φόβος της συγχώρεσης μας οδηγεί πίσω στις ανίερες στιγμές της αμαρτίας του εγώ.

(10) Έτσι μαθαίνεις να δίνεις καθώς λαμβάνεις. Κι έτσι η όραση του Χριστού βλέπει κι εσένα. Αυτό το μάθημα δεν είναι δύσκολο να το μάθεις, αν θυμηθείς ότι στον αδερφό σου δεν βλέπεις παρά τον εαυτό σου. Αν αυτός είναι χαμένος μέσα στην αμαρτία, τότε χαμένος πρέπει να είσαι κι εσύ · αν βλέπεις το φως μέσα του, οι αμαρτίες σου συγχωρούνται από εσένα τον ίδιο. Κάθε αδερφός που συναντάς σήμερα σου παρέχει άλλη μια ευκαιρία να αφήσεις την όραση του Χριστού να λάμψει πάνω σου, και να σου προσφέρει την ειρήνη του Θεού.

Το θέμα είναι τόσο απίστευτα απλό που είναι εκπληκτικό το πόσο συχνά το ξεχνάμε. Αν μπορούσαμε πραγματικά να έχουμε επίγνωση ότι κάθε κρίση που κάνουμε και κρατάμε ενάντια σε κάποιον είναι μια κρίση εναντίον μας, το οποίο μας κρατά έξω από τη Βασιλεία, ποτέ δεν θα κρίναμε. Όμως η αμνησία είναι ένα βασικό όπλο του εγώ, και έτσι ξεχνάμε ότι είμαστε ένα, και ότι - κυριολεκτικά - ο τρόπος που βλέπουμε, βιώνουμε και αντιδρούμε προς κάποιον άλλον αντανakλά μια επιλογή που κάνουμε για τον εαυτό μας. Και πάλι, αν αναγνωρίζαμε ότι κάθε φορά που στενοχωριόμαστε - πολύ ή λίγο - αντανakλούμε μια απόφαση να κρατήσουμε τους εαυτούς μας διαχωρισμένους από την αγάπη, δεν θα κάναμε επίθεση. Έτσι χρειαζόμαστε ένα μάθημα και έναν δάσκαλο για να μας εξηγήσει ότι κρίνουμε συνεχώς γιατί ακριβώς αυτό το οποίο φοβόμαστε είναι η αγάπη - στην παρουσία της η ιδιαιτερότητα και η μοναδικότητά μας φεύγουν, καθώς και η διαχωρισμένη μας ύπαρξη.

Είναι σημαντικό να γνωρίζω τη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στον τρόπο με τον οποίο βιώνω τους ανθρώπους και τον εαυτό μου, και το αποτέλεσμα που υποβόσκει. Όταν επιλέγω να δω κάποιον άλλο ως διαφορετικό από εμένα, επιδιώκω να αποδείξω ότι εγώ έχω δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος. Δεν με νοιάζει πόσο μίζερος είμαι, γιατί η ίδια η δυστυχία μου θα αποδείξει ακόμη περισσότερο ότι αυτό κάποιος άλλος το έκανε σε μένα. Επομένως, κατά τη διάρκεια της ημέρας πρέπει να δίνω ιδιαίτερη προσοχή στο πώς αντιδρώ με τους ανθρώπους και τις καταστάσεις, και στη συνέχεια να δω το πώς αυτές οι αντιδράσεις προσφέρουν την ευκαιρία να θυμηθώ την απόφαση του νου την οποία ξέχασα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι χρήσιμο να βλέπουμε τον κόσμο σαν μια αίθουσα διδασκαλίας και να αναπτύξουμε μια σχέση με τον Ιησού. Η διδασκαλία του μου θυμίζει ότι το να βιώνω μαζί σας αντικατοπτρίζει άμεσα αυτό που έχω βιώσει μαζί του. Αν νιώθω ένα με σας - ότι δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο ανάμεσά μας - γνωρίζω ότι δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο ανάμεσα σε μένα και εκείνον. Από την άλλη, όταν βλέπω διαφορές ανάμεσά μας - ότι το σώμα σας έχει αυτό που θέλω ή μισώ - γνωρίζω ότι έχω μια σκέψη που λέει ότι είμαι διαχωρισμένος από τον Ιησού, και επομένως είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό.

(11:1-2) Δεν έχει σημασία πότε θα έρθει η αποκάλυψη, γιατί αυτό δεν έχει να κάνει με τον χρόνο. Όμως ο χρόνος έχει ακόμα ένα δώρο να δώσει, στο οποίο η αληθινή γνώση αντανakλάται με ένα τρόπο τόσο ακριβή που η εικόνα της μοιράζεται την αόρατη αγιότητά της · η ομοιότητά της λάμπει με την αθάνατη αγάπη της.

Ο Ιησούς λέει ότι δεν χρειάζεται να ανησυχούμε για τον Θεό ή να δίνουμε προσοχή στον Ουρανό, την αγάπη ή την αλήθεια. Αντίθετα, θα πρέπει να εστιάσουμε στις εμπειρίες μας μέσα στο όνειρο. Όταν κάνουμε πραγματικό το σύστημα σκέψης του, δίνουμε ένα δώρο στο εγώ. Ωστόσο, με τον Ιησού ως δάσκαλό μας, δίνουμε στον εαυτό μας το δώρο της συνειδητοποίησης ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι μια φυλακή, αλλά μια στοργική αίθουσα διδασκαλίας που θα μας οδηγήσει ευγενικά στην εστία. Στο τέλος των δέκα χαρακτηριστικών που έχουν οι δάσκαλοι του Θεού μας καθοδηγεί με παρόμοιο τρόπο - να μην εστιάζουμε στην πραγματικότητα :

Μπορεί να έχεις παρατηρήσει ότι ο κατάλογος των χαρακτηριστικών των δασκάλων του Θεού δεν περιλαμβάνει πράγματα που είναι κληρονομιά του Υιού του Θεού. Όροι όπως αγάπη, αθωότητα, τελειότητα, γνώση και αιώνια αλήθεια δεν εμφανίζονται ανάμεσα σε αυτά. Θα ήταν ανάρμοστοι εδώ. Αυτό που έχει δώσει ο Θεός είναι τόσο πιο πέρα από το περιεχόμενο αυτών των μαθημάτων που η μάθηση εξαφανίζεται στην παρουσία του. (Εγχ-4.Χ.3:1-4)

Έτσι, ουσιαστικά, ο Ιησούς μας λέει: «Αντί να εστιάσετε στην αλήθεια, εστιάστε στον κόσμο που φτιάξατε για να κρατήσετε μακριά την αγάπη. Αυτή είναι ώρα της συγχώρεσης της δικής σας αίθουσας διδασκαλίας, στην οποία μαθαίνετε να δέχεστε την αθάνατη αγάπη που είναι το δώρο που δίνει ο Θεός σε σας».

(11:3-4) Σήμερα ασκούμαστε να βλέπουμε με τα μάτια του Χριστού. Και με τα ιερά δώρα που δίνουμε, η όραση του Χριστού βλέπει κι εμάς.

Ο σκοπός που έχουμε κάθε μέρα είναι να έχουμε επίγνωση ότι επιθυμούμε την όραση, και να εξασκούμε το μάθημα όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να το ξεχάσουμε. Κλείνουμε με τις δύο τελευταίες στροφές του υπέροχου ποιήματος της Helen, «Το Ήσυχο Όνειρο», ένα όμορφο πορτρέτο της όρασης του Χριστού, το δώρο της ειρήνης που προσφέρει ο Ιησούς για να μας επιστρέψει στην Αγάπη του Πατέρα μας:

Υπάρχει ένα φως που λάμπει σ' αυτόν τον κόσμο,

Και κρίνει όπως θα έκρινε ο Χριστός.

Δεν υπάρχει καμία καταδίκη σε αυτό. Αυτός

Το βλέπει αναμάρτητο, στο φως που λάμπει

Από το Δικό Του πρόσωπο. Η όρασή του βλέπει

Τη σίγουρη αντανάκλαση της Αγάπης του Πατέρα Του.

Η εικόνα ανακαλεί τη μνήμη Του.

Ποιο κακό μπορεί να μείνει στον κόσμο

Που το βλέπει η όραση του Χριστού; Και τι ακόμα θα μπορούσε

Να φαίνεται σε μένα σαν φοβισμένο, με το φως

Της τελειότητάς Του πάνω του; Τι θα μπορούσε να διδάξει

Σε μένα ότι η λύπη έχει αιτία ή πως ο θάνατος είναι αληθινός;

Βοήθησέ με να συγχωρήσω τον κόσμο. Η ειρήνη που Εσύ δίνεις

Θα μου δοθεί στη συγχώρεσή μου.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 65)

**Μια απέραντη ψευδαίσθηση: Ο χρόνος σύμφωνα με τα Μαθήματα Θαυμάτων. «From Time to Timelessness» (CD); «The Time Machine» (CD, DVD).*

ΜΑΘΗΜΑ 159

Δίνω τα θαύματα που έχω λάβει

Διευρύνοντας το προηγούμενο μάθημα, ο Ιησούς διδάσκει την ενότητα που υπάρχει στο να δίνεις και να λαμβάνεις και το πώς αυτό αντανάκλα την όραση του Χριστού. Επιπρόσθετα θα μιλήσουμε και για τον πραγματικό κόσμο.

(1:1-2) Κανένας δεν μπορεί να δώσει κάτι που δεν έχει λάβει. Για να δώσεις ένα πράγμα χρειάζεται πρώτα να το έχεις στην κατοχή σου.

Εάν έχω λάβει ενοχή από το εγώ μου, ο νόμος της προβολής υπαγορεύει ότι πρέπει επίσης να τη δώσω. Εάν έχω αποδεχτεί την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος, αυτή - ή την αντανάκλασή της - είναι που πρέπει επίσης να δώσω, μέσω επέκτασης. Είτε εξετάζουμε την αγάπη είτε την ενοχή, είναι γεγονός ότι πρέπει να την έχω πριν μπορέσω να τη δώσω · και αν τη δώσω, πρέπει επίσης να τη λάβω.

(1:3-6) Εδώ συμφωνούν οι νόμοι του Ουρανού και του κόσμου. Αλλά εδώ επίσης διαχωρίζονται. Ο κόσμος πιστεύει ότι για να έχεις ένα πράγμα στην κατοχή σου, πρέπει να το κρατήσεις. Η σωτηρία διδάσκει διαφορετικά.

Το να δίνεις και το να λαμβάνεις δεν είναι το ίδιο στον κόσμο. Θυμηθείτε τον *τέταρτο νόμο του χάους* - έχεις αυτό που έχεις πάρει (Κ-23.ΙΙ.9:1-4). Εάν το έχω πάρει από εσάς, εσείς δεν το έχετε. Η αλήθεια ωστόσο, είναι ότι αν έχω λάβει - μια επίθεση - ενισχύω την αρχική επίθεση στον εαυτό μου. Επομένως, για το εγώ το να δίνεις και το να λαμβάνεις βασίζονται στον διαχωρισμό, ενώ για το Άγιο Πνεύμα βασίζονται στην αρχή της Επανόρθωσης.

(1:7-8) Το να δίνεις είναι ο τρόπος να αναγνωρίζεις ότι έχεις λάβει. Είναι η απόδειξη ότι αυτό που έχεις είναι δικό σου.

Για να αναγνωρίσω αυτό που έχω επιλέξει για τον εαυτό μου - τον φόβο του εγώ ή την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος - πρέπει να γνωρίζω αυτό που δίνω στους άλλους. Αν δώσω σύγκρουση ή ενοχή, αυτό λαμβάνω στο νου μου, μέσω της επιλογής μου. Αν είμαι ευγενικός, καλοσυνάτος και συγχωρητικός, αυτό είναι που έχω επιλέξει και που λαμβάνω. Το ακόλουθο απόσπασμα απεικονίζει πολύ όμορφα το γεγονός ότι η προβολή δημιουργεί την αντίληψη:

Η καταδίκη είναι η κρίση σου για τον εαυτό σου, και αυτήν θα προβάλλεις πάνω στον κόσμο. Αν τον βλέπεις σαν καταραμένο το μόνο που θα βλέπεις είναι αυτό που έκανες για να βλάψεις τον Υιό του Θεού. Αν βλέπεις τον όλεθρο και την καταστροφή, τότε προσπάθησες να τον σταυρώσεις. Αν βλέπεις αγιότητα κι ελπίδα, τότε ενώθηκες με το Θέλημα του Θεού για να τον ελευθερώσεις. Δεν

υπάρχει άλλη επιλογή εκτός από αυτές τις δύο. Και θα δεις την απόδειξη της επιλογής που έκανες, και θα μάθεις από αυτή να αναγνωρίζεις τι επέλεξες. Το μόνο που σου δείχνει ο κόσμος που βλέπεις είναι πόση χαρά έχεις επιτρέψει στον εαυτό σου να βλέπει μέσα σου, και να την δέχεται ως δική σου. Και, αν αυτό είναι το νόημά του, τότε η δύναμη να του δώσεις χαρά πρέπει να βρίσκεται μέσα σου. (Κ-21.εισ.2)

Επομένως, ό,τι λαμβάνουμε - καταδίκη ή συγχώρεση, καταστροφή ή χαρά - βρίσκεται μέσα στη δύναμη που έχει ο νους μας να επιλέγει. Ο Ιησούς συνεχίζει να μιλά γι' αυτή τη σημαντική αρχή:

(2) Καταλαβαίνεις ότι έχεις θεραπευτεί όταν προσφέρεις θεραπεία. Δέχεται ότι η συγχώρεση έχει επιτευχθεί σε σένα όταν συγχωρείς. Αναγνωρίζεις στον αδερφό σου τον εαυτό σου, κι έτσι αντιλαμβάνεσαι ότι είσαι ολοκληρωμένος. Δεν υπάρχει θαύμα που δεν μπορείς να δώσεις, γιατί όλα σου έχουν δοθεί. Υποδέξου τα τώρα ανοίγοντας το θησαυροφυλάκιο του νου σου όπου φυλάσσονται, και χάρισε τα.

Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στο νου μας είναι η πηγή όλων των θαυμάτων. Ανοίγουμε την αποθήκη Του για να δεχθούμε τα θαύματα με το να αλλάξουμε την εσφαλμένη απόφασή μας, αναγνωρίζοντας με ευγνωμοσύνη πως ο Ιησούς έχει δίκιο και εμείς κάναμε λάθος - για τα πάντα. Πράγματι, έχουμε καταλήξει να αναγνωρίσουμε και αποδεχόμαστε ότι «Η συγχώρεση είναι το κλειδί της ευτυχίας» (Εργ.121), και ότι ο τρόπος για να θυμόμαστε τον Θεό είναι «να αντιλαμβανόμαστε τη θεραπεία του αδελφού μας ως τη θεραπεία του εαυτού μας...» (Κ-12.ΙΙ.2:9).

(3:1-2) Η όραση του Χριστού είναι ένα θαύμα. Έρχεται από κάπου πολύ πέρα από την ίδια, διότι αντανakλά αιώνια αγάπη και αναγέννηση αγάπης που δεν πεθαίνει ποτέ, αλλά μόνο είχε συγκαλυφθεί.

Η σκέψη της αιώνιας αγάπης είναι ήδη παρούσα στο νου μας, μέσω του Αγίου Πνεύματος. Αλλά περιμένει να επιλέξουμε το θαύμα της συγχώρεσης, την αντανάκλαση του Ουρανού στη γη.

(3:3) Η όραση του Χριστού απεικονίζει τον Ουρανό, διότι βλέπει έναν κόσμο τόσο όμοιο με τον Ουρανό που ό,τι ο Θεός έχει δημιουργήσει τέλειο μπορεί να καθρεπτιστεί εκεί.

Ο Ιησούς μιλάει εδώ για τον πραγματικό κόσμο. Ο πραγματικός κόσμος δεν είναι ο Ουρανός αλλά ο καθρέφτης του, στον οποίο έχουμε αποδεχθεί την Επανόρθωση για τον εαυτό μας και βρισκόμαστε έξω από το όνειρο, συνειδητοποιώντας ότι όλα όσα συμβαίνουν στον κόσμο και στο νου που έφτιαξε τον κόσμο, είναι απατηλά. Αυτό το μαθαίνουμε απαλά και σταδιακά, καθώς διδασκόμαστε να ανταλλάσσουμε τους εφιάλτες της κρίσης και της λύπης μας με τα χαρούμενα όνειρα της ειρήνης και της αγάπης του Αγίου Πνεύματος:

Πρώτα θα ονειρευτείς την ειρήνη, κι έπειτα θα ξυπνήσεις μέσα σ' αυτήν. Η πρώτη σου ανταλλαγή αυτού που έφτιαξες εσύ με αυτό που θέλεις είναι η ανταλλαγή των εφιαλτών με τα χαρούμενα όνειρα αγάπης. Σε αυτά βρίσκονται οι ορθές αντιλήψεις σου, διότι το Άγιο Πνεύμα διορθώνει τον κόσμο των ονείρων, εκεί όπου βρίσκεται όλη η αντίληψη... Η αγάπη περιμένει το καλωσόρισμα, όχι στον χρόνο, και ο πραγματικός κόσμος δεν είναι παρά το καλωσόρισμά σου σε αυτό που πάντα υπήρχε. Επομένως το κάλεσμα της χαράς βρίσκεται μέσα σε αυτόν, και η χαρούμενη ανταπόκρισή σου είναι η αφύπνισή σου μέσα σε αυτό που δεν έχεις χάσει. (Κ-13.VII.9:1-3,7-8)

(3:4-5) Το σκοτεινό γυαλί που παρουσιάζει ο κόσμος δεν μπορεί να δείξει παρά διαστρεβλωμένες, κομματιασμένες εικόνες. Ο αληθινός κόσμος απεικονίζει την αθωότητα του Ουρανού.

Ο κατακερματισμός που διαμορφώνει τον κόσμο μας προέρχεται από τις σκέψεις του διαχωρισμού, την αμαρτία και την ενοχή του νου. Εφόσον στον πραγματικό κόσμο βρισκόμαστε έξω από αυτές τις σκέψεις, αυτό που βιώνουμε είναι πως είμαστε όλοι μέρος του φωτός που είναι ο ένας Υιός του Θεού, ανεξάρτητα από το εγωικό όνειρο του σκοτους. Η παραπομπή εδώ είναι στο γνωστό απόσπασμα του Αποστόλου Παύλου:

... Διότι τώρα βλέπουμε τα πράγματα θαμπά, σαν μέσα από μεταλλικό καθρέφτη · τότε όμως πρόσωπο με πρόσωπο θα δούμε το Θεό. Τώρα γνωρίζω μόνο ένα μέρος · τότε όμως θα γνωρίσω με πληρότητα, όπως και ο Θεός μ' έχει γνωρίσει. (Προς Κορινθίους Α' 13:12)

Το βιβλικό απόσπασμα αναφέρεται επίσης στο κείμενο, για παράδειγμα:

... Ο νους σου είναι γεμάτος με σχέδια για να σώσεις το πρόσωπο του εγώ σου, και δεν αναζητάς το πρόσωπο του Χριστού. Το γυαλί μέσα στο οποίο το εγώ αναζητά να δει το πρόσωπό του είναι πραγματικά σκοτεινό. Πως αλλιώς μπορείς να στηρίξεις το κόλπο της ύπαρξής του παρά με τους καθρέφτες; Αλλά από σένα εξαρτάται που θα κοιτάξεις να βρεις τον εαυτό σου. (Κ-4.ΙV.1:5-8)

Το εγωικό σκοτεινό γυαλί του διαχωρισμού φωτίζεται μέσα από την αναγνώριση των κοινών μας συμφερόντων, που αντανακλά την Ενιαιότητα του Χριστού.

(4:1-3) Η όραση του Χριστού είναι το θαύμα μέσα στο οποίο γεννιούνται όλα τα θαύματα. Είναι η πηγή τους, η οποία παραμένει μαζί με το κάθε θαύμα που δίνεις, και όμως εξακολουθεί να παραμένει δική σου. Είναι ο δεσμός με τον οποίο ο δότης και ο αποδέκτης ενώνονται επεκτεινόμενοι εδώ στην γη, έτσι όπως είναι ένα και στον Ουρανό.

Όταν δίνουμε το θαύμα, την αγάπη του Ουρανού στη γη, ενισχύουμε το γεγονός ότι η αγάπη είναι ήδη μέσα μας. Το να «ενωθούμε επεκτεινόμενοι εδώ στην γη» σημαίνει ότι μοιραζόμαστε με όλους τον μοναδικό σκοπό της όρασης για τη συγχώρεση, την αντανάκλαση της μιας Θέλησης του Θεού. Όπως διαβάζουμε σε ένα από τα «μικρά» ποιήματα της Helen, «Η Σκέψη του Χριστού»:

Κρατήσου στη Σκέψη που έχει θέσει μέσα σου ο Χριστός.

Αυτή ήταν η Σκέψη που ήρθε μαζί σου, και δίνει

Στον ερχομό σου όλο τον σκοπό που έχει.

Δεν έχεις καμία άλλη λειτουργία παρά να βρεις αυτή τη Σκέψη,

Να την αναγνωρίσεις και να τη δεις ως

Την επιλεγμένη σου επιθυμία, όσο οι επιθυμίες εξακολουθούν να κυριαρχούν,

Και την αντανάκλαση της Θέλησης του Θεού,

Που επίσης είναι η θέλησή σου. Μέχρι να γίνει γνωστή,

Αποδέξου τη Σκέψη του Χριστού και άφησέ την να είναι δική σου.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 19)

Αυτή η Σκέψη βρίσκει το νόημά της στον κόσμο μέσα από το θαύμα του να δίνεις και να λαμβάνεις.

(4:4-6) Ο Χριστός δεν βλέπει αμαρτία σε κανέναν. Και στα μάτια Του οι αναμάρτητοι είναι σαν ένα. Η αγιότητά τους δόθηκε από τον Πατέρα Του και τον Ίδιο.

Οι αναμάρτητοι είναι σαν ένα, διότι μοιράζονται έναν και μόνο σκοπό. Δεν είναι κυριολεκτικά ένα, αλλά η δήλωση «Ο Χριστός δεν βλέπει καμία αμαρτία σε κανέναν» εκφράζει τη διόρθωση του συστήματος σκέψης του εγώ που βλέπει την αμαρτία σε όλους, που συμπεριλαμβάνει κι εμάς τους ίδιους. Κάθε φορά που μπαίνετε στον πειρασμό να κατηγορήσετε κάποιον για οτιδήποτε, να δείτε κάποιον σαν εχθρό ή σωτήρα, είναι επειδή έχετε κάνει την αμαρτία αληθινή, είτε στον άλλο είτε στον εαυτό σας. Συνειδητοποιήστε ότι το να κάνετε την αμαρτία αληθινή προέρχεται από την δική σας απόφαση - όχι από ένα εγγενές κακό ή γιατί είστε αμαρτωλοί, αλλά από τον φόβο σας να βρίσκεστε στην παρουσία της Αγάπης του Θεού. Χρειάζεται λοιπόν να εξασκηθείτε, για να έχετε επίγνωση το πόσο συχνά εκφράζετε αυτό το φόβο κατά τη διάρκεια της ημέρας, το οποίο θα σας επιτρέψει να επιλέξετε ξανά. Και πάλι, το να κατηγορείτε άλλους δεν είναι αμαρτία, αλλά ένα λάθος που δεν θα σας δώσει αυτό που θέλετε. Θυμόμαστε τα παρηγορητικά λόγια του Ιησού:

Υιέ του Θεού, δεν έχεις αμαρτήσει, αλλά έχεις πλανηθεί. (Κ-10. V.6:1)

(5:1) Η όραση του Χριστού είναι η γέφυρα ανάμεσα στους δύο κόσμους.

Αυτή είναι η γέφυρα που υπάρχει ανάμεσα στον εγωϊκό κόσμο του διαχωρισμού και τον πραγματικό κόσμο. Η όραση του Χριστού - η καθημερινή μας εξάσκηση της συγχώρεσης - μας δίνει τη δυνατότητα να μετατοπιστούμε από το να είμαστε ταυτισμένοι με μια φιγούρα του ονείρου που το μόνο της μέλημα είναι να είναι ευτυχισμένη εδώ, σε έναν εαυτό που είναι ευτυχισμένος έξω από το όνειρο. Αυτή η διαδικασία διευκολύνεται με τη μετάβαση από το να αναζητούμε ικανοποίηση μέσα από τις ιδιαίτερες σχέσεις στο να τις βλέπουμε ως εργαλεία συγχώρεσης. Η αλλαγή της προοπτικής είναι η γέφυρα που θα μας οδηγήσει στην Εστία:

Η γέφυρα η ίδια δεν είναι παρά μια μετάβαση στην πλευρά της πραγματικότητας. Σε αυτή την πλευρά, όλα όσα βλέπεις είναι χονδροειδώς διαστρεβλωμένα κι εντελώς εκτός προοπτικής. Αυτό που είναι μικρό και ασήμαντο μεγεθύνεται, κι αυτό που είναι ισχυρό και δυνατό υποβιβάζεται στην μικρότητα... Αυτό το πλαίσιο αναφοράς χτίζεται γύρω από την ιδιαίτερη σχέση. Χωρίς αυτή την ψευδαίσθηση δεν θα υπήρχε κάποιο νόημα που θα ήθελες να αναζητήσεις ακόμα εδώ. (Κ-16. VI. 7:1-3,6-7)

(5:2-4) Και μπορείς να εμπιστευτείς απόλυτα την δύναμή της για να σε μεταφέρει από αυτόν τον κόσμο σε έναν κόσμο που είναι άγιος από την συγχώρεση. Πράγματα που φαίνονται τόσο στέρεα εδώ είναι απλές σκιές εκεί · διάφανα, πολύ αμυδρά ορατά, και μερικές φορές ξεχασμένα, και ποτέ ικανά να σκιάσουν το φως που λάμπει πέρα από αυτά. Η αγιότητα έχει αποκατασταθεί στην όραση, και οι τυφλοί μπορούν να δουν.

Στον πραγματικό κόσμο συνειδητοποιείς ότι όλα εδώ είναι μια σκιά που προέρχεται από μια εγγενή μη πραγματική σκέψη. Μέσα σε αυτόν τον κόσμο όμως, τα πράγματα φαίνονται συμπαγή, το σώμα αρκετά σημαντικό σαν πηγή πόνου ή ευχαρίστησης. Ωστόσο, όταν είσαι έξω από το όνειρο, ο κόσμος και όλοι μέσα σ' αυτό φαίνονται όπως είναι: απλώς φιγούρες σε ένα όνειρο διαχωρισμού. Έτσι όλες οι επικριτικές μας σκέψεις πλέον δεν δικαιολογούνται και το φως της συγχώρεσης έρχεται να φωτίσει τους αδελφούς μας και μας τους ίδιους:

*Και τώρα οι τυφλοί μπορούν να δουν, διότι αυτό το ίδιο τραγούδι που τραγουδούν προς τιμήν του Δημιουργού τους υμνεί και τους ίδιους. Η τύφλωση που έφτιαξαν δεν θα αντέξει στην θύμηση αυτού του τραγουδιού. Και θα κοιτάζουν αυτό το όραμα του Υιού του Θεού, και θα θυμηθούν ποιος είναι αυτός για τον οποίο τραγουδούν. Τι άλλο μπορεί να είναι το θαύμα εκτός από αυτή την ενθύμηση; Και ποιος υπάρχει που να μην έχει μέσα του αυτή την ανάμνηση; Το φως σε έναν το αφυπνίζει σε όλους. Και όταν το βλέπεις στον αδελφό σου, **θυμάσαι** για λογαριασμό όλων. (Κ-21. I.10)*

Αυτό το απόσπασμα δεν έχει νόημα όσο νομίζουμε ότι διαβάζουμε αυτές τις λέξεις με τα μάτια μας και τις καταλαβαίνουμε με τον εγκέφαλό μας. Εφόσον αυτή είναι η σωματική μας εμπειρία - που είναι σχεδόν πάντα - αυτές οι λέξεις δεν θα έχουν κανένα νόημα για εμάς τελικά. Το νόημά τους ωστόσο, θεμελιώνεται από τη συνειδητοποίηση ότι μπορούμε να μάθουμε να μην παίρνουμε τα πράγματα τόσο σοβαρά όπως πριν. Καθώς συνεχίζουμε να εξασκούμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αυτό που μας ενοχλούσε πριν θα μας ενοχλεί ολοένα και πιο λίγο. Αυτό που μέχρι τώρα φαινόταν να έχει τόσο ζωτική σημασία και να είναι σημαντικό για την ευτυχία μας θα μειωθεί με την πάροδο του χρόνου. Όλα αυτά μπορούμε να τα μάθουμε και αυτό θα μας οδηγήσει πιο κοντά στην εμπειρία που μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι όλα αυτά είναι κυριολεκτικά ένα όνειρο. Και θα δούμε! Και επιτέλους θα δούμε!

(6:1-2) Αυτό είναι το μοναδικό δώρο του Αγίου Πνεύματος · το θησαυροφυλάκιο στο οποίο μπορείς να ανατρέξεις με απόλυτη βεβαιότητα για όλα τα πράγματα που μπορούν να συνεισφέρουν στην ευτυχία σου. Όλα ευρίσκονται ήδη εκεί.

Το δώρο της όρασης του Χριστού είναι η αναγνώριση ότι τίποτα εδώ δεν θα μας κάνει πραγματικά ευτυχισμένους. Σ' αυτή τη μάθηση βρίσκεται η αληθινή μας ευτυχία.

(6:3-5) Όλα μπορείς να τα λάβεις φτάνει να τα ζητήσεις. Εδώ η πόρτα δεν είναι ποτέ κλειδωμένη, και σε κανέναν δεν απορρίπτεται ούτε το παραμικρό αίτημα ούτε η πιο επείγουσα ανάγκη. Δεν υπάρχει ασθένεια που να μην έχει ήδη θεραπευτεί, ούτε έλλειψη που να μην έχει καλυφθεί, καμία ανάγκη ανεκπλήρωτη μέσα σε αυτό το χρυσό θησαυροφυλάκιο του Χριστού.

Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα που να μην μπορεί να λυθεί στον κόσμο ή στο σώμα αν επιλέξουμε έναν διαφορετικό δάσκαλο και προχωρήσουμε μαζί του έξω από το όνειρο. Αυτή είναι η βάση της σωτηρίας, στην οποία βρίσκεται το «χρυσό θησαυροφυλάκιο του Χριστού»:

Υπολόγισε, λοιπόν, τα ασημένια θαύματα και τα χρυσά όνειρα της ευτυχίας σαν όλους τους θησαυρούς που θα φύλαγες μέσα στην αποθήκη του κόσμου... Το όνειρο της θεραπείας βρίσκεται στην συγχώρεση, και σου δείχνει ευγενικά ότι ποτέ δεν αμάρτησες. Το θαύμα δεν θα άφηνε καμία απόδειξη της ενοχής να σου φέρνει μαρτυρίες για κάτι που ποτέ δεν υπήρξε. Και στην αποθήκη σου θα φτιάξει ένα χώρο καλωσορίσματος για τον Πατέρα σου και τον Εαυτό σου. Η πόρτα είναι ανοιχτή, έτσι ώστε να μπορέσουν να έλθουν όλοι αυτοί που δεν θέλουν να πεινάνε πια, να χαρούν την γιορτή της αφθονίας που στήθηκε εκεί μπροστά τους. Και θα συναντηθούν με όλους τους Προσκεκλημένους σου που το θαύμα ζήτησε να έλθουν σε σένα. (Κ-28.III.7:1· 8:4-8)

(7) Εδώ ο κόσμος θυμάται τι χάθηκε όταν αυτός φτιάχτηκε. Διότι εδώ επισκευάζεται, γίνεται πάλι καινούργιος, αλλά με ένα άλλο φως. Αυτό που ήταν το σπίτι της αμαρτίας γίνεται το κέντρο της λύτρωσης και το λίκνο του ελέους, όπου οι βασανισμένοι θεραπεύονται και καλωσορίζονται. Κανένας δεν θα εκδιωχθεί από αυτό το νέο σπίτι, όπου τον περιμένει η σωτηρία. Κανένας δεν είναι ξένος σε αυτόν. Κανένας δεν του ζητά τίποτα εκτός από το δώρο της αποδοχής του καλωσορίσμάτος του.

Όταν είμαστε στον ορθό μας νου και πηγαίνουμε στον Ιησού - έξω από το όνειρο της αμαρτίας και του πόνου - αυτό που μόλις διαβάσαμε θα γίνει πραγματικότητα για εμάς. Σε εκείνη την άγια στιγμή όλα τα προβλήματα λύνονται και κανένας δεν εκδιώκεται, γιατί κανείς δεν είναι ξένος. Στην εμπειρία της όρασης του Χριστού γινόμαστε αντιληπτοί και κατανοητοί ως ένα, όπως μας θυμίζει τόσο όμορφα αυτό το απόσπασμα που αναφέρθηκε προηγουμένως:

Εκεί που κάποτε αντιλαμβανόσουν την αμαρτία θα ανατείλει ένας κόσμος που θα γίνει ο βωμός της αλήθειας, όπου εσύ θα ενωθείς με τα φώτα του Ουρανού, και θα τραγουδήσεις το τραγούδι τους

της ευγνωμοσύνης και της δόξας. Και καθώς θα έρχονται προς εσένα για να ολοκληρωθούν, έτσι κι εσύ θα πηγαίνεις μαζί τους. Γιατί κανένας δεν ακούει το τραγούδι του Ουρανού παραμένοντας χωρίς φωνή που να προσθέτει την δύναμή της στο τραγούδι, και να το κάνει ακόμα πιο γλυκό. Και ο καθένας συμμετέχει τραγουδώντας στον θωμό που αναδύθηκε μέσα στο μικρό σημείο που η αμαρτία διακήρυξε ότι ήταν δικό της. Και αυτό που ήταν ελάχιστο μεγάλωσε και έγινε ένα τραγούδι τόσο μεγαλειώδες με το οποίο το σύμπαν ενώθηκε με μια μόνο φωνή. (Κ-26.IV.5)

(8:1-3) Η όραση του Χριστού είναι το άγιο έδαφος όπου τα κρίνα της συγχώρεσης έχουν τις ρίζες τους. Αυτό είναι το σπίτι τους. Μπορούν να μεταφερθούν από εδώ πίσω στον κόσμο, αλλά ποτέ δεν μπορούν να ευδοκιμήσουν στο στέρφο και ρηχό του χώμα.

Η εστία της συγχώρεσης βρίσκεται στην όραση του Χριστού, η οποία δεν βλέπει διαφορές εκεί που δεν υπάρχουν. Έτσι, όταν μπαίνετε στον πειρασμό να βλέπετε διαφορές και να τις κάνετε σημαντικές, δεν θέλετε να σας συγχωρέσουν, διότι γνωρίζετε ότι αν είστε συγχωρημένοι, δεν θα γνωρίζετε πλέον ποιος είστε. Ο φόβος σας γι' αυτή τη λήθη σας οδηγεί συνεχώς πίσω στους «φίλους» σας: τις πικρίες, το άγχος και την απόγνωση. Ωστόσο, μετά από την επιλογή της άγιας στιγμής βιώνοντας ξανά τον εαυτό σας στο σώμα, η ιδιαιτερότητα που συνήθιζε να σας ικανοποιεί δεν θα σας ικανοποιεί πλέον. Αντιλαμβάνεστε ότι η συγχώρεσή σας ήταν πραγματικά συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή (Τρ-2.II), διότι η αληθινή συγχώρεση, που βασίζεται στην όραση του Χριστού, έχει μόνο κοινό σκοπό. Η φαινομενική πραγματικότητα του εγώ, που ευδοκίμησε στο «στέρφο και ρηχό του χώμα» της μη συγχώρεσης, έχει αναιρεθεί, γιατί η ιδιαιτερότητα των διαφορών έχει συγχωρεθεί.

(8:4-6) Χρειάζονται το φως και την ζεστασιά και την τρυφερή φροντίδα που παρέχει η φιλευσπλαχνία του Χριστού. Χρειάζονται την αγάπη με την οποία Αυτός τα κοιτά. Και γίνονται οι αγγελιαφόροι Του, που δίνουν καθώς λαμβάνουν.

Επομένως, τα κρίνα της συγχώρεσης - που είναι το θέμα εδώ - έχουν τη βάση τους στην παρουσία της αγάπης μέσα στο νου μας. Εάν δεν επιστρέψουμε σε αυτή την παρουσία, με τον Ιησού ως δάσκαλο και οδηγό μας, ό,τι κάνουμε θα είναι γεμάτο με ιδιαιτερότητα και διαχωρισμό. Το ζήτημα είναι πάντα ποιον δάσκαλο επιλέγουμε, και η αγάπη του Ιησού μας παρέχει το έδαφος που τρέφει τη συγχώρεση.

(9:1) Πάρε από το θησαυροφυλάκιο Του, για να αυξηθούν οι θησαυροί του.

Ο Ιησούς μας προτρέπει πάλι να φτάσουμε εκεί όπου ο ίδιος βρίσκεται: στον ορθό νου που περιέχει τον θησαυρό. Επομένως, δεν έχει κανένα νόημα - παρά μόνο για το εγώ - να φέρουμε τον Ιησού στον κόσμο, εκεί όπου δεν βρίσκεται ο θησαυρός του. Αν θέλουμε πραγματικά την ευτυχία και την ολοκλήρωση στη ζωή μας, πρέπει να πάμε στην πηγή τους - να φέρουμε την ψευδαίσθηση στην αλήθεια, όχι την αλήθεια στην ψευδαίσθηση. Όταν επιστρέφουμε στη συνέχεια στην ψευδαίσθηση, το κάνουμε διαφορετικά. Είναι απαραίτητο να καταλάβουμε ότι αν θέλουμε ειλικρινά να συγχωρήσουμε, να δούμε τον αδερφό μας διαφορετικά για να θυμηθούμε ότι δεν απομακρυνθήκαμε ποτέ από τον Θεό, δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να πάμε στον θησαυρό των θαυμάτων στο νου μας, μακριά από τις εσφαλμένες σκέψεις την ενοχή και το φόβο.

(9:2-4) Τα κρίνα Του ποτέ δεν αφήνουν την εστία τους όταν τα πηγαίνεις στον κόσμο. Οι ρίζες τους παραμένουν. Δεν αφήνουν την πηγή τους, παρά μεταφέρουν μαζί τους την ευεργεσία, και μεταμορφώνουν τον κόσμο σε ένα κήπο σαν αυτό από τον οποίο προήλθαν, και στον οποίο θα ξαναγυρίσουν με περισσότερο άρωμα.

Ο Ιησούς τονίζει αυτή την ιδέα στο Μάθημα 184. Προσπαθούμε να επιστρέψουμε στο φως, όπου θυμόμαστε την αλήθεια και τον πραγματικό μας δάσκαλο. Όταν στη συνέχεια επιστρέφουμε στο σκοτάδι του κόσμου, αναπόφευκτα είμαστε διαφορετικοί, γιατί η προοπτική μας είναι τώρα το φως και η αγάπη του Ιησού. Όλα όσα βλέπουμε εδώ αντικατοπτρίζουν την παρουσία του, και μας ζητείται να φέρουμε τα αδέρφια μας μαζί μας καθώς επιστρέφουμε στον κήπο της συγχώρεσης, την πηγή του ονείρου του νου:

Βγες έξω και βρες τους, διότι φέρουν τον Εαυτό σου μαζί τους. Και οδήγησέ τους ευγενικά στον ήσυχο κήπο σου, και λάβε την ευλογία τους εκεί. Έτσι θα μεγαλώσει και θα απλωθεί σε όλη την έρημο, μην αφήνοντας κανένα μοναχικό βασίλειο αποκλεισμένο από την αγάπη, και αφήνοντάς σε μέσα. Και θα αναγνωρίσεις κι εσύ ο ίδιος, και θα δεις τον μικρό σου κήπο να μεταμορφώνεται γλυκά σε Βασιλεία των Ουρανών, με όλη την Αγάπη του Δημιουργού του να λάμπει επάνω του. (Κ-18.VIII.10)

Έτσι, εάν είμαστε αναστατωμένοι, θυμωμένοι ή εμπλεκόμαστε με την ιδιαιτερότητα με οποιονδήποτε τρόπο, δεν χρειάζεται παρά να στραφούμε στην πηγή του νου - τον λήπτη των αποφάσεων που έχει επιλέξει το εγώ - και να επιλέξουμε ξανά. Σε εκείνο το σημείο, ό,τι και να λέμε εδώ θα φαίνεται διαφορετικά. Ο κόσμος δεν εξαφανίζεται, αλλά η σημασία του υποχωρεί καθώς περπατάμε στον κήπο των κρίνων μας, μαζί με τον Ιησού και όλα τα αδέρφια μας:

Έρχομαι εν ειρήνη, και σε προτρέπω τώρα να δώσεις τέλος στον χρόνο και να περπατήσεις μαζί μου στην αιωνιότητα. Δεν θα υπάρξει αλλαγή που τα μάτια μπορούν να δουν, ούτε θα εξαφανιστείς από τα πράγματα του χρόνου. Αλλά θα μου κρατάς το χέρι καθώς επιστρέφεις γιατί ερχόμαστε μαζί. (Τα δώρα του Θεού, σελ. 117)

(9:5-7) Τώρα είναι διπλά ευλογημένοι. Τα μηνύματα που έφεραν από τον Χριστό έχουν παραδοθεί, και έχουν επιστραφεί σε αυτούς. Και αυτοί τα επιστρέφουν με χαρά σε Εκείνον.

Η διπλή ευλογία είναι ότι και εσείς και εγώ θα είμαστε ευλογημένοι - δίνω τα θαύματα που έχω λάβει. Όταν σας βλέπω μέσα από τα μάτια του Ιησού, θυμάστε την ορθά νοούμενη επιλογή που μπορείτε να κάνετε, ακριβώς όπως ενισχύεται αυτή η επιλογή μέσα μου.

(10:1-4) Θαύμασε το απόθεμα θαυμάτων που βρίσκονται στην διάθεση σου για να τα προσφέρεις. Δεν σου αξίζει αυτό το δώρο, αφού ο Ίδιος ο Θεός έχει ορίσει να σου δοθεί; Μην κρίνεις τον Υιό του Θεού, παρά ακολούθησε τον δρόμο που Αυτός έχει χαράξει. Ο Χριστός έχει ονειρευτεί το όνειρο ενός κόσμου που έχει συγχωρεθεί.

Ο Ιησούς μας ενημερώνει για άλλη μια φορά ότι το θαύμα, επίσης, είναι μια ψευδαίσθηση. Ο κόσμος του θαύματος δεν είναι η πραγματικότητα αλλά η αντανάκλαση της αλήθειας: το όνειρο του Χριστού για συγχώρεση.

(10:5) Είναι το δώρο Του με το οποίο μπορεί να επιτευχθεί μια γλυκιά μετάβαση από τον θάνατο στην ζωή · από την απελπισία στην ελπίδα.

Ο Ιησούς αναφέρεται στη γέφυρα που βρίσκεται ανάμεσα στον κόσμο του εγώ και τον πραγματικό κόσμο:

Η συγχώρεση...[είναι] ένας τρόπος με τον οποίο αυτοί που δεν γνωρίζουν μπορούν να γεφυρώσουν το χάσμα ανάμεσα στην αντίληψή τους και την αλήθεια. Δεν μπορούν να πάνε κατευθείαν από την αντίληψη στην γνώση διότι δεν πιστεύουν ότι είναι η θέλησή τους να πράξουν αυτό... η ενότητα που αντανakλά [η συγχώρεση] γίνεται η Θέλησή Του. Είναι το μόνο πράγμα που εν μέρει βρίσκεται στον κόσμο, και παράλληλα είναι και η γέφυρα προς τον Ουρανό. (Δ-3.2:1-2· 5:2-3)

(10:6-8) Ας ονειρευτούμε για μια στιγμή μαζί Του. Το όνειρό Του μας αφυπνίζει στην αλήθεια. Η όρασή Του δίνει τα μέσα για την επιστροφή στην αιώνια αγιότητα που ποτέ δεν χάσαμε πραγματικά, μέσα στον Θεό.

Μας ζητείται να είμαστε προσεκτικοί στο πώς αντιλαμβανόμαστε τους άλλους, διότι αυτό μας προσφέρει έναν καθρέφτη που αποκαλύπτει τον τρόπο με τον οποίο αρχικά αντιληφθήκαμε τον εαυτό μας. Αν σας κρίνω, είναι επειδή πρώτα έκρινα τον εαυτό μου · όμως επειδή αγνώω την αυτοκαταδίκη μου, χρειάζομαι τον κόσμο για να είναι η τάξη μου και ο Ιησούς ο δάσκαλός μου. Ο Ιησούς με βοηθά να αναγνωρίσω ότι εσείς και εγώ δεν είμαστε διαφορετικοί, γιατί δεν έχουμε αφήσει ποτέ την Ενιαιότητα του Θεού. Η Ενιαιότητα αντικατοπτρίζεται τώρα στη συγχώρεσή μου, η οποία αναιρεί την πίστη στο διαχωρισμό. Έτσι θεραπευόμαστε όλοι ως ένας, επιστρέφοντας στην κοινή επίγνωση για το Θέλημα του Θεού. Ας προσευχηθούμε μαζί με αυτά τα υπέροχα λόγια από την *Ψυχοθεραπεία*, καθώς το μάθημα τελειώνει:

Ας καθίσουμε σιωπηλοί μπροστά στην Θέληση του Θεού, και ας κάνουμε αυτό που έχει επιλέξει να κάνουμε. Υπάρχει μόνο ένας δρόμος μέσω του οποίου ερχόμαστε εκεί που άρχισαν όλα τα όνειρα. Και εκεί είναι που θα τα αφήσουμε, για να αποχωρίσουμε ειρηνικά για πάντα. Άκουσε έναν αδελφό που καλεί για βοήθεια και απάντησέ του. Στον Θεό θα είναι που απαντάς, διότι εσύ Τον κάλεσες. Δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος να ακούσεις την Φωνή Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να αναζητήσεις τον Υιό Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να βρεις τον Εαυτό σου. Ιερή είναι η θεραπεία, γιατί ο Υιός του Θεού επιστρέφει στον Ουρανό μέσα από τον τρυφερό της εναγκαλισμό. Γιατί η θεραπεία λέει σε αυτόν, με την φωνή του Θεού, ότι όλες οι αμαρτίες του έχουν συγχωρεθεί. (Ψ-2.V.8)

ΜΑΘΗΜΑ 160

Είμαι στο σπίτι μου. Ο φόβος είναι ο ξένος εδώ.

Το θέμα μας τώρα αλλάζει, καθώς αυτό το μάθημα επικεντρώνεται στη δύναμη που έχει ο νους να επιλέξει αν θα κάνουμε σπίτι μας το φόβο, το σύστημα σκέψης του εγώ, ή την αγάπη, το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος.

(1) Ο φόβος είναι ξένος στους δρόμους της αγάπης. Ταυτίσου με τον φόβο και θα αποξενωθείς από τον εαυτό σου. Κι έτσι θα είσαι άγνωστος σε σένα. Αυτό που είναι ο Εαυτός σου παραμένει ξένο από το μέρος του εαυτού σου που νομίζει ότι είναι πραγματικό αλλά διαφορετικό από εσένα τον ίδιο. Ποιος θα μπορούσε να είναι ψυχικά υγιής κάτω από τέτοιες συνθήκες; Ποιος άλλος εκτός από έναν τρελό θα μπορούσε να πιστεύει ότι είναι αυτό που δεν είναι, και να κρίνει εναντίον του εαυτού του;

Έχουμε δει - νωρίτερα στο βιβλίο εργασιών και στο κείμενο - μια παρόμοια συζήτηση για τις προσπάθειες που κάνει το εγώ να μας μπερδέψει σχετικά με την ταυτότητά μας. Αυτό είναι ένα αντιπροσωπευτικό απόσπασμα που αναφέρεται στο ότι έχουμε καλωσορίσει τον φόβο στο νου αντί για το φως, και ότι ως αποτέλεσμα πληρώνουμε ένα οδυνηρό τίμημα:

... Ο φόβος και η θλίψη είναι οι καλεσμένοι σου που πορεύονται μαζί σου σε όλη την διαδρομή. Αλλά το σκοτεινό ταξίδι δεν είναι ο δρόμος του Υιού του Θεού. Πορεύσου μέσα στο φως και μην βλέπεις τους σκοτεινούς συντρόφους, διότι δεν είναι κατάλληλοι σύντροφοι για τον Υιό του Θεού, ο οποίος δημιουργήθηκε από το φως και μέσα στο φως. Το Μέγα Φως πάντα σε περιβάλλει και λάμπει μέσα από σένα. Πώς μπορείς να βλέπεις τους σκοτεινούς συντρόφους μέσα σε ένα τέτοιο φως; Αν τους βλέπεις, αυτό γίνεται μόνο επειδή εσύ αρνείσαι το φως. Όμως αντί να αρνείσαι το φως, αρνείσαι αυτούς, διότι το φως είναι εδώ και ο δρόμος είναι καθαρός. (Κ-11.III.4:4-10)

Όταν ο Υιός του Θεού που λαμβάνει τις αποφάσεις επιλέξει το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα, αυτομάτως γίνεται ξένος προς τον Χριστό. Σε εκείνο το σημείο ο Εαυτός γίνεται ένας ξένος και στη θέση Του καλωσορίζεται το σύστημα σκέψης του εγώ, που εδώ συμβολίζεται με το φόβο. Όταν στο νου μου καλωσορίζω τον πραγματικό ξένο, γίνεται η ταυτότητά μου - το σπίτι της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Αυτός που πραγματικά είμαι - το πνεύμα - γίνεται ο ξένος. Μ' αυτό τον τρόπο έχω γίνει τρελός, πιστεύοντας ότι είμαι αυτός που δεν είμαι · και τώρα πιστεύω ότι είμαι, αυτός που δεν είμαι. Αυτή είναι μια πραγματική κρίση ταυτότητας.

(2:1) Υπάρχει ένας ξένος ανάμεσά μας, που προέρχεται από μια ιδέα τόσο ξένη προς την αλήθεια ώστε μιλάει άλλη γλώσσα, βλέπει έναν κόσμο που η αλήθεια δεν γνωρίζει και καταλαβαίνει αυτό που η αλήθεια θεωρεί ότι δεν έχει κανένα νόημα.

Ίσως θυμάστε ότι στην ενότητα «Η Αμαρτία σαν Προσαρμογή» μιλά για την ιδέα ενός ξένου τον οποίο έχουμε φέρει στο σπίτι του νου:

Μην επιδιώκεις να κάνεις τον Υιό του Θεού να προσαρμοστεί στην παράνοιά του. Υπάρχει ένας ξένος μέσα σε αυτόν, που περιπλανήθηκε άσκοπα μέσα στο σπίτι της αλήθειας και θα φύγει... Μην ρωτάς αυτόν τον περαστικό ξένο, «Τι είμαι;» Αυτός είναι το μόνο πράγμα σε ολόκληρο το σύμπαν που δεν ξέρει... Και από το μοναδικό τυφλό πράγμα μέσα σε όλο το σύμπαν της αλήθειας, ζητάς να μάθεις, «Πώς να βλέπω τον Υιό του Θεού;» (Κ-20.III.7:1-2,5,10)

Στο πλαίσιο αυτής της συζήτησης, ο ξένος είναι το σύστημα σκέψης του εγώ. Εδώ, είναι φόβος.

Στο απόσπασμα του βιβλίου εργασιών, ο Ιησούς αντικατοπτρίζει την ασυμβίβαστη φύση της πραγματικότητας. Η αλήθεια και η αγάπη δεν γνωρίζουν το φόβο. Με άλλα λόγια, ο Θεός δεν γνωρίζει για την ψευδαίσθηση επειδή είναι έξω από το Νου Του και επομένως δεν υπάρχει. Η «ιδέα τόσο ξένη προς την αλήθεια» είναι ο διαχωρισμός από τον Θεό. η αλήθεια είναι η αρχή της Επανόρθωσης ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Επομένως το εγώ μιλάει μια γλώσσα ξένη προς την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος. Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει τον άλλον, όπως εκφράζεται σ' αυτό το απόσπασμα που μιλά για την αθωότητα και την ενοχή:

Οι αθώοι και οι ένοχοι είναι εντελώς ανίκανοι να καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλον. Ο κάθε ένας αντιλαμβάνεται τον άλλον σαν τον εαυτό του, κάνοντας έτσι αδύνατη την επικοινωνία μεταξύ τους, διότι ο καθένας βλέπει τον άλλον διαφορετικά από ό,τι βλέπει ο ίδιος τον εαυτό του. Ο Θεός μπορεί να επικοινωνεί μόνο με το Άγιο Πνεύμα μέσα στο νου σου, διότι μόνο Αυτό μοιράζεται με τον Θεό την γνώση του τι είσαι. Και μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί να απαντήσει στον Θεό για σένα, διότι μόνο Αυτό γνωρίζει τι είναι ο Θεός. Όλα τα άλλα που έχεις τοποθετήσει μέσα στο νου σου δεν υπάρχουν, διότι ό,τι δεν βρίσκεται σε επικοινωνία με τον Νου του Θεού δεν υπήρξε ποτέ. Η επικοινωνία με τον Θεό είναι ζωή. Τίποτα χωρίς αυτήν δεν υπάρχει καθόλου. (Κ-14.IV.10)

(2:2-4) Παρότι ξένος [σημειώστε το παιχνίδι με τη λέξη ξένος], δεν αναγνωρίζει σε ποιον έρχεται, και όμως υποστηρίζει ότι το σπίτι είναι δικό του, ενώ τώρα είναι ξένος αυτός ο οποίος βρίσκεται

στο σπίτι. Και όμως πόσο πιο εύκολο θα ήταν να πει κανείς «Αυτό είναι το σπίτι μου. Εδώ ανήκω, και δεν θα φύγω επειδή ένα τρελός λέει πως έτσι πρέπει να κάνω».

Έχουμε ξεχάσει ποιοι είμαστε και έτσι έχουμε κάνει τους εαυτούς μας άστεγους. Εγκαταλείψαμε το αληθινό μας σπίτι και αποποιηθήκαμε την πραγματικότητά μας, υιοθετώντας αντ' αυτού ένα σπίτι που δεν είναι πραγματικά δικό μας. Που στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει καθόλου. Είναι σημαντικό να γνωρίζουμε ότι έχουμε κάνει αυτήν την επιλογή όχι μόνο μία φορά, αλλά συνέχεια, επιλέγοντας τη μικρότητα αντί για το μεγαλείο. Είμαστε ήδη εξοικειωμένοι με τον Ιησού ο οποίος μας λέει ότι δεν ζητάμε πάρα πολλά, αλλά πολύ λίγα:

Ποιο είναι το Θέλημα του Θεού; Αυτός θέλει ο Υιός Του να έχει τα πάντα. Και αυτό το εγγυήθηκε όταν τον δημιούργησε ως το παν... Εδώ ο Υιός του Θεού δεν ζητάει πάρα πολλά, αλλά πάρα πολύ λίγα. Θα ήταν έτοιμος να θυσιάσει την ίδια του την ταυτότητα μαζί με τα πάντα, για να βρει έναν μικρό θησαυρό που να είναι μόνο δικός του. Και αυτό δεν μπορεί να το κάνει χωρίς μια αίσθηση απομόνωσης, απώλειας και μοναξιάς. Αυτός είναι ο θησαυρός που έχει αναζητήσει να βρει. Και θα μπορούσε μόνο να τον φοβάται. Είναι ο φόβος θησαυρός; Μπορεί η αβεβαιότητα να είναι αυτό που θέλεις; Ή είναι ένα λάθος για την θέλησή σου, και για το τι πραγματικά είσαι; (Κ-26.VII.11:1-3,7-14)

Τα λίγα που ζητάμε είναι λίγη ανακούφιση από τον φόβο, χωρίς να συνειδητοποιούμε ότι στην πραγματικότητα θα έπρεπε να ζητήσουμε την πλήρη εξάλειψή του. Όμως το εγώ μας λέει ότι αν δεν υπάρχει φόβος δεν υπάρχει εγώ, διότι η σωματική μας ταυτότητα προέρχεται από το φόβο, ο οποίος γεννήθηκε από την ανάγκη να ξεφύγουμε από την οργή του Θεού μέσα στο νου μας. Σε αυτόν τον κόσμο επομένως, είμαστε πλάσματα του φόβου, και ο Ιησούς μας λέει συχνά ότι αυτή είναι η προέλευση και το περιεχόμενο των ονείρων - το σύμβολό του για τη διαχωρισμένη κατάσταση. Ακολουθούν τρία αντιπροσωπευτικά παραδείγματα:

... Γιατί κάθε όνειρο δεν είναι παρά ένα όνειρο του φόβου, άσχετα με το ποια μορφή φαίνεται να παίρνει. Ο φόβος παρουσιάζεται μέσα σου, έξω από εσένα ή και στα δύο. Ή μπορεί να είναι μεταμφιεσμένος σε ευχάριστη μορφή. Αλλά ποτέ δεν απουσιάζει από το όνειρο, γιατί ο φόβος είναι το υλικό από το οποίο έχουν φτιαχτεί όλα τα όνειρα. Η μορφή τους μπορεί να αλλάξει, αλλά δε μπορούν να φτιαχτούν από κάτι άλλο. (Κ-29.IV.2:2-6)

... Τα νέα όνειρα θα χάσουν τα προσωρινά τους θέλγητρα και θα μετατραπούν σε όνειρα φόβου, ο οποίος είναι το περιεχόμενο όλων των ονείρων. (Ψ-3.II.6:6)

Ο φόβος είναι το μοναδικό συναίσθημα του κόσμου. Οι μορφές του είναι πολλές - πέστε τις όπως θέλετε - όμως έχουν κοινό περιεχόμενο... Δεν υπάρχουν άχρηστα όνειρα. Κάθε ένα περιέχει το σύνολο του φόβου, το αντίθετο της αγάπης, την κόλαση που κρύβει τη μνήμη του Θεού, τη σταύρωση του αγίου Υιού Του. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 115,116)

Αν δεν υπάρχει φόβος, και πάλι, εγώ δεν υπάρχω. Στην κατάσταση του φόβου επομένως, η αγάπη και ο Εαυτός μου είναι ο ξένος, όπως και ο δάσκαλός μου Ιησούς. Διαλέγω αντ' αυτού αυτόν που διδάσκει ότι ο φόβος μου είναι δικαιολογημένος, δίνοντας τη δύναμη στην τρέλα του κόσμου να ληστέψει το σπίτι μου: την ειρήνη του Θεού.

(3:1) Ποιος λόγος υπάρχει να μην το πεις αυτό;

Ο Ιησούς ρωτά λοιπόν: «Γιατί δεν λέτε ότι το σπίτι σας είναι ο ορθός νους; Δεν σημαίνει ότι πρέπει να ακούτε το εγώ επειδή κραυγάζει με τη θορυβώδη παραφροσύνη του».

(3:2-3) Ποιος άλλος μπορεί να είναι ο λόγος εκτός από το ότι εσύ είσαι αυτός που κάλεσε αυτόν το ξένο να πάρει την θέση σου και να σε αφήσει να είσαι ξένος προς τον εαυτό σου; Κανένας δεν

θα επέτρεπε να του γίνει έξωση τόσο αχρείαστα, εκτός και αν νόμιζε ότι υπήρχε ένα άλλο σπίτι πιο κατάλληλο για τα γούστα του.

Αυτή η παράγραφος μου λέει πιο είναι το πρόβλημα. Πιστεύω ότι αυτός ο κόσμος και το σώμα, μου δίνουν αυτό που θέλω, καθώς επίσης και το σύστημα σκέψης του εγώ που απολαμβάνει την ιδιαιτερότητά μου, διατηρεί την ταυτότητά μου ασφαλή. Μπορεί να μην είναι πάντα μια ευτυχισμένη ταυτότητα, το λιγότερο που μπορούμε να πούμε, όμως υπάρχει ένα μέρος του εαυτού μου που πηδά από χαρά εξαιτίας του, λέγοντας: «Δεν είναι υπέροχο αυτό; Υπάρχω! Όσο περισσότερο υποφέρω, τόσο περισσότερο μπορώ να θεωρώ ότι οι άλλοι είναι υπεύθυνοι για αυτό. Δεν μπορώ να χάσω!» Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε αυτή τη δυναμική. Δεν θα διώχναμε την αγάπη, ούτε θα απορρίπταμε τον Ιησού ούτε θα αγκαλιάζαμε τον φόβο, εκτός αν πιστεύαμε ότι το εγώ μας έδωσε κάτι που είναι πιο κατάλληλο για τα γούστα μας: τη διατήρηση της ατομικότητάς μας - το αληθινό σπίτι του εγώ.

(4:1-2) Ποιος είναι ο ξένος; Είναι ο φόβος ή εσύ που είσαι ακατάλληλος για το σπίτι που ο Θεός φρόντισε να έχει ο Υιός Του;

«Ποιος είναι ο ξένος;» - να το επαναλαμβάνετε σαν μουσικό μοτίβο στο μάθημα. Η αγάπη ή ο φόβος; Η σωστή απάντηση φυσικά, είναι ο φόβος, αλλά όλοι πιστεύουμε ότι ο ξένος είναι η αγάπη, γιατί την διώξαμε. Το μήνυμα του Ιησού προς εμάς ωστόσο, είναι ότι ο φόβος δεν ταιριάζει στο σπίτι που μας έδωσε ο Θεός. Εμείς, ως παιδιά της Αγάπης, ανήκουμε σ' Αυτόν και στο Άγιο Πνεύμα που είναι ο Δάσκαλός μας.

(4:3) Είναι ο φόβος Δικός Του, δημιουργημένος κατ' ομοίωσή Του;

Αυτό το απόσπασμα προέρχεται από τη Γένεση:

Και είπε ο Θεός: «Ας φτιάξουμε τον άνθρωπο σύμφωνα με την εικόνα τη δική μας και την ομοίωση». (Γένεσις 1:26)

Ο Ιησούς μας λέει ότι αυτό που είναι αληθινά δημιουργημένο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του Θεού είναι η αγάπη, όχι ο φόβος.

(4:4-8) Τον φόβο είναι που ολοκληρώνει η αγάπη, και ολοκληρώνεται από αυτόν; Δεν υπάρχει σπίτι που να μπορεί να στεγάσει και την αγάπη και τον φόβο. Δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Αν είσαι αληθινός, τότε ο φόβος πρέπει να είναι μία ψευδαίσθηση. Και αν ο φόβος είναι αληθινός, τότε εσύ δεν υπάρχουν καθόλου.

Βλέπουμε επανειλημμένα αυτή την δήλωση Πρώτου Επιπέδου: ή ο Θεός ή η ψευδαίσθηση, η αγάπη ή ο φόβος - χωρίς να υπάρχει κάτι ενδιάμεσα. Η αγάπη δεν γνωρίζει το φόβο, ούτε ο Θεός γνωρίζει τη ψευδαίσθηση του διαχωρισμού. Το μεταφυσικό θεμέλιο των Μαθημάτων είναι ή το ένα ή το άλλο, το οποίο αποτελεί παράδειγμα σε αυτόν τον συλλογισμό που βασίζεται στη γνωστή δήλωση από την πρώτη επιστολή του Ιωάννη - «Η τέλεια αγάπη αποβάλλει το φόβο» (Α' Ιωάννου 4:18):

Όλες οι πλευρές του φόβου είναι αναληθείς διότι δεν υπάρχουν σε δημιουργικό επίπεδο, άρα δεν υπάρχουν καθόλου. Ο βαθμός στον οποίο είσαι πρόθυμος να παραδώσεις τις πεποιθήσεις σου σε αυτή την εξέταση, σε αυτό τον βαθμό οι αντιλήψεις σου θα διορθώνονται. Ξεκαθαρίζοντας το ψεύτικο από το αληθινό, το θαύμα έχει αυτή την πορεία:

Η τέλεια αγάπη αποβάλλει τον φόβο.

Αν ο φόβος υπάρχει,

Τότε δεν υπάρχει τέλεια αγάπη.

Αλλά:

Μόνο η τέλεια αγάπη υπάρχει.

Αν υπάρχει φόβος,

Δημιουργεί μια κατάσταση που δεν υπάρχει. (Κ-1.VI.5:1-8)

(5:1-3) Πόσο εύκολα λοιπόν, λύνεται το ερώτημα. Όποιος φοβάται, έχει απλά αρνηθεί τον εαυτό του και έχει πει: «Εγώ είμαι ο ξένος εδώ. Έτσι αφήνω το σπίτι μου σε κάποιον που μου μοιάζει περισσότερο απ' ό,τι εγώ στον εαυτό μου, και του δίνω όλα όσα νόμιζα ότι ανήκαν σε μένα».

Έχω αποποιηθεί τον αληθινό μου Εαυτό για μια ταυτότητα φόβου, έτσι γίνομαι ένα παιδί του διαχωρισμού αντί της Ενιαιότητας, εγκαταλείποντας το αληθινό μου σπίτι και το δίνω σε έναν ξένο.

(5:4) Τώρα εξορίζεται αναγκαστικά, μην γνωρίζοντας ποιος είναι, αβέβαιος για όλα τα πράγματα εκτός από αυτό · ότι δεν είναι ο εαυτός του, και ότι του έχουν αρνηθεί το σπίτι του.

Κάποια στιγμή συνειδητοποιούμε ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι το σπίτι μας, όμως έχουμε ξεχάσει ότι εγκαταλείψαμε το πραγματικό μας σπίτι. Επιπλέον, έχουμε προβάλει κάθε ευθύνη, πιστεύοντας ότι μας έχουν στερήσει το σπίτι μας: «Κάποιος το έκανε αυτό σε μένα». Έτσι φτιάχτηκε ο κόσμος και μετά ξεχάστηκε η πηγή του. Το επόμενο μάθημα διδάσκει ότι φτιάξαμε έναν κόσμο από ιδιαιτερότητες ώστε να υπάρχει κάποιος εκεί έξω που θα μπορούσαμε να κατηγορήσουμε και να μισήσουμε: «Ναι, δεν είμαι στο σπίτι · ναι, είμαι ορφανός... αλλά δεν φταίω εγώ!».

(6:1-3) Τι ψάχνει τώρα; Τι μπορεί να βρει; Ένας ξένος προς τον ίδιο του τον εαυτό δεν μπορεί να βρει σπίτι όπου και να ψάξει, γιατί έχει καταστήσει την επιστροφή του αδύνατη.

Αυτό είναι το πραγματικό νόημα της ιδιαιτερότητας: μάταια ψάχνουμε το σπίτι μας, αναζητάμε απεγνωσμένα αγάπη και ευτυχία στον κόσμο, αλλά δεν τα βρίσκουμε ποτέ.

*Το εγώ είναι βέβαιο ότι η αγάπη είναι επικίνδυνη και αυτό είναι πάντα η κεντρική του διδασκαλία. Ποτέ δεν το θέτει με αυτό τον τρόπο · αντίθετα, όλοι όσοι πιστεύουν ότι το εγώ είναι η σωτηρία φαίνεται πως είναι πολύ έντονα απασχολημένοι με την αναζήτηση της αγάπης. Ωστόσο, αν και το εγώ, ενθαρρύνει έντονα την έρευνα για την αγάπη, θέτει έναν όρο · να μην την βρεις. Οι υπαγορεύσεις του, λοιπόν, μπορούν να συνοψιστούν απλά ως: «Αναζήτησε και **μην** βρεις»... Επομένως, η έρευνα που αναλαμβάνει το εγώ είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Κι εφόσον διδάσκει επίσης ότι αυτό είναι η ταυτότητά σου, η καθοδήγησή του σε οδηγεί σε ένα ταξίδι που πρέπει να καταλήγει στην αντίληψη της ήττας του εαυτού σου. Διότι το εγώ δεν μπορεί να αγαπά, και μέσα στην μανιώδη του έρευνα για αγάπη αναζητά αυτό που φοβάται να βρει... Αν ακολουθήσεις την διδασκαλία του λοιπόν, θα ψάχνεις για την αγάπη, αλλά δεν θα την αναγνωρίζεις. (Κ-12.IV.1:1-4· 2:1-3· 3:5)*

Η επιστροφή μου είναι αδύνατη γιατί ψάχνω σε λάθος μέρος. Μόλις γυρίσω την πλάτη μου στο Άγιο Πνεύμα, πιάνομαι στο εσφαλμένα νοούμενο σώμα του εγώ. Ψάχνω εκεί για ό,τι θα με κάνει ευτυχισμένο και θα μου φέρει ειρήνη · για πνευματικά, ιερά και θρησκευτικά πράγματα ώστε να με σώσουν. Όμως δεν θα τα βρω ποτέ σε αυτόν τον κόσμο, γιατί υπάρχουν μόνο στον ορθό νοου μου - το σπίτι μου που είναι μακριά από το σπίτι.

(6:4-5) Ο δρόμος του είναι χαμένος, εκτός κι αν κάποιος θαύμα τον βρει και του δείξει ότι δεν είναι ξένος τώρα. Το θαύμα θα έρθει.

Παρά το γεγονός ότι απαρνηθήκαμε τον ορθό νου, αυτός παραμένει μέσα μας. Κάποια στιγμή συνειδητοποιούμε ότι κάναμε λάθος και καταλαβαίνουμε το λόγο που δεν είμαστε χαρούμενοι. Στη συνέχεια επιστρέφουμε στο νου μας και επιλέγουμε το θαύμα του Αγίου Πνεύματος και βρίσκουμε την Αγάπη μας:

... Το Άγιο Πνεύμα σου προσφέρει μια άλλη υπόσχεση, και αυτή θα σε οδηγήσει στην χαρά. Διότι η δική Του υπόσχεση είναι πάντα, «Αναζήτησε και θα βρεις,» και κάτω από την δική Του καθοδήγηση δεν γίνεται να χάσεις. Δικό Του είναι το ταξίδι προς την εκπλήρωση, και τον στόχο που θέτει ενώπιόν σου θα τον εκπληρώσει. (Κ-12.IV.4:4-6)

(6:6-8) Διότι στο σπίτι Του παραμένει ο Εαυτός του. Αυτός δεν ζήτησε σε κανένα ξένο να εισέλθει, και ούτε δέχτηκε για δική Του καμιά ξένη σκέψη. Και θα το ονομάσει δικό Του με τον Εαυτό του σε αναγνώριση αυτού που είναι Δικό Του.

Αυτή είναι η μνήμη του Ποιοι είμαστε ως Χριστός, που κρατήθηκε για μας από το Άγιο Πνεύμα. Ο Χριστός δεν γνωρίζει το φόβο, τον ξένο, αλλά εμείς τον γνωρίζουμε. Έτσι, ο λήπτης των αποφάσεων αντιστρέφει την εσφαλμένη του απόφαση και ταυτίζεται τώρα με τη μνήμη της εστίας μας, όπως έχουμε δει σε αυτή τη γνωστή δήλωση:

Βρίσκεσαι στην εστία στον Θεό, να ονειρεύεσαι την εξορία, απόλυτα όμως ικανός να ξυπνήσεις στην πραγματικότητα. Είναι αυτή η απόφασή σου; (Κ-10.I.2:1-2)

(7:1-2) Ποιος είναι ο ξένος; Δεν είναι αυτός που ο Εαυτός σου δεν καλεί;

Ο αληθινός μου Εαυτός - άλλο ένα σύμβολο για τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος - δεν καλεί το εγώ μου, ούτε έναν φόβο για τον οποίο δεν γνωρίζει τίποτα. Απλά λάμπει στο νου μας όπως ένας φάρος.

(7:3) Εσύ δεν είσαι τώρα ικανός ν' αναγνωρίσεις αυτόν τον ξένο που έχει μπει στη μέση, γιατί του έχεις δώσει την δικαιωματική σου θέση.

Δεν γνωρίζω ότι ο ξένος είναι ο φόβος, όμως γνωρίζω ότι υπάρχω σαν ξεχωριστό σώμα - φοβισμένο και αναστατωμένο, ένοχο και μόνο. Δεν συνειδητοποιώ ότι ήταν δική μου η επιλογή, διότι πιστεύω ότι ο φόβος είναι η πραγματικότητά μου και το σπίτι μου. Έχουμε δει το απόσπασμα που περιγράφει το πώς το εγώ καθιστά σχεδόν αδύνατο να αναγνωρίσουμε την παρουσία της αλήθειας στο νου μας, που εκφράζεται στο πλαίσιο της ιδιαιτερότητας και του Αγίου Πνεύματος. Εδώ το βλέπουμε πάλι στην πιο ολοκληρωμένη μορφή του, παραλληλίζοντας την προηγούμενη συζήτησή μας ότι είναι αδύνατη η επικοινωνία μεταξύ της αλήθειας και της ψευδαίσθησης:

Δεν είσαι ιδιαίτερος. Αν νομίζεις ότι είσαι, και θέλεις να υπερασπιστείς την ιδιαιτερότητά σου ενάντια στην αλήθεια αυτού που είσαι πραγματικά, πώς μπορείς να γνωρίσεις την αλήθεια; Ποια απάντηση από αυτές που δίνει το Άγιο Πνεύμα μπορεί να φτάσει σε σένα, όταν εσύ ακούς την ιδιαιτερότητά σου, και αυτή είναι που ρωτά και απαντά; Το μόνο που ακούς είναι η μικρή της απάντηση, που στέκεται χωρίς ήχο μέσα στην μελωδία που αναβλύζει από τον Θεό προς εσένα υμνώντας με αγάπη αιώνια αυτό που είσαι. Και αυτό το μεγαλειώδες τραγούδι της τιμής και της αγάπης γι' αυτό που είσαι φαίνεται σιωπηλό και δεν ακούγεται μπροστά στην «ισχύ» της. Τεντώνεις τα αυτιά σου για ν' ακούσεις την βοήθεια φωνής της, και το Κάλεσμα του Θεού του Ίδιου δεν το ακούς.

Μπορείς να υπερασπίζεσαι την ιδιαιτερότητά σου, αλλά ποτέ δεν θα ακούσεις παράλληλα την Φωνή για τον Θεό. Μιλούν μια διαφορετική γλώσσα και καταλήγουν σε διαφορετικά αυτιά. Για

κάθε ιδιαίτερο, η αλήθεια είναι ένα διαφορετικό μήνυμα, με διαφορετικό νόημα για τον καθένα. Όμως πως μπορεί η αλήθεια να είναι διαφορετική για τον καθένα; Τα ιδιαίτερα μηνύματα που ακούν οι ιδιαίτεροι τους πείθουν ότι είναι διαφορετικοί και ξεχωριστοί · ο κάθε ένας μέσα στις ιδιαίτερες αμαρτίες του και «ασφαλής» από την αγάπη, η οποία δεν βλέπει καθόλου την ιδιαιτερότητά του. Η όραση του Χριστού είναι ο «εχθρός» τους, διότι δεν βλέπει αυτό που αυτοί κοιτάζουν, και θα μπορούσε να τους δείξει ότι η ιδιαιτερότητα που νομίζουν ότι βλέπουν είναι μια ψευδαίσθηση. (Κ-24.ΙΙ.4-5)

(7:4-9) Όμως ο Εαυτός σου είναι τόσο σίγουρος για το δικό Του, όσο και ο Θεός για τον Υιό Του. Αυτός δεν μπορεί να βρίσκεται σε σύγχυση όσον αφορά την δημιουργία. Είναι σίγουρος για το τι Του ανήκει. Κανένας ξένος δεν μπορεί να παρεμβληθεί ανάμεσα στην γνώση Του και στην πραγματικότητα του Υιού Του. Αυτός δεν γνωρίζει ξένους. Είναι βέβαιος για τον Υιό Του.

Θυμηθείτε τα συχνά αναφερόμενα και υπέροχα λόγια από το κείμενο: «ούτε μια νότα στο τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε» (Κ-26.V.5:4). Ο διαχωρισμός δεν είχε καμία επίδραση στην αλήθεια, και ο Θεός δεν γνωρίζει το εγώ, ούτε το σύστημα σκέψης του φόβου. Απλώς είναι · και ως Υιός Του, είμαστε ένα μέσα στην Ύπαρξή Του. Σημειώστε πόσο συχνά ο Ιησούς επιστρέφει στο σημαντικό θέμα της τέλει αγάπης του Θεού που δεν γνωρίζει τίποτα για το ατελές εγώ και τον διαχωρισμό του.

(8:1-3) Η βεβαιότητα του Θεού είναι αρκετή. Αυτόν τον Οποίον Εκείνος γνωρίζει ότι είναι ο Υιός Του ανήκει εκεί όπου Εκείνος έχει θέσει τον Υιό Του για πάντα. Έχει απαντήσει σε σένα που ρωτάς «Ποιος είναι ο ξένος;»

Το πρόβλημα είναι ότι δεν έχουμε κάνει αυτή την ερώτηση, και ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας ωθήσει να την κάνουμε. Όταν κάνουμε την ερώτηση, αναγνωρίζουμε τουλάχιστον ότι εδώ υπάρχει κάτι που δεν γνωρίζουμε, διότι ήμασταν τόσο σίγουροι ότι είχαμε δίκιο. Μπορεί να μην μας άρεσαν ο φόβος ή η ενοχή, αλλά πιστεύαμε ότι ήταν αληθινά. Το να θέσουμε το σωστό ερώτημα σημαίνει να ρωτήσουμε ποιος είναι ο ξένος - η αγάπη ή ο φόβος. Μ' αυτό το τρόπο αναγνωρίζουμε ότι υπάρχει μια επιλογή. Μέχρι να φτάσουμε σε αυτό το σημείο ωστόσο, ξέρουμε μόνο ότι ο φόβος είναι η πραγματικότητα και πρέπει να κάνουμε ότι καλύτερο μπορούμε μ' αυτό. Αυτό εξυπηρετεί τον σκοπό που έχει το εγώ να κρατήσει μακριά την εγγενή μας ασφάλεια που έχουμε ως Υιός του Θεού, που κρατιέται στην Καρδιά Του για πάντα όπου μας τοποθέτησε όταν μας δημιούργησε ως ένα μαζί Του. Ο Επίλογος της διευκρίνισης των όρων εκφράζει αυτή τη βεβαιότητα:

... Πολύ πριν, το τέλος γράφτηκε στα άστρα και τοποθετήθηκε στα Ουράνια με μια λαμπρή Ακτίνα που το κράτησε ασφαλές στην αιωνιότητα όπως και στον χρόνο. Και εκεί το κρατά ακόμα · σταθερό, αναλλοίωτο, και μη αναστρέψιμο. (Δ-επ.2:5-6)

Αυτή η υπέροχη εικόνα αντηχεί το απόσπασμα από το κείμενο που είχαμε αναφερθεί νωρίτερα:

... Η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα είναι όπως ένα αστέρι, αμετάβλητο σε έναν αιώνιο ουρανό. Τόσο ψηλά στους Ουρανούς είναι τοποθετημένο που αυτοί που είναι έξω από αυτούς δεν γνωρίζουν ότι βρίσκεται εκεί. Ωστόσο ακίνητο και λευκό και όμορφο θα λάμπει μέσα σε όλη την αιωνιότητα. Δεν υπήρξε εποχή που να μην ήταν εκεί · και καμία στιγμή που το φως του να εξασθένιζε ή να έγινε λιγότερο τέλειο.

Όποιος γνωρίζει τον Πατέρα γνωρίζει και αυτό το φως, γιατί Αυτός είναι ο αιώνιος ουρανός που το κρατάει ασφαλές, παντοτινά ψηλά και αγκυροβολημένο με ασφάλεια. Η τέλεια αγνότητά του δεν εξαρτάται από το εάν φαίνεται από τη γη ή όχι. Ο ουρανός το αγκαλιάζει και το κρατάει απαλά στην

τέλεια θέση του, η οποία είναι τόσο μακριά από τη γη όσο και η γη από τους Ουρανούς... Εντελώς ανεπηρέαστη από την ταραχή και τον τρόμο του κόσμου, τα όνειρα της γέννησης και του θανάτου που ονειρεύεσαι εδώ, τις μυριάδες των μορφών που ο φόβος μπορεί να πάρει · εντελώς ανενόχλητη, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα παραμένει ακριβώς όπως ήταν πάντα. Περιβαλλόμενη από μια γαλήνη τόσο πλήρη που κανένας ήχος μάχης δεν πλησιάζει ούτε από μακριά, αναπαύεται στην βεβαιότητα και στην τέλεια ειρήνη. Εδώ η μοναδική σου πραγματικότητα κρατείται ασφαλής, χωρίς καμιά απολύτως επίγνωση του κόσμου που λατρεύει είδωλα, και που δεν γνωρίζει τον Θεό. Με τέλεια βεβαιότητα της αμεταβλητότητάς της και της ανάπαυσής της στην αιώνια κατοικία της, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα ποτέ δεν έχει αφήσει το Νου του Δημιουργού της τον Οποίο γνωρίζει, όπως και ο Δημιουργός της γνωρίζει ότι αυτή είναι εκεί. (Κ-30.III.8:4-9:3· 10:2-5)

(8:4-5) Άκου την Φωνή Του να σε διαβεβαιώνει, ήσυχα και με σιγουριά, ότι δεν είσαι ξένος στον Πατέρα σου, ούτε είναι δυνατόν ο Δημιουργός σου να γίνει ξένος σε σένα. Αυτούς που ο Θεός συνένωσε παραμένουν για πάντα ένα, στο σπίτι τους μέσα σ' Εκείνον, κανένας ξένος προς τον Εαυτό του.

Αυτό το γνώριμο απόσπασμα προέρχεται από το κατά Ματθαίον ευαγγέλιο: «Ό,τι λοιπόν συνένωσε ο Θεός, δεν πρέπει να το χωρίζει ο άνθρωπος» (19:6). Παρόλο που αφήσαμε την αγάπη, η αγάπη δεν μας άφησε και δεν είμαστε ξένοι σε αυτήν ούτε στον Θεό. Οι παραπομπές που έχουν σχέση με την Αγία Γραφή είναι άφθονες στο κείμενο, εκ των οποίων οι ακόλουθες δύο είναι αντιπροσωπευτικές:

... Ο Υιός του Θεού είναι Ένας. Αυτούς που ο Θεός ένωσε ως ένα, το εγώ δεν μπορεί να τους διασπάσει. (Κ-17.III.7:2-3)

... Στην πραγματικότητα εσύ και ο αδελφός σου στέκεστε μαζί, χωρίς τίποτα ανάμεσά σας. Ο Θεός κρατά τα χέρια σας, και τι μπορεί να χωρίσει αυτούς που Εκείνος έχει ενώσει ως ένα μαζί Του; (Κ-22.V.3:4-5)

Επανερμηνεύοντας λοιπόν - τη βιβλική δήλωση που αναφέρεται στο διαζύγιο - ο Ιησούς χρησιμοποιεί το απόσπασμα αλλά για μια άλλη μορφή της αρχής της Επανόρθωσης: η Ενιαιότητα του Υιού του Θεού δεν μπορεί να διασπαστεί, και δεν έχει διασπαστεί ούτε κατακερματιστεί ποτέ.

(9:1-2) Σήμερα προσφέρουμε τις ευχαριστίες μας που ο Χριστός έχει έρθει στον κόσμο να ψάξει γι' αυτό που Του ανήκει. Η όρασή Του δεν βλέπει ξένους, παρά βλέπει τους δικούς Του και με χαρά ενώνεται μαζί τους.

Σκεφτείτε ξανά τον Χριστό (ή το Άγιο Πνεύμα) ως έναν φάρο που ακτινοβολεί με ένα φως αγάπης στο νου μας. Ψάχνουμε, και κάποια στιγμή βλέπουμε το φως και συνειδητοποιούμε ότι κάναμε ένα λάθος: Υπάρχει μια διέξοδος από τη σκοτεινή θάλασσα που είναι η κόλαση του εγώ, μια διέξοδος από μια νύχτα που φαινόταν ατελείωτη. Και με αυτό τον τρόπο δίνουμε ευχαριστίες με χαρά:

Ας είμαστε χαρούμενοι που μπορούμε και περπατάμε στον κόσμο, και βρίσκουμε τόσες ευκαιρίες να αντιληφθούμε μια άλλη κατάσταση όπου για μια ακόμα φορά το δώρο του Θεού μπορεί να αναγνωριστεί σαν δικό μας! Και με αυτό τον τρόπο όλα τα υπολείμματα της κόλασης, οι μυστικές αμαρτίες και τα κρυμμένα μίση εξαφανίζονται. Και όλες οι ομορφιές που έκρυβαν εμφανίζονται σαν Παραδεισένιοι κήποι στην όρασή μας, για να μας ανυψώσουν πάνω από τους αγκαθωτούς δρόμους που ταξιδεύαμε πριν παρουσιαστεί ο Χριστός. (Κ-31.VIII.9:1-3)

Ο Ιησούς ζητά την ευγνωμοσύνη μας για την αλήθεια που δεν άλλαξε ποτέ στο νου μας, η οποία διορθώνει την αγνωμοσύνη μας που γεννήθηκε από τον φόβο. Με αυτό τον τρόπο κρατήσαμε

κρυμμένη την αλήθεια, γιατί το να είμαστε στην παρουσία της θα σήμαινε το τέλος του συστήματος σκέψης μας. Τώρα είμαστε ευγνώμονες που μπορούμε να επιλέξουμε την αλήθεια που από μόνη της θα μας φέρει ευτυχία και ειρήνη.

(9:3) Αυτοί Τον βλέπουν σαν ξένο, γιατί αυτοί δεν αναγνωρίζουν τον εαυτό τους.

Όσο ταυτιζόμαστε με τον φόβο και τη διαχωρισμένη και ιδιαίτερη ταυτότητά μας, δεν θα γνωρίζουμε την αλήθεια. Δεν θα συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς, ως εγώ, είμαστε ο ξένος, ενώ εμείς ως Χριστός, είμαστε στην εστία. Μέσα από το να συγχωρούμε τους άλλους φτάνουμε να αναγνωρίσουμε την κοινή μας ταυτότητα και την αλήθεια του ξένου που λάμπει ο οποίος, ως μεγαλύτερος αδελφός μας, μας έφερε τη σωτηρία του Πάσχα:

... Αν μπορείς να ρίξεις μια ματιά στο πρόσωπο του Χριστού πίσω από το πέπλο, κοιτάζοντας ανάμεσα στα κατάλευκα πέταλα των κρίνων που έχεις λάβει και δώσει ως δώρο, τότε θα δεις το πρόσωπο του αδελφού σου και θα το αναγνωρίσεις. Ήμουν ένας ξένος και με δέχτηκες μέσα, μην γνωρίζοντας ποιος ήμουν. Ωστόσο, χάρη στο δώρο των κρίνων θα γνωρίσεις. Στην συγχώρεσή σου προς αυτόν τον ξένο, ξένο προς εσένα και παρόλα αυτά αρχαίο Φίλο σου, βρίσκεται η απελευθέρωσή σου και η λύτρωσή σου μαζί με αυτόν. Η ώρα του Πάσχα είναι μια ώρα χαράς, και όχι θρήνου. Κοίταξε τον αναστημένο Φίλο σου και γιόρτασε την αγιότητά του μαζί με μένα. Διότι το Πάσχα είναι η ώρα για την σωτηρία σου, μαζί με την δική μου. (Κ-20.Ι.4:2-8)

(9:4–10:1) Ωστόσο, καθώς Τον καλωσορίζουν, θυμούνται. Και Αυτός τους οδηγεί ευγενικά στο σπίτι τους ξανά, εκεί όπου ανήκουν.

Κανέναν δεν ξεχνά ο Χριστός.

Ίσως θυμάστε το πρώτο ποίημα της Helen, «Τα Δώρα των Χριστουγέννων», το οποίο έγραψε λίγους μήνες πριν γραφτεί αυτό το μάθημα. Το ποίημα ξεκινά: «Ο Χριστός δεν ξεχνά κανέναν. Με αυτό γνωρίζετε ότι Αυτός είναι ο Υιός του Θεού» (*Τα Δώρα του Θεού*, σελ. 95). Η ίδια όμορφη ιδέα εκφράζεται εδώ: «Κανέναν δεν ξεχνά ο Χριστός». Είναι χρήσιμο να σημειώσουμε πόσο γρήγορα ξεχνάμε τους ανθρώπους όταν τους κρίνουμε, όταν είμαστε αναίσθητοι στις εκκλήσεις τους για βοήθεια ή όταν απλά τους χρησιμοποιούμε για τη δική μας ικανοποίηση.

(10:2) Ούτε έναν δεν αφήνει που να μην σου δώσει για να θυμηθείς, έτσι ώστε το σπίτι σου να είναι ολοκληρωμένο και τέλειο, έτσι όπως ιδρύθηκε.

Οι ζωές μας είναι οι αίθουσες διδασκαλίας, όπου όλους όσους συναντάμε κατά τη διάρκεια της ημέρας - κάποιο σημαντικό άτομο ή κάποιο άτομο που βλέπουμε μόνο μια φορά σε μια ασήμαντη κατάσταση - μας δίνει την ευκαιρία να μάθουμε πόσο γρήγορα απορρίπτουμε, αγνοούμε και χρησιμοποιούμε τους ανθρώπους. Παρατηρούμε αυτό το τρομακτικό γεγονός χωρίς κρίση και ενοχές, συνειδητοποιώντας ότι όταν αποκλείουμε κάποιον άλλον αποκλείουμε τον εαυτό μας. Ρωτάμε, λοιπόν, αν αυτό είναι το δώρο που πραγματικά θέλουμε - για τον εαυτό μας:

Να θυμάσαι ότι όποιον και να συναντάς είναι μια ιερή συνάντηση. Όπως τον βλέπεις θα βλέπεις και τον εαυτό σου. Όπως του συμπεριφέρεσαι, θα συμπεριφέρεσαι και στον εαυτό σου. Όπως σκέφτεσαι γι' αυτόν, έτσι θα σκέφτεσαι και για τον εαυτό σου. Ποτέ μην το ξεχνάς αυτό, διότι μέσα σε αυτόν θα βρεις ή θα χάσεις τον εαυτό σου. Κάθε φορά που συναντιούνται δύο Υιοί του Θεού, τους δίνεται άλλη μια ευκαιρία σωτηρίας. Μην αφήνεις κανέναν χωρίς να του δίνεις την σωτηρία και να την δέχεσαι ο ίδιος. (Κ-8.ΙΙΙ.4:1-7)

(10:3-5) Δεν σε έχει ξεχάσει. Αλλά εσύ δεν θα Τον θυμηθείς μέχρι να τους κοιτάξεις όλους έτσι όπως τους βλέπει Εκείνος. Όποιος αρνείται τον αδελφό του, αρνείται κι Αυτόν, άρα αρνείται να

δεχτεί το δώρο της όρασης με την οποία ο Εαυτός του αναγνωρίζεται ξεκάθαρα, θυμάται το σπίτι του και έρχεται η σωτηρία.

Δεν θα θυμάστε ότι βρίσκεστε με τον Χριστό στην εστία, με τον Ιησού ως δάσκαλό σας και να έχετε την αγάπη του ως στόχο σας, μέχρι αρχικά να μοιραστείτε αυτή τη σκέψη με όλους όσους βλέπετε ή ακόμα και σκέφτεστε. Ολοκληρώνουμε έτσι αυτό το εμπνευσμένο μάθημα με ένα απόσπασμα από το *Τραγούδι της Προσευχής*, που εκφράζει το τέλος του ταξιδιού, το τέλος της κλίμακας όπου στεκόμαστε με τον Χριστό · με τον αδερφό μας να είναι δίπλα μας, ως ένα μαζί μας και με όλη την Υιότητα:

... Ψηλά έχει ανυψωθεί η κλίμακα. Έχεις φτάσει σχεδόν στον Ουρανό. Υπάρχουν λίγα ακόμα να μάθεις πριν το ταξίδι ολοκληρωθεί. Τώρα μπορείς να λες τα εξής σε όλους όσους έρχονται να προσευχηθούν μαζί σου:

Δεν γίνεται να πορευτώ χωρίς εσένα, διότι είσαι μέρος από μένα.

Και έτσι είναι στα αλήθεια. Τώρα μπορείς να προσεύχεσαι μόνο για ό,τι πραγματικά μοιράζεσαι μαζί του. Διότι έχεις καταλάβει ότι αυτός ποτέ δεν σε άφησε, και εσύ, που φαινόσουν μόνος, είσαι ένα μαζί του.

Η κλίμακα τελειώνει με αυτό, διότι δεν χρειάζεται πια η μάθηση. Τώρα στέκεσαι μπροστά στην πύλη του Ουρανού, και ο αδελφός σου στέκεται δίπλα σου εκεί. Τα λιβάδια είναι καταπράσινα και γαλήνια, διότι εδώ ο τόπος ο ορισμένος για την ώρα που θα ερχόσουν σε περίμενε εδώ και πολύ καιρό. Εδώ ο χρόνος τελειώνει μια για πάντα. Σε αυτή την πύλη η αιωνιότητα η ίδια ενώνεται μαζί σου. Η προσευχή έχει γίνει αυτό που ήταν προορισμένη να γίνει, διότι έχεις αναγνωρίσει τον Χριστό μέσα σου. (Τρ-1.Υ.3:5-4:6)

ΜΑΘΗΜΑ 161

Δώσε μου την ευλογία σου άγιε Υιέ του Θεού

Είναι ένα σημαντικό μάθημα διότι ενσωματώνει τα δύο επίπεδα που μελετάμε: την αφηρημένη μεταφυσική των Μαθημάτων με τις συγκεκριμένες εφαρμογές στην καθημερινή μας ζωή. Αξίζει λοιπόν να του δώσουμε ιδιαίτερα μεγάλη προσοχή και το μελετήσουμε.

(1:1) Σήμερα ασκούμαστε διαφορετικά και παίρνουμε θέση ενάντια στον θυμό μας, έτσι ώστε όλοι μας οι φόβοι να μπορέσουν να εξαφανιστούν και να προσφέρουν χώρο στην αγάπη.

Ο Ιησούς αρχίζει το μάθημα μιλώντας μας στο επίπεδο των ιδιαίτερών μας σχέσεων. Όπως γνωρίζουμε, αυτός καθ' αυτός ο όρος δεν εμφανίζεται ποτέ στο βιβλίο εργασιών ή στο εγχειρίδιο, αλλά όποτε ο Ιησούς μιλά για τη συγχώρεση ή το θυμό, αναφέρεται στην ιδιαιτερότητά μας. Η άσκηση στο δεύτερο μέρος του μαθήματος εκφράζει την αρχή ότι ο τρόπος που σας βλέπω αντικατοπτρίζει τον τρόπο που βλέπω τον εαυτό μου: Εάν σας επιτεθώ, επιτίθεμαι στον εαυτό μου · αν σας δω ως Υιό του Θεού, αντανakλώ την πρώτη μου φορά που έχω δει τον Υιό στον εαυτό μου. Με το θυμό ή τη μη συγχώρεση να έχουν φύγει από το δρόμο μας, έχουμε αφήσει χώρο για την αγάπη που περίμενε υπομονετικά να επιστρέψουμε σ' αυτήν πίσω από τα πέπλα της ιδιαιτερότητας.

(1:2) Εδώ βρίσκεται η σωτηρία μέσα στα απλά λόγια με τα οποία ασκούμαστε στην σημερινή ιδέα.

Σώζομαι από το φοβερό βάρος της ενοχής μου καθώς μαθαίνω να βλέπω τον Χριστό σε κάποιον άλλο. Ο Ιησούς μας θυμίζει συνεχώς το πόσο πολύ απλό είναι το δικό του σχέδιο σωτηρίας. Θυμόμαστε ξανά αυτές τις συχνά αναφερόμενες λέξεις:

Πόσο απλή είναι η σωτηρία! Το μόνο που λέει είναι ότι αυτό που ποτέ δεν ήταν αληθινό δεν είναι αληθινό τώρα, ούτε θα είναι ποτέ. Το αδύνατο δεν έχει συμβεί, και δεν μπορεί να έχει επιπτώσεις. Και αυτό είναι όλο. (Κ-31.Ι.1:1-4)

Αυτό που είναι αληθινό είναι η συγχώρεση, η πίστη στα κοινά συμφέροντα · αυτό που είναι ψεύτικο είναι η επίθεση, η πίστη σε ξεχωριστά συμφέροντα. Τι θα μπορούσε να είναι απλούστερο;

(1:3) Εδώ βρίσκεται η απάντηση στον πειρασμό που ποτέ δεν γίνεται να αποτύχει να καλωσορίσει τον Χριστό εκεί όπου πριν επικρατούσαν ο φόβος και ο θυμός.

Θυμόμαστε τον ορισμό που δίνει ο Ιησούς για τον πειρασμό εφόσον βλέπουμε κάποιον ως σώμα:

Να επαγρυπνείς ενάντια στον πειρασμό, λοιπόν, ενθυμούμενος ότι δεν είναι παρά μια επιθυμία, παράλογη και χωρίς νόημα, να κάνεις τον εαυτό σου κάτι που δεν είσαι. Και αντί αυτού σκέψου καλύτερα αυτό που θα ήθελες να είσαι. Είναι ένα πράγμα τρέλας, πόνου και θανάτου · ένα πράγμα προδοσίας και μαύρης απελπισίας, αποτυχημένων ονείρων και δίχως καμία ελπίδα να απομένει εκτός από το να πεθάνεις και να δώσεις τέλος στο όνειρο του φόβου. Αυτό είναι ο πειρασμός, και τίποτα περισσότερο. (Κ-31.VII.14:1-4)

Ο πειρασμός έχει ένα μάθημα που θέλει να σου διδάξει, σε όλες τις μορφές του, όπου και αν εμφανίζεται. Θέλει να πείσει τον ιερό Υιό του Θεού ότι είναι ένα σώμα, γεννημένος μέσα σε κάτι που πρέπει να πεθάνει, ανίκανος να ξεφύγει από την αδυναμία του, και δέσμιος από ό,τι τον διατάζει να αισθάνεται. Αυτό θέτει τα όρια στο τι μπορεί αυτός να κάνει · η ισχύς του είναι η μόνη δύναμη που έχει · αυτό που μπορεί να φτάσει δεν ξεπερνά το μικρό του πεδίο. (Κ-31.VIII.1:1-3)

Σε αυτό το μάθημα, όπως πάντα, ο Ιησούς δεν υπονοεί να αρνηθούμε αντίληψή μας για το σώμα, αλλά μόνο την ερμηνεία που δίνει το εγώ για αυτό, το οποίο εμπεριέχει πάντα επίθεση: Αντιλαμβάνομαι ότι μου επιτίθεστε, ή ότι είμαι δικαιολογημένος να επιτεθώ για να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Όμως, το να σας βλέπω να με ευλογείτε γιατί ευλογώ τον εαυτό μου είναι η απάντησή μου στον πειρασμό της πίστης του ιδιαίτερου σκοπού που έχει το εγώ για όλες τις σχέσεις. Με άλλα λόγια, η ευλογία αντικατοπτρίζει την ενότητά μας, επειδή έχουμε την κοινή ανάγκη να ξεφύγουμε από το κοινό μας εγώ. Το εγώ συνεχώς μας βάζει σε πειρασμό να δούμε αυτό που δεν υπάρχει εκεί - δηλαδή, την αμαρτία - και να μην βλέπουμε αυτό που πραγματικά υπάρχει - την ευλογία που δίνει ο Υιός στον εαυτό του.

(1:4-5) Εδώ ολοκληρώνεται η Επανόρθωση, ο κόσμος αποσύρεται με ασφάλεια και αποκαθίσταται ο Ουρανός. Εδώ βρίσκεται η απάντηση της Φωνής του Θεού.

Ο Ιησούς μας λέει ότι η απάντηση σε όλα μας τα προβλήματα βρίσκεται στη συγχώρεση. Σε αυτό το μάθημα λοιπόν, βλέπουμε έναν άλλο τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς δίνει έμφαση στο βασικό θέμα της διδασκαλίας του: Τη συγχώρεση - την αρχή της Επανόρθωσης - που αναιρεί τα εμπόδια για να θυμηθούμε την αλήθεια του Ουρανού.

Τώρα η χροιά του μαθήματος αλλάζει, και ο Ιησούς μας μιλάει από την οπτική του Πρώτου Επιπέδου: την αφηρημένη φυσική κατάσταση της πραγματικότητας που είναι σε αντίθεση με την ιδιαίτερη μη φυσική κατάσταση της ψευδαισθησης.

(2:1-2) Η φυσική κατάσταση του νου είναι οι εντελώς αφηρημένες έννοιες. Αλλά μέρος αυτού τώρα είναι σε αφύσικη κατάσταση.

Η φυσική κατάσταση του νου είναι ο Νους του Χριστού. Το μη φυσικό είναι το μέρος μας που πιστεύει ότι ο διαχωρισμός έχει συμβεί στην πραγματικότητα και ότι υπάρχουμε στον κόσμο ως σώματα. Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο, που ένα μέρος του είναι οικείο, περιγράφει τις φυσικές και τις αφύσικες καταστάσεις - το αφηρημένο ον και την ιδιαίτερη ή συγκεκριμένη ύπαρξη:

... ο νους είναι εκ φύσεως αφηρημένος. Όμως, μέρος του νου γίνεται συγκεκριμένο όταν διασπάται. Το συγκεκριμένο μέρος πιστεύει στο εγώ, διότι το εγώ βασίζεται στο συγκεκριμένο. Το εγώ είναι κομμάτι του νου που πιστεύει ότι η ύπαρξή σου καθορίζεται από τον διαχωρισμό... Η δημιουργία και η επικοινωνία είναι συνώνυμες... η επικοινωνία είναι τέλεια αφηρημένη, εφόσον η ποιότητά της είναι συμπαντική σε εφαρμογή...

Η ύπαρξη όπως και το είναι βασίζονται στην επικοινωνία. Η ύπαρξη, όμως, είναι συγκεκριμένη ως προς το πώς, τι και με ποιον κρίνει ότι αξίζει να επικοινωνήσει. Το είναι δεν κάνει καθόλου τέτοιες διακρίσεις... Η Θεία Αφαίρεση παίρνει χαρά με το να μοιράζεται. Αυτό σημαίνει η δημιουργία. Το «πως», «τι» και το «σε ποιον» είναι άσχετα, διότι η αληθινή δημιουργία δίνει τα πάντα, εφόσον μπορεί να δημιουργεί μόνο σαν τον εαυτό της. (Κ-4. VII. 1:2-5· 3:6,9· 4:1-3· 5:4-6)

(2:3-4) Δεν βλέπει τα πάντα σαν ένα. Αντί γι' αυτό, βλέπει θραύσματα του όλου, γιατί μόνο έτσι θα μπορούσε να επινοήσει τον μεροληπτικό κόσμο που βλέπεις.

Το μέρος του νου μας που έχει ταυτιστεί με το εγώ δεν βλέπει τους πάντες ή τα πάντα ως ένα · βλέπει όλα τα πράγματα ως μέρος ενός μεγαλύτερου κατακερματισμού. Αυτή η αντίληψη δεν μπορεί να βοηθήσει καθώς από μόνη της είναι ένα θραύσμα. Εφόσον η προβολή φτιάχνει την αντίληψη, το εγώ αντιλαμβάνεται απλά ό,τι αυτό είναι: ένα θραύσμα του συνόλου. Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο περιγράφει πειστικά την υποκατάσταση της αγάπης με την ιδιαιτερότητα, την ολότητα με τον κατακερματισμό:

Το να υποκαθιστάς σημαίνει ότι δέχεσαι κάτι στην θέση κάποιου άλλου... Το να υποκαθιστάς σημαίνει ότι διαλέγεις ανάμεσα σε δύο, αποκηρύσσοντας έτσι μια πλευρά της Υιότητας χάριν την άλλης. Γι' αυτό τον ιδιαίτερο σκοπό, η μία πλευρά κρίνεται ως πιο πολύτιμη και αντικαθιστά την άλλη. Επομένως, η σχέση μέσα στην οποία συνέβη η αντικατάσταση κατακερματίζεται, και ο σκοπός της διασπάται ανάλογα. Το να κατακερματίζεις σημαίνει ότι εξαιρείς, και η αντικατάσταση είναι η πιο ισχυρή άμυνα του εγώ για το διαχωρισμό. (Κ-18. I. 1:1,3-6)

Μπορείτε να θυμηθείτε το λογοπαίγνιο του Ιησού για τη λέξη μεροληπτική στο Μάθημα 127 (3:4). Εδώ την επαναλαμβάνει, και θα το κάνει ξανά. Το μεροληπτικά σημαίνει τόσο ότι βλέπουμε τον κόσμο εν μέρει - σε μέρη ή θραύσματα - όσο και μέσα από την προκατειλημμένη οπτική του εγώ. Ο σκοπός που έχει το εγώ για τον κόσμο είναι να αποδεικνύει την αθωότητά μας σε βάρος του άλλου. Έτσι, η παρανοϊκή οπτική του για το σύμπαν είναι κατ' ανάγκη κατακερματισμένη.

(2:5-3:1) Ο σκοπός όλης της όρασης είναι να σου δείχνει αυτό που επιθυμείς να δεις. Όλη η ακοή σου φέρνει στο νου μόνο τους ήχους που αυτός επιθυμεί ν' ακούσει.

Έτσι φτιάχτηκαν οι εξειδικεύσεις.

Μας παρέχεται το σκεπτικό με το οποίο το εγώ φτιάχνει το φυσικό σύμπαν: να προβάλλει την ενοχή στο νου του Υιού πίσω από την πεποίθηση ότι διαχωρίστηκε από τον Θεό. Σε εκείνο το στάδιο πριν από την προβολή, η ενοχή ήταν αφηρημένη · όχι όπως είναι η αγάπη, αλλά με την έννοια ότι δεν ήταν εξειδικευμένη - δεν εντοπιζόταν σε κανέναν και σε τίποτα - γιατί ακόμα δεν υπήρχαν σώματα. Όμως, σε έναν κόσμο εξειδικεύσεων (ιδιαιτεροτήτων) μπορούμε τώρα ελεύθερα να προβάλλουμε αυτήν την ασυνείδητη ενοχή σε όλους και σε όλα γύρω μας, πιστεύοντας ότι η πηγή της δυστυχίας μας βρίσκεται περισσότερο σε ένα συγκεκριμένο σώμα, παρά στην απόφαση του νου να ταυτιστεί

με το εγώ. Έτσι, «ο σκοπός όλης της όρασης [και όλων των αισθήσεων]» - ο σκοπός του σώματος - είναι να επιστρέψει στο νου τους μάρτυρες που αποδεικνύουν ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό είναι γεγονός.

Είναι ένα σημαντικό απόσπασμα ενός σημαντικού μαθήματος, διότι αποτυπώνει αυτό που κάνει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* να διαφέρουν σχεδόν απ' όλες τις άλλες πνευματικές διδασκαλίες. Διδάσκουν όχι μόνο ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά δίνουν το συγκεκριμένο κίνητρο του γιατί τον επινοήσαμε: για να βλέπουμε ότι η αιτία του διαχωρισμού βρίσκεται έξω από το νου μας. Το πρωταρχικό κίνητρο του εγώ είναι να διατηρήσει το διαχωρισμό που πιστεύει ότι έκλεψε από τον Θεό, αλλά να μην είναι υπεύθυνος γι' αυτό · ένας στόχος που εξυπηρετείται αποτελεσματικά από την προβολή. Επομένως, χρειαζόμαστε έναν συγκεκριμένο κόσμο έτσι ώστε να υπάρχουν συγκεκριμένοι άνθρωποι που βρίσκονται έξω από εμένα, στους οποίους μπορώ να προβάλλω την ευθύνη για τις δικές μου αμαρτίες. Έτσι: Πιστεύω ότι είμαι εδώ · πιστεύω ότι είμαι διαχωρισμένος · πιστεύω ότι το σώμα μου είναι αληθινό...αλλά δεν είμαι εγώ υπεύθυνος - κάποιος άλλος είναι.

Μπορούμε λοιπόν να καταλάβουμε γιατί το εγώ έφτιαξε τα αισθητήρια όργανά μας: για να αποδείξει ότι έξω από εμάς υπάρχει ένας κόσμος που ευθύνεται, όχι μόνο για τη φυσική μας ύπαρξη αλλά και για τα δεινά που υποβαλλόμαστε. Παρόλα αυτά, από τη στιγμή που φτιάχτηκε ο κόσμος, έπρεπε να αντιμετωπίσουμε τις εξειδικευμένες εμπειρίες μας εδώ. Σε αυτό το επίπεδο της προσωπικής εμπειρίας είναι αφιερωμένο το υπόλοιπο της τρίτης παραγράφου και στην πραγματικότητα ολόκληρο το μάθημα. Συνεπώς, καθώς ζούμε την καθημερινή μας ζωή σε ένα σώμα, ο Ιησούς δεν μας ζητά να επιδοθούμε σε αφηρημένες μεταφυσικές εικασίες. Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ, ο Ιησούς μας συμπεριφέρεται σαν να είμαστε εδώ. Γι' αυτό η γλώσσα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* παίρνει τη μορφή που έχει, όπως έχουμε παρατηρήσει πολλές φορές στο παρελθόν. Μας ζητά να εφαρμόσουμε τη μεταφυσική στις πολύ συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες βρισκόμαστε, όσο απατηλές κι αν είναι αυτές · οι σχέσεις μας να γίνουν άγιες από το Άγιο Πνεύμα, το οποίο στη συνέχεια αντανακλά την Ενιαιότητα του Ουρανού. Στο ακόλουθο απόσπασμα, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει απαλά ότι η υποκατάσταση δεν έχει καμία επίδραση στην πραγματικότητα και ότι ο κατακερματισμός δεν μπορεί να αλλάξει την ενότητα που δημιουργήσε ο Θεός:

... Εκεί όπου το εγώ αντιλαμβάνεται κάποιο άτομο ως υποκατάστατο κάποιου άλλου, το Άγιο Πνεύμα τα βλέπει και τα δύο ενωμένα και αδιαίρετα. Δεν κρίνει ανάμεσά τους, γνωρίζοντας ότι είναι ένα. Εφόσον είναι ενωμένα, είναι ένα διότι είναι το ίδιο. Η υποκατάσταση είναι ξεκάθαρα μια διαδικασία στην οποία αυτά γίνονται αντιληπτά ως διαφορετικά. Η μία θέλει να ενώνει · και η άλλη να διαχωρίζει. Τίποτα δεν μπορεί να μπει ανάμεσα σε αυτά που ο Θεός έχει ενώσει και το Άγιο Πνεύμα βλέπει ως ένα. (Κ-18.Ι.2:2-7)

(3:2-4) Και τώρα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε εξειδικεύσεις στην άσκησή μας. Τις δίνουμε στο Άγιο Πνεύμα, ώστε να μπορέσει να τις χρησιμοποιήσει για ένα σκοπό διαφορετικό από αυτόν που τους είχαμε δώσει εμείς. Ωστόσο, Αυτό μπορεί να χρησιμοποιήσει μόνο αυτό που έχουμε φτιάξει για να μας διδάξει από μια διαφορετική σκοπιά, έτσι ώστε να δούμε μια διαφορετική χρήση στα πάντα.

Θυμόμαστε αυτή την πρόταση από την ενότητα «Η Ιδιαίτερη Λειτουργία»:

Αυτή είναι η γεμάτη καλοσύνη αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ιδιαιτερότητα · η δική Του χρήση γι' αυτό που έφτιαξες εσύ, είναι για να θεραπεύει αντί να πληγώνει. (Κ-25. VI.4:1)

Επινοήσαμε τις σχέσεις έτσι ώστε μέσω της επίθεσης στους άλλους να μπορούμε να ξεφύγουμε από την ευθύνη για την αμαρτία μας. Ο σκοπός αυτός κάνει τις σχέσεις μας ιδιαίτερες. Όμως όταν

ζητάμε βοήθεια από το Άγιο Πνεύμα, γίνονται αίθουσες διδασκαλίας για να μάθουμε ότι απλά κάναμε λάθος:

... Και όλα όσα έφτιαξες μπορούν να υπηρετήσουν την σωτηρία εύκολα και καλά. Ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να επιλέξει κάτι που το Άγιο Πνεύμα να μην μπορεί να το χρησιμοποιήσει προς όφελός του, και όχι εναντίον του. Μόνο στο σκοτάδι η ιδιαιτερότητά σου φαίνεται πως επιτίθεται. Στο φως, την βλέπεις σαν την ιδιαίτερη λειτουργία σου στο σχέδιο να σώσεις τον Υιό του Θεού από κάθε επίθεση, και να τον αφήσεις να καταλάβει ότι είναι ασφαλής, όπως ήταν πάντοτε, και ότι θα παραμείνει έτσι στον χρόνο όπως και στην αιωνιότητα. (Κ-25.VI.7:4-7)

Εδώ αναφέρεται άλλη μια σημαντική αρχή, η οποία θα επαναληφθεί σε ένα επόμενο μάθημα: εμείς - οι ονειρευτές του ονείρου - γράψαμε το σενάριο για όλα όσα βιώνουμε στη ζωή μας. Το Άγιο Πνεύμα δεν στέλνει ανθρώπους σε μας, ούτε μας παρέχει τις σχέσεις. Έτσι δεν τις αφαιρεί, γιατί Αυτό είναι απλά μια παρουσία στο νου μας, που προσφέρει έναν διαφορετικό τρόπο για να δούμε ό,τι φτιάξαμε. Οι σχέσεις που φτιάξαμε για να σκοτώσουμε, τώρα στη στοργική Του αντίληψη γίνονται όργανα θεραπείας · όχι γιατί το σώμα θεραπεύει, αλλά επειδή ο ορθός μας νους χρησιμοποιεί το σώμα και τις σχέσεις του ως ευκαιρίες για να μάθουμε ένα διαφορετικό μάθημα. Η λειτουργία των σχέσεών μας έτσι αλλάζει, όπως εκφράζει αυτό το υπέροχο απόσπασμα:

Έχεις κληθεί, μαζί με τον αδελφό σου, για την πιο άγια λειτουργία που περιέχει αυτός ο κόσμος. Είναι η μόνη που δεν έχει όρια, και φτάνει σε κάθε θραύσμα της Υιότητας με ανακούφιση που ενώνει και θεραπεύει. Αυτό σου προσφέρεται, στην άγια σχέση σου. Αποδέξου το εδώ, και θα δίνεις έτσι όπως δέχτηκες. Η ειρήνη του Θεού σου δίδεται μαζί με τον λαμπρό σκοπό μέσα στον οποίο ενώνεσαι μαζί με τον αδελφό σου. Το άγιο φως που έφερε εσένα και αυτόν μαζί πρέπει να επεκταθεί, έτσι όπως το δεχτήκατε. (Κ-18.I.13)

(4:1-3) Ένας αδελφός είναι όλοι οι αδερφοί. Κάθε νους περιέχει όλους τους νόες, γιατί κάθε νους είναι ένας. Αυτή είναι η αλήθεια.

Ο Ιησούς επιστρέφει στη μεταφυσική αρχή της διδασκαλίας του: την ενιαιότητα του Υιού. Η αλήθεια αυτή αντανακλάται στο να αναγνωρίσουμε ότι οι διαχωρισμένες πτυχές του ενός Υιού του Θεού μοιράζονται έναν κοινό νου, όπως διαβάζουμε σε αυτό το απόσπασμα που αφορά τη μάθηση από το Άγιο Πνεύμα:

... Και με αυτόν τον τρόπο θα σου αποδειχθεί η δύναμη της μάθησής σου από όλους τους πολλούς και διαφορετικούς μάρτυρες που βρίσκει. Ο αδελφός σου πρώτος θα φανεί ανάμεσά τους, αλλά χιλιάδες στέκονται πλάι του, και πέρα από τον κάθε έναν υπάρχουν άλλοι χίλιοι. Ο κάθε ένας ίσως να φαίνεται ότι έχει κάποιο διαφορετικό πρόβλημα από τους υπόλοιπους. Ωστόσο όλα λύνονται μαζί. Και η κοινή τους απάντηση δείχνει ότι οι ερωτήσεις δεν θα μπορούσαν να είναι διαφορετικές. (Κ-27.V.10:3-7)

Το να συγχωρείς ένα άτομο σημαίνει να τους συγχωρείς όλους: ο ένας βρίσκεται στους πολλούς, και στους πολλούς βρίσκεται ο ένας.

Διαβάζουμε τώρα άλλη μια από τις δηλώσεις του Ιησού, όπου δεν υπάρχει τρόπος να καταλάβουμε τα λόγια του:

(4:4-5) Όμως κάνουν αυτές οι σκέψεις ξεκάθαρη την σημασία της δημιουργίας; Αυτές οι λέξεις φέρνουν μαζί τους απόλυτη διαύγεια σε σένα;

Όσοι λένε ότι τα καταλαβαίνουν λένε ψέματα. Δεν υπάρχει περίπτωση ένα ιδιαίτερο άτομο να κατανοήσει την αφηρημένη και μη ιδιαίτερη ενιαιότητα. Ο Ιησούς μας ενημερώνει ότι δεν περιμένει να το κατανοήσουμε. Θυμόμαστε την παρόμοια δήλωσή του στο κείμενο:

... εάν νομίζεις ότι κάποιο μέρος σου είναι διαχωρισμένο, η ιδέα μιας Ενιαιότητας με τα πάντα να είναι Ένα δεν έχει νόημα. (Κ-25.1.7:1)

Θα επιστρέψουμε στο πλήρες απόσπασμα άμεσα. Ο Ιησούς συνεχίζει:

(4:6-8) Τι άλλο μπορεί να σου φαίνονται ότι είναι παρά άδειοι ήχοι · ωραίοι ίσως, σωστοί σαν αίσθηση, όμως στην βάση τους μη κατανοητοί και μη κατανοήσιμοι. Ο νους που δίδαξε τον εαυτό του να σκέφτεται με εξειδικεύσεις δεν μπορεί πια να συλλάβει τις αφηρημένες έννοιες με έναν τρόπο που περιλαμβάνει τα πάντα. Χρειάζεται να δούμε λίγο, έτσι ώστε να μάθουμε πολλά.

Σε αυτή τη σαφή δήλωση, ο Ιησούς λέει: «Γνωρίζω ότι δεν μπορείτε να καταλάβετε όταν μιλώ για την πραγματικότητα, επομένως δεν θα σταθώ σε αυτήν. Ούτε θα σας μιλήσω για την αγάπη. Ωστόσο, θα μιλήσω για να αναιρέσετε τον εξειδικευμένο σκοπό του διαχωρισμού που δώσατε στις σχέσεις σας και θα σας βοηθήσω να τον αλλάξετε για να θεραπεύετε».

Αυτό που χρειαζόμαστε είναι «να δούμε λίγο», όχι να δούμε τα πάντα. Ο Ιησούς δεν μας ζητά να καταλάβουμε την αλήθεια, αλλά μόνο να αφήσουμε το βλέμμα μας να παραμείνει εστιασμένο στις εξειδικευμένες σχέσεις και καταστάσεις μας, αλλά με έναν διαφορετικό δάσκαλο από τον οποίο θα μάθουμε πολλά. Έτσι, μας λέει επανειλημμένα ότι το να συγχωρείς πλήρως ένα άτομο - βλέποντας λίγο - σημαίνει ότι συγχωρείς το εγώ και το αφήνεις να φύγει. Αυτό το μάθημα επομένως, είναι μια έκκληση να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στις εξειδικεύσεις της ζωής μας, προσκαλώντας τον Ιησού να μας βοηθήσει για να κατανοήσουμε τις μεταφυσικές αφηρημένες έννοιες που διδάσκει αλλού. Δεν χρειάζεται να μάθουμε τη μεταφυσική, αλλά να την κατανοήσουμε αρκετά καλά για να αναγνωρίσουμε ότι στόχος μας είναι να μάθουμε από Αυτόν που μας διδάσκει να αντανακλούμε τη Θεία Αφαίρεση στον κόσμο των εξειδικεύσεων. Σε ένα κεντρικό απόσπασμα, που αξίζει επαναλαμβανόμενες παραθέσεις, ο Ιησούς περιγράφει πώς το έκανε αυτό στα *Μαθήματα Θαυμάτων*:

Αφού πιστεύεις ότι είσαι διαχωρισμένος, ο Ουρανός σου παρουσιάζεται κι αυτός σαν διαχωρισμένος. Όχι ότι αυτό συμβαίνει αληθινά, αλλά επειδή ο σύνδεσμος που σου είχε δοθεί για να ενωθείς με την αλήθεια μπορεί να φτάσει σε σένα μέσα από κάτι που καταλαβαίνεις. Ο Πατέρας και ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι Ένα, όπως όλοι οι αδελφοί σου ενώνονται σαν ένας στην αλήθεια. Ο Χριστός και ο Πατέρας Του ποτέ δεν ήταν διαχωρισμένοι, και ο Χριστός βρίσκεται μέσα στην κατανόησή σου, σε αυτό το κομμάτι μέσα σου που μοιράζεται το Θέλημα του Πατέρα Του. Το Άγιο Πνεύμα συνδέει το άλλο κομμάτι - την ελάχιστη, τρελή επιθυμία να είσαι χωρισμένος, διαφορετικός και ιδιαίτερος - με τον Χριστό, για να κάνει την ενιαιότητα ξεκάθαρη σε αυτό που πράγματι είναι ένα. Σε αυτόν τον κόσμο αυτό δεν είναι κατανοητό, αλλά μπορεί να διδαχθεί...

Όλο αυτό [η συγχώρεση] λαμβάνει υπόψη του τον χρόνο και τον χώρο σαν να είναι χωριστά, γιατί εάν νομίζεις ότι κάποιο μέρος σου είναι διαχωρισμένο, η ιδέα μιας Ενιαιότητας με τα πάντα να είναι Ένα δεν έχει νόημα. Είναι προφανές ότι ένας νους τόσο διχασμένος ποτέ δεν θα μπορούσε να είναι ο Δάσκαλος μιας Ενιαιότητας που ενώνει όλα τα πράγματα μέσα Της. Επομένως Αυτός που είναι μέσα σε αυτό το νου, και πράγματι ενώνει όλα τα πράγματα μαζί, πρέπει να είναι ο Δάσκαλός του. Όμως πρέπει να χρησιμοποιήσει την γλώσσα που αυτός ο νους μπορεί να καταλάβει, στην κατάσταση την οποία θεωρεί ότι βρίσκεται. Και πρέπει να χρησιμοποιήσει όλη τη μάθηση για να μεταφέρει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, απομακρύνοντας όλες τις λανθασμένες ιδέες για το τι

είσαι, και οδηγώντας σε πέρα από αυτές προς την αλήθεια που είναι πέρα από αυτές. (Κ-25.1.5· 7:1-5)

Έτσι ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη «μικρή» γλώσσα του διαχωρισμού για να μας οδηγήσει στο μεγαλείο της αλήθειας.

(5:1) Φαίνεται σαν να είναι το σώμα που νιώθουμε ότι περιορίζει την ελευθερία μας, μας κάνει να υποφέρουμε, και εν τέλει μας παίρνει την ζωή.

Είναι ο εσφαλμένα νοούμενος λήπτης των αποφάσεων του νου που περιορίζει την ευτυχία μας, μας φέρνει πόνο, και δίνει την ψευδαίσθηση της ζωής κατά τη γέννηση, και το τέλος της ζωής με το θάνατο.

(5:2) Όμως τα σώματα δεν είναι παρά σύμβολα μιας μορφής φόβου που έχει γίνει συγκεκριμένη.

Ο φόβος, όπως και η ενοχή, είναι μη συγκεκριμένος ή μη εξειδικευμένος, γιατί δεν εντοπίζεται σε συγκεκριμένα άτομα ή καταστάσεις. Ο αφηρημένος φόβος του νου μας λέει ότι ο Θεός θα μας τιμωρήσει για την αμαρτία που κάναμε εναντίον Του, και αυτό είναι που προβάλλεται στα συγκεκριμένα θραύσματα του απατηλού μας κόσμου. Μ' αυτό τον τρόπο η απατηλή ενοχή και ο φόβος στο νου μας μεταμορφώνονται σε ένοχα και φοβισμένα σώματα.

(5:3) Ο φόβος χωρίς σύμβολα δεν προκαλεί καμία ανταπόκριση, γιατί τα σύμβολα μπορούν να εκπροσωπήσουν αυτό που δεν έχει νόημα.

Περιττό να πω, ότι θέλω να υπάρχει κάποια ανταπόκριση. Θέλω να έχω τον ασυνείδητο φόβο μου, να τον προβάλλω, και να λέω ότι δεν είμαι υπεύθυνος για τη δυστυχία και τον τρόπο που νιώθω · κάποιος άλλος είναι. Όμως εφόσον δεν υπάρχει κάποιος άλλος, πρέπει να επινοήσω κάποιον που να είναι το αντικείμενο της δικής μου προβολής. Γράφω έτσι στο δικό μου σενάριο κάποιον ο οποίος γίνεται το συγκεκριμένο σύμβολο της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, που δεν θέλω να βλέπω μέσα μου.

(5:4-5) Η αγάπη δεν χρειάζεται σύμβολα γιατί είναι αληθινή. Αλλά ο φόβος προσκολλάται σε συγκεκριμένα πράγματα γιατί είναι ψευδής.

Η αγάπη δεν χρειάζεται να προβληθεί με σύμβολα, γιατί είναι μία. Ωστόσο, ο φόβος χρειάζεται, για να αποφύγουμε ως δια μαγείας την ευθύνη για την αμαρτία και την οργισμένη τιμωρία του Θεού. Το μόνο που χρειάζεται είναι να βρω τους ενόχους στη ζωή μου, να τους καταδείξω κατηγορώντας τους και να πω στον Θεό ότι αυτοί είναι που θα έπρεπε να τιμωρηθούν, όχι εγώ: «Έτσι έγιναν οι εξειδικεύσεις». Το εγώ μου λέει ότι δεν μπορώ να αποφύγω την τιμωρία μου, εκτός αν υπάρχουν συγκεκριμένοι άνθρωποι που θα τους χρησιμοποιήσω ως αποδιοπομπαίους τράγους. Ωστόσο, μόνο το εγώ είναι που επιδιώκει τέτοιου είδους τεχνάσματα. Η αγάπη, που είναι αληθινή και πέρα από όλα τα σύμβολα, απλά είναι, και θυμόμαστε την αφηρημένη της ύπαρξη καθώς της κάνουμε χώρο μέσω της συγχώρεσης, αφήνοντας κάθε επένδυση στις εξειδικεύσεις της ιδιαιτερότητας και της ενοχής:

Ένας κενός χώρος που δεν φαίνεται γεμάτος, ένα διάστημα του χρόνου που δεν χρησιμοποιείται, που δεν φαίνεται να είναι πλήρως κατειλημμένο και ξοδεμένο, γίνεται μια σιωπηλή πρόσκληση στην αλήθεια να εισέρθει, και να νιώσει ότι είναι σπίτι της... Γιατί αυτό που αφήνεις κενό ο Θεός θα το γεμίσει, και όπου είναι Αυτός εκεί πρέπει να κατοικεί και η αλήθεια... Γι' αυτό δεν υπάρχουν σύμβολα. Τίποτα δεν δείχνει πέρα από την αλήθεια, γιατί τί μπορεί να αντιπροσωπεύει κάτι περισσότερο από το αυτό που είναι τα πάντα;... δεν υπάρχει κανένα σύμβολο για την ολότητα. Η πραγματικότητα γίνεται τελικά γνωστή χωρίς μορφή, χωρίς εικόνα και αθέατη... Η συγχώρεση

εξαφανίζεται και τα σύμβολα ξεθωριάζουν, και τίποτα από όσα τα μάτια έχουν ποτέ δει ή τα αφτιά έχουν ακούσει δεν παραμένει για να γίνει αντιληπτό. Μια δύναμη εντελώς απεριόριστη έχει έρθει, όχι για να καταστρέψει, αλλά για να λάβει αυτά που της ανήκουν... Καλωσόρισε τη δύναμη πέρα από την συγχώρεση, και πέρα από τον κόσμο των συμβόλων και των περιορισμών. Αυτός απλά θα είναι, κι έτσι Αυτός απλά είναι. (Κ-27.III.4:1,3,5-6· 5:1-2· 7:1-2,8-9)

(6:1-2) Τα σώματα επιτίθενται, αλλά ο νους όχι. Αυτή η σκέψη σίγουρα σου υπενθυμίζει το κείμενο μας, όπου συχνά τονίζεται.

Εδώ βρίσκουμε άλλο ένα σημείο στα Μαθήματα Θαυμάτων που θα μπορούσε να σας οδηγήσει στο ποτό! Ο Ιησούς εδώ λέει ότι τα σώματα επιτίθενται αλλά ο νους όχι · αλλού όμως διδάσκει ότι δεν επιτίθενται τα σώματα αλλά επιτίθεται ο νους. Και υπάρχουν ακόμα άλλα σημεία όπου λέει ότι ο νους δεν μπορεί να επιτεθεί. Ας εξετάσουμε μερικές από αυτές τις αναφορές, καθώς υπογραμμίζουν όχι μόνο τις σκέψεις του Ιησού για το νου και το σώμα, αλλά παρέχουν επίσης ένα ακόμα παράδειγμα για την ευέλικτη γλώσσα που χρησιμοποιεί.

Καθένα από αυτά τα τρία επίπεδα των δηλώσεων στο πλαίσιο που τα θέτει ο Ιησούς είναι αληθινά. Σε αυτό το απόσπασμα του βιβλίου εργασιών τονίζει ότι χρειαζόμαστε το σώμα, γιατί μας επιτρέπει να επιτεθούμε στο σώμα του άλλου. Η δικαιολογία για την επίθεσή μας είναι ότι είμαστε αθώοι · οι άλλοι μας επιτέθηκαν πρώτοι. Έτσι χρειαζόμαστε το σώμα για να υλοποιήσουμε την εγωική στρατηγική της υπονόμευσης. Η προφανής εμπειρία μας επομένως, είναι ότι τα σώματα επιτίθενται και μπορούν να επιτεθούν. Πράγματι, ο κόσμος μας είναι χτισμένος πάνω σε αυτή τη νοοτροπία να σκοτώσεις η να σκοτωθείς. Συζητώντας για τη σταύρωση, για παράδειγμα, ο Ιησούς δηλώνει:

Η επίθεση, σε τελική ανάλυση, μπορεί να γίνει μόνο στο σώμα. Λίγες αμφιβολίες υπάρχουν για το ότι ένα σώμα μπορεί να επιτεθεί σε ένα άλλο, και μπορεί ακόμα και να το καταστρέψει. (Κ-6.I.4:1-2)

Το εγώ, και πάλι, έφτιαξε το σώμα έτσι ώστε να μπορεί να επιτεθεί:

Η επίθεση είναι πάντα σωματική. Όταν η επίθεση οποιασδήποτε μορφής εισέλθει στο νου σου τότε εξισώνεις τον εαυτό σου με το σώμα, εφόσον αυτή είναι η ερμηνεία του εγώ για το σώμα. (Κ-8.VII.1:1-2)

Οι διαθέσεις προς το σώμα είναι οι διαθέσεις προς την επίθεση... Για το εγώ το σώμα είναι κάτι με το οποίο μπορείς να επιτίθεσαι. Εξισώνοντάς σε με το σώμα, σε διδάσκει ότι εσύ θα επιτεθείς με αυτό. (Κ-8.VIII.1:1,5-6)

Όμως το σώμα απλά υπάρχει ως πiónι του νου. Το μίσος μας, που γεννιέται από τις ενοχές για την αμαρτία που αντιλαμβανόμαστε, κρύβεται - μέσω της προβολής - στο σώμα κάποιου άλλου. Επομένως, δεν είναι το σώμα που επιτίθεται αλλά ο νους, γιατί οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Στη συνέχεια, τα σώματα συμβολίζουν την αρχική σκέψη επίθεσης, η οποία είναι ότι θέλω να υπάρχω, ακόμα και εις βάρος του Θεού - θα καταστρέψω τον Ουρανό για να μπορέσω να ζήσω. Ωστόσο, για να μην υποστώ τις συνέπειες αυτής της τρομακτικά αμαρτωλής σκέψης, την προβάλλω σε ένα συγκεκριμένο σώμα, το οποίο στη συνέχεια πιστεύω ότι μου επιτίθεται, και έτσι αντεπιτίθεμαι δικαιολογημένα. Αυτό ο Ιησούς θέλει να το καταλάβουμε, έτσι ώστε να μπορέσουμε να κάνουμε κάτι για το πρόβλημα:

... Γι' αυτό πρέπει να συνειδητοποιήσεις ότι το μίσος βρίσκεται μέσα στο νου σου και όχι έξω από εσένα πριν μπορέσεις να απαλλαγείς από αυτό... Αν αναγνωρίσεις ότι όλες οι επιθέσεις που αντιλαμβάνεσαι βρίσκονται μέσα στον νου σου και πουθενά αλλού, τότε επιτέλους θα έχεις εντοπίσει την πηγή τους και εκεί όπου αρχίζουν πρέπει και να τελειώνουν. (Κ-12.III.7:10· 10:1)

... Ο σκοπός της επίθεσης βρίσκεται στο νου, και τα αποτελέσματά της βιώνονται μόνο εκεί. Ο νους δεν είναι περιορισμένος · γι' αυτό ο βλαβερός σκοπός βλάπτει το νου ως ένα. (Κ-24.IV.3:5-6)

... Αν το σώμα τίθεται κάτω από τον σκοπό του νου, γίνεται ολοκληρωμένο διότι ο σκοπός του νου είναι ένας. Την επίθεση σαν σκοπό του σώματος μπορεί μόνο να την υποθέσει κανείς διότι ξεχωριστά από το νου το σώμα δεν έχει κανέναν απολύτως σκοπό. (Κ-8.VII.13:5-6)

Συνεπώς, η πηγή της επίθεσης για το σώμα είναι η επιθετική σκέψη στο νου, και ότι αυτή η σκέψη - που γεννήθηκε στην αμαρτία - είναι μη πραγματική. Η πρωταρχική επίθεση, από την οποία έχουν εξελιχθεί όλες οι επιθέσεις που ο κόσμος έχει δει ποτέ, και ακόμα θα βλέπει, δεν έχει συμβεί ποτέ. Επομένως, η επίθεση δεν υπήρξε ποτέ · μόνο στα όνειρα, που προφανώς δεν είναι αληθινά. Το τρίτο επίπεδο - ότι ο νους δεν επιτίθεται - είναι μια δήλωση της Επανόρθωσης, η οποία είναι ότι αρχικά η επιθετική σκέψη δεν συνέβη ποτέ:

... Ο νους δεν μπορεί να επιτεθεί, αλλά μπορεί να φτιάξει φαντασιώσεις και να κατευθύνει το σώμα να τις υλοποιήσει... ο νους έχει σαφέστατα αυταπάτες. Δεν μπορεί να επιτεθεί, αλλά υποστηρίζει ότι μπορεί, και χρησιμοποιεί ό,τι κάνει για να βλάψει το σώμα για να αποδείξει ότι μπορεί. Ο νους δεν μπορεί να επιτεθεί, αλλά μπορεί να έχει αυταπάτες... Δεν θα ήθελες να καλωσορίσεις και να υποστηρίξεις την αλλαγή από τις φαντασιώσεις εκδίκησης σε απελευθέρωση από αυτές; Η αντίληψή σου για το σώμα μπορεί προφανώς να είναι ασθενής, αλλά μην το προβάλλεις αυτό πάνω στο σώμα. Διότι η επιθυμία σου να κάνεις καταστροφικό αυτό που δεν έχει την ικανότητα να καταστρέφει δεν γίνεται να έχει κανένα πραγματικό αποτέλεσμα. Ό,τι δημιούργησε ο Θεός είναι μόνο αυτό που Εκείνος θα ήθελε να υπάρχει, όντας η Θέλησή Του. Δεν μπορείς να κάνεις την Θέλησή Του καταστροφική. Μπορείς να φτιάχνεις φαντασιώσεις στις οποίες η δική σου θέληση συγκρούεται με την δική Του, αλλά αυτό είναι όλο. (Κ-18.VI.3:5· 4:1-3· 5:2-7)

Υπάρχει ένας άλλος τρόπος να δούμε το σώμα, και αυτό είναι το μήνυμα του Ιησού. Μπορεί να εξυπηρετήσει έναν ορθά νοούμενο σκοπό το ίδιο εύκολα με έναν εσφαλμένο. Κάτω από την ευγενική και απαλή καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, το σώμα αντιπροσωπεύει τον κοινό σκοπό που αντανakλά την ενότητα του Ουρανού. Έτσι το σύμβολο της επίθεσης γίνεται το σύμβολο της συγχώρεσης, «ένα όμορφο μάθημα επικοινωνίας...μέχρι να γίνει η επικοινωνία»:

Αν χρησιμοποιείς το σώμα για επίθεση, τότε είναι βλαβερό για σένα. Αν το χρησιμοποιείς για να φτάσεις το νου εκείνων που πιστεύουν ότι είναι σώματα, και να τους διδάξεις μέσω του σώματος ότι δεν είναι έτσι, τότε θα καταλάβεις τη δύναμη του νου που βρίσκεται μέσα σου. Αν χρησιμοποιείς το σώμα γι' αυτό και μόνο, τότε δεν μπορεί να το χρησιμοποιείς για επίθεση. Στην υπηρεσία της ένωσης γίνεται ένα όμορφο μάθημα επικοινωνίας, που έχει αξία μέχρι να γίνει η επικοινωνία. Αυτός είναι ο τρόπος του Θεού να κάνει απεριόριστο αυτό που εσύ έχεις περιορίσει. Το Άγιο Πνεύμα δεν βλέπει το σώμα έτσι όπως το βλέπεις εσύ, διότι γνωρίζει ότι η μόνη πραγματικότητα που υπάρχει στο κάθε τι είναι η υπηρεσία που προσφέρει στον Θεό για χάρη της λειτουργίας που του δίνει Εκείνος. (Κ-8.VII.3)

(6:3) Αυτός είναι ο λόγος που τα σώματα γίνονται εύκολα σύμβολα φόβου.

Το σώμα καθιστά αναμφισβήτητα ξεκάθαρο ότι είστε οι αμαρτωλοί. Βλέπω όλους τους τρόπους με τους οποίους εσείς, ως σώματα, έχετε επιτεθεί και κάνετε θύματα εμένα και τους άλλους. Και το σώμα μου, με τον περίτεχνο αισθητηριακό του μηχανισμό - σωματικό και ψυχολογικό - μου αναφέρει τις αμαρτίες που υπάρχουν παντού γύρω μου · όχι σε μένα, αλλά στους άλλους. Καθώς το σώμα σας έχει γίνει η αποθήκη των επιθετικών μου σκέψεων, έχετε γίνει δικαιολογημένα για μένα ένα σύμβολο φόβου, χρησιμοποιώντας το σώμα σας για να επιτεθείτε στο δικό μου.

(6:4) Πολλές φορές σε έχουμε προτρέψει να κοιτάξεις πέρα από το σώμα, γιατί η θέα του δείχνει το σύμβολο του «εχθρού» της αγάπης που η όραση του Χριστού δεν βλέπει.

Ο Ιησούς δεν εννοεί ότι πρέπει να αρνηθείτε ότι υπάρχει ένα σώμα που στέκεται μπροστά σας ή το σώμα που βλέπετε όταν κοιτάζετε στον καθρέφτη κάθε πρωί. Εφόσον η όραση δεν αποκαλύπτεται μέσω των ματιών, ο Ιησούς λέει μόνο για την ερμηνεία που δίνει ο νους σας για το σώμα που βλέπετε. Μας καλεί, όπως πάντα, να επιλέξουμε τη δική του ερμηνεία και όχι του εγώ. Το σώμα από μόνο του είναι ουδέτερο, και περιμένει παθητικά ποια αντίληψη θα τοποθετηθεί πάνω του: την αμαρτία του εγώ ή την αγιότητα του Χριστού. Πρόκειται πάντα για τον ποιο σκοπό επιλέγουμε: την αμαρτία ή την αγιότητα, την κρίση ή την όραση:

*Είναι αδύνατον να βλέπεις τον αδελφό σου αναμάρτητο και παρόλα αυτά να τον βλέπεις ως σώμα. Δεν είναι αυτό απόλυτα συνεπές με τον στόχο της αγιότητας; Διότι η αγιότητα είναι απλά το αποτέλεσμα της άδειάς σου να αναιρεθούν τα αποτελέσματα της αμαρτίας, έτσι ώστε να αναγνωριστεί αυτό που ήταν πάντα αληθές... Το σώμα **είναι** το μέσον με το οποίο το εγώ προσπαθεί να κάνει την ανίερη σχέση να φαίνεται πραγματική. Η ανίερη στιγμή **είναι** η ώρα των σωμάτων. Αλλά ο **σκοπός** εδώ είναι η αμαρτία. Αυτός ο σκοπός δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο στις ψευδαισθήσεις, κι έτσι η ψευδαίσθηση ενός αδελφού ως σώμα προωθεί τον σκοπό της ανιερότητας... Και αν βλέπεις το σώμα, έχεις επιλέξει την κρίση και όχι την όραση. (Κ-20.VII.4:1-3· 5:1-4,7)*

Έτσι, μπορούμε πραγματικά να πούμε ότι η όραση του Χριστού δεν βλέπει κάποιο σώμα ή τον κόσμο, αλλά είναι τη σκέψη της συγχώρεσης στο νου που μας φανερώνει ότι τα μάτια του σώματός μας - τα μάτια της κρίσης - βλέπουν το μη πραγματικό. Αυτό που είναι πραγματικό εδώ είναι ότι είτε κάποιος κάνει έκκληση γι' αγάπη είτε την εκφράζει. Η αμαρτία, η τροφή του εγώ, δεν έχει θέση στη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος, όπως διαβάζουμε τώρα:

Αυτός που βλέπει το σώμα ενός αδελφού έχει εναποθέσει μια κρίση πάνω σε αυτόν, και δεν τον βλέπει. Στην πραγματικότητα δεν τον βλέπει σαν αμαρτωλό · δεν τον βλέπει καθόλου. Μέσα στο σκοτάδι της αμαρτίας είναι αόρατος. Μόνο να τον φανταστείς μπορείς μέσα στο σκοτάδι, κι εδώ είναι που οι ψευδαισθήσεις που κρατάς γι' αυτόν δεν φτάνουν την πραγματικότητά του...

Το σώμα δεν γίνεται παρά να το κοιτάς μέσω της κρίσης... Την κρίση την δίδαξες εσύ στον εαυτό σου · η όραση μαθαίνεται από Αυτόν ο Οποίος θα ήθελε να ακυρώσει την διδασκαλία σου. Η δική Του όραση δεν μπορεί να δει το σώμα διότι δεν μπορεί να δει την αμαρτία. Κι έτσι σε οδηγεί στην πραγματικότητα. Ο άγιος αδελφός σου, που βλέποντάς τον απελευθερώνεσαι, δεν είναι καμιά ψευδαίσθηση...

*Το ερώτημά σου δεν θα πρέπει να είναι, «Πως μπορώ να δω τον αδελφό μου δίχως το σώμα;» Πρώτα μόνο, «Επιθυμώ πραγματικά να τον δω αναμάρτητο;» Και καθώς ρωτάς, μην ξεχνάς ότι η αθωότητά του είναι **η δική σου** διαφυγή από τον φόβο. Η σωτηρία είναι ο στόχος του Αγίου Πνεύματος. Το μέσον είναι η όραση. (Κ-20.VII.6:1-4· 8:1,4-7· 9:1-5)*

(6:5) Το σώμα είναι ο στόχος για επίθεση, γιατί κανένας δεν πιστεύει ότι μισεί ένα νου.

Δεν σκέφτομαι ότι μισώ ένα νου γιατί δεν ξέρω ότι έχω, πόσο μάλλον ότι έχετε εσείς. Γνωρίζω μόνο για τις σκέψεις μίσους που έχω προς κάποιο συγκεκριμένο σώμα - το δικό μου ή κάποιου άλλου. Όχι μόνο δεν έχω επαφή με το νου, αλλά δεν γνωρίζω την αληθινή σκέψη. Όπως μας δίδαξαν τα πρώτα μαθήματα, οι σκέψεις που νομίζω ότι σκέφτομαι δεν είναι οι πραγματικές μου σκέψεις.

(6:6-7) Όμως, τι άλλο από το νου κατευθύνει το σώμα να επιτεθεί; Πού αλλού θα μπορούσε να είναι η θέση του φόβου εκτός από αυτό που σκέφτεται τον φόβο;

Ο Ιησούς διδάσκει ότι οι σκέψεις μας δεν βρίσκονται στον εγκέφαλο, αλλά στο νου που κατευθύνει το σώμα να επιτεθεί. Καθώς ο φόβος είναι μια σκέψη, είναι ο νους που σκέφτεται το φόβο. Και πάλι, ο εγκέφαλος δεν σκέφτεται, περισσότερο από όσο αισθάνεται το σώμα. Όλα είναι προσεκτικά ενορρηστρωμένα από το εγώ, το οποίο υπάρχει μόνο στο νου. Οι σκέψεις και τα συναισθήματά μας δεν είναι παρά οι προβαλλόμενες εκφράσεις της απόφασης που πήρε ο νους υπέρ του εγώ ή του Αγίου Πνεύματος. Βλέπουμε και αισθανόμαστε με τον τρόπο που κατευθύνει ο νους:

... ο νους είναι που κρίνει αυτό που βλέπουν τα μάτια. Ο νους είναι που ερμηνεύει τα μηνύματα των ματιών και τους δίνει «σημασία». Και αυτή η σημασία δεν υπάρχει καθόλου στον κόσμο εκεί έξω. Αυτό που βλέπεις σαν «πραγματικότητα» είναι απλά αυτό που προτιμά ο νους. Η ιεραρχία των αξιών του προβάλλεται προς τα έξω, και στέλνει τα μάτια του σώματος για να το βρουν... Όμως η αντίληψη δεν βασίζεται στα μηνύματα που αυτά φέρνουν. Μόνο ο νους αξιολογεί τα μηνύματά τους, επομένως μόνο ο νους είναι υπεύθυνος για την όραση. Αυτός και μόνο αποφασίζει αν αυτό που βλέπει είναι αληθινό ή ψευδαίσθηση, επιθυμητό ή ανεπιθύμητο, ευχάριστο ή οδυνηρό. (Εγχ-8.3:3-7,9-11)

(7:1-2) Το μίσος είναι εξειδικευμένο. Πρέπει να υπάρχει ένα πράγμα στο οποίο να μπορέσει να γίνει επίθεση.

Γι' αυτό έγιναν οι εξειδικεύσεις. Χρειάζομαι ένα εξειδικευμένο αντικείμενο πάνω στο οποίο προβάλλω το μίσος μου, γιατί αν το κρατήσω μέσα στο νου μου, το μίσος του Θεού - ένα δικό μου διαχωρισμένο κομμάτι - θα με τιμωρήσει λόγω του μίσους μου προς Αυτόν. Έτσι ξεφορτώνομαι το μίσος και δικαιολογημένα το βλέπω σε σας γιατί μου επιτεθήκατε πρώτοι - το πρόσωπο της αθωότητας που προβάλλει έξυπνα την ενοχή του. Η παράφορη επιθυμία που έχουμε να διώξουμε τον Θεό από το βασίλειό μας βρίσκει αναπόφευκτα ένα σπίτι στον κόσμο που είναι έξω από το νου. Αυτό δεν σημαίνει ότι το σπίτι μας είναι αληθινό, μόνο ότι το πιστεύουμε γιατί νομίζουμε ότι βλέπουμε, ακούμε και βιώνουμε, αυτήν την παράφορη επιθυμία, που τώρα εντοπίζεται σε ένα σώμα, ενώ η αλήθεια της αγάπης περιμένει λίγο πιο πέρα από το μίσος του εγώ:

... Καθώς κοιτάς τον κόσμο, αυτή η μικρή ευχή, ξεριζωμένη και περιπλανώμενη άσκοπα, μπορεί σταθεί για λίγο οπουδήποτε, διότι δεν έχει κανένα σκοπό πλέον. Πριν το Άγιο Πνεύμα εισέλθει για να κατοικήσει μαζί σου φαινόταν πως είχε ισχυρό σκοπό · την παγιωμένη και αμετάβλητη αφοσίωση στην αμαρτία και τα αποτελέσματά της. Τώρα είναι άσκοπη, περιπλανιέται μάταια, μην προκαλώντας τίποτα περισσότερο από σύντομες διακοπές στην έκκληση της αγάπης. (Κ-19.IV-A.7:2-4)

(7:3) Ο εχθρός πρέπει να γίνει αντιληπτός με μια τέτοια μορφή ώστε να μπορείς να τον αγγίξεις να τον δεις και να τον ακούσεις και τελικά να τον σκοτώσεις.

Μια προειδοποίηση: οι επόμενες προτάσεις ενδέχεται να είναι επιβλαβείς για την υγεία σας! Είναι ένα από τα αποσπάσματα που οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* θέλουν να προσποιούνται ότι δεν υπάρχει. Ο Ιησούς μιλάει για φόνο, όχι απλώς ένα απαλό χαστούκι ή μια επίπληξη. Αντί να με σκοτώσει ο Θεός επειδή πιστεύω ότι Τον σκότωσα, προτιμώ να είστε εσείς οι εγκληματίες ώστε να δικαιολογήσω τις δικές μου τάσεις ανθρωποκτονίας λόγω αυτού που πιστεύω ότι έχετε κάνει. Ο κόσμος φτιάχτηκε, για να μπορώ να προβάλλω την ασυνείδητη ενοχή μου και το μίσος μου σε ένα εξειδικευμένο σώμα. Γεννηθήκαμε με αυτά τα σώματα σε εξειδικευμένες οικογένειες για να ικανοποιήσουμε την ανάγκη να έχουμε ένα θύτη, στου οποίου τα ανελέητα και δολοφονικά χέρια με χαρά υποφέρουμε και πεθαίνουμε.

Έχουμε έρθει εδώ - από την οπτική του εγώ - για να μπορέσουμε να ξεφύγουμε από την οργή Θεού και γιατί εμείς είμαστε υπεύθυνοι για την αμαρτία μας. Όταν συνειδητοποιούμε ότι κάτι δεν πάει

καλά με όλα αυτά που συμβαίνουν εδώ και αποφασίσουμε ότι «πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος», στρεφόμαστε στο Άγιο Πνεύμα, το οποίο μας καθοδηγεί με έναν διαφορετικό τρόπο να βλέπουμε τον κόσμο που φτιάξαμε. Όμως πρώτα πρέπει να καταλάβουμε γιατί φτιάξαμε τον κόσμο, γι' αυτό και αποσπάσματα όπως αυτό τα συναντάμε σε όλα τα Μαθήματα. Σας παρακαλώ να μην τα ωραιοποιείτε ούτε να τα παραλείπετε, γιατί αυτό απλά θα θάψει την ενοχή και το μίσος που δεν θέλετε να κοιτάξετε. Αν δεν τα αναιρέσουμε, θα συνεχίσουν να προβάλλονται, προστατεύοντας ακόμη περισσότερο την ενοχή μας και θα την κρατάνε μακριά από την διόρθωση.

Υπάρχουν πολλά πνευματικά μονοπάτια που δεν ασχολούνται με το μίσος και τον φόνο, αλλά αυτή η διδασκαλία είναι διαφορετική. Ο σκοπός της είναι να μας κάνει να κοιτάζουμε κατευθείαν το εγώ και να χαμογελάμε. Ωστόσο, δεν μπορούμε να το κάνουμε μέχρι να το κοιτάσουμε, και αποσπάσματα όπως αυτό μας βοηθούν να καταλάβουμε το γιατί επιλέγουμε να μην το κοιτάσουμε, διότι κανείς δεν θέλει να δει το δηλητηριώδες μίσος που κρύβεται μέσα του.

(7:4) Όταν το μίσος βρει άσυλο σε ένα πράγμα [ένα σώμα], καλεί τον θάνατο με την ίδια βεβαιότητα με την οποία η Φωνή του Θεού διακηρύσσει ότι δεν υπάρχει θάνατος.

Η Φωνή του Θεού που διακηρύσσει ότι δεν υπάρχει θάνατος αναιρεί τη φωνή του εγώ που διακηρύσσει την πραγματικότητα του θανάτου. Και πάλι, για να μπορέσετε να επιλέξετε τη διόρθωση, πρέπει πρώτα να γνωρίζετε τι διορθώνετε. Αυτό το συνταρακτικό και πύλο απόσπασμα από το πρώτο εμπόδιο για την ειρήνη εξηγεί τι πρέπει να αναιρέσουμε - την ανάγκη του εγώ να σκοτώσει - και την αγάπη με την οποία το κάνουμε. Η επιλογή είναι δική μας - η σκληρότητα του εγώ ή η πραότητα του Αγίου Πνεύματος:

Οι αγγελιαφόροι της αγάπης στέλλονται ευγενικά, με μηνύματα αγάπης και πραότητας. Οι αγγελιαφόροι του φόβου έχουν ρητές εντολές να αναζητήσουν την ενοχή, και να περιθάλψουν κάθε κομματάκι κακού και αμαρτίας που θα βρουν, μην χάνοντας ούτε ένα κομματάκι πόνου και θανάτου, αφήνοντάς τα με σεβασμό μπροστά στον κύριο και αφέντη τους... Οι αγγελιαφόροι του φόβου εκπαιδεύονται μέσω του τρόμου, και τρέμουν όταν ο αφέντης τους, τους καλεί να τον υπηρετήσουν. Διότι ο φόβος είναι ανελέητος ακόμα και στους φίλους του. Οι αγγελιαφόροι του φεύγουν σαν ένοχοι στα κλεφτά αναζητώντας λιμασμένα την ενοχή, διότι ο αφέντης τους, τους κρατά στο κρύο και στην πείνα και γίνονται μοχθηροί από το αφεντικό τους, που τους επιτρέπει να πανηγυρίζουν μόνο με τα λάφυρα που του φέρνουν. Κανένα ψήγμα ενοχής δεν ξεφεύγει από τα πεινασμένα μάτια τους. Και στην άγρια αναζήτησή τους για αμαρτία ορμούν εναντίον κάθε ζωντανού πλάσματος που βλέπουν, και το μεταφέρουν με κραυγές στον αφέντη τους, για να το καταβροχθίσει...

Το Άγιο Πνεύμα σου έχει δώσει τους αγγελιαφόρους της αγάπης για να τους στείλεις στην θέση εκείνων που εκπαιδεύεις μέσω του φόβου. Αυτοί είναι τόσο πρόθυμοι να σου επιστρέψουν αυτό που αγαπούν όσο είναι και οι άλλοι. Αν στείλεις αυτούς, αυτοί θα βλέπουν μόνο το άμεμπτο και το ωραίο, το ευγενικό και το καλό. Θα είναι τόσο προσεχτικοί ώστε να μην ξεφύγει από την προσοχή τους ούτε η παραμικρή ευσπλαχνική πράξη, ούτε η πιο μικρή έκφραση συγχώρεσης, ούτε η πιο μικρή ανάσα αγάπης. Και θα επιστρέψουν με όλα τα χαρούμενα πράγματα που βρήκαν, για να τα μοιραστούν μαζί σου με αγάπη. (Κ-19.IV-A.11:1-2· 12:3-7· 14:1-5)

(7:5) Ο φόβος είναι αχόρταγος, και καταναλώνει όλα όσα βλέπουν τα μάτια του, βλέπει τον εαυτό του στα πάντα, και υποχρεώνεται να στραφεί εναντίον του εαυτού του και να καταστρέφει.

Το παραπάνω απόσπασμα που μιλά για τα μοχθηρά σκυλιά του φόβου του εγώ, που είναι εκπαιδευμένα να αναζητούν τους κακούς και να τους καταβροχθίζουν υπακούοντας στις

υπαγορεύσεις του κυρίου τους, είναι μια κατάλληλη εικόνα για εδώ. Όπως τονίζει ο Ιησούς σε άλλα σημεία, ο στόχος του εγώ είναι ο φόνος και δεν τον ενδιαφέρει ποιον σκοτώνει. Για παράδειγμα:

... Η επίθεση σε οποιαδήποτε μορφή είναι εξίσου καταστροφική. Ο σκοπός της δεν αλλάζει. Η μοναδική της πρόθεση είναι ο φόνος... (Κ-23.III.1:3-5)

Κάτω από τις σκονισμένες παρυφές του παραμορφωμένου κόσμου του, το εγώ θα ήθελε να τοποθετήσει τον Υιό του Θεού, σφαγιασμένο σύμφωνα με τις προταγές του αποδεικνύοντας με την φθορά του ότι ο Θεός ο Ίδιος είναι ανίσχυρος μπροστά στην δύναμη του εγώ, ανίκανος να προστατέψει την ζωή που δημιουργήσε ενάντια στην άγρια επιθυμία του εγώ να σκοτώνει. (Κ-19.IV-Γ.8:1)

Μας ελκύει ο θάνατος γιατί αποδεικνύει ότι η αμαρτία και ο διαχωρισμός είναι αληθινά, και ότι ο Θεός είναι νεκρός. Όμως ενώ νομίζω ότι σκοτώνω εσάς και τους κακούς στη ζωή μου, αυτό που συμβαίνει τελικά είναι ότι το εγώ επιθυμεί το δικό μου θάνατο, και ότι το μίσος που τρέφω για σας αντιστοιχεί μόνο με το μίσος που τρέφω για τον εαυτό μου. Εδώ βρίσκουμε άλλο ένα περιγραφικό απόσπασμα όπου ο Ιησούς επισημαίνει αυτό το θέμα:

... Γιατί πού αλλού μπορεί να βρει χαρά η ιδιαιτερότητα εκτός από το να σκοτώνει; Γιατί τί άλλο ψάχνει εκτός από το θέαμα του θανάτου; Πού αλλού οδηγεί εκτός από την καταστροφή; Ωστόσο μην νομίζεις ότι κοίταξε πρώτα τον αδελφό σου, ή τον μίσησε πριν μισήσει εσένα. Την αμαρτία που βλέπουν τα μάτια της σε αυτόν και αγαπούν να την κοιτούν την είδαν σε σένα, και εξακολουθούν να την κοιτάζουν με χαρά. Όμως είναι χαρά να κοιτάξεις την φθορά και την παράνοια, και να πιστεύεις ότι αυτό το πράγμα που αποσυντίθεται, με την σάρκα ήδη να κρέμεται από τα οστά και τις άδειες τρύπες αντί για μάτια, είναι σαν εσένα; (Κ-24.V.4:3-8)

(8:1) Όποιος βλέπει τον αδερφό του σαν σώμα τον βλέπει σαν σύμβολο του φόβου.

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς δεν μιλά για αυτό που βλέπουν τα μάτια του σώματός σας. Επομένως, μην αρνείστε ότι βλέπετε κάποιο σώμα μπροστά σας, ούτε το ότι ταυτίζεσαι με ένα σώμα. Ο Ιησούς ενδιαφέρεται μόνο για την ερμηνεία που δίνει το εγώ για το σώμα: την ιδιαίτερη σχέση μέσα στην οποία αντιλαμβανόμαστε τον άλλον ως διαχωρισμένο και διαφορετικό από εμάς, ο οποίος έχει αυτό που μας λείπει και που αξίζει να τιμωρηθεί επειδή το έχει πάρει από εμάς. Το πεδίο μάχης των παραισθήσεων - «να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς» (Εγχ-17.7:11) - είναι το θεμέλιο κάθε φόβου. Ο Ιησούς συνεχίζει την περιγραφή του για το εγώ που εκφράζει το μίσος και το φόνο:

(8:2) Και θα επιτεθεί, διότι αυτό που βλέπει είναι ο δικός του φόβος εξωτερικευμένος, σε θέση επίθεσης, αλαλάζοντας για να ενωθεί μαζί του ξανά.

Το εξειδικευμένο σώμα που βλέπω εξωτερικά είναι ένα αποσχισμένο μέρος του δικού μου ασυνείδητου φόβου και μίσους, που δεν θέλω να δω. Επιλέγω αντίθετα να τα δω σε κάποιον άλλον, πιστεύοντας ότι ο δολοφόνος που κατοικεί μέσα μου βρίσκεται σε κάποιον άλλον, και ότι απειλεί να επιτεθεί. Αυτή είναι η προβολή: αυτό που βλέπουμε αντικατοπτρίζει αυτό που αρχικά κάναμε πραγματικό στο νου μας - την «αμαρτία» του διαχωρισμού από τον Θεό. Αντί να αντιμετωπίσουμε την ενοχή για την επιθυμία μας να απορρίψουμε την Αγάπη του Ουρανού, καταστρέφοντας τον Θεό, αρνούμαστε την παρουσία της στο νου μας και απαλλασσόμαστε από αυτήν μέσω της προβολής, όπως περιγράφει αυτό το απόσπασμα από το κείμενο που ακολουθεί:

Η επίθεση ποτέ δεν θα μπορούσε να προωθήσει την επίθεση εκτός κι αν εσύ την αντιλαμβάνεσαι ως μέσον που σου στερεί κάτι που θέλεις. Εν τούτοις, δεν γίνεται να χάσεις τίποτα εκτός κι αν δεν του δίνεις εσύ αξία, κι επομένως δεν το θέλεις. Αυτό σε κάνει να νιώθεις ότι το στερείσαι, και με το να προβάλλεις την δική σου απόρριψη πιστεύεις τότε ότι σου το παίρνουν οι άλλοι. Πρέπει στ'

αλήθεια να φοβάσαι αν πιστεύεις ότι ο αδελφός σου σου επιτίθεται για να αποσπάσει με την βία την Βασιλεία των Ουρανών από σένα. Αυτή είναι η έσχατη βάση για κάθε προβολή του εγώ... Προβάλλοντας την παράλογη πίστη του ότι έχεις προδώσει τον Δημιουργό σου, πιστεύει ότι οι αδελφοί σου, που είναι το ίδιο ανίκανοι γι' αυτό όπως κι εσύ, (εννοεί να προδώσουν τον Δημιουργό) βρίσκονται εκεί έξω για να πάρουν τον Θεό από σένα. Όποτε ένας αδελφός επιτίθεται σε έναν άλλον, αυτό **είναι** που πιστεύει. Η προβολή πάντα βλέπει τις δικές σου επιθυμίες στους άλλους. Αν επιλέξεις να διαχωρίζεις τον εαυτό σου από τον Θεό, αυτό είναι που θα πιστεύεις ότι σου κάνουν οι άλλοι. (Κ-7.VII.8· 9:2-5)

(8:3-4) Μην γελαστείς από την ένταση της οργής που προβάλλεται από τον φόβο. Στριγκλίζι με μένος, και γρατζουνίζει στον αέρα με ξέφρενη ελπίδα ότι μπορεί να πιάσει τον κατασκευαστή του και να τον καταβροχθίσει.

Ο Ιησούς χρησιμοποιεί συχνά αυτό τον τρόπο έκφρασης. Θα πει, για παράδειγμα: Μην προσποιήστε ότι δεν το είπα αυτό · το είπα. Μην προσποιήστε ότι το σύστημα σκέψης του νου σας είναι καλό · δεν είναι. Η μοχθηρότητα του εγώ είναι απατηλή, αλλά δεν θα την αναγνωρίσετε μέχρι να την κοιτάξετε μαζί μου, συνειδητοποιώντας πως είστε ό,τι πιστεύετε, και ό,τι πιστεύετε το έχετε φτιάξει γύρω σας. Είμαστε αρκετά εξοικειωμένοι με αυτό το σημαντικό και παρήγορο απόσπασμα που αφορά το να κοιτάζουμε το εγώ μας μαζί με τον Ιησού:

Κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει από τις ψευδαισθήσεις εκτός κι αν τις κοιτάξει, διότι το να μην τις κοιτάξει είναι ο τρόπος που προστατεύονται. Δεν υπάρχει ανάγκη να αποφεύγεις τις ψευδαισθήσεις τρομοκρατημένους, διότι δεν μπορεί να είναι επικίνδυνες. Είμαστε έτοιμοι να κοιτάξουμε από πιο κοντά το σύστημα σκέψης του εγώ, διότι μαζί έχουμε το φως που θα το διασκορπίσει, κι εφόσον συνειδητοποιείς ότι δεν το θέλεις, πρέπει να είσαι έτοιμος. Ας είμαστε πολύ ήρεμοι κάνοντας το αυτό, γιατί απλά αναζητούμε με ειλικρίνεια την αλήθεια. Οι «δυναμικές» του εγώ θα είναι το μάθημά μας για λίγο, διότι πρέπει να κοιτάξουμε πρώτα αυτό για να μπορέσεις μετά να δεις πιο πέρα από αυτό, εφόσον εσύ το έκανες αληθινό. Θα καταργήσουμε αυτό το σφάλμα ήσυχια μαζί, κι έπειτα θα κοιτάξουμε πέρα από αυτό προς την αλήθεια. (Κ-11.V.1)

Ο Ιησούς λοιπόν θα μας έλεγε: «Μην μπερδεύεις την ένταση αυτού του μίσους και τη μοχθηρή τάση για φόνο που έχεις μέσα σου, την οποία στη συνέχεια βλέπεις σε όλους τους άλλους. Αντί γι' αυτό πες στον αδερφό σου: “Σε μισούσα γιατί θα ήθελα να δω εσένα ως δημιουργό μου και όχι εμένα. Δεν πίστευα ότι προήλθα από τη δική μου σκέψη, αλλά από τον κόσμο ο οποίος με έκανε αυτό που είμαι”». Αυτό είναι το πρόσωπο της αθωότητας που περιγράφεται στην ενότητα «Η Αντίληψη για τον εαυτό εναντίον του Εαυτού»:

... Εγώ είμαι αυτό που εσύ με έκανες, και καθώς με κοιτάξεις, στέκεις καταδικασμένος εξ αιτίας αυτού που είμαι. (Κ-31.V.5:3)

Συνεχίζουμε να μιλάμε προβάλλοντας στον εχθρό μας: «Επομένως, είχες γίνει ο δημιουργός και ο διαμορφωτής του εαυτού μου, και σου άξιζε η καταστροφή για να ικανοποιήσω τη δικαιολογημένη οργή μου. Όμως, τώρα αλλάζω την αντίληψή μου, και βλέπω διαφορετικά εσένα και εμένα».

Ο Ιησούς μας δείχνει τώρα την παρωδία που επινοήσαμε στη θέση του Εαυτού που δημιούργησε ο Θεός:

(9:1-2) Αυτό βλέπουν τα μάτια του σώματος σε αυτόν τον οποίο ο Ουρανός λατρεύει, οι άγγελοι αγαπούν και ο Θεός δημιούργησε τέλειο. Αυτή είναι η πραγματικότητά του.

Ο Ιησούς δεν μιλά πλέον για το σώμα ή τον ατομικό εαυτό, αλλά για τον ένδοξο και μεγαλειώδη Εαυτό τον Χριστό που μοιραζόμαστε. Αυτόν είναι που απορρίψαμε και στη θέση του προτιμήσαμε

να έχουμε ένα ατομικό εγώ - τον εαυτό του μίσους και όχι τον εαυτό της αγάπης. Χρειάζεται να εξετάσουμε τους συγκεκριμένους τρόπους με τους οποίους αποδεικνύουμε την αυτοαντίληψη του εγώ καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, και να τους φέρουμε στην αλήθεια του τέλει Εαυτού μας, που λατρεύει ο Ουρανός. Θυμόμαστε ένα από τα πρώτα ποιήματα της Helen, «Τραγούδι προς Τον Εαυτό Μου», που τραγουδά για αυτόν τον αθώο Εαυτό, που μοιράζεται από όλους και αγαπούν οι άγγελοι:

*Δεν γίνεται να αντικατασταθώ. Είμαι μοναδικός
Μέσα στη δημιουργία του Θεού. Είμαι τόσο αγαπητός
Δίπλα σ' Αυτόν που είναι τρέλα να πιστεύω
Ότι θα μπορούσα να υποφέρω από πόνο ή απώλεια ή φόβο.
Άγιος είμαι · πλήρως αναμάρτητος,
Μέσα σε σοφία άπειρη, σε ασφαλή αγάπη,
Σε τέλεια υπομονή, και σε απόλυτη πίστη
Πέρα από κάθε σκέψη αμαρτίας, και πλήρως αγνός.
Ποιος θα μπορούσε να διανοηθεί να υποφέρω;
Σίγουρα ο νους που το σκέφτηκε αυτό είναι τρελός.
Δεν έφυγα ποτέ από την εστία του Πατέρα μου. Χρειάζεται
Να ταξιδέψω πάλι πίσω σ' Αυτόν;
(Τα δώρα του Θεού, σελ. 38)*

Ο Ιησούς μας ζητά να δεχθούμε τη νέα εικόνα του εαυτού μας, και έτσι συνεχίζει:

(9:3) Και στην όραση του Χριστού η ομορφιά του καθρεφτίζεται με τέτοια μορφή άγια και ωραία ώστε δεν θα άντεχες να μην γονατίσεις στα πόδια του.

Εδώ δεν εννοεί ότι πρέπει να γονατίζουμε με δέος ή με λατρεία στα πόδια κάποιου, αυτό έχει αλληγορική σημασία για να εκφράσουμε την αγιότητα και την ευλάβεια για τον Χριστό, που αυτά ουσιαστικά δεν υπάρχουν σε κάποιο άλλο άτομο, αλλά στο νου όλων μας ως ένας Υιός. Αυτό είναι άλλο ένα παράδειγμα μιας δήλωσης που δεν χρειάζεται να το λάβουμε κυριολεκτικά, αλλά ως ποίηση, τον τρόπο με τον οποίο πηγαίνουμε πέρα από τις υπέροχες λέξεις στο νόημά τους.

(9:4) Και όμως, αντί να γονατίσεις, μπορείς να πάρεις το χέρι του, διότι κι εσύ είσαι σαν αυτόν όταν κοιτάς με τα μάτια που τον βλέπουν έτσι.

Και πάλι, το φως του Χριστού δεν λάμπει μέσα μας ως εξειδικευμένα άτομα, διότι λάμπει σε όλες τις φαινομενικά διαχωρισμένες πτυχές του ενός Εαυτού.

(9:5-9) Η επίθεση εναντίον του είναι εχθρός σου, γιατί δεν θα μπορείς ν' αντιληφθείς ότι στα χέρια του βρίσκεται η σωτηρία σου. Ζήτησέ του μόνο αυτό, και θα σου το δώσει. Ζήτησε του να μην συμβολίζει τον φόβο σου. Θα ζηταγες ποτέ από την αγάπη να αυτό-καταστραφεί; Δεν θα προτιμούσες να σου αποκαλυφθεί και να σε απελευθερώσει;

Αυτό είναι το κεντρικό θέμα που αναφέρθηκα στην αρχή του μαθήματος - ο πυρήνας των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: Ο τρόπος που σας βλέπω είναι μια αντανάκλαση ή μια σκιά του τρόπου με

τον οποίο βλέπω τον εαυτό μου. Ίσως να θυμάστε το υπέροχο απόσπασμα στο τέλος της ενότητας «Ο Ονειρευτής του Ονείρου», ένα απόσπασμα που είναι πάντα ευχάριστο να διαβάζουμε, μια αληθινή έμπνευση για το ταξίδι που κάνουμε με τα αδέρφια μας:

Ονειρέψου τρυφερά τον αναμάρτητο αδελφό σου, ο οποίος ενώνεται μαζί σου σε άγια αθωότητα. Και από αυτό το όνειρο ο Κύριος των Ουρανών θα ξυπνήσει ο Ίδιος τον πολυαγαπημένο του Υιό. Ονειρέψου την καλοσύνη του αδελφού σου αντί να εμμένεις στα λάθη του μέσα στα όνειρά σου. Επέλεξε να ονειρευτείς τις φροντίδες του αντί να μετράς τις πληγές που σου προκάλεσε. Συγχώρεσέ του τις ψευδαισθήσεις του, και δώσε του ευχαριστίες για όλη την βοήθεια που έδωσε. Και μην βάζεις στην άκρη τα πολλά του δώρα επειδή αυτός δεν είναι τέλειος στα όνειρά σου... Άσε όλα τα δώρα του αδελφού σου να φανούν ότι σου προσφέρονται στο φως της ευσπλαχνίας και της καλοσύνης. Και μην αφήνεις κανένα πόνο να διαταράξει το όνειρο της βαθιάς εκτίμησής σου για τα δώρα του σε σένα. (Κ-27.VII.15:1-6· 16:3-4)

Καθώς περνάτε τη μέρα σας, δώστε ιδιαίτερη προσοχή στον τρόπο που αντιλαμβάνεστε τους άλλους. Αυτό θα αποκαλύψει ποιον δάσκαλο έχετε επιλέξει. Αν πιάσετε τον εαυτό σας να επιδίδεται στην ιδιαιτερότητα, να βαριέται, να πέφτει σε κατάθλιψη ή να επικρίνει τους άλλους, είναι μόνο επειδή πρώτα επιλέξατε να δείτε τον εαυτό σας να εκφράζει μίσος. Αντί να αποδεχτείτε ότι εσείς είστε υπεύθυνοι για αυτήν την επιλογή, την προβάλετε και βλέπετε το μίσος σε κάποιον άλλον. Ωστόσο, όταν καταλαβαίνετε ότι στο άλλο άτομο βλέπετε μια προβολή αυτού που βλέπετε στον εαυτό σας, η εγωική σας αντίδραση γίνεται μια υπενθύμιση ότι κάνατε τη λάθος επιλογή. Αυτό σας επιτρέπει να επιστρέψετε στο νου όπου έγινε το λάθος και να επιλέξετε ξανά. Επομένως δεν είναι ότι συγχωρείτε τον άλλον, αλλά τον εαυτό σας που έκανε τη λάθος επιλογή. Έτσι χρησιμοποιούμε το σώμα μας, όχι για να είμαστε μάρτυρες της αμαρτίας του άλλου, αλλά του αναμάρτητου που μοιραζόμαστε:

Η λειτουργία σου είναι να δείξεις στον αδελφό σου ότι η αμαρτία δεν μπορεί να έχει καμιά αιτία. Πόσο μάταιο πρέπει να είναι να βλέπεις τον εαυτό σου ως εικόνα της απόδειξης ότι αυτό που είναι η λειτουργία σου δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει! Η εικόνα του Αγίου Πνεύματος δεν αλλάζει το σώμα σε κάτι που δεν είναι. Μόνο απομακρύνει από αυτό όλα τα σημάδια της κατηγορίας και της μομφής...

Σε αυτό τον κενό χώρο, από τον οποίο ο στόχος της αμαρτίας έχει απομακρυνθεί, ο Ουρανός είναι ελεύθερος να επανέρθει στην μνήμη. Εδώ η ειρήνη του μπορεί να έρθει, και η τέλεια θεραπεία να πάρει την θέση του θανάτου. Το σώμα μπορεί να γίνει ένα σημάδι ζωής, μια υπόσχεση λύτρωσης, και μια πνοή αθανασίας για κείνους που αηδίασαν εισπνέοντας την δυσωδία του θανάτου. Ας είναι η θεραπεία ο σκοπός του. Μετά θα αποστέλλει το μήνυμα που έλαβε, και με την υγεία του και την ομορφιά του θα διακηρύσσει την αλήθεια και την αξία που αντιπροσωπεύει. (Κ-27.I.9:1-4· 10:1-5)

(10:1) Σήμερα ασκούμαστε με μια μορφή που έχουμε επιχειρήσει και παλαιότερα.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της γνωστής μορφής το συναντήσαμε στο Μάθημα 121. Μας ζητήθηκε να δούμε ένα συγκεκριμένο άτομο αυτόν ή αυτήν διαφορετικά, το οποίο μας δίνει την ευκαιρία να δούμε διαφορετικά τον εαυτό μας. Εφόσον πιστεύω ότι είμαι ένα συγκεκριμένο άτομο, πρέπει να μάθω τη συγχώρεση στο πλαίσιο μιας εξειδικευμένης σχέσης.

(10:2) Η ετοιμότητα σου είναι πιο κοντά τώρα, και σήμερα θα πλησιάσεις περισσότερο την όραση του Χριστού.

Ο Ιησούς μας δείχνει την πρόοδο που κάναμε, αν και το ταξίδι δεν έχει ολοκληρωθεί. Εφόσον φτάσαμε ως εδώ όμως, ο Ιησούς υποθέτει ότι έχουμε μάθει αρκετά και δεν θα προσπαθούμε πλέον

να δικαιολογούμε τις εσφαλμένες αντιλήψεις μας, δίνοντας μ' αυτόν τον τρόπο χώρο στην όραση του Χριστού να αντικαταστήσει την αντίληψη του μίσους.

(10:3) Αν έχεις τον σκοπό να την φτάσεις, σήμερα θα το πετύχεις.

Ο Ιησούς επιστρέφει στο θέμα των κινήτρων. Πρέπει πραγματικά να θέλετε να δείτε τον εαυτό σας διαφορετικά. Επομένως, όταν κρίνετε ή όταν είστε θυμωμένοι, επικριτικοί, αναστατωμένοι ή εμπλέκεστε σε οποιαδήποτε μορφή ιδιαιτερότητας, προσπαθήστε να καταλάβετε ότι αυτές οι αντιδράσεις αντικατοπτρίζουν μια υποβόσκουσα απόφαση που πήρατε να μην παραμείνετε όπως σας δημιούργησε ο Θεός - θέλετε να παραμείνετε ως κάτι διαχωρισμένο και ξεχωριστό, λατρεύοντας την ατομικότητά σας και ότι επιλέξατε να θεωρείτε ότι κάποιος άλλος είναι υπεύθυνος για αυτήν.

(10:4-7) Και μόλις το πετύχεις, δεν θα θέλεις πια να δεχτείς τις μαρτυρίες που σου παρουσιάζουν τα μάτια του σώματος. Αυτό που θα δεις θα σου τραγουδήσει αρχαίες μελωδίες τις οποίες θα θυμηθείς. Ο Ουρανός δεν σε έχει ξεχάσει. Δεν θα ήθελες να Τον θυμηθείς κι εσύ;

Μόλις λάβουμε την όραση του Χριστού ως δική μας, πράγμα που σημαίνει ότι επιτρέψαμε τον Ιησού να είναι ο δάσκαλός μας αντί για το εγώ, τα μάτια του σώματος θα εξακολουθούν να βλέπουν αυτό που βλέπουν, αλλά ο θεραπευμένος νους μας θα παρέχει μια διαφορετική ερμηνεία. Αντί να γινόμαστε μάρτυρες στο εγωϊκό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας, τα «μάτια» μας θα γίνουν μάρτυρες της αλήθειας της Επανόρθωσης πως ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Έτσι, εσείς και εγώ δεν είμαστε διαχωρισμένοι ο ένας από τον άλλον, ούτε διαφορετικοί · μόνο εμφανισιακά φαινόμαστε έτσι. Καθώς δεχόμαστε την αλήθεια της όρασης του Χριστού, τα μάτια και τα αυτιά μας ανοίγουν και ακούμε το ξεχασμένο και γνωστό πλέον τραγούδι της αγάπης και της ενότητας:

Άκουσε, -- ίσως συλλάβεις τον απόηχο μια αρχαίας κατάστασης όχι εντελώς ξεχασμένης · αμυδρά, ίσως, αλλά όχι εντελώς άγνωστη, σαν ένα τραγούδι που το όνομά του το έχεις ξεχάσει εδώ και πολύ καιρό, και οι περιστάσεις κατά τις οποίες το άκουσες έχουν φύγει εντελώς από την μνήμη σου. Δεν έχει μείνει μαζί σου ολόκληρο το τραγούδι, παρά μόνο μια μικρή αύρα από την μελωδία του, που δεν είναι συνδεδεμένη με κάποιο πρόσωπο ή τόπο ή κάτι ιδιαίτερο. Αλλά θυμάσαι από αυτό το μικρό κομμάτι και μόνο, πόσο όμορφο ήταν το τραγούδι, πόσο υπέροχο ήταν το σκηνικό όπου το άκουσες, και πόσο αγαπούσες εκείνους που ήταν εκεί και άκουγαν μαζί σου.

Οι νότες δεν είναι τίποτα. Όμως τις έχεις κρατήσει μαζί σου, όχι για τις ίδιες, αλλά σαν μια γλυκιά υπενθύμιση αυτού που θα σε έκανε να κλάψεις αν θυμόσουν πόσο αγαπητό σου ήταν. Θα μπορούσες να θυμηθείς, και όμως φοβάσαι, γιατί πιστεύεις ότι θα χάσεις τον κόσμο που έμαθες από τότε. Και όμως ξέρεις ότι τίποτε στον κόσμο που έμαθες δεν σου είναι αγαπητό ούτε κατά το ήμισυ όσο αυτό. Άκουσε, και δεξ αν θυμάσαι ένα αρχαίο τραγούδι που ήξερες πριν τόσο καιρό και το αγαπούσες περισσότερο από κάθε άλλη μελωδία που δίδαξες τον εαυτό σου να αγαπά από τότε. (K-21.I.6-7)

(11:1) Διάλεξε έναν αδερφό σου, σύμβολο των υπολοίπων, και ζήτησε του την σωτηρία.

Αυτό δεν σημαίνει κυριολεκτικά να περπατάτε με κάποιον στο δρόμο και του ζητάτε να σας σώσει. Ο Ιησούς αναφέρεται στη διαδικασία που γίνεται μέσα στο νου η οποία γεννιέται από τη σκέψη που λέει ότι εσείς και εγώ δεν είμαστε διαφορετικοί, γιατί είμαστε αδελφοί και αδελφές στον ίδιο Χριστό. Αυτή η αναγνώριση προκύπτει από την κατανόηση ότι είμαστε αδελφοί και αδελφές στο ίδιο εγώ. Η αποδοχή της κοινής μας παραφροσύνης του διαχωρισμού είναι επομένως ο πρόδρομος για να θυμηθούμε την κοινή μας λογική της ενότητας.

(11:2-5) Δες τον πρώτα όσο πιο καθαρά μπορείς, με την μορφή που είσαι εξοικειωμένος. Δες το πρόσωπό του, τα χέρια του, τα πόδια και τα ρούχα του. Δες τον να χαμογελάει, και δες τις συνηθισμένες κινήσεις που κάνει τόσο συχνά. Έπειτα σκέψου αυτό: Αυτό που βλέπεις τώρα κρύβει από σένα την θέα κάποιου που μπορεί να σου συγχωρήσει όλες τις αμαρτίες · κάποιου που τα ιερά χέρια μπορούν να αφαιρέσουν τα καρφιά που διαπερνούν τα δικά σου, και να σηκώσουν το ακάνθινο στεφάνι που έχεις τοποθετήσει στο κεφάλι σου που αιμορραγεί.

Δεν κάνω κάτι διαφορετικό με τα μάτια μου, και δεν αρνούμαι αυτό που βλέπουν. Κάνω κάτι διαφορετικό με το νου μου, γιατί τώρα έχω την προθυμία να πω ότι ήταν λάθος ο τρόπος με τον οποίο έβλεπα και σχετιζόμουν, και ότι υπάρχει κάποιος που μπορεί να με διδάξει να βλέπω διαφορετικά τις σχέσεις μου. Επομένως, δεν είναι ότι το σώμα αυτού του ατόμου είναι ιερό και έχει τη δύναμη να με συγχωρήσει - το σώμα του άλλου δεν έχει περισσότερη δύναμη από το δικό μου. Όμως στο πλαίσιο της σχέσης μου με αυτό το σώμα μαθαίνω ότι δεν είμαστε σώματα, και εφόσον είμαστε ενωμένοι στον ίδιο νου, μπορούμε να διδαχτούμε από τον ίδιο Δάσκαλο. Οι αναφορά που γίνεται για τη σταύρωση εδώ αντικατοπτρίζει τα παρόμοια συναισθήματα που εκφράζονται σε ένα απόσπασμα από το κείμενο, που γράφτηκε την περίοδο του Πάσχα:

Τώρα έχεις την όραση να κοιτάξεις πέρα από όλες τις ψευδαισθήσεις. Σου έχει δοθεί να μην βλέπεις αγκάθια, ούτε ξένους και εμπόδια προς την ειρήνη. Ο φόβος του Θεού δεν είναι τίποτα για σένα τώρα. Ποιος φοβάται να κοιτάξει τις ψευδαισθήσεις, όταν γνωρίζει ότι ο σωτήρας του στέκει δίπλα του; Μαζί με αυτόν, η όρασή σου έχει γίνει η μεγαλύτερη δύναμη που θα μπορούσε να δώσει ο Θεός για την ακύρωση της ψευδαίσθησης. Διότι ό,τι έδωσε ο Θεός στο Άγιο Πνεύμα, το έχει λάβει. Ο Υιός του Θεού προσβλέπει προς εσένα για την απελευθέρωσή του. Διότι έχεις ζητήσει και σου έχει δοθεί η δύναμη να κοιτάξεις αυτό το τελευταίο εμπόδιο, και να μην βλέπεις αγκάθια ούτε καρφιά για να σταυρώνεις τον Υιό του Θεού, και να τον στέφεις βασιλιά του θανάτου. (Κ-20.11.7)

Αφαιρώντας από εσάς τα αγκάθια της αμαρτίας και τα καρφιά της ενοχής, τα αφαιρώ από τον εαυτό μου. Θεραπευόμαστε μαζί και ως ένα, διότι αυτοί είμαστε.

(11:6-8) Ζήτησε του αυτό, ώστε να σε απελευθερώσει:

Δώσε μου την ευλογία σου, άγιε Υιέ του Θεού. Θα ήθελα να σε δω με τα μάτια του Χριστού, και να δω την τέλεια αθωότητά μου μέσα σε σένα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι λέτε κυριολεκτικά σε κάποιον αυτά τα λόγια - είναι η σκέψη μέσα σας που μιλάει. Το να σας βλέπω με τα μάτια του Χριστού σημαίνει πως βλέπω ότι οι φαινομενικές αμαρτίες σας δεν έχουν δύναμη να αρνηθούν σε μένα την ειρήνη του Θεού. Αυτά που έχω χαρακτηρίσει ως αμαρτίες τα βλέπω τώρα ως λάθη που αντικατοπτρίζουν τα δικά μου. Δεν αρνούμαι αυτό που μπορεί να έχει κάνει το σώμα σας, ούτε αρνούμαι αυτό που μπορεί να έχει κάνει το δικό μου σώμα. Αρνούμαι, θα το πω για άλλη μια φορά, την ερμηνεία που δίνει το εγώ στις ενέργειες του σώματος. Αυτό ωθεί μια αλλαγή στο νου που λέει: «Δόξα τω Θεώ έκανα λάθος και ο Ιησούς έχει δίκιο. Ο Υιός του Θεού δεν αμάρτησε, γιατί τα λάθη του δεν επηρέασαν καθόλου στην πραγματικότητά του».

(12:1-3) Και Αυτός τον Οποίο επικαλέστηκες θα απαντήσει. Διότι Αυτός θα ακούσει την Φωνή του Θεού μέσα σου, και θα απαντήσει με την δική σου. Δες τον τώρα, αυτόν που τον έβλεπες σαν σάρκα με οστά, και αναγνώρισε ότι ο Χριστός έχει έρθει σε σένα.

Συνειδητοποιώ ότι το σώμα σας ήταν μια στολή που προσπαθούσε να κρύψει τον Χριστό μέσα σας, όπως και το σώμα μου: να κρύψει την ενοχή που κρύβει τον Χριστό. Συνειδητοποιώ τώρα ότι έχουμε κάνει το ίδιο πράγμα για τον ίδιο λόγο, όμως η Αγάπη Του μας ενώνει και τους δύο στην

Παρουσία Της, όπως έκανε πάντα. Θυμόμαστε την εμπνευσμένη εισαγωγή της ενότητας «Διότι Αυτοί Έχουν Έρθει»:

Σκέψου μόνο πόσο άγιος πρέπει να είσαι εσύ μέσω του οποίου η φωνή του Θεού καλεί τρυφερά προς τον αδελφό σου, ώστε να μπορέσεις να αφυπνίσεις μέσα του την Φωνή που απαντά στο κάλεσμά σου! Και σκέψου πόσο άγιος πρέπει να είναι αυτός όταν μέσα του κοιμάται η δική σου σωτηρία, ενωμένη με την δική του ελευθερία. Όσο κι αν εσύ επιθυμείς την καταδίκη του, ο Θεός βρίσκεται μέσα του. (Κ-26.ΙΧ.1:1-3)

Πράγματι, ο Θεός είναι μέσα και στους δύο μας, η ευτυχής επίγνωση που μας φέρνει απαλά η συγχώρεση.

(12:4-5) Η σημερινή ιδέα είναι η ασφαλής σου διαφυγή από τον θυμό και τον φόβο. Βεβαιώσου πως την χρησιμοποιείς αμέσως στην περίπτωση που μπεις στον πειρασμό να επιτεθείς σε έναν αδερφό και να τον αντιληφθείς σαν σύμβολο του φόβου σου.

Ο Ιησούς μας προτρέπει πάλι στο τέλος του μαθήματος να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στις διδασκαλίες του · και να εξασκούμαστε, να εξασκούμαστε, να εξασκούμαστε όλη την ημέρα. Να είστε προσεκτικοί σχετικά με το θυμό, το φόβο, την κατάθλιψη και τον πόνο σας. Συνειδητοποιήστε ότι χρησιμοποιείτε το άλλο άτομο ως σύμβολο του φόβου που δεν θέλετε να αφήσετε στον εαυτό σας. Όταν είστε σε θέση να ζητήσετε βοήθεια από τον Ιησού, αυτό είναι το ευτυχές αποτέλεσμα:

(12:6) Και θα τον δεις να μεταμορφώνεται ξαφνικά από εχθρός σε σωτήρας · από διάβολος σε Χριστός.

Ο τρόπος που σας αντιλαμβάνομαι είναι ο τρόπος που αντιλαμβάνομαι τον εαυτό μου - ως εχθρό ή ως σωτήρα, ως διάβολο ή ως Χριστό. Ο υπέροχος τρόπος που τελειώνει το μάθημα αντικατοπτρίζεται σε αυτό το εξίσου υπέροχο απόσπασμα από το κείμενο:

Εδώ είναι ο σωτήρας και φίλος σου, ελευθερωμένος από την σταύρωση μέσω της όρασής σου, κι ελεύθερος να σε οδηγήσει τώρα εκεί που θα ήθελε να είναι κι αυτός. Δεν θα σε αφήσει, ούτε θα εγκαταλείψει τον σωτήρα στον πόνο του. Και με χαρά εσύ και ο αδελφός σου θα πορεύεστε μαζί στον δρόμο της αθωότητας, τραγουδώντας καθώς βλέπετε την ανοιχτή πόρτα του Ουρανού και θ' αναγνωρίζετε το σπίτι που σας κάλεσε. Δώσε χαρούμενα στον αδελφό σου την ελευθερία και την δύναμη να σε οδηγήσει εκεί. Και έλα μπροστά στον άγιο βωμό του εκεί όπου περιμένουν η δύναμη και η ελευθερία, να προσφέρουν και να λάβουν την λαμπρή επίγνωση που σε οδηγεί σπίτι. Ο λύχνος είναι αναμμένος μέσα σε σένα για τον αδελφό σου. Και από τα χέρια που τον έδωσαν σε αυτόν θα οδηγηθείς πέρα από τον φόβο προς την αγάπη. (Κ-20.ΙΙ.11)

ΜΑΘΗΜΑ 162

Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός

Θα θυμάστε ότι αυτό το μάθημα το έχουμε κάνει νωρίτερα δύο φορές: Στα Μαθήματα 94 και 110. Επιπλέον, το «Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός» γίνεται το θέμα της έκτης ανακεφαλαίωσης και επαναλαμβάνεται σε όλο το βιβλίο εργασιών, στο κείμενο και στο εγχειρίδιο. Αυτή η ξεκάθαρη και σημαντική δήλωση εκφράζει την αρχή της Επανόρθωσης, που υπενθυμίζει ότι υπάρχει πράγματι ένα άλλο σύστημα σκέψης στο νου μας πέρα από του εγώ. Γενικά λοιπόν, μπορούμε να

πούμε ότι ο σκοπός που έχει το βιβλίο εργασιών - η πτυχή που έχει να κάνει με την εκπαίδευση του νου στο πρόγραμμα σπουδών των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - είναι να μας βοηθήσει να καταλάβουμε ότι έχουμε ένα νου που χωρίζεται στα παρακάτω συστήματα σκέψης, του μίσους και του φόνου, και της συγχώρεσης και της αγάπης, και ότι μπορούμε να επιλέξουμε ανάμεσα σ' αυτά. Ένα μάθημα όπως αυτό είναι μια όμορφη υπενθύμιση της αλήθειας που υπάρχει στο νου μας.

(1:1) Αυτή την απλή σκέψη, αν την κρατήσεις σταθερά μέσα στο νου, θα μπορούσε να σώσει τον κόσμο.

Αυτή η σκέψη σώζει τον κόσμο επειδή αντιπροσωπεύει την αποδοχή της Επανόρθωσης. Αναιρεί την αρχή του εγώ που είναι το θεμέλιο του κόσμου: Δεν είμαι όπως ο Θεός με δημιούργησε. Το να επιλέξουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας είναι να επιλέξουμε αυτό το μάθημα ως αλήθεια και όχι την παραμορφωμένη εκδοχή του εγώ. Μόλις αυτή η σκέψη έχει φύγει, ο κόσμος πρέπει να φύγει επίσης - *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους* - διότι ο κόσμος δεν μπορεί να υφίσταται εάν η βασική σκέψη του νου είναι ο Θεός.

(1:2-3) Περιστασιακά, θα την επαναλαμβάνουμε, καθώς θα φτάνουμε σε ένα άλλο στάδιο μάθησης. Θα σημαίνει όλο και περισσότερα σε σένα όσο προχωράς.

Ο Ιησούς μας πληροφορεί ότι το να μάθουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι μια διαδικασία, και το βιβλίο εργασιών αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι τους.

(1:4-6) Αυτά τα λόγια είναι ιερά, διότι είναι τα λόγια που ο Θεός έδωσε ως απάντηση στον κόσμο που έφτιαξε. Με αυτά ο κόσμος εξαφανίζεται, και όλα τα πράγματα που φαίνονται μέσα από ομιχλώδη σύννεφα και νεφελώδεις ψευδαισθήσεις εξαφανίζονται καθώς προφέρονται αυτές οι λέξεις. Διότι προέρχονται από τον Θεό.

Ο Θεός, φυσικά, δεν μας έδωσε κυριολεκτικά τα λόγια, γιατί Αυτός δεν μπορεί να απαντήσει σε κάτι που δεν συνέβη ποτέ. Όπως και πολλές άλλες, αυτή η δήλωση πρέπει να καταλάβουμε ότι είναι συμβολική. Αυτό το σημαντικό σημείο πρέπει να υπογραμμιστεί, καθώς μη λαμβάνοντας υπόψη την αλληγορική μορφή των Μαθημάτων μπορεί να οδηγήσει σε σοβαρές παρεξηγήσεις και κακή εφαρμογή. Θυμηθείτε λοιπόν αυτά τα σημαντικά λόγια που αφορούν το ρόλο των λέξεων στην πρακτική μας:

Αυστηρά μιλώντας, οι λέξεις δεν παίζουν κανένα απολύτως ρόλο στην θεραπεία... Ο Θεός δεν καταλαβαίνει λέξεις, διότι αυτές κατασκευάστηκαν από διαχωρισμένους νόες για να τους κρατήσουν μέσα στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού. Οι λέξεις μπορεί να είναι χρήσιμες, ειδικά για τον αρχάριο, για να βοηθήσουν στην συγκέντρωση και να διευκολύνουν τον αποκλεισμό, ή τουλάχιστον τον έλεγχο των άσχετων σκέψεων. Ας μην ξεχνούμε, όμως, ότι οι λέξεις δεν είναι παρά σύμβολα συμβόλων. Επομένως είναι διπλά απομακρυσμένες από την πραγματικότητα. (Εγχ-21.1:1, 7-10)

Πρέπει λοιπόν να χρησιμοποιήσουμε λέξεις - μια έκφραση της αρχής της Επανόρθωσης - αλλά μόνο για να μας βοηθήσουν να φτάσουμε στην αλήθεια που είναι πέρα από την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού.

Θυμηθείτε, όταν πιστέψαμε ότι κοιμηθήκαμε και ξεκίνησε το όνειρο του εγώ, πήραμε μαζί μας στον ύπνο τη μνήμη της τέλει αγάπης του Θεού. Αυτή η μνήμη είναι το Άγιο Πνεύμα και η δική Του αρχή της Επανόρθωσης, η οποία είναι ο σύνδεσμος της επιστροφής μας στον Ουρανό που ποτέ δεν αφήσαμε πραγματικά. Με την παρουσία αυτής της αρχής και του φωτός του Αγίου Πνεύματος, εξαφανίζονται οι σκοτεινές ψευδαισθήσεις του συστήματος σκέψης του εγώ. Ο απατηλός κόσμος

επίσης πρέπει να εξαφανιστεί, όπως διαβάζουμε σε ένα απόσπασμα που περιγράφει την απαλή εξαφάνιση του κόσμου όταν ο πραγματικός κόσμος γίνει αντιληπτός:

... Όταν αντιληφθείς τον αληθινό κόσμο, θα αναγνωρίσεις ότι δεν το πίστευες [ότι μόνο η πραγματικότητα είναι αληθινή]. Ωστόσο, η ταχύτητα με την οποία η νέα σου και η μόνη αληθινή αντίληψη θα μεταφραστεί σε γνώση δεν θα σου αφήσει παρά μόνο μια στιγμή για να συνειδητοποιήσεις ότι μόνο αυτή είναι αληθινή. Και τότε όλα όσα έφτιαξες εσύ θα ξεχαστούν · τα καλά και τα κακά, τα εσφαλμένα και τα αληθινά. Διότι καθώς ο Ουρανός και η γη γίνονται ένα, ακόμα και ο πραγματικός κόσμος θα εξαφανιστεί από τα μάτια σου. Το τέλος του κόσμου δεν είναι η καταστροφή του, αλλά η μετάφρασή του σε Παράδεισο. (Κ-11.VIII.1:4-8)

(2:1-2) Εδώ βρίσκεται ο Λόγος με τον οποίο ο Υιός έγινε η ευτυχία του Πατέρα του, η Αγάπη Του και η ολοκλήρωσή Του. Εδώ διακηρύσσεται η δημιουργία, και τιμάται γι' αυτό που είναι.

Στο κείμενο, ο Λόγος της δημιουργίας περιγράφεται έτσι, όπως ίσως θυμάστε:

... Στην δημιουργία [του Υιού] ο Πατέρας του είπε «Εσύ είσαι αγαπητός σε Μένα και Εγώ σε σένα για πάντα. Να είσαι τέλειος όπως είμαι κι Εγώ, γιατί ποτέ δεν μπορείς να είσαι χωριστά από Εμένα». (Κ-28.VI.6:4-5)

Η υπόσχεση του Θεού διασφαλίζει ότι δεν έχουμε αφήσει ποτέ το σπίτι του Πατέρα μας. Ποτέ δεν έχουμε διαχωριστεί από Αυτόν, παραμένουμε ένα με τον Δημιουργό και την Πηγή μας. Το ποίημα της Helen «Ο Οίκος του Πατρός μου» καταγράφει το πνεύμα αυτού του Λόγου. Αξίζει μια δεύτερη ανάγνωση:

Καθαγιασμένο το όνομά μου. Είμαι Υιός του Θεού
Ο Οποίος περπατά σε γαλήνη. Απλώνω το χέρι μου,
Και από τις άκρες των δαχτύλων μου η ησυχία πηγαίνει
Σε όλο τον κόσμο και σε όλα τα ζωντανά πράγματα,
Και τα καλύπτει με αγιότητα. Η ανάπαυσή τους
Ενώνεται με τη δική μου, γιατί είμαι ένα μαζί τους.
Δεν υπάρχει πόνος που η γαλήνη μου δεν μπορεί να θεραπεύσει,
Διότι προέρχεται από το Θεό. Δεν υπάρχει καμία θλίψη
Που δεν γίνεται γέλιο όταν έρχομαι.
Δεν έρχομαι μόνος. Εκεί περπατά μαζί μου
Το Φως που ο Ουρανός βλέπει σαν τον εαυτό του.
Είμαι Υιός του Θεού. Το όνομά μου είναι Δικό Του.
Ο οίκος του Πατρός μου είναι όπου είναι η γαλήνη μου.
(Τα Δώρα του Θεού, σ. 59)

(2:3-6) Δεν υπάρχει όνειρο που τα λόγια αυτά δεν θα διαλύσουν · ούτε μία σκέψη αμαρτίας και καμία ψευδαισθήση μέσα στο όνειρο που δεν θα ξεθωριάσουν μπροστά στην δύναμή τους. Είναι

η σάλπιγγα της αφύπνισης που ηχεί σε όλο τον κόσμο. Οι νεκροί ανασταίνονται ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμά της. Και εκείνοι που ζουν και ακούν αυτό τον ήχο ποτέ δεν θα κοιτούν τον θάνατο.

«Δεν υπάρχει κανένα όνειρο που αυτά τα λόγια να μην διαλύσουν» επειδή *δεν υπάρχει κανένας βαθμός δυσκολίας στα θαύματα*. Κάθε πρόβλημα, όνειρο και πτυχή της ζωής μας προέρχεται από αυτή τη μοναδική σκέψη που λέει ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός. Η σκέψη της Επανόρθωσης - «Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός» - το ανατρέπει αυτό, και επομένως ανατρέπει επίσης όλες τις φαινομενικές επιπτώσεις αυτής της σκέψης του εγώ. Παρεμπιπτόντως, η «σάλπιγγα της αφύπνισης» είναι μια αναφορά στο γνωστό απόσπασμα του Αποστόλου Παύλου στους Κορινθίους, που αποθανατίστηκε επίσης στον *Μεσσία* του Handel:

...γιατί θα σαλπίσει και οι νεκροί θα εγερθούν άφθαρτοι και εμείς θα αλλάξουμε. (Α΄ Προς Κορινθίους 15-52)

Αυτή η σάλπιγγα λοιπόν, είναι η απάντηση του Αγίου Πνεύματος στο όνειρο του θανάτου του εγώ, το ξύπνημα είναι ο ορισμός που δίνουν τα Μαθήματα για την *ανάσταση*. Εάν το σύστημα σκέψης του εγώ είναι ψευδές και παραμένω όπως με δημιούργησε ο Θεός, όλα αυτά που έχουν προέλθει από τη σκέψη του εγώ, έχουν αναιρεθεί - συμπεριλαμβανομένου του θανάτου. Οι αρχικές προτάσεις της ενότητας «Τι είναι η Ανάσταση» εκφράζουν όμορφα αυτό το νόημα:

Πολύ απλά, η ανάσταση είναι το ξεπέρασμα και η υπέρβαση του θανάτου. Είναι μία εκ νέου αφύπνιση ή αναγέννηση · μία αλλαγή του νου για την σημασία του κόσμου. Είναι η αποδοχή της ερμηνείας του Αγίου Πνεύματος για τον σκοπό του κόσμου · η αποδοχή της Επανόρθωσης για τον εαυτό σου. Είναι το τέλος των ονείρων δυστυχίας, και η χαρούμενη επίγνωση του τελευταίου ονείρου που δίνει το Άγιο Πνεύμα. (Εγχ-28.1:1-4)

Παρεμπιπτόντως, οι λέξεις «Δεν υπάρχει... ούτε μία σκέψη αμαρτίας και καμία ψευδαίσθηση που το όνειρο περιέχει που δεν θα ξεθωριάσουν μπροστά στην δύναμή τους» θυμίζει την όμορφη έναρξη του ήδη γνωστού ποιήματος της Helen «Αφύπνιση στην Γαλήνη»:

Η ειρήνη σε περιλούζει, μέσα κι έξω το ίδιο,

Με λαμπερή σιωπή και με ειρήνη τόσο βαθιά

Που κανένα όνειρο αμαρτίας και κακού δεν πλησιάζει

Τον ήσυχο νου σου.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 73)

(3:1) Άγιος πραγματικά είναι αυτός που κάνει αυτά τα λόγια δικά του · σηκώνεται με αυτά στο νου του, τα θυμάται όλη την διάρκεια της ημέρας, και την νύχτα τα παίρνει μαζί του καθώς πηγαίνει για ύπνο.

Αφού είμαστε όλοι άγιοι ως παιδιά του Θεού, αυτό που εννοεί ο Ιησούς είναι ότι όταν θυμόμαστε αυτά τα λόγια για σήμερα έχουμε επίγνωση της αγιότητάς μας. Ο Ιησούς μας προτρέπει άλλη μια φορά να αφιερώσουμε την ημέρα μας, όσο το δυνατόν περισσότερο, στο να μάθουμε τη διδασκαλία του εφαρμόζοντας με συνέπεια αυτά που διδάσκει.

(3:2-3) Τα όνειρά του είναι χαρούμενα και η ανάπαυσή του εξασφαλισμένη και το σώμα του θεραπευμένο, διότι κοιμάται και ξυπνάει με την αλήθεια μπροστά του πάντα. Αυτός θα σώσει

τον κόσμο, διότι δίνει στον κόσμο αυτό που λαμβάνει κάθε φορά που ασκείται στα λόγια της αλήθειας.

Το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι το ίδιο, όπως γνωρίζουμε τώρα. Δίνω λόγια αλήθειας που λένε ότι εσείς και εγώ δεν είμαστε διαχωρισμένοι, το οποίο στη συνέχεια ενισχύεται στον εαυτό μου. Έτσι λαμβάνω την αλήθεια που έδωσα. Ο Θεός μας δημιούργησε ως ένα, και αυτή είναι η αλήθεια που θέλουμε να αντικατοπτρίζουμε στις σχέσεις μας. Καθώς το κάνουμε, μπαίνουμε στα ευχάριστα όνειρα του Αγίου Πνεύματος, η αποκορύφωση των οποίων είναι ο πραγματικός κόσμος, που είναι το πιο ευτυχισμένο από όλα τα όνειρα, γιατί - παραδόξως - είναι πέρα από αυτά:

Και ο αληθινός κόσμος, όμως, δεν είναι παρά ένα όνειρο. Μόνο που οι φιγούρες έχουν αλλάξει. Δεν τις βλέπει σαν είδωλα που προδίδουν. Είναι ένα όνειρο στο οποίο κανείς δεν χρησιμοποιείται για να αντικαταστήσει κάτι άλλο, ούτε παρεμβάλλεται μεταξύ των σκέψεων που ο νους συλλαμβάνει και σε ό,τι βλέπει. Κανείς δεν χρησιμοποιείται για κάτι που δεν είναι, γιατί τα παιδιάστικα πράγματα έχουν όλα παραμεριστεί. Και αυτό που κάποτε ήταν ένα όνειρο κρίσης τώρα έχει αλλάξει σε όνειρο όπου τα πάντα είναι χαρά, γιατί αυτός είναι ο σκοπός που έχει. Μόνο όνειρα συγχώρεσης μπορούν να εισέλθουν εδώ, γιατί ο χρόνος έχει σχεδόν τελειώσει. Και οι μορφές που εισέρχονται στο όνειρο τώρα γίνονται αντιληπτές σαν αδελφοί, όχι στην κρίση, αλλά στην αγάπη. (Κ-29.ΙΧ.7)

(4:1-2) Σήμερα ασκούμεστε με απλότητα. Γιατί τα λόγια που χρησιμοποιούμε είναι ισχυρά, και δεν χρειάζονται σκέψεις πέρα από αυτά για να αλλάξουν το νου αυτού που τα χρησιμοποιεί.

Μιλάμε για μια αλλαγή του νου, όχι για κάτι εξωτερικό, και ότι δεν χρειάζεται τίποτα άλλο εκτός από αυτήν την αλλαγή.

(4:3) Τόσο ολοκληρωτικά αλλάζει που γίνεται το θησαυροφυλάκιο μέσα στο οποίο ο Θεός τοποθετεί όλα Του τα δώρα και όλη Του την Αγάπη, για να μοιραστούν σε όλο τον κόσμο, να αυξηθούν δίνοντας τα, και να διατηρηθούν ολοκληρωμένα επειδή το μοίρασμα τους είναι απεριόριστο.

Το «θησαυροφυλάκιο» αυτό είναι ο ορθός μας νους, το σπίτι του Αγίου Πνεύματος και η δική Του αρχή της Επανόρθωσης. Όταν επιλέγουμε να αφήσουμε την ιδιαιτερότητά μας, επιλέγουμε να ταυτιστούμε με την ορθά νοούμενη Παρουσία, που μας επιτρέπει να λάβουμε τα υπέροχα δώρα του Θεού, τα οποία, όπως και το Άγιο Πνεύμα, είναι πάντα παρόντα στο νου μας. Ωστόσο, έχοντας περιπλανηθεί μακριά από αυτά, πρέπει να γυρίσουμε πίσω για να λάβουμε τον θησαυρό που μας έδωσε ο Θεός κατά τη δημιουργία μας:

Ο Θεός θέλει μόνο τον Υιό Του διότι ο Υιός Του είναι ο μόνος θησαυρός Του... Δεν υπάρχει άλλο δώρο που να είναι αιώνιο, άρα δεν υπάρχει άλλο δώρο που να είναι αληθινό... Αυτό που ο Θεός έχει θελήσει για σένα είναι δικό σου. Αυτός έχει δώσει την Θέλησή Του στον θησαυρό Του, και Αυτή (η Θέληση) είναι ο δικός του θησαυρός. Η καρδιά σου βρίσκεται εκεί όπου είναι ο θησαυρός σου, όπως και η δική Του. Εσύ που είσαι ο αγαπημένος του Θεού είσαι απόλυτα ευλογημένος. (Κ-8. VI.5:1,8 · 10:1-4)

(4:4) Κι έτσι μαθαίνεις να σκέφτεσαι μαζί με τον Θεό.

«Σκέφτεσαι μαζί με τον Θεό» όταν αντανακλάς τη δική Του Σκέψη της τέλει Ενιαιότητας. Αυτό σημαίνει ότι αναιρούμε την επένδυσή μας στον διαχωρισμό και την ιδιαιτερότητα. Πάνω απ' όλα, αναιρούμε την επένδυσή μας στο να έχουμε δίκιο. Θυμόμαστε τη δήλωση του Ιησού: «Και ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.Ι.2:7). Φυσικά, ο Θεός δεν σκέφτεται με τον τρόπο που σκεφτόμαστε εμείς. Στην πραγματικότητα, δεν σκέφτεται καθόλου. Εμείς σκεφτόμαστε με όρους μάχης: νικητές και ηττημένους, καλό και κακό - ή ο ένας ή ο άλλος. Η Σκέψη του Θεού ωστόσο, είναι μη-δυϊστική,

αφού δεν υπάρχει τίποτα άλλο παρά μόνο Ενιαιότητα. Καθώς μαθαίνω να αφήνω την όραση του Χριστού να είναι ορατή στα μάτια μου, αντανakλώ αναπόφευκτα τη Σκέψη του Θεού, έτσι σκέφτομαι μαζί Του.

(4:5-5:3) Η όραση του Χριστού έχει επανορθωθεί στα μάτια σου σώζοντας το νου σου. Εσένα τιμούμε σήμερα. Δικό σου είναι το δικαίωμα στην τέλεια αγιότητα που τώρα δέχεσαι. Με αυτή την αποδοχή η σωτηρία φτάνει σε όλους, γιατί ποιος θα μπορούσε να περιθάλπει την αμαρτία όταν αγιότητα σαν αυτή ευλογεί τον κόσμο;

Βλέπουμε και πάλι μια αντανάκλαση του σημαντικού θέματος της ενιαιότητας. «Η σωτηρία έρχεται για όλους» επειδή υπάρχει μόνο ένα νους. Στην άγια στιγμή, στην οποία δέχομαι τελικά την Επανόρθωση για τον εαυτό μου, ξέρω ότι ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Έτσι ο κόσμος θεραπεύεται, καθώς «σώζεται» από την πίστη στο διαχωρισμό.

(5:4) Ποιος θα μπορούσε να απελπιστεί όταν η τέλεια χαρά είναι δική σου, προσιτή σε όλους σαν θεραπεία για την θλίψη και την δυστυχία, για κάθε αίσθηση απώλειας, και για την πλήρη απόδραση από την αμαρτία και την ενοχή;

Όταν ο νους σου θεραπεύεται, όλοι οι νόες θεραπεύονται: «Όταν θεραπεύομαι, δεν θεραπεύομαι μόνος» (Εργ.137). Αυτό δεν έχει νόημα από την προοπτική των διαχωρισμένων σωμάτων. Όμως, όταν αποκόπτεστε από αυτόν τον κόσμο και επιστρέφετε στον τόπο της ειρήνης του νου σας, συνειδητοποιείτε ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας και οι σκέψεις του πόνου, της δυστυχίας και του θανάτου εξαφανίζονται. Εάν εξακολουθούν να σας φαίνονται πραγματικές - θα δούμε το θέμα αργότερα στο Μάθημα 193 - είναι επειδή έχετε επιλέξει το εγώ να έχει δικίο και ο Θεός να κάνει λάθος, πράγμα που σημαίνει ότι έχετε επιλέξει να κρατήσετε τον εαυτό σας στη δυστυχία, έτσι - μέσα στο νου σας - κρατάτε επίσης όλους τους άλλους στη δυστυχία. Στο κείμενο ο Ιησούς εξηγεί πως η δυστυχία μας δεν χρειάζεται να συμβαίνει, διότι η αιτία της είναι η λανθασμένη μας απόφαση, η οποία αναιρείται εύκολα μέσω της συγχώρεσης. Αλλάζουμε τους νόες μας και η απελπισία δίνει τη θέση της στη χαρά. Ακολουθούν αποσπάσματα από αυτή τη συζήτηση:

Έχω πει ότι δεν μπορείς να αλλάξεις το νου σου αλλάζοντας την συμπεριφορά σου, αλλά έχω επίσης πει επανειλημμένα, ότι μπορείς ν' αλλάξεις το νου σου. Όταν η διάθεσή σου σου λέει ότι έχεις επιλέξει εσφαλμένα, και αυτό συμβαίνει όποτε δεν είσαι χαρούμενος, τότε να ξέρεις ότι δεν χρειάζεται να συμβαίνει αυτό...

Όταν είσαι λυπημένος, να ξέρεις ότι δεν χρειάζεται να συμβαίνει αυτό. Η κατάθλιψη προέρχεται από μία αίσθηση στέρησης από κάτι που θέλεις και δεν έχεις. Να θυμάσαι ότι κανείς δεν σου στερεί τίποτα, παρά μόνο οι δικές σου αποφάσεις, και έπειτα αποφάσισε διαφορετικά.

Όταν είσαι αγχωμένος, συνειδητοποίησε ότι το άγχος προέρχεται από ιδιοτροπία του εγώ, και να ξέρεις ότι δεν χρειάζεται να συμβαίνει αυτό. Να επαγρυπνείς εναντίον των προσταγών του εγώ.

Όταν νιώθεις ένοχος, θυμήσου ότι το εγώ έχει πραγματικά παραβιάσει τους νόμους του Θεού, εσύ όμως, όχι... Όσο νιώθεις ένοχος το εγώ σου έχει τον έλεγχο, διότι μόνο το εγώ μπορεί να βιώσει ενοχή. Αυτό δεν χρειάζεται να συμβαίνει.

Παρατήρησε το νου σου για τους πειρασμούς του εγώ, και μην εξαπατάσαι από αυτό. Δεν σου προσφέρει τίποτα. Όταν έχεις παραιτηθεί από αυτήν την εκούσια κατάσταση απομάκρυνσης από την έμπνευση, θα δεις πως ο νους σου μπορεί να εστιάζει και να ανυψώνεται πάνω από την κόπωση και να θεραπεύεται. Όμως δεν επαγρυπνείς αρκετά ενάντια στις απαιτήσεις του εγώ έτσι ώστε να μπορέσεις να αποδεσμευτείς από αυτό. Αυτό δεν χρειάζεται να συμβαίνει. (Κ-4.IV.2:1-2· 3: 4: 5:1, 5-6· 6).

(6) Και ποιος δεν θα ήθελε να είναι αδελφός με σένα τώρα · εσένα, τον λυτρωτή και σωτήρα του. Ποιος δεν θα ήθελε να σε καλωσορίσει μέσα στην καρδιά του με τρυφερή πρόσκληση, ανυπομονώντας να ενωθεί με κάποιον σαν αυτόν σε αγιότητα; Είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Αυτά τα λόγια διαλύουν την νύχτα, και δεν υπάρχει πια σκοτάδι. Το φως έχει έρθει σήμερα για να ευλογήσει τον κόσμο. Διότι έχεις αναγνωρίσει τον Υιό του Θεού, και σ' αυτή την αναγνώριση είναι και η αναγνώριση του κόσμου.

Ο καθένας είναι τώρα αδερφός σου, γιατί έχουν φύγει οι αντιλήψεις της ατομικότητας και του διαχωρισμού. Ο κόσμος δεν είναι παρά η προβολή της σκέψης του διαχωρισμένου Υιού του Θεού, όταν η σκέψη αυτή θεραπεύεται και θυμάστε ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας, ο κόσμος επίσης θεραπεύεται. Επομένως, καθώς περνάτε την ημέρα σας, να είστε ιδιαίτερα προσεκτικοί όταν κάνετε το σκοτάδι πραγματικό - το διαχωρισμό, τη σύγκρουση, την κρίση, τον πόνο και την ιδιαιτερότητα. Σε εκείνο το σημείο πείτε: «Έχω επιλέξει τη νύχτα αντί για την ημέρα, το σκοτάδι αντί για το φως. Έχω επιλέξει να ξεχάσω ότι ο Υιός του Θεού δεν άφησε ποτέ την Πηγή του και ότι είμαι ο Υιός του Θεού. Εάν επιλέγω να διατηρώ την οργή και την ιδιαιτερότητά μου, είναι επειδή προτιμώ να γίνω υιός του εγώ και όχι του Θεού. Αλλά πόσο ανόητο είναι να αρνηθώ τον εαυτό μου και τους αδελφούς μου, την ειρήνη που είναι η αληθινή μας κληρονομιά!» Μόνο ένας τρελός θα προσπαθούσε να αποκλείσει τον εαυτό του από τον κύκλο της Επανόρθωσης, μέσα στον οποίο ο Ιησούς ευλόγησε τους αδελφούς του με την ειρήνη του:

Ειρήνη, λοιπόν, στον κάθε έναν που γίνεται δάσκαλος της ειρήνης. Γιατί η ειρήνη είναι η αναγνώριση της απόλυτης αγνότητας, από την οποία δεν εξαιρείται κανείς. Μέσα στον ιερό της κύκλο βρίσκονται ο κάθε ένας που ο Θεός δημιούργησε ως Υιό Του. Η χαρά είναι η ενοποιητική ιδιότητά του, και κανένας δεν μένει απέξω να υποφέρει την ενοχή μόνος του. Η δύναμη του Θεού ελκύει τους πάντες στο ασφαλές αγκάλιασμα αγάπης και ενότητας. Στάσου ήσυχα μέσα σε αυτό τον κύκλο, και προσέλευσε κάθε βασανισμένο νου να ενωθεί μαζί σου μέσα στην ασφάλεια της γαλήνης και της αγιότητας του. Μείνε μαζί μου μέσα σε αυτόν, σαν δάσκαλος της Επανόρθωσης, όχι της ενοχής... Έλα με χαρά μέσα στον ιερό κύκλο, και κοίταξε με γαλήνη όλους εκείνους που νομίζουν ότι βρίσκονται απέξω. Μην αποκλείεις κανέναν, γιατί εδώ βρίσκεται αυτό που αναζητούν μαζί σου. Έλα, ας ενωθούμε μαζί του μέσα στον άγιο τόπο της ειρήνης που είναι για όλους μας, ενωμένοι σαν ένα μέσα στην Αιτία της ειρήνης. (Κ-14. V.8· 11:7-9)

Έτσι ως ένας Υιός θυμόμαστε με χαρά ότι είμαστε όπως ο Θεός μας δημιούργησε.

ΜΑΘΗΜΑ 163

Δεν υπάρχει θάνατος. Ο Υιός του Θεού είναι ελεύθερος

Το μάθημα αυτό είναι παρόμοιο με την ενότητα που βρίσκεται κοντά στο τέλος του εγχειριδίου, «Τι είναι ο θάνατος;», το οποίο διδάσκει, όπως και το Μάθημα 167, ότι ο θάνατος συμβολίζει καθ' ολοκληρία το σύστημα σκέψης του εγώ: «Ο θάνατος είναι το κεντρικό όνειρο από το οποίο προέρχονται όλες οι ψευδαισθήσεις», (Εγχ-27.1:1). Από την οπτική του εγώ, ο θάνατος παρέχει την οριστική απόδειξη ότι έχει δίκιο. Το εγώ λέει ότι έχω διαχωριστεί από το Θεό, το οποίο με κάνει αμαρτωλό. Καταβεβλημένος από την ενοχή λόγω του ότι κατέστρεψα τον Ουρανό, πιστεύω ότι ο

Θεός δικαιολογημένα θα με τιμωρήσει για την αμαρτία μου, θα αναστηθεί από τον τάφο Του για να απαιτήσει εκδίκηση. Έτσι, ο θάνατος του σώματος είναι η ισχυρότερη μαρτυρία του εγώ απ' όλες: «Σας είπα ότι είχα δίκιο και ότι το Άγιο Πνεύμα κάνει λάθος, γιατί εγώ, το εγώ, έχω την εξουσία στη ζωή». Ο Θεός δημιούργησε τη ζωή, όμως δεν μπορεί να την καταστρέψει · αλλά εγώ, το εγώ, μπορώ να φτιάξω τη ζωή και να την τελειώσω. Ο θάνατος λοιπόν, γίνεται το πιο πειστικό επιχείρημα στο οπλοστάσιο του εγώ - φυσικά μέσα στον κόσμο της ιδιαιτερότητας - ότι το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού είναι αληθινό και το σύστημα σκέψης της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος είναι ένα ψέμα.

(1) Ο θάνατος είναι μια σκέψη που παίρνει πολλές μορφές, πολύ συχνά μη αναγνωρίσιμες. Μπορεί να εμφανιστεί σαν λύπη, φόβος, άγχος ή αμφιβολία · σαν θυμός, απιστία και έλλειψη εμπιστοσύνης · ως έγνοια για το σώμα, φθόνος, και σε όλες τις μορφές με τις οποίες η ευχή σου να γίνεις έτσι όπως δεν είσαι, μπορεί να σε βάλει σε πειρασμό. Όλες αυτές οι σκέψεις δεν είναι παρά αντανάκλαση της λατρείας του θανάτου σαν σωτήρα και σαν χορηγό της απελευθέρωσης.

Κάθε φορά που είστε αγχωμένοι ή λυπημένοι, ενδιαφέρεστε για κάθε είδους ιδιαιτερότητα και βλέπετε τον εαυτό σας ως σώμα - κάνετε τον θάνατο πραγματικό. Οποιαδήποτε από αυτές τις συγκεκριμένες μορφές αντικατοπτρίζει την πεποίθησή σας ότι το σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου είναι πραγματικό, και ο θάνατος το απόλυτο και αναπόφευκτο αποτέλεσμα. Η ίδια σκέψη βρίσκεται στην ενότητα «Η Εικόνα της Σταύρωσης», όπου ο Ιησούς λέει ότι «η αρρώστια δεν είναι παρά ένας "μικρός" θάνατος · μια μορφή εκδίκησης όχι ακόμα ολοκληρωμένη» (Κ-27.Ι.4:8). Εδώ, αυτή η σκέψη επεκτείνεται συμπεριλαμβάνοντας το άγχος, τον φόβο και το φθόνο ως μικρές μορφές θανάτου. Όλες εκφράζουν την υποβόσκουσα σκέψη του διαχωρισμού, η οποία είναι ο θάνατος.

(2:1) Ως η ενσάρκωση του φόβου, ο οικοδεσπότης της αμαρτίας, ο θεός των ενόχων και ο άρχοντας όλων των ψευδαισθήσεων και αυταπατών, πραγματικά η σκέψη του θανάτου φαντάζει ισχυρή.

Η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος απορρέουν λοιπόν ως ενσάρκωση του συστήματος σκέψης του διαχωρισμού, το αποκορύφωμα του οποίου είναι η «ισχυρή σκέψη του θανάτου».

(2:2-4) Γιατί φαίνεται σαν να κρατά όλα τα ζωντανά πράγματα μέσα στα ζαρωμένα χέρια του · όλες τις ελπίδες και τις επιθυμίες μέσα στην καταστροφική λαβή του · κοιτώντας όλους τους στόχους με τα τυφλά του μάτια. Οι αδύναμοι, οι αβοήθητοι και ασθενείς υποκλίνονται μπροστά στην εικόνα του, νομίζοντας ότι αυτή και μόνο είναι αληθινή, αναπόφευκτη, άξια της εμπιστοσύνης τους. Γιατί μόνο αυτός είναι βέβαιο πως θα έρθει.

Οι παραστατικές εικόνες σε αυτό το απόσπασμα είναι υπέροχες. Όλοι γνωρίζουν τη δήλωση: Τίποτα δεν είναι σίγουρο σε αυτόν τον κόσμο, εκτός από το θάνατο και τους φόρους. Ο θάνατος αποδεικνύει πέρα από κάθε αμφιβολία ότι το εγώ έχει δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος · ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος. Ο θάνατος σημαίνει ότι το σώμα έχει ζήσει, το οποίο καθιστά επίσης πραγματική την υποβόσκουσα σκέψη του διαχωρισμού. Έτσι κάνουμε μια τεράστια επένδυση στο σώμα τη οποία μοιραζόμαστε, και η κοινωνία κάνει τις φαινομενικές γεννήσεις και τους θανάτους μας ισχυρά σύμβολα, καλώντας μας να γιορτάσουμε και να κάνουμε μνημόσυνα σχεδόν για τη ζωή όλων - όλα αυτά χρησιμεύουν στο να κάνουν να βιώσουμε το σώμα ως πραγματικό.

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο κόσμος επικεντρώνεται στο σώμα και ειδικότερα στον θάνατο. Για να σιγουρευτούμε, υπάρχουν ακόμα πολλές σωματικές ιδιαιτερότητες στις οποίες ο κόσμος δίνει έμφαση, αλλά καμία δεν έχει τη δύναμη που έχει ο

θάνατος πάνω μας, γιατί φαίνεται να είναι η τελεία (ή το θαυμαστικό!) που δίνει τέλος τη ζωή μας. Είτε πιστεύετε είτε όχι σε μια μεταθανάτια ζωή, εξακολουθείτε να πιστεύετε ότι κάτι συμβαίνει - το σώμα πεθαίνει. Εάν πιστεύετε ότι ο νους, το πνεύμα ή η ψυχή ζουν μετά το θάνατο, διατηρείτε την πραγματικότητα του σώματος. Όμως, ο νους δεν συνεχίζει να ζει μετά το θάνατο, επειδή δεν ήταν ποτέ μέσα στο σώμα, πώς θα μπορούσε να υπάρχει μετά από αυτό; Με άλλα λόγια, ο νους δεν επηρεάζεται καθόλου από τη φαινομενική του γέννηση σε ένα σώμα ή από το φαινομενικό τέλος του φυσικού θανάτου. Θα ήταν επομένως χρήσιμο καθώς μελετάτε αυτό το μάθημα να εξετάσετε τους πολλούς τρόπους με τους οποίους η καθημερινή σας ζωή αντικατοπτρίζει την πίστη στην πραγματικότητα του θανάτου.

(3:1-2) Όλα τα άλλα πράγματα εκτός από τον θάνατο φαίνονται αβέβαια, χάνονται πολύ γρήγορα ενώ αποκτώνται με πολύ μεγάλη δυσκολία, η έκβασή τους είναι αβέβαιη, έχουν την τάση να προδίδουν τις ελπίδες που κάποτε ενέπνευσαν και αφήνουν πίσω τους την γεύση της σκόνης και της στάχτης, στην θέση των ελπίδων και των ονείρων. Αλλά ο θάνατος είναι αξιόπιστος.

Τίποτα δεν είναι σίγουρο εδώ εκτός από το θάνατο. Για παράδειγμα, η ιδιαίτερη αγάπη δεν είναι σίγουρη - αγαπάς κάποιον ένα λεπτό και τον μισείς στο επόμενο · ή αγαπάς κάποιον και πριν το καταλάβεις, το άτομο σε έχει εγκαταλείψει ή έχει πεθάνει. Αλλά πάντα μπορείς να βασίζεσαι στο θάνατο. Αυτό σημαίνει ότι μπορείς πάντα να βασίζεσαι στο εγώ, το οποίο επιμένει ότι δεν μπορείς να βασίζεσαι στο Άγιο Πνεύμα, τον Ιησού, τον Θεό, ή ακόμη και στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Όλα πεθαίνουν, ακόμη και πράγματα που θεωρούμε μόνιμα, όπως τα βουνά. Μετά από πολλές χιλιετίες θα καταρρεύσουν, θα καταστραφούν και τελικά θα εξαφανιστούν. Επειδή όλα τα πράγματα στον κόσμο πεθαίνουν, να ξέρετε ότι ο Θεός δεν έχει καμία σχέση με αυτό.

Υπάρχει, ωστόσο, ένα άλλο είδος θανάτου. Αυτό είναι επίσης βέβαιο, εάν αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να είναι ο οδηγός μας μέσα στον «κύκλου φόβου» του εγώ (Κ-18.ΙΧ.3:7-4:1):

Έτσι θα έπρεπε να είναι ο θάνατος · μια ήσυχη επιλογή, που γίνεται με χαρά και μια αίσθηση γαλήνης...

Τον ονομάζουμε θάνατο, αλλά είναι ελευθερία. Δεν έρχεται σε μορφές που φαίνεται να επιβάλλονται επώδυνα πάνω στην απρόθυμη σάρκα, αλλά σαν ένα ευγενικό καλωσόρισμα απελευθέρωσης. Αν έχει γίνει αληθινή θεραπεία, αυτή μπορεί να είναι η μορφή με την οποία έρχεται ο θάνατος όταν είναι η ώρα για ανάπαυση από την εργασία που επιτελέστηκε και έληξε με χαρά. Τώρα πορευόμαστε ειρηνικά προς τον αέρα της ελευθερίας και προς ένα ηπιότερο κλίμα, όπου δεν είναι δύσκολο να βλέπουμε τα δώρα που έχουν φυλαχτεί για μας. (Τρ.-3.ΙΙ.2:1-3:1-4)

(3:3-4) Διότι θα έρθει με βέβαια βήματα όταν έρθει η ώρα για την άφιξή του. Αυτός ποτέ δεν θα αποτύχει να πάρει όλη την ζωή ως όμηρό του.

Θυμηθείτε ότι ο θάνατος δεν είναι μια οντότητα, αλλά μόνο μια προβαλλόμενη σκέψη του εγώ. Πράγματι, θα μπορούσαμε να αντικαταστήσουμε τη λέξη εγώ με όλα όσα λέγονται εδώ για το θάνατο, γιατί μπορούμε πάντα να βασιζόμαστε σε αυτόν για να εγγυηθούμε τη διαχωρισμένη μας ύπαρξη: εάν εμείς υπάρχουμε, ο ζωντανός Θεός είναι ένα ψέμα, γιατί μόνο η θεότητα του εγώ θα μπορούσε να είναι αληθινή.

(4:1-2) Θέλεις να υποκλίνεσαι σε είδωλα σαν αυτό; Εδώ η δύναμη και η ισχύς του Θεού του ίδιου γίνονται αντιληπτές μέσα σε ένα είδωλο φτιαγμένο από σκόνη.

Ένα είδωλο μπορεί να οριστεί ότι είναι ένα φυσικό αντίγραφο ή ένα υποκατάστατο του Θεού - με άλλα λόγια, το εγώ και συγκεκριμένα το σώμα. Το σώμα είναι η έκφραση του εγωϊκού θεού σε

μορφή, που έχει φτιαχτεί για να είναι το υποκατάστατο του Θεού που είναι πέρα από κάθε μορφή. Το να πιστεύεις στην πραγματικότητα του θανάτου είναι το να πιστεύεις ότι ο Θεός είναι αδύναμος και ικανός να καταστραφεί · γιατί εάν ο θάνατος ήταν αληθινός, ο διαχωρισμός από τον Θεό πρέπει επίσης να είναι αληθινός, και έτσι Αυτός είναι νεκρός, σφαγιασμένος από το εγώ που θριάμβευσε. Η παραφροσύνη μας αποδεικνύεται από το γεγονός ότι πιστέψαμε αυτήν την παραφροσύνη:

*Κάτω από τις σκονισμένες παρυφές του παραμορφωμένου κόσμου του το εγώ θα ήθελε να τοποθετήσει τον Υιό του Θεού, σφαγιασμένο σύμφωνα με τις προσταγές του, αποδεικνύοντας με την φθορά του ότι ο Θεός ο Ίδιος είναι ανίσχυρος μπροστά στην δύναμη του εγώ, ανίκανος να προστατέψει την ζωή που δημιουργήσε ενάντια στην άγρια επιθυμία του εγώ να σκοτώνει. Αδελφέ μου, παιδί του Πατέρα μας, αυτό είναι ένα **όνειρο** θανάτου. Δεν υπάρχει καμιά κηδεία, ούτε σκοτεινοί βωμοί, ούτε μακάβριες εντολές ούτε διαστρεβλωμένες τελετουργίες καταδίκης στις οποίες να σε οδηγεί το σώμα. Μην ζητάς να απελευθερωθείς από **αυτό**. Παρά ελευθέρωσέ το από τις ανελέητες και αμείλικτες εντολές που του έδωσες, και συγχώρεσέ το γι' αυτό που το διέταξες να κάνει. Μέσα στην αποθέωσή του, του έδωσες την εντολή να πεθάνει, διότι μόνο ο θάνατος θα μπορούσε να κατακτήσει την ζωή. Και τι άλλο από την παραφροσύνη θα μπορούσε να κοιτάζει την ήττα του Θεού, και να νομίζει ότι είναι πραγματική; (Κ-19.IV-Γ.8)*

Η λατρεία του θανάτου σε όλες τις μορφές της - κάποιες ανεπαίσθητες, κάποιες προφανείς - είναι η λατρεία του εγώ, που εκφράζει τη δήλωση ότι υπάρχω εις βάρος του Θεού. Επιπλέον, χαίρομαι για την αμαρτία μου, και δεν θα επιστρέψω ποτέ αυτό που έκλεψα. Για να επιστρέψουμε στο μάθημα 161, επινόησα έναν κόσμο εξειδικευμένων σωμάτων ώστε να μπορώ τα να κατηγορώ και τα να θεωρώ υπεύθυνα για αυτό που κρυφά πιστεύω ότι έχω κάνει.

(4:3-4) Εδώ το αντίθετο του Θεού διακηρύσσεται άρχοντας όλης της δημιουργίας, ισχυρότερος από την Θέληση του Θεού για ζωή, την αιώνια αγάπη και την τέλεια, αναλλοίωτη σταθερότητα του Ουρανού. Εδώ η Θέληση του Πατέρα και του Υιού δέχονται την τελική τους ήττα για να τοποθετηθούν κάτω από την ταφόπετρα που ο θάνατος έθεσε πάνω στο σώμα του άγιου Υιού του Θεού.

Ο θάνατος λέει ότι η αγάπη δεν διαρκεί, ο Ουρανός δεν είναι τέλειος, και ότι - σίγουρα - έχει αλλάξει. Ο Θεός όχι μόνο έχει ένα αντίθετο, αλλά το αντίθετό Του είναι αλήθεια, ενώ Αυτός δεν είναι. Η Θέληση του Πατέρα και του Υιού είναι η τέλεια Ενιαιότητά Τους. Ο θάνατος ωστόσο, επιβεβαιώνει την πραγματικότητα του διαχωρισμένου σώματος, ενσωματώνοντας τη σκέψη του διαχωρισμού. Συνεπώς η θέληση της θεότητας του εγώ είναι ο διαχωρισμός, και το σώμα με το θάνατό του μαρτυρά την αλήθεια του εγώ ότι η Θέληση του Θεού έχει ηττηθεί. Αυτό είναι το είδωλο στο οποίο τα πηλίνα πόδια προσκυνάμε, λατρεύοντας το τρελό σύστημα πίστης του:

Ένα είδωλο έχει εδραιωθεί από μια πίστη, κι όταν αυτή αποσυρθεί το είδωλο «πεθαίνει.» Αυτό είναι ο αντί-Χριστός · η παράξενη ιδέα ότι υπάρχει μια δύναμη πέρα από την παντοδυναμία, ένα μέρος πέρα από το άπειρο, κάποιος χρόνος που υπερβαίνει το αιώνιο. Εδώ ο κόσμος των ειδώλων έχει ιδρυθεί από την ιδέα πως αυτή η δύναμη και αυτό το μέρος και αυτός ο χρόνος έχουν πάρει σχήμα, και διαμορφώνουν τον κόσμο όπου το αδύνατο έχει συμβεί. Εδώ το αθάνατο έρχεται να πεθάνει, αυτό που περιέχει τα πάντα έρχεται να υποστεί την απώλεια, οι άχροννοι να γίνουν σκλάβοι του χρόνου. Εδώ το αμετάβλητο αλλάζει · η ειρήνη του Θεού, παντοτινά δοσμένη σε όλες τις ζωές υπάρξεις, υποχωρεί στο χάος. Και ο Υιός του Θεού, τόσο τέλειος, αναμάρτητος και τόσο γεμάτος αγάπη όσο ο Πατέρας του, έρχεται για να μισήσει για λίγο · να βασανιστεί από πόνο και τελικά να πεθάνει. (Κ-29.VIII.6)

(5) Ανίερος μέσα στην ήττα του, αυτός έχει γίνει αυτό που θέλει να τον κάνει ο θάνατος. Ο επιτάφιος του, που ο ίδιος ο θάνατος έχει γράψει, δεν του δίνει κανένα όνομα, διότι έχει γίνει πια χώμα. Δεν λέει παρά αυτό: «Εδώ κείται ένας μάρτυρας που αποδεικνύει ότι ο Θεός είναι νεκρός». Και αυτό γράφει ξανά, και ξανά, ενώ εν τω μεταξύ οι λάτρεις του συμφωνούν, και γονατίζοντας με το μέτωπο στο έδαφος, ψιθυρίζουν έντρομοι ότι έτσι είναι.

Ο Ιησούς χρησιμοποιεί το συμβολισμό της προσευχής για να δείξει ότι όλοι προσευχόμαστε στον θεό του εγώ - στο δικό του είδωλο του θανάτου - με τον ίδιο τρόπο που λατρεύουμε τους θεούς της ασθένειας και της ιδιαιτερότητας. Μας ζητά να έχουμε επίγνωση ότι αυτό κάνουμε. Έτσι, κάθε φορά που ενδίδετε σε οποιαδήποτε μορφή ιδιαιτερότητας, προσπαθήστε να καταλάβετε ότι το κάνετε και να πείτε: «Εδώ βρίσκεται μια μαρτυρία ότι ο Θεός είναι νεκρός». Στην ιδιαίτερή μου λατρεία για το σώμα - μισώντας ή αγαπώντας - δηλώνω ότι ο Θεός είναι νεκρός και ότι εγώ κυβερνώ στη θέση Του. Κυβερνώ ακόμη και στο θάνατο και στην ήττα, γιατί ακόμα και τότε βρίσκω αποδείξεις ότι έχω ζήσει και ότι ο διαχωρισμός είναι γεγονός, όπως και το σύστημα σκέψης που προέκυψε από αυτόν:

Από το εγώ προήλθε η αμαρτία, η ενοχή και ο θάνατος, σε αντίθεση με την ζωή και την αθωότητα, και το Θέλημα του Ίδιου του Θεού. Πού μπορεί να βρίσκεται μια τέτοια αντίθεση εκτός από τον αρρωστημένο νου των παραφρόνων, των αφοσιωμένων στην τρέλα και εναντιωμένων στην ειρήνη του Ουρανού;... Και τι είναι το μαυροντυμένο σώμα που θέλουν να θάψουν; Ένα σώμα που αφιέρωσαν στον θάνατο, ένα σύμβολο της φθοράς, μία θυσία στην αμαρτία, που προσφέρεται στην αμαρτία για να τραφεί και να κρατηθεί ζωντανή · ένα σύμβολο καταδικασμένο, καταραμένο από τον κατασκευαστή του που θρηνείται από κάθε πενθούντα που το βλέπει ως εαυτό του... Η αλαζονεία της αμαρτίας, η περηφάνια της ενοχής, το πένθος του διαχωρισμού, όλα είναι μέρος την αφοσίωσής σου στον θάνατο που δεν την αναγνωρίζεις. Η λάμψη της ενοχής που έθεσες πάνω στο σώμα θέλει να το σκοτώσει. Διότι ό,τι το εγώ αγαπά, το σκοτώνει για να το υπακούσει. (Κ-19.IV-Γ.3:1-2· 4:1-2,5-7)

(6:1) Είναι αδύνατον να λατρεύεις το θάνατο σε οποιαδήποτε μορφή, και ακόμα να επιλέγεις κάποιες μορφές που δεν θα περιθάλπεις και θα αποφεύγεις, ενώ ακόμα πιστεύεις στις υπόλοιπες.

Δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις, το οποίο αναιρεί τον πρώτο νόμο του χάους (Κ-23.II.2:3) που μας κάνει να σκεφτούμε ότι μπορούμε να αναμείξουμε την αλήθεια με την ψευδαίσθηση, τον Ουρανό με την κόλαση. Έτσι εδώ πιστεύουμε στο εγώ, και στον Θεό που είναι στην «άλλη πλευρά» · πιστεύουμε στην αλήθεια και στην αγάπη σε ορισμένες καταστάσεις, αλλά όχι σε όλες. Όμως όλες είναι ίδιες. Δεν μπορείτε να αποκλείσετε ένα μέρος του συστήματος σκέψης του εγώ, όπως δεν μπορείτε να αποκλείσετε ένα μέρος του Αγίου Πνεύματος. Και τα δύο από μόνα τους είναι πλήρη. Το ένα είναι απατηλό · το άλλο αληθινό. Κάνετε το ένα μέρος αληθινό, και τα έχετε κάνει όλα αληθινά. Η ζωή και ο θάνατος δεν μπορούν να συνυπάρξουν, αυτό το κάνει το σύστημα σκέψης του εγώ: εγώ έχω καταστρέψει τον Θεό, κάτι που κάνει τον θάνατο πραγματικό · αλλά τώρα υπάρχω, κάτι που κάνει τη ζωή πραγματική. Πιστεύουμε λοιπόν στην παγκόσμια πραγματικότητα της ζωής και του θανάτου, τα οποία θεωρούνται αληθινά. Ο Ιησούς μας διδάσκει ότι δεν είναι έτσι. Εφόσον η αλήθεια είναι απόλυτη, αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει. Και συνεχίζει με την επιχειρηματολογία του:

(6:2-5) Γιατί ο θάνατος είναι καθολικός. Είτε όλα τα πράγματα πεθαίνουν, είτε ζουν και δεν είναι δυνατόν να πεθάνουν. Δεν είναι δυνατός κανένας συμβιβασμός. Διότι εδώ ξανά βλέπουμε μία προφανή θέση, την οποία πρέπει να δεχτούμε αν θέλουμε να είμαστε σώφρονες · ό,τι αντικρούει μία σκέψη ολοκληρωτικά δεν μπορεί να είναι αληθινό, εκτός κι αν το αντίθετο είναι αποδεδειγμένα λανθασμένο.

Και πάλι, αν η ζωή είναι αληθινή, ο θάνατος πρέπει να είναι ψευδής σε όλες τις μορφές του · αν ο θάνατος είναι αληθινός, η ζωή πρέπει να είναι ψευδής σε όλες τις μορφές της - άλλη μια δήλωση Πρώτου Επίπεδου: *ή το ένα ή το άλλο*. Το εγώ όπως έχουμε δει, μας κάνει να συμβιβάζομαστε με το ότι συνυπάρχουν η ζωή και ο θάνατος, όπως βλέπουμε στις βιβλικές θρησκείες, γι' αυτό και λέμε ότι είναι δυϊστικές: και το Πνεύμα και η σάρκα είναι αληθινά, όπως είναι ο Ουρανός και η κόλαση, ο Θεός και ο κόσμος, η αγάπη και το μίσος. Όταν κατανοήσετε τις διδασκαλίες του Ιησού και αρχίσετε να τις εφαρμόζετε, είναι προφανές ότι τίποτα από αυτά δεν είναι αλήθεια: Εάν ο Θεός είναι πραγματικός, τίποτα εδώ δεν είναι πραγματικό · αν ο Θεός είναι ψευδής, όλα εδώ είναι πραγματικά, αυτό είναι που μας κάνει να πιστεύουμε το εγώ. Δύο αποσπάσματα από το εγχειρίδιο εκφράζουν με πειθώ την ασυμβίβαστη μη δυϊστική θέση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*:

... Η ζωή δεν έχει αντίθετο, διότι είναι του Θεού. Η ζωή και ο θάνατος φαίνονται σαν αντίθετα διότι εσύ έχεις αποφασίσει ότι ο θάνατος δίνει τέλος στην ζωή. Συγχώρεσε τον κόσμο, και θα καταλάβεις ότι όλα όσα δημιούργησε ο Θεός δεν γίνεται να έχουν τέλος, και τίποτα από ό,τι δεν δημιούργησε Αυτός δεν είναι αληθινό. Μέσα σε αυτή την πρόταση και μόνο εξηγούνται τα μαθήματά μας. Σε αυτή την μία πρόταση δίνεται μία κατεύθυνση στην πρακτική μας. Και αυτή η μία πρόταση είναι ολοκληρωτή η διδακτέα ύλη του Αγίου Πνεύματος. (Εγχ-20.5:5-10)

... Αν ο θάνατος είναι πραγματικός για οτιδήποτε, τότε δεν υπάρχει ζωή. Ο θάνατος αρνείται την ζωή. Αλλά αν υπάρχει πραγματικότητα στην ζωή, τότε αρνούμαστε τον θάνατο. Δεν είναι δυνατός κανένας συμβιβασμός σ' αυτό. Υπάρχει είτε ένας θεός φόβου ή Ένας Αγάπης. Ο κόσμος επιχειρεί χίλιους συμβιβασμούς, και θα επιχειρήσει χίλιους ακόμα. Κανένας τους δεν μπορεί να γίνει δεκτός από τους δασκάλους του Θεού, διότι ούτε ένας δεν θα μπορούσε να είναι δεκτός από τον Θεό. Αυτός δεν έφτιαξε τον θάνατο διότι Αυτός δεν έφτιαξε τον φόβο. Και οι δύο είναι εξίσου χωρίς νόημα γι' Αυτόν... Δάσκαλε του Θεού, η μόνη σου αποστολή θα μπορούσε να εκφραστεί έτσι: Μην δέχεσαι κανένα συμβιβασμό στον οποίο ο θάνατος παίζει κάποιο ρόλο. (Εγχ-27.4:2-10· 7:1)

Το τελευταίο μέρος του αποσπάσματος από το βιβλίο εργασιών μπορεί να προκαλέσει σύγχυση. Το «ό,τι αντικρούει μία σκέψη ολοκληρωτικά» αναφέρεται στη σκέψη του θανάτου που φαίνεται να έρχεται σε αντίθεση με τη σκέψη της ζωής. Όπως διευκρινίζουν οι προηγούμενες προτάσεις, πρόκειται για μια κατάσταση *ή το ένα ή το άλλο*. Η σκέψη του θανάτου δεν μπορεί να είναι αληθινή αν δεν αποδειχθεί ότι το αντίθετό της - η ζωή - είναι ψευδής. Με άλλα λόγια, ο θάνατος φαίνεται να έχει τη δύναμη να έρχεται σε αντίθεση με τη ζωή, αλλά αυτό είναι αδύνατο διότι η ζωή είναι αιώνια. Ο μόνος τρόπος με τον οποίο η σκέψη του θανάτου θα μπορούσε να είναι αληθινή είναι αν αποδεικνυόταν ότι η ζωή δεν είναι πραγματική · δηλαδή ότι ο Θεός σκοτώθηκε. Αυτό μας οδηγεί στη συνέχεια στην παράγραφο 7:

(7:1-2) Η ιδέα του θανάτου του Θεού είναι τόσο εξωφρενική που ακόμα και οι παράφρονες έχουν δυσκολία στο να την πιστέψουν. Διότι υπονοεί ότι ο Θεός ήταν κάποτε ζωντανός και τώρα με κάποιο τρόπο πέθανε · σκοτώθηκε, προφανώς, από εκείνους που δεν Τον ήθελαν ζωντανό.

Αυτό σημαίνει ότι όλοι εμείς το θελήσαμε. Το γεγονός πως πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα λέει ότι δεν θέλουμε να ζήσει ο Θεός - μέσα στη δική Του παρουσία ο διαχωρισμένος εαυτός μας δεν υπάρχει. Επιπλέον, μέσα την αλαζονεία μας πιστεύουμε ότι ήμασταν αυτοί που καταφέραμε να Τον σκοτώσουμε. Καθώς αυτό μας κάνει πιο δυνατούς από τον Θεό, το εγώ μας πείθει εύκολα πως στην πραγματικότητα, είμαστε ο Θεός. Αυτή η αλαζονική παραφροσύνη γίνεται η βάση των ιδιαίτερών μας σχέσεων:

... Η ιδιαίτερη σχέση πρέπει να αναγνωριστεί γι' αυτό που είναι · μία τελετή χωρίς νόημα κατά την οποία δύναμη αντλείται από το θάνατο του Θεού, κι επενδύεται στον φονιά Του σαν σημάδι ότι η

μορφή έχει θριαμβεύσει πάνω στο περιεχόμενο, και ότι η αγάπη έχει χάσει το νόημά της. (Κ-16.V.12:4)

Αυτά είναι τα κακά νέα. Τα καλά νέα είναι ότι όλο αυτό είναι καθαρή φαντασία. Δεν συνέβη διότι δεν θα μπορούσε να συμβεί:

... Θα ήθελες να ήταν δυνατό κάτι τέτοιο, παρά το ότι είναι ολοφάνερα αδύνατον; Αν ήταν δυνατόν, τότε θα είχες κάνει τον εαυτό σου αβοήθητο. Ο Θεός δεν είναι θυμωμένος. Απλά δεν θα μπορούσε να αφήσει να συμβεί αυτό. Εσύ δεν μπορείς να αλλάξεις τον δικό Του Νου. Καμία τελετουργία από αυτές που έχεις στήσει και στις οποίες ο χορός του θανάτου σε χαροποιεί, δεν μπορεί να προκαλέσει τον θάνατο στο αιώνιο. Και ούτε μπορούν τα υποκατάστατα που έχεις επιλέξει για να αντικαταστήσεις την Ολότητα του Θεού να έχουν κάποια επίδραση πάνω της. (Κ-16.V.12:5-11)

(7:3-4) Η ισχυρότερη θέλησή τους θα υπερσχύσει της δικής Του, κι έτσι η αιώνια ζωή υποχώρησε μπροστά στον θάνατο. Και μαζί με τον Πατέρα πέθανε και ο Υιός.

Και πάλι, αν πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα, πιστεύουμε ότι δεν ζούμε πια, και έτσι επιλέγουμε ενεργά τον δικό μας θάνατο. Επιπλέον, αν πιστεύουμε ότι το σώμα είναι πραγματικό, κάτι που μαρτυρεί ο θάνατος, λέμε ότι ο Υιός του Θεού έχει πεθάνει μαζί με τον Πατέρα του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι σημαντικό καθώς ασκούμε τα Μαθήματα Θαυμάτων να μην μπλέκουμε τις διδασκαλίες τους με άλλα συστήματα σκέψης. Δεν υπάρχει τίποτα σχετικό με το σώμα που να είναι λυτρωτικό, ιερό ή σωτήριο, γιατί είναι η ενσάρκωση του θανάτου και του συστήματος σκέψης του εγώ. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να μας διδάξει ότι δεν είμαστε σώματα, αλλά αυτό έχει να κάνει μόνο με το να αλλάξουμε το σκοπό που έχει ο νους, όχι με το ίδιο το σώμα.

(8:1-3) Οι λάτρες του θανάτου μπορεί να φοβούνται. Και όμως, είναι δυνατόν σκέψεις σαν αυτές να είναι τρομακτικές; Αν έβλεπαν ότι αυτό είναι μόνο αυτό που πιστεύουν, τότε αμέσως θα απελευθερωνόντουσαν.

Όλοι σε αυτόν τον κόσμο φοβούνται, και τελικά όλοι φοβόμαστε να πεθάνουμε γιατί πιστεύουμε ότι η ζωή μας θα τελειώσει. Όμως ο Ιησούς ρωτά: «Πώς μπορεί να σε τρομάζει μια ψευδαίσθηση;» Μόνο πιστεύουμε ότι μια ψευδαίσθηση είναι αληθινή · δεν την έχουμε κάνει αληθινή. Το να επικαλεστούμε τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος έχει ως αποτέλεσμα τη μετάβαση από τη φαντασία στην πραγματικότητα, από την ψευδαίσθηση στην αλήθεια και από το θάνατο στην αιώνια ζωή:

Ωστόσο, μια σκιά δεν μπορεί να σκοτώνει. Τι είναι μια σκιά για τους ζωντανούς; Απλά την προσπερνούν και αυτή χάνεται. Αλλά τι γίνεται με κείνους που είναι αφοσιωμένοι στο να μην ζουν · τους μαυροντυμένους «αμαρτωλούς», την πέννημη χορωδία του εγώ, που περπατούν βαριά και με κόπο μακριά από την ζωή, σέρνοντας τις αλυσίδες τους και ακολουθώντας την αργή πομπή που τιμά τον μακάθριο αφέντη τους, τον κύριο του θανάτου; Άγγιξε οποιονδήποτε από αυτούς με το απαλό χέρι της συγχώρεσης, και δες τις αλυσίδες του να πέφτουν, μαζί με τις δικές σου. Δες τον πως πετάει το μαύρο ένδυμα που φορούσε στην κηδεία του, και άκουσέ τον πώς γελάει με τον θάνατο. Από την ποινή που θέλησε να του επιβάλλει η αμαρτία μπορεί να ξεφύγει μέσω της δικής σου συγχώρεσης. Αυτό δεν είναι αλαζονεία. Είναι το Θέλημα του Θεού. Τι είναι αδύνατο για σένα που διάλεξες το Θέλημά Του για δικό σου; Τι είναι ο θάνατος για σένα; Η αφοσίωσή σου δεν είναι προς τον θάνατο, ούτε προς τον αφέντη του. Όταν δέχτηκες τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος στην θέση του σκοπού του εγώ αποκήρυξες τον θάνατο, ανταλλάσσοντάς τον με την ζωή. Γνωρίζουμε ότι μια ιδέα δεν αφήνει την πηγή της. Και ο θάνατος είναι το αποτέλεσμα της σκέψης που ονομάζουμε εγώ, τόσο σίγουρα όσο η ζωή είναι το αποτέλεσμα της Σκέψης του Θεού. (Κ-19.IV-Γ.2)

(8:4) Και εσύ αυτό θα τους δείξεις σήμερα.

Αυτή είναι η αποστολή μας, που δεν έχει καμία σχέση με οτιδήποτε το εξωτερικό. Μέσα από την ειρήνη και τη ζωή που αποδεχόμαστε ως πραγματικότητά μας, καλούμε τους άλλους να κάνουν την ίδια επιλογή που κάναμε εμείς. Αυτός είναι ο σκοπός όσο είμαστε εδώ: να διδάξουμε το αναμάρτητο που θα μάθουμε · να μάθουμε τη συγχώρεση που θα διδάξουμε. Έτσι τα χωρίς άμυνες σώματά μας υπηρετούν έναν ιερό σκοπό - την απόδειξη της αθωότητας του αδελφού μας ως Υιού του Θεού:

Τώρα στα χέρια που έγιναν ευγενικά από το άγγιγμά Του, το Άγιο Πνεύμα αποθέτει μια εικόνα ενός διαφορετικού εαυτού σου. Είναι η εικόνα ενός σώματος ακόμα, γιατί αυτό που πράγματι είσαι δεν μπορεί να ιδωθεί ούτε να απεικονιστεί. Ωστόσο αυτό το σώμα δεν έχει χρησιμοποιηθεί για επιθετικούς σκοπούς, επομένως ποτέ δεν υπέφερε καθόλου από πόνο. Μαρτυρεί για την αιώνια αλήθεια ότι δεν μπορείς να πληγωθείς, και δείχνει πέρα από αυτό προς την αθωότητά σου και τη δική του. Δείξε αυτήν την εικόνα στον αδελφό σου, ο οποίος θα δει ότι κάθε ουλή θεραπεύεται, και κάθε δάκρυ σκουπίζεται με γέλιο και αγάπη. Και θα κοιτάξει εκεί την συγχώρεσή του, και με μάτια θεραπευμένα θα δει πέρα από αυτό προς την αθωότητα που βλέπει σε σένα. Εδώ βρίσκεται η απόδειξη ότι αυτός ποτέ δεν αμάρτησε · πως τίποτα το οποίο η παράνοιά του τον διέταξε να κάνει δεν έγινε ποτέ, ή δεν είχε ποτέ επιπτώσεις κανενός είδους. Πως καμία κατάκριση που έθεσε επάνω στην καρδιά του ποτέ δεν δικαιώθηκε, και καμία επίθεση δεν μπορεί ποτέ να τον αγγίξει με το δηλητηριασμένο και αμείλικτο κεντρί του φόβου. (Κ-27.1.5)

(8:5) Δεν υπάρχει θάνατος, και τον αποκηρύσσουμε σε κάθε του μορφή, για την σωτηρία την δική τους αλλά και για την δική μας.

Ο Ιησούς αναφέρεται σε όλα όσα απαρίθμησε στην αρχή του μαθήματος. Όλα αυτά δεν χρειάζεται να συμβαίνουν.

(8:6-9) Ο Θεός δεν έφτιαξε τον θάνατο. Άρα όποια μορφή και να παίρνει πρέπει να είναι ψευδαίσθηση. Αυτή την θέση παίρνουμε σήμερα. Και μας έχει δοθεί να κοιτάξουμε πέρα από το θάνατο και να δούμε την ζωή πέρα από αυτόν.

Το να «κοιτάξουμε πέρα από το θάνατο» δεν σημαίνει να αρνηθούμε ότι τα σώματα πεθαίνουν σε αυτόν τον κόσμο. Δεν αρνούμαστε τον θάνατο που βλέπουν τα μάτια μας, αλλά αρνούμαστε την ερμηνεία που δίνει το εγώ γι' αυτό το θάνατο. Ο Ιησούς μας ζητά να επιλέξουμε τα μάτια του για να βλέπουμε μέσα από αυτά αντί για του εγώ · την δική του όραση αντί για την δική μας κρίση. Έτσι θα καταλάβουμε ότι ο Θεός δεν έφτιαξε το θάνατο επειδή δεν έφτιαξε το σώμα, και έτσι όλες οι μορφές των σωμάτων είναι απατηλές επειδή δεν είναι του Θεού. Με άλλα λόγια, ανακαλούμε την υπόσχεση που δώσαμε στο εγώ να ακολουθούμε πάντα πιστά το σύστημα σκέψης του θανάτου:

Ορκίσου ότι δεν θα πεθάνεις, άγιε Υιέ του Θεού! Κάνεις μια συμφωνία που δεν μπορείς να κρατήσεις. Ο Υιός της Ζωής δεν μπορεί να σκοτωθεί. Είναι αθάνατος όπως ο Πατέρας του. Αυτό που είναι αυτός δεν μπορεί να αλλάξει. Είναι το μόνο πράγμα σε όλο το σύμπαν που πρέπει να είναι ένα. (Κ-29.VI.2:1-6)

Η προσευχή που ακολουθεί κάνει την πρώτη εμφάνιση με αυτή τη μορφή στο βιβλίο εργασιών. Είναι ένας προάγγελος του Μέρους II, στο οποίο κάθε μάθημα περιέχει μια προσευχή από εμάς προς τον Θεό τον Πατέρα μας. Αυτή λοιπόν, είναι μια προεπισκόπηση της ομορφιάς που αναμένεται:

(9:1-2) Πατέρα μας, ευλόγησε τα μάτια μας σήμερα. Είμαστε οι αγγελιαφόροι Σου, και θέλουμε να δούμε την ένδοξη αντανάκλαση της Αγάπης Σου που λάμπει μέσα στο κάθε τι.

Εξασκούμαστε με αυτή την άσκηση ώστε να αντανακλούμε την Ενιαιότητα της Αγάπης του Θεού μη βλέποντας το συμφέρον κανενός να είναι διαχωρισμένο από το δικό μας. Αν σας κατηγορήσω, κατηγορώ μόνο εμένα. Δεν μπορεί να εξυπηρετείται το δικό μου συμφέρον εις βάρος του δικού σας.

Η επόμενη φράση είναι μια αναφορά στη γνωστή δήλωση του Αποστόλου Παύλου, «Γιατί μέσα σ' αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε» (Πράξεις Αποστόλων 17:28):

(9:3-8) Ζούμε και κινούμαστε μέσα σε Σένα μόνο. Δεν είμαστε διαχωρισμένοι από την αιώνια ζωή Σου. Δεν υπάρχει θάνατος, γιατί ο θάνατος δεν είναι το Θέλημά Σου. Και κατοικούμε εκεί όπου μας έθεσες, στην ζωή που μοιραζόμαστε μαζί με Σένα και όλα τα ζωντανά πράγματα, για να είμαστε σαν Εσένα και μέρος από Εσένα για πάντα. Δεχόμαστε τις Σκέψεις Σου ως δικές μας, και η θέλησή μας είναι ένα με την δική Σου εις τους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Και πάλι, αντανακλούμε την αλήθεια αυτής της υπέροχης προσευχής μη βλέποντας τα συμφέροντα των άλλων να είναι διαχωρισμένα από τα δικά μας - το οποίο είναι η βάση για τη συγχώρεση. Αυτό είναι το νόημα που έχει να ζητάμε τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, για να μετατοπίσουμε τις αντιλήψεις μας από τον θάνατο και τις παραλλαγές του, στις δικές Του χαρούμενες αντανακλάσεις για τη ζωή.

ΜΑΘΗΜΑ 164

Τώρα είμαστε ένα με Αυτόν ο Οποίος είναι η Πηγή μας

Το κύριο θέμα του μαθήματος είναι η όραση, το οποίο επανεμφανίζεται σε όλο το βιβλίο εργασιών και στα *Μαθήματα Θαυμάτων* τα ίδια. Η έμφαση εδώ δίνεται στο να μας βοηθήσει να ανταλλάξουμε τον δικό μας τρόπο που βλέπουμε τον κόσμο - την κρίση και τα ξεχωριστά συμφέροντα - με την όραση του Χριστού - τη συγχώρεση και τα κοινά συμφέροντα.

(1:1-3) Ποια άλλη ώρα εκτός από το τώρα είναι δυνατόν να αναγνωριστεί η αλήθεια; Το παρόν είναι ο μόνος χρόνος που υπάρχει. Γι' αυτό σήμερα, αυτήν την στιγμή, τώρα, ερχόμαστε να κοιτάξουμε αυτό που ήταν πάντα εκεί · όχι στην όρασή μας, αλλά στα μάτια του Χριστού.

Η όρασή μας ενστερνίζεται μια μορφή της ερμηνείας του εγώ για τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα - την αμαρτία, την ενοχή, το φόβο, την επίθεση, το θάνατο - ενώ η όραση του Χριστού είναι η αναίρεση της. Έτσι, εστιάζουμε στο να βλέπουμε με έναν διαφορετικό τρόπο, ο οποίος κατά την άγια στιγμή μετατοπίζεται από την κρίση στην όραση, «τη μόνη στιγμή που υπάρχει»:

Δείξε προθυμία, για μια στιγμή, να αφήσεις τους βωμούς σου ελεύθερους από όλα όσα είχες τοποθετήσει επάνω τους, και αυτό που πραγματικά βρίσκεται εκεί δεν γίνεται να μην το δεις. Η άγια στιγμή δεν είναι μια στιγμή δημιουργίας, αλλά αναγνώρισης. Διότι η αναγνώριση έρχεται από την όραση και την αναστολή της κρίσης. Τότε μόνο είναι δυνατόν να κοιτάξεις μέσα σου και να δεις αυτό που πρέπει να βρίσκεται εκεί, ξεκάθαρα ορατό, και απόλυτα ανεξάρτητο από κάθε κρίση και παρεμβολή. (Κ-21.ΙΙ.8:1-4)

(1:4-6) Αυτός κοιτάζει πέρα από τον χρόνο, και βλέπει την αιωνιότητα έτσι όπως απεικονίζεται εκεί. Ακούει τους ήχους που γεννά ο ανούσιος, πολυάσχολος κόσμος, αλλά τους ακούει αμυδρά. Διότι πέρα από αυτούς το μόνο που ακούει είναι το τραγούδι του Ουρανού, και την Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού πιο ξεκάθαρα, πιο ουσιαστική, πιο κοντινή.

Είναι μια σημαντική σειρά δηλώσεων. Μέσα από τα μάτια του Χριστού εξακολουθούμε να βλέπουμε τον κόσμο των διαχωρισμένων σωμάτων, αλλά χωρίς να δίνουμε την έμφαση που δίναμε προηγουμένως για να διατηρήσουμε τη διαχωρισμένη ταυτότητά μας, και να θεωρούμε ότι κάποιος άλλος είναι υπεύθυνος για αυτό. Αυτό είναι το θέμα στην ενότητα «Η Έλξη της Ενοχής» (Κ-19.IV-A.i), όπου ελκόμαστε να βλέπουμε την ενοχή στους άλλους, έτσι ώστε δεν χρειάζεται να αναγνωρίσουμε την πηγή της στον εαυτό μας. Έτσι, όταν κοιτάζουμε μέσα από τα μάτια του Ιησού βλέπουμε αυτό που βλέπουν τα φυσικά μάτια μας, αλλά η κατανόησή μας είναι πολύ διαφορετική: βλέπουμε τα κοινά συμφέροντα, όχι τα ξεχωριστά · «ακούμε τους ήχους του ανούσιου πολυάσχολου κόσμου», αλλά «τους ακούμε αμυδρά». Εάν έχετε παρακολουθήσει κάποια μαθήματα ψυχολογίας στο πανεπιστήμιο, ίσως θυμάστε ότι μάθατε για την αντίληψη της εικόνας και του φόντου - το πλαίσιο στο οποίο αντιλαμβανόμαστε συγκεκριμένες εικόνες. Εδώ, η εικόνα του εγώ - το σημείο που εστιάζει - είναι η επίθεση που αντιλαμβανόμαστε · ενώ η αντίληψη της αγάπης ή της έκκλησης για αγάπη του Αγίου Πνεύματος υποχωρεί στο παρασκήνιο. Τώρα μαθαίνουμε να εστιάζουμε στην έκκληση για αγάπη και η φυσική μας όραση γίνεται το παρασκήνιο της νέας αντίληψης. Για να το πούμε με άλλο τρόπο, αλλάζουμε τον σκοπό μας από την επίθεση της αμαρτίας στο να συγχωρούμε τα λάθη, και οι αντιλήψεις μας αλλάζουν ανάλογα:

*Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα με τα οποία εσύ επιδίωξες να βρεις την αμαρτία. Αλλά με τον τρόπο που τα χρησιμοποιεί Αυτό σε οδηγούν μακριά από την αμαρτία, διότι ο δικός Του σκοπός βρίσκεται στην αντίθετη κατεύθυνση. Εκείνο βλέπει τα μέσα που χρησιμοποιείς, αλλά όχι τον σκοπό για τον οποίο τα έφτιαξες. Δεν θέλει να σου τα πάρει, διότι βλέπει την αξία τους ως μέσα γι' αυτό που θέλει το ίδιο για σένα. Εσύ έφτιαξες την αντίληψη έτσι ώστε να μπορείς να διαλέξεις ανάμεσα στους αδελφούς σου, και να αναζητήσεις την αμαρτία μαζί τους. Το Άγιο Πνεύμα βλέπει την αντίληψη ως μέσον για να σε διδάξει ότι το όραμα μιας άγιας σχέσης είναι το μόνο που **θέλεις** να δεις. (Κ-21.III.6:1-6)*

Και πάλι, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε ό,τι βλέπουμε, αισθανόμαστε ή σκεφτόμαστε. Τα δίνουμε απλώς μια διαφορετική ερμηνεία. Αυτό σημαίνει ότι δεν αξιολογούμε τις αντιλήψεις των αισθήσεών μας μέσα από την εγωική ανάγκη να βρούμε την ενοχή και στη συνέχεια να επιτεθούμε, αλλά να δούμε μέσα από την ευγενική όραση του Ιησού τη συγχώρεση.

(2:1-3) Ο κόσμος ξεθωριάζει εύκολα μπροστά στην όρασή Του. Οι ήχοι του γίνονται όλο και πιο αδύναμοι. Μια μελωδία από μακριά, πέρα από τον κόσμο γίνεται όλο και πιο ευδιάκριτη · ένα αρχαίο κάλεσμα στο οποίο Αυτός δίνει μια αρχαία απάντηση.

Τα λόγια αυτά αντικατοπτρίζουν την διαδικασία της πτυχής της συγχώρεσης: «ο κόσμος ξεθωριάζει» - δεν εξαφανίζεται · οι «ήχοι γίνονται όλο και πιο αδύναμοι» - δεν χάνονται στο τίποτα. Είναι σημαντικό να αναγνωρίσετε ότι αυτή είναι μια διαδικασία, ώστε να μην αρνηθείτε τις εμπειρίες σας και να αντικατοπτρίσετε, παραφράζοντας τον Φρόντ ότι «πετάτε από υγεία», που μπορούμε να το ονομάσουμε ότι «πετάτε από πνευματικότητα». Θυμόμαστε το ποίημα της Helen «Μεταμόρφωση» και τους στίχους οι οποίοι τόσο εύστοχα αντικατοπτρίζουν τη μετατόπιση της οπτικής γωνίας που είναι ο προάγγελος για το απαλό ξεθώριασμα του κόσμου:

... Το ασήμαντο

Μεγαλώνει σε μέγεθος, ενώ αυτό που φαινόταν μεγάλο

*Συνεχίζει την μικρότητα που του πρέπει.
Το αμυδρό γίνεται φωτεινό και αυτό που ήταν φωτεινό πριν
Τρεμοπαίζει και ξεθωριάζει, και τελικά χάνεται.*

Αυτό που μένει είναι η μελωδία που λαχταρούσαμε να ακούμε πριν υπάρξει ο χρόνος:

*Μάτια που ήταν τυφλά αρχίζουν να βλέπουν, και αυτιά
Που κώφευαν στη μελωδία αρχίζουν να ακούν.
Στην ξαφνική ησυχία ξαναγεννιέται
Το αρχαίο τραγούδι του τραγουδιού της δημιουργίας,
Που σίγησε για καιρό, αλλά δεν ξεχάσθηκε.
(Τα Δώρα του Θεού, σ. 64)*

(2:4-5) Θα τα αναγνωρίσεις και τα δύο, διότι δεν είναι παρά η δική σου απάντηση στο Κάλεσμα του Πατέρα σου προς τα σένα. Ο Χριστός απαντά εκ μέρους σου, αντηχώντας τον Εαυτό σου, χρησιμοποιώντας την φωνή σου για να δώσει την χαρμόσυνη συναίνεσή Του · δεχόμενος την απελευθέρωσή σου εκ μέρους σου.

Θυμηθείτε ότι στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - ειδικά σε μαθήματα όπως αυτό - ο Ιησούς μιλάει για τον Χριστό, αλλά στην πραγματικότητα εννοεί το Άγιο Πνεύμα. Για να κυριολεκτήσουμε, ο Χριστός είναι στον Ουρανό και δεν έχει καμία σχέση με αυτόν τον κόσμο, όπως επίσης και ο Θεός. Σε αυτά τα αποσπάσματα ωστόσο, ο όρος Χριστός χρησιμοποιείται σαν συνώνυμο του *Αγίου Πνεύματος*, η μνήμη στον ορθό μας νου που ανακαλεί για μας την Ταυτότητά μας. Αυτό είναι το νόημα του «Ο Χριστός απαντά εκ μέρους σου, αντηχώντας τον Εαυτό σου». Απλά μιλάμε στον Εαυτό μας, ενθυμούμενοι ότι *είναι* ο Εαυτός μας · απλά καλούμε τον Εαυτό μας, ενθυμούμενοι ότι *είναι* το Κάλεσμά μας.

(3:1) Πόσο άγια είναι η άσκησή σου σήμερα, καθώς ο Χριστός σου δίνει την όρασή Του και ακούει για λογαριασμό σου, και απαντά εν ονόματί σου στο Κάλεσμα που ακούει!

Εξακολουθούμε να βλέπουμε και να ακούμε, αλλά είμαστε μαζί με έναν διαφορετικό Δάσκαλο που μας καθοδηγεί. Έτσι, με μάτια και αυτιά που είναι διαφορετικά, βλέπουμε μια νέα αντίληψη και ακούμε μια αρχαία Φωνή.

(3:2) Πόσο ήσυχη είναι η ώρα που δίνεις για να την περάσεις μαζί Του, πέρα από τον κόσμο.

Ο Ιησούς αναφέρεται στην άγια στιγμή. Όλα αυτά, φυσικά, συμβαίνουν μέσα στο πλαίσιο του μονοετούς προγράμματος εκπαίδευσης του βιβλίου εργασιών, σκοπός του οποίου είναι να αφιερώνουμε όλο και περισσότερο χρόνο - ακόμα και εν μέσω των πολυάσχολων ημερών μας - και να θυμόμαστε τη σκέψη της διόρθωσης στο νου μας. Η ησυχία μας, «στην οποία τελειώνει το όνειρο» («Το Ήσυχο Όνειρο», *Τα Δώρα του Θεού*, σελ. 65), επιτρέπει να γίνει αποδεκτή η συγχώρεση των αμαρτιών μας, όπως διαβάζουμε τώρα:

(3:3) Πόσο εύκολα ξεχνιούνται όλες οι φαινομενικές αμαρτίες και όλες οι λύπες σβήνουν από την μνήμη σου.

Οι φαινομενικές αμαρτίες μας «ξεχνιούνται και σβήνουν από την μνήμη» όταν θυμόμαστε ότι αυτό που αντιληφθήκαμε και κάναμε πραγματικό στον κόσμο αντανακλά την ανάγκη που έχει το εγώ να μας ριζώνει στο σώμα και όχι στο νου. Έχοντας τον Ιησού ως δάσκαλό μας, συνειδητοποιήσαμε ότι οι «φαινομενικές αμαρτίες» μας, η αιτία του πόνου και των βασάνων, προήλθαν από τη λάθος επιλογή που έκανε ο νους.

(3:4) Σήμερα η θλίψη παραμερίζεται, διότι τα θεάματα και οι ήχοι που έρχονται από κάπου πιο κοντά από τον κόσμο, είναι ξεκάθαρα για σένα που σήμερα θέλεις να δεχτείς τα δώρα που δίνει Αυτός.

Τα «θεάματα και οι ήχοι» - η ερμηνεία για το Χριστός - «έρχονται από κάπου πιο κοντά από τον κόσμο» επειδή βρίσκονται στο νου μας, εκεί που επίσης βρισκόμαστε εμείς. Να θυμάστε ότι ο κόσμος φαίνεται να υπάρχει έξω από το νου μας, αλλά ποτέ δεν άφησε την πηγή του που είναι μέσα σ' αυτόν, τον τόπο της ταυτότητάς μας: τη μνήμη του Ποιού είμαστε ως Χριστός, ή τον διαχωρισμένο εαυτό του εγώ. Έτσι, μόλις επιλέξουμε ως δάσκαλό μας τον Ιησού, τα «θεάματα και οι ήχοι» του Χριστού γίνονται δικά μας. Έχοντας επιστρέψει στο νου - το σπίτι της όρασης του Χριστού - η όρασή Του έρχεται πιο κοντά σε εμάς από τις προβολές που θέσαμε έξω από το νου.

(4:1-4) Υπάρχει μια σιωπή μέσα στην οποία ο κόσμος δεν μπορεί να εισβάλλει. Υπάρχει μια πανάρχαια ειρήνη που φέρεις μέσα στην καρδιά σου και δεν την έχεις χάσει. Υπάρχει μια αίσθηση αγιότητας μέσα σου που η σκέψη της αμαρτίας δεν έχει αγγίξει ποτέ. Όλα αυτά θα τα θυμηθείς σήμερα.

Η πρώτη πρόταση θυμίζει ένα στίχο από το ποίημα της Helen «Μεταστροφή»:

Υπάρχει μια σιωπή στην οποία ο Λόγος του Θεού

Έχει δώσει ένα αρχαίο νόημα, και υπάρχει ακόμα. (Τα δώρα του Θεού, 61)

«Όλα αυτά» - η σιωπή, η ειρήνη και η αγιότητα - διαμένουν στον ορθό νου μας. Τα θυμόμαστε όταν αναγνωρίζουμε ότι οι εμπειρίες μας στον κόσμο προέρχονται μέσα από μας. Αν είναι πόνος, η πηγή του είναι στον εσφαλμένο νου και έτσι γίνεται μια έκκληση: επιστρέφοντας στο νου όπου επιλέξαμε εσφαλμένα, και επιλέγουμε ξανά. Έτσι θα θυμόμαστε το «αρχαίο νόημα» της Επανόρθωσης - τον Λόγο του Θεού που φυλάσσεται από το Άγιο Πνεύμα, και περιμένει υπομονετικά την επιστροφή μας.

(4:5) Η πιστή άσκηση σήμερα θα σου φέρει ανταμοιβές τόσο μεγάλες και τόσο διαφορετικές από κάθε τι που αναζητούσες μέχρι τώρα, ώστε να γνωρίζεις ότι εδώ βρίσκεται ο θησαυρός σου, κι εδώ και η ανάπαυσή σου.

Ο θησαυρός μας και η ανάπαυσή μας δεν βρίσκονται στον κόσμο, αλλά στον ορθό μας νου όπου θυμόμαστε την αγάπη του Ιησού και ασκούμε τα μαθήματα της συγχώρεσης. Ο Ιησούς μας ρωτά, ο θησαυρός που μας προσφέρει δεν αξίζει την ανταμοιβή να ξεφύγουμε από την ενοχή, την κρίση και τον πόνο μας;

(5:1-2) Αυτή είναι η μέρα που οι μάταιες φαντασιώσεις σου παραμερίζουν σαν αυλαία, για ν' αποκαλύψουν τι βρίσκεται πέρα από αυτές. Τώρα γίνεται ορατό αυτό που βρίσκεται πραγματικά εκεί, ενώ όλες οι σκιές που φαινομενικά το έκρυβαν, χάνονται.

Αυτή είναι η αλλαγή στην εικόνα και στο φόντο. Αυτό που φαινόταν να ήταν προηγουμένως τόσο πραγματικό και χειροπιαστό ελαττώνεται σε μια απλή, σκιά που εξαφανίζεται, που προκύπτει όταν επιλέγουμε το φως του Ιησού ως πηγή της όρασής μας αντί για το σκοτάδι του εγώ. Το πέπλο της

ενοχής και του μίσους σηκώνεται, αποκαλύπτοντας το απαλό φως της αγάπης μέσα στην πιστή εξάσκηση της συγχώρεσης:

Μαζί θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία πέρα από το πέπλο, όχι για να χαθούμε αλλά για να βρεθούμε · όχι απλά για να γίνουμε ορατοί αλλά με γνώση. Κι εφόσον θα γνωρίσουμε, τίποτα δεν θα μείνει ατελές στο σχέδιο που ο Θεός εδραίωσε για την σωτηρία. (Κ-19.IV-Δ.19:1-2)

Το σχέδιο του Θεού είναι η συγχώρεση, η πύλη που μας οδηγεί πέρα από τις σκιές στο φως.

(5:3) Τώρα η ισορροπία αποκαθίσταται, και η ζυγαριά της κρίσης αφήνεται σε Αυτόν που κρίνει σωστά.

Η εικόνα και το φόντο βρίσκονται τώρα στη σωστή προοπτική. Ο κόσμος είναι μια τάξη - το παρασκήνιο - στην οποία μαθαίνουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης - το προσκήνιο. Η κρίση του Αγίου Πνεύματος είναι ότι οι άνθρωποι είτε εκφράζουν την αγάπη είτε την καλούν:

Μόνο μια ερμηνεία κινήτρου είναι λογική. Κι επειδή είναι η κρίση του Αγίου Πνεύματος δεν απαιτεί καθόλου προσπάθεια από μέρους σου. Κάθε σκέψη αγάπης είναι αληθινή. Όλα τα άλλα είναι μια έκκληση για θεραπεία και βοήθεια, άσχετα με την μορφή που παίρνουν. (Κ-12.I.3:1-4)

(5:4) Και στην κρίση Του ο κόσμος θα ξεδιπλωθεί με απόλυτη αθωότητα μπροστά στα μάτια σου.

Η διαδικασία της συγχώρεσης τελειώνει μέσα στον πραγματικό κόσμο, που η όραση - η κρίση του Αγίου Πνεύματος ή η δικαιοσύνη του Θεού - ξεδιπλώνει απαλά για εμάς:

... Η Κρίση του Θεού είναι η δικαιοσύνη Του... μία Κρίση παντελώς δίχως κατηγορία · μία αξιολόγηση που βασίζεται εξ ολοκλήρου πάνω στην αγάπη... Η δικαιοσύνη του Θεού δείχνει προς τον Ουρανό ακριβώς επειδή είναι αμερόληπτη. Δέχεται κάθε μαρτυρία που φέρεται ενώπιον της, χωρίς να παραλείψει τίποτα και δεν προσεγγίζει τίποτα ως διαχωρισμένο και ξεκομμένο από όλα τα υπόλοιπα. Από αυτή την σκοπιά κρίνει, και μόνο από αυτή. Εδώ κάθε επίθεση και κατηγορία καθίστανται ανούσιες και αδικαιολόγητες. Η αντίληψη αναπαύεται, ο νους ησυχάζει, και το φως επιστρέφει πάλι. Η όραση τώρα αποκαθίσταται. Αυτό που είχε χαθεί ξαναβρίσκεται. Η ειρήνη του Θεού κατεβαίνει σε όλο τον κόσμο, και βλέπουμε. Και βλέπουμε! (Εγχ-19.4:6-7· 5:5-13)

Μόνο ένας τρελός θα διάλεγε έναν κόσμο ενοχής, μίσους και κρίσης, όταν ο κόσμος της όρασης, της ειρήνης, της αγάπης και της δικαιοσύνης - «της κρίσης Του» - παραμένει μέσα μας, περιμένοντας υπομονετικά τη λογική μας απόφαση; Συνεχώς, ο Ιησούς μας ζητά να φέρουμε την παραφροσύνη του διαχωρισμού στη δική του λογική όραση της επικοινωνίας · ένας κόσμος θανάτου που υποχωρεί απαλά στην αντανάκλαση της στοργικής αγάπης για αιώνια ζωή.

(5:5-6:2) Τώρα θα τον δεις με τα μάτια του Χριστού. Τώρα σου γίνεται ξεκάθαρη η μεταμόρφωσή του.

Αδελφέ μου, αυτή η μέρα είναι άγια για τον κόσμο. Η όρασή σου, που σου έχει δοθεί από κάπου πέρα από όλα τα πράγματα αυτού του κόσμου, επιστρέφει το βλέμμα της σε αυτά με ένα νέο φως.

Για άλλη μια φορά, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε τις εμπειρίες μας σε αυτόν τον κόσμο, αλλά απλά να τις δούμε με ένα νέο φως · να μην αρνηθούμε τα σώματά μας, ούτε τα σώματα των άλλων. Πράγματι, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε τίποτα από όσα βιώνουμε ή νιώθουμε εδώ. Θυμόμαστε:

... Το σώμα είναι απλά μέρος της εμπειρίας σου στον υλικό κόσμο... είναι σχεδόν αδύνατον να αρνηθείς την ύπαρξή του σ' αυτό τον κόσμο. Όσοι κάνουν κάτι τέτοιο εμπλέκονται σε μια ιδιαίτερα άνευ αξίας μορφή άρνησης. (Κ-2.IV.3:8,10-11)

Καλούμαστε απλά να δώσουμε μια διαφορετική ερμηνεία στο σώμα. Θυμηθείτε ότι το πρόβλημα δεν ήταν η μικροσκοπική, τρελή ιδέα του διαχωρισμού, αλλά το να επιλέξουμε την ερμηνεία του εγώ. Ομοίως, το πρόβλημα δεν είναι οι ιδιαίτερες σχέσεις μας, αλλά η ερμηνεία που δίνει το εγώ γι' αυτές - ενοχή, επίθεση και κρίση. Για τον Ιησού, οι σχέσεις γίνονται η τάξη στην οποία μαθαίνουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης και επιστρέφουμε στην εστία. Το ακόλουθο απόσπασμα που μιλά για την όραση του σωτήρα συνοψίζει την ιερή αντίληψη της αθωότητας, που έχει καθαριστεί από κάθε κρίση:

Η όραση του σωτήρα είναι τόσο αθώα γι' αυτό που είναι ο αδελφός σου όσο είναι και ελεύθερη από κάθε κρίση που έγινε για σένα. Δεν βλέπει καθόλου παρελθόν σε κανέναν. Κι έτσι υπηρετεί έναν εντελώς ανοιχτό νου, ασυννέφιαστο από παλαιές αντιλήψεις, και προετοιμασμένο να βλέπει μόνο το παρόν. Δεν μπορεί να κρίνει διότι δεν γνωρίζει. Και αναγνωρίζοντάς το αυτό, απλά ρωτάει, «Ποιο είναι το νόημα αυτού που βλέπω;» Μετά δίνεται η απάντηση. Και η πόρτα κρατείται ανοιχτή ώστε το πρόσωπο του Χριστού να λάμψει επάνω σε αυτόν που ρωτάει, με αθωότητα, για να δει πέρα από το πέπλο των παλαιών ιδεών και των αρχαίων αντιλήψεων που φυλούσε για τόσο καιρό και με αγάπη εναντίον της όρασης του Χριστού εντός σου. (Κ-31.VII.13)

(6:3-4) Και αυτό που βλέπεις γίνεται η θεραπεία και η σωτηρία του κόσμου. Αυτό που αξίζει και αυτό που δεν αξίζει γίνονται αντιληπτά ως αυτό που είναι.

Είναι μια ατομική έκφραση αυτού που ο Ιησούς αναφέρει ως την Τελευταία ή Τελική Κρίση που κάνουμε συλλογικά ως ένας Υιός. Εδώ αναφέρεται στην προσωπική μας κρίση για το σύστημα σκέψης του εγώ και όλα τα αποτελέσματά του, αναγνωρίζοντάς τα ότι δεν αξίζουν · και αυτά του συστήματος σκέψης του Αγίου Πνεύματος και όλων των αποτελεσμάτων του, αναγνωρίζοντάς τα ότι αξίζουν. Για να το πούμε με άλλο τρόπο, δεχόμαστε με ευγνωμοσύνη ότι αυτό που δεν αξίζει αντικατοπτρίζει την αλαζονική προσπάθειά μας να έχουμε δίκιο, και αυτό που αξίζει είναι να συνειδητοποιήσουμε ταπεινά ότι κάναμε λάθος. Η αναγνώριση ότι ο Υιός του Θεού είναι αναμάρτητος είναι η αποδοχή της τελικής κρίσης του Θεού:

... Μια μέρα ο κάθε ένας θα την καλωσορίσει, και εκείνη ακριβώς την ημέρα θα του δοθεί. Θα ακούσει την αθωότητά του να διακηρύσσεται ως τα πέρατα του κόσμου, απελευθερώνοντάς τον καθώς η Τελική Κρίση του Θεού θα γίνεται δεκτή. Αυτή είναι η Κρίση στην οποία βρίσκεται η σωτηρία. Αυτή είναι η Κρίση που θα τον απελευθερώσει. Αυτή είναι η Κρίση με την οποία τα πάντα απελευθερώνονται μαζί του. (Εγχ-15.1:5-9)

(6:5) Και αυτό που αξίζει την αγάπη σου λαμβάνει την αγάπη σου, ενώ δεν απομένει τίποτα να φοβηθείς.

«Αυτό που αξίζει την αγάπη σου» είναι ο Υιός του Θεού - ο Υιός που είμαστε και ο Υιός που είναι όλοι οι άλλοι, χωρίς εξαίρεση. Ο φόβος αναπόφευκτα εξαφανίζεται στην παρουσία του ενός Υιού του Θεού.

(7:1) Δεν θα κρίνουμε σήμερα.

Θα το ξαναπούμε, τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν είναι ενάντια στην κρίση, επειδή ο Ιησούς μιλά συνεχώς για την κρίση του Αγίου Πνεύματος. Μας υποδεικνύει ότι κρίνουμε για να καταδικάσουμε, που εκφράζει τη διαρκή ανάγκη του εγώ για διαχωρισμό, καθιστώντας ωστόσο κάποιον άλλον υπεύθυνο για αυτό: η κρίση των ξεχωριστών συμφερόντων - ή ο ένας ή ο άλλος.

(7:2) Δεν θα λάβουμε παρά μόνο αυτό που μας δίδεται από μια κρίση πέρα από αυτό τον κόσμο.

Αυτή είναι η κρίση του Αγίου Πνεύματος, που βρίσκεται στον ορθό νου. Καθώς η κρίση Του δεν είναι στο εσφαλμένο νου, δεν υπάρχει εδώ, γι' αυτό ο Ιησούς μιλά για «μια κρίση πέρα από αυτό τον κόσμο». Μια τέτοια κρίση - δηλαδή η όραση - δεν βρίσκεται στη μορφή, γιατί δεν είναι παρά μια σκέψη. Βάζουμε τη δική μας σκέψη της κρίσης στο νου μας για να αντικαταστήσουμε τη Σκέψη του Θεού, τον Λόγο Του που μας υπενθυμίζει ότι ο διαχωρισμός είναι ένα όνειρο. Το να επιλέξουμε να θυμόμαστε μας δίνει τη δυνατότητα να λάβουμε αυτό που ήδη μας έχει δοθεί.

(7:3) Οι ασκήσεις μας σήμερα γίνονται το δώρο ευγνωμοσύνης μας για την απελευθέρωσή μας από την τύφλωση και από την δυστυχία.

Η φράση κλειδί εδώ είναι «το δώρο ευγνωμοσύνης» - με ευγνωμοσύνη συνειδητοποιούμε ότι κάναμε λάθος για όλα όσα είχαμε αντιληφθεί, σκεφτεί, και πιστέψει ότι καταλάβαμε.

(7:4) Όλα όσα βλέπουμε θα αυξάνουν την χαρά μας, διότι η αγιότητά τους αντανakλά την δική μας.

Ακόμα κι αν τα μάτια του σώματός σας αντιλαμβάνονται την καταστροφή, η χαρά σας θα αυξηθεί γιατί δεν θα αφήσετε το εγώ να το κρίνει διαιρώντας την αντίληψη σε θύματα και θύτες. Θα συνειδητοποιήσετε ότι όλοι όσοι εμπλέκονται στην κατάσταση - ευτυχισμένοι ή δυστυχισμένοι - είναι ένας εν Χριστώ αδελφός που καλεί την ίδια αγάπη που είστε. Το να θυμόσαστε αυτή την αλήθεια θα αυξήσει τη χαρά σας, γιατί θα συνειδητοποιήσετε ότι τίποτα δεν μπορεί να μπει ανάμεσα σε εσάς και την Αγάπη του Θεού.

(7:5) Στεκόμαστε μέσα στο φως της συγχώρεσης στην όραση του Χριστού, και όλος ο κόσμος συγχωρείται μέσα στην δική μας.

Αυτό συμβαίνει επειδή ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Αν θεραπευτώ, θεραπεύονται όλοι μαζί μου. Άλλο ένα από τα «μικρά» ποιήματα της Helen, η «Ησυχία», μιλά για την ήρεμη δύναμη της συγχώρεσης:

Ο κόσμος δεν γνωρίζει την ησυχία...

Όμως η ησυχία έρχεται τελικά.

Διότι όταν έρχεται η συγχώρεση, το σίγουρο δώρο της

Είναι η ησυχία, μέσα στην οποία όλος ο κόσμος σιωπά ·

Μια σιωπή όπου η μικρότητα της αμαρτίας

Συρρικνώνεται στο τίποτα μπροστά στην Αγάπη

Που αντιπροσωπεύει η συγχώρεση. Και στο Όνομά Του

Είναι όλοι που αναγνωρίζονται ως ίδιοι.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 15)

(7:6–8:2) Ευλογούμε τον κόσμο, έτσι όπως τον βλέπουμε μέσα στο φως με το οποίο μας βλέπει ο Σωτήρας μας [ο Χριστός], και του προσφέρουμε την ελευθερία που μας δίδεται μέσω της όρασης Εκείνου που βλέπει μόνο μέσα από το φως της συγχώρεσης, και όχι μέσω της δικής μας.

Άνοιξε την αυλαία στην άσκηση σου απλά αφήνοντας να φύγουν όλα τα πράγματα που νομίζεις ότι θέλεις. Παραμέρισε τους τιποτένιους θησαυρούς σου, και άφησε καθαρό και ανοιχτό χώρο

μέσα στο νου σου όπου ο Χριστός μπορεί να έρθει, και να σου προσφέρει τον θησαυρό της σωτηρίας.

Αν πραγματικά θέλουμε να είμαστε ευτυχισμένοι και να είναι δική μας η όραση του Χριστού, πρέπει να απελευθερώσουμε το εγώ. Είναι μια διδασκαλία αναίρεσης, γιατί δεν μπορούμε να έχουμε την όραση μέχρι να συνειδητοποιήσουμε πρώτα τον τρόπο με τον οποίο τα έχει δει όλα το εγώ. Για να το πετύχουμε αυτό, το μόνο ουσιαστικό αίτημα που μπορούμε να κάνουμε στον Ιησού είναι να μας βοηθήσει. Διαφορετικά, απλώς ενισχύουμε το όνειρο. Έτσι αφήνουμε μακριά τους ασήμαντους θησαυρούς μας - τις διαφορετικές πτυχές της ιδιαιτερότητας - αφήνοντας έναν ανοιχτό νου στον οποίο μπορούμε να θυμηθούμε την Αγάπη του Θεού, τον χώρο «όπου η αμαρτία έχει φύγει»:

... Και στο χώρο που η αμαρτία άφησε κενό αυτοί ενώνονται σαν ένας, και με χαρά αναγνωρίζουν ότι αυτό που είναι μέρος τους δεν είναι ξέχωρο και διαχωρισμένο.

Ο άγιος τόπος πάνω στο οποίο βρίσκεσαι δεν είναι παρά ο χώρος από όπου η αμαρτία έχει φύγει. Και εδώ βλέπεις το πρόσωπο του Χριστού, ανερχόμενο στην θέση της. Ποιος θα μπορούσε να δει το πρόσωπο του Χριστού και να μην θυμηθεί τον Πατέρα Του όπως Αυτός πράγματι είναι; Ποιος θα μπορούσε να φοβάται την αγάπη, και να στέκεται επάνω στο έδαφος όπου η αμαρτία άφησε χώρο για τον θωμό του Ουρανού να αναδυθεί και να ανυψωθεί πολύ πιο πάνω από τον κόσμο, και να φτάσει πέρα από το σύμπαν για να αγγίξει την καρδιά όλης της δημιουργίας; Τι άλλο είναι ο Ουρανός εκτός από ένα τραγούδι ευγνωμοσύνης και αγάπης και εξύμνησης όλων όσων δημιουργήθηκαν προς την Πηγή της δημιουργίας τους; Ο πιο άγιος θωμός υψώνεται εκεί όπου κάποτε πίστευες ότι υπήρχε η αμαρτία. Και εδώ έρχεται κάθε Ουράνιο φως, για να αναζωπυρωθεί και η χαρά του να αυξηθεί. Γιατί εδώ αυτό που ήταν χαμένο αποκαθίσταται σε αυτά, και όλη η ακτινοβολία τους ολοκληρώνεται και πάλι. (Κ-26.ΙV.2:6-3:8)

Θα μπορούσε κάποιος που είναι λογικός ή κάποια που είναι λογική να μην επιλέξει τον θησαυρό της σωτηρίας αντί για τους ασήμαντους θησαυρούς της αμαρτίας του εγώ; Ο Ιησούς δεν κουράζεται ποτέ να παρουσιάζει την αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτές τις δύο προσφορές, περιμένοντας υπομονετικά να επιλέξουμε υπέρ της αλήθειας του και της ευτυχίας μας.

(8:3) Έχει την ανάγκη του καθαγιασμένου νου σου για να σώσει τον κόσμο.

Όπως πάντα, ο Ιησούς δεν αναφέρεται στον εξωτερικό κόσμο, και σίγουρα δεν μιλά για την ιδιαιτερότητα κανενός. Εφόσον ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας, ο Χριστός χρειάζεται το νου όλων, που είναι ένας νους. Θυμηθείτε την απάντηση στην ερώτηση που έθεσε το εγχειρίδιο για δασκάλους, «Πόσοι δάσκαλοι του Θεού χρειάζονται για να σωθεί ο κόσμος;»:

Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση είναι ένας. Ένας απόλυτα τέλειος δάσκαλος, του οποίου η μάθηση είναι πλήρης, αρκεί. Αυτός ο ένας, εξαγνισμένος και λυτρωμένος, γίνεται ο Εαυτός ο Οποίος είναι ο Υιός του Θεού... Η αντίληψη που έχει για τον εαυτό του βασίζεται στην Κρίση του Θεού, και όχι στην δική του. Άρα μοιράζεται την Θέληση του Θεού, και φέρει τις Σκέψεις Του στους νόες που εξακολουθούν να είναι παραπλανημένοι. Αυτός είναι για πάντα ένα, διότι είναι έτσι όπως τον δημιούργησε ο Θεός... Και έτσι ο υιός του ανθρώπου γίνεται ο Υιός του Θεού. Αυτό, στην πραγματικότητα, δεν είναι αλλαγή · είναι αλλαγή του νου. Τίποτα εξωτερικό δεν αλλάζει, αλλά κάθε τι εσωτερο αντανακλά τώρα μόνο την Αγάπη του Θεού. (Εγχ-12.1:1-3,7-9· 2:1-3)

Ο Χριστός - ο αληθινός Υιός του Θεού - δεν μπορεί να σώσει τον κόσμο · μόνο ο αλλαγμένος νους μας έχει αυτή τη δύναμη.

(8:4-5) Δεν αξίζει ένας τέτοιος σκοπός να γίνει δικός σου; Δεν αξίζει ν' αναζητήσεις την όραση του Χριστού σήμερα, περισσότερο από τους στόχους αυτού του κόσμου που δεν φέρνουν ικανοποίηση;

Για άλλη μια φορά ο Ιησούς απευθύνεται σε μας γιατί έχουμε καθαρά εγωιστικό έρεισμα, λέγοντας: «Θα είσαι ευτυχισμένος αν λάβεις το σκοπό μου και κοιτάξεις μέσα από τα μάτια μου αντί για τα δικά σου. Γιατί να επιλέξεις ενάντια στη δική σου σωτηρία και ειρήνη;»

(9:1) Μην αφήσεις την σημερινή μέρα να φύγει χωρίς τα δώρα που φέρνει, δίνοντας την συναίνεση και την αποδοχή σου.

Ο Ιησούς δεν μπορεί να μας το επιβάλει αυτό · πρέπει να το επιλέξουμε. Ο σκοπός που έχουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να συνειδητοποιήσουμε την εσφαλμένη επιλογή μας και ότι αυτό που επιλέξαμε δεν μας έφερε ειρήνη. Μπορεί να πιστεύαμε ότι είχαμε δίκιο, αλλά ποτέ δεν μας έκανε ευτυχισμένους.

(9:2) Μπορούμε ν' αλλάξουμε τον κόσμο, αν τα αναγνωρίσεις.

Δεν μπορεί παρά να το λέμε αρκετά συχνά ότι ο Ιησούς δεν εννοεί τον εξωτερικό κόσμο. Θυμηθείτε, ο κόσμος δεν είναι παρά η προβαλλόμενη σκέψη του νου. Όταν θεραπεύεται ο νους, αντίστοιχα θεραπεύεται και ο κόσμος. Επομένως, δεν μιλάμε για τη θεραπεία που αφορά οτιδήποτε εξωτερικό - δεν υπάρχει κάτι εξωτερικό.

(9:3-5) Μπορεί να μην βλέπεις πόση αξία έχει για τον κόσμο η αποδοχή σου. Αλλά αυτό σίγουρα το θέλεις · μπορείς ν' ανταλλάξεις όλα σου τα βάσανα με την χαρά σήμερα. Ασκήσου με ζήλο, και το δώρο είναι δικό σου.

Για άλλη μια φορά ο Ιησούς απευθύνεται στον εγωισμό μας, λέγοντας: «Δεν χρειάζεται να κατανοήσετε τη μεταφυσική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ούτε το πώς ένας νους είναι όλοι οι νόες, ένας αδελφός όλοι οι αδελφοί. Χρειάζεται να καταλάβετε μόνο ότι ο τρόπος που ζείτε σας έχει φέρει πόνο. Αν ζητήσετε τη βοήθειά μου, τα βάσανά σας θα μετατραπούν σε χαρά». Όμως αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο. Χρειαζόμαστε εξάσκηση κάθε στιγμή κατά τη διάρκεια της ημέρας - «με ζήλο» - όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να βάλουμε τα δικά μας δώρα μπροστά στα δικά του.

(9:6-8) Θα σε εξαπατούσε ποτέ ο Θεός; Μπορεί ποτέ Αυτός να αθετήσει την υπόσχεσή Του; Μπορείς να κρατάς τα τόσο μικρά και ασήμαντα, όταν τα Χέρια Του παραδίδουν την απόλυτη σωτηρία στον Υιό Του;

Τα «τόσο μικρά» που κρατάμε είναι το εγώ, τα οποία νομίζουμε ότι είναι τεράστια. Όταν δεν τα αποκρύπτουμε πλέον από την αγάπη του Ιησού, συνειδητοποιούμε ότι για τα «τόσο μικρά» έχουμε λάβει την «πλήρη σωτηρία». Όπως λέει ο Ιησούς για τα μαθήματά του:

... Αυτά τα μαθήματα δεν απαιτούν σχεδόν τίποτα από σένα. Είναι αδύνατον να φανταστείς κάτι που να ζητά τόσο λίγα, ή που να μπορούσε να προσφέρει περισσότερα. (Κ-20.VII.1:7-8)

Έτσι ο θυμός μας, τα βάσανά μας και οι ελπίδες μας δεν είναι τίποτα. Το να το κατανοήσουμε αυτό μας επιτρέπει να ξεκινήσουμε τη διαδικασία να επιλέξουμε όλα όσα είναι χαρά του Ουρανού, όπως διαβάζουμε στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο που κλείνει τη συζήτησή μας για αυτό το μάθημα. Ο Ιησούς μας ενθαρρύνει να περάσουμε τη γέφυρα της ολοκλήρωσης προς τον πραγματικό κόσμο, στον οποίο η μνήμη της Αγάπης του Θεού αποκαθίσταται στην επίγνωσή μας και θυμόμαστε ότι είμαστε ένα με Αυτόν που είναι η Πηγή μας:

Η νέα οπτική που θα κερδίσεις όταν διασχίσεις την γέφυρα θα είναι η κατανόηση του που **είναι ο Ουρανός**. Από αυτή την πλευρά, φαίνεται σαν να είναι απέξω και απέναντι. Ωστόσο, καθώς την διασχίζεις για να ενωθείς μαζί του, αυτός θα ενωθεί μαζί σου και θα γίνει ένα με σένα. Και θα σκεφτείς, προς μεγάλη σου έκπληξη, ότι δεν άφησες **τίποτα** για όλο αυτό! Η χαρά του Ουρανού, που δεν έχει όρια, αυξάνεται με κάθε φως που επιστρέφει για να πάρει την δικαιοματική του θέση μέσα σε αυτόν. Μην περιμένεις άλλο, για την Αγάπη του Θεού και για **σένα**. Και είθε η άγια στιγμή να επισπεύσει την διαδρομή σου, όπως σίγουρα θα κάνει αν μόνο την αφήσεις να έρθει σε σένα. (Κ-16.VI.11)

ΜΑΘΗΜΑ 165

Ας μην αρνηθεί ο νους μου την Σκέψη του Θεού

Η λέξη *Σκέψη* χρησιμοποιείται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* σαν συνώνυμο του Θεού, καθώς και της Ταυτότητάς μας ως Χριστός. Θα μπορούσαμε λοιπόν να πούμε ότι είμαστε μια Σκέψη στο Νου του Θεού, η Σκέψη Του μας δημιούργησε ως Σκέψη. Έτσι, σε αυτό το μάθημα καλούμαστε να μην αρνηθούμε τον Θεό την Πηγή μας, ούτε να αρνηθούμε την Ταυτότητά μας ως Υιός Του.

(1) Τι άλλο κάνει αυτό τον κόσμο να φαίνεται αληθινός εκτός από την δική σου άρνηση της αλήθειας που βρίσκεται πέρα από αυτόν; Τι άλλο είναι αυτό που σκιάζει την τέλεια ευτυχία και την αιώνια ζωή που ο Πατέρας σου βούλεται για σένα, εκτός από τις δικές σου σκέψεις μιζέριας και θανάτου; Και τι είναι αυτό που μπορεί να κρύψει αυτό που δεν γίνεται να κρυφτεί εκτός από την ψευδαίσθηση; Τι θα μπορούσε να σου στερήσει αυτό που ήδη έχεις εκτός από την δική σου επιλογή να μην το βλέπεις, αρνούμενος ότι βρίσκεται εκεί;

Ο Ιησούς θέτει όλη την ευθύνη πάνω σε μας, γιατί είναι δική μας η επιλογή να αρνηθούμε την αλήθεια του Ποιοι είμαστε. Επιλέγουμε τα ψέματα του εγώ διότι το να επιλέξουμε την αλήθεια σημαίνει το τέλος της ατομικότητας και της ιδιαιτερότητάς μας. Το μόνο που κάνουμε όμως, είναι να αμυνόμαστε ενάντια σε κάτι που δεν είναι πραγματικό. Έτσι ο Ιησούς λέει: «Και τι θα μπορούσε να κρύψει αυτό που δεν μπορεί να κρυφτεί εκτός από την ψευδαίσθηση;» Δεν μπορείτε να κρύψετε την αλήθεια γιατί η αλήθεια *είναι*. Αλλά επειδή πιστεύουμε ότι μπορούμε, ο Ιησούς χρειάζεται να μας διδάξει ότι η σκέψη του διαχωρισμού από τον Θεό είναι ψευδαίσθηση, όπως και οι άμυνες που χρησιμοποιούμε ως προστασία: η αμαρτία του νου, η ενοχή και ο φόβος, και ο υλικός κόσμος. Ο σκοπός τους είναι να αρνηθούν την αλήθεια, προστατεύοντας φαινομενικά με αυτόν τον τρόπο τον εαυτό μας. Το ακόλουθο απόσπασμα από την ενότητα «Το Νέφος της Ενοχής» εκθέτει τον σκοπό που έχει η ενοχή να κρύψει την αμαρτία που δεν υπάρχει, και έτσι δεν βλέπουμε την αλήθεια της Επανόρθωσης:

*Η ενοχή σε τυφλώνει, διότι όσο βλέπεις έστω και μια κηλίδα ενοχής μέσα σου, δεν βλέπεις το φως. Και προβάλλοντάς την ο κόσμος φαίνεται σκοτεινός, και τυλιγμένος στην ενοχή σου. Πετάς ένα σκοτεινό πέπλο επάνω του, και δεν μπορείς να τον δεις διότι δεν μπορείς να κοιτάξεις μέσα σου. Φοβάσαι αυτό που θα έβλεπες εκεί, αλλά αυτό που φοβάσαι δεν βρίσκεται εκεί. **Αυτό που φοβάσαι έχει φύγει.** Αν κοιτάζεις μέσα σου θα έβλεπες μόνο την Επανόρθωση, να λάμπει μέσα στην σιωπή και την γαλήνη πάνω στον βωμό προς τον Πατέρα σου. (Κ-13.IX.7)*

Η αλήθεια που θα κρύψει η ενοχή είναι έκφραση της αρχής της Επανόρθωσης:

(2:1-5) Η Σκέψη του Θεού σε δημιουργήσε. Δεν σε άφησε, και δεν έχεις ποτέ υπάρξει χώρια της ούτε στιγμή. Σου ανήκει. Από αυτήν ζεις. Είναι η Πηγή της ζωής σου, που κρατά εσένα ενωμένο μαζί της, και τα πάντα ενωμένα με σένα διότι ποτέ δεν σε άφησε.

Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους - είμαστε λοιπόν μια Σκέψη στο Νου του Θεού: μια μέσα σε Αυτόν και μια μέσα στον Χριστό. Ο καθένας και καθετί που φαίνεται να είναι διαχωρισμένο από εμάς είναι μια ψευδαίσθηση, και έχει σκοπό να κρύψει την αλήθεια της εγγενούς ενιαιότητάς μας ως Σκέψη του Θεού:

...Η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα είναι όπως ένα αστέρι, αμετάβλητο σε έναν αιώνιο ουρανό... ακίνητο και λευκό και όμορφο θα λάμπει μέσα σε όλη την αιωνιότητα. Δεν υπήρχε εποχή που να μην ήταν εκεί · καμία στιγμή το φως του δεν εξασθένησε ή δεν έχασε από την τελειότητα που είχε πάντα. (Κ-30.III.8:4,6-7)

Ο Ιησούς συνεχίζει τις καθησυχαστικές του υπενθυμίσεις:

(2:6-7) Η Σκέψη του Θεού σε προστατεύει, νοιάζεται για σένα, απαλύνει τον χώρο της ανάπαυσής σου και λειαίνει τον δρόμο σου, φωτίζοντας το νου σου με ευτυχία και αγάπη. Η αιωνιότητα και η παντοτινή ζωή λάμπουν μέσα στο νου σου, διότι η Σκέψη του Θεού δεν σε έχει εγκαταλείψει, και ακόμα ενοικεί μαζί σου.

Αυτό αρχικά ακούγεται σαν ένα παρηγορητικό μήνυμα, που μοιάζει μ' αυτά που μεγαλώσαμε οι περισσότεροι από εμάς - η Αγάπη του Θεού μας περιβάλλει και μας προστατεύει από κάθε κακό. Αλλά δεν είναι αυτό το νόημά του. Αντίθετα, ο Ιησούς μιλά για την Επανόρθωση - ότι δεν έχουμε αφήσει ποτέ τον Θεό - που μας προστατεύει με το να μας υπενθυμίζει ότι αυτό που πιστεύουμε πως είναι αληθινό δεν υπάρχει · αυτό που πιστεύουμε ότι φέρνει πόνο και ταλαιπωρία δεν υπάρχει. Η Σκέψη του Θεού είναι λοιπόν η προστασία, η ευτυχία και η ανάπαυσή μας, διότι είναι η αλήθεια - ποτέ δεν αφήσαμε την εστία μας στον Θεό, αλλά ονειρευόμαστε μόνο ότι η κοσμική εξορία μας είναι πραγματική (Κ-10.I.2:1). Ωστόσο, εάν παραμείνουμε στην κατάσταση που είναι ιδανική για ένα παιδί το οποίο είναι αγκαλιασμένο στα παρηγορητικά χέρια του Πατέρα μας, θα μείνουμε για πάντα παιδιά και δεν θα μεγαλώσουμε ποτέ πνευματικά. Χρειάζεται να πάμε πέρα από τις λέξεις στο περιεχόμενό τους: η Σκέψη του Θεού μας προστατεύει διότι - όταν επιλέγουμε ενάντια στα ειδώλια της ιδιαιτερότητας του εγώ, επιλέγουμε στη θέση τους την Αγάπη του Θεού - το φως της με τη λάμψη του απομακρύνει το σκοτάδι των ψευδαισθήσεων. Με αυτή την επιλογή βρίσκουμε την ασφάλειά μας, καθώς το εμπνευσμένο μήνυμα του Ιησού συνεχίζει:

Πέρα από όλα τα είδωλα βρίσκεται η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα. Εντελώς ανεπηρέαστη από την ταραχή και τον τρόπο του κόσμου, τα όνειρα της γέννησης και του θανάτου που ονειρεύεσαι εδώ, τις μυριάδες των μορφών που ο φόβος μπορεί να πάρει · εντελώς ανενόχλητη, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα παραμένει ακριβώς όπως ήταν πάντα. Περιβαλλομένη από μια ακινησία τόσο ολοκληρωτική που κανένας ήχος μάχης δεν πλησιάζει ούτε από μακριά, αναπαύεται στην βεβαιότητα και στην τέλεια ειρήνη. Εδώ η μοναδική σου πραγματικότητα κρατείται ασφαλής, χωρίς καμιά απολύτως επίγνωση του κόσμου που λατρεύει είδωλα, και που δεν γνωρίζει τον Θεό. Με τέλεια βεβαιότητα της αμεταβλητότητάς της και της ανάπαυσής της στην αιώνια κατοικία της, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα ποτέ δεν έχει αφήσει το Νου του Δημιουργού της τον Οποίο γνωρίζει, όπως ο Δημιουργός της γνωρίζει ότι αυτή είναι εκεί. (Κ-30.III.10)

(3:1) Ποιος θα αρνιόταν την ασφάλειά του και την γαλήνη του, την χαρά και την θεραπεία του, την ειρήνη του νου του, την ήσυχη ανάπαυσή του, την ήρεμη αφύπνισή του, αν απλά και μόνο αναγνώριζε πού κατοικούν όλα αυτά;

Αυτά διαμένουν στον ορθό νου, όχι στον κόσμο. Και πάλι, η πραγματική μας ασφάλεια - ειρήνη, χαρά και θεραπεία - δεν στηρίζονται στη στοργική Αγκαλιά του Θεού, που παρηγορεί το φυσικό μας και το ψυχολογικό μας σώμα, αλλά στον ορθό νου που περιμένει τη ορθή απόφασή μας. Σε έναν κόσμο σωμάτων δεν υπάρχει ασφάλεια. Πράγματι, είμαστε ασφαλείς ακριβώς επειδή η ταυτότητά μας δεν είναι σωματική - οι σκέψεις της ενοχής είναι επικίνδυνες μόνο για τα σώματα (Κ-21.VIII.1:1-2) - κάτι που μας υπενθυμίζει η συγχώρεση αναιρώντας την ενοχή μας, χωρίς την οποία δεν υπάρχει ο φόβος της τιμωρίας. Αυτό μας επιτρέπει να θυμόμαστε την ενιαιότητά μας με την Πηγή μας, γιατί δεν βλέπουμε πλέον τον αδελφό μας διαχωρισμένο από εμάς. Τώρα αναπαυόμαστε ως ένας μέσα στην κιβωτό ασφάλειας του Αγίου Πνεύματος, στην οποία οδηγούμαστε από την δική Του επανερμηνεία που αφορά το σκοπό του σώματος που αλλάζει από το μίσος στη συγχώρεση, από το διαχωρισμό στην ενότητα, από τη φυλάκιση στην ελευθερία:

Ποιο το νόημα του να αναζητάς να είσαι ασφαλής σε κάτι που φτιάχτηκε για τον κίνδυνο και τον φόβο; Γιατί να το επιβαρύνεις με επιπρόσθετες κλειδαριές και αλυσίδες και βαριές άγκυρες, όταν η αδυναμία του βρίσκεται, όχι στο ίδιο, αλλά στην αδυναμία του μικρού χάσματος του τίποτα επί του οποίου βρίσκεται; Τι μπορεί να είναι ασφαλές όταν στηρίζεται επάνω σε μια σκιά; Θα έχτιζες το σπίτι σου επάνω σε αυτό που θα κατέρρεε κάτω από το βάρος ενός φτερού;

Το σπίτι σου είναι χτισμένο επάνω στην υγεία του αδελφού σου, επάνω στην ευτυχία του, στην αθωότητά του, και σε όλα όσα ο Πατέρας του τού υποσχέθηκε. Καμία μυστική υπόσχεση που έχεις δώσει αντί αυτής δεν κλόνισε τα Θεμέλια του οίκου του. Οι άνεμοι θα πνέουν επάνω του και η βροχή θα το χτυπά, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ο κόσμος θα εξαφανιστεί αλλά ωστόσο αυτός ο οίκος θα στέκεται για πάντα, γιατί η δύναμή του δεν βρίσκεται μόνο στον εαυτό του. Είναι μια κιβωτός ασφάλειας, που βασίζεται στην υπόσχεση του Θεού ότι ο Υιός Του είναι ασφαλής για πάντα μέσα σε Αυτόν. Ποιο χάσμα μπορεί να παρεμβληθεί ανάμεσα στην ασφάλεια αυτού του καταφύγιου και της Πηγής του; Από εδώ το σώμα μπορεί να ιδωθεί σαν αυτό που είναι, τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο σε αξία από τον βαθμό που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να απελευθερώσει τον Υιό του Θεού προς το σπίτι του. Και με αυτό τον άγιο σκοπό γίνεται ένας οίκος αγιότητας για λίγο, γιατί μοιράζεται το Θέλημα του Πατέρα σου μαζί σου. (Κ-28.VII.6-7)

Συνεπώς η σκέψη της συγχώρεσης αντικαθιστά τις σκέψεις της ενοχής και της επίθεσης, και αυτό που μένει είναι η Σκέψη του Θεού, ο αληθινός μας Εαυτός.

(3:2-3) Δεν θα ετοιμαζόταν αμέσως να πάει εκεί όπου βρίσκονται αυτά, εγκαταλείποντας όλα τ' άλλα ως ανάξια σε σύγκριση με αυτά; Και βρίσκοντάς τα, δεν θα σιγουρευόταν να τα κρατήσει μαζί του, και αυτός να παραμένει μαζί τους;

Το πρόβλημα είναι ότι αυτό δεν το γνωρίζουμε. Η στρατηγική του εγώ μας κάνει να πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε σε αυτόν τον κόσμο που διαμένει σε ένα σώμα, χωρίς μνήμη - στην πραγματικότητα, χωρίς την επιθυμία να θυμηθούμε - ότι ο εαυτός μας είναι μια σκέψη μέσα στο νου. Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας κάνουν να συνειδητοποιήσουμε, πάνω απ' όλα, ότι όλα συμβαίνουν στο νου - όχι στον εγκέφαλο, στο σώμα ή στον κόσμο. Έτσι, ο Ιησούς μας λέει ότι μόλις συνειδητοποιήσουμε ότι η αληθινή ευτυχία βρίσκεται στο νου, δεν θα μας εμποδίσει τίποτα να πάμε εκεί. Αλλά πρέπει να πεισθούμε ότι είναι έτσι. Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι η χαρά και η σωτηρία βρίσκονται εξωτερικά, και όσο το κάνουμε, δεν θα βρεθούμε ποτέ στον ορθό νου, όπου ο λήπτης των αποφάσεων μπορεί να διορθώσει το λάθος του και να επιλέξει την Αγάπη του Θεού αντί για το άθλιο υποκατάστατο του εγώ.

(4:1-2) Μην αρνείσαι τον Ουρανό. Είναι δικός σου σήμερα, φτάνει μόνο να το ζητήσεις.

«Μην αρνείσαι τον Ουρανό» προσποιούμενος ότι βρίσκεσαι στον κόσμο, και μην απομακρύνεσαι από τη μνήμη στο νου σου που σε καλεί στην εστία. Όμως πρέπει να θέλετε τον Ουρανό, γιατί ο Ιησούς δεν μπορεί να σας τον δώσει. Πρέπει να ζητήσετε τη βοήθειά του για να συνειδητοποιήσετε ότι έχετε κάνει λάθος σε όλα, και ότι η ιδιαιτερότητά σας δεν σας έφερε ποτέ ευτυχία. Πρέπει να μάθετε ότι το να είστε μαζί του είναι αυτό μόνο που θα σας δώσει αυτό που θέλετε. Αυτός είναι ο λόγος που, ίσως θυμάστε, ο Ιησούς λέει ότι μας χρειάζεται όσο τον χρειαζόμαστε κι εμείς (Κ-8.V.6:10). Δεν μπορεί να μας βοηθήσει αν δεν του το ζητήσουμε.

(4:3) Ούτε χρειάζεται να αντιληφθείς πόσο μεγάλο είναι το δώρο, και πόσο αλλαγμένος θα είναι ο νους σου πριν έρθει σε σένα.

Είναι παρόμοιο με αυτό που είδαμε στο τελευταίο μάθημα, ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να κατανοήσουμε την απεραντοσύνη αυτού του δώρου, ούτε να έχουμε επίγνωση του μεγαλείου του Ουρανού και της ένδοξης Ταυτότητάς μας ως Σκέψη του Θεού. Χρειάζεται μόνο να ξέρουμε ότι εδώ είμαστε δυστυχισμένοι και ότι θέλουμε να επιστρέψουμε στην εστία. Δεν γνωρίζουμε τον δρόμο, όμως κάποιος μέσα μας γνωρίζει. Ωστόσο, ο εσωτερικός μας Οδηγός μας κατευθύνει μόνο στο βαθμό που ζητάμε τη βοήθειά Του - όχι για εξειδικευμένα πράγματα, αλλά για να αναγνωρίσουμε τη δυστυχία μας και να μάθουμε ότι η αιτία της είναι η ενοχή. Μόνο τότε μαθαίνουμε με χαρά τα δικά Του μαθήματα της συγχώρεσης που θα μας πάνε στην εστία:

Το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται έναν ευτυχισμένο μαθητή, στον οποίο να μπορεί να εκπληρώσει χαρούμενα την αποστολή Του. Εσύ που είσαι πεισματικά αφοσιωμένος στην μιζέρια πρέπει πρώτα να αναγνωρίσεις ότι είσαι δυστυχισμένος και όχι ευτυχισμένος. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να διδάξει χωρίς αυτή την αντιπαράθεση διότι εσύ πιστεύεις ότι η δυστυχία είναι ευτυχία. (Κ-14.II.1:1-3)

(4:4-7) Ζήτησε να λάβεις και θα σου δοθεί. Η βεβαιότητα βρίσκεται μέσα σε αυτό. Μέχρι να το καλωσορίσεις για δικό σου, θα παραμένει η αβεβαιότητα. Ωστόσο, ο Θεός είναι δίκαιος.

Θα πεισθείτε ότι τα λόγια αυτής της διδασκαλίας είναι αληθινά επειδή λειτουργούν · αλλιώς παραμένουν κενά λόγια. Έτσι θα είστε χαρούμενοι και ειρηνικοί όταν ακολουθήσετε τις διδασκαλίες τους και αφήσετε τις ενοχές και την κρίση και, πάνω απ' όλα, την αλαζονεία του να νομίζετε ότι γνωρίζετε τι συμβαίνει στη ζωή σας. Η διαδικασία, όπως έχουμε συζητήσει επανειλημμένα, είναι να φέρετε την αβεβαιότητα σας στη βεβαιότητα του Ιησού. Αυτό επιτρέπει στην ευγενική αγάπη του να θεραπεύσει, διότι με το να φέρετε το δώρο της αλαζονείας σας στο δικό του δώρο της ειρήνης, θα το λάβετε.

Η φράση «Ο Θεός είναι δίκαιος» σημαίνει ότι η αλήθεια δεν σε αφήνει επειδή επέλεξες εναντίον της. Ο Θεός δεν σε τιμωρεί επειδή έφυγες από την εστία. Εφόσον το εσύ είναι όλοι εμείς, η Αγάπη του Θεού μας αγκαλιάζει όλους με τη «δικαιοσύνη» Του, γιατί είμαστε ίδιοι τόσο στην ψευδαίσθηση όσο και στην αλήθεια.

(4:8) Δεν απαιτείται η σιγουριά για να λάβεις αυτό που μόνο η αποδοχή σου μπορεί να σου χαρίσει.

Θα το πούμε ξανά, ο Θεός δεν απαιτεί να είστε σίγουροι για την αλήθεια. Το μόνο που ζητά, μέσω του Αγίου Πνεύματος, είναι να γνωρίζετε ότι δεν είστε ευτυχισμένοι και ότι η έλλειψη ευτυχίας σας προέρχεται από την εσφαλμένη επιλογή σας. Παρεμπιπτόντως, αυτή η δήλωση από το βιβλίο εργασιών είναι παρόμοια με αυτές από το κείμενο και το εγχειρίδιο, που διδάσκουν ότι η ετοιμότητα δεν σημαίνει τέλεια γνώση:

... Η ετοιμότητα είναι μόνο η προϋπόθεση για την πραγματοποίηση. Αυτά τα δύο δεν θα πρέπει να συγχέονται. Μόλις συμβεί μια κατάσταση ετοιμότητας, υπάρχει συνήθως κάποιος βαθμός επιθυμίας για πραγματοποίηση, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως είναι και αδιαίρετος. Αυτή η κατάσταση (ετοιμότητας) δεν υπονοεί τίποτε περισσότερο από κάποιο δυναμικό για αλλαγή του νου... Μπορεί να θεωρείς ότι αυτό συνεπάγεται ότι απαιτείται κάποιο τεράστιο χρονικό διάστημα ανάμεσα στην ετοιμότητα και την κυριαρχία, αλλά ας σου υπενθυμίσω ότι ο χρόνος και ο χώρος βρίσκονται κάτω από τον δικό μου έλεγχο. (Κ-2.VII.7:2-5,9)

... Η ετοιμότητα, όπως αναφέρεται στο κείμενο, δεν είναι τέλεια γνώση. (Εγχ-4.IX.1:10)

Επομένως μπορείτε να ετοιμασθείτε για να μάθετε τη συγχώρεση χωρίς να έχετε αποδεχθεί πλήρως τη βεβαιότητά της.

(5:1) Ζήτα με έντονο πόθο.

Ο Ιησούς θέλει να το εννοείτε πραγματικά αυτό, όπως λέει αργότερα στο βιβλίο εργασιών:

Το να λες αυτά τα λόγια [Θέλω την ειρήνη του Θεού] δεν σημαίνει τίποτα. Αλλά το να εννοείς αυτά τα λόγια σημαίνει τα πάντα. (Εργ.185.1:1-2)

Η συνειδητοποίηση ότι κάνετε λάθος σχετικά με το τι σας κάνει χαρούμενους ή τι σας αναστατώνει, σας βοηθά να ποθείτε τη βοήθειά Του. Πόσο απλό και πόσο εύκολο! Και όμως πόσο δύσκολο είναι όταν στέκεται εμπόδιο η αλαζονεία μας!

(5:2-5) Δεν χρειάζεται να είσαι βέβαιος πως ζητάς το μόνο πράγμα που θέλεις. Αλλά όταν έχεις λάβει, θα είσαι σίγουρος ότι έχεις τον θησαυρό που πάντα αναζητούσες. Με τι άραγε θα ήταν δυνατόν να θέλεις να τον ανταλλάξεις; Τι θα μπορούσε τώρα να σε παρακινήσει να το αφήσεις να ξεθωριάσει από την εκστατική σου όραση;

Δεν χρειάζεται να είστε σίγουροι για το τι ζητάτε, αλλά χρειάζεστε μόνο λίγη προθυμία για να εμφανιστεί ότι εσείς κάνετε λάθος και ότι ο Ιησούς έχει δίκιο. Όταν αρχίσετε να αποδέχεστε το δώρο της Σκέψης του Θεού και συνειδητοποιείτε το πόσο καλό είναι να παραιτηθείτε από τα παράπονα ενάντια στον εαυτό σας και τους άλλους, θα έχετε πολύ λιγότερες πιθανότητες να κρίνετε. Όμως πρώτα πρέπει να μάθετε ότι η ευτυχία και η ειρήνη προκύπτουν μόνο όταν εγκαταλείπετε την κρίση, όχι όταν την αγκαλιάζετε ή αναζητάτε να δικαιολογήσετε τις επιθέσεις της. Μόλις αποκτήσετε την «εκστατική σας όραση», τίποτα εδώ δεν θα μπορούσε να σας παρασύρει μακριά από αυτή. Θυμόμαστε:

Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. (Κ-3.VI.3:1)

(5:6) Διότι αυτή η όραση αποδεικνύει ότι έχεις ανταλλάξει την τύφλωσή σου με τα μάτια του Χριστού που βλέπουν, ότι ο νους σου έχει αφήσει κατά μέρος την άρνηση, κι έχει δεχτεί την Σκέψη του Θεού ως κληρονομιά σου.

Όταν εμείς ως ένας Υιός επιλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα, αρνηθήκαμε τη Σκέψη του Θεού. Συνεχίσαμε να αρνούμαστε, και καταλήξαμε σε αυτόν τον κόσμο του κατακερματισμού και της κρίσης. Στη συνέχεια αρνηθήκαμε ότι φτιάξαμε τον κόσμο μαζί με τις μορφές στο όνειρό μας, για να μην πούμε ότι αρνηθήκαμε πως οι σκέψεις μας προκαλούν τον πόνο και τα βάσανά μας. Αυτή η άρνηση μας επέτρεψε να φορέσουμε το πρόσωπο της αθωότητας και να κατηγορήσουμε όλους τους άλλους για τη δική μας άθλια κατάσταση.

Να επαναλάβουμε την ουσία, ο Ιησούς επικαλείται τον εγωισμό μας λέγοντας ότι θα νιώσουμε καλύτερα αν κάνουμε αυτό που μας λέει. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι να το κάνουμε απλώς επειδή το λέει αυτός. Τον ακούμε γιατί ο πόνος μας θα υποχωρήσει. Όμως αυτό πρέπει να το αποδείξουμε, επειδή δεν δεχόμαστε ότι θα μπορούσαμε να είμαστε ευτυχισμένοι χωρίς τα δώρα του εγώ, την κρίση και την ιδιαιτερότητα.

(6:1-4) Τώρα έχουν περάσει όλες οι αμφιβολίες, και το τέλος του ταξιδιού είναι σίγουρο, και η σωτηρία σου έχει δοθεί. Τώρα η δύναμη του Χριστού είναι μέσα στο νου σου, για να θεραπεύεις έτσι όπως θεραπεύτηκες. Γιατί τώρα είσαι ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου. Ο προορισμός σου βρίσκεται εκεί και πουθενά αλλού.

Ο προορισμός μας βρίσκεται στον λήπτη των αποφάσεων του νου που επιλέγει τον ορθό αντί για τον εσφαλμένο νου, τη δύναμη του Χριστού αντί για την αδυναμία του εγώ. Σε αυτή την ορθά νοούμενη επιλογή της δύναμης, η βεβαιότητα του Χριστού γίνεται δική μας, όπως έχουμε ήδη δει:

Πριν υπάρξει σύγκρουση πρέπει να υπάρχει αμφιβολία. Και κάθε αμφιβολία πρέπει να είναι σχετικά με τον εαυτό σου. Ο Χριστός δεν έχει καμιά αμφιβολία, και από την βεβαιότητά Του προέρχεται η ηρεμία Του. Αυτός θα ανταλλάξει την βεβαιότητά Του με όλες σου τις αμφιβολίες, αν συμφωνήσεις ότι Αυτός είναι ένα με σένα, και ότι αυτή η Ενιαιότητα είναι ατέλειωτη, άχρονη, και δεν έχεις παρά να απλώσεις το χέρι σου και να τη πιάσεις διότι τα χέρια σου είναι δικά Του. Αυτός είναι μέσα σου, ωστόσο περπατά και δίπλα σου και μπροστά σου, δείχνοντάς σου τον δρόμο που πρέπει να διαβεί για να βρει τον Εαυτό Του ολοκληρωμένο. Η ηρεμία Του γίνεται η βεβαιότητά σου. Και πού είναι η αμφιβολία όταν η βεβαιότητα έχει έρθει; (Κ-24.V.9)

(6:5) Θα συναινέσει ποτέ ο Θεός να αφήσει τον Υιό Του για πάντα πεινασμένο επειδή αυτός αρνείται την τροφή που χρειάζεται για να ζήσει;

Η απάντηση της Αγάπης είναι πάντα παρούσα στο νου μας. Παρά το γεγονός ότι έχουμε απομακρυνθεί από αυτή, βάζοντας εμπόδια στους εαυτούς μας ενάντια της με το να επινοήσουμε τον κόσμο ως άμυνα, η Αγάπη του Θεού εξακολουθεί να είναι παρούσα, εντελώς ανεπηρέαστη από την παραφροσύνη που έχουμε επινοήσει.

(6:6) Η αφθονία ενοικεί μέσα του, και η στέρηση δεν μπορεί να τον αποκόψει από την Αγάπη του Θεού που τον στηρίζει και από την εστία του.

Η αφθονία για την οποία μιλά ο Ιησούς είναι η μνήμη στον ορθό νου μας για το Ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού. Η ψευδαίσθηση είναι ότι στερώντας από τον εαυτό μας την Αγάπη του Θεού βρισκόμαστε σε μια κατάσταση έλλειψης. Ωστόσο, παραμένει η αλήθεια ότι με το να στερήσουμε τον εαυτό μας από την Αγάπη Του, δεν έχουμε την επίγνωση αυτή της κατάστασης, όμως η Αγάπη είναι ακόμα εκεί. Επιστρέφουμε σε Αυτή μέσω της συγχώρεσης, η οποία επαναφέρει στην επίγνωσή μας τη Σκέψη που και έχουμε και είμαστε:

Μέσα στο νου σου, αν και το εγώ το αρνείται, βρίσκεται η διακήρυξη της απελευθέρωσής σου. Ο Θεός σου έχει δώσει τα πάντα. Αυτό και μόνο το γεγονός σημαίνει ότι το εγώ δεν υπάρχει, και αυτό το κάνει να νιώθει βαθύ φόβο. Στην γλώσσα του εγώ, το «να έχεις» και «να είσαι» είναι διαφορετικά, αλλά για το Άγιο Πνεύμα είναι το ίδιο. Το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει ότι και έχεις τα πάντα και είσαι τα πάντα. Οποιαδήποτε διάκριση αυτού του είδους έχει νόημα μόνο όταν η ιδέα της «απόκτησης», η οποία υπονοεί κάποια έλλειψη, έχει γίνει ήδη αποδεκτή. Αυτός είναι ο λόγος που δεν κάνουμε καμιά διάκριση ανάμεσα στο να έχεις την Βασιλεία του Θεού και το να είσαι η Βασιλεία του Θεού. (Κ-4.III.9)

(7:1-2) Σήμερα ασκήσου με ελπίδα. Διότι η ελπίδα στ' αλήθεια δικαιώνεται.

Το εγώ μου λέει ότι βρίσκομαι σε μια απελπιστική κατάσταση. Το εγώ μου είναι τόσο τεράστιο, η σωματική μου ταύτιση τόσο μεγάλη, που δεν υπάρχει περίπτωση να τα αφήσω να φύγουν και να είμαι ήσυχος. Φτάνουμε σε αυτά τα αποθαρρυντικά συμπεράσματα μόνο γιατί αναζητούμε διέξοδο μέσα στον κόσμο. Ωστόσο, όταν επιλέξουμε την άγια στιγμή και μετακινηθούμε από τον κόσμο στο νου, όλα φαίνονται διαφορετικά - η αντίστροφη αντίληψη της εικόνας και του φόντου. Συνειδητοποιούμε πως ο κόσμος είναι απλώς μια σκιά που χρησιμεύει ως τάξη στην οποία μαθαίνουμε ότι η πραγματικότητα είναι στο νου μας, και όχι το αντίστροφο που νομίζουμε - ότι ο Θεός είναι μια ανύπαρκτη σκιά και ότι η πραγματικότητα είναι ο κόσμος. Πόσο απελπιστική είναι αυτή η αντίληψη!

(7:3-6) Οι αμφιβολίες σου είναι χωρίς κανένα νόημα, διότι ο Θεός είναι βέβαιος. Και η Σκέψη του Θεού ποτέ δεν είναι απύσχα. Η βεβαιότητα πρέπει να ενοικεί σε σένα που είσαι ο οικοδεσπότης Του. Αυτά τα μαθήματα αφαιρούν όλες τις αμφιβολίες που έχεις παρεμβάλλει ανάμεσα σε Εκείνον και στην βεβαιότητά σου γι' Αυτόν.

Είναι μια ξεκάθαρη δήλωση του σκοπού των Μαθημάτων: όχι για να μάθουμε σχετικά με τον Θεό ή την Αγάπη Του, αλλά για να αφαιρέσουμε τις παρεμβολές - τις ψευδαισθήσεις και τις αμφιβολίες - που έχουμε τοποθετήσει ανάμεσα σε εμάς και Αυτόν. Αυτή η γνωστή σκέψη επαναλαμβάνεται σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων, και έτσι ξεκινά το κείμενο:

... Αυτά τα Μαθήματα δεν έχουν στόχο να διδάξουν την σημασία της αγάπης, διότι αυτό είναι πέρα από αυτό που μπορεί να διδαχθεί. Εν τούτοις, έχουν στόχο να απομακρύνουν τα εμπόδια στην επίγνωση της παρουσίας της αγάπης, η οποία είναι η φυσική σου κληρονομιά. (Κ-εισ.1:6-7)

(8) Βασιζόμαστε στον Θεό, και όχι στον εαυτό μας, για να μας δώσει βεβαιότητα. Και στο Όνομά Του ασκούμαστε σήμερα όπως μας κατευθύνει ο Λόγος Του. Η βεβαιότητά Του βρίσκεται πέρα από κάθε αμφιβολία μας. Η Αγάπη Του παραμένει πέρα από όλους μας τους φόβους. Η Σκέψη του Θεού βρίσκεται σταθερή πέρα από όλα τα όνειρα, μέσα στο νου μας, σύμφωνα με την Θέλησή Του.

Για να γνωρίσουμε αυτή τη βεβαιότητα, χρειάζεται να είμαστε πρόθυμοι να επιλέξουμε έναν διαφορετικό Δάσκαλο και να ακούσουμε τον Λόγο Του, να κάνουμε ένα βήμα πίσω και να δούμε τις ζωές μας ως μέρη ενός ονείρου που ακόμα ονειρευόμαστε, πέρα από το οποίο είναι η Ταυτότητά μας ως τη Σκέψη που ο Θεός δημιούργησε ένα με Αυτόν, που δεν απορρίπτεται αλλά γίνεται με χαρά αποδεκτή. Αυτή η βεβαιότητα της αλήθειας εκφράζεται στο ποίημα της Helen «Η Βεβαιότητά Του» και που διαβάζουμε τα ενθαρρυντικά λόγια του σαν συμπέρασμα αυτού του μαθήματος:

Έχω αμφιβολίες. Δεν πιστεύω ακόμα

Τις υποσχέσεις Σου. Η δική μου αβεβαιότητα

Φαίνεται να είναι πιο εμφανής από την πίστη μου

Σε Ό,τι Εσύ έχεις ορίσει ότι πρέπει να είναι ο Υιός Σου,

Και το πώς η μνήμη Σου επιστρέφει σε αυτόν.

Τα βήματά μου είναι διστακτικά, η εμπιστοσύνη μου είναι αδύναμη,

Η αίσθηση του σκοπού μου παραπαίει. Ξεχνώ

Το στόχο μου, λόγω των εικόνων που αναζητώ,

Και περιπλανιέμαι στις ψευδαισθήσεις. Όμως το τέλος

*Της περιπλάνησης είναι σίγουρο μέσα στο Νου Σου ·
Αυτό που Εσύ θα ήθελες να αναζητήσω, αυτό θα βρω.
(Τα Δώρα του Θεού, σ. 32)*

ΜΑΘΗΜΑ 166

Ο Θεός μου έχει εμπιστευτεί τα δώρα Του

Το συγκεκριμένο μάθημα είναι ένα από τα πιο σημαντικά στο βιβλίο εργασιών, καθώς ο Ιησούς διευκρινίζει το γιατί δυσκολευόμαστε τόσο πολύ να δεχτούμε τα δώρα του. Μ' αυτή την έννοια, είναι μια υπέροχη περίληψη ενός από τα σημαντικά σημεία που δίνεται έμφαση στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: μας βοηθά να αντιπαραβάλουμε και τελικά να επιλέξουμε ανάμεσα σε δύο ταυτότητες: τον ιδιαίτερο εαυτό του εγώ που λατρεύουμε και τον αληθινό μας Εαυτό ως Χριστό, στον οποίο μας οδηγεί απαλά η συγχώρεση. Μπορούμε επίσης να δούμε ότι υπάρχει μια αντιστοιχία με «Τα δώρα του Θεού», το ποίημα σε πεζό λόγο που κατέγραψε η Helen, το οποίο αντιπαραβάλλει τα δώρα του εγώ με τα δώρα του Θεού.

(1:1-4) Όλα τα πράγματα σου έχουν δοθεί. Η εμπιστοσύνη του Θεού σε σένα είναι απεριόριστη. Αυτός γνωρίζει τον Υιό Του. Δίνει χωρίς εξαίρεση, χωρίς να παρακρατήσει τίποτα που συνεισφέρει στην ευτυχία σου.

Έχουμε δει το πώς ο Θεός κάποιες φορές αντιμετωπίζεται ως μέρος του homo sapiens, περιγράφεται σαν ένας στοργικός Πατέρας ο Οποίος μας δίνει τα πάντα. Αυτός ο συμβολισμός αντικατοπτρίζει την αφηρημένη, τη μη-συγκεκριμένη Παρουσία που δεν μπορούμε να κατανοήσουμε. Το περιεχόμενο που υπάρχει πίσω από τη μορφή είναι η ενιαιότητά μας με τον Θεό, και έτσι όλα όσα είναι ο Θεός, είμαστε κι εμείς επίσης. Εδώ αναφέρεται στον Χριστό τον Εαυτό μας, όμως, όχι τον ατομικό εαυτό με τον οποίο ταυτιζόμαστε. Έτσι η Αγάπη Του και η δημιουργική Του ικανότητα είναι δική μας · και παραμένουμε τέλειοι όπως τέλειος είναι ο Επουράνιος Πατέρας μας (κατά Ματθαίο 5:48), γεμάτοι με τη δημιουργική αφθονία του πνεύματος:

*Η επέκταση είναι μια βασική όψη του Θεού την οποία έδωσε και στον Υιό Του. Στην δημιουργία, ο Θεός επέκτεινε τον Εαυτό Του στα δημιουργήματά Του και τα εμφύσησε με την ίδια Βούληση αγάπης να δημιουργούν. Όχι μόνο έχεις δημιουργηθεί πλήρης, αλλά έχεις δημιουργηθεί και τέλειος.
(Κ-2.1.1:1-3)*

(1:5) Ωστόσο, αν η θέλησή σου δεν είναι ένα με την δική Του, δεν λαμβάνεις τα δώρα Του.

Για όσο καιρό διαχωριζόμαστε από την Αγάπη του Θεού και τον Εαυτό, βλέποντας τους εαυτούς μας ως μια διαχωρισμένη, ατομική θέληση, δεν θα συνειδητοποιούμε ότι τα δώρα του Θεού είναι δικά μας. Τα δώρα είναι εκεί, αλλά δεν μπορούμε να τα λάβουμε επειδή τα εγκαταλείψαμε.

(1:6) Αλλά τι θα σε έκανε να πιστέψεις ότι υπάρχει άλλη θέληση από την δική Του;

Είναι το εγώ που μας κάνει να το σκεφτόμαστε αυτό, το οποίο αντανakλά τη συνεχιζόμενη επιθυμία μας να είμαστε διαχωρισμένοι.

(2:1-3) Εδώ βρίσκεται ένα παράδοξο στο οποίο βασίζεται η κατασκευή αυτού του κόσμου. Αυτός ο κόσμος δεν είναι η Θέληση του Θεού, άρα δεν είναι αληθινός. Όμως αυτοί που τον θεωρούν αληθινό πρέπει να πιστεύουν ότι υπάρχει μια άλλη θέληση, και ότι αυτή οδηγεί σε αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που θέλει Εκείνος.

Εάν πιστεύετε και στον Θεό και στη σωματική σας ταυτότητα, πρέπει να συμπεράνετε ότι υπάρχουν δύο θελήσεις, που αντανακλούν μια διϋστική πνευματική κατάσταση: τη Θέληση του Θεού και τη θέληση του εγώ. Επιπλέον, υπάρχει η Θέληση του Θεού και η δική μου, η οποία μπορεί να ενεργήσει είτε σε αντίθεση είτε σε συμφωνία μαζί Του, όπως επιλέξω. Όμως - έχω μια θέληση που είναι δική μου. Αυτός είναι ο πυρήνας της θεολογίας του Martin Buber «το Εγώ και το Εσύ», στην οποία είναι εγγενής η πεποίθηση ότι έχουμε μια θέληση που μπορεί να επιλέξει να τεθεί σε αρμονία με τον Δημιουργό. Ωστόσο, δεν είναι ένα μαζί Του, διαιωνίζοντας έτσι τη διάκριση ανάμεσα στο Εγώ και το Εσύ.

(2:4-5) Πραγματικά αδύνατον · αλλά κάθε νους που βλέπει τον κόσμο και τον κρίνει ως σίγουρο, στέρεο, αξιόπιστο και αληθινό πιστεύει σε δύο δημιουργούς · ή σε έναν, αυτόν τον ίδιο. Αλλά ποτέ στον Θεό.

Ή υπάρχουν δύο θελήσεις - η δική μου και του Θεού - ή, αν είμαι άθεος, υπάρχει μόνο η θέλησή μου και η θέληση ενός άλλου - κάποιο πρόσωπο, το σύμπαν ή κάποια άλλη δύναμη. Ωστόσο, δεν πιστεύουμε ποτέ σε έναν αληθινό Θεό. Αν το κάναμε, θα αρνιόμασταν όχι μόνο το φυσικό σύμπαν, αλλά και την ταυτότητά μας μέσα στο σύμπαν. Αυτό είναι το παράδοξο που αντιμετωπίζει κάθε μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Διαβάζουμε αυτό το βιβλίο ως άτομα - με τα μάτια κάποιου σώματος που βλέπουν λέξεις σε μια σελίδα και ενός εγκεφάλου που τις ερμηνεύει. Ταυτόχρονα, αυτό που διαβάζουμε μας λέει ότι δεν είμαστε καθόλου εδώ και ότι όλα τα υλικά πράγματα είναι απατηλά. Γι' αυτό συνήθως αντιμετωπίζουμε το παράδοξο με τον τρόπο που το κάνει πάντα το εγώ: το διαχωρίζει και μετά ξεχνά ότι βρίσκεται εκεί, ώστε να μην χρειαστεί να το αντιμετωπίσει.

Αυτό το μάθημα, όπως και πολλά άλλα αποσπάσματα μέσα στα Μαθήματα, μας αναγκάζει να δώσουμε προσοχή στο παράδοξο που δεν θέλουμε να αντιμετωπίσουμε. Κάπου στο νου μας, όμως, γνωρίζουμε ότι αν το κοιτάζαμε, θα εξαφανιζόταν. Ο φόβος είναι ότι όχι μόνο θα εξαφανιστεί το παράδοξο, αλλά και η ταυτότητά μας. Για να αποφευχθεί αυτή η πιθανότητα, επινοούμε έναν εαυτό, πιστεύοντας παράφορα ότι οι δημιουργοί της πραγματικότητάς μας εμείς είμαστε, αφήνοντας τον αληθινό Δημιουργό μας έξω από αυτόν τον εαυτό. Όμως:

... Μπορεί να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αυτό-δημιουργό, αλλά δεν μπορείς να κάνεις κάτι περισσότερο από το να το πιστεύεις. Δεν μπορείς να το κάνεις αληθινό... η πίστη ότι μπορείς είναι η ακρογωνιαία λίθος του συστήματος σκέψης σου, και όλες οι άμυνές σου χρησιμοποιούνται για να επιτεθούν στις ιδέες που μπορεί να το φέρουν αυτό στο φως. Ακόμα πιστεύεις ότι είσαι μια εικόνα δικής σου κατασκευής. (Κ-3.VII.4:6-7,9-10)

(3:1) Τα δώρα του Θεού δεν είναι αποδεκτά σε κάποιον που τρέφει τέτοιες περίεργες αντιλήψεις.

Κανείς δεν είναι ευτυχισμένος εδώ, και κανείς δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένος εδώ γιατί η ευτυχία βρίσκεται μόνο στον Ουρανό. Έτσι, το να είμαστε έξω από τον Ουρανό σημαίνει να είμαστε έξω από την ευτυχία μας. Θα δούμε επί του παρόντος ότι η ευτυχία σε αυτόν τον κόσμο προκύπτει από το να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε από αυτόν τον κόσμο. Όσο πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ και ότι εδώ υπάρχει ελπίδα για ευτυχία, δεν θα μπορέσουμε να δεχτούμε τα δώρα του Θεού. Η αλήθεια και η ψευδαίσθηση δεν μπορούν να συνυπάρχουν.

(3:2-3) Αυτός πιστεύει ότι το να δεχτεί τα δώρα του Θεού, όσο προφανή και αν γίνουν, όσο επίμονα και αν καλείται να τα διεκδικήσει σαν δικά του, σημαίνει ότι οδηγείται σε προδοσία ενάντια στον εαυτό του. Αυτός πρέπει να αρνηθεί την παρουσία τους, να αντικρούσει την αλήθεια τους, και να υποφέρει για να κρατήσει τον κόσμο που έφτιαξε.

Αυτός είναι ο πυρήνας του προβλήματος. Αν πιστεύω στην πραγματικότητα του Θεού και ότι τα λόγια του Ιησού είναι αλήθεια, αρνούμαι τα θεμέλια της δικής μου ύπαρξης - το οποίο είναι προδοσία ενάντια στον εαυτό μου. Όταν επιλέξαμε το εγώ γνωρίζαμε ότι η επιλογή του Αγίου Πνεύματος σήμαινε το τέλος της ατομικής ύπαρξης. Το να ακούω τον διαχωρισμό του εγώ σημαίνει ότι υπάρχω, ενώ η Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος με οδηγεί να εξαφανιστώ στην Καρδιά του Θεού, και δίνει τέλος στη ζωή μου. Επομένως, για να διατηρήσω την ταυτότητά μου πρέπει να αρνηθώ την παρουσία της αλήθειας και τα δώρα του Θεού. Στη συνέχεια, υπομένω με χαρά την ενοχή μου, κάτι που αποδεικνύει ότι έχω δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος, καθώς η Επανόρθωση λέει ότι δεν μπορεί να υπάρχει ενοχή. Έτσι η ταλαιπωρία μου, κάνοντας τους άλλους να ταυτιστούν μαζί της, διακηρύσσει πειστικά ότι αυτό που λέω είναι αλήθεια και η Επανόρθωση είναι ψευδής. Το απόσπασμα από το κείμενο που ακολουθεί περιγράφει την παραφροσύνη της θρησκείας του εγώ, στην οποία για τον θεό του εγώ η ενοχή θεωρείται ιερή και η αθωότητα βλάσφημη:

*Μεγάλο μέρος της παράξενης συμπεριφοράς του εγώ ευθύνεται άμεσα στον ορισμό που δίνει για την ενοχή. Για το εγώ, **οι αθώοι είναι ένοχοι**. Αυτοί που δεν επιτίθενται είναι «εχθροί» του διότι, μην δίνοντας αξία στην δική του ερμηνεία για την σωτηρία, είναι σε μια άριστη θέση να το αφήσουν να φύγει... Όταν ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με την αληθινή αθωότητα του Υιού του Θεού όντως επιχείρησε να τον σκοτώσει, και ο λόγος που έδωσε ήταν ότι η αθωότητα είναι βλασφημία προς τον Θεό. Για το εγώ, το **εγώ** είναι Θεός, και η αθωότητα πρέπει να μεταφραστεί ως τελική ενοχή που δικαιολογεί τον φόνο. (Κ-13.II.4:1-3· 6:2-3)*

(4:1-3) Εδώ βρίσκεται το μόνο σπίτι που νομίζει ότι ξέρει. Εδώ βρίσκεται η μοναδική ασφάλεια που νομίζει ότι μπορεί να βρει. Χωρίς τον κόσμο που έφτιαξε είναι ένας απόκληρος · άστεγος και φοβισμένος.

Θυμηθείτε το Μάθημα 160, «Είμαι στο σπίτι μου. Ο φόβος είναι ο ξένος εδώ». Πιστεύουμε ότι η ασφάλειά μας βρίσκεται στο σώμα και ότι η ασφάλεια της ιδιαιτερότητας που έχουμε καθορίσει θα μας κάνει ευτυχισμένους. Πιστεύουμε ότι το να μην είμαστε σωματικά εδώ μας καθιστά άστεγους και επομένως φοβόμαστε μήπως αρρωστήσουμε και πεθάνουμε, γιατί τότε δεν θα υπήρχαμε πια. Αυτή η παραφροσύνη μας οδηγεί να προσαρμοστούμε σε αυτόν τον τρελό κόσμο, προσπαθώντας απεγνωσμένα να πείσουμε τους εαυτούς μας για την πραγματικότητά του και ότι κάποια μέρα θα μας κάνει να αισθανόμαστε ασφαλείς. Ο Ιησούς μας ζητά να δούμε με ειλικρίνεια μαζί του αυτόν τον παράξενο κόσμο του μίσους και του θανάτου, τον οποίο φτιάξαμε για να ξεφύγουμε από έναν ακόμη πιο περίεργο κόσμο της αμαρτίας και της ενοχής:

*Ένα απλό ερώτημα όμως παραμένει, και χρειάζεται μια απάντηση. Σου αρέσει αυτό που έχεις φτιάξει; -- έναν κόσμο φόβου και επίθεσης, μέσα από τον οποίο υφαίνεις την δειλή σου διαδρομή μέσα από διαρκείς κινδύνους, μόνος και φοβισμένος, ελπίζοντας στην καλύτερη περίπτωση ότι ο θάνατος θα περιμένει λίγο ακόμα πριν σε προφτάσει και εξαφανιστείς. **Εσύ το έχεις επινοήσει αυτό**. Είναι μια εικόνα αυτού που νομίζεις ότι είσαι · ή του πως βλέπεις τον εαυτό σου... Όλα αυτά δεν είναι παρά οι τρομακτικές σκέψεις εκείνων που θα ήθελαν να προσαρμοστούν σε ένα κόσμο που έχει γίνει τρομακτικός από τις δικές τους διευθετήσεις. Κοιτάζουν προς τα έξω με θλίψη από αυτό που είναι μέσα τους, και βλέπουν εκεί την δυστυχία... Μην επιδιώκεις να κάνεις τον Υιό του Θεού να προσαρμοστεί στην παράνοιά του. (Κ-20.III.4:1-4,6-7· 7:1)*

(4:4) Δεν συνειδητοποιεί ότι εδώ είναι που πραγματικά φοβάται, και εδώ είναι άστεγος · ένας άστεγος περιπλανώμενος τόσο μακριά από το σπίτι του, σε τόσο τεράστια απόσταση από αυτό και δεν συνειδητοποιεί πως έχει ξεχάσει από πού ήρθε, πού πηγαίνει, ή ακόμα και ποιος είναι πραγματικά.

Το να επιμένω ότι βρίσκομαι σε αυτόν τον κόσμο ενισχύει τον φόβο που λέει ότι ο Θεός θα με πάρει, εκτός αν κρυφτώ σε αυτόν, που είναι ο σκοπός του. Έτσι ο φόβος που βιώνω στο σώμα είναι μια σκιά του φόβου που υπάρχει στο νου μου, η κατάσταση στην οποία βρίσκονται όλοι σε αυτόν τον κόσμο. Υπάρχουμε ως σώματα για να παραμένουμε μακριά από την εστία, την οποία στην πραγματικότητα μέχρι στιγμής την έχουμε ξεχάσει. Έχουμε ξεχάσει ακόμη και το Ποιοι είμαστε, επιλέγοντας αντ' αυτού την εγωική υποκατάστατη ταυτότητα της ιδιαιτερότητας.

(5:1) Και όμως, μέσα στις μοναχικές, ανούσιες περιπλανήσεις του, τα δώρα του Θεού πηγαίνουν μαζί του, χωρίς αυτός να τα γνωρίζει.

Αυτά τα δώρα είναι θαμμένα στο νου, καλυμμένα με τις εσφαλμένα νοούμενες ενοχές μας, και ακόμα περισσότερο καλυμμένα από τον πόνο και τα βάσανα του σώματος. Έτσι το σώμα κρύβει την ενοχή του νου, που με τη σειρά του κρύβει τα δώρα του Θεού στον ορθό νου μας. Το απόσπασμα από το κείμενο που αναφέρθηκε προηγουμένως μεταφέρει δυναμικά τον σκοπό της παραφροσύνης του κόσμου - που κρύβει την Αγάπη που είναι η πηγή κάθε φόβου:

*Έχεις κτίσει όλο το παρανοϊκό σύστημα σκέψης σου νομίζοντας ότι θα ήσουν αβοήθητος ενώπιον της Παρουσίας του Θεού, και θα ήθελες να σωθείς από την Αγάπη Του διότι νομίζεις ότι θα σε συνέθλιβε στο τίποτα... Νομίζεις ότι έχεις φτιάξει έναν κόσμο που ο Θεός θα καταστρέψει · και ότι αγαπώντας Τον, πράγμα που κάνεις, θα πετούσες αυτόν τον κόσμο μακριά, πράγμα που **θα έκανες**. Επομένως, έχεις χρησιμοποιήσει τον κόσμο για να καλύψεις την αγάπη σου, και όσο πιο βαθιά πηγαίνεις στην μαυρίλα των θεμελίων του εγώ, τόσο πιο κοντά έρχεσαι στην Αγάπη που είναι κρυμμένη εκεί. **Κι αυτό είναι που σε τρομοκρατεί.** (Κ-13.III.4:1,3-5)*

(5:2-5) Δεν γίνεται να τα χάσει. Αλλά δεν βλέπει αυτό που του έχει δοθεί. Συνεχίζει να περιπλανιέται, γνωρίζοντας την ματαιότητα που βλέπει παντού γύρω του, καταλαβαίνοντας ότι ο πενιχρός του κλήρος όλο και λιγοστεύει, όσο προχωρά προς το πουθενά. Και όμως περιπλανιέται ακόμα μέσα στην δυστυχία και την φτώχεια, μόνος παρόλο που ο Θεός είναι μαζί του, και είναι δικός του αυτός ο τόσο σπουδαίος θησαυρός που όλα όσα περιέχει ο κόσμος δεν έχουν αξία μπροστά στο μέγεθος του.

Ο Ιησούς περιγράφει τα δεινά που περνούν όλοι εδώ. Ο θησαυρός της Αγάπης του Θεού είναι μαζί μας και εξακολουθούμε να περιπλανιόμαστε, έχοντας επίγνωση ότι τίποτα εδώ δεν λειτουργεί και όλα θα πεθάνουν - όμως δεν αλλάζουμε τον τρόπο που σκεφτόμαστε. Επιδιώκουμε να αλλάξουμε τα πράγματα στον κόσμο, αλλά με το να μην προσδιορίζουμε ότι η αιτία είναι στο νου διασφαλίζουμε ότι δεν θα αλλάξει τίποτα. Έτσι, απελπισμένοι συνεχίζουμε να αναζητούμε την ελπίδα στον κόσμο:

*... Όλοι οι δρόμοι του [του κόσμου] δεν οδηγούν παρά στην απογοήτευση, στο τίποτα και στο θάνατο. Δεν υπάρχει επιλογή στις εναλλακτικές του. Μην ζητάς εδώ διαφυγή από τα προβλήματα. Ο κόσμος φτιάχτηκε για να μην μπορεί να **υπάρξει διαφυγή** από τα προβλήματα. Μην σε ξεγελούν όλα τα διαφορετικά ονόματα που έχουν δοθεί στους δρόμους του. Δεν έχουν παρά μόνο μία κατάληξη... Όλοι τους θα οδηγήσουν στο θάνατο. (Κ-31.IV.2:3-8,11)*

(6:1) Φαντάζει σαν μία θλιβερή φιγούρα · κουρασμένος, εξαντλημένος, ρακένδυτος, και με πόδια που αιμορραγούν από τον βραχώδη δρόμο που περπατά.

Η «θλιβερή φιγούρα» είμαστε όλοι εμείς που πιστεύουμε ότι το σώμα είναι η ταυτότητά μας, και η αναπόφευκτη διάσπαση και αποσύνθεσή του εκφράζεται με την εικόνα του «ρακένδυτου». Ο Ιησούς δεν θέλει να νιώθουμε ενοχές, αλλά θέλει να καταλάβουμε ότι αυτή είναι η κατάσταση της ζωής του σώματος, ο ψεύτικος εαυτός που περιγράφει αλλού ως «παρωδία» ή «διακωμώδηση» του Ποιοι είμαστε ως πνεύμα. Όλοι όσοι αναζητούν να βρουν την ευτυχία και την ευχαρίστηση σε αυτόν τον κόσμο, ποτέ δεν θα τη βρουν. Μπορεί να τα καταφέρουν στιγμιαία, αλλά δεν θα διαρκέσει. Αυτή δεν είναι μια διδασκαλία για το πώς να είμαστε ευτυχισμένοι εδώ, γιατί σκοπός της είναι να μας κάνει ευτυχισμένους με το να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε εδώ. Μόνο αυτή συνειδητοποίηση θα οδηγήσει σε ευτυχία και χαρά. Χωρίς αυτή, συμβιβάζομαστε με την ιδιαιτερότητα αντί για την πραγματική αγάπη.

Η πρόταση που θα διαβάσω τώρα επαναλαμβάνεται σχεδόν πανομοιότυπα στο Μάθημα 182 (2:1):

(6:2) Δεν υπάρχει κανένας που να μην ταυτίζεται μαζί του, γιατί όλοι όσοι έρχονται εδώ έχουν ακολουθήσει το μονοπάτι που ακολουθεί κι αυτός, και έχουν νιώσει ήττα και απελπισία έτσι όπως κι αυτός νιώθει τώρα.

Σκεφτείτε πόσοι άνθρωποι εργάζονται με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και εξακολουθούν να προσποιούνται ότι δεν ταυτίζονται με αυτή τη εικόνα. Θα πουν ότι είναι χαρούμενοι, ευτυχισμένοι και γεμάτοι με ειρήνη, ωστόσο αν ήταν πραγματικά, δεν θα ήταν εδώ αλλά στον Ουρανό. Καθώς εργάζεστε με αυτά τα μαθήματα, είναι επιτακτική ανάγκη να αναγνωρίσετε ότι δεν μπορείτε να επιστρέψετε στην εστία εάν δεν δείτε πρώτα το σπίτι που έχετε φτιάξει όπως αυτό είναι. Έτσι πρέπει να συνειδητοποιήσετε το πόσο πικρά δυστυχισμένοι είστε εδώ, το πόσο ταυτίζεστε ως ένα σώμα, πριν μπορέσετε να κάνετε μια ουσιαστική επιλογή και να ζητήσετε με επιθυμία βοήθεια, όπως είδαμε στο προηγούμενο μάθημα. Ο Ιησούς μας λέει ότι εδώ όλοι έχουν ταυτιστεί με αυτή τη μορφή, και όλοι έχουν ακολουθήσει με απελπισία τον ίδιο δρόμο της ήττας, διότι όλοι πεθαίνουν. Για άλλη μια φορά, δεν μπορούμε να επιλέξουμε ενάντια στο μονοπάτι της δυστυχίας μέχρι να συνειδητοποιήσουμε πρώτα τι είναι. Γι' αυτό, όπως έχουμε δει, το Άγιο Πνεύμα

χρειάζεται έναν ευτυχισμένο μαθητή, στον οποίο να μπορεί να εκπληρώσει χαρούμενα την αποστολή Του. Εσύ που είσαι πεισματικά αφοσιωμένος στην μιζέρια πρέπει πρώτα να αναγνωρίσεις ότι είσαι δυστυχισμένος και όχι ευτυχισμένος. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να διδάξει χωρίς αυτή την αντιπαράθεση διότι εσύ πιστεύεις ότι η δυστυχία είναι ευτυχία. Αυτό σου έχει προκαλέσει τόσο μεγάλη σύγχυση ώστε έχεις αναλάβει να μάθεις να κάνεις αυτό που ποτέ δεν μπορείς να κάνεις, πιστεύοντας ότι μόνο αν το μάθεις θα είσαι ευτυχισμένος. (Κ-14.ΙΙ.1:1-4)

(6:3) Ωστόσο δεν είναι στ' αλήθεια τραγικό, όταν δεις ότι ακολουθεί τον δρόμο που διάλεξε, και δεν χρειάζεται παρά να συνειδητοποιήσει Ποιος περπατά μαζί του και να ανοίξει τους θησαυρούς του για να ελευθερωθεί;

Ο Ιησούς μας λέει να μην λυπούμαστε το θύμα, γιατί πώς μπορεί οι τραγικές συνθήκες κάποιου να είναι τραγικές αν τις έχει επιλέξει ο ίδιος; Αν δεν το καταλάβουμε αυτό σημαίνει ότι πέφτουμε στην παγίδα της ψευδούς ενσυναίσθησης για την οποία μας προειδοποιεί ο Ιησούς στο κείμενο (Κ-16.Ι). Οι ζωές των ανθρώπων δεν είναι τραγικές, γιατί είναι τα όνειρά τους. Επομένως, ποιον μπορώ να κατηγορήσω αν έχω μια ζωή που είναι γεμάτη με τραγωδίες και πόνο; Όχι τους γονείς μου, τον κόσμο ή τον Θεό. Αυτό είναι το δικό μου όνειρο και εγώ το ονειρεύομαι, ακολουθώντας τον δρόμο που έχει επιλέξει ο νους μου. Η επιλογή αυτή είναι τραγική, όχι η μορφή που έχει πάρει - είναι η δική μου επιλογή να είμαι το αθώο θύμα και οι άλλοι να είναι οι αμαρτωλοί θύτες τους οποίους θα τιμωρήσει ο Θεός και όχι εμένα. Ωστόσο, για να είμαι ευτυχισμένος χρειάζεται μόνο να

συνειδητοποιήσω ότι η Αγάπη του Θεού, μέσω του Αγίου Πνεύματος, με συνοδεύει όλη την ώρα - όχι στη μορφή ή στο σώμα, αλλά στο νου μου.

(7:1) Αυτός είναι ο εαυτός που εσύ έχεις διαλέξει, αυτόν που έφτιαξες για ν' αντικαταστήσεις την πραγματικότητα.

Ο Ιησούς θέτει την ευθύνη αποκλειστικά σε μας, ξεκαθαρίζοντας ότι μπορεί να μας βοηθήσει μόνο αν του το ζητήσουμε αληθινά, κάτι που αρνούμαστε να κάνουμε όσο αγαπάμε αυτόν τον «τραγικό» εαυτό και, πάνω απ' όλα, το δικαιολογημένο παράπονο που έχουμε ότι κάποιος άλλος το έκανε αυτό σε εμάς. Οι ιδιαίτερες σχέσεις μας - τα υποκατάστατα της Αγάπης του Ουρανού - γίνονται έτσι το σημείο που εστιάζει η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος:

Το να υποκαθιστάς σημαίνει ότι δέχεσαι κάτι στην θέση κάποιου άλλου. Αν ήθελες να αναλογιστείς μόνο το τι περιλαμβάνει ακριβώς αυτό, τότε θα αντιλαμβανόσουν αμέσως πόσο αυτό έρχεται σε αντίθεση με τον στόχο που σου έχει δώσει το Άγιο Πνεύμα, και θα ήθελε να τον εκπληρώσει για σένα. Το να υποκαθιστάς σημαίνει ότι διαλέγεις ανάμεσα σε δύο, αποκηρύσσοντας έτσι μια πλευρά της Υιότητας χάριν την άλλης... Το Άγιο Πνεύμα ποτέ δεν χρησιμοποιεί υποκατάστατα. Εκεί όπου το εγώ αντιλαμβάνεται κάποιο άτομο ως υποκατάστατο κάποιου άλλου, το Άγιο Πνεύμα τα βλέπει και τα δύο ενωμένα και αδιαίρετα. Δεν κρίνει ανάμεσά τους, γνωρίζοντας ότι είναι ένα. Εφόσον είναι ενωμένα, είναι ένα διότι είναι το ίδιο. (Κ-18.Ι.1:1-3· 2:1-3)

(7:2) Αυτός είναι ο εαυτός που υπερασπίζεσαι με τόση μανία ενάντια σε κάθε λογική, κάθε απόδειξη, και όλες τις μαρτυρίες που σου αποδεικνύουν ότι αυτό δεν είσαι εσύ.

Η λογική, οι αποδείξεις και οι μαρτυρίες αντιπροσωπεύονται από αυτήν τη διδασκαλία, ή από αυτούς που φέρουν μέσα τους το φως του Χριστού, το οποίο θα μπορούσαμε να δούμε στη θέση του σκότους του εγώ. Έτσι ο Ιησούς μας υπενθυμίζει τις ιστορίες που λέγονται γι' αυτόν, αυτόν τον οποίο «θα ήθελε να είναι αδελφός μόνο του κόσμου» (Δ-5.5:7):

... Πολλοί πίστεψαν ότι τους επιτέθηκα, παρόλο που ήταν ολοφάνερο ότι δεν το έκανα. Ένας παρανοϊκός μαθητής μαθαίνει παράξενα μαθήματα. Αυτό που πρέπει ν' αναγνωρίσεις είναι ότι όταν δεν μοιράζεσαι ένα σύστημα σκέψης το αποδυναμώνεις. Αυτοί λοιπόν που πιστεύουν σ' αυτό, το αντιλαμβάνονται σαν επίθεση εναντίον τους. Αυτό συμβαίνει διότι ο κάθε ένας ταυτίζεται με το σύστημα σκέψης του, και κάθε σύστημα σκέψης επικεντρώνεται σε αυτό που νομίζεις ότι είσαι. (Κ-6.Υ-Β.1:5-9)

Τα εγώ μας απαιτούν να επιτεθούμε σε όλους εκείνους που αντιπροσωπεύουν την αθωότητα. Η απουσία της ενοχής σημαίνει την απουσία της αμαρτίας, το οποίο σημαίνει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ και ότι δεν υπάρχει ατομικός εαυτός. Επομένως, η επίθεση στην αθωότητα είναι απαιτούμενο για να επιβιώσει ο ένοχος εαυτός μας, και γι' ο Ιησούς έπρεπε να καταστραφεί.

(7:3) Δεν τους δίνεις καμία σημασία.

Δεν δίνουμε σημασία, αλλά υπερασπιζόμαστε με μανία τον εαυτό μας απέναντι σε οτιδήποτε θα τον απειλούσε. Αυτό είναι που οι περισσότεροι άνθρωποι τείνουν να κάνουν με αυτή τη διδασκαλία, με κάποιο τρόπο κάνουν ελιγμούς για να τη φέρουν μέσα στα ατομικά τους όνειρα, για να καταλήξει να λέει αυτό που θέλουν αυτοί να πει, έτσι ώστε να προωθήσουν τη δική τους ευτυχία μέσα στο όνειρο. Έτσι, αγνοούν και αρνούνται όλους τους μάρτυρες - τα ίδια λόγια των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - που θα τους έδειχναν ότι κάνουν λάθος.

(7:4) Συνεχίζεις τον δρόμο που έχεις αποφασίσει με τα μάτια κάτω από φόβο μήπως και τυχόν ρίξεις μια βιαστική ματιά προς την αλήθεια, και απελευθερωθείς από την αυταπάτη και ελευθερωθείς.

Το ποίημα της Helen «Ο Άγνωστος στο Δρόμο»[*] εκφράζει την ιδέα ότι δεν θέλουμε να δούμε τον Ιησού και να αποδεχτούμε ποιος είναι, γιατί αν το κάνουμε σημαίνει ότι το σύστημα σκέψης μας είναι ψευδές. Δεν κοιτάζουμε λοιπόν προς τον αφυπνισμένο ή τον αναστημένο του εαυτό, όπως τόσο συγκινητικά εκφράζει η Helen:

*Ο δρόμος είναι μακρύς. Δεν θα σηκώσω τα μάτια μου,
Γιατί ο φόβος έχει κυριεύσει την καρδιά μου, και ο φόβος είναι το ξέρω -
Η ασπίδα που με κρατά ασφαλή από την ανερχόμενη ελπίδα.
Ο φίλος που Σε κρατά ακόμα άγνωστο σε μένα....*

*Είπες Εσύ πως θα επιστρέψεις, και το πίστεψα
Εδώ και πολύ καιρό. Τώρα τα μάτια μου είναι ερμητικά κλειστά
Ενάντια στη λεπτή κλωστή της ελπίδας που δεν γνωρίζω
Μέσα στην ήρεμη απελπισία μου. Ω άσε με να φύγω!*

*Ο Λόγος Σου Σε περιβάλλει σαν ένα χρυσό φως,
Και μετά θίας μπορώ να δω το δρόμο που προχωράμε
Γιατί τα μάτια μου είναι καλυμμένα. Μην με ενοχλείς,
Σε ικετεύω. Δεν θα Σε δω τώρα.*

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 103,104)

Είναι πειρασμός, και πάλι, να αποφύγουμε αυτό που πραγματικά λέει ο Ιησούς. Θέλουμε να διαστρεβλώσουμε τα λόγια του ώστε να σημαίνουν ότι μπορούμε να βρούμε την ευτυχία και τη σωτηρία στον κόσμο και το σώμα. Πολλές πνευματικές διδασκαλίες πράγματι το διδάσκουν αυτό · αυτή δεν το κάνει. Ο σκοπός της δεν είναι να μας κάνει ευτυχισμένους εδώ, αλλά να συνειδητοποιήσουμε τη δυστυχία μας για να βρούμε την αληθινή ευτυχία στο νου. Ο βαθύτατος φόβος μας είναι ότι επειδή τα *Μαθήματα Θαυμάτων* έχουν δίκιο, εμείς πρέπει να κάνουμε λάθος για τα πάντα, ειδικά για τη μορφή που βλέπουμε κάθε πρωί στον καθρέφτη του μπάνιου μας. Η αλήθεια είναι ότι δεν είμαστε το άτομο που νομίζουμε ότι είμαστε, όπως επίσης εκφράζει το ποίημα της Helen:

*Η φωνή σου μου θυμίζει ένα αρχαίο τραγούδι
Τα χείλη μου αρχίζουν να τραγουδούν, αν και ήλπιζα
Ότι είχε ξεχαστεί. ...*

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 104)

(8:1-2) Δειλιάζεις μήπως και νιώσεις το άγγιγμα του Χριστού στον ώμο σου, και αντιληφθείς το απαλό Του χέρι να σε κατευθύνει να κοιτάξεις τα δώρα σου. Πώς θα μπορούσες τότε να διακηρύξεις την φτώχεια σου στην εξορία;

Αν δεχτώ τα δώρα του Χριστού, πώς μπορώ να πω ότι είμαι ένα κακόμοιρο, αθώο θύμα και να το δικαιολογήσω; Όμως αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που γεννήθηκα - ώστε να μπορώ να πω και να αιτιολογείται πλήρως ότι εγώ είμαι αυτό το θύμα. Έτσι, το αληθινό άγγιγμα του Χριστού στο ώμο μου - η αντανάκλαση της πραγματικότητας - γίνεται μεγάλη απειλή. Θυμηθείτε αυτούς τους στίχους από το ποίημα της Helen «Αφυπνίζομαι μέσα στην Ησυχία» που γεμίζουν με τρόπο τα εγώ μας:

... Ο Υιός του Θεού

Έχει έρθει να ενωθεί μαζί σου τώρα. Το λαμπερό χέρι Του

Είναι στον ώμο σου.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 73)

Ένα μέρος μας κλαίει από χαρά σε αυτό το άγγιγμα, ενώ το άλλο ζαρώνει στο σκοτάδι της ενοχής και της επίθεσης, αναζητώντας να κρύψει το λαμπερό χέρι συγχώρεσης από την επίγνωσή μας.

(8:3) Θα σε έκανε να γελάσεις με αυτή την αντίληψη για τον εαυτό σου.

Το Άγιο Πνεύμα δεν μας κοροϊδεύει ούτε μας ειρωνεύεται, απλά προσπαθεί να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε τον παραλογισμό των αυτο-ψευδαισθήσεών μας την αμαρτία, την ενοχή και το μίσος. Το ακόλουθο απόσπασμα συνοψίζει τον ρόλο που έχει το Άγιο Πνεύμα στο να μας βοηθήσει να δούμε την πίστη μας στην αμαρτία, την αιτία του πόνου μας, που είναι το αποτέλεσμα της αμαρτίας. Το να μάθουμε να γελάμε με το πόσο ανόητο είναι να πιστεύουμε ότι μπορούμε να διαχωριστούμε από τον Θεό, που δεν είναι λιγότερο από το να Του επιτεθούμε, είναι το μόνο που χρειάζεται για να επιτευχθεί η σωτηρία, όπως διαβάζουμε για άλλη μια φορά:

Γελώντας ευγενικά το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την αιτία, και δεν κοιτάζει τα αποτελέσματα. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να διορθώσει το δικό σου λάθος, που έχεις παραβλέψει εντελώς την αιτία; Το Άγιο Πνεύμα σε προσκαλεί να φέρεις κάθε φοβερό αποτέλεσμα σε Αυτό και να κοιτάξετε μαζί την ανόητη αιτία του και να γελάσεις μαζί Του για λίγο. Εσύ κρίνεις τα αποτελέσματα, αλλά Αυτό έχει κρίνει την αιτία τους. Και με την κρίση Του τα αποτελέσματα απομακρύνονται. Ίσως να έρθεις με δάκρυα. Αλλά άκουσέ Το να λέει: «Αδελφέ μου, άγιε Υιέ του Θεού, δες το άσκοπο όνειρό σου, μέσα στο οποίο αυτό θα μπορούσε να συμβεί.» Και θα αφήσεις την άγια στιγμή με το γέλιο το δικό σου και του αδελφού σου ενωμένα με το δικό Του. (Κ-27.VIII.9)

(8:4) Πού θα είναι τότε η αυτό-λύπηση σου;

Αν γελάσω με τον εαυτό μου, πώς μπορώ να νιώσω αυτό-λύπηση; Όμως δεν υπάρχει άτομο που να μην ταυτίζεται με τη δυναμική εγωπάθειας και να μην λυπάται τον εαυτό του.

(8:5) Και τι θα έχει γίνει όλη αυτή η τραγωδία που αναζητήσεις να φτιάξεις γι' αυτόν που ο Θεός θέλησε μόνο χαρά;

Το «αυτός» είναι ο Υιός του Θεού, και στο ευγενικό γέλιο του Αγίου Πνεύματος εξαφανίζονται όλοι οι πόνοι και τα βάσανα. Μέσα στο όνειρο όμως, αυτός ο κόσμος είναι πράγματι τραγικός, γιατί εδώ συμβαίνουν φρικτά πράγματα. Ωστόσο, ενωμένοι με την όραση του Χριστού κατά την άγια στιγμή, κοιτάζοντας πίσω στις «βαριές συνέπειες» του ονείρου, χαμογελάμε με την πεποίθηση ότι το σύστημα σκέψης της αμαρτίας - η «μηδαμινή αιτία» - δεν θα μπορούσε ποτέ να πάρει τη θέση της Αγάπης του Θεού. Η ευτυχία βρίσκεται στην κατανόηση αυτού του χαρούμενου γεγονότος:

... Δεν είναι εύκολο να αντιληφθείς το αστείο όταν παντού γύρω σου τα μάτια σου βλέπουν τις βαριές του συνέπειες, αλλά χωρίς την μηδαμινή αιτία τους. Χωρίς την αιτία τα αποτελέσματά τους φαίνονται πράγματι σοβαρά και λυπηρά. Ωστόσο αυτά μόνο έπονται. Και είναι η αιτία τους αυτή που δεν ακολουθεί τίποτα και δεν είναι παρά μόνο ένα αστείο. (Κ-27.VIII.8:4-7)

(9) Ο αρχαίος φόβος σου έρχεται αντιμέτωπος με σένα τώρα, και η δικαιοσύνη επιτέλους σε έχει προλάβει. Το χέρι του Χριστού έχει αγγίξει τον ώμο σου, και νιώθεις ότι δεν είσαι μόνος. Ακόμα, νομίζεις ότι ο αξιοθρήνητος εαυτός που νόμιζες ότι ήσουν εσύ μπορεί να μην είναι η Ταυτότητά σου. Ίσως ο Λόγος του Θεού να είναι πιο αληθινός από τον δικό σου. Ίσως τα δώρα Του προς εσένα να είναι αληθινά. Ίσως Αυτός να μην έχει νικηθεί εντελώς από το σχέδιό σου να κρατήσεις τον Υιό Του σε βαθιά λήθη, και να πορεύεσαι στον δρόμο που επιλέγεις χωρίς τον Εαυτό σου.

Κάποια στιγμή αντιλαμβανόμαστε ότι είναι μάταιο - πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος - και σκεφτόμαστε ότι ίσως εμείς κάναμε λάθος και ο Ιησούς είχε δίκιο, όπως έκανε η Helen κοντά στο τέλος του ποιήματός της:

Κύριε, κράτησες πραγματικά τον υπέροχο Λόγο Σου;

Έκανα λάθος; Αναστήθηκες ξανά;

Και ήμουν εγώ που απέτυχα, και όχι Εσύ;

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 104)

Η συνειδητοποίηση αυτή έρχεται τη στιγμή που έχουμε επίγνωση του τρόμου - του «αρχαίου φόβου» - που απορρέει: Αν δεν είμαι αυτός ο εαυτός, ποιος είμαι; Ο Χριστός που πραγματικά είμαι δεν είναι το άτομο που νομίζω ότι είμαι.

(10:1-2) Η Θέληση του Θεού δεν αντικρούει. Απλά είναι.

Όλα εδώ είναι αντικρουόμενα, γιατί αυτός είναι ένας δυϊστικός κόσμος στον οποίο υπάρχουν μόνο αντίθετα - το καλό και το κακό, εμείς και αυτοί. Η Θέληση του Θεού δεν αντικρούει επειδή δεν μπορεί να αντικρούει. Απλά είναι. Μόνο η τέλεια Εναιότητα είναι πραγματική, και πώς μπορεί η Εναιότητα να αντιταχθεί στον Εαυτό της;

Πώς ξεπερνά κάποιος τις ψευδαισθήσεις; Σίγουρα όχι με την βία ή με τον θυμό ή αντιτιθέμενος σε αυτές με οποιονδήποτε τρόπο. Απλά με το να αφήσεις την λογική να σου πει ότι έρχονται σε αντίθεση με την πραγματικότητα. Πηγαίνουν ενάντια σε αυτό που πρέπει να είναι αληθινό. Η αντίθεση προέρχεται από αυτές, και όχι από την πραγματικότητα. Η πραγματικότητα δεν έρχεται σε αντίθεση με τίποτα. Αυτό που απλά είναι δεν χρειάζεται άμυνες, και δεν προσφέρει καμία. (Κ-22.V.1:1-7)

(10:3-4) Δεν είναι ο Θεός που έχεις φυλακίσει στο σχέδιό σου να χάσεις τον Εαυτό σου. Αυτός δεν γνωρίζει ένα σχέδιο τόσο ξένο προς την Θέλησή Του.

Δεν κάνατε τίποτα στον Θεό, παρά μόνο στον εαυτό σας. Η αντίθεση στο νου σας και σε αυτόν τον κόσμο είναι επινοημένη. Για το εγώ το χειρότερο από όλα είναι ότι ο Θεός δεν γνωρίζει τίποτα για το σχέδιο και τη στρατηγική του εγώ. Πώς μπορούσε Αυτός να γνωρίζει ό,τι είναι μη πραγματικό; Έτσι τα Μαθήματα λένε για το πνεύμα:

... Τίποτα από το εγώ δεν μπορεί να φτάσει το πνεύμα, και τίποτα από το πνεύμα δεν μπορεί να φτάσει το εγώ. (Κ-4.I.2:6)

... Το πνεύμα δεν γνωρίζει το εγώ. (Κ-4.II.8:6)

Το εγώ και το πνεύμα δεν γνωρίζονται μεταξύ τους. (Κ-4.VI.4:1)

(10:5-6) Υπήρξε μια ανάγκη που Αυτός δεν καταλάβαινε, στην οποία έδωσε Απάντηση. Αυτό είναι όλο.

Η αναφορά που γίνεται στη δημιουργία του Αγίου Πνεύματος είναι αλληγορική. Όπως έχουμε δει προηγουμένως, ο Ιησούς μας μιλάει στο δυϊστικό επίπεδο που καταλαβαίνουμε:

... Αυτός [ο Θεός] θέλει να αντικαταστήσεις την πίστη του εγώ στην μικρότητα με την δική Του τιμητική Απάντηση σχετικά με αυτό που είσαι, έτσι ώστε να μπορέσεις να σταματήσεις να το αμφισβητείς και να το γνωρίσεις πραγματικά. (Κ-9.VIII.11:9)

Το Άγιο Πνεύμα περιγράφεται μέσα από τα Μαθήματα σαν να δίνει την απάντηση στον διαχωρισμό και να φέρνει το σχέδιο της Επανόρθωσης σε μας, καθιερώνοντας τον συγκεκριμένο ρόλο μας σε αυτό και δείχνοντάς μας ακριβώς τι είναι. (Δ-6.2:1)

Ωστόσο, για να κυριολεκτήσουμε, ο Θεός δεν μπορεί να δώσει μια απάντηση. Πώς μπορεί να απαντηθεί αυτό που δεν συνέβη ποτέ; Το Άγιο Πνεύμα είναι μια ψευδαίσθηση, ένα σύμβολο της σκέψης της Επανόρθωσης, από μόνο του είναι μια ψευδαίσθηση γιατί διορθώνει αυτό που δεν υπήρξε ποτέ. Έτσι ο Ιησούς εξηγεί στη διευκρίνιση των όρων:

... Δική Του είναι η Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού, και επομένως έχει πάρει μορφή. Αυτή η μορφή δεν είναι η πραγματικότητά Του, την οποία ο Θεός μόνο την γνωρίζει μαζί με τον Χριστό, τον αληθινό Του Υιό, ο Οποίος είναι μέρος από Αυτόν. (Δ-6.1:4-5)

Και αφού το όνειρο του εγώ για το θάνατο έχει τελειώσει:

... η Φωνή φεύγει, για να μην πάρει μορφή ποτέ ξανά παρά μόνο για να επιστρέψει στην αιώνια απουσία μορφής του Θεού. (Δ-6.5:8)

(10:7) Και εσένα που σου έχει δοθεί αυτή η Απάντηση δεν χρειάζεσαι τίποτα άλλο εκτός από αυτό.

Ο Ιησούς μας παρακαλεί να μην επιλέξουμε τα δώρα του εγώ, γιατί δεν θα μας δώσουν αυτό που θέλουμε · μόνο τα δικά του δώρα θα μας το δώσουν. Θυμηθείτε αυτό το συγκινητικό απόσπασμα από «Τα Δώρα του Θεού»:

... Τα δώρα του Θεού είναι στα χέρια μου, για να τα δώσω σε όποιον θα ανταλλάξει τον κόσμο με τον Ουρανό. Το μόνο που χρειάζεται είναι να επικαλεστείτε το όνομά μου και να μου ζητήσετε να δεχτώ το δώρο του πόνου από χέρια που είναι πρόθυμα να εναποτεθούν στα δικά μου, με τα αγκάθια και τα καρφιά μακριά πεταμένα καθώς ένα προς ένα τα λυπηρά δώρα της γης εγκαταλείπονται με χαρά. Στα χέρια μου είναι όλα όσα θέλεις και χρειάζεσαι και ελπίζεις να βρεις ανάμεσα στα άθλια παιχνίδια της γης. Σου τα παίρνω όλα και χάνονται. Και λάμπει το μέρος που κάποτε ήταν, εκεί υπάρχει μια πύλη που οδηγεί προς έναν άλλο κόσμο μέσα από την οποία εισερχόμαστε στο Όνομα του Θεού. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 118-119)

(11:1) Τώρα ζούμε, γιατί τώρα δεν γίνεται να πεθάνουμε.

Μην βγάλετε αυτή τη φράση έξω από το πλαίσιο και νομίζετε πως σημαίνει ότι είστε αθάνατοι. Είστε αιώνιοι ως Χριστός, ως Υιός του Θεού, αλλά όχι ως σώμα. Ο Ιησούς λοιπόν δεν διδάσκει ότι το σώμα δεν πεθαίνει, αλλά ότι δεν μπορείτε να πεθάνετε επειδή δεν είστε κάποιο σώμα, και ότι τα σώματα δεν έζησαν ποτέ. Αυτά τα λόγια από το κείμενο θα πρέπει να είναι ήδη γνωστά:

Ορκίσου ότι δεν θα πεθάνεις, άγιε Υιέ του Θεού! Κάνεις μια συμφωνία που δεν μπορείς να κρατήσεις. Ο Υιός της Ζωής δεν μπορεί να σκοτωθεί. Είναι αθάνατος όπως ο Πατέρας του. (Κ-29.VI.2:1-4)

Ο Ιησούς θα μπορούσε να πει το ίδιο εύκολα: «Ορκίσου ότι δεν θα ζήσεις!» καθώς η ζωή και ο θάνατος του σώματος είναι οι αντίθετες πλευρές της ίδιας ψευδαίσθησης του διαχωρισμού.

(11:2) Η επιθυμία για τον θάνατο βρίσκει τώρα την απάντησή της, και τα μάτια που τον κοίταζαν αντικαταστάθηκαν με μια όραση που αντιλαμβάνεται ότι δεν είσαι αυτό που προσποιείσαι ότι είσαι.

Τελικά συνειδητοποιούμε μέσα από την όραση του Χριστού ότι δεν είμαστε ο εαυτός που νομίζαμε ότι είμαστε.

(11:3) Ένας περπατά μαζί σου ο Οποίος απαντά απαλά σε όλους σου τους φόβους με αυτή την φιλεύσπλαχνη απάντηση, «Δεν είναι έτσι».

Μισούμε λοιπόν τον Ιησού και τη διδασκαλία του γιατί δεν μας επιπλήττουν, αλλά είναι ευγενικές υπενθυμίσεις ότι όλα όσα πιστεύουμε δεν είναι αλήθεια. Όπως ανέφερα προηγουμένως: «Και ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.I.2:7). Η πηγή της δυσκολίας μας με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι ότι δεν δέχονται κανέναν συμβιβασμό, όπως βλέπουμε σε αυτή την εξοργιστικά απλή δήλωση: «Δεν είναι έτσι». Στο παρακάτω απόσπασμα, με το οποίο είμαστε ήδη εξοικειωμένοι, ο Ιησούς μας διδάσκει να περιμένουμε προβλήματα από τα φοβισμένα εγώ μας όταν επιλέγουμε να πορευθούμε μαζί του και να ταυτιστούμε με την χωρίς άμυνα αναίρεσή του για όλα όσα αγαπάμε:

*Όταν ενώνεσαι μαζί μου ενώνεσαι χωρίς το εγώ, διότι εγώ έχω αποκηρύξει το εγώ στον εαυτό μου κι επομένως δεν μπορώ να ενωθώ με το δικό σου. Η ένωσή μας, λοιπόν, είναι ο τρόπος να αποκηρύξεις το εγώ μέσα σου... Όποτε εισβάλει ο φόβος οπουδήποτε στον δρόμο προς την ειρήνη, αυτό γίνεται διότι το εγώ έχει επιχειρήσει να έρθει στο ταξίδι μαζί μας και δεν μπορεί να το κάνει. Το εγώ εξαγριώνεται νιώθοντας την ήττα, βλέπει απόρριψη και γίνεται εκδικητικό. Είσαι άτρωτος απέναντι στην εκδίκησή του επειδή είμαι μαζί σου. Σε αυτό το ταξίδι με έχεις επιλέξει σαν σύντροφό σου **αντί για** το εγώ. (Κ-8.V.4:1-2· 5:5-8)*

(11:4) Σου δείχνει όλα τα δώρα που έχεις κάθε φορά που σε καταδυναστεύει η σκέψη της ανέχειας, και σου μιλά για την Συντροφικότητά Του όταν αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου μόνο και φοβισμένο.

Άλλη μια περίληψη της διαδικασίας των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: η σκέψη της ανέχειας μας καταδυναστεύει, μας κάνει δυστυχισμένους και μας φέρνει πόνο, και έτσι λέμε ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος να το δούμε, ζητώντας τη βοήθεια του Ιησού όπως και κάνουμε. Μας υπενθυμίζει ότι τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται: «Ο πόνος σου», λέει, «δεν έρχεται απ' έξω, αλλά από τη φοβερή απόφαση του νου σου να μου εναντιωθείς επειδή αντιπροσωπεύω την αλήθεια, στην παρουσία της οποίας ο ψευδής σου εαυτός θα εξαφανιζόταν». Τα ευγενικά του λόγια έχουν αυτό το υπόβαθρο: «Δεν είναι έτσι». Και πάλι, η διαδικασία ξεκινά κοιτάζοντας την άθλια φτώχεια μας, για την οποία θεωρούμε ότι κάποιος άλλος είναι υπεύθυνος.

Η παραπάνω πρόταση, παρεμπιπτόντως, απηχεί την όμορφη έκκληση που κάνει ο Ιησούς προς εμάς στο τέλος του κειμένου:

Μην μου αρνείσαι το μικρό δώρο που ζητώ, όταν σε αντάλλαγμα αφήνω στα πόδια σου την ειρήνη του Θεού, και την δύναμη να φέρεις αυτή την ειρήνη στον καθένα που περιπλανιέται στον κόσμο αβέβαιος, μόνος, και σε συνεχή φόβο. (Κ-31.VIII.7:1)

(12:1-2) Όμως Αυτός σου θυμίζει ακόμα ένα πράγμα που είχες λησμονήσει. Γιατί το άγγιγμά Του επάνω σου σε έχει κάνει σαν Αυτόν.

Το «ακόμα ένα πράγμα » που μας θυμίζει είναι ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας - ό,τι δίνω σε εσάς το δίνω στον εαυτό μου. Αυτή είναι η υπενθύμισή του:

(12:3-7) Τα δώρα που έχεις δεν είναι μόνο για σένα. Αυτά που έχει έρθει να σου προσφέρει, τώρα πρέπει να μάθεις να τα δίνεις. Αυτό είναι το μάθημα που φέρει η προσφορά Του, διότι σε έχει σώσει από την μοναξιά που επιχειρήσες να φτιάξεις για να κρυφτείς από τον Θεό. Σου έχει υπενθυμίσει όλα τα δώρα που σου έχει δώσει ο Θεός. Σου μιλά, ακόμα, και γι' αυτό που γίνεται και δική σου θέληση όταν δέχεσαι αυτά τα δώρα, και αναγνωρίζεις ότι είναι δικά σου.

Ο Ιησούς στρέφει την εστίασή του στην αρχή των κοινών συμφερόντων καθώς μας υπενθυμίζει ότι τα δώρα του Θεού δεν είναι δικά μας, αλλά όλων. Θυμηθείτε, το εγώ διατηρείται στη θέση του από την πεποίθηση ότι τα συμφέροντά μας είναι ξεχωριστά - ή ο ένας ή ο άλλος: ότι η δική μου ευτυχία επιτυγχάνεται εις βάρος σας. Αλλά αν σας τιμωρήσω προβάλλοντας την ενοχή μου, δίνω το ίδιο «δώρο» στον εαυτό μου. Ωστόσο, αν θέλω πραγματικά να γνωρίσω την Αγάπη του Θεού, πρέπει να συνειδητοποιήσω ότι δεν είναι δική μου και μόνο δική μου. Αν την παρακρατήσω από εσάς, την παρακρατώ από εμένα. Όλα όσα μοιραζόμαστε με τους άλλους - ενοχή ή συγχώρεση - ενισχύονται στον εαυτό μας:

... Αν όμως μοιραστείς μία ιδέα, δεν την υποβαθμίζεις ούτε την ελαττώνεις. Εξακολουθεί να είναι ακόμα δική σου ολόκληρη παρόλο που έχει δοθεί. Ακόμα, αν αυτός στον οποίο την δίνεις την δεχτεί ως δική του, την ενισχύει μέσα στο νου σου κι έτσι την αυξάνει και την ενδυναμώνει. (Κ-5.1.1:11-13)

(13:1) Αυτά τα δώρα είναι δικά σου, σου τα έχει εμπιστευτεί να τα φροντίζεις, για να τα δώσεις σε όλους όσους διαλέγουν τον μοναχικό δρόμο από τον οποίο εσύ έχεις ξεφύγει.

Κατά την άγια στιγμή είμαι λογικός, συνειδητοποιώντας ότι έκανα μια λάθος επιλογή που την αναιρώ επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μου. Όταν είμαι πιο λογικός από τους γύρω μου, η ευθύνη μου είναι να αντανakλώ σε αυτούς ότι επέλεξα την όραση - όχι με τα λόγια ή τις πράξεις μου, αλλά ταυτιζόμενος με την στοργική και ειρηνική Παρουσία που κατοικεί μέσα μου. Ο Ιησούς λοιπόν μας υπενθυμίζει απαλά σε αυτό το απόσπασμα που αναφέρθηκε προηγουμένως για το τελικό του όραμα:

Αδελφοί μου στη σωτηρία, μην αποτύχετε να ακούσετε τη φωνή μου και να προσέξετε τα λόγια μου. Δεν ζητάω τίποτα άλλο εκτός από την δική σας απελευθέρωση. Δεν υπάρχει θέση για την κόλαση μέσα σε ένα κόσμο του οποίου η ωριμότητα μπορεί να γίνει τόσο έντονη και τόσο περιεκτική που ο Ουρανός να μην απέχει από εκεί περισσότερο από ένα βήμα. Στα κουρασμένα μάτια σου φέρω ένα όραμα ενός διαφορετικού κόσμου, τόσο νέου και καθαρού και φρέσκου που θα ξεχάσεις τον πόνο και την λύπη που έβλεπες πριν. Ωστόσο αυτό είναι ένα όραμα το οποίο πρέπει να μοιράζεσαι με τον καθένα που βλέπεις, ειδικά δεν θα το βλέπεις. Και δίνοντας αυτό το δώρο είναι ο τρόπος που το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός όρισε, με στοργική καλοσύνη, αυτό το δώρο να είναι δικό σου. (Κ-31.VIII.8)

(13:2-4) Δεν καταλαβαίνουν ότι απλά ακολουθούν τις επιθυμίες τους. Εσύ είσαι που τους διδάσκεις τώρα. Γιατί έχεις μάθει από τον Χριστό ότι υπάρχει ένας άλλος δρόμος για να περπατήσουν.

Δεν καταλαβαίνουν ότι τα βάσανά τους προέρχεται από μια απόφαση. Όπως «κανείς δεν πεθαίνει χωρίς τη συγκατάθεσή του», κανείς δεν υποφέρει χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με το να είμαι λογικός, η γαλήνη μου δεν επηρεάζεται από τα όνειρα των άλλων που είναι γεμάτα πόνο,

υπενθυμίζοντάς τους ότι η λογική επιλογή μου είναι δική τους και ότι μπορούν να την κάνουν κι αυτοί, και έτσι να αποδεχτούν την ευθύνη ως ονειρευτές των ονείρων τους. Αυτό δεν σημαίνει ότι αρνούμαστε τη βοήθεια σε εκείνους που είναι σε στενοχώρια, αλλά την προσφέρουμε χωρίς να έχουμε μια στάση που λέει ότι είστε χειρότεροι από εμένα, και μέσα στην καλοσύνη μου καταδέχομαι να σας βοηθήσω. Μέσα στο νου μας, δεν βλέπουμε διαφορές ανάμεσα σε μας και τους άλλους, και τους βοηθάμε γιατί αυτή είναι η φύση της αγάπης. Εδώ, πάλι, είναι το πώς περιγράφει ο Ιησούς τη λειτουργία μας να διδάσκουμε στους άλλους που σημαίνει να βαδίζουμε μαζί με τον Χριστό:

Σε αυτούς [τους άρρωστους] έρχονται οι δάσκαλοι του Θεού, για να εκπροσωπήσουν μια άλλη επιλογή που την είχαν ξεχάσει. Η απλή παρουσία ενός δασκάλου του Θεού είναι μια υπενθύμιση. Οι σκέψεις του ζητούν το δικαίωμα να ρωτήσουν τι έχει δεχτεί ως αληθινό ο ασθενής. Σαν αγγελιαφόροι του Θεού, οι δάσκαλοί Του είναι τα σύμβολα της σωτηρίας. Ζητούν από τον ασθενή να συγχωρέσει τον Υιό του Θεού στο Όνομά του. Ζητούν την Εναλλακτική Λύση. Με τον Λόγο του Θεού μέσα στο νου τους έρχονται με ευλογία, όχι για να θεραπεύσουν τους ασθενείς, αλλά για να τους υπενθυμίσουν την θεραπεία που ο Θεός ήδη τους έχει δώσει. Δεν είναι τα χέρια τους που θεραπεύουν. Δεν είναι η φωνή τους αυτή που λέει το Λόγο του Θεού. Αυτοί απλά δίνουν ό,τι τους έχει δοθεί. Πολύ ευγενικά καλούν τους αδερφούς τους να αποστρέψουν το βλέμμα τους από τον θάνατο: «Δες, εσύ Υιέ του Θεού, τι μπορεί να σου προσφέρει η Ζωή. Προτιμάς την ασθένεια στην θέση αυτού;» (Εγχ-5.III.2)

(13:5) Δίδαξέ τους δείχνοντάς τους την ευτυχία που έρχεται σε εκείνους που νιώθουν το άγγιγμα του Χριστού, και αναγνωρίζουν τα δώρα του Θεού.

Η ευτυχία θα μπορούσε να οριστεί ως το να κοιτάς τον κόσμο και να γνωρίζεις ότι δεν προέρχεσαι από αυτόν - η αναγνώριση ότι η αλήθεια βρίσκεται στο νου σου και όχι σε κάτι εξωτερικό. Η ειρήνη που νιώθεις και οι άνθρωποι που βιώνεις μέσα σου γίνονται ο δάσκαλος που λέει στους άλλους ότι μπορούν να έχουν την ειρήνη που απολαμβάνεις τώρα.

(13:6) Μην αφήνεις την θλίψη να σε βάζει σε πειρασμό να αθετήσεις την εμπιστοσύνη σου.

Μην αφήνετε τη θλίψη κάποιου άλλου ή τη δική σας να σας βάλει σε πειρασμό να πιστέψετε ότι αυτός ο κόσμος είναι πραγματικός και ότι ο πόνος και τα βάσανα προέρχονται από το σώμα και όχι από την απόφαση του νου. Μπορούμε σίγουρα να επωφεληθούμε από μια άλλη ματιά σε αυτά τα δύο ξεκάθαρα αποσπάσματα που μιλάνε για την ασθένεια, τα οποία μας προτρέπουν να μην υποστηρίξουμε τα όνειρα του διαχωρισμού κάποιου άλλου, αλλά αντίθετα να ενισχύσουμε την ενιαιότητα που αντανακλάται η οποία αναιρεί το όνειρο:

Κανένας νους δεν αρρωσταίνει μέχρι κάποιος άλλος νους να συμφωνήσει ότι είναι διαχωρισμένοι. Άρα είναι κοινή τους απόφαση να είναι άρρωστοι. Εάν αρνηθείς να συμφωνήσεις και αποδεχτείς τον ρόλο που παίζεις στο να καταστήσεις την ασθένεια πραγματική, τότε ο άλλος νους δεν μπορεί να προβάλλει την ενοχή του χωρίς την δική σου βοήθεια να τον αφήσεις να αντιληφθεί τον εαυτό του ως διαχωρισμένο και χωριστά από εσένα. Έτσι το σώμα δεν γίνεται αντιληπτό σαν άρρωστο από τους νόες και των δύο σας από ξεχωριστές οπτικές γωνίες. Η ένωση με το νου κάποιου αδελφού σου εμποδίζει την αιτία της αρρώστιας και των αποτελεσμάτων που αντιλαμβάνεσαι. Η θεραπεία είναι το αποτέλεσμα νοών που ενώνονται, όπως η ασθένεια προέρχεται από νόες που διαχωρίζονται. (Κ-28.III.2)

Το να δέχεσαι την Επανόρθωση για τον εαυτό σου σημαίνει ότι δεν υποστηρίζεις το όνειρο της αρρώστιας και του θανάτου κανενός. Σημαίνει ότι δεν μοιράζεσαι την επιθυμία του για διαχωρισμό, και δεν τον αφήνεις να στρέψει τις ψευδαισθήσεις εναντίον του εαυτού του. Ούτε επιθυμείς να

στραφούν εναντίον σου αντί γι' αυτόν. Έτσι αυτές δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα. Κι ελευθερώνεσαι από τα όνειρα πόνου γιατί τον αφήνεις να είναι. (Κ-28.IV.1:1-5)

(14:1-4) Οι αναστεναγμοί σου τώρα προδίδουν τις ελπίδες εκείνων που βλέπουν προς τα σένα για την απελευθέρωσή τους. Τα δάκρυά σου είναι δικά τους. Αν εσύ είσαι ασθενής, τους στερείς την θεραπεία τους. Αυτό που φοβάσαι τους διδάσκει ότι οι φόβοι τους είναι δικαιολογημένοι.

Ο Ιησούς δεν θέλει να νιώθουμε ενοχές. Διαβάστε αυτό το απόσπασμα όπως θα διαβάζατε ένα υπέροχο επικό ποίημα, όπου σχετίζεστε με το συναίσθημα και το περιεχόμενο των λέξεων και όχι με την κυριολεκτική τους σημασία. Ο Ιησούς δεν λέει ότι οι εσφαλμένες σκέψεις σας - τα δάκρυα, οι στεναγμοί και η αρρώστια - θα κρατούν τους ανθρώπους στην κόλαση, αλλά θα το κάνουν στο νου σας. Δεν είστε εσείς υπεύθυνοι για τις επιλογές των άλλων, όπως και ο Ιησούς. Θυμηθείτε αυτήν τη δήλωση από την αρχή του κειμένου:

... Όταν αυτό [την πίστη στο εγώ] το προβάλλεις στους άλλους τους φυλακίζεις, αλλά μόνο στον βαθμό στον οποίο ενισχύεις τα σφάλματα που έχουν κάνει. Αυτό τους καθιστά επιρρεπείς στις διαστρεβλώσεις και άλλων, εφόσον η δική τους αντίληψη για τον εαυτό τους είναι διαστρεβλωμένη. Ο εργάτης των θαυμάτων μπορεί μόνο να τους ευλογεί, και αυτό καταργεί τις διαστρεβλώσεις τους και τους απελευθερώνει από την φυλακή. (Κ-1.III.5:9-11)

Απλά ενισχύουμε μια απόφαση που έχει ήδη ληφθεί. Είναι δική μας η επιλογή να επιλέξουμε, με αυτό τον τρόπο κρατάμε την υπενθύμιση για τον αδελφό μας. Το περιεχόμενο που υποβόσκει σε αυτή τη διδασκαλία είναι η ενότητα του Υιού του Θεού. Αν υποφέρω, ο νους μου λέει ότι είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό, και επομένως πιστεύω ότι όλοι οι άλλοι είναι επίσης διαχωρισμένοι. Τη στιγμή που θεραπεύομαι - έχοντας πιάσει το χέρι του Ιησού και έχοντας βιώσει την αγάπη του - συνειδητοποιώ ότι όλοι σε αυτήν την αγάπη είναι ένα. Έτσι διδάσκω τη στοργική διόρθωση που επιθυμώ να μάθω, και τη μαθαίνω καθώς τη διδάσκω. Αυτή είναι η θεραπευτική ιδιότητα του θαύματος, όπως διαβάζουμε:

... Μόλις το δεχτείς αυτό [την Επανόρθωση], ο νους μπορεί μόνο να θεραπεύει. Όταν αρνηθείς στο νου σου οποιοδήποτε αρνητικό δυναμικό και αποκαταστήσεις τις καθαρά εποικοδομητικές του δυνάμεις, τοποθετείς τον εαυτό σου σε μια θέση που ακυρώνει την σύγχυση επιπέδων των άλλων. Τότε το μήνυμα που τους δίνεις είναι η αλήθεια, ότι δηλαδή και ο δικός τους νους είναι δημιουργικός κατά τον ίδιο τρόπο, και ότι οι εσφαλμένες δημιουργίες τους δεν μπορούν να τους βλάψουν. Επιβεβαιώνοντας αυτό απελευθερώνεις το νου από την υπερεκτίμηση του δικού του μαθησιακού εργαλείου και επαναφέρεις το νου στην θέση του μαθητή που του αρμόζει. (Κ-2.V.5:3-6)

... Αν αντιλαμβάνεσαι ορθά ακυρώνεις τις λάθος αντιλήψεις για τον εαυτό σου και για τους άλλους συγχρόνως. Επειδή τους βλέπεις έτσι όπως είναι, τους προσφέρεις την αποδοχή για την αλήθεια τους έτσι ώστε να μπορέσουν να την δεχτούν και οι ίδιοι για τον εαυτό τους. Αυτήν την θεραπεία επιφέρει το θαύμα. (Κ-3.II.6:5-7)

Θα το επαναλάβω, ο Ιησούς δεν επιδιώκει να σας κάνει να αισθάνεστε ένοχοι επειδή είστε στον εσφαλμένο νου. Εάν πιστεύετε ότι το εγώ σας πληγώνει τους άλλους, ενισχύετε την εσφαλμένη επιλογή τους. Όμως δεν είστε υπεύθυνοι για αυτή. Ωστόσο, τους λέτε: «Είσαι ένα εγώ και έχεις δίκιο · κι εγώ είμαι ένα εγώ και έχω επίσης δίκιο». Αυτή η παραφροσύνη μπορεί μόνο να βλάψει την Υιότητα ως ένα.

(14:5-6) Το χέρι σου γίνεται ο χορηγός του αγγίγματος του Χριστού · η αλλαγή του νου σου γίνεται η απόδειξη ότι όποιος δέχεται τα δώρα το Θεού δεν είναι δυνατόν να υποφέρει από τίποτα. Σου έχει ανατεθεί η απελευθέρωση του κόσμου από τον πόνο.

Μου έχει «ανατεθεί η απελευθέρωση του κόσμου από τον πόνο» επειδή ο κόσμος υπάρχει στο νου μου. Όταν ο νους μου έχει θεραπευτεί και έχω επιλέξει ενάντια στον πόνο του εγώ και υπέρ της χαράς του Θεού, σε εκείνη τη χαρούμενη στιγμή ο κόσμος γίνεται ένα. Όπως έχουμε δει ξανά και ξανά, ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας και οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους.

(15:1-2) Μην την προδώσεις. Γίνε η ζώσα απόδειξη του τι μπορεί να προσφέρει στον καθένα το άγγιγμα του Χριστού.

Στο κείμενο ο Ιησούς μάς ζητά να είμαστε η απόδειξη για τους άλλους - «η ζώσα απόδειξη» - για όλα αυτά που μπορεί να μας προσφέρει το απαλό του άγγιγμα. Έχουμε ήδη παραθέσει την τρίτη και την τέταρτη πρόταση, αλλά εδώ είναι το πλήρες περιεχόμενό του, που μας ικετεύει να εγκαταλείψουμε τα όπλα της κρίσης μας - «τα καρφιά και τα αγκάθια» - γιατί μόνο τότε μπορούμε να θυμηθούμε την Ταυτότητά μας, καθώς λυτρωνόμαστε ως ο ένας Υιός του Θεού:

Δεν θα βρεις ειρήνη μέχρι να αφαιρέσεις όλα τα καρφιά από τα χέρια του Υιού του Θεού, και μέχρι να βγάλεις και το τελευταίο αγκάθι από το μέτωπό του. Η Αγάπη του Θεού περιβάλλει τον Υιό Του τον οποίον ο θεός της σταύρωσης καταδικάζει. Μην διδάσκεις ότι πέθανα μάταια. Δίδασκε καλύτερα ότι δεν πέθανα, δείχνοντας ότι ζω μέσα σε σένα. Διότι η ακύρωση της σταύρωσης του Υιού του Θεού είναι το έργο της λύτρωσης, στην οποία ο καθένας έχει έναν ρόλο ίσης αξίας. (Κ-11.VI.7:1-5)

Έτσι ο Ιησούς ζητά: Γίνε η ζώσα απόδειξη των αποτελεσμάτων που έχει το να επιλέγεις το όραμα του Χριστού. Γίνεσαι ένας δάσκαλος της ειρήνης, διότι αυτό έρχεται μέσα από την ειρήνη.

(15:3-8) Ο Θεός σου έχει εμπιστευτεί όλα Του τα δώρα. Γίνε η απόδειξη της ευτυχίας σου για το πόσο μπορεί να μεταμορφωθεί ο νους που επιλέγει να δεχτεί τα δώρα Του, και να νιώσει το άγγιγμα του Χριστού. Αυτή είναι η αποστολή σου τώρα. Διότι ο Θεός εμπιστεύεται την διανομή των δώρων Του σε όλους όσους τα έχουν λάβει. Αυτός μοιράζεται την χαρά Του με σένα. Και τώρα εσύ πηγαίνεις να την μοιραστείς με τον κόσμο.

Αυτό δεν είναι ένα κάλεσμα να βγούμε έξω και να κηρύξουμε το ευαγγέλιο στους ειδωολάτρες. Μοιράζεστε τη χαρά του Θεού με τον κόσμο έχοντας επίγνωση ότι δεν είστε η μορφή μέσα στο όνειρο. Οι άνθρωποι μπορεί να σας βιώνουν με αυτόν τον τρόπο, αλλά στην ιερή στιγμή γνωρίζετε ότι η πραγματικότητά σας βρίσκεται έξω από αυτό. Τα δώρα της Αγάπης του Θεού, τα οποία σας έχουν εμπιστευθεί, μπορούν τώρα να μοιραστούν με όλους όσους εξακολουθούν να πιστεύουν ότι δεν αξίζουν ένα τέτοιο δώρο. Καθώς «βγαίνουμε έξω», σκεφτόμαστε ξανά με ευγνωμοσύνη το εμπνευσμένο συμπέρασμα του Ιησού στο εγχειρίδιο για δασκάλους, ένα τέλος που αρμόζει σε αυτό το εμπνευσμένο μάθημα:

... Με εμπιστοσύνη σε τοποθετώ στα Χέρια Του, και δίνω ευχαριστίες για σένα που είναι έτσι.

Και τώρα ας είσαι ευλογημένος σε ό,τι κάνεις.

Ο Θεός στρέφεται προς εσένα για να Τον βοηθήσεις να σώσει τον κόσμο.

Δάσκαλε του Θεού, Αυτός σου προσφέρει τις ευχαριστίες Του,

και όλος ο κόσμος στέκει σιωπηλός με την χάρη

που εσύ φέρνεις από Αυτόν. Είσαι ο Υιός που αγαπά,
και σου έχει δοθεί να είσαι το μέσον,
μέσω του οποίου η Φωνή Του θα ακουστεί σε όλο τον κόσμο,
για να κλείσει όλα τα πράγματα του χρόνου · για να δώσει τέλος στην όψη
όλων των ορατών πραγμάτων · και να καταργήσει
όλα τα πράγματα που αλλάζουν. Μέσα από σένα ο κόσμος εισέρχεται
μέσα σε έναν άλλο κόσμο αόρατο, ανήκουστο, και όμως αληθινά εκεί.
Άγιος είσαι εσύ, και μέσα στο φως σου ο κόσμος
αντανακλά την Αγιότητά σου, διότι δεν είσαι μόνος
και δίχως φίλους. Τις ευχαριστίες μου δίνω για σένα,
και συμμετέχω στις προσπάθειές σου εκ μέρους του Θεού,
γνωρίζοντας ότι είναι και για μένα,
και για όλους όσους πορεύονται προς τον Θεό μαζί μου. ΑΜΗΝ (Εγχ-29.7:11-8:8)

* Τα Δώρα του Θεού, σελ. 103-105. Δείτε την εργασία μου για αυτό το ποίημα, που δημοσιεύτηκε ως ηχητικό σετ με τίτλο «Συγχωρώντας τον Ιησού: «Ο Άγνωστος στο Δρόμο».

ΜΑΘΗΜΑ 167

Υπάρχει μια ζωή, και αυτήν την μοιράζομαι με τον Θεό

Αυτό το μάθημα επεκτείνει το θέμα που καλύψαμε στο Μάθημα 163, «Δεν υπάρχει θάνατος. Ο Υιός του Θεού είναι ελεύθερος». Εδώ, ο Ιησούς μιλά για το θάνατο αντιπαραβάλλοντάς τον με τη ζωή, και με αυτό τον τρόπο ενισχύει τη διδασκαλία του για την αντίθεση ανάμεσα στο νου και το σώμα. Σημειώστε επίσης τη χρήση της λέξης *νους*. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο *νους* σχεδόν πάντα γράφεται με κεφαλαία όταν αναφέρεται στο Νου του Θεού και του Χριστού, και με πεζά όταν αναφέρεται στο διχασμένο νου του διαχωρισμένου Υιού. Αυτό το μάθημα ωστόσο, αποτελεί εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα: ο *νους* γράφεται με πεζά συνέχεια, μερικές φορές ο Ιησούς αναφέρεται στο νου ως πνεύμα, και άλλες φορές ως διαχωρισμένο νου. Θα ήταν αδύνατο να γράφεται με κεφαλαία λόγω της δομής της συζήτησης, όπως θα δούμε. Έτσι, ο *νους* γράφεται με τον ίδιο τρόπο που γράφεται το *πνεύμα*, το οποίο γράφεται με κεφαλαία μόνο όταν αναφέρεται στο Άγιο Πνεύμα. Διαφορετικά, το πνεύμα - η ουσία της Ταυτότητάς μας ως Χριστός - γράφεται με πεζά.

(1:1-4) Δεν υπάρχουν διαφορετικά είδη ζωής, γιατί η ζωή είναι σαν την αλήθεια. Δεν έχει διαβαθμίσεις. Είναι η μία κατάσταση την οποία μοιράζονται όλα όσα δημιούργησε ο Θεός. Σαν όλες τις Σκέψεις Του, δεν έχει αντίθετο.

Αυτό το απόσπασμα διορθώνει τις σκέψεις μας για τη ζωή, όπου πιστεύουμε ότι υπάρχουν διαφορετικές μορφές σε αυτό που συνήθως αναφέρεται ως μεγάλη αλυσίδα της ύπαρξης - από τη μονοκύτταρη αμοιβάδα έως τα σύνθετα θηλαστικά. Επιπλέον, υπάρχουν οι κατηγορίες που έχουν ζωή και αυτές που δεν έχουν, όπως είναι τα ζώα και τα μέταλλα. Ο Ιησούς τονίζει ότι δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις: υπάρχει η ζωή και η μη ζωή, δεν υπάρχει διαβάθμιση ανάμεσά τους, όπως διαβάζουμε ξανά σε αυτήν την πολύ σημαντική παράγραφο:

Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό. Εκεί όπου ο Θεός δημιούργησε ζωή, εκεί πρέπει να βρίσκεται. Σε οποιαδήποτε κατάσταση εκτός του Ουρανού η ζωή είναι μια ψευδαισθήση. Στην καλύτερη περίπτωση φαίνεται σαν ζωή · στην χειρότερη, σαν θάνατος. Όμως και οι δυο είναι κρίσεις για το τι δεν είναι ζωή, εξίσου ανεπαρκείς και χωρίς νόημα. Η ζωή εκτός του Ουρανού είναι αδύνατη, και ό,τι δεν είναι στον Ουρανό δεν είναι πουθενά. Έξω από τον Ουρανό, βρίσκεται μόνο η σύγκρουση των ψευδαισθήσεων · ανούσια, αδύνατη και πέρα από κάθε λογική, και όμως αντιληπτή ως ένα αιώνιο εμπόδιο προς τον Ουρανό. Οι ψευδαισθήσεις δεν είναι παρά μορφές. Το περιεχόμενό τους δεν είναι ποτέ αληθινό. (Κ-23.II.19)

(1:5) Δεν υπάρχει θάνατος διότι ό,τι δημιούργησε ο Θεός μοιράζεται την ζωή Του.

Η ζωή δεν έχει αντίθετο. Όπως μας λέει ο Ιησούς στην αρχή του κειμένου: «Το αντίθετο της αγάπης είναι ο φόβος · αλλά αυτό που περιλαμβάνει τα πάντα δεν μπορεί να έχει αντίθετο» (Κ-είσ.1: 8). Επομένως ο φόβος δεν υπάρχει. Σε αυτόν τον κόσμο πιστεύουμε ότι ο θάνατος είναι το αντίθετο της ζωής, αλλά αφού η ζωή ως τέλεια ενιαιότητα είναι το μόνο που υπάρχει, δεν υπάρχει τίποτα έξω από αυτήν την ενιαιότητα:

... Γιατί εάν Αυτός είναι το σύνολο των πάντων, τότε αυτό που δεν είναι μέσα σε Εκείνον δεν υπάρχει, και η ολοκλήρωσή Του είναι το τίποτα. (Κ-29.II.10:3)

Σε αυτό τον κόσμο οτιδήποτε φαίνεται να ζει ή να μην ζει είναι εξίσου απατηλό, γι' αυτό το λόγο τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι μη δυϊστικά. Το φως και το σκοτάδι, το πνεύμα και η ύλη, η ζωή και ο θάνατος δεν συνυπάρχουν. Υπάρχει μόνο μία πραγματικότητα, μία αλήθεια, μία ζωή.

(1:6-7) Δεν υπάρχει θάνατος διότι αντίθετο στον Θεό δεν υπάρχει. Δεν υπάρχει θάνατος γιατί ο Πατέρας και ο Υιός είναι Ένα.

Είναι μια άλλη απόδοση του μη δυϊσμού των Μαθημάτων. Οτιδήποτε πέρα από την τέλεια Ενιαιότητα του Θεού και του Χριστού δεν υπάρχει. Όπως λέει στο κείμενο:

... Δεν υπάρχει θάνατος επειδή οι ζώντες μοιράζονται την λειτουργία που τους έδωσε ο Δημιουργός τους. Η λειτουργία της ζωής δεν μπορεί να είναι ο θάνατος. Πρέπει να είναι η επέκταση της ζωής, ώστε να είναι παντοτινά σαν ένα, χωρίς τέλος. (Κ-29.VI.4:9-11)

(2:1-3) Σε αυτόν τον κόσμο φαίνεται πως υπάρχει μια κατάσταση που είναι το αντίθετο της ζωής. Το ονομάζεις θάνατο. Και όμως έχουμε μάθει ότι η ιδέα του θανάτου παίρνει πολλές μορφές.

Η λέξη κλειδί είναι το φαίνεται: Φαίνεται να υπάρχει κάτι αντίθετο στη ζωή, γιατί σε αυτόν τον κόσμο των σωμάτων ο θάνατος είναι πραγματικό φαινόμενο. Ο Ιησούς επαναλαμβάνει τη δήλωση με την οποία ξεκίνησε το Μάθημα 163: «Ο θάνατος είναι μια σκέψη που παίρνει πολλές μορφές»

(2:4-7) Είναι η μόνη ιδέα στην οποία βασίζονται όλα τα συναισθήματα που δεν είναι απόλυτα χαρούμενα. Είναι ο συναγερμός στον οποίο ανταποκρίνεσαι με οποιαδήποτε μορφή που δεν είναι τέλεια χαρά. Κάθε θλίψη, απώλεια, ανησυχία, βάσανο και πόνος, ακόμα και ο παραμικρός

αναστεναγμός κούρασης, μία ανεπαίσθητη δυσανασκέπηση ή και το πιο απλό συνοφρύωμα, αναγνωρίζουν τον θάνατο. Κι επομένως αρνείσαι ότι ζεις.

Τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο είναι μια ψευδαισθηση, και μοιράζεται την πίστη του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος: για να μπορώ να υπάρξω, ο Θεός πρέπει να καταστραφεί. Αυτό που αντανakλά η ατομική μας εμπειρία είναι ότι αυτή η ιδέα δεν έχει αφήσει την πηγή της. Έτσι ο Ιησούς λέει αργότερα στο βιβλίο εργασιών: «Ο κόσμος φτιάχτηκε σαν μια επίθεση εναντίον του Θεού.» (Τι Είναι ο Κόσμος; 3.2:1). Αυτό εκφράζει τη σκέψη του όλα ή τίποτα που είδαμε νωρίτερα όταν μας είπε ότι «μια ελαφριά σουβλιά ενόχλησης δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα πέπλο που ρίχνεις πάνω από την έντονη οργή» (Εργ-21.2:5), ή ότι «δύο [ψευδαισθήσεις] είναι εξίσου χωρίς νόημα όσο μία ή χίλιες» (Κ-23.1.3:8). Στο εγχειρίδιο ρωτά:

... Είναι δυσκολότερο να διαλύσεις την πίστη του παράφρονα σε μια πιο μεγάλη ψευδαισθηση αντί σε μια μικρότερη; Θα συμφωνήσει αυτός πιο γρήγορα στην ανυπαρξία μιας δυνατότερης φωνής που ακούει από ότι μιας απαλότερης; Θα αποδιώξει πιο εύκολα μια ψιθυριστή εντολή να σκοτώσει από ότι μια δυνατή; Και μήπως ο αριθμός των δίκρανων που κουβαλάνε οι διάβολοι που βλέπει επηρεάζουν την αξιοπιστία της αντίληψής του; Ο νους του τους έχει κατηγοριοποιήσει ως πραγματικούς, άρα είναι πραγματικοί γι' αυτόν. Όταν συνειδητοποιήσει ότι είναι όλα ψευδαισθήσεις θα εξαφανιστούν. (Εγχ-8.5:2-7)

Επομένως, οτιδήποτε αντικατοπτρίζει την ύπαρξή μας ως προσωπικότητα που ζει σε ένα σώμα είναι μέρος του απατηλού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού. Αυτό το μέρος του εγωικού συστήματος - η εμπειρία μας ως σώμα - δεν πεθαίνει επειδή δεν ζει.

(3:1) Νομίζεις ότι ο θάνατος είναι του σώματος.

Πράγματι, πιστεύουμε ότι η ασθένεια, η πείνα και οι ιδιαίτερες σχέσεις είναι του σώματος, όπως και ο θάνατος. Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα, πιστεύουμε ότι κάθε εμπειρία, πρόβλημα και λύση είναι επίσης του σώματος. Επιπλέον, όπως μας υπενθυμίζει ο Ιησούς στο κείμενο:

... Είναι δυνατόν εσύ που βλέπεις τον εαυτό σου μέσα σε ένα σώμα να γνωρίσεις τον εαυτό σου ως μια ιδέα; Το καθετί που αναγνωρίζεις το ταυτίζεις με κάτι εξωγενές, κάτι έξω από σένα. (Κ-18.VIII.1:5-6)

(3:2-5) Και όμως, δεν είναι παρά μια ιδέα, άσχετη με το τι φαίνεται σαν σωματικό. Μια σκέψη βρίσκεται μόνο μέσα στο νου. Έπειτα μπορεί να εφαρμοστεί όπως την κατευθύνει ο νους. Αλλά η προέλευσή της είναι εκεί που πρέπει να γίνει η αλλαγή, αν γίνει.

Ο θάνατος είναι μια σκέψη - ο Ιησούς χρησιμοποιεί τις λέξεις *ιδέα* και *σκέψη* εναλλακτικά - όπως την αρρώστια, τον πόνο, την επίγεια ευτυχία και την ιδιαιτερότητα. Αυτές προέρχονται από τη σκέψη του διαχωρισμού, γι' αυτό ο Ιησούς είναι κατηγορηματικός σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ότι το πρόβλημα δεν είναι στον κόσμο ή στο σώμα, αλλά στο νου που πίστεψε ότι αυτό που δίδαξε το εγώ ήταν αληθινό. Είναι η σκέψη που λέει ότι προτιμώ να έχω δίκιο παρά να είμαι χαρούμενος. Η παραπάνω δήλωση - «Μια σκέψη βρίσκεται μόνο μέσα στο νου. Έπειτα μπορεί να εφαρμοστεί όπως την κατευθύνει ο νους. Αλλά η προέλευσή της είναι εκεί που πρέπει να γίνει η αλλαγή, αν γίνει» - μας υπενθυμίζει αυτή τη βασική και γνωστή πρόταση:

... Επομένως, μην αναζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για τον κόσμο. (Κ-21.εισ.1:7)

Το πρόβλημα δεν είναι ποτέ εξωτερικό, αλλά στο νου του λήπτη των αποφάσεων που επέλεξε τον λάθος δάσκαλο.

(3:6-7) Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Η έμφαση που δίνει αυτή η διδασκαλία σε αυτή την ιδέα, οφείλεται στο γεγονός ότι αυτή αποτελεί κεντρικό θέμα των προσπαθειών μας να αλλάξουμε το νου σου για τον εαυτό σου.

Έχουμε γνωρίσει καλά αυτή τη διδασκαλία και ο Ιησούς μας ενημερώνει ότι είναι ζωτικής σημασίας το *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους* για να κατανοήσουμε το σύστημα σκέψης της διδασκαλίας του. Πράγματι, δεν μπορείτε να κατανοήσετε ένα θαύμα ή τη συγχώρεση, ούτε να τα εφαρμόσετε, χωρίς την αρχή ότι η *ιδέα* ενός κόσμου, ενός σώματος ή ενός εξωτερικού προβλήματος, δεν έχει φύγει ποτέ από την *πηγή* της, που είναι μέσα στο νου. *Αιτία και αποτέλεσμα, πηγή και ιδέα*, ενοποιούνται και παραμένουν ένα και το αυτό. Η διαφορά είναι ότι η *ιδέα-αποτέλεσμα* φαίνεται να είναι έξω από το *νου-αιτία*. Ο Ιησούς ωστόσο, είναι απολύτως σαφής ότι ο θάνατος δεν συμβαίνει στο σώμα, ούτε προκαλείται από οτιδήποτε εξωτερικό. Είναι απλώς μια ιδέα μέσα στο νου:

... Γνωρίζουμε ότι μια ιδέα δεν αφήνει την πηγή της. Και ο θάνατος είναι το αποτέλεσμα της σκέψης που ονομάζουμε εγώ, τόσο σίγουρα όσο η ζωή είναι το αποτέλεσμα της Σκέψης του Θεού. (Κ-19.IV-Γ.2:14-15)

Ο πυρήνας αυτής της σκέψης, για άλλη μια φορά, είναι ότι για να μπορέσω να ζήσω ο Θεός πρέπει να πεθάνει.

(3:8) Είναι ο λόγος που μπορείς να θεραπευτείς.

Μπορείτε να θεραπευθείτε επειδή *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*: Αν αλλάξετε την πεποίθηση που έχει ο νους σας στο διαχωρισμό, αναιρείτε την ασθένεια. Να θυμάστε ότι η ασθένεια δεν απαρτίζεται από σωματικά ή ψυχολογικά συμπτώματα, αλλά βρίσκεται στην εσφαλμένη επιλογή που έκανε ο νους. Αλλάζετε την απόφαση και η ασθένεια φεύγει · από τη στιγμή που η *αιτία* της αφαιρεθεί το *αποτέλεσμα* δεν υφίσταται πλέον.

(3:9-11) Είναι η αιτία της θεραπείας. Αυτός είναι ο λόγος που δεν μπορείς να πεθάνεις. Η αλήθεια της έχει διασφαλίσει την ενότητά σου με τον Θεό.

Θυμηθείτε ότι όταν ο Ιησούς λέει «δεν μπορείς να πεθάνεις», δεν εννοεί ότι ζούμε σε μια αθάνατη σωματική κατάσταση. Δεν μπορούμε να πεθάνουμε γιατί η ζωή δημιουργήθηκε από τον Θεό ως πνεύμα. Οτιδήποτε δεν είναι πνεύμα δεν ζει, και επομένως δεν μπορεί να πεθάνει. Η αλήθεια ότι το *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους* διασφαλίζει την ενότητά μας με τον Θεό: Αυτός είναι η Πηγή, και εμείς η ιδέα στο Νου Του που δεν Τον εγκατέλειψε ποτέ - άλλη μια δήλωση της αρχής της Επανόρθωσης. Επιστρέφοντας στο τρίτο εμπόδιο για την ειρήνη που παραθέσαμε προηγουμένως, «Η Έλξη του Θανάτου», βρίσκουμε τον Ιησού να μιλά για το ίδιο θέμα που αφορά το θάνατο: είναι μια σκέψη που δεν άφησε ποτέ την πηγή της στο νου, η οποία δεν έχει καμία σχέση με το σώμα.

(4:1) Ο θάνατος είναι η σκέψη ότι είσαι διαχωρισμένος από τον Δημιουργό σου.

Το εγώ λέει ότι ο διαχωρισμός είναι ζωή. Αυτή είναι η ατομική μας πραγματικότητα, προερχόμενη μέσα από το διαχωρισμό από τον Θεό, η οποία μας έδωσε τον κόσμο μας, την ιδιαιτερότητά μας και τον θάνατό μας.

(4:2) Είναι η πεποίθηση ότι οι καταστάσεις αλλάζουν, τα συναισθήματα εναλλάσσονται από λόγους που δεν μπορείς να ελέγξεις, και που δεν έφτιαξες, και ποτέ δεν μπορείς ν' αλλάξεις.

Με άλλα λόγια, τη μία στιγμή είμαι ευτυχισμένος γιατί οι ιδιαίτεροι συνεργάτες μου είναι καλοί μαζί μου, και δυστυχισμένος την επόμενη γιατί δεν είναι καλοί μαζί μου · ευτυχισμένος τη μία στιγμή γιατί παίρνω αυτό που θέλω, και δυστυχισμένος την επόμενη γιατί δεν το παίρνω. Τα συναισθήματά μας ανεβοκατεβαίνουν σαν το τρενάκι του λούνα παρκ και επειδή ως πηγή της

δυσφορίας, του άγχους, και του πόνου μας, σπεύδουμε να κατηγορήσουμε οτιδήποτε εξωτερικό, λέμε ότι δεν οφείλονται σε μια απόφαση που λαμβάνουμε. Στην πραγματικότητα, ο κόσμος μας είναι χτισμένος στην ανάγκη να θεωρούμε ότι οι αιτίες της αναστάτωσης μας είναι εξωτερικές. Γι' αυτό ο Ιησούς λέει στο Μάθημα 5: «Ποτέ δεν ενοχλούμαι για τον λόγο που νομίζω». Το να αποδώσουμε τη συναισθηματική μας κατάσταση σε «αιτίες που δεν μπορούμε να ελέγξουμε, να φτιάξουμε και που ποτέ δεν μπορούμε να αλλάξουμε» είναι ο πυρήνας του προσώπου της αθωότητας του εγώ: Ήμουν τόσο ευτυχισμένος μέχρι τη στιγμή που κάποιο συγκεκριμένο άτομο μου είπε κάτι, ή μέχρι που είδα το σημερινό κλείσιμο του χρηματιστηρίου · η δυστυχία μου δεν προέρχεται από εμένα - κάτι εξωτερικό με επηρέασε και άλλαξε την ειρηνική κατάσταση του νου μου.

(4:3) Είναι η παγιωμένη πεποίθηση ότι οι ιδέες μπορούν να αφήσουν την πηγή τους, και να πάρουν ιδιότητες που δεν περιέχονται στην πηγή τους, κι έτσι να γίνουν διαφορετικές από την ίδια τους την προέλευση, χώρια από αυτήν ως προς το είδος όπως και σε απόσταση, χρόνο και μορφή.

Το εγώ έχει φτιάξει τον κόσμο με μαεστρία για να εισαγάγει ένα φαινομενικό χάσμα ανάμεσα στην αιτία και το αποτέλεσμα: τη λάθος επιλογή του νου και τη δυστυχία μας. Η αιτία μέσα στο νου φαίνεται να είναι έτη φωτός μακριά από το πρόβλημα που αντιλαμβανόμαστε, και έτσι είναι άγνωστη σε εμάς. Στη συνέχεια κάνουμε επίθεση στη φαινομενική αιτία του προβλήματος, που και τα δύο φαίνεται να είναι έξω από το νου. Ωστόσο, όλα τα προβλήματά μας πηγάζουν από την απατηλή πεποίθηση ότι οι ιδέες *πράγματι* αφήνουν την πηγή τους. Έτσι, ο πραγματικός λόγος που είμαι αναστατωμένος είναι ότι επέλεξα το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα, κάνοντας με αυτόν τον τρόπο πραγματικότητα τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα, καθώς και την αμαρτία, την ενοχή, το φόβο και το θάνατο. Αυτή η αμαρτωλή απόφαση είναι η αληθινή αιτία της δυστυχίας μου, η πηγή που προβάλλω για να δω την αμαρτία σε κάποιον άλλον. Αυτό μου επιτρέπει να αρνηθώ ότι ο φόβος μου προέρχεται από το νου, αλλά ότι αντίθετα προέρχεται από αυτό το τρομερό άτομο που έχει δύναμη να παρακρατεί την αγάπη και να προκαλεί πόνο. Έτσι η αμαρτία που είναι ριζωμένη στην εσφαλμένη επιλογή του νου μου, αφήνει την πηγή της για να γίνει αντιληπτή τώρα σε κάποιον άλλον, αφήνοντας εμένα να είμαι το αθώο θύμα ως το οδυνηρό αποτέλεσμα της αμαρτίας αυτού του ατόμου.

Επομένως το σύστημα σκέψης του εγώ βασίζεται στην αρχή ότι οι ιδέες *πράγματι* αφήνουν την πηγή τους - ο Υιός του Θεού άφησε τον Πατέρα του και έγινε ένας ανεξάρτητος εαυτός - καθώς το Άγιο Πνεύμα βασίζεται στο ότι οι ιδέες *δεν* αφήνουν την πηγή τους - είμαστε μια ιδέα στο Νου του Θεού και δεν Τον εγκαταλείψαμε ποτέ. Το εγωικό σύστημα σκέψης της ενοχής και της επίθεσης εξελίχθηκε από τη σκέψη του διαχωρισμού, όπως ακριβώς το σύστημα σκέψης της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος εξελίχθηκε από τη δική Του σκέψη της Επανόρθωσης, η σκέψη που αντανakλά την ενιαιότητά μας που δεν άφησε ποτέ την Πηγή της:

Ο Θεός δημιούργησε του Υιού Του επεκτείνοντας την Σκέψη Του, και κρατώντας τις επεκτάσεις της Σκέψης Του μέσα στο Νου Του. Όλες οι Σκέψεις Του είναι επομένως τέλεια ενοποιημένες μέσα στον εαυτό τους και αναμεταξύ τους. (Κ-6.ΙΙ.8:1-2)

... κάθε ιδέα αρχίζει μέσα στο νου αυτού που την σκέφτεται. Επομένως, ό,τι επεκτείνεται από το νου είναι ακόμα μέσα σε αυτόν, και γνωρίζει τον εαυτό του από αυτό το οποίο επεκτείνεται. Ο νους σου που είναι καθ' ομοίωση του Θεού ποτέ δεν γίνεται να βεβηλωθεί. (Κ-6.ΙΙΙ.1:1-2,6)

(5:1) Ο θάνατος δεν είναι δυνατόν να προέλθει από την ζωή.

Όπως θα δούμε στην παράγραφο 7, το αντίθετο της ζωής είναι η ζωή, όχι ο θάνατος · ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τον θάνατο. Αυτή η δήλωση έρχεται σε άμεση αντίθεση με το τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης, το οποίο δηλώνει ότι ο Θεός έκανε τον θάνατο ως τιμωρία για την αμαρτία του Αδάμ και της Εύας. Ο Ιησούς μας διδάσκει αντίθετα ότι ο θάνατος έγινε από το εγώ, όχι από τον Θεό ο Οποίος είναι μόνο ζωή.

(5:2-4) Οι ιδέες παραμένουν ενωμένες με την πηγή τους. Μπορούν να επεκτείνουν όλα όσα περιέχει η πηγή τους. Ως προς αυτό, μπορούν να πάνε πέρα από τον εαυτό τους.

Θυμηθείτε τα λόγια που είπε ο Ιησούς στην Helen ότι ήταν πολύ ανεκτική στην περιπλάνηση του νου της (Κ-2.Ⅵ.4:6). Οι σκέψεις της ενοχής φαίνεται πράγματι να περιπλανώνται από την πηγή τους που είναι ο νους, πολύ πέρα από τον εαυτό τους, μάλιστα φαίνεται να υπάρχουν έξω από το νου μέσω της προβολής. Όμως αυτές οι απατηλές σκέψεις δεν πηγαινούν πουθενά, παραμένουν πάντα μέσα στον απατηλό νου που είναι η πηγή τους, την ίδια στιγμή που οι σκέψεις αγάπης του Αγίου Πνεύματος παραμένουν στην ορθά νοούμενη πηγή τους:

Κάθε σκέψη αγάπης που έλαβε χώρα σε οποιοδήποτε μέρος της Υιότητας ανήκει σε κάθε μέρος της. Μοιράζεται διότι είναι της αγάπης. Το μοίρασμα είναι ο τρόπος δημιουργίας του Θεού, όπως επίσης και δικός σου. Το εγώ μπορεί να σε κρατά σε εξορία από την Βασιλεία των Ουρανών, αλλά μέσα στην Βασιλεία την ίδια δεν έχει καμία δύναμη. Οι ιδέες του πνεύματος δεν αφήνουν το νου που τις σκέφτεται, ούτε είναι δυνατόν να συγκρουστούν μεταξύ τους... Μπορείς μόνο να μοιράζεσαι τις σκέψεις που είναι του Θεού και αυτές που κρατά Αυτός για σένα. Και από τέτοιες σκέψεις αποτελείται η Βασιλεία των Ουρανών. (Κ-5.Ⅳ.3:1-5,8-9)

(5:5) Αλλά δεν μπορούν να γεννήσουν αυτό που ποτέ δεν τους είχε δοθεί.

Αυτό που «ποτέ δεν τους είχε δοθεί» ήταν η ζωή ή η αλήθεια. Έτσι, οι ιδέες μπορούν να αφήσουν την πηγή τους μέσα στο όνειρο, και μπορούν για παράδειγμα, να δημιουργήσουν έναν κόσμο που φαίνεται ότι είναι διαχωρισμένος από την πηγή του - αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είναι έτσι. Η ζωή παραμένει μια μνήμη στον ορθό μας νου - που κρατείται από το Άγιο Πνεύμα - η οποία δεν άλλαξε ποτέ, παρά τις παρανοϊκές περιπλανήσεις μας στον κόσμο.

Η αλήθεια και η ψευδαίσθηση δεν συνδέονται καθόλου. Αυτό θα παραμείνει παντοτινά αληθινό, όσο και να προσπαθείς εσύ να τις συνδέσεις... Το αποτέλεσμα μιας ιδέας ποτέ δεν είναι διαχωρισμένο από την πηγή του. Η ιδέα του διαχωρισμού έφτιαξε το σώμα και παραμένει συνδεδεμένη με αυτό, κάνοντάς το να ασθενεί εξαιτίας της ταύτισης του νου μαζί του. (Κ-19.Ⅰ.7:1-2,6-7)

(5:6) Όπως φτιάχτηκαν, έτσι θα φτιάχνουν.

Όπως μια ψευδής ιδέα φτιάχνεται από τον ψευδή διαχωρισμό του εγώ, έτσι θα φτιάχνει και μια ψευδής ιδέα. Το εγώ είναι μια ψευδής ιδέα για τον Υιό του Θεού, η οποία στη συνέχεια φτιάχνει μια ψευδή ιδέα - τον κόσμο - ως το σπίτι της ψευδούς ταυτότητας του Υιού, που προβάλλεται σε ένα σώμα.

(5:6-8) Όπως φτιάχτηκαν, έτσι θα φτιάχνουν. Όπως γεννήθηκαν, έτσι θα γεννούν. Κι εκεί από όπου ήρθαν, εκεί και θα επιστρέψουν.

Θα επιστρέψουν εκεί από όπου ήρθαν γιατί οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Το εγώ δεν μπορεί να γεννήσει τη ζωή που δεν του δόθηκε ποτέ. Η ζωή επεκτείνεται μόνο προς στη ζωή, όπως και το πνεύμα, και οι ψευδαισθήσεις προβάλλουν μόνο στις ψευδαισθήσεις. Με άλλα λόγια, η ζωή δημιουργεί ζωή, οι ψευδαισθήσεις δημιουργούν ψευδαισθήσεις - χωρίς να υπάρχει καμία σύνδεση

μεταξύ τους. Θα το ξαναπούμε, αυτό είναι που καθιερώνει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ως ένα μη δυϊστικό σύστημα. Ο Θεός δεν έχει καμία σχέση με έναν κόσμο που δεν γνωρίζει, γιατί ο κόσμος είναι έξω από το Νου Του. Αν ο κόσμος ήταν πραγματικά το αντίθετό Του, θα ήταν αληθινός.

(6:1) Ο νους μπορεί να νομίζει ότι κοιμάται, αλλά αυτό είναι όλο.

Μπορεί να νομίζουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό και ότι κατοικούμε σε ένα σώμα μέσα σε έναν κόσμο που είναι πραγματικός, αλλά δεν μπορούμε να καθορίσουμε την πραγματικότητα, όπως μας υπενθυμίζει ο Ιησούς, αν μόνο να τον ακούγαμε:

Το έργο σου δεν είναι να φτιάξεις την πραγματικότητα. Αυτή υπάρχει χωρίς την δική σου κατασκευή, αλλά όχι χωρίς εσένα. Εσύ που προσπάθησες να πετάξεις τον εαυτό σου και εκτίμησες τόσο λίγο τον Θεό, άκουσέ με που σου μιλά γι' Αυτόν και για τον εαυτό σου. (Κ-14.IV.8:1-3)

(6:2) Δεν μπορεί να αλλάξει αυτό που είναι η αφυπνισμένη του κατάσταση.

Θυμόμαστε ότι «είμαστε στην εστία στον Θεό, ονειρευόμενοι την εξορία, απόλυτα όμως ικανοί να ξυπνήσουμε στην πραγματικότητα» (Κ-10.I.2:1). Έτσι, δεν εγκαταλείψαμε ποτέ το Νου του Δημιουργού μας και παραμένουμε ξύπνιοι μέσα σ' Αυτόν, παρόλο που νομίζουμε ότι κοιμόμαστε και ονειρευόμαστε έναν εαυτό που είναι σε αντίθεση με τον Θεό:

Ας κοιτάξουμε από πιο κοντά την ψευδαίσθηση ότι αυτό που έφτιαξες έχει την δύναμη να σκλαβώνει τον κατασκευαστή του. Αυτή είναι η ίδια πίστη που προκάλεσε τον διαχωρισμό. Είναι η ίδια χωρίς νόημα ιδέα ότι οι σκέψεις μπορούν να αφήσουν το νου αυτού που τις σκέφτεται, να είναι διαφορετικές από αυτόν και σε αντίθεση μαζί του... Και εδώ βλέπουμε πάλι μια άλλη μορφή της βασικής ψευδαίσθησης που έχουμε δει πολλές φορές πριν. Μόνο αν ήταν δυνατόν ο Υιός του Θεού να μπορούσε να αφήσει το Νου του Πατέρα του, και να φτιάξει τον εαυτό του διαφορετικό και να αντιτεθεί στο Θέλημα Του, θα ήταν δυνατόν ο εαυτός που έφτιαξε αυτός, και όλα όσα έφτιαξε, να κυριαρχούν επάνω του. (Κ-22.II.9:1-3,5-6)

(6:3) Δεν μπορεί να φτιάξει ένα σώμα, ούτε να κατοικήσει μέσα σε ένα σώμα.

Μέσα στο όνειρο, ο νους φτιάχνει ένα σώμα και πείθει τον εαυτό του ότι το σώμα είναι πραγματικό, όπως πράγματι κάνουμε κάθε βράδυ όταν ονειρευόμαστε. Ωστόσο, τα όνειρα παραμένουν όνειρα, είτε το σώμα μας κοιμάται είτε είναι ξύπνιο, και το απατηλό τους περιεχόμενο δεν μπορεί να καθορίσει την πραγματικότητα. Επομένως ο νους δεν μπορεί να μένει μέσα σε ένα σώμα που δεν υπάρχει. Αν μη τι άλλο, είναι το σώμα που διαμένει μέσα στο νου διότι η σκέψη του διαχωρισμού δεν θα μπορούσε ποτέ να φύγει από τον εαυτό της. Το σώμα ενσαρκώνει αυτή τη σκέψη, που γίνεται πλέον αντιληπτή με τη μορφή, αλλά εφόσον οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, δεν μπορεί να υπάρχει σώμα έξω από το νου:

... Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, και τα αποτελέσματά τους μόνο φαινομενικά είναι χωριστά από αυτές. Οι ιδέες είναι από τον νου. Ότι προβάλλεται προς τα έξω, και φαίνεται να είναι εξωτερικό για το νου, δεν είναι καθόλου εξωτερικό, αλλά ένα αποτέλεσμα αυτού που είναι μέσα, και δεν έχει αφήσει την πηγή του. (Κ-26.VII.4:7-9)

(6:4) Ότι είναι ξένο προς το νου δεν υπάρχει, διότι δεν έχει πηγή.

Το σώμα έχει ως πηγή του το εγώ, αλλά αυτή δεν είναι πραγματική πηγή. Έτσι το σώμα, όπως και ο κόσμος και ο θάνατος, είναι ξένα προς το νου, που εδώ εξισώνεται με το πνεύμα.

(6:5) Διότι ο νους δημιουργεί όλα τα πράγματα που υπάρχουν, και δεν μπορεί να τους δώσει ιδιότητες που δεν έχει, ούτε ν' αλλάξει την δική του αιώνια, γεμάτη επίγνωση κατάσταση.

Ο Ιησούς μιλά και πάλι για το πνεύμα όταν λέει «νους», που αντανακλά το Λόγο του Αγίου Πνεύματος, την Επανόρθωση που Αυτό τη μοιράστηκε μαζί μας στην αρχή: «Μόνο νομίζεις ότι άφησες τον Θεό, αλλά τίποτα δεν έχει αλλάξει - “ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε”[Κ-26.V.5:4]». Θυμηθείτε την πρώτη πρόταση της παραγράφου 6: «Ο νους μπορεί να νομίζει ότι κοιμάται, αλλά αυτό είναι όλο» · και αυτές τις προτάσεις από το κείμενο:

... το να πιστεύεις ότι οι ιδέες μπορούν να αφήσουν την πηγή τους σημαίνει να προσκαλείς τις ψευδαισθήσεις να γίνουν αληθινές, χωρίς όμως επιτυχία. Γιατί ποτέ δεν μπορεί κανείς να επιτύχει στην προσπάθεια του να εξαπατήσει τον Υιό του Θεού. (Κ-26.VII.13:5-6)

(6:6) Δεν μπορεί να φτιάξει ό,τι είναι υλικό.

Ο νους ως πνεύμα δεν μπορεί να φτιάξει ό,τι είναι υλικό. Ο νους που κοιμάται μπορεί - μέσα στα όνειρα. Πράγματι, στα όνειρά του συνθέτει όλα τα είδη των φανταστικών μορφών μακροκοσμικά, το φυσικό σύμπαν · μικροκοσμικά, τις ατομικές μας ζωές. Το να μας λέει ο Ιησούς ότι ο νους/το πνεύμα δεν μπορεί να φτιάξει ό,τι είναι υλικό είναι ακόμα ένας τρόπος να μας υπενθυμίσει ότι ο Θεός δεν δημιούργησε αυτόν τον κόσμο, όπως κάνει εδώ:

Η Βίβλος λέγει, «Ο Λόγος (ή η σκέψη) έγινε σάρκα». Μιλώντας κυριολεκτικά αυτό είναι αδύνατον, εφόσον φαίνεται να εμπλέκει την μετάφραση ενός επιπέδου πραγματικότητας σε κάποια άλλη. Τα διαφορετικά επίπεδα πραγματικότητας υπάρχουν μόνο φαινομενικά, ακριβώς όπως και τα διαφορετικά επίπεδα των θαυμάτων. Η σκέψη δεν μπορεί να γίνει σάρκα παρά μόνο με την πίστη, εφόσον η σκέψη δεν είναι σωματική. (Κ-8.VII.7:1-4)

(6:7) Αυτό που φαίνεται πως πεθαίνει δεν είναι παρά σημάδι ενός νου που κοιμάται.

Το σώμα φαίνεται πως πεθαίνει, αλλά αυτό συμβολίζει το νου που κοιμάται, ο οποίος δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τον αληθινό νου ή το πνεύμα:

... Σε ό,τι έχεις δώσει «ζωή» δεν είναι ζωντανό, και συμβολίζει μόνο την επιθυμία σου να είσαι ζωντανός χωριστά από την ζωή, ζωντανός στο θάνατο, με τον θάνατο να γίνεται αντιληπτός σαν ζωή, και τη ζωή ως θάνατος. (Κ-29.II.6:2)

(7:1) Το αντίθετο της ζωής μπορεί να είναι μόνο μία άλλη μορφή ζωής.

Ο Ιησούς μιλάει για τον πραγματικό κόσμο. Αυτό που υπονοείται εδώ, αλλά εξηγείται αλλού, είναι ότι η συγχώρεση δεν είναι η αλήθεια αλλά μέρος της ψευδαίσθησης. Ωστόσο, σαν «ευχάριστο παραμύθι» (Δ-3.2:1) αντανακλά την αλήθεια και δεν αντιτίθεται σ' αυτήν. Πράγματι, τίποτα στον ορθό νου δεν είναι κυριολεκτικά αληθινό, γιατί παραμένει έξω από το Νου του Θεού. Ωστόσο, η συγχώρεση συμβολίζει την αλήθεια με μια μορφή που μπορούμε να δεχτούμε και να κατανοήσουμε, και επομένως δεν της αντιτίθεται. Θυμηθείτε το ακόλουθο απόσπασμα στο οποίο ο Ιησούς εξηγεί το πώς, μόλις αφαιρέσουμε την επένδυσή μας στο σύστημα σκέψης των ψευδαισθήσεων του εγώ, η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος - η αντανάκλαση της αλήθειας - επιτρέπεται να είναι το υποκατάστατό της, μέχρι να είμαστε σε θέση να αποδεχτούμε την πραγματικότητα που είναι πέρα από την αντανάκλαση:

Ένας κενός χώρος που δεν φαίνεται γεμάτος, ένα διάστημα του χρόνου που δεν χρησιμοποιείται, που δεν φαίνεται να είναι πλήρως κατειλημμένο και ξοδεμένο, γίνεται μια σιωπηλή πρόσκληση στην αλήθεια να εισέρθει, και να νιώσει ότι είναι σπίτι της... Γιατί αυτό που αφήνεις κενό ο Θεός θα το γεμίσει, και όπου είναι Αυτός εκεί πρέπει να κατοικεί και η αλήθεια... Γι' αυτό δεν υπάρχουν σύμβολα. Τίποτα δεν δείχνει πέρα από την αλήθεια, γιατί τί μπορεί να αντιπροσωπεύει κάτι περισσότερο από το αυτό που είναι τα πάντα; Ωστόσο η αληθινή κατάργηση πρέπει να είναι

ευγενική. Και έτσι η πρώτη αντικατάσταση της δικής σου εικόνας είναι με μια άλλη εικόνα διαφορετικού είδους.

Όπως το τίποτα δεν μπορεί να απεικονιστεί, έτσι δεν υπάρχει κανένα σύμβολο για την ολότητα. Η πραγματικότητα γίνεται τελικά γνωστή χωρίς μορφή, χωρίς εικόνα και αθέατη... Η συγχώρεση είναι το μέσον με το οποίο η αλήθεια αντιπροσωπεύεται προσωρινά. Αφήνει το Άγιο Πνεύμα να κάνει την ανταλλαγή των εικόνων δυνατή, μέχρι τον καιρό που τα βοηθήματα να είναι χωρίς νόημα και η μάθηση να έχει επιτευχθεί. (Κ-27.III.4:1,3,5-8· 5:1-2,5-6)

(7:2) Ως τέτοια, μπορεί να συμφιλιωθεί με αυτό που την δημιούργησε, διότι δεν είναι αντίθετο της αλήθειας.

Ο πραγματικός κόσμος, ή η συγχώρεση, δεν είναι το αντίθετο της αλήθειας, γιατί αντανάκλα την αλήθεια. Αργότερα, ο Ιησούς λέει ότι «η συγχώρεση είναι μια γήινη μορφή αγάπης» (Εργ.186.14:2). Δεν είναι αγάπη, αλλά την εκφράζει μέσα στο όνειρο γιατί προέρχεται από την παρουσία της αγάπης και επομένως μπορεί να συμφιλιωθεί μαζί της. Όταν ο Ιησούς εξετάζει τη σχέση που υπάρχει μεταξύ της αληθινής αντίληψης («της ορθής όρασης») και της γνώσης, μιλά το ίδιο θέμα:

Η ορθή όραση είναι η φυσική αντίληψη της πνευματικής όρασης, αλλά εξακολουθεί να είναι μια διόρθωση, παρά ένα γεγονός. Η πνευματική όραση είναι συμβολική, και επομένως δεν είναι εργαλείο για την γνώση. Είναι, όμως, ένα μέσο ορθής αντίληψης, το οποίο προκαλείται με το θαύμα. (Κ-3.III.4:1-3)

Η αληθινή αντίληψη δεν είναι γνώση, αλλά όντας μέρος της ψευδαίσθησης, διορθώνει τις ψευδείς αντιλήψεις του εγώ. Μόλις αναιρεθούν αυτές οι αντιλήψεις που διαχωρίζουν, η αληθινή αντίληψη των κοινών συμφερόντων γρήγορα αφομοιώνεται μέσα στη γνώση, όπου κι εξαφανίζεται. Θυμηθείτε αυτό το υπέροχο απόσπασμα:

Και τώρα η **γνώση** του Θεού, αναλλοίωτη, βέβαιη, αγνή και απόλυτα κατανοητή, εισέρχεται στο βασίλειο της. Φεύγει πια η αντίληψη, η ορθή και η λανθασμένη. Φεύγει και συγχώρεση, διότι έχει επιτελέσει το έργο της. Και φεύγουν και τα σώματα μέσα στο λαμπερό φως πάνω στην αγία τράπεζα του Υιού του Θεού. Ο Θεός γνωρίζει πως είναι δικιά Του, όπως και του Υιού Του. Και εδώ Αυτοί ενώνονται, γιατί εδώ το πρόσωπο του Χριστού απομακρύνει με την λάμψη του την τελική στιγμή του χρόνου, και τώρα λαμβάνει χώρα και η τελική αντίληψη του κόσμου που τον βλέπει πλέον χωρίς σκοπό και αιτία. (Δ-4.7:1-6)

(7:3) Η μορφή της μπορεί ν' αλλάξει · μπορεί να φαίνεται ότι είναι κάτι που δεν είναι.

Όταν βρίσκεστε στον πραγματικό κόσμο, μπορεί να φαίνεστε ότι είστε στο σώμα - η μορφή της ζωής μπορεί να αλλάξει - αλλά γνωρίζετε ότι δεν είστε εκεί. Η αγάπη έχει αντικατοπτριστεί σε αυτό που φαίνεται να είσαι εσύ στον κόσμο, το οποίο θυμίζει στους άλλους την αλήθεια που υπάρχει μέσα τους.

(7:4) Ωστόσο, ο νους είναι νους, αφυπνισμένος ή κοιμισμένος.

Μπορείτε να δείτε γιατί ο νους δεν μπορεί να γραφεί με κεφαλαία εδώ, γιατί ο όρος χρησιμοποιείται με δύο τρόπους - ως διχασμένος νους και πνεύμα/νους.

(7:5) Δεν είναι το αντίθετό του σε ό,τι είναι δημιουργημένο, ούτε σε ό,τι φαίνεται πως φτιάχνει όταν πιστεύει ότι κοιμάται.

Ο νους ως πνεύμα είναι ζωή και δημιουργεί τη ζωή - η αλήθεια δημιουργεί την αλήθεια. Δημιουργεί τον εαυτό της αφού οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους: αυτό που είναι ίδιο δεν

μπορεί να έχει αντίθετο. Ωστόσο, όταν ο νους κοιμάται φτιάχνει ψευδαισθήσεις - μια ψευδαίσθηση που φτιάχνει την ψευδαίσθηση ενός κόσμου. Αυτό, επίσης, δεν έχει αντίθετο - οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Ο απατηλός νους δεν φτιάχνει τη ζωή · η «ζωή» του δεν είναι παρά μια βάνουση παρωδία της ζωής που ο Θεός δημιούργησε ως Υιό Του. Εδώ βλέπουμε ξανά την μη δυϊστική προσέγγιση των Μαθημάτων ή το ένα ή το άλλο. Έχετε τη ζωή ή το θάνατο, την αλήθεια ή την ψευδαίσθηση, χωρίς να συναντιούνται μεταξύ τους. Η τέλεια ενιαιότητα δεν μπορεί να έχει αντίθετο.

(8:1-2) Ο Θεός δημιουργεί μόνο νου σε κατάσταση αφύπνισης. Εκείνος δεν κοιμάται, και οι δημιουργίες Του δεν μπορούν να μοιραστούν κάτι που Αυτός δεν δίνει, ούτε να φτιάξουν καταστάσεις τις οποίες δεν μοιράζεται κι Αυτός μαζί τους.

Αυτές οι καταστάσεις είναι ο διαχωρισμός, που εκφράζεται σε αυτό που ονομάζουμε υλική ζωή. Ο Θεός δεν κοιμάται, και αφού είμαστε μια ιδέα στο Νου Του, ούτε εμείς κοιμόμαστε. Μέσα στην ψευδαίσθηση είμαστε ελεύθεροι να πιστεύουμε ότι κοιμόμαστε, αλλά στην πραγματικότητα δεν έχουμε αφήσει ποτέ την Πηγή μας.

(8:3) Η σκέψη του θανάτου δεν είναι η αντίθετη με τις σκέψεις ζωής.

Αν ο θάνατος ήταν το αντίθετο της ζωής, θα ήταν πραγματικός. Και πάλι, τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν είναι ένα δυϊστικό σύστημα. Το αντίθετο της ζωής είναι η ζωή · το αντίθετο της αγάπης είναι η αγάπη. Αυτή είναι η βάση για να μάθουμε ότι τίποτα στο υλικό σύμπαν δεν είναι πραγματικό. Θυμόμαστε ξανά την Εισαγωγή, διαβάζουμε:

... Το αντίθετο της αγάπης είναι ο φόβος, αλλά αυτό που περιλαμβάνει τα πάντα δεν μπορεί να έχει αντίθετο.

Αυτή η σειρά μαθημάτων μπορεί να συνοψιστεί πολύ απλά με τον εξής τρόπο:

Τίποτα το αληθινό δεν μπορεί να απειληθεί.

Τίποτα μη πραγματικό δεν υπάρχει.

Εδώ βρίσκεται η γαλήνη του Θεού. (Κ-Εισ.1:8-2:4)

(8:4) Οι Σκέψεις του Θεού, παντοτινά χωρίς αντίθετα οιοδήποτε είδους, παραμένουν για πάντα αναλλοίωτες, με την δύναμη να επεκτείνονται χωρίς αλλαγές, αιώνια, ενώ παράλληλα παραμένουν και μέσα στον εαυτό τους, διότι βρίσκονται παντού.

Αυτή είναι μια ποιητική απόδοση της αρχής ότι η Θεότητα - ο Θεός και ο Χριστός (ή οι Σκέψεις του Θεού) - είναι Ένα. Επεκτείνεται για πάντα, αλλά όχι στο χρόνο και στο χώρο. Έτσι ο Πατέρας και ο Υιός δεν αφήνουν τον εαυτό τους - οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Από την υπέροχη ενότητα «Πέρα από Όλα τα Είδωλα» θα αναγνωρίσετε τους όμορφους παραλληλισμούς που υπάρχουν με το παραπάνω απόσπασμα:

Τίποτα που δεν το γνωρίζει ο Θεός δεν υπάρχει. Και αυτό που γνωρίζει υπάρχει για πάντα, αμετάβλητα. Γιατί οι σκέψεις διαρκούν όσο διαρκεί και ο νους που τις σκέφτηκε. Και στο Νου του Θεού δεν υπάρχει τέλος, ούτε χρόνος στον οποίο οι σκέψεις Του να απουσίαζαν ή να μπορούσαν να υποστούν αλλαγές. Οι σκέψεις δεν γεννιούνται και δεν μπορούν να πεθάνουν. Μοιράζονται τις ιδιότητες του δημιουργού τους, και δεν έχουν ξεχωριστή ζωή από την δική του. Οι σκέψεις που σκέφτεσαι είναι στο νου σου, όπως κι εσύ είσαι στο Νου που σε σκέφτηκε. Και έτσι δεν υπάρχουν χωριστά μέρη σε αυτό που υπάρχει μέσα στον Νου του Θεού. Είναι για πάντα Ένας, αιώνια ενωμένος και σε ειρήνη. (Κ-30.III.6)

Αυτός δεν έχει εγκαταλείψει τις Σκέψεις Του! Αλλά εσύ έχεις ξεχάσει την Παρουσία Του και δεν θυμάσαι την Αγάπη Του... Ωστόσο Αυτός δεν έχει αφήσει ποτέ να πεθάνουν οι Σκέψεις Του, χωρίς την Πηγή τους παντοτινά μέσα τους... Δεν θα μπορούσε να φύγει από αυτές περισσότερο από ότι αυτές θα μπορούσαν να Τον κρατήσουν απέξω. Διαμένουν σε ενότητα μαζί Του, και μέσα στην Ενιαιότητά τους και οι Δυο διατηρούνται ολοκληρωμένοι. (Κ-31.IV.9:1-2,6· 10:2-3)

(9:1) Αυτό που φαίνεται ότι είναι το αντίθετο της ζωής είναι απλά μια κατάσταση ύπνου.

Αυτό που φαίνεται να είναι το αντίθετο της ζωής είναι ο θάνατος. Θυμηθείτε ότι δεν είναι ο θάνατος του σώματος, αλλά μια σκέψη στο νου που κοιμάται, που ονειρεύεται την εξορία. Ωστόσο, όλο αυτό το διάστημα ο Θεός και ο Υιός Του παραμένουν ξύπνιοι, πέρα από όλα τα όνειρα του διαχωρισμού και του θανάτου.

(9:2) Όταν ο νους επιλέξει να είναι αυτό που δεν είναι, και να αναλάβει μία ξένη δύναμη την οποία δεν έχει, μία αλλογενή κατάσταση στην οποία δεν μπορεί να εισέλθει, ή μία ψευδή κατάσταση όχι μέσα στην Πηγή του, απλά φαίνεται σαν να έχει αποκοιμηθεί για λίγο.

Επιλέγοντας να είναι αυτό που δεν είναι, ο νους λέει: Δεν είμαι Υιός του Θεού, αλλά υιός του εγώ. Αντίθετα, μέσα στη μεγαλομανία του, το εγώ δεν έχει τη δύναμη να καταστρέψει τον Ουρανό και να φτιάξει τον δικό του κόσμο, στον οποίο εισέρχεται στην αλλογενή κατάσταση του σώματος. Όλο αυτό στηρίζεται στην ψευδή κατάσταση του διαχωρισμού, όχι στη δική μας Πηγή. Όμως το μόνο που συνέβη είναι ότι απλά αποκοιμηθήκαμε, και μπορείτε να δείτε το πόσο απέχει αυτή η μεταφυσική διδασκαλία από την προσωπική μας εμπειρία.

(9:3) Ονειρεύεται το χρόνο · ένα μεσοδιάστημα κατά την διάρκεια του οποίου αυτό που φαίνεται ότι συμβαίνει ποτέ δεν έχει γίνει, οι αλλαγές που έχουν επιτελεστεί είναι δίχως νόημα, και όλα τα γεγονότα δεν είναι πουθενά.

Αυτά λοιπόν, όσον αφορά αυτόν τον εντυπωσιακό κόσμο στον οποίο νομίζουμε ότι ζούμε · αυτό το υπέροχο σώμα που νομίζουμε ότι κατοικούμε · και τις σημαντικές σκέψεις και τα συναισθήματα που πιστεύουμε ότι σκεφτόμαστε και νιώθουμε, για να μην πούμε τα πράγματα που αγαπάμε. Όλα είναι τίποτα: «οι αλλαγές που έχουν επιτελεστεί» - η φαινομενική αλλαγή από την Ουράνια κατάστασή μας - δεν έχουν νόημα, «και όλα τα γεγονότα δεν είναι πουθενά». Μιλώντας για τον διαχωρισμό, ο Ιησούς λέει στο εγχειρίδιο για δασκάλους:

... Στο χρόνο, αυτό συνέβη πολύ παλιά. Στην πραγματικότητα αυτό ποτέ δεν συνέβη καθόλου. (Εγχ-2.2:7-8)

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι ανώφελο να ψάχνουμε να εξηγήσουμε το εγώ και τον κόσμο του, γιατί απλά προσπαθούμε να εξηγήσουμε αυτό που δεν υπάρχει. Δεδομένου ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ, ο νους που κοιμάται απλώς ονειρεύεται έναν κόσμο, αλλά δεν μπορεί να τον κάνει πραγματικό.

Είναι χρήσιμο να θυμάστε αποσπάσματα όπως αυτό όταν εγκλωβίζεστε στην αλαζονεία της ιδιαιτερότητας ή στο μέγεθος που έχουν τα προβλήματα, οι ανησυχίες και η αναστάτωση, όπου μπαίνετε στον πειρασμό να σκεφτείτε ότι θα συμβεί κάτι τρομερό αν δεν προκύψει ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Όταν είστε τόσο σίγουροι ότι έχετε δίκιο και ξέρετε τι είναι καλύτερο για εσάς ή για οποιονδήποτε άλλον, διαβάστε ξανά αυτό το απόσπασμα και θα βάλει ξανά τη ζωή σας στη σωστή προοπτική.

(9:4) Όταν ο νους ξυπνήσει, συνεχίζει έτσι όπως ήταν πάντα.

Και πάλι, «ούτε μια νότα στο τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε» (Κ-26.V.5:4). Δεν συνέβη τίποτα.

(10:1) Σήμερα ας είμαστε τα παιδιά της αλήθειας, και ας μην αρνούμαστε την ιερή μας κληρονομιά.

Ο Ιησούς κάνει έκκληση στον λήπτη των αποφάσεων του νου να επιλέξει την αλήθεια αντί για την ψευδαίσθηση, την κληρονομιά μας ως Υιός του Θεού και όχι τα απατηλά δώρα της ιδιαιτερότητας του εγώ.

(10:2-3) Η ζωή μας δεν είναι όπως την φανταζόμαστε. Ποιος αλλάζει ζωή απλά επειδή κλείνει τα μάτια του, ή ποιος κάνει τον εαυτό του κάτι που δεν είναι επειδή κοιμάται, και ονειρεύεται κάτι το αντίθετο από αυτό που είναι;

Είναι μια άμεση αναφορά στα όνειρα του ύπνου μας. Τη νύχτα κοιμόμαστε ταυτιζόμενοι με τα σώματά μας και τους νόμους τους, και όμως ονειρευόμαστε ότι τους συμβαίνουν απίστευτα πράγματα. Με το ξύπνημα ωστόσο, η ταυτότητα που είχαμε πριν τον ύπνο δεν έχει αλλάξει, και αυτό είναι το θέμα που θίγει ο Ιησούς. Ότι συμβαίνει στον κόσμο των σωμάτων - όσο σημαντικό κι αν φαίνεται - δεν έχει καμία επίδραση στην πραγματικότητα. Όταν τα μάτια μας επιτέλους ανοίγουν - που είναι ο απώτερος σκοπός της συγχώρεσης - το όνειρο εξαφανίζεται. Αυτό το δηκτικό απόσπασμα από το κείμενο υπογραμμίζει την εγγενή ομοιότητα των ονείρων ύπνου και των ονείρων της αφύπνισης:

Τα όνειρα... Είναι το καλύτερο παράδειγμα που θα μπορούσες να έχεις για το πώς θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί η αντίληψη για να υποκαταστήσει την αλήθεια με ψευδαισθήσεις. Δεν τις παίρνεις σοβαρά όταν ξυπνάς διότι το γεγονός ότι η πραγματικότητα παραβιάζεται κατάφορα σε αυτές γίνεται προφανές... Τα όνειρα σου δείχνουν ότι έχεις τη δύναμη να φτιάξεις έναν κόσμο έτσι όπως θα τον ήθελες να είναι, και ότι επειδή τον θέλεις τον βλέπεις. Και όσο τον βλέπεις δεν αμφιβάλλεις ότι είναι πραγματικός... Σου φαίνεται πως ξυπνάς, και το όνειρο έχει φύγει... Και αυτό στο οποίο φαίνεται πως ξυπνάς δεν είναι παρά μια άλλη μορφή του ίδιου κόσμου που έβλεπες στο όνειρό σου. Όλο σου τον χρόνο τον περνάς βλέποντας όνειρα. Τα όνειρα που βλέπεις όταν κοιμάσαι και όταν ξυπνάς έχουν διαφορετικές μορφές, και αυτό είναι όλο. Το περιεχόμενό τους είναι το ίδιο. (Κ-18.11.2:1-3· 5:1-2,8,11-14)

(10:4) Δεν θα ζητήσουμε τον θάνατο σε καμιά του μορφή σήμερα.

Ο Ιησούς μας έχει πει ήδη για τις διάφορες μορφές που έχει: κάποιο παράπονο, το να είσαι ταραγμένος, ένας μικρός αναστεναγμός κούρασης, το άγχος, η κρίση, ο θυμός, η ασθένεια. Όπως πάντα, σε αυτά τα μαθήματα μας ζητά να κάνουμε μια άλλη επιλογή: τη συγχώρεση αντί για την επίθεση, την αλήθεια αντί την ψευδαίσθηση, τη ζωή αντί για τον θάνατο.

(10:5) Ούτε θ' αφήσουμε φαντασίες αντίθετες της ζωής να κατοικήσουν για μια στιγμή εκεί όπου η Σκέψη της αιώνιας ζωής τοποθετήθηκε από τον Θεό τον ίδιο.

Αυτή η Σκέψη βρίσκεται στον ορθό μας νου, που κρατήθηκε για μας από το Άγιο Πνεύμα να την επιλέξουμε αντί για τη σκέψη του εγώ, τον θάνατο. Ο Ιησούς μας παροτρύνει, όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να κάνουμε πραγματικότητα τη σκέψη του διαχωρισμού, να θυμόμαστε ότι αυτό απλά είναι η προσπάθεια του εγώ να αλλάξει την αιώνια αλήθεια για τον εαυτό μας - κάνοντας το σώμα και τις ιδιαίτερες ανάγκες μας τόσο σημαντικές ώστε να ξεχάσουμε για άλλη μια φορά ποιοι είμαστε ως δημιουργία του Θεού: η Σκέψη της αιώνιας ζωής.

(11) Τον άγιο Του οίκο προσπαθούμε να κρατήσουμε σήμερα έτσι όπως Αυτός τον εδραίωσε, και θέλει να είναι εις τους αιώνες των αιώνων. Αυτός είναι ο Κύριος όλων όσων σκεφτόμαστε σήμερα. Και με τις Σκέψεις Του, οι οποίες δεν γίνεται να έχουν αντίθετο, καταλαβαίνουμε ότι υπάρχει μια ζωή, και αυτή την μοιραζόμαστε με Αυτόν, με όλη την δημιουργία, και με τις σκέψεις

εκείνων τους οποίους δημιούργησε σε μια ενότητα ζωής που δεν μπορεί να χωριστεί με τον θάνατο και ν' αφήσει την Πηγή της ζωής από την οποία προήλθε.

Ο άγιος οίκος είναι η ενότητα της ζωής, την οποία μοιραζόμαστε με τον Κύριο της Ζωής. Αυτή η παράγραφος είναι άλλη μια υπέροχη έκφραση για την Ενιαιότητα της Δημιουργίας του Θεού.

(12:1) Μοιραζόμαστε μια ζωή διότι έχουμε μια Πηγή, μια Πηγή από την οποία έρχεται σε μας η τελειότητα, και παραμένει πάντα μέσα στον άγιο νου που Αυτός δημιούργησε τέλειο.

Η τελειότητα δεν βρίσκεται στον κόσμο, αλλά αντανakλάται στον ορθό μας νου. Έτσι μας ζητείται να αναπτύξουμε μια σχέση με το Άγιο Πνεύμα ή με τον Ιησού, γιατί είναι οι υπενθυμίσεις μας, τα μέσα με τα οποία θυμόμαστε - μέσω της συγχώρεσης - την τελειότητα του νου ως πνεύμα. Ο στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν είναι να κάνουν τον κόσμο τέλειο, αλλά να επαναφέρουν αυτή την τελειότητα στην επίγνωσή μας.

(12:2) Έτσι όπως ήμασταν, έτσι είμαστε και τώρα και θα είμαστε για πάντα.

Εάν ανατραφήκατε ως Καθολικοί, μπορεί να θυμάστε αυτό το εδάφιο που αντανakλάται στη λειτουργία. Είναι από την Επιστολή προς Εβραίους που είναι ανώνυμη, η οποία παλαιότερα αποδιδόταν στον Απόστολο Παύλο: «Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χθες και σήμερα και πάντα» (13:8). Αυτή η γνωστή πρόταση μας υπενθυμίζει ότι η Ταυτότητά μας ως Χριστός παραμένει όπως ήταν πάντα.

(12:3) Ένας νους που κοιμάται πρέπει να ξυπνήσει, καθώς βλέπει την δική του τελειότητα να καθρεπτίζει τον Κύριο της ζωής τόσο τέλεια που χάνεται μέσα σε αυτό που καθρεφτίζεται εκεί.

Στην ενότητα «Οι Δύο Εικόνες», ο Ιησούς μιλά για την εικόνα του Αγίου Πνεύματος (την άγια στιγμή) ως εικόνα φωτός, που είναι τοποθετημένη σε μια προσωρινή, απαλά ξεθωριασμένη κορνίζα που δεν αντιτίθεται στη ζωή, γιατί είναι η έκφρασή της μέσα στο όνειρο. Μας επιτρέπει, όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα ως μοναδικό μας Δάσκαλο, να οδηγηθούμε στον πραγματικό κόσμο. Μένουμε εκεί μόνο μια στιγμή, καθώς ο Θεός κάνει το τελευταίο βήμα, αποκαθιστώντας μας στην ενιαιότητα της δημιουργίας που δεν αφήσαμε ποτέ:

Η εικόνα του φωτός, σε ξεκάθαρη και αλάνθαστη αντίθεση, μεταμορφώνεται σε αυτό που βρίσκεται πέρα από την εικόνα. Καθώς το κοιτάζεις, συνειδητοποιείς ότι δεν είναι εικόνα, αλλά η πραγματικότητα. Αυτή δεν είναι μια ζωγραφισμένη αναπαράσταση ενός συστήματος σκέψης, αλλά η ίδια η Σκέψη. Αυτό που αναπαριστά βρίσκεται εκεί. Η κορνίζα της ξεθωριάζει απαλά και ο Θεός αναδύεται στην θύμησή σου, προσφέροντάς σου ολόκληρη την δημιουργία σε αντάλλαγμα για τη δική σου μικρή εικόνα, την εντελώς δίχως αξία και χωρίς απολύτως κανένα νόημα. (Κ-17.ΙV.15)

(12:4-5) Και τώρα πια δεν είναι μια απλή αντανάκλαση. Γίνεται αυτό που αντανakλά, και το φως που κάνει δυνατή την αντανάκλαση.

Στον πραγματικό κόσμο αντικατοπτρίζουμε την αγιότητα του Υιού. Όταν ο Θεός κάνει το τελευταίο βήμα και εξαφανιζόμαστε στην Καρδιά Του, θυμόμαστε τον Υιό Του όπως είναι πραγματικά και γινόμαστε ένα με το φως Του. Μπορείτε να θυμηθείτε την ενότητα «Η Αντανάκλαση της Αγιότητας» από το κείμενο, όπου ο Ιησούς εκφράζει την ίδια σκέψη στο πλαίσιο του να βλέπουμε όλες τις θεραπείες ως ίδιες, γιατί όλα τα προβλήματα είναι ίδια:

... Εκείνοι που έχουν μάθει να προσφέρουν μόνο θεραπεία, χάρη στην αντανάκλαση της αγιότητας μέσα τους, είναι έτοιμοι επιτέλους για τον Ουρανό. Εκεί, η αγιότητα δεν είναι αντανάκλαση, αλλά μια πραγματική κατάσταση αυτού που μόνο την αντανάκλασή του είχαν εδώ. Ο Θεός δεν είναι

εικόνα, και τα δημιουργήματά Του, ως μέρος δικό Του, τον φέρουν μέσα τους αληθινά. Δεν αντανakλούν απλά την αλήθεια, επειδή είναι η αλήθεια. (Κ-14.ΙΧ.8:4-7)

(12:6-7) Τώρα δεν χρειάζεται καμιά όραση. Διότι ο αφυπνισμένος νους είναι ένας που γνωρίζει την Πηγή του, τον Εαυτό Του, την Αγιότητά του.

Αν η πραγματικότητα του Υιού του Θεού είναι Μία, η αληθινή μας φύση, όταν μπαίνετε στον πειρασμό κατά τη διάρκεια της ημέρας να δείτε κάποιον διαχωρισμένο, κάνετε αυτά που ζητά από εσάς ο Ιησούς να μην κάνετε σε αυτό το μάθημα. Έχετε κάνει τον θάνατο και το σύστημα σκέψης του εγώ πραγματικό, λέγοντας ότι οι ιδέες μπορούν να αφήσουν την πηγή τους. Ωστόσο, η αλήθεια παραμένει: Είμαστε ένας Υιός, μία ιδέα στο Νου του ενός Θεού, της μίας Πηγής μας. Έτσι, όταν βλέπετε κάποιον διαφορετικό από εσάς - τις εκφράσεις ιδιαίτερου μίσους ή ιδιαίτερης αγάπης - βλέπετε τον Υιό του Θεού κατακερματισμένο: οι ιδέες έχουν αφήσει την πηγή τους. Επομένως, για να εφαρμόσετε αυτό το μάθημα όλη την ημέρα, πρέπει να προσδιορίσετε τους ανεπαίσθητους τρόπους με τους οποίους προσπαθείτε να αρνηθείτε την αλήθεια του, κάνοντας το σύστημα σκέψης του θανάτου πραγματικό. Το να ζητήσετε τη βοήθεια του Ιησού διασφαλίζει ότι η μνήμη αυτής της αλήθειας κάποια μέρα θα αποκατασταθεί σε εσάς, καθώς στο τέλος ξυπνάτε στο «νου... που γνωρίζει την Πηγή του, τον Εαυτό του, την Αγιότητά του».

ΜΑΘΗΜΑ 168

Η χάρη Σου μου δίδεται. Την διεκδικώ τώρα

Το μάθημα αυτό και το επόμενο εξετάζουν τη χάρη με διαφορετικό τρόπο από άλλες συζητήσεις στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Στο πρώτο κεφάλαιο του κειμένου, για παράδειγμα, ο Ιησούς μιλάει για το πνεύμα που βρίσκεται σε κατάσταση χάριτος (Κ-1.ΙΙΙ.5:4), το ισοδύναμο της Αγάπης του Θεού. Εδώ, και στο επόμενο μάθημα περισσότερο, μιλάει για τη χάρη σαν μια πτυχή αυτής της Αγάπης μέσα στην ψευδαίσθηση. Αυτή δεν είναι ο Ουρανός, αλλά το πόσο πιο κοντά μπορούμε να φτάσουμε σε αυτόν στη γη. Έτσι, βλέπουμε ακόμα ένα παράδειγμα της αντιφατικής χρήσης των λέξεων των Μαθημάτων - τη *μορφή* - αν και η διδασκαλία - το *περιεχόμενο* - παραμένει η ίδια.

(1:1-2) Ο Θεός μας μιλάει. Εμείς δεν θα Του μιλήσουμε;

Η λέξη *μιλάει* δεν εννοείται κυριολεκτικά. Ο Θεός δεν έχει στόμα με το οποίο να μιλάει, ούτε αυτιά για να ακούσει τα λόγια μας. Ο Ιησούς μας λέει ότι ο Θεός είναι πάντα μέσα μας. Μπορεί να πιστεύουμε ότι Τον αφήσαμε, αλλά Αυτός δεν έχει φύγει. Η Αγάπη Του μέσω του Αγίου Πνεύματος - η Φωνή Του μέσα στο όνειρο - μας μιλάει με την Παρουσία Του στο νου μας, παρόλο που έχουμε απομακρυνθεί. Επομένως, λέγοντας «Εμείς δεν θα Του μιλήσουμε;» ο Ιησούς μας παροτρύνει να επιστρέψουμε στο μέρος του νου όπου επιλέξαμε να περιπλανηθούμε για να επιλέξουμε πάλι, και έτσι θέτουμε τους εαυτούς μας στην Παρουσία του Θεού, όπως εξηγεί στο κείμενο:

... Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να επιστρέψεις την σκέψη σου στο σημείο που έγινε το σφάλμα, και να το παραδώσεις ειρηνικά στην Επανόρθωση. (Κ-5.VII.6:5)

(1:3-5) Δεν είναι απόμακρος. Αυτός δεν κάνει καμιά προσπάθεια να κρυφτεί από εμάς. Εμείς προσπαθούμε να κρυφτούμε από Αυτόν, και υποφέρουμε από αυταπάτες.

Η αυταπάτη δεν είναι μόνο ότι μπορούμε να κρυφτούμε από Αυτόν, αλλά ότι πραγματικά το κάνουμε. Ο κόσμος και το σώμα στη συνέχεια, γίνονται τα μέσα αυτής της απατηλής σκέψης, ότι εμείς μπορούμε να απομακρυνθούμε από τον Θεό. Όμως αν οι ιδέες δεν αφήσουν την πηγή τους, παρόλο που βιώνουμε τους εαυτούς μας ως σώματα, ποτέ δεν έχουμε εγκαταλείψει τη θέση μας στο Νου του Θεού. Η αρχή της Επανόρθωσης είναι επομένως η απάντηση σε αυτές τις ψευδαισθησιακές και απατηλές σκέψεις.

(1:6) Αυτός παραμένει απόλυτα προσιτός.

Ο στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι η Αγάπη του Θεού είναι «απόλυτα προσιτή» για εμάς, γιατί είναι μέσα μας και περιμένει με υπομονή να την επιλέξουμε.

(1:7-8) Αγαπά τον Υιό Του. Τίποτα άλλο εκτός από αυτό δεν είναι βέβαιο, αλλά αυτή η βεβαιότητα είναι επαρκής.

Χρειάζεται μόνο να θυμόμαστε ότι ο Θεός μας αγαπά, πράγμα που σημαίνει ότι καταργούμε το εγωικό σύστημα της σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου - το θεμέλιο του κόσμου του - το τελικό προϊόν του οποίου είναι η πίστη ότι ο Θεός είναι θυμωμένος και ότι πλέον δεν μας αγαπά. Η αλήθεια της Επανόρθωσης ωστόσο, είναι ότι η Αγάπη Του δεν έχει αλλάξει ποτέ, και έτσι όλα όσα έχει διδάξει το εγώ είναι ψεύτικα. Επομένως, δεν πρέπει να καταπολεμηθεί το σύστημα σκέψης του · απλά να εξεταστεί με ένα γλυκό χαμόγελο. Με την βεβαιότητα της χαρούμενης αλήθειας του Αγίου Πνεύματος, το μίσος του εγώ διαλύεται στο δικό του τίποτα.

(1:9-11) Αυτός θ' αγαπά τον Υιό Του για πάντα. Και όταν ο νους του παραμένει κοιμισμένος, Αυτός ακόμα τον αγαπά. Και όταν ο νους του αφυπνιστεί, τον αγαπά με την αιώνια αναλλοίωτη Αγάπη Του.

Ακόμα και στον ύπνο μας που συνοδεύεται από σκοτεινά όνειρα αμαρτίας, φόβου και μίσους, το φως δεν άλλαξε καθόλου, όπως ο Ιησούς μας λέει καθησυχαστικά στη συζήτηση για την αδυναμία του αντί-Χριστού εγώ:

... Όλες οι μορφές του αντί-Χριστού αντιτίθενται στον Χριστό. Και πέφτουν μπροστά στο πρόσωπό Του σαν ένα σκοτεινό πέπλο που φαίνεται ότι σε αποκόβει από Αυτόν, και σε αφήνει μόνον μέσα στο σκοτάδι. Ωστόσο το φως είναι εκεί. Ένα σύννεφο δεν σβήνει τον ήλιο. Ούτε κι ένα πέπλο μπορεί να εκδιώξει αυτό που φαίνεται να διαχωρίζει, ούτε να σκοτίσει στο ελάχιστο το φως το ίδιο. (Κ-29.VIII.3:5-9)

(2:1-2) Αν μόνο ήξερες την σημασία της Αγάπης Του, η ελπίδα και η απελπισία θα ήταν αδύνατον να σε αγγίζουν. Γιατί κάθε ελπίδα θα εκπληρωνόταν μια για πάντα, και η απελπισία κάθε μορφής θα ήταν αδιανόητη.

Σ' αυτόν τον κόσμο είναι αδύνατο να γνωρίσουμε το νόημα της Αγάπης του Θεού. Ωστόσο, όπως θα δούμε σύντομα, μπορούμε να μάθουμε τα μέσα με τα οποία θα θυμόμαστε αυτή την Αγάπη, αναγνωρίζοντας ότι στην Παρουσία Της η απελπισία είναι αδιανόητη. Έτσι, όταν είμαστε απελπισμένοι, μόνοι, λυπημένοι ή απαρνηγόρητοι, δεν είναι αποτέλεσμα του εξωτερικού κόσμου, αλλά της πίστης ότι διαχωριστήκαμε από την Αγάπη του Θεού. Θυμόμαστε αυτά τα εμπνευσμένα λόγια από τον Επίλογο στην διευκρίνιση των όρων:

... Κανένας δεν είναι δυνατόν να αποτύχει στην αποστολή που του ανέθεσε ο Θεός. Όταν το ξεχνάς, να θυμάσαι ότι βαδίζεις με Αυτόν και τον Λόγο Του επί της καρδιάς σου. Ποιος είναι δυνατόν να απελπιστεί όταν τέτοια ελπίδα είναι δική του; Ψευδαισθήσεις και απελπισία μπορεί να φαίνεται ότι κάνουν την εμφάνισή τους, αλλά μάθε να μην απατάσαι από αυτές. Πίσω από κάθε μια υπάρχει η πραγματικότητα και εκεί βρίσκεται ο Θεός. Γιατί θα πρέπει να αφήσεις κάτι τέτοιο να περιμένει και να το ανταλλάσσεις με ψευδαισθήσεις, όταν η Αγάπη Εκείνου βρίσκεται μια στιγμή μονάχα μακριά σου στον δρόμο εκεί που τελειώνουν οι ψευδαισθήσεις; (Δ.επιλ.1:4-9)

(2:3-6) Η απάντησή Του σε κάθε απελπισία είναι η χάρη Του, γιατί μέσα σε αυτή βρίσκεται η ανάμνηση της Αγάπης Του. Δεν θα έδινε με χαρά το μέσο με το οποίο το Θέλημά Του αναγνωρίζεται; Η χάρη Του είναι δική σου από την στιγμή που θα την αναγνωρίσεις. Και η θύμηση Εκείνου αφυπνίζεται στο νου που ζητά από Αυτόν το μέσο με το οποίο τελιώνει ο ύπνος του.

Η παραδοσιακή αντίληψη που υπάρχει για τη χάρη είναι ότι ο Θεός την χορηγεί όταν και όπου επιλέγει. Έτσι δεν είναι συνεχής - το καλό λαμβάνει τη χάρη Του και το κακό όχι. Ο Ιησούς μας δίνει να καταλάβουμε ότι αντίθετα η χάρη του Θεού είναι πλήρως παρούσα σε όλους, όλη την ώρα. Καθώς επιλέξαμε εναντίον της, πρέπει να επιλέξουμε την άφθονη πληρότητά της, στη θέση της έλλειψης και της στέρησης του εγώ. Αναιρώντας μέσω της συγχώρεσης το πως αντιλαμβάνεται το εγώ το διαχωρισμό και την έλλειψη, επιτρέπουμε την θύμηση της εγγενούς ομοιότητας και της ενιαιότητάς μας στο νου μας. Πως να υπάρχει απόγνωση όταν η αλήθεια της αγάπης έχει επιστρέψει, και που είναι τα όνειρα του μίσους όταν θυμόμαστε την Αγάπη που πιστεύαμε ότι αφήσαμε, αλλά που δεν μας άφησε ποτέ;

(3:1-2) Σήμερα ζητούμε από τον Θεό το δώρο που με τόση προσοχή έχει διατηρήσει μέσα στην καρδιά μας, περιμένοντας ν' αναγνωριστεί. Αυτό είναι το δώρο με το οποίο ο Θεός σκύβει προς εμάς και μας σηκώνει, κάνοντας το τελικό βήμα της σωτηρίας ο ίδιος.

Σε ένα άλλο σημείο στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο Ιησούς αναφέρεται σε αυτό ως το «τελικό βήμα» του Θεού.

(3:3) Όλα τα άλλα βήματα εκτός από αυτό τα μαθαίνουμε με την καθοδήγηση της Φωνής Του.

Το Άγιο Πνεύμα, και συγκεκριμένα αυτή η διδασκαλία, μας βοηθούν να ανέβουμε την κλίμακα προς την εστία, βήμα προς βήμα, καθώς εμβαθύνουμε στην δική μας εμπειρία της συγχώρεσης. Αυτό μπορούμε να μάθουμε μέχρι να αναιρεθεί το εγώ. Σε εκείνο το σημείο η κλίμακα εξαφανίζεται και ο Θεός «σκύβει προς εμάς και μας σηκώνει». Περιττό να πούμε ότι η εικόνα της κλίμακας είναι η αλληγορική περιγραφή μιας διαδικασίας που είναι απατηλή, αφού ποτέ δεν αφήσαμε τον Ουρανό.

(3:4-6) Αλλά στο τέλος έρχεται ο ίδιος, και μας παίρνει στην αγκαλιά Του και καθαρίζει τους ιστούς μέσα στους οποίους κοιμόμαστε. Η χάρη Του είναι κάτι παραπάνω από μια απάντηση. Επανορθώνει όλες τις μνήμες που έχει λησμονήσει ο κοιμισμένος νους · όλη την βεβαιότητα της σημασίας της Αγάπης Του.

Ο Ιησούς δεν μιλάει για συγκεκριμένες μνήμες, αλλά για τη μνήμη του Ποιοι είμαστε ως Χριστός. Καθώς εκπληρώνουμε τον δικό μας σκοπό της συγχώρεσης, οι ιστοί της αράχνης του φόβου πέφτουν από τα μάτια μας και η όραση - η αντανάκλαση της χάριτος του Θεού - μας επιτρέπει να βλέπουμε μόνο την αγάπη ή εκκλήσεις για αγάπη. Καθώς ξυπνάμε, αυτή η αντανάκλαση εξαφανίζεται σε αυτό που αντανακλάται: τη βεβαιότητα της σημασίας της Αγάπης. Αλλά πρώτα χρειάζεται να συγχωρέσουμε:

Δεν έχεις θυμηθεί ακόμα απόλυτα τον Ουρανό, γιατί ο σκοπός της συγχώρεσης εξακολουθεί να παραμένει. Ωστόσο ο καθένας είναι βέβαιος ότι θα πάει πέρα από τη συγχώρεση, και παραμένει μόνο μέχρι αυτή να τελειοποιηθεί στον ίδιον... Και ο φόβος έχει καταργηθεί, επειδή είναι ενωμένος στον σκοπό του μαζί με τον εαυτό του... Γι' αυτό τον λόγο ετοιμάζεται για το βήμα με το οποίο όλη η συγχώρεση αφήνεται πίσω.

Το τελικό βήμα είναι του Θεού, επειδή μόνο ο Θεός θα μπορούσε να δημιουργήσει έναν τέλειο Υιό και να μοιραστεί την Πατρότητά Του μαζί του. (Κ-30. V.3:1-2, 4, 7· 4:1)

(4:1-2) Ο Θεός αγαπά τον Υιό Του. Ζήτησέ Του να σου δώσει το μέσο με το οποίο εξαφανίζεται αυτός ο κόσμος, και έρχεται στην αρχή η όραση, με την γνώση μία μόνο στιγμή αργότερα.

Ο κόσμος θα εξαφανιστεί σε αυτό το τελικό βήμα. Η δουλειά μας είναι να κάνουμε τα μικρά βήματα που μας ζητάει ο Θεός να κάνουμε μαζί Του (Εργ.193.13:7). Αυτά είναι οι καθημερινές ευκαιρίες της συγχώρεσης, στις οποίες έχουμε επίγνωση του πότε επιλέγουμε ενάντια στην αγάπη του Ιησού και υπέρ της ικανοποίησης της ιδιαιτερότητάς μας. Τα βήματά μας έχουν ληφθεί, ο Θεός ολοκληρώνει το ταξίδι που δεν έχει απόσταση καθώς ο κόσμος χάνεται. Επιστρέφουμε στο ποίημα της Helen, «Η Μορφή του Αστεριού», διαβάζουμε τον υπέροχο επίλογό του:

... Τότε έρχεται η ησυχία

Στην οποία δεν υπάρχει μορφή, ούτε ήχος, ούτε όνειρο.

Υπήρχε ένας σταυρός, αλλά εξαφανίστηκε.

Υπήρχε ένας κόσμος, αλλά υπάρχει μόνο ο Θεός.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 66-67)

(4:3-5) Γιατί με την χάρη Του βλέπεις ένα φως που καλύπτει όλο τον κόσμο με αγάπη, και παρακολουθείς τον φόβο να εξαφανίζεται από κάθε πρόσωπο καθώς οι καρδιές εξυψώνονται και διεκδικούν για δικό τους αυτό το φως. Τι άλλο μένει τώρα που να καθυστερεί τον Ουρανό έστω και για μια στιγμή; Τι άλλο μένει που δεν έχει γίνει όταν η συγχώρεσή σου αναπαύεται πάνω σε όλα τα πράγματα;

Όταν έχετε συγχωρέσει ολοκληρωτικά, ο κόσμος χάνεται επειδή υπήρχε μόνο μέσα στο νου που δεν συγχωρεί ο οποίος πίστευε στον διαχωρισμό. Όταν θεραπεύονται οι νόες μας, θεραπεύεται η Υιότητα, καθώς ο νους της είναι ένας. Έτσι ο κόσμος εξαφανίζεται. Μπορεί να μην εμφανίζεται με αυτόν τον τρόπο, γιατί μέσα στο όνειρο οι μορφές μπορούν ακόμα να επιλέξουν να εξακολουθούν να κοιμούνται. Όμως στον θεραπευμένο νου όλα χάνονται. Ο κόσμος, αρχικά μετασχηματίζεται στον πραγματικό κόσμο - «τον κόσμο με αγάπη» - που απαλά εξαφανίζεται «καθώς οι καρδιές εξυψώνονται και διεκδικούν για δικό τους αυτό το φως». Το όνειρο της σταύρωσης τελειώνει, ο σταυρός εξαφανίζεται, και η ανάσταση χαιρετίζει τον κόσμο με χαρά:

... Οι δάσκαλοι του Θεού έχουν τον στόχο να αφυπνίσουν το νου εκείνων που κοιμούνται, και να δουν εκεί το πρόσωπο του Χριστού να παίρνει την θέση του ονείρου που βλέπουν. Η σκέψη του φόνου αντικαθίσταται με ευλογία. Η κρίση παραμερίζεται, και δίδεται σε Αυτόν του Οποίου λειτουργία είναι η κρίση. Και με την τελική Του Κρίση επανορθώνεται η αλήθεια για τον άγιο Υιό του Θεού. Σώζεται, διότι έχει ακούσει τον Λόγο του Θεού και έχει καταλάβει την σημασία του. Είναι ελεύθερος διότι άφησε την Φωνή του Θεού να διακηρύξει την αλήθεια. Και όλα όσα επιζητούσε να

σταυρώνει ανασταίνονται μαζί του, στο πλευρό του, καθώς ετοιμάζεται να συναντήσει μαζί τους τον Θεό. (Εγχ.-28.6:3-9)

(5:1) Σήμερα είναι μια νέα άγια μέρα, διότι λαμβάνουμε αυτό που μας έχει δοθεί.

Ο Ιησούς υποθέτει ότι έχουμε κάνει τη σωστή επιλογή αξιώνοντας τη χάρη που μας έχει δοθεί ήδη μέσω του Αγίου Πνεύματος. Είχαμε επιλέξει εναντίον της, έχοντας το εγώ ως δάσκαλό μας, αλλά τώρα αλλάζουμε το νου μας. Αυτό το απόσπασμα από το ποίημα της Helen «Η Λαμπερή Στιγμή» εκφράζει τη νέα και άγια στιγμή από την οποία γεννιέται αυτή η ημέρα της συγχώρεσης, με αποκορύφωμα το τέλος του ονείρου του κόσμου:

Τίμησε αυτήν τη στιγμή. Όλος ο χρόνος έχει οριστεί

Μέσα στα όριά της

.....

Σε ανεμπόδιστο χώρο

Άνοιξε τα χέρια σου για να σταματήσεις όλες τις συγκρούσεις,

Και κάλεσε για να ησυχάσεις σε κάθε μέρος

Εκείνους τους οποίους περιμένουν την ελευθερία. Δεν θα προδώσεις

Την αγωνία και την υπομονή τους, όταν φωνάζουν

Χάνομαι στη σιωπή εδώ. Διότι ο Χριστός θα μείνει

Μέχρι να πεθάνει η αμυδρή και τελική ηχώ

Και η γαλήνη αξιώνει τον κόσμο. Και τότε Αυτός την παίρνει

Στο χέρι Του και περιμένει μια στιγμή ακόμη,

Και ο χρόνος τελειώνει. Ακόμα και τώρα Αυτός ορίζει

Το δρόμο σου που οδηγεί σ' Αυτόν. Αυτή η στιγμή είναι η πόρτα

Γι' αυτό, κατά την οποία ο κόσμος θα εξαφανιστεί

Σ' Αυτόν, καθώς Αυτός θα εξαφανιστεί σε Έναν

Οποίος θα παραμείνει για πάντα. Σε αυτή την καθαρή

Και τη λαμπερή στιγμή όλος ο χρόνος τελειώνει.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 74)

(5:2-3) Η πίστη μας βρίσκεται στον Χορηγό, και όχι στην δική μας αποδοχή. Αναγνωρίζουμε τα λάθη μας, αλλά Εκείνος στον Οποίο κάθε σφάλμα είναι άγνωστο είναι επίσης και Εκείνος ο Οποίος απαντά στα λάθη μας δίνοντάς μας το μέσον να τα παραδώσουμε, και να εξυψωθούμε προς Αυτόν με ευγνωμοσύνη και αγάπη.

Ο Θεός είναι Εκείνος εκ μέρους του Οποίου μιλάει ο Ιησούς, και μέσω του Αγίου Πνεύματος μας δίνει τη συγχώρεση, την αναίρεση του εγωικού ονείρου του θανάτου. Αυτό επιτυγχάνεται όταν λέμε με χαρά και ευγνωμοσύνη ότι κάναμε λάθος, και ότι μόνο ο Ιησούς είχε δίκιο.

(6:1) Και Αυτός κατεβαίνει για να μας συναντήσει, καθώς εμείς ερχόμαστε προς Αυτόν.

Και πάλι, ο Ιησούς χρησιμοποιεί αλληγορίες και σύμβολα. «Ερχόμαστε προς Αυτόν» μέσω της συγχώρεσης και καθώς πλησιάζουμε αρχίζουμε να βιώνουμε την Αγάπη του Θεού μέχρι που η προσωπική μας ταυτότητα ξεθωριάζει και εξαφανίζεται για πάντα στην Καρδιά Του. Στην πραγματικότητα, *εμείς* μόνο «ερχόμαστε», αφού *εμείς* μόνο είχαμε «φύγει». Ο Θεός απλά είναι, και δεν κάνει τίποτα.

(6:2-4) Διότι αυτό που έχει προετοιμάσει για μας, Εκείνος το δίνει και εμείς λαμβάνουμε. Αυτό είναι το Θέλημά Του, διότι αγαπά τον Υιό Του. Σε Εκείνον προσευχόμαστε σήμερα, επιστρέφοντας μόνο τον λόγο που μας έδωσε μέσω της δική Του Φωνής, του Λόγου Του, της Αγάπης Του:

Η «Δική του Φωνή» είναι το Άγιο Πνεύμα και ο «Λόγος Του» είναι η Επανόρθωση ή, συγκεκριμένα, τα λόγια αυτής της διδασκαλίας.

(6:5-9) *Η χάρη Σου μου δίδεται. Την διεκδικώ τώρα. Πατέρα, έρχομαι σε Σένα. Και Εσύ θα έρθεις σε μένα που το ζητώ. Είμαι ο Υιός που αγαπάς.*

Σε ότι αφορά αυτά τα σύμβολα, ο Θεός δεν «έρχεται σε μας» μέχρι να πάμε πρώτα σ' Αυτόν. Δεν είναι ότι Αυτός καθορίζει τις καταστάσεις ή απαιτεί, αλλά από τη στιγμή που φύγαμε, πρέπει να επιστρέψουμε. Έτσι ετοιμαζόμαστε να βιώσουμε την Αγάπη που μας περίμενε στοργικά.

ΜΑΘΗΜΑ 169

Με την χάρη ζω. Με την χάρη απελευθερώνομαι.

Συνεχίζοντας το θέμα του προηγούμενου μαθήματος, ο Ιησούς αρχίζει με τη χάρη:

(1:1) Η χάρη είναι μια πλευρά της Αγάπης του Θεού που μοιάζει πάρα πολύ με την κατάσταση που επικρατεί στην ενότητα της αλήθειας.

Η αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού, η χάρη είναι η δίκη της διάσταση μέσα στο όνειρο και, όπως η αδελφή της η συγχώρεση, δεν αντιτίθεται στην πηγή της. Με άλλα λόγια, η χάρη είναι η φυσική κατάσταση της αγάπης αμέσως μόλις φάνηκε να εμφανίζεται ο διαχωρισμός - η μνήμη του Υιού που του επιτρέπει να επιλέξει τον Πατέρα του αντί για το εγώ:

Η χάρις είναι η φυσική κατάσταση κάθε Υιού του Θεού. Όταν δεν βρίσκεται σε κατάσταση χάριτος, είναι έξω από το φυσικό του περιβάλλον και δεν λειτουργεί καλά. Όλα όσα κάνει γίνονται κοπιαστικά, διότι δεν δημιουργήθηκε για το περιβάλλον που κατασκεύασε. (Κ-7.ΧΙ.2:1-3)

(1:2) Είναι η πιο υψηλή επιδίωξη του κόσμου, διότι οδηγεί πέρα από αυτόν τον κόσμο ολοκληρωτικά.

Πρώτα βιώνουμε τη χάρη του Θεού και μετά εισερχόμαστε στον πραγματικό κόσμο. Σε εκείνο το σημείο ο Θεός φτάνει κάτω και μας ανυψώνει πίσω στον Εαυτό του, καθώς το όνειρο που ήταν ο κόσμος εξαφανίζεται.

(1:3) Είναι ο στόχος της μάθησης, ενώ βρίσκεται πέρα από αυτήν, γιατί η χάρη δεν μπορεί να έρθει μέχρι ο νους να προετοιμαστεί για αληθινή αποδοχή.

Δεν μπορούμε να βιώσουμε την Αγάπη του Θεού μέσα στο όνειρο μέχρι να προετοιμάσουμε τους εαυτούς μας γι' αυτή, το οποίο κάνουμε αναγνωρίζοντας - με χαρά και ευγνωμοσύνη - ότι κάναμε λάθος. Συνειδητοποιούμε ότι ο μοναδικός μας στόχος είναι η αναίρεση του ονείρου και όχι η ενίσχυση της εμπειρίας μας μέσα σε αυτό. Δεν θέλουμε πλέον να κάνουμε τις ζωές μας μέσα στο όνειρο πιο ευτυχισμένες ή πιο ήρεμες, αλλά να χρησιμοποιήσουμε τις εμπειρίες μας ως οχήματα για να ξυπνήσουμε από το όνειρο.

(1:4) Η χάρη γίνεται αναπόφευκτη αμέσως σε εκείνους που έχουν ετοιμάσει μια τράπεζα πάνω στην οποία μπορεί να τοποθετηθεί απαλά και να γίνει δεκτή με προθυμία · ένα βωμό καθαρό και καθαγιασμένο για το δώρο.

Η τράπεζα/ο βωμός είναι ο νους, τον οποίο έχουμε αμαυρώσει με τις ένοχες και μισητές σκέψεις του εγώ. Αμυνόμενοι ενάντια στο εγώ, φτιάχνουμε έναν κόσμο και το σώμα που οι σκέψεις του φαίνεται να ριζώνουν στην ύλη τόσο ώστε να μην μπορεί ποτέ να αναιρεθεί. Λέγοντας ότι πρέπει να καθαρίσουμε το βωμό και να ετοιμάσουμε μια τράπεζα, ο Ιησούς συνεπώς μας ενθαρρύνει να επιστρέψουμε στο μέρος του νου μας που λαμβάνει τις αποφάσεις και να ζητήσουμε τη βοήθειά του. Αυτή η βοήθεια έρχεται - η αγάπη του είναι δίπλα μας - για να δούμε αυτό που φτιάξαμε και ισχυριστήκαμε ότι είναι αληθινό, συνειδητοποιώντας με ένα απαλό χαμόγελο ότι κάναμε λάθος για τα πάντα, χωρίς καμία εξαίρεση. Υπό αυτήν την έννοια, αυτός που καθαρίζει τελικά τον βωμό είναι ο Ιησούς, αλλά δεν μπορεί να το κάνει μέχρι να ζητήσουμε τη βοήθειά του. Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο παίζει με τη λέξη *χάρις*, καθώς ο Ιησούς μας προσκαλεί στην τράπεζα της κοινωνίας του, που καθαρίστηκε από την άγια σχέση η οποία καλωσορίζει την παρουσία του, μαζί με τους αδελφούς μας:

Και η αγάπη θέλει να στήσει μια γιορτή μπροστά σου, πάνω σε μια τράπεζα καλυμμένη με ένα άσπιλο τραπεζομάντιλο, στρωμένο σε έναν ήσυχο κήπο όπου κανένας ήχος δεν ακούγεται ποτέ εκτός από τραγούδια και ένας απαλός ψίθυρος. Αυτή είναι μια γιορτή που τιμά την άγια σχέση σου, και στην οποία ο καθένας είναι καλοδεχούμενος σαν επίτιμος καλεσμένος. Και σε μια άγια στιγμή η χάρις λέγεται από όλους μαζί, καθώς ενώνονται με ευγένεια μπροστά στην τράπεζα της κοινωνίας. Κι εγώ θα ενωθώ μαζί σας εκεί, έτσι όπως σας το υποσχέθηκα πριν από καιρό και σας το υπόσχομαι ακόμα. Διότι στην νέα σας σχέση είμαι καλοδεχούμενος. Κι όπου είμαι καλοδεχούμενος, βρίσκομαι εκεί. (Κ-19.IV-A.16)

Το συγκινητικό ποίημα της Helen, «Αφιερωμένο στον ένα Βωμό», εκφράζει τη διαδικασία συγχώρεσης με τον ίδιο τρόπο, ενωνόμαστε με τον αδερφό μας που είναι επίσης εμείς.

Οι ναοί βρίσκονται όπου υπάρχουν οι ιεροί βωμοί του Θεού,

Και Αυτός έχει τοποθετήσει έναν βωμό σε κάθε Υιό

Τον Οποίο Αυτός δημιούργησε. Ας λατρέψουμε εδώ

Με ευγνωμοσύνη ό,τι δίνει Αυτός σε έναν

Που δίνει σε όλους, και που δεν παίρνει ποτέ.

Γιατί ό,τι θέλει Αυτός έχει γίνει για πάντα.

Οι ναοί υπάρχουν εκεί που ένας αδελφός έρχεται να προσευχηθεί

Και να ξεκουραστεί για λίγο. Όποιος κι αν είναι,

Φέρνει μαζί του ένα αναμμένο λυχνάρι για να δείξει

Ότι το πρόσωπο του Σωτήρα μου είναι εκεί για να το δω

Επάνω στο βωμό, και να θυμηθώ τον Θεό.

Αδελφέ μου, έλα να προσευχηθείς εδώ μαζί μου.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 93)

(2:1) Η χάρη είναι η αποδοχή της Αγάπης του Θεού μέσα σε έναν κόσμο φαινομενικού μίσους και φόβου.

Ο Ιησούς μας πληροφορεί ότι αυτός ο κόσμος είναι ένας κόσμος μίσους και φόβου, όχι χαράς και ειρήνης. Όμως είναι ένας «φαινομενικός» κόσμος επειδή δεν είναι πραγματικός. Ωστόσο, χρειάζεται να προσέχετε να μην παραλείψετε βήματα. Επειδή ο Ιησούς λέει ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση δεν σημαίνει πως δεν δίνετε προσοχή σε ό,τι συμβαίνει εδώ. Ο κόσμος είναι πράγματι μια ψευδαίσθηση, αλλά αν δεν πιστεύατε στην πραγματικότητά του δεν θα διαβάζατε αυτές τις λέξεις. Επομένως, μην αρνείστε τα συναισθήματά σας ή αυτά που βλέπουν τα μάτια σας, αλλά ζητήστε βοήθεια για να τα ερμηνεύσετε διαφορετικά. Μια τέτοιου είδους επανερμηνεία είναι η ουσία της συγχώρεσης, η οποία αφαιρεί την προβαλλόμενη ενοχή που γεννά το μίσος και το φόβο, που με τη σειρά τους διαψεύδουν την αγάπη μέσα στο νου μας. Το Άγιο Πνεύμα κρατά αυτήν την αγάπη - τη χάρη - μέχρι να είμαστε έτοιμοι να την επιλέξουμε, και όταν είμαστε πρόθυμοι να δούμε τους αδελφούς μας αναμάρτητους, είμαστε έτοιμοι να λάβουμε τη χάρη Του. Το ακόλουθο απόσπασμα αντηχεί το μήνυμα του ποιήματος της Helen που αναφέρθηκε προηγουμένως:

Η χάρις δεν δίδεται σε ένα σώμα, αλλά σε ένα νου. Και ο νους που την λαμβάνει κοιτάζει αμέσως πέρα από το σώμα, και βλέπει τον άγιο τόπο όπου θεραπεύτηκε. Εκεί είναι ο βωμός όπου δόθηκε η χάρις, μέσα στην οποία βρίσκεται. Πρόσφερε, λοιπόν, την χάρη και την ευλογία στον αδελφό σου, διότι στέκεσαι στον ίδιο βωμό όπου η χάρις τοποθετήθηκε και για τους δυο σας... Στην άγια στιγμή, εσύ και ο αδελφός σου στέκεστε ενώπιον του βωμού που ο Θεός έχει υψώσει για τον Εαυτό Του και για τους δυο σας. (Κ-19.Ι.13:1-4· 14:1)

(2:2) Με την χάρη και μόνο το μίσος και ο φόβος φεύγουν, διότι η χάρη παρουσιάζει μια κατάσταση τόσο αντίθετη με όλα όσα περιέχει ο κόσμος, ώστε εκείνοι των οποίων ο νους φωτίζεται από το δώρο της χάριτος δεν είναι δυνατόν να πιστεύουν ότι ο κόσμος του φόβου είναι αληθινός.

Και πάλι, δεν μπορείτε να διεκδικήσετε τη χάρη μέχρι να προετοιμαστείτε για αυτήν. Είναι η απάντηση στο εγώ, διότι στην κατάσταση της χάριτος ο κόσμος του μίσους και του φόβου εξαφανίζεται καθώς η Αγάπη του Θεού αντανakλάται στον πραγματικό κόσμο. Όμως δεν είναι η χάρη αυτή την οποία ζητάτε, αλλά την βοήθεια για να επιτύχετε την ιερή της κατάσταση με το να κοιτάζετε διαφορετικά τις σχέσεις σας και τον κόσμο, όπως διαβάζουμε τώρα:

(3:1-3) Η χάρη δεν μαθαίνεται. Το τελικό βήμα πρέπει να υπερβεί κάθε μάθηση. Η χάρη δεν είναι ο στόχος που αυτά τα μαθήματα φιλοδοξούν να πετύχουν.

Έχουμε διδαχθεί να συγχωρούμε, και η χάρις έρχεται μετά. Μαθαίνουμε λοιπόν να συγχωρούμε, να βιώνουμε τη χάρη - τον πραγματικό κόσμο - καθώς ο Θεός κάνει το τελευταίο βήμα. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί αυτές τις δύο δηλώσεις που αντικατοπτρίζουν τον στόχο των Μαθημάτων που είναι η ειρήνη, η οποία επιτυγχάνεται μέσω της συγχώρεσης:

Η γνώση δεν είναι το κίνητρο για να κάνεις αυτά τα μαθήματα. Το κίνητρο είναι η ειρήνη. Αυτή είναι η αναγκαία προϋπόθεση για γνώση μόνο και μόνο επειδή εκείνοι που βρίσκονται σε σύγκρουση δεν είναι γαλήνιοι, και η ειρήνη είναι η προϋπόθεση της γνώσης διότι είναι η κατάσταση της Βασιλείας. Η γνώση μπορεί να αποκατασταθεί μόνο όταν τηρείς τις προϋποθέσεις της. (Κ-8.Ι.1:1-4)

Μην ξεχνάς ότι το κίνητρο γι' αυτά τα μαθήματα είναι η επίτευξη και η διατήρηση της κατάστασης της ειρήνης. Όταν υπάρχει αυτή η κατάσταση ο νους ησυχάζει, και επιτυγχάνεται η προϋπόθεση μέσω της οποίας επανέρχεται η ενθύμηση του Θεού. (Κ-24.εισ.1:1-2)

(3:4-5) Ωστόσο, ετοιμαζόμαστε για την χάρη στο ότι ένας ανοιχτός νους μπορεί ν' ακούσει το Κάλεσμα για αφύπνιση. Δεν είναι ερμητικά κλειστός προς την Φωνή του Θεού.

Όταν αρχικά επιλέξαμε ενάντια στο Άγιο Πνεύμα, αποκλείσαμε την αλήθεια Του, απολύτως βέβαιοι ότι είχαμε δίκιο. Αυτό οδήγησε στη δική μας τρέχουσα βεβαιότητα που αφορά τα προβλήματά μας και όλα όσα πρέπει να κάνουμε για να αμυνθούμε εναντίον τους. Έτσι, ένας ανοιχτός νους ξεκινά λέγοντας: «Δεν καταλαβαίνω τίποτα, ούτε γνωρίζω ποιος είμαι. Αλλά δόξα τω Θεώ, υπάρχει Κάποιος μέσα μου που γνωρίζει, του Οποίου η Αγάπη θα με διδάξει να θυμηθώ την Ταυτότητά μου και να ξεχάσω την πικρή ψευδαίσθηση που έφτιαξα για τον εαυτό μου και τον κόσμο». Ποιος μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων* μπορεί να ξεχάσει αυτά τα συχνά αναφερόμενα λόγια;

... Δεν γνωρίζω το τι είμαι, και ως εκ τούτου δεν γνωρίζω τι κάνω, που βρίσκομαι, ή πώς να κοιτάζω τον κόσμο ή τον εαυτό μου.

Ωστόσο σ' αυτή τη μάθηση γεννιέται η σωτηρία. Και το Τι είσαι θα στο πει το ίδιο. (Κ-31.Υ.17:7-9)

Η ευρύτητα νου είναι το τελευταίο χαρακτηριστικό των προχωρημένων δασκάλων του Θεού και σχετίζεται με την έλλειψη κρίσης, η αρχική κρίση είναι ότι εμείς είχαμε δίκιο και η Φωνή του Θεού έκανε λάθος:

... Η ευρύτητα νου έρχεται με την απουσία κάθε κρίσης. Όπως η κρίση κλείνει το νου στον Δάσκαλο του Θεού, έτσι η ευρύτητα νου Τον προσκαλεί να εισέλθει. Όπως η κατάκριση κρίνει τον Υιό του Θεού ως κακό, έτσι η ευρύτητα νου του επιτρέπει να κριθεί από την Φωνή που μιλά για τον Θεό εκ μέρους Του. (Εγχ.-4.Χ.1:2-4)

(3:6) Γνωρίζει ότι υπάρχουν πράγματα που δεν ξέρει, άρα είναι έτοιμος να δεχτεί μια κατάσταση εντελώς διαφορετική από τις εμπειρίες με τις οποίες είναι εξοικειωμένος.

Αυτή η εμπειρία είναι η ιδιαιτερότητα, η σύγκρουση, η κρίση και η ασθένεια. Ωστόσο, χρειαζόμαστε μόνο τη μικρή προθυμία για να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν γνωρίζουμε τα πάντα, αυτό είναι το μόνο που απαιτεί ο Ιησούς για να «μπει» στο νου μας και να διορθώσει τις εσφαλμένες σκέψεις μας.

(4:1) Ίσως να φαίνεται πως γινόμαστε αντιφατικοί με την δήλωσή μας ότι η αποκάλυψη του Πατέρα και του Υιού ως Ένα έχει ήδη οριστεί.

Εδώ αναφέρεται στο Μάθημα 158, όπου ο Ιησούς μας λέει ότι έχει οριστεί η ώρα της αποκάλυψης και παρακάτω θα τονίσει ότι χρειάζεται να την επιλέξουμε. Όπως και σε άλλα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ο Ιησούς μας ενημερώνει ότι είναι πιθανό να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του με φαινομενικά αντιφατικούς τρόπους. Ωστόσο, τώρα εξηγεί ότι δεν είναι αντιφατικά όταν κατανοούμε τα διαφορετικά επίπεδα από τα οποία μιλάει:

(4:2) Αλλά έχουμε επίσης πει ότι ο νους καθορίζει το πότε θα είναι αυτή η ώρα, και το έχει αποφασίσει.

Υπάρχει ένα μέρος του νου μας που έχει ήδη αποδεχτεί την Επανόρθωση. Όταν επιλέγουμε να αποδεχτούμε ότι η αποδοχή είναι δική μας επιλογή. Το «σενάριο της Σωτηρίας» είναι γραμμένο, όπως θα δούμε τώρα, και γι' αυτό επιλέγουμε - έξω από το χρόνο και το χώρο - το πότε θα έχουμε ξανά την εμπειρία να επιλέξουμε αυτό που έχει ήδη γίνει. Μια γνωστή χριστιανική δήλωση περιέχει το ίδιο παράδοξο: η σωτηρία είναι εδώ, όμως δεν ήρθε ακόμα · η σωτηρία είναι εδώ επειδή ο Ιησούς είναι παρών ανάμεσά μας, όμως δεν ήρθε ακόμα επειδή δεν τον έχουμε επιλέξει ακόμα. Χρησιμοποιώντας το βίντεο ως παράδειγμα, μπορούμε να καταλάβουμε ότι υπάρχει ένα βίντεο όπου Πατέρας και Υιός βιώνονται ως ένας - η αποδοχή της Επανόρθωσης. Αυτό το βίντεο είναι στη βιβλιοθήκη του νου μας σαν μια ανάμνηση. Και πάλι, το πότε θα επιλέξουμε να το ξαναπαίξουμε εξαρτάται από εμάς. Επομένως ο Ιησούς δεν μιλάει με αντιφάσεις: Η Επανόρθωση είναι εδώ, όμως δεν ήρθε ακόμα.

(4:3) Ωστόσο, σε προτρέπουμε να γίνεις μάρτυρας του Λόγου του Θεού για να επιταχύνεις την εμπειρία της αλήθειας, και να επισπεύσεις την έλευσή της σε κάθε νου που αναγνωρίζει τα αποτελέσματα της αλήθειας επάνω σου.

Για άλλη μια φορά ο Ιησούς μας λέει: «Ο κόσμος έχει τελειώσει και στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ, όμως πιστεύεις ότι κοιμάσαι μέσα στο όνειρο. Γιατί να συνεχίζεις να καθυστερείς την ευτυχία της αφύπνισης · γιατί να περιμένεις για τον Ουρανό;» (Erg.188)

Η επόμενη παράγραφος είναι σημαντική τόσο σαν μια δήλωση της μη δυϊστικής Ενιαιότητας του Θεού, όσο και για τον Ιησού που μας λέει ότι δεν μπορούμε σε καμία περίπτωση να την καταλάβουμε:

(5:1-5) Η ενιαιότητα είναι απλά η ιδέα ότι Θεός είναι. Και μέσα στο Είναι Του, περιλαμβάνει όλα τα πράγματα. Δεν υπάρχει νους που να περιέχει κάτι άλλο εκτός από Αυτόν. Λέμε «Ο Θεός είναι,» και έπειτα σταματούμε να μιλάμε, γιατί με αυτή την γνώση οι λέξεις δεν έχουν πια κανένα νόημα. Δεν υπάρχουν χείλη που θα τις προφέρουν, και κανένα μέρος του νου δεν είναι τώρα αρκετά ξεχωριστό για να νιώσει ότι τώρα έχει στην επίγνωση κάτι άλλου εκτός από τον εαυτό του.

Δεν υπάρχει συνείδηση που να είναι διαχωρισμένη στον Ουρανό, τέτοια που ο Υιός να διαφέρει από τον Πατέρα, βιώνοντας τον εαυτό του να έχει σχέση με τον Θεό, λιγότερο απ' όσο ο Θεός, να διαφέρει από τον Υιό Του, βιώνοντας τον εαυτό Του να έχει σχέση με τη δημιουργία Του. Ο Θεός και ο Χριστός δεν είναι δύο ξεχωριστά όντα στον Ουρανό. Είναι Ένα. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί αυτές τις δυϊστικές λέξεις για να συμβολίσει τη μη-δυϊστική πραγματικότητα της Αγάπης του Θεού. Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα για την Τριάδα:

Αφού πιστεύεις ότι είσαι διαχωρισμένος, ο Ουρανός σου παρουσιάζεται κι αυτός σαν διαχωρισμένος. Όχι ότι αυτό συμβαίνει αληθινά, αλλά επειδή ο σύνδεσμος που σου είχε δοθεί για να ενωθείς με την αλήθεια μπορεί να φτάσει σε σένα μέσα από κάτι που καταλαβαίνεις. Ο Πατέρας και ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι Ένα, όπως όλοι οι αδελφοί σου ενώνονται σαν ένας στην

αλήθεια. Ο Χριστός και ο Πατέρας Του ποτέ δεν ήταν διαχωρισμένοι, και ο Χριστός βρίσκεται μέσα στην κατανόησή σου, σε αυτό το κομμάτι μέσα σου που μοιράζεται το Θέλημα του Πατέρα Του. Το Άγιο Πνεύμα συνδέει το άλλο κομμάτι - την ελάχιστη, τρελή επιθυμία να είσαι χωρισμένος, διαφορετικός και ιδιαίτερος - με τον Χριστό, για να κάνει την ενιαιότητα ξεκάθαρη σε αυτό που πράγματι είναι ένα. Σε αυτόν τον κόσμο αυτό δεν είναι κατανοητό, αλλά μπορεί να διδαχθεί. (Κ-25.Ι.5)

Δεν υπάρχει τρόπος να καταλάβουμε την «Ενιαιότητα με τα πάντα να είναι Ένα» (Κ-25.Ι.7:1), και έτσι ο Ιησούς μιλά για τη Θεότητα στην παραδοσιακή τριαδική γλώσσα. Ωστόσο, θέλει να καταλάβουμε ότι αυτό είναι απλά ένα σύνολο συμβόλων που «είναι απομακρυσμένα δύο φορές από την πραγματικότητα» (Εγχ-21.1:10), και επομένως δεν είναι η πραγματικότητα. Παρ' όλα αυτά, αυτά τα σύμβολα εξυπηρετούν τον χρήσιμο σκοπό να περάσουμε από την εμπειρία της δυαδικότητας - την ορθή σκέψη που διορθώνει την εσφαλμένη σκέψη - στη μη δυαδική αλήθεια της ζωντανής Ενιαιότητας του Ουρανού (και της δικής μας).

(5:6–6:1) Έχει ενωθεί με την Πηγή του. Και σαν την Πηγή του την ίδια, απλά είναι.

Δεν μπορούμε να μιλήσουμε ή να γράψουμε ούτε σκεφτούμε γι' αυτό καθόλου.

Ο Ιησούς μας λέει - και θα το ξαναπεί σε αυτό το μάθημα - ότι δεν θα μιλήσει αυτή την αλήθεια διότι δεν μπορούμε να την καταλάβουμε. Συνεπώς, μιλά για ό,τι μπορούμε να μάθουμε - το πώς να ξυπνήσουμε από το όνειρο της δυαδικότητας - και χρησιμοποιεί σύμβολα μιας πραγματικότητας που δεν είναι απαραίτητο να καταλάβουμε:

... Είσαι ακόμα πεπεισμένος ότι η κατανόησή σου είναι μια ισχυρή συνεισφορά προς την αλήθεια, και ότι αυτή την κάνει αυτό που είναι. Ωστόσο, έχουμε τονίσει ότι δεν χρειάζεται να καταλάβεις τίποτα. Η σωτηρία είναι εύκολη ακριβώς επειδή δεν ζητά τίποτα που να μην μπορείς να δώσεις αυτή την στιγμή. (Κ-18.ΙV.7:5-7)

Χρειάζεται μόνο να μάθουμε να συγχωρούμε, και η αγάπη που αντανakλά η συγχώρεση θα «εμφανιστεί» από μόνη της. Τότε θα μάθουμε.

(6:2) Έρχεται όταν σε κάθε νου έχει δοθεί ολοκληρωτικά και έχει γίνει πλήρως αποδεκτή η καθολική αναγνώριση ότι η θέλησή του είναι του Θεού.

Όταν συνειδητοποιήσουμε ότι το να δίνουμε και να το λαμβάνουμε είναι το ίδιο, και έχουμε αποδεχθεί όλα όσα έχει δώσει ο Θεός, βιώνουμε τη χάρη Του. Έτσι βρισκόμαστε στον πραγματικό κόσμο, μετά από τον οποίο, ο κόσμος εξαφανίζεται και επιστρέφουμε στην Ενιαιότητα που «έρχεται σε κάθε νου».

(6:3) Επαναφέρει το νου στο δίχως τέλος παρόν, εκεί όπου ο νους δεν μπορεί να διανοηθεί το παρελθόν και το μέλλον.

Δεν υπάρχει παρελθόν ή μέλλον, μόνο η αιώνια αγάπη του Θεού. Επιστρέφοντας στο ποίημα της Helen «Η Λαμπερή Στιγμή» διαβάζουμε για τη αιωνιότητα, «το δίχως τέλος παρόν»:

Τίμησε αυτή τη στιγμή. Όλος ο χρόνος έχει οριστεί

Μέσα στα όριά της. Το παρελθόν απλά οδήγησε

Σε αυτή την καθορισμένη ώρα. Το μέλλον ακόμα

Παραμένει αγέννητο, και σαν λέξη ανείπωτη

Είναι άηχο. Αναζήτησε αντ' αυτού τον δίχως τέλος τόπο

Της αιωνιότητας.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 74)

(6:4-7) Βρίσκεται πέρα από την σωτηρία · πέρα από όλες τις σκέψεις χρόνου, συγχώρεσης και του άγιου προσώπου του Χριστού. Ο Υιός του Θεού έχει απλά εξαφανιστεί μέσα στον Πατέρα του, όπως ο Πατέρας έχει εξαφανιστεί μέσα σε αυτόν. Ο κόσμος ποτέ δεν υπήρξε καθόλου. Η αιωνιότητα παραμένει μια συνεχής κατάσταση.

Πριν ολοκληρώσουμε τα δικά μας μαθήματα της συγχώρεσης και θυμηθούμε την τέλεια Ενιαιότητα, μαθαίνουμε να βιώνουμε την αντανάκλασή της χωρίς να βλέπουμε τους άλλους να έχουν ξεχωριστά συμφέροντα από τα δικά μας. Όταν αυτή η απλή αρχή της σωτηρίας γίνει κατανοητή και την γενικεύσουμε σε όλες τις σχέσεις, ο κόσμος του διαχωρισμού εξαφανίζεται, ο Θεός κάνει το τελευταίο βήμα και εμείς εξαφανιζόμαστε μέσα Του, καθώς Αυτός εξαφανίζεται μέσα μας - ένας Υιός, ένας Πατέρας, ένας Εαυτός. Στο κείμενο, ο Ιησούς μας προτρέπει να μοιραστούμε το όραμά του για την ενότητα της Υιότητας:

... Ας ενωθούμε για να φέρουμε ευλογία στον κόσμο της αμαρτίας και του θανάτου. Γιατί αυτό που μπορεί να σώσει τον καθέναν από εμάς μπορεί να μας σώσει όλους. Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στους Υιούς του Θεού.

...

Το αρχαίο Όνομά σου ανήκει σε όλους, όπως το δικό τους σε σένα. Επικαλέσου το όνομα του αδελφού σου και ο Θεός θα απαντήσει, γιατί Αυτόν επικαλέστηκες... Ένα θαύμα δεν μπορεί να φέρει καμία απολύτως αλλαγή. Αλλά μπορεί να κάνει αυτό που πάντα ήταν αληθινό να αναγνωριστεί από αυτούς που δεν το γνωρίζουν · και αν επιτραπεί σε αυτό το μικρό δώρο της αλήθειας μόνο να είναι ο εαυτός του, επιτρέπεται και στον Υιό του Θεού να είναι ο εαυτός του, και σε όλη την δημιουργία να ελευθερωθεί και να επικαλεστεί το Όνομα του Θεού ως Ένα. (Κ-26.VII.19:3-5· 20:1,4-5)

(7:1) Αυτό είναι πέρα από την εμπειρία που προσπαθούμε να επισπεύσουμε.

Η λέξη «αυτό» αναφέρεται σε όλα όσα ο Ιησούς είπε στην παραπάνω παράγραφο. Η εμπειρία που θα επισπεύσει ο Ιησούς είναι η επίτευξη του πραγματικού κόσμου, που ολοκληρώνει τη διαδικασία της συγχώρεσης. Για ό,τι είναι πέρα από αυτήν την εμπειρία - την πραγματικότητα και την αιωνιότητα - δεν μπορεί να μας μιλήσει.

(7:2) Ωστόσο, η συγχώρεση, που διδάσκεται και μαθαίνεται, φέρνει μαζί της την εμπειρία που μαρτυρεί ότι η ώρα που ο ίδιος ο νους καθόρισε για να εγκαταλείψει τον κόσμο, τώρα πλησιάζει.

Η συγχώρεση καθορίζει τα βήματα που μας ζητά να κάνουμε ο Ιησούς μέχρι να φτάσουμε στον πραγματικό κόσμο και να επιλέξουμε να δούμε το βίντεο στο οποίο θυμόμαστε την ενότητα του Πατέρα και του Υιού - που είναι ο στόχος μας για να αποδεχθούμε την Επανόρθωση. Η απόλυτη ενιαιότητα της πραγματικότητας, όταν ο Θεός κάνει το τελευταίο βήμα, είναι πέρα από αυτό που θα διδάξουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*.

(7:3) Δεν την επισπεύδουμε με την έννοια ότι αυτό που θα προσφέρεις ήταν κρυφό από Αυτόν ο Οποίος διδάσκει τι σημαίνει συγχώρεση.

Δεν επισπεύδουμε εκείνη τη στιγμή, εφόσον γνωρίζουμε ότι μια μέρα θα προσφέρουμε στον δικό μας Δάσκαλο της συγχώρεσης αυτό που Του είχαμε κρύψει - την αποδοχή της Επανόρθωσης. Ο

ιδιαίτερος εαυτός μας που επιδιώκει να παρακρατήσει από το Άγιο Πνεύμα τα σημεία του σκότους που μας κρατούν μακριά από την αλήθεια, φοβάται ακόμα αυτό το τελικό βήμα, που αντανακλά την ανάγκη να διατηρήσουμε την ατομικότητα και τις άμυνές μας, το οποίο θα συζητηθεί στο επόμενο μάθημα. Ο Ιησούς μας ζητά να είμαστε υπομονετικοί με τον εαυτό μας, γιατί δεν μας εξαναγκάζει να κάνουμε αυτό που ακόμα φοβόμαστε. Ίσως θυμάστε αυτά τα παρηγορητικά λόγια από το κείμενο:

Μην φοβάσαι ότι θα σηκωθείς απότομα και θα εκτοξευθείς μέσα στην πραγματικότητα. Ο χρόνος είναι ευγενικός, και αν τον χρησιμοποιείς για χάρη της πραγματικότητας, θα κάνει την μετάβασή σου γλυκιά και ανάλαφρη. (Κ-16. VI.8:1-2)

Ο Ιησούς δεν μας πιέζει να αποδεχτούμε ό,τι φοβόμαστε. Αυτό είναι το πώς γνωρίζουμε ότι αυτός είναι ο Ιησούς.

(8:1) Όλη η μάθηση ήταν ήδη μέσα στο Νου Του, εκπληρωμένη και τέλεια.

Η αποδοχή της Επανόρθωσης έχει ήδη συμβεί, και είναι πλήρως παρούσα στο νου μας μέσω του Αγίου Πνεύματος. Το πρόβλημα είναι ότι δεν έχουμε επιλέξει ακόμα να την αποδεχτούμε. Ωστόσο, όταν την αποδεχτούμε, είναι εκεί - και πάλι: η σωτηρία είναι εδώ, όμως δεν ήρθε ακόμα.

(8:2) Αυτός αναγνώρισε όλα όσα κρατά ο χρόνος, και τα έδωσε σε όλους τους νέες έτσι ώστε ο κάθε ένας να μπορεί να καθορίσει, από ένα σημείο όπου ο χρόνος τελειώνει, το πότε απελευθερώνεται στην αποκάλυψη και την αιωνιότητα.

Αυτό το μάθημα συνοδεύει το Μάθημα 158, όπως είδαμε από τις αναφορές σε αυτό το μάθημα. Μπορεί να θυμάστε ότι ο Ιησούς μίλησε για το σενάριο που έχει ήδη γραφτεί - τη διόρθωση του εγώ και του Αγίου Πνεύματος - και επομένως απλώς ανασκοπούμε νοερά αυτό που έχει ήδη συμβεί · αναπαράγοντας τα παλιά βίντεο. Το πότε αποδεχόμαστε το βίντεο της αποδοχής-της-Επανόρθωσης είναι δική μας επιλογή. Όπως μας λέει ο Ιησούς στην Εισαγωγή του κειμένου:

... Ελεύθερη βούληση δεν σημαίνει ότι μπορείς να καθορίσεις το περιεχόμενο αυτών των μαθημάτων. Σημαίνει μόνο ότι μπορείς να επιλέξεις αυτό που θέλεις να κάνεις σε μια δεδομένη στιγμή. (Κ-εισ.1:4-5)

Σ' αυτό αναφέρεται εδώ ο Ιησούς: στον λήπτη των αποφάσεων που είναι έξω από το χρόνο και το χώρο ο οποίος επιλέγει να ταυτιστεί - με το εγώ ή με το Άγιο Πνεύμα, του οποίου και τα δύο συστήματα σκέψης, να το ξαναπούμε, είναι πλήρη και ολοκληρωμένα. Αυτή η κατανόηση μας επιτρέπει να διατηρούμε μια ορθά νοούμενη προοπτική καθώς περνάμε μέσα από τις καθημερινές μας τάξεις των ιδιαίτερων σχέσεων. Το να γνωρίζουμε ότι το σενάριο έχει τελειώσει, μας βοηθά να μην παίρνουμε τα γεγονότα τόσο σοβαρά όσο κάποτε. Ο Ιησούς συνεχίζει στο ίδιο πνεύμα:

(8:3) Έχουμε επαναλάβει αρκετές φορές στο παρελθόν ότι κάνεις ένα ταξίδι που έχει ήδη γίνει.

Το ταξίδι προς την εστία είναι «ένα ταξίδι δίχως απόσταση προς ένα στόχο που δεν έχει αλλάξει ποτέ» (Κ-8. VI.9:7). Θα δούμε σε λίγο, για άλλη μια φορά, ότι δεν υπάρχει τρόπος να το καταλάβουμε αυτό - ένα κύριο θέμα του μαθήματος. Είναι σημαντικό ωστόσο, να αναγνωρίσουμε τουλάχιστον τι είναι αυτό που δεν καταλαβαίνουμε, και επίσης να αναγνωρίσουμε πως αυτό που νομίζουμε ότι καταλαβαίνουμε δεν έχει νόημα. Αυτή είναι η αρχή της ταπεινοφροσύνης, που μας επιτρέπει να ξεκινήσουμε το «ταξίδι που έχει ήδη γίνει».

(9:1) Διότι η ενιαιότητα πρέπει να είναι εδώ.

Η ενιαιότητα δεν μπορεί να συμβιβαστεί ή να χαθεί. Το εγώ μας λέει όμως, ότι προκειμένου να επιτύχουμε τη διαχωρισμένη ύπαρξή μας, η Ενιαιότητα είχε καταστραφεί. Μέσα στα όνειρά μας, όντως έχουμε περιπλανηθεί στην μακρινή χώρα της ατομικότητας, αλλά η Ενιαιότητα της Θεότητας - ο Θεός που είναι ένα με τον Χριστό - δεν έχει αλλάξει ποτέ. Θυμόμαστε την όμορφη εισαγωγή από Το Τραγούδι της Προσευχής:

Η προσευχή είναι το σπουδαιότερο δώρο με το οποίο ο Θεός ευλόγησε τον Υιό Του όταν τον δημιούργησε. Τότε έγινε αυτό που έμελλε να γίνει · η μοναδική φωνή που μοιράζονται ο Δημιουργός και η δημιουργία · το τραγούδι που ο Υιός τραγουδά στον Πατέρα, ο Οποίος επιστρέφει τις ευχαριστίες που Του προσφέρονται στον Υιό. Χωρίς τέλος η αρμονία, και χωρίς τέλος, επίσης, και η χαρμόσυνη συγχορδία της Αγάπης που δίνουν ο Ένας στον Άλλο... Η Αγάπη που μοιράζονται είναι αυτό που θα είναι η προσευχή μέσα σε όλη την αιωνιότητα, όταν ο χρόνος τελειώσει. Γιατί αυτό έγινε πριν ο χρόνος αρχίσει να υπάρχει φαινομενικά... Ότι δημιούργησε ο Θεός ως ένα πρέπει να αναγνωρίσει την ενιαιότητά του, και να αγαλλιάζει που αυτό που φαινόταν ότι διαχώριζαν οι ψευδαισθήσεις είναι για πάντα ένα μέσα στο Νου του Θεού. (Τρ-1.εισ.1:1-3,7-8· 2:3)

Αυτό που δεν συνέβη δεν έχει συμβεί. Επομένως η ενοχή μας και ο φόβος μας είναι αβάσιμοι κι έτσι δεν απαιτείται κάποια άμυνα. Η αναγνώριση αυτού του ευτυχούς γεγονότος είναι ο πυρήνας της συγχώρεσης.

(9:2) Όποια ώρα και να έχει ορίσει ο νους για την αποκάλυψη είναι εντελώς άσχετη με αυτό που πρέπει πάντα να είναι μία διαρκής κατάσταση, παντοτινά έτσι όπως ήταν πάντα · για να μείνει παντοτινά έτσι όπως είναι τώρα.

Η αιωνιότητα είναι πάντα παρούσα, και είναι εντελώς ανεπηρέαστη από το όνειρο του χρόνου - λίγα λεπτά ή μερικά δισεκατομμύρια χρόνια δεν κάνουν καμία διαφορά σε μια ψευδαίσθηση:

Τι είναι εκατό ή χίλια ή δεκάδες χιλιάδες χρόνια γι' Αυτούς; Όταν Αυτοί έρχονται, ο σκοπός του χρόνου εκπληρώνεται. Αυτό που ποτέ δεν υπήρξε περνάει στην ανυπαρξία όταν Αυτοί έρχονται. (Κ-26.ΙΧ.4:1-3)

Έτσι, όποια ώρα κι αν έχει ορίσει ο νους δεν έχει σημασία, διότι το να επιλέξουμε να θυμόμαστε την ενιαιότητα πρέπει να είναι απατηλό, καθώς δεν την αφήσαμε ποτέ. Αυτές οι ιδέες πρέπει να είναι μια μεγάλη παρηγοριά, καθώς μας λένε ότι παρά την οδυνηρή ταλαιπωρία που υπάρχει στις ζωές μας, αυτές εξακολουθούν να είναι μέρος ενός ονείρου. Ο Ιησούς δεν απαιτεί να το αποδεχτούμε αυτό τώρα, και να λέμε μόνο ότι θα νιώσουμε καλύτερα αν το κάνουμε - αλλά ότι δεν υπάρχει βιασύνη. Πράγματι, όποτε βιώνουμε τον Ιησού, το Άγιο Πνεύμα ή ακόμα και τον Θεό να μας πιέζουν, γνωρίζουμε με βεβαιότητα ότι αυτό είναι το εγώ μας. Αποσπάσματα όπως αυτό καθιστούν σαφές ότι δεν έχει σημασία ο χρόνος που χρειάζεται για να επιλέξετε την αλήθεια. Επομένως, γιατί Αυτοί να κάνουν να είναι τόσο σημαντικό αυτό που είναι ασήμαντο; Η σπουδαιότητα που μπορεί να νιώθουμε ότι έχει προέρχεται από τον πόνο και τα βάσανά μας - η ανάγκη που έχει το εγώ να κάνει την ψευδαίσθηση πραγματικότητα.

(9:3) Εμείς απλά παίρνουμε τον ρόλο που μας είχε ανατεθεί εδώ και πολύ καιρό, τον απόλυτα αναγνωρισμένο και τέλεια εκπληρωμένο από Αυτόν ο Οποίος έγραψε το σενάριο της σωτηρίας στο Όνομα του Δημιουργού Του, και στο Όνομα του Υιού του Δημιουργού Του.

Στην ενότητα «Το Μικρό Εμπόδιο», ο Ιησούς μιλά για «τον μικρό χτύπο του χρόνου» - την οντολογική στιγμή που φαινόταν να συμβαίνει ο διαχωρισμός - που περιέχει όλα τα λάθη που προέκυψαν από αυτό τον μικρό χτύπο. Πράγματι, το πλήρες ολόγραμμα του χρόνου και του χώρου βρίσκεται σε εκείνη την αρχική στιγμή, η οποία περιλαμβάνει επίσης τη διόρθωση και όλες τις

μορφές συγχώρεσης που προέκυψαν από αυτήν - το αρχαίο σενάριο του εγώ και την αναίρεσή του με το διορθωτικό σενάριο της σωτηρίας:

... Ο χρόνος διήρκεσε μόνο μια στιγμή μέσα στο νου σου, χωρίς καμία επίπτωση πάνω στην αιωνιότητα. Και έτσι όλος ο χρόνος είναι παρελθόν, και το καθετί είναι ακριβώς όπως ήταν πριν φτιαχτεί ο δρόμος που οδηγεί στο τίποτα. Ο μικρός χτύπος του χρόνου κατά τον οποίο έγινε το πρώτο λάθος, και όλα τα λάθη μέσα σ' αυτό το μοναδικό λάθος, περιείχε και την Διόρθωση γι' αυτό το λάθος, και όλων αυτών που ήλθαν μαζί με το πρώτο. Και μέσα σε εκείνη την μικρή στιγμή ο χρόνος έφυγε, γιατί αυτό ήταν όλο κι όλο που ήταν. Αυτό στο οποίο ο Θεός έδωσε απάντηση έχει απαντηθεί και εξαφανιστεί. (Κ-26.Υ.3:3-7)

Αυτά τα σενάρια είναι «ο ρόλος που μας είχε ανατεθεί εδώ και πολύ καιρό». Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Θεός ή το Άγιο Πνεύμα μας ανέθεσαν αυτούς του ρόλους. Εμείς είμαστε αυτοί που κάναμε το λάθος να δημιουργήσουμε μια ιδιαίτερη σχέση με τον Θεό, και μετά να την κατακερματίσουμε στις ιδιαίτερες σχέσεις της προσωπικής μας ζωής. Η διορθωτική σκέψη της Επανόρθωσης είναι επίσης παρούσα στο νου μας, και το δικό της σενάριο για σωτηρία αναιρεί την τρελή εκδοχή της αλήθειας του εγώ. Απλά δεχόμαστε μια τάξη που δημιουργήσαμε και τώρα επιλέγουμε έναν διαφορετικό Δάσκαλο για να μας καθοδηγήσει. Για άλλη μια φορά, κανείς δεν μας υποχρεώνει να μάθουμε. Ο Ιησούς απλά ελπίζει να μας πείσει για τη δυστυχία μας, η οποία θα παραμείνει όσο καθυστερούμε να μάθουμε τη συγχώρεσή του - το ρόλο που μας έχει ανατεθεί στο σενάριο της σωτηρίας.

(10:1) Δεν χρειάζεται να επεξηγήσουμε περισσότερο αυτό που κανένας στον κόσμο δεν μπορεί να καταλάβει.

Εδώ βρίσκουμε άλλο ένα παράδειγμα του Ιησού να μας δίνει κάποια ψήγματα μεταφυσικής και μετά να λέει ότι ποτέ δεν μπορούμε να τα καταλάβουμε · είναι αδύνατον ένας διαχωρισμένος νους να μπορέσει να κατανοήσει την ψευδαίσθηση του χρόνου, πόσο μάλλον την άχρονη πραγματικότητα. Όμως μπορούμε να καταλάβουμε - αυτό που πρόκειται να μας πει - το πώς να συγχωρούμε και να επιλέγουμε με διαφορετικό τρόπο μέσα στο όνειρο. Το να διδαχθούμε να το κάνουμε αυτό είναι ο μοναδικός σκοπός και στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

(10:2) Όταν η αποκάλυψη της ενιαιότητάς σου έρθει, θα είναι γνωστό και απόλυτα κατανοητό.

Μέχρι τότε, όμως, δεν θα γνωρίζετε την ενιαιότητα, και σίγουρα δεν θα την καταλαβαίνετε. Ωστόσο, το μόνο που απαιτείται είναι η προθυμία μας να διδαχτούμε. Έτσι ο Ιησούς επιστρέφει στο κεντρικό του θέμα τη συγχώρεση και ότι «δουλειά» μας είναι να συγχωρούμε τις ιδιαίτερες σχέσεις μας:

(10:3-4) Τώρα έχουμε δουλειά να κάνουμε, διότι εκείνοι που βρίσκονται στο χρόνο μπορούν να μιλούν για πράγματα πέρα από αυτόν, και ν' ακούν λέξεις που εξηγούν ότι αυτό που πρόκειται να συμβεί έχει ήδη γίνει. Ωστόσο, τι νόημα μπορούν να μεταφέρουν αυτά τα λόγια σε εκείνους που ακόμα μετρούν τις ώρες, και σηκώνονται, εργάζονται και πηγαίνουν για ύπνο σύμφωνα με αυτές;

Αυτό περιλαμβάνει όλους εμάς, διότι κατοικούμε σε έναν κόσμο του χώρου, που διέπεται από τον χρόνο: κάποιες στιγμές κουραζόμαστε, κάποιες άλλες πεινάμε · παρατηρούμε το πως αναπτύσσεται το σώμα σε σαφείς οριοθετημένες χρονικές περιόδους. Πράγματι, όλα εδώ διέπονται από το χρόνο. Είτε μας αρέσει είτε όχι, αυτός είναι ο τρόπος που ο κόσμος και το σώμα έχει στηθεί, και ο τρόπος που το σύμπαν συνεχίζει να υπάρχει. Επομένως, εφόσον ταυτιζόμαστε με το σώμα, πώς θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε τη μη γραμμική και απατηλή φύση του χρόνου;

(11:1) Αρκέσου λοιπόν, στο ότι έχεις δουλειά να κάνεις για να παίξεις τον ρόλο σου.

Δεν είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τη μεταφυσική, αλλά είναι σημαντικό να μάθουμε τα μαθήματα που βασίζονται σε αυτή τη μεταφυσική, γιατί έτσι επιστρέφουμε στην εστία.

(11:2) Το τέλος πρέπει να μείνει αθέατο για σένα μέχρι να εκπληρωθεί ο ρόλος σου.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν αφορούν την αγάπη, τον Θεό ή τον Ουρανό - Αυτοί είναι η Κατάληξη, που παραμένει άγνωστη για εμάς - αλλά αφορούν την άρση της ενοχής μέσω της συγχώρεσης, μέσα από την μαθησιακή μας κατανόηση.

(11:3-4) Δεν πειράζει. Γιατί ο ρόλος σου εξακολουθεί να είναι αυτό πάνω στο οποίο όλα τα υπόλοιπα βασίζονται.

Ένα μεταγενέστερο μάθημα έχει τον τίτλο «Η σωτηρία του κόσμου βασίζεται σε μένα» (Εργ.186), το οποίο γίνεται κατανοητό όταν θυμόμαστε ότι είμαστε ο ένας Υιός του Θεού. Ο Ιησούς δεν εννοεί ότι εμείς ως ιδιαίτερα άτομα είμαστε υπεύθυνοι για τη σωτηρία του κόσμου, η οποία υπάρχει μόνο μέσα στον ένα νου του Υιού. Πιστεύουμε ότι είμαστε τα διαχωρισμένα κομμάτια, αλλά όταν ο νους μας θεραπεύεται, αναγνωρίζουμε την εγγενή μας ενότητα και συνειδητοποιούμε ότι το υλικό σύμπαν είναι απλά μια προβολή της σκέψης του διαχωρισμού. Αυτή η συνειδητοποίηση περιλαμβάνει τη λειτουργία μας μέσα στην Επανάρθωση, το ρόλο μας μέσα στο δικό της «σχέδιο» να σώσουμε τον κόσμο.

(11:5) Καθώς παίρνεις τον ρόλο που σου έχει οριστεί, η σωτηρία έρχεται ακόμα λίγο πιο κοντά σε κάθε αβέβαιη καρδιά που δεν χτυπά ακόμα συντονισμένη με τον Θεό.

Αυτό γίνεται ένα σημαντικό θέμα στο υπόλοιπο μάθημα, όπως είναι σε όλο το βιβλίο εργασιών και στα ίδια τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Όταν ο νους μας θεραπεύεται στην άγια στιγμή, γινόμαστε ένας φάρος φωτός που λάμπει στο νου της Υιότητας, υπενθυμίζοντας στα άλλα φαινομενικά θραύσματα ότι μπορούν να επιλέξουν όπως επιλέξαμε εμείς. Αυτές είναι οι αβέβαιες καρδιές που τραγουδούν ασύμφωνες νότες και χτυπούν σε απόμακρους ρυθμούς που δεν είναι σε αρμονία με τον Θεό.

(12:1) Η συγχώρεση είναι το κεντρικό θέμα που λειτουργεί σε όλη την σωτηρία, και κρατά όλα της τα μέρη σε ουσιαστική σχέση, και η πορεία που ακολουθεί καθοδηγείται και το αποτέλεσμα είναι βέβαιο.

Επομένως η συγχώρεση ενοποιεί την εμπειρία μας - χωρίς αυτή, εδώ τίποτα δεν έχει νόημα · με αυτή, ο κόσμος μετατρέπεται σε μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε τα μαθήματα της αιώνιας ζωής. Η ιδιαιτερότητά μας - φτιαγμένη για να μισεί, να σκοτώνει και να πεθαίνει - έχει γίνει η πηγή της αφύπνισής μας στην αγάπη:

... Την ιδιαιτερότητα που αυτός επέλεξε για να πληγώσει τον εαυτό του όρισε ο Θεός να είναι το μέσον για την σωτηρία του, από τη πρώτη στιγμή που έγινε η επιλογή. Η ιδιαίτερη αμαρτία του έγινε η ιδιαίτερη χάρις του. Το ιδιαίτερο μίσος του έγινε η ιδιαίτερη αγάπη του.

Το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται την ιδιαίτερη λειτουργία σου, ώστε να μπορέσει να εκπληρώσει και τη δική Του... Αυτή είναι η λειτουργία που σου δόθηκε για τον αδελφό σου. Πάρε τη, λοιπόν απαλά από το χέρι του αδελφού σου, και άφησε τη σωτηρία να εκπληρωθεί τέλεια σε σένα. Κάνε μόνο αυτό το πράγμα, ώστε να σου δοθούν τα πάντα. (Κ-25.VI.6:6-7:1,8-10)

Το «τα πάντα» τα οποία μας δίνονται είναι η χάρη:

(12:2) Και τώρα ζητούμε την χάρη, το τελικό δώρο που μπορεί να προσφέρει η σωτηρία.

Είδαμε ότι η χάρη έρχεται αφού μάθουμε τα μαθήματά μας · το τελευταίο απομεινάρι της εμπειρίας μέσα στο όνειρο, που είναι γεμάτο με την αντανάκλαση της αγάπης. Η ευγενική μας

συγχώρεση για τους άλλους και τον εαυτό μας επιτρέπει σε αυτό το τελευταίο δώρο την όραση της χάριτος να έρθει σε εμάς και στην Υιότητα:

Η χάρις του Θεού αναπαύεται γλυκά στα μάτια που συγχωρούν, και κάθε τι που αυτά κοιτάζουν μιλάει γι' Αυτόν στον παρατηρητή. Αυτός δεν μπορεί να δει κανένα κακό · τίποτα στον κόσμο που να το φοβάται, και κανέναν που να είναι διαφορετικός από τον ίδιο. Και έτσι όπως τους αγαπάει, έτσι βλέπει και τον εαυτό του με αγάπη και τρυφερότητα. Δεν θα καταδικάζει πια τον εαυτό του για τα λάθη του αλλά ούτε και κανέναν άλλο. Αυτός δεν είναι ένας αμείλικτος εκδικητής, ούτε τιμωρός της αμαρτίας. Η καλοσύνη της όρασής του αναπαύεται πάνω στον ίδιο με όλη την τρυφερότητα που προσφέρει στους άλλους. Γιατί θέλει μόνο να θεραπεύει και να ευλογεί. Και όντας σε συμφωνία με αυτό που βούλεται ο Θεός, έχει την δύναμη να θεραπεύει και να ευλογεί όλους εκείνους που κοιτάζει με την χάρη του Θεού πάνω στα μάτια του. (Κ-25. VI.1)

(12:3) Η εμπειρία που παρέχει η χάρη θα λήξει μέσα στο χρόνο, διότι η χάρη προαναγγέλλει τον Ουρανό, αν και δεν αντικαθιστά την σκέψη του χρόνου παρά για λίγο ακόμα.

Με τη χάρη δεν τελειώνει ο κόσμος, αλλά αυτή οδηγεί στο «λίγο ακόμα» της άγιας στιγμής, προμηνύοντας τον Ουρανό.

(13:1-2) Το διάλειμμα είναι αρκετό. Εδώ είναι που βρίσκονται τα θαύματα · για να επιστραφούν από εσένα στις άγιες στιγμές που τα λαμβάνεις, μέσω της χάριτος στην εμπειρία σου, σε όλους όσους βλέπουν το φως που βρίσκεται στο πρόσωπό σου.

Αυτή η ιδέα εξηγείται με περισσότερες λεπτομέρειες στο Μάθημα 184. Η λειτουργία μας - ακόμα και μέσα στην εμπειρία μας σε έναν χρονικό, χωρικό κόσμο - είναι να πάμε στο ήσυχο μέρος του νου μας όπου βρίσκεται ο Ιησούς. Γεμάτοι με την ειρήνη του, στρέφουμε την προσοχή μας στον κόσμο, που τώρα τον βλέπουμε από μια νέα προοπτική. Το φως ακτινοβολεί από την ορθά νοούμενη άγια στιγμή, και παρόλο που κάποιοι μπορεί να μην το ασπάζονται, δεν μπορούν να μην ανταποκριθούν σε αυτό που γίνεται αντιληπτό ως κάτι νέο και διαφορετικό μέσα μας.

(13:3) Τι άλλο είναι το πρόσωπο του Χριστού από το πρόσωπο εκείνου που πήγε για μία στιγμή στην αιωνιότητα, και έφερε πίσω μία καθαρή αντανάκλαση της ενότητας που ένιωσε μία στιγμή πριν για να ευλογήσει τον κόσμο;

«Το πρόσωπο του Χριστού» συμβολίζει την αθωότητα του Υιού του Θεού. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας ζητείται να ζήσουμε στον κόσμο, αλλά να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν προερχόμαστε από αυτόν. Η πρόκληση του να είσαι μαθητής αυτής της διδασκαλίας είναι να μην δίνεις έμφαση σε ό,τι φαίνεται να είναι σημαντικό και πολύτιμο εδώ και να δώσεις έμφαση σε ό,τι είναι πραγματικά πολύτιμο: την Παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα στο νου μας που συγχωρεί. Έτσι μπορούμε να είμαστε πλήρως παρόντες στους άλλους, αλλά με διαφορετικό τρόπο. Αντί να είμαστε μια σκιά μίσους, διαχωρισμού και επίθεσης, αντικατοπτρίζουμε την αιώνια ειρήνη της αγάπης. Μας ζητείται λοιπόν, μαζί με τον αδελφό μας, να φωτίσουμε τον σκοτεινό κόσμο με το λαμπερό φως της συγχώρεσης και της Αγάπης του Χριστού:

Κι έτσι εσύ και ο αδελφός σου στέκεστε, εδώ σε αυτό τον άγιο τόπο, μπροστά από το πέπλο της αμαρτίας που κρέμεται ανάμεσα σε σας και το πρόσωπο του Χριστού. Αφήστε το να σηκωθεί! Σήκωσε το μαζί με τον αδελφό σου, διότι δεν είναι παρά ένα πέπλο που στέκεται ανάμεσά σας... Σκέψου τι θα συμβεί μετά. Η Αγάπη του Χριστού θα φωτίσει το πρόσωπό σου, και θα λάμψει από αυτό προς τον σκοτεινό κόσμο που χρειάζεται το φως. Και από αυτό τον άγιο τόπο Εκείνος θα επιστρέψει μαζί σου, μη αφήνοντας ούτε αυτόν ούτε εσένα. Θα γίνεις ο αγγελιαφόρος Του, που Τον επιστρέφεις στον Εαυτό Του. (Κ-22. IV.3:1-3,6-9)

(13:4) Πώς θα μπορούσες τελικά να την αποκτήσεις για πάντα, την στιγμή που ένα μέρος από σένα παραμένει απέξω, χωρίς να γνωρίζει και να έχει ξυπνήσει, ενώ σε χρειάζεται ως μάρτυρα της αλήθειας;

Ο Ιησούς ζητά από εμάς να σκεφτούμε το πώς θα μπορούσαμε να επιστρέψουμε στην εστία, ενώ ακόμα ταυτιζόμαστε με ένα διχασμένο μέρος του νου μας, που εκδηλώνεται ως σώμα. Το «εσύ» στο οποίο απευθύνεται - το «σε χρειάζεται ως μάρτυρα της αλήθειας» - είναι ο λήπτης των αποφάσεων του νου που έχει ενωθεί με το Άγιο Πνεύμα, που αντανακλάται στην εγκόσμια παρουσία μας. Ωστόσο, όσο ταυτιζόμαστε είναι με ένα σώμα που είναι ριζωμένο στο χώρο και στο χρόνο δεν υπάρχει περίπτωση να επιστρέψουμε σε έναν άμορφο τόπο αιωνιότητας.

(14:1-2) Να είσαι ευγνώμων που επιστρέφεις, έτσι όπως χάρηκες που έφυγες για μία στιγμή, και δέχτηκες τα δώρα που σου παρείχε η χάρη. Τα φέρνεις πίσω στον εαυτό σου.

Να δώσετε προσοχή για μια στάση πνευματικού εγωισμού που μπορεί να έχετε, όπου ενδιαφέρεστε μόνο για τις υπέροχες εμπειρίες σας από την παρουσία του Ιησού, τις οποίες θα θέλατε να κρατήσετε για τον εαυτό σας. Αν το κάνετε, αυτό που βιώσατε δεν ήταν η παρουσία του. Για να είναι αληθινή, η αγάπη του που δεν αποκλείει τίποτα πρέπει να επεκταθεί, και αυτό είναι το θέμα που θίγει ο Ιησούς εδώ - ο εαυτός μας είναι ο εαυτός του ενός Υιού του Θεού.

Θα πρέπει επομένως να είστε ευγνώμονες που βρίσκεστε στον κόσμο, γιατί θα έχετε μάθει ότι δεν βρίσκεστε στον διαχωρισμένο κόσμο της ιδιαιτερότητας και των σωμάτων. Έτσι δεν θα μισείτε πια το να βρίσκεστε εδώ, γιατί το σώμα σας θα εξυπηρετεί έναν διαφορετικό σκοπό - υπενθυμίζοντας στους αδελφούς και τις αδελφές σας ότι έκαναν ένα λάθος, και μπορούν να επιστρέψουν στην εστία απλά αλλάζοντας το νου τους. Αυτό με τη σειρά του ενισχύει την ίδια αλλαγή στον εαυτό σας, που βασίζεται σε μια αλλαγή στάσης να ταυτίζεστε λιγότερο με τον σωματικό σας εαυτό και περισσότερο με τη Σκέψη της Αγάπης του Θεού που πραγματικά είστε. Η αλλαγή αυτή δεν συμβαίνει από τη μια μέρα στην άλλη, όμως αρχίζουν να αλλάζουν αυτά που βιώνετε στον κόσμο. Αντί να αισθάνεστε φυλακισμένοι στο σώμα, βλέπετε τον κόσμο ως μια τάξη στην οποία γίνεστε μια αντανάκλαση και μια προέκταση του Δασκάλου σας, την ίδια στιγμή που μαθαίνετε από Αυτόν. Αυτό είναι γενικά το σημείο που εστιάζει η εφαρμογή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, και συγκεκριμένα αυτά τα μαθήματα.

(14:3) Και τώρα η αποκάλυψη δεν είναι μακριά.

Αυτό αντανακλά την φόρμουλα που προαναφέραμε στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: Βλέπεις το πρόσωπο του Χριστού στον αδελφό σου και θυμάσαι τον Θεό. Καθώς μαθαίνουμε να βλέπουμε το αληθινό πρόσωπο της αθωότητας του άλλου, το βλέπουμε στον εαυτό μας. Έτσι αναιρείται το σύστημα σκέψης του εγώ, επιτρέποντας στον Θεό να κάνει το τελευταίο βήμα καθώς θυμόμαστε την Αγάπη Του. Αυτό είναι το νόημα του «η αποκάλυψη δεν είναι μακριά». Όπως λέει ο Ιησούς στο κείμενο:

... Το πρόσωπο του Χριστού είναι αυτό που κοιτάς πριν θυμηθείς τον Πατέρα. Γιατί Αυτός θα παραμένει στην λησμονιά μέχρι ο Υιός Του να φτάσει πέρα από την συγχώρεση στην Αγάπη του Θεού. Ωστόσο η Αγάπη του Χριστού γίνεται αποδεκτή πρώτα. Και μετά θα έρθει η γνώση ότι Αυτοί είναι ένα. (Κ-30.Υ.7:5-7)

(14:4-6) Ο ερχομός της είναι εξασφαλισμένος. Ζητούμε την χάρη, και την εμπειρία που έρχεται από την χάρη. Καλωσορίζουμε την απελευθέρωση που προσφέρει στους πάντες.

Η εμπειρία δεν προσφέρει απελευθέρωση μόνο σε μένα. Αν πραγματικά απελευθερωθώ, το οποίο σημαίνει ότι απελευθερώνομαι από το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, όλοι πρέπει επίσης να

απελευθερωθούν, διότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Για άλλη μια φορά, αυτό δεν μπορεί να γίνει κατανοητό από μια κατακερματισμένη προοπτική, όπως αυτή που έχουμε εδώ, αλλά μόνο όταν αποβάλουμε την πίστη μας στο διαχωρισμό και συνειδητοποιήσουμε τη φύση της ολότητας της αλήθειας.

(14:7-9) Δεν ζητούμε αυτό που δεν είναι δυνατόν να ζητηθεί. Δεν κοιτάμε πέρα από αυτό που μπορεί να μας δώσει η χάρη. Διότι αυτό μπορούμε να το δώσουμε με την χάρη που δόθηκε και σ' εμάς.

Δίνουμε τη χάρη γιατί την έχουμε αποδεχθεί μέσα μας και δεν έχουμε παραλείψει τα βήματα της συγχώρεσης που μας οδηγούν στην εστία.

(15) Ο μαθησιακός μας στόχος σήμερα δεν υπερβαίνει αυτή την προσευχή. Όμως για τον κόσμο, τι άλλο θα μπορούσε να είναι σπουδαιότερο από αυτό που ζητούμε σήμερα από Αυτόν ο Οποίος δίνει την χάρη που ζητούμε, όπως δόθηκε και σε Αυτόν;

- Με την χάρη ζω. Με την χάρη απελευθερώνομαι.

- Με την χάρη δίνω. Με την χάρη θα απελευθερώνω.

Το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο, και ζητάμε μόνο αυτό που υπάρχει ήδη μέσα μας. Επομένως, ζητάμε βοήθεια για να αποδεχτούμε το μέσο που μας επιτρέπει να αποδεχτούμε την αλήθεια που υπάρχει εδώ. Το μέσο για την επίτευξη αυτής της αποδοχής είναι η συγχώρεση, που είναι ο σκοπός αυτού και του κάθε μαθήματος που ο Ιησούς θα ήθελε να μάθουμε και να διδάξουμε.

ΜΑΘΗΜΑ 170

Δεν υπάρχει καμία σκληρότητα στον Θεό άρα ούτε και σε μένα

Άλλο ένα σημαντικό μάθημα, όπου ο Ιησούς επανέρχεται σε μια συζήτηση για τη στρατηγική του εγώ που καταλήγει στο οπλοστάσιο της άμυνάς του. Το μάθημα είναι παρόμοιο με ό,τι συζητήσαμε προηγουμένως στα Μαθήματα 135, 136 και 153 - «Αν αμύνομαι δέχομαι επίθεση», «Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια», «Η ασφάλειά μου βρίσκεται στην μη άμυνά μου», τα οποία αποκαλύπτουν το πως το εγώ χρησιμοποιεί την άμυνά του για να διατηρήσει την ύπαρξή του. Ως εισαγωγή θα εξετάσουμε εν συντομία ορισμένες βασικές έννοιες.

Όταν αρχικά επιλέξαμε το εγώ αντί για την Αγάπη του Θεού, τον διαχωρισμό αντί για την Επανόρθωση, πήραμε μια απόφαση υπέρ της ατομικότητας αντί για την ενότητα. Το εγώ φοβήθηκε ότι θα αναγνωρίζαμε το λάθος μας και θα αντιστρέφαμε την απόφαση, που το ανάγκασε να εξαφανιστεί στο δικό του τίποτα. Για να το αποτρέψει αυτό, το εγώ επινόησε μια στρατηγική δύο επιπέδων - μια διπλή ασπίδα - που οδηγεί στην κατάσταση χωρίς νου. Αυτό εξασφάλισε ότι, μην έχοντας επίγνωση του νου, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να τον αλλάξουμε. Η πρώτη ασπίδα του εγώ είναι η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος, όπου είμαστε οι άθλιοι αμαρτωλοί των οποίων η ενοχή αξίζει τιμωρία, και επομένως φοβόμαστε τον οργισμένο Θεό που θα μας καταστρέψει. Αυτό επιβάλλει μια δεύτερη ασπίδα του κόσμου και του σώματος, όπου το σύστημα σκέψης του εγώ προβάλλεται στον

κόσμο, καθορίζοντας ότι τα σώματά μας είναι τα αθώα θύματα των αμαρτιών που έκαναν τα άλλα σώματα. Στην πραγματικότητα, αυτοί οι αμαρτωλοί είναι οι μορφές εξουσίας - αυτούς που αντιλαμβανόμαστε να μας εξουσιάζουν - τους οποίους συναντάμε σε όλη μας τη ζωή ως σύμβολα της εκδίκησης του Θεού, που κλέβουν από εμάς την πιο πολύτιμη περιουσία όλων: τον ιδιαίτερό μας εαυτό. Το εγώ μας προειδοποιεί ότι αν δεν είμαστε προσεκτικοί, ο Θεός θα επιτεθεί και θα συντρίψει τις άμυνές μας, αφήνοντάς μας ευάλωτους στη σκληρή και εκδικητική τιμωρία Του.

Αυτό που εκφράζεται στη γλώσσα του μαθήματος είναι ότι το εγώ μας κατηγορεί πρώτα ότι είμαστε σκληροί επειδή καταστρέψαμε τον Θεό. Αυτό το διαιρέσαμε και το προβάλλαμε, και έτσι ο Θεός γίνεται ο σκληρός. Όπως θα δούμε στη συζήτησή μας, αυτό είναι το πρότυπο της βιβλικής θεότητας, η οποία συχνά θεωρείται ότι ενεργεί με παρορμητικούς και σκληρούς τρόπους. Είναι αυτονόητο ότι αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον πραγματικό Δημιουργό, αλλά με την προβολή αυτού που αρχικά πιστέψαμε ότι ήταν η δική μας σκληρή συμπεριφορά. Αυτό το αρχέτυπο του εγωικού Θεού διαιρείται σε δισεκατομμύρια θραύσματα, κάνοντας τον καθένα σε αυτόν τον κόσμο να θεωρείται ως άμεσα ή πιθανά σκληρός - το πρώτο είναι το ιδιαίτερο μίσος μας, το δεύτερο η ιδιαίτερη αγάπη μας.

(1:1-3) Κανένας δεν επιτίθεται χωρίς πρόθεση να πληγώσει. Σε αυτό δεν μπορεί να υπάρξει εξαίρεση. Όταν νομίζεις ότι επιτίθεσαι σε αυτό-άμυνα, εννοείς ότι το να είσαι σκληρός είναι προστασία - ότι είσαι ασφαλής χάρη στην σκληρότητα.

Ο Ιησούς αποκαλύπτει τον μύθο του προσώπου της αθωότητας, που τυπικά εκφράζεται ως: δεν είχα άλλη επιλογή από το να επιτεθώ, διότι εσύ επιτέθηκες πρώτα ή απείλησες να το κάνεις, και αν δεν υπερασπιστώ τον εαυτό μου θα επιτεθείς σε μένα, στους αγαπημένους μου, στη χώρα μου ή στις ομάδες με τις οποίες ταυτίζομαι. Όμως αυτός δεν είναι αθώος, αλλά επιτίθεται με «πρόθεση να πληγώσει», και επομένως είναι σκληρός. Λέμε, ουσιαστικά, ότι η σκληρότητα είναι αυτό που μας προστατεύει από τους κακούς του κόσμου. Θυμηθείτε τον Άμλετ, όπου ο πρίγκιπας λέει στη μητέρα του: «Για να είμαι ευσπλαχνικός, πρέπει να γίνω σκληρός.» (III, iv). Ωστόσο, δεν μπορείς να είσαι ευσπλαχνικός αν είσαι σκληρός. Το να πιστεύεις ότι μπορείς σημαίνει να ακούς το σκεπτικό του εγώ, μια κλασική έκφραση του οποίου είναι ο γονιός που λέει στο παιδί: «Αυτό με πονάει περισσότερο από ό,τι πονάει εσένα» (Κ-3.Ι.2:7). Έτσι ο Ιησούς μας δείχνει πώς να ελέγχουμε το σύστημα σκέψης της επίθεσης και της άμυνας του εγώ, ο πυρήνας του οποίου είναι ο διαχωρισμός - δεν θα υπερασπιζόμουν τον εαυτό μου αν πρώτα δεν αντιλαμβανόμουν ότι είσαι διαχωρισμένος από εμένα. Έτσι ξέρω ότι βρίσκομαι στην κατάσταση του εγώ μου, γιατί η αλήθεια του Θεού και του Υιού Του είναι η τέλεια Ενιαιότητα, στην οποία δεν υπάρχει διαχωρισμός και επομένως δεν υπάρχει επίθεση. Δεν έχει σημασία αν αντιλαμβάνομαι ότι μου επιτίθεσαι, ή το αντίστροφο, γιατί με κάποιον τρόπο έχω ταυτιστεί με το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, του κατακερματισμού και της επίθεσης.

Προστατεύουμε επομένως την ταυτότητά μας με σκληρότητα και επίθεση, αντανakλώντας την αρχική στιγμή που πιστέψαμε ότι ο μόνος τρόπος που μπορούσαμε να προστατεύσουμε την νεοαποκτηθείσα ατομικότητά μας ήταν να επιτεθούμε στην τέλεια Ενιαιότητα του Θεού, και να καταστρέψουμε την Αγάπη Του. Καθώς αυτή είναι η προέλευση του συστήματος σκέψης του εγώ, και ότι οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, η ιδέα αυτής της πηγής είμαστε εμείς: κάνουμε επίθεση για να προστατεύσουμε τον διαχωρισμό. Επομένως, δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι η συμπεριφορά μας βασίζεται στην επίθεση και την άμυνα, τις οποίες επιδιώκουμε να καμουφλάρουμε επικαλούμενοι τις ανάγκες της επιβίωσής μας: Κάνουμε επίθεση, καταστρέφουμε και κανιβαλίζουμε άλλους ζωντανούς οργανισμούς για να μπορέσουμε να ζήσουμε, υπερασπιζόμαστε αυτές τις ενέργειες υποστηρίζοντας ότι δεν έχουμε άλλη επιλογή. Πρέπει να είμαστε σκληροί με την αγελάδα, τον μπακαλιάρο ή το καρότο. Αν δεν είμαστε, θα πεθάνουμε.

Επομένως, η αρχική σκέψη που κρύβεται πίσω από την ύπαρξη είναι ότι αν δεν καταστρέψω τον Θεό, αν δεν αρπάξω τη δύναμή Του και αν δεν σφετεριστώ το ρόλο Του, δεν θα επιβιώσω. Εφόσον προέχει η επιβίωση μου, δικαιώνομαι γι' αυτό που κάνω. Αυτό είναι το πώς ζει σ' αυτόν τον κόσμο κάθε «ζωντανό πράγμα» που είναι εγκλωβισμένο σε ένα σώμα. Αυτό είναι το επίκεντρο του ονείρου, ο πυρήνας του οποίου είναι ο φόβος για το θάνατό μας και την απώλεια του εαυτού μας:

... Γιατί κάθε όνειρο δεν είναι παρά ένα όνειρο του φόβου, άσχετα με το ποια μορφή φαίνεται να παίρνει. Ο φόβος παρουσιάζεται μέσα σου, έξω από εσένα ή και στα δύο. Ή μπορεί να είναι μεταμφιεσμένος σε ευχάριστη μορφή. Αλλά ποτέ δεν απουσιάζει από το όνειρο, γιατί ο φόβος είναι το υλικό από το οποίο έχουν φτιαχτεί όλα τα όνειρα. Η μορφή τους μπορεί να αλλάξει, αλλά δε μπορούν να φτιαχτούν από κάτι άλλο. (Κ-29.ΙV.2:2-6)

Θα το επαναλάβω: Μαζί με το φόβο έρχεται η σκέψη ότι αν δεν κάνω κάτι, θα καταστραφώ. Συνεπώς, δικαιούμαι να κάνω επίθεση στους άλλους, στους οποίους ο Ιησούς μας λέει να μην αμυνόμαστε ούτε να τους δίνουμε όμορφα ονόματα: η επίθεση είναι επίθεση και είναι πάντα σκληρή - είναι μια προσπάθεια να θέσουμε τις ανάγκες μας πάνω από τις ανάγκες κάποιου άλλου, και στη συνέχεια να δικαιολογήσουμε τις πράξεις μας με το να επικαλεστούμε ότι είμαστε το πρόσωπο της αθωότητας.

(1:4-5) Εννοείς ότι πιστεύεις ότι το να πληγώνεις κάποιον σου φέρνει ελευθερία. Και εννοείς, ακόμα, ότι το να επιτίθεσαι σημαίνει ότι ανταλλάσσεις την κατάσταση που βρίσκεσαι για κάτι καλύτερο, ασφαλέστερο, πιο σίγουρο σε περίπτωση επικίνδυνης εισβολής και από τον φόβο.

Η πεποίθησή μου είναι ότι θα απαλλαγώ από το να με φυλακίσει ο κόσμος αν επιτεθώ σε κάποιον άλλον. Έτσι δικαιολογώ την επίθεση υποστηρίζοντας ότι σκοπός μου δεν είναι να πληγώσω κάποιον άλλον, αλλά να σώσω τον εαυτό μου. Αυτή η δικαιολογία είναι ο πυρήνας της εξωτερικής πολιτικής της κάθε χώρας - στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον: είμαστε δικαιολογημένοι να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας ενάντια σε άλλα έθνη γιατί αν δεν το κάνουμε, θα μας κατακτήσουν. Τα κράτη έθνη λειτουργούν με αυτόν τον τρόπο επειδή αποτελούνται από άτομα που λειτουργούν με αυτόν τον τρόπο. Το σύστημα σκέψης του εγώ είναι ένα, είτε μιλάς για κάποιο μονοκύτταρο οργανισμό είτε για κάποια κυβέρνηση. Είναι χρήσιμο να αναλογιστούμε το πώς αυτό αντικατοπτρίζεται στην καθημερινή μας ζωή, γιατί βρισκόμαστε σε μια διαρκή κατάσταση φόβου, έλλειψης και στέρησης, πιστεύουμε ότι κανιβαλίζοντας κάποιον άλλον - ιδιαίτερο μίσος ή ιδιαίτερη αγάπη - θα είμαστε καλύτερα: πιο ασφαλείς και πιο ευτυχημένοι. Κι όμως κάνουμε λάθος:

Αυτό που προβάλλεις το αποποιείσαι, και επομένως δεν πιστεύεις ότι είναι δικό σου. Αποκλείεις τον εαυτό σου κρίνοντας ότι είσαι διαφορετικός από αυτόν πάνω στον οποίο προβάλλεις. Εφόσον έχεις ήδη κρίνει εναντίον αυτού που προβάλλεις, συνεχίζεις να του επιτίθεσαι διότι συνεχίζεις να τον κρατάς διαχωρισμένο. Κάνοντας αυτό ασυνείδητα, προσπαθείς να κρατήσεις έξω από την επίγνωσή σου το γεγονός ότι επιτέθηκες στον εαυτό σου, κι έτσι φαντάζεσαι ότι έχεις κάνει τον εαυτό σου ασφαλή. (Κ-6.ΙΙ.2)

Βλέπουμε τώρα με ποιον τρόπο αυτή η στρατηγική του εγώ ενισχύει το σύστημα σκέψης του φόβου που προσπαθούμε να αναιρέσουμε:

(2:1-3) Πόσο ολοκληρωτικά παράλογη είναι η ιδέα ότι για να αμυνθείς στον φόβο πρέπει να επιτεθείς! Διότι εδώ ο φόβος γεννιέται και τρέφεται με αίμα, για να μεγαλώσει, να διογκωθεί και να μαίνεται. Κι έτσι ο φόβος προστατεύεται, και δεν υπάρχει διαφυγή από αυτόν.

Το εγώ μας λέει ότι ο τρόπος για να ξεφύγουμε από το φόβο του νου είναι να τον προβάλλουμε, επινοώντας έναν κόσμο στον οποίο η αμαρτία θεωρείται ότι είναι εξωτερική. Προβάλλοντας όμως,

καταφέραμε μόνο να ανταλλάξουμε τον εσωτερικό φόβο με τον εξωτερικό φόβο, χωρίς να κερδίσουμε τίποτα. Καθώς το εγώ μας έκανε να ξεχάσουμε το νου από το οποίο έχουμε διαχωριστεί, δεν θυμόμαστε ότι το να ζούμε με σωματικό φόβο - σωματικά και ψυχολογικά - είναι μια άμυνα ενάντια στο φόβο που υπάρχει μέσα μας. Γνωρίζουμε μόνο την γεμάτη φόβο κατάσταση που βιώνουμε ως σώματα. Αν μπορούσαμε να θυμηθούμε ότι η προβολή είναι η λύση του εγώ υπέρ του φόβου του νου, θα γνωρίζαμε ότι αυτός ο κόσμος δεν έχει νόημα γιατί επινοώντας τον δεν έχουμε καταφέρει τίποτα. Και πάλι, το εγώ μας κάνει να ξεχνάμε τη στρατηγική του έτσι ώστε δεν έχουμε επίγνωση ότι αυτό που κάνουμε είναι μια δυσπροσάρμοστη και αναποτελεσματική άμυνα ενάντια σε ένα πρόβλημα που δεν επιλύεται ποτέ. Στην πραγματικότητα, το πρόβλημα προστατεύεται τόσο έξυπνα από την προβολή που δεν ξεφεύγουμε από την υποβόσκουσα και απατηλή προϋπόθεση του διαχωρισμού και της τιμωρίας:

Εν τούτοις, η προβολή πάντα θα σε βλάπτει. Ενισχύει την πίστη στον δικό σου διχασμένο νου, και ο μόνος της σκοπός είναι να συνεχίζει τον διαχωρισμό. Είναι αποκλειστικά ένα τέχνασμα του εγώ για να σε κάνει να νιώθεις διαφορετικός και ξεχωριστός από τους αδελφούς σου... Η προβολή και η επίθεση είναι αναπόφευκτα συνδεδεμένες, διότι η προβολή είναι πάντα ένα μέσο να δικαιολογείς την επίθεση. Ο θυμός είναι αδύνατος χωρίς προβολή. Το εγώ χρησιμοποιεί την προβολή μόνο για να καταστρέψει την αντίληψη του εαυτού σου και των αδελφών σου. Η διαδικασία αρχίζει με το να αποκλείει κάτι που υπάρχει μέσα σε σένα το οποίο εσύ δεν το θέλεις, και αυτό οδηγεί κατευθείαν στο να αποκλείει εσένα από τους αδελφούς σου. (Κ-6.ΙΙ.3:1-3,5-8)

Έτσι, ο εσωτερικός μας φόβος ότι ο Θεός θα μας καταστρέψει - που γεννήθηκε από την πίστη μας στην αμαρτία - βιώνεται έξω από το νου μας στο σώμα. Γεννιόμαστε σε μια κατάσταση φόβου και αν ένα βρέφος δεν ταϊστεί και δεν το φροντίσουν λίγο μετά τη γέννησή του, πανικοβάλλεται και πεθαίνει. Το σώμα λόγω αυτού που ονομάζουμε αρχή της ζωής μέχρι το τέλος της, έχει ρυθμιστεί για να ενσπείρει το φόβο, το οποίο μας οδηγεί στο να αναπτύξουμε δυσπροσάρμοστες άμυνες, που καμία τους δεν λειτουργεί. Θυμηθείτε τα λόγια από το κείμενο: «οι άμυνες κάνουν αυτό που υπερασπίζονται» (Κ-17.ΙV.7:1). Ο σκοπός που έχουν οι άμυνες είναι να μας προστατεύουν από το φόβο μας, όμως απλά τον ενισχύουν. Αυτό δημιουργεί έναν φαύλο κύκλο, όμως χωρίς να θυμόμαστε από που προέρχεται το πρόβλημα, δεν υπάρχει τρόπος να το λύσουμε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο κανενός το σώμα δεν θεραπεύεται αληθινά και κανένα πρόβλημα στον κόσμο δεν επιλύεται αληθινά: κανείς δεν πηγαίνει στην πηγή του προβλήματος - την απόφαση του νου να είναι μόνος του. Έτσι, η ενοχή λόγω της επίθεσής μας αναπόφευκτα εκτρέφει το φόβο ότι οι άλλοι θα μας επιτεθούν, απαιτώντας αναπόφευκτα την άμυνα της αντεπίθεσης. Κι αυτό συνεχίζεται, όπως έχουμε ήδη δει:

... εκείνοι που προβάλλουν επαγρυπνούν για την δική τους ασφάλεια. Φοβούνται ότι οι προβολές τους θα επιστρέψουν και θα τους βλάψουν. Πιστεύοντας ότι έχουν απωθήσει τις προβολές τους από το δικό τους νου, εξακολουθούν να πιστεύουν ότι οι προβολές τους προσπαθούν και πάλι να επιστρέψουν γλιστρώντας σιγά-σιγά μέσα. Εφόσον οι προβολές δεν έχουν φύγει από το νου τους, είναι αναγκασμένοι να βρίσκονται σε συνεχή δραστηριότητα για να μην το αναγνωρίζουν αυτό. (Κ-7.VIII.3:9-12)

(2:4-6) Σήμερα μαθαίνουμε ένα μάθημα που μπορεί να σε σώσει από περισσότερη καθυστέρηση και άχρηστη δυστυχία, από ό,τι μπορείς να φανταστείς. Που είναι αυτό:

Εσύ φτιάχνεις αυτό εναντίον του οποίου αμύνεσαι, και με την άμυνά σου εναντίον του το κάνεις πραγματικό και αδύνατον διαφυγής.

Το ίδιο το γεγονός ότι αμύνομαι ενάντια στο φόβο επιβεβαιώνει την πραγματικότητά του, διαφορετικά δεν θα χρειαζόμουν την άμυνα. Όμως η άμυνα δεν με προστατεύει από το φόβο, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, αλλά απλά ενισχύει τη μνήμη του. Τώρα ενισχυμένος στο νου μου, ο φόβος απαιτεί να υπερασπιστώ τις ιδιαίτερες σχέσεις, οι οποίες με τη σειρά τους, με κάνουν να φοβάμαι. Και καταλήγω να κάνω κύκλους.

(2:7) Άφησε κάτω τα όπλα σου, και μόνο τότε θα καταλάβεις ότι [ο φόβος] είναι ψεύτικο.

Ο Ιησούς ζητά να έχουμε τη στάση της μη άμυνας: «Άφησε κάτω τα όπλα σου». Ο ίδιος δεν λέει να αλλάξουμε συμπεριφορά, αλλά στάση: να μεταβούμε από το να πιστεύουμε ότι για τη δική μας επιβίωση πρέπει να πληρώσει κάποιος άλλος, στην κατανόηση ότι μόνο τα κοινά μας συμφέροντα θα μας προστατεύσουν. Η μετατόπιση αυτή από την άμυνα στην μη άμυνα είναι το αποτέλεσμα που προκύπτει από τη εξέταση των υποθέσεων που κάνει το εγώ που υποβόσκουν, οι οποίες δεν έχουν νόημα και δεν λειτουργούν. Θυμηθείτε το έκτο χαρακτηριστικό που έχει ένας προχωρημένος δάσκαλος του Θεού:

... οι άμυνες δεν είναι τίποτα παραπάνω από ανόητοι φρουροί τρελών ψευδαισθήσεων. Όσο πιο αλλόκοτο είναι το όνειρο, τόσο πιο βίαιες και πιο ισχυρές φαίνονται ότι είναι οι άμυνές του. Όμως, όταν ένας δάσκαλος του Θεού συμφωνήσει να κοιτάξει πέρα από αυτές, βρίσκει ότι τίποτα δεν θρискόταν εκεί... Δεν είναι ο κίνδυνος που έρχεται όταν οι άμυνες αφεθούν κατά μέρος. Είναι η ασφάλεια. Είναι η ειρήνη. Είναι η χαρά. Και είναι ο Θεός. (Εγχ-4. VI.1:6-8,11-15)

(3) Φαίνεται σαν να επιτίθεσαι σε κάποιον εχθρό εξωτερικό. Όμως, η άμυνά σου δημιουργεί έναν εχθρό μέσα σου · μια ξένη σκέψη σε πόλεμο με σένα, που σου στερεί την γαλήνη, και διχάζει τον νου σου σε δύο στρατόπεδα που φαίνονται εντελώς ασυμφιλίωτα. Γιατί η αγάπη τώρα έχει έναν «εχθρό», ένα αντίθετο · και ο φόβος, ο ξένος, τώρα χρειάζεται την άμυνά σου ενάντια στην απειλή αυτού που πραγματικά είσαι.

Η λέξη εχθρός βρίσκεται σε εισαγωγικά γιατί η αγάπη δεν μπορεί να έχει εχθρό - η προβολή δεν μπορεί να καθορίσει ό,τι είναι πραγματικό. Σε κάποιες επόμενες παραγράφους ο Ιησούς περιγράφει την προβολή χωρίς να χρησιμοποιεί τη λέξη, εξηγώντας το πώς ένας στοργικός Θεός γίνεται εικόνα εκδίκησης και σκληρότητας - η μετατόπιση των ιδιοτήτων του εγώ στον Άλλο. Η διαστρέβλωση της αγάπης αντιστρέφει τα στρατόπεδα του νου, με τα χαρακτηριστικά της αθωότητας και της ασφάλειας να επενδύονται στο εγώ, με το μίσος και το φόβο να επενδύονται στην αγάπη. Έτσι το εγώ λέει στον Υιό: «Έλα μαζί μου και θα σε προστατέψω, γιατί εγώ είμαι η ελπίδα, η ασφάλεια και η ζωή σου. Πήγαινε μαζί με τον Θεό και θα καταστραφείς, γιατί αγάπη σημαίνει να φοβάσαι». Έτσι, η αγάπη μετατρέπεται σε εγώ, και ο «εχθρός» μας γίνεται φίλος μας.

Ο Ιησούς μας λέει ότι φαίνεται να υπάρχει ένας εξωτερικός εχθρός: τα δικά μας αντικείμενα της ιδιαίτερης αγάπης ή του ιδιαίτερου μίσους. Όμως το μόνο που κάνουμε είναι να ενισχύουμε το διχασμό ανάμεσα στον Θεό και το εγώ μέσα στο νου μας. Έξω βλέπω την αμαρτία και την αθωότητα, να είμαι εγώ το αθώο θύμα και εσύ ο αμαρτωλός. Ωστόσο, αυτό δεν είναι παρά η προβολή του εσωτερικού διχασμού, όπου αντιλαμβάνομαι τον εαυτό μου ως τον αθώο Υιό που πρόκειται να καταστραφεί από τον σκληρό και εκδικητικό Πατέρα.

Το ίδιο το γεγονός ότι έκανα την άμυνα αληθινή - τον κόσμο και το σώμα - μου λέει ότι υπάρχει ένας κίνδυνος στο νου μου ο οποίος απαιτεί προστασία. Αυτό είναι το νόημα του: «η άμυνά σου δημιουργεί έναν εχθρό μέσα σου» - τα «δύο στρατόπεδα» - αυτό που φαίνεται να είναι αγάπη και φόβος. Μέσα στον εσφαλμένο νου αυτό που αποκαλείται αγάπη δεν είναι αγάπη, αλλά μια εικόνα σκληρότητας, ενώ η στοργική μνήμη του αληθινού Θεού αναπαύεται με ασφάλεια στον ορθό νου, περιμένοντας να την επιλέξουμε. Αλλά ούτε αυτή η αγάπη ούτε η σκληρότητα είναι αυτό που

βλέπουμε, γιατί αντιλαμβανόμαστε τη σκληρότητα εξωτερικά - σε κάποιον άλλον - και φαίνεται σαν να είμαστε οι αθώοι που θέλουν μόνο να αγαπούν. Η προβολή μας όντως δημιουργεί την αντίληψή μας:

*Βλέπεις αυτό που προσδοκάς να δεις και περιμένεις αυτό που προσκαλείς. Η αντίληψή σου είναι το αποτέλεσμα της πρόσκλησής σου, που έρχεται έτσι όπως το κάλεσες... Μέσα στο νου σου βρίσκονται δύο τρόποι να κοιτάξεις τον κόσμο, και η αντίληψή σου θα αντανακλά την καθοδήγηση που έχεις επιλέξει... Να θυμάσαι πάντα ότι βλέπεις αυτό που αναζητάς, επειδή αυτό που αναζητάς θα το βρίσκεις. Το εγώ βρίσκει αυτό που αναζητά και μόνο αυτό... Καθώς κοιτάς μέσα σου, επιλέγεις τον οδηγό για να δεις. Έπειτα κοιτάξεις έξω και βλέπεις τους μάρτυρές του. Αυτός είναι ο λόγος που βρίσκεις αυτό που αναζητάς. Θα εκδηλώσεις αυτό που θέλεις μέσα σου και θα το δεχθείς από τον κόσμο διότι το έβαλες εκεί με το να το θέλεις. Όταν νομίζεις ότι προβάλλεις αυτό που δεν θέλεις, αυτό συμβαίνει, επίσης, επειδή **όντως** το θέλεις... Ο νους, τότε, βλέπει έναν διαιρεμένο κόσμο εξωτερικά, αλλά όχι μέσα του. (Κ-12.VII.5:1-2,6· 6:3-4· 7:2-6,8)*

Με αυτόν τον τρόπο κρατάς τις ενοχές που κρυφά θέλεις, αλλά προσποιείσαι ότι αυτές είναι σε κάποιον άλλον. Το εγώ έχει κερδίσει ξανά: διατηρείς τον διαχωρισμένο σου εαυτό, αλλά το τίμημα για αυτό το πληρώνει κάποιος άλλος, καθώς προσπαθείς να

... τιμωρείς κάποιον άλλο για τις αμαρτίες που νομίζεις ότι είναι δικές σου. Και έτσι γίνεται το θύμα σου, όχι αδελφός σου, διαφορετικός από εσένα στο ότι είναι περισσότερο ένοχος, άρα χρειάζεται την δική σου διόρθωση, εφόσον εσύ είσαι πιο αθώος από αυτόν. (Κ-27.II.11:3-4)

(4:1) Αν αναλογιστείς προσεκτικά το μέσο με το οποίο η φαντασιόπληκτη αυτό-άμυνά σου προχωρά στον φανταστικό της δρόμο, θ' αντιληφθείς όλη την βάση στην οποία στέκει αυτή η ιδέα.

Το αμυντικό μας σύστημα της ενοχής και του μίσους δεν είναι πραγματικό, αλλά φανταχτερό και φανταστικό. Αυτό περιλαμβάνει το φυσικό σύμπαν και τη σωματική μας ταύτιση μέσα σε αυτό το σύμπαν. Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι αυτό είναι επινοημένο, όπως θυμόμαστε από αυτό το σημαντικό απόσπασμα:

... Τι θα γινόταν αν αναγνώριζες ότι αυτός ο κόσμος είναι μια παραίσθηση; Τι θα γινόταν αν καταλάβαινες πραγματικά ότι τον επινόησες εσύ; Τι θα γινόταν αν συνειδητοποιούσες ότι εκείνοι που φαίνονται ότι τριγυρνούν μέσα σ' αυτόν, αμαρτάνουν και πεθαίνουν, επιτίθενται και δολοφονούν και αυτοκαταστρέφονται, είναι εντελώς μη πραγματικοί; Θα μπορούσες να έχεις πίστη σε αυτά που βλέπεις, αν το δεχόσουν αυτό; Και θα το έβλεπες; (Κ-20.VIII.7:3-7)

Η πρώτη από αυτές τις προϋποθέσεις είναι αυτό που είδαμε στο Μάθημα 167:

(4:2) Πρώτον, είναι προφανές ότι οι ιδέες πρέπει ν' αφήνουν την πηγή τους, διότι εσύ είσαι που κάνεις την επίθεση, και πρέπει πρώτα να την έχεις συλλάβει με το νου σου.

Ο Υιός πιστεύει την ιστορία του εγώ ότι έχει διαχωριστεί από τον Θεό: «Είσαι μια ιδέα στο Νου του Θεού και μάντεψε τι; Έχεις διαχωριστεί από την Πηγή σου και τώρα υπάρχουν έξω από Αυτόν». Αυτή είναι η πρώτη επίθεση, που διαπράχθηκε από εμάς - όχι από τον Θεό - ότι έχουμε ταυτιστεί με τον διαχωρισμένο Υιό του Θεού. Στην αρχή του κειμένου ο Ιησούς συνοψίζει «αυτό που πραγματικά συνέβη στο διαχωρισμό, ή στην "παρακαμπτήριο του φόβου"» (Κ-2.I.2:1) - όταν οι ιδέες φάνηκε να φεύγουν από την πηγή τους:

... Πρώτον, πιστεύεις ότι αυτό που δημιούργησε ο Θεός μπορεί να αλλάξει μέσω του δικού σου νου.

Δεύτερον, πιστεύεις ότι αυτό που είναι τέλειο μπορεί να καταστεί ατελές ή και ελλιπές.

Τρίτον, πιστεύεις ότι μπορείς να διαστρεβλώσεις τις δημιουργίες του Θεού, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού σου.

Τέταρτον, πιστεύεις ότι μπορείς να δημιουργήσεις τον εαυτό σου, και ότι η κατεύθυνση της δικής σου δημιουργίας εξαρτάται από σένα. (Κ-2.Ι.1:9-12)

(4:3) Ωστόσο, επιτίθεσαι κάπου έξω από σένα, και διαχωρίζεις το νου σου από αυτόν που πρόκειται να δεχτεί επίθεση, με απόλυτη πίστη ότι ο διαχωρισμός που έφτιαξες είναι αληθινός.

Καθώς το εγώ αρχίζει να εξελίσσει την αμυντική του στρατηγική, εστιάζει στην αμαρτία του νου - την κατηγορία για τον εαυτό μας ότι επιτεθήκαμε στον Θεό - την διαιρεί, έτσι τώρα φαινομενικά υπάρχουν δύο φιγούρες μέσα στο νου: ο αθώος Υιός, και ο αμαρτωλός, σκληρός Πατέρας. Έχουμε την «απόλυτη πίστη» ότι η διαίρεση είναι πραγματική, γιατί δεν έχουμε επίγνωση του τι έχουμε κάνει. Ο σκληρός κόσμος στον οποίο μας οδήγησε το εγώ έχει γίνει πραγματικότητα, διότι από τη στιγμή που προβάλλαμε την αμαρτία μας σε έναν τιμωρό Θεό, ξεχνάμε την αμαρτία της σκληρότητας που προήλθε από εμάς τους ίδιους, γνωρίζοντας μόνο ότι η σκληρότητα βρίσκεται έξω από εμάς σε μια οργισμένη θεότητα. Παράφορα, πιστεύουμε ότι η ασφάλειά μας και η προστασία μας έγκειται στο να το πιστεύουμε αυτό. Για να ανακεφαλαιώσουμε, τα χαρακτηριστικά της αγάπης έχουν κλαπεί από το εγώ και εγκαθίστανται στον αθώο εαυτό που τώρα πιστεύω ότι είμαι, ενώ η αμαρτία μου έχει διαιρεθεί και φαίνεται σε αυτήν την προβαλλόμενη φιγούρα σκληρότητας.

(5:1-2) Δεύτερον, οι ιδιότητες της αγάπης αποδίδονται στον «εχθρό» της. Διότι ο φόβος γίνεται η ασφάλειά σου και ο προστάτης της γαλήνης σου, στον οποίο στρέφεις για ανακούφιση και διαφυγή από τις αμφιβολίες για την δύναμή σου, και ελπίζεις ότι εκεί θα αναπαυθείς ήσυχος χωρίς όνειρα.

Λαμβάνοντας τα ψέματα του εγώ ως αλήθεια, στρεφόμαστε στην ιδιαιτερότητα για ασφάλεια και παρηγοριά. Όταν είμαστε αναστατωμένοι, δεν πηγαίνουμε για βοήθεια ή παρηγοριά στην αγάπη του Ιησού, αλλά στον κόσμο των ειδώλων. Για παράδειγμα, κάνουμε τις λέξεις των Μαθημάτων ιερές και αναζητούμε παρηγοριά εκεί, χωρίς να πάμε πέρα από το νόημά τους. Θα δούμε σε ένα επόμενο μάθημα τις σκέψεις του Ιησού για τις λέξεις - προς το παρόν ας αναφέρουμε ότι η σημασία που έχουν έγκειται μόνο στο πού μας οδηγούν. Ωστόσο, αν φοβόμαστε το νόημα που έχουν τα λόγια του, θα τα χρησιμοποιήσουμε ως υποκατάστατα - είδωλα - για τη διαδικασία της συγχώρεσης που συμβολίζουν:

Ας μην σε εξαπατά η μορφή τους. Τα είδωλα είναι μόνο υποκατάστατα της πραγματικότητάς σου. Κατά κάποιο τρόπο, πιστεύεις ότι θα ολοκληρώσουν τον μικρό σου εαυτό, για να έχεις ασφάλεια σε έναν κόσμο που τον αντιλαμβάνεσαι σαν επικίνδυνο, με δυνάμεις συγκεντρωμένες εναντίον της εμπιστοσύνης και της ειρήνης του νου σου. (Κ-29.VIII.2:1-3)

Επομένως, εφαρμόστε αυτές τις προτάσεις όταν χρειάζεστε παρηγοριά, παρακολουθώντας τον πειρασμό που έχετε να στραφείτε στην ιδιαιτερότητά σας, γιατί έχετε ακούσει τη συμβουλή του εγώ ότι η απόδραση από το άγχος και το φόβο προκύπτει από μόνη της και όχι από την αγάπη που θα σας καταστρέψει. Είναι σημαντικό να εφαρμόσουμε αυτές τις αφηρημένες διδασκαλίες με πολύ συγκεκριμένους τρόπους - αλλιώς θα παραμείνουν τα είδωλα της ιδιαιτερότητας.

Και τώρα η άλλη πλευρά:

(5:3) Και καθώς απογυμνώνεις την αγάπη από ό,τι ανήκει μόνο σε αυτή, προικίζεται με τις ιδιότητες του φόβου.

Η αγάπη είναι η αληθινή μας ασφάλεια γιατί είναι η αληθινή μας Ταυτότητα. Ωστόσο, καθώς αυτός ο Εαυτός έχει αποκοπεί από την αγάπη, ο εγωισμός και η σκληρότητα που είναι εγγενείς στο όνειρο του διαχωρισμού του εγώ κάνουν το σπίτι τους στην αγάπη, η οποία καταλήγει έτσι να είναι προικισμένη με τις ιδιότητες του φόβου.

(5:4-6) Γιατί η αγάπη θα σου ζητούσε να καταργήσεις κάθε άμυνα, σαν κάτι ανόητο. Και πραγματικά τα όπλα σου θα γίνονταν σκόνη, γιατί αυτό είναι πραγματικά.

Έτσι φοβόμαστε τον Ιησού και την αγάπη του. Στην παρουσία του θα παραδώσουμε τις άμυνές μας, θέτοντας στην άκρη την ταύτιση με το υλικό σύμπαν που θεωρούμε σπίτι μας και το σώμα ως εαυτό μας. Για να προστατευτούμε από αυτό το τέλος της ύπαρξής μας, το εγώ λέει: «Είμαι φίλος σου, το Άγιο Πνεύμα είναι ο εχθρός σου». Τώρα οι ιδιότητες του εγώ φαίνονται ότι είναι στην αγάπη: ο κίνδυνος δεν είναι η ενοχή, αλλά η αγάπη, και η αληθινή ασφάλεια βρίσκεται στο φόβο. Θυμηθείτε αυτό το σημαντικό απόσπασμα από το κείμενο που περιγράφει τον απίστευτο και τρελό φόβο μας για την αγάπη:

*Έχεις κτίσει όλο το παρανοϊκό σύστημα σκέψης σου νομίζοντας ότι θα ήσουν αβοήθητος ενώπιον της Παρουσίας του Θεού, και θα ήθελες να σωθείς από την Αγάπη Του διότι νομίζεις ότι θα σε συνέθλιβε στο τίποτα. Φοβάσαι ότι θα σε παρέσερνε μακριά από τον εαυτό σου και ότι θα σε έκανε μικρό, διότι πιστεύεις ότι η σπουδαιότητα βρίσκεται στην περιφρόνηση, και ότι η επίθεση είναι μεγαλείο. Νομίζεις ότι έχεις φτιάξει ένα κόσμο που ο Θεός θα κατάρτιζε · και ότι αγαπώντας Τον, πράγμα που κάνεις, θα πετούσες αυτόν τον κόσμο μακριά, πράγμα που **θα έκανες**. Επομένως, έχεις χρησιμοποιήσει τον κόσμο για να καλύψεις την αγάπη σου, και όσο πιο βαθιά πηγαίνεις στην μαυρίλα των θεμελίων του εγώ, τόσο πιο κοντά έρχεσαι στην Αγάπη που είναι κρυμμένη εκεί. **Κι αυτό είναι που σε τρομοκρατεί.** (Κ-13.III.4)*

(6:1) Με την αγάπη για εχθρό, η σκληρότητα πρέπει να γίνει θεός.

Αυτό συμβαίνει γιατί η σκληρότητα απομακρύνει την αγάπη. Και πάλι, δικαιολογώ την επίθεσή μου στην αγάπη λέγοντας ότι αν δεν το κάνω, θα καταστραφώ. Δεν μπορώ να είμαι φιλικός με κανέναν, πόσο μάλλον να συγχωρήσω, γιατί το να το κάνω αυτό σημαίνει σίγουρα ότι θα χάσω τον ατομικό και ιδιαίτερο εαυτό μου, και έτσι μέσω της επίθεσης κρατάω τους άλλους μακριά από εμένα. Έτσι η σκληρότητα γίνεται ο θεός μου, όπως περιγράφει αυτό το αφηγηματικό απόσπασμα:

... Έτσι το Θέλημα του Θεού θα ήταν διχασμένο στα δυο, και όλη η δημιουργία θα ήταν υποκείμενη στους νόμους δυο αντίθετων δυνάμεων, μέχρι ο Θεός να χάσει την υπομονή Του, να διαχωρίσει τον κόσμο, και να εξαπολύσει επίθεση εναντίον του Εαυτού Του. Έτσι Αυτός θα έχανε τη Λογική Του, διακηρύσσοντας ότι η αμαρτία έχει πάρει την πραγματικότητά Του φέρνοντας την Αγάπη Του στα πόδια της εκδίκησης. (Κ-26.VII.7:4-5)

(6:2) Και οι θεοί απαιτούν αυτοί που τους λατρεύουν να υπακούουν στις προσταγές τους, και να μην τους αμφισβητούν.

Σημειώστε τη σημαντική δήλωση: «να μην τους αμφισβητούν». Το εγώ διασφαλίζει ότι δεν θα το αμφισβητήσουμε ποτέ, με το να ρίχνει ένα πέπλο αμνησίας πάνω από το νου μας τη στιγμή που θα του πιάσουμε το χέρι. Ως αποτέλεσμα, ξεχνάμε τη στρατηγική του εγώ. Αν γνωρίζαμε ότι το φυσικό σύμπαν και το ότι γεννιόμαστε σε αυτό ήταν κυριολεκτικά μια σκέψη που έλεγε, «Αυτό είναι που κρατά την Αγάπη του Θεού μακριά μου», κανείς δεν θα έδινε προσοχή σε αυτόν τον κόσμο. Και όσο αυτή η σκέψη είναι κρυμμένη, δεν θα συνειδητοποιήσουμε ποτέ ότι το νόημα που έχει το να είσαι σε ένα σώμα είναι να περιορίζεις την αγάπη, και έτσι περιορίζουμε εμάς. Θυμόμαστε αυτές τις σημαντικές προτάσεις:

... Διότι το σώμα **είναι** ένας περιορισμός στην αγάπη. Προέλευσή του ήταν η πίστη στην περιορισμένη αγάπη, και φτιάχτηκε για να περιορίσει το απεριόριστο. Μην νομίζεις ότι αυτό είναι απλά αλληγορικό, διότι φτιάχτηκε για να περιορίσει **εσένα**. (Κ-18.VIII.1:2-4)

Για να το πούμε με άλλο τρόπο, ο σκοπός του σώματος είναι να επιτεθεί στον Θεό και να αρνηθεί την αγάπη Του. Μην γνωρίζοντάς το, αναζητούμε την αγάπη εδώ, πιστεύοντας ειλικρινά ότι θα τη βρούμε. Ωστόσο, ο Ιησούς χωρίζει τα πέπλα που κρύβουν τη στρατηγική του εγώ, ώστε να μπορέσουμε να δούμε καθαρά και να επιλέξουμε εναντίον της. Πράγματι, το εγώ στρατολογεί όλες του τις δυνάμεις για να μην αποκτήσουμε αυτή την όραση, επικαλείται το φόβο του Θεού για να αποτρέψει την ένωσή μας στον Ιησού στο μονοπάτι της συγχώρεσης, όπως διαβάζουμε σε αυτό το απόσπασμα που απεικονίζει μια μορφή που παίρνει αυτός ο παράξενος θεός - την ασθένεια:

Οι τελετές του θεού της ασθένειας είναι παράξενες και πολύ απαιτητικές... Η υποταγή στην άρνηση του Θεού είναι η θρησκεία του εγώ. Ο θεός της ασθένειας προφανώς απαιτεί την άρνηση της υγείας, επειδή η υγεία βρίσκεται σε άμεση αντίθεση με την δική του επιβίωση... Η βλασφημία... Σημαίνει ότι είσαι πρόθυμος να μην γνωρίσεις τον εαυτό σου με σκοπό να ασθενήσεις. Αυτή είναι η προσφορά που απαιτεί ο θεός σου επειδή αφού τον έφτιαξες μέσα από την παράνοιά σου, είναι μια παρανοϊκή ιδέα. Αυτός έχει πολλές μορφές, αλλά παρόλο που μπορεί να φαίνεται ότι είναι πολλά διαφορετικά πράγματα δεν είναι παρά μια ιδέα - η άρνηση του Θεού. (Κ-10.V.1:1· 3:1-2,5-8)

(6:3) Αυστηρή τιμωρία απονέμεται χωρίς οίκτο σε εκείνους που ρωτούν αν οι απαιτήσεις τους είναι συνετές ή ακόμα και λογικές.

Αυτό συμβαίνει όταν το εγώ γίνεται μοχθηρό. Εάν αρχίσουμε να ταυτιζόμαστε με το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος, αναρωτιόμαστε εάν οι απαιτήσεις της σκληρότητας του εγώ είναι πράγματι «συνετές ή ακόμα και λογικές». Η προειδοποίηση του εγώ, ωστόσο, αναδύεται: «Αν ακούσεις αυτή τη διδασκαλία και με ρωτήσεις, σύντομα θα θυσιάσεις την ταυτότητά σου». Εκείνη τη στιγμή ο τρόμος χτυπά τις καρδιές μας γιατί η «αυστηρή τιμωρία απονέμεται». Φοβόμαστε ότι θα χάσουμε τον εαυτό μας και καταφεύγουμε για παρηγοριά στο εγώ. Εάν ο πόνος είναι μια άμυνα ενάντια στην Αγάπη του Θεού - όπως θα δούμε στο Μάθημα 190 - γίνεται φίλος μας, και λατρεύουμε τη σκληρότητά του ως θεό μας. Το αν θα προκαλέσω πόνο σε εσάς ή στον εαυτό μου δεν έχει σημασία. Ούτως ή άλλως, κρατάω την αγάπη μακριά μου - ο στόχος του εγώ.

(6:4) Οι εχθροί τους είναι τώρα παράλογοι και τρελοί, ενώ αυτοί είναι πάντα ευσπλαχνικοί και δίκαιοι.

Πιστεύουμε ότι οι εχθροί του εγώ είναι τρελοί, που συμπεριλαμβάνει τον Ιησού και την διδασκαλία του. Είναι παράλογοι, απαιτητικοί και δεν έχουν νόημα, και ότι ήμασταν πολύ καλύτερα πριν γνωρίσουμε τον Ιησού και τα βιβλία του. Σχεδόν όλοι οι μαθητές γνωρίζουν για ποιο πράγμα μιλάω. Εάν δεν το γνωρίζετε, το πιθανότερο είναι ότι κάτι λείπει από την εξάσκησή σας με τα Μαθήματα, γιατί ο φόβος του να χάσετε την ιδιαίτερη ταυτότητά σας αναπόφευκτα θα σας έκανε να αμφισβητήσετε την αλήθεια αυτών των λέξεων και του δασκάλου τους. Επομένως, θέλετε να γνωρίσετε το τέχνασμα του εγώ, έτσι ώστε αν και όταν αρχίσει να κάνει την εμφάνισή του να μπορείτε να κάνετε ένα βήμα πίσω και να πείτε: «Α, αυτό ακριβώς θα κάνει το εγώ μου». Όταν αρχίσετε να αμφιβάλλετε για τη λογική και την αιτιολόγηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και θέτετε το δικό σας σύστημα σκέψης πάνω από αυτά, ξέρετε ότι κάτι δεν πάει καλά, το οποίο θα σας βοηθήσει να αναγνωρίσετε τα βάθη της δικής σας παραφροσύνης.

(7:1) Σήμερα κοιτάμε αυτό τον σκληρό θεό με απάθεια.

Η ουσία της συγχώρεσης είναι να μάθουμε να κοιτάμε προς το σκληρό είδωλο της ιδιαιτερότητας του εγώ που φτιάξαμε ως υποκατάστατο της αλήθειας. Ωστόσο, πρέπει να κοιτάζουμε «με απάθεια» προς αυτό το σύστημα σκέψης, που σημαίνει χωρίς συναίσθημα, κρίση ή ενοχές, όπως περιγράφουν αυτά τα δύο αποσπάσματα:

Πρέπει να κοιτάξεις τις ψευδαισθήσεις σου και να μην τις κρατάς κρυφές, διότι δεν στηρίζονται σε δικά τους θεμέλια. Συγκαλυμμένες, μπορεί να φαίνεται ότι βασίζονται, κι επομένως να φαίνονται ότι είναι αυτάρκειες. Αυτή είναι η βασική ψευδαισθήση πάνω στην οποία βασίζονται και όλες οι άλλες. (Κ-13.III.6:1-3)

Μην φοβάσαι να κοιτάξεις την ιδιαίτερη σχέση μίσους, διότι η ελευθερία βρίσκεται στο να την κοιτάξεις. Αυτός είναι ο μόνος λόγος που δεν γνωρίζεις το νόημα της αγάπης. Διότι η ιδιαίτερη σχέση αγάπης, μέσα στην οποία το νόημα της αγάπης είναι κρυμμένο, δημιουργείται αποκλειστικά για να εξισορροπήσει το μίσος, αλλά όχι για να το αφήσει να φύγει. Η σωτηρία σου θα ανατείλει ξεκάθαρα μπροστά στα ανοιχτά μάτια σου καθώς εσύ κοιτάξεις εκεί... Είναι πολύ σημαντικό να το δεις αυτό, και να μην κάνεις καμιά προσπάθεια να το κρύψεις. (Κ-16.IV.1:1-4,7)

Έτσι, σε αυτή τη μοναδική πρόταση του βιβλίου εργασιών βρίσκετε μια όμορφη περίληψη της διαδικασίας: Κοιτάξτε τη σκληρότητα του εγώ με απάθεια - χωρίς κρίση.

(7:2) Και παρατηρούμε ότι παρόλο που τα χείλη του είναι βαμμένα με αίμα, και φωτιές φαίνεται να βγαίνουν από αυτόν, είναι φτιαγμένος από πέτρα.

Σκεφτείτε το οργισμένο εγώ σαν ένα άγαλμα, το οποίο δεν μπορείτε να κάνετε χωρίς να απελευθερώσετε την επένδυση στο να βλέπετε τη σκληρότητα έξω από εσάς. Συνειδητοποιήστε ότι αυτό το άγαλμα είναι η προβαλλόμενη εικόνα μιας απατηλής εικόνας μέσα στο νου σας, και εάν η εικόνα του νου είναι επινοημένη, το προβαλλόμενο αντικείμενο πρέπει επίσης να είναι επινοημένο.

(7:3-5) Δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Δεν χρειάζεται να αντισταθούμε στην δύναμή του. Δεν έχει καμία.

Αυτός είναι ο λόγος που δεν χρειάζεται να επιτίθεστε σε έναν εχθρό, γιατί όταν το κάνετε, τον κάνετε αληθινό και του δίνετε μια δύναμη που δεν έχει. Η αγάπη, επομένως, δεν αντιτίθεται · απλά δέχεται την αλήθεια, όπως διαβάζουμε:

Πώς ξεπερνά κάποιος τις ψευδαισθήσεις; Σίγουρα όχι με την βία ή με τον θυμό ή αντιτιθέμενος σε αυτές με οποιονδήποτε τρόπο. Απλά με το να αφήσεις την λογική να σου πει ότι έρχονται σε αντίθεση με την πραγματικότητα. Πηγαίνουν ενάντια σε αυτό που πρέπει να είναι αληθινό. Η αντίθεση προέρχεται από αυτές, και όχι από την πραγματικότητα. Η πραγματικότητα δεν έρχεται σε αντίθεση με τίποτα. Αυτό που απλά είναι δεν χρειάζεται άμυνες, και δεν προσφέρει καμία. (Κ-22.V.1:1-7)

Η δύναμη δεν μπορεί να εναντιώνεται. Γιατί η εναντίωση θα την εξασθενούσε, και μια αδύναμη δύναμη είναι μια αντιφατική έννοια... Η δύναμη είναι χωρίς αντίσταση, για να είναι ο εαυτός της. Καμία αδυναμία δεν μπορεί να εισβάλει σε αυτή χωρίς να την αλλάξει σε κάτι που δεν είναι. (Κ-27.III.1:1-2,5-6)

(7:6) Και εκείνοι που βλέπουν σε αυτόν την ασφάλειά τους δεν έχουν φύλακα, ούτε δύναμη να επικαλεστούν σε περίπτωση κινδύνου, και κανένα ισχυρό πολεμιστή να αγωνιστεί γι' αυτούς.

Θέτοντας την εμπιστοσύνη, την ελπίδα και την ασφάλειά σας σε ένα είδωλο σημαίνει ότι τα θέτετε στο τίποτα, γιατί τίποτα εξωτερικό δεν μπορεί να σας βοηθήσει με οποιονδήποτε τρόπο. Εφαρμόστε το αυτό συγκεκριμένα στις ιδιαίτερες σχέσεις σας, διαφορετικά τα *Μαθήματα*

θαυμάτων δεν θα έχουν κανένα νόημα για εσάς. Παρακολουθήστε τον εαυτό σας να αμύνεται ενάντια στην Αγάπη του Θεού με την παραφροσύνη της ιδιαιτερότητας και δείτε χωρίς κρίση ότι λατρεύετε τα είδωλά της.

(8:1) Αυτή η στιγμή μπορεί να είναι τρομερή.

Ο Ιησούς αναφέρεται στη στιγμή που συνειδητοποιείτε ότι ο εχθρός δεν βρίσκεται έξω, αλλά μέσα σας. Ακόμα κι όταν κοιτάζετε χωρίς κρίση στον εσωτερικό εχθρό και αυτός εξαφανίζεται, αυτή η στιγμή συνεχίζει να είναι τρομερή, διότι αρχικά ξεφύγαμε από τον τρόπο της απώλειας του διαχωρισμένου εαυτού μας. Όταν παραιτούμαστε από το δεύτερο επίπεδο άμυνας του εγώ, αναγνωρίζοντας ότι ο εξωτερικός εχθρός είναι πραγματικά μέσα μας, το εγώ βγάζει το βαρύ πυροβολικό, λέγοντας: «Έχεις δίκιο, το πρόβλημα δεν βρίσκεται έξω αλλά μέσα σου, και τώρα έχεις βρει την πηγή της οργής του Θεού, και Αυτός σε θρήκε!». Ωστόσο, αν μπορέσετε να παραμείνετε με τον Ιησού και να εξετάσετε το πρώτο επίπεδο, θα συνειδητοποιήσετε ότι η εικόνα της ενοχής και της τιμωρίας είναι τόσο απατηλή όσο και ο εξωτερικός εχθρός. Θυμηθείτε, η δεύτερη εικόνα υπερασπίζεται την πρώτη · η πρώτη είναι ο αμαρτωλός εχθρός που είναι κάποιος άλλος, η δεύτερη η δική σας ενοχή λόγω της αμαρτίας σας εναντίον του Θεού. Και οι δύο είναι επινοημένες, διότι και οι δύο έχουν σχεδιαστεί για να σας εμποδίζουν να επιστρέψετε στον λήπτη των αποφάσεων του νου και να δείτε το λάθος το οποίο μπορείτε τώρα να διορθώσετε. Με τη σωστή επιλογή - που γίνεται μια τα πάντα - ο ατομικός εαυτός εξαφανίζεται. Επομένως αυτή η στιγμή μπορεί να είναι πράγματι τρομερή.

(8:2) Αλλά μπορεί επίσης να είναι η στιγμή της απελευθέρωσής σου από την απεχθή δουλεία.

Δεν χρειάζεται πλέον να είμαι σκλάβος στον τύραννο εγώ, γιατί στην πραγματικότητα δεν έχει καμία δύναμη. Έγινα σκλάβος μόνο από τη δύναμη του νου μου, που τώρα χρησιμοποιώ για να αλλάξω δασκάλους. Έτσι εξαφανίζονται οι αλυσίδες και είμαι ελεύθερος.

(8:3) Κάνεις μια επιλογή, ενώ στέκεσαι μπροστά σε αυτό το είδωλο, βλέποντάς το ακριβώς όπως είναι.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας βοηθούν να επιστρέψουμε στο σημείο όπου κάναμε τη λάθος επιλογή, να κοιτάζουμε χωρίς φόβο ή ενοχή, και να επιβεβαιώσουμε ότι το λάθος μας ήταν απλά ανόητο - όχι κακό ή αμαρτωλό. Ο Ιησούς περιστασιακά χρησιμοποιεί τον συμβολισμό των παιχνιδιών όταν μιλάει για την αμαρτία - ένα παιχνίδι που παίζουν τα παιδιά. Είμαστε όλοι παιδιά που παίζουμε με την αμαρτία η οποία πιστεύουμε ότι είναι καταστροφική, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα. Ακολουθούν μερικά αντιπροσωπευτικά και κάπως γνωστά αποσπάσματα:

... Μικρό μου παιδί... Μόνο ονειρεύεσαι, και τα είδωλα είναι τα παιχνίδια με τα οποία ονειρεύεσαι ότι παίζεις. Ποιος έχει ανάγκη από παιχνίδια εκτός από τα παιδιά; Προσποιοούνται ότι κυβερνούν τον κόσμο, και δίνουν στα παιχνίδια τους την δύναμη να κινούνται, και να μιλούν και να σκέφτονται, να αισθάνονται και να μιλούν για λογαριασμό τους. Ωστόσο όλα όσα φαίνονται ότι κάνουν τα παιχνίδια τους είναι στο νου εκείνων που παίζουν με αυτά. Αλλά ανυπομονούν να ξεχάσουν ότι οι ίδιοι έφτιαξαν το όνειρο στο οποίο τα παιχνίδια τους είναι πραγματικά, και δεν αναγνωρίζουν ότι οι επιθυμίες τους είναι δικές τους... Υπάρχει κάποια στιγμή που η παιδική ηλικία πρέπει να περάσει και να φύγει για πάντα. Μην ζητάς να κρατήσεις τα παιχνίδια ενός παιδιού. Βάλε τα όλα στην άκρη, γιατί δεν τα έχεις ανάγκη πια. (Κ-29.ΙΧ.4:3-8· 6:1-3)

Οι βαρετοί, απογοητευτικοί θεοί που έφτιαξες είναι φουσκωτά παιδικά παιχνίδια που σκάνε... Δεν είναι παρά παιχνίδια, παιδί μου, γι' αυτό μην θλίβεσαι γι' αυτά. Ο χορός τους ποτέ δεν σου έφερε

χαρά. Αλλά ούτε ήταν και πράγματα να σε τρομάζουν ή να σου προσφέρουν ασφάλεια εάν υπάκουαν στους κανόνες σου. Δεν πρέπει ούτε να τα λατρεύεις ούτε να τους επιτίθεται, παρά απλά να τα βλέπεις σαν παιδικά παιχνίδια χωρίς κανένα δικό τους νόημα. Αν δεις κάποιο νόημα σε ένα από αυτά τότε θα το βλέπεις σε όλα. Αν δεν δεις κανένα, τότε δεν θα σε αγγίζουν... Κοίταξε ήρεμα τα παιχνίδια της [ψευδαισθήσης της επίθεσης], και κατάλαβε ότι είναι είδωλα που χορεύουν μόνο σε μάταιες επιθυμίες. Μην τα λατρεύεις, γιατί δεν υπάρχουν... Το μόνο του λάθος [του Υιού του Θεού] είναι ότι τα θεωρεί πραγματικά. Τι μπορεί να κάνει η δύναμη των ψευδαισθήσεων; (Κ-30.IV.2:1· 4:6-11· 5:9-10,14-15)

Το υπόλοιπο του μαθήματος αποτελείται από μια άμεση αναφορά στο τέταρτο εμπόδιο για την ειρήνη - το φόβο του Θεού - όπου ο Ιησούς λέει ότι στεκόμαστε μπροστά στο τελευταίο πέπλο, για να αποφασίσουμε αν θα περάσουμε ή θα συνεχίσουμε να περιπλανιόμαστε, μόνο και μόνο για να επιστρέψουμε:

... Εδώ, με το τέλος του ταξιδιού μπροστά σου, **βλέπεις** τον σκοπό του. Και εδώ είναι που επιλέγεις αν θα τον κοιτάξεις ή θα συνεχίσεις να περιπλανιέσαι, μόνο και μόνο για να επιστρέψεις για να επιλέξεις πάλι. (Κ-19.IV-Δ.10:7-8)

Οι υπόλοιπες προτάσεις της παραγράφου μας οδηγούν στη συζήτηση του τελευταίου εμποδίου:

(8:4) Θα επαναφέρεις στην αγάπη αυτό που προσπάθησες να της αρπάξεις και να τοποθετήσεις μπροστά στην δίχως νου πέτρα;

Με άλλα λόγια, ας επιστρέψουμε στον Θεό και στο Άγιο Πνεύμα τους νόες που είναι δικαιωματικά Δικοί τους. Αυτοί είναι η εστία της ειρήνης, της ασφάλειας και της προστασίας μας, που δεν μπορούν ποτέ να βρεθούν μέσα σε ένα είδωλο. Σημειώστε τη λέξη *αρπάζω*, η οποία χρησιμοποιείται με φειδώ στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αλλά αποτυπώνει υποβλητικά την ουσία της βίαιης κλοπής του εγώ. Ακολουθούν δύο παραδείγματα από αποσπάσματα που απεικονίζουν τη βία της ιδιαιτερότητας που επιδιώκει να πάρει για τον εαυτό της την αλήθεια που είναι του Θεού:

... Η αλήθεια έχει γίνει τόσο τρομακτική για σένα που μόνο αν ήταν αδύναμη και μικρή, και ανάξια εκτίμησης, θα τολμούσες να την κοιτάξεις. Νομίζεις ότι είναι πιο ασφαλές να αποδώσεις στον μικρό εαυτό που έφτιαξες εσύ, την δύναμη που αρπάξεις από την αλήθεια, θριαμβεύοντας πάνω σε αυτή κι αφήνοντάς την αβοήθητη. (Κ-16.V.11:2-3)

... Τι είναι αυτό το πολύτιμο πράγμα, αυτό το ανεκτίμητο πετράδι, αυτός ο κρυμμένος μυστικός θησαυρός, τον οποίο πρέπει να αρπάξεις με δίκαιη οργή από τον πιο δόλιο και πανούργο εχθρό; (Κ-23.II.11:2)

(8:5-7) Ή θα φτιάξεις άλλο ένα είδωλο για να την αντικαταστήσεις; Γιατί ο θεός της σκληρότητάς παίρνει πολλές μορφές. Μπορεί να βρει άλλη μία.

Αυτό που συμβαίνει συνήθως με τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι συγχωρούν και για μια σύντομη στιγμή νιώθουν ειρηνικά και χαρούμενα. Τότε αρχίζει ο φόβος: «Αν δεν έχω την ιδιαίτερη σχέση μου, τι θα μείνει εκτός από την Αγάπη του Θεού, και δεν υπάρχει καμία ατομικότητα σε αυτή την κατάσταση!» Σε εκείνο το σημείο σπεύδουμε γρήγορα να φτιάξουμε άλλο ένα ιδιαίτερο είδωλο, και επενδύουμε τη σκληρότητα σε μια άλλη μορφή. Ο Ιησούς ζητά να έχουμε επίγνωση καθώς μελετάμε και εξασκούμε τη διδασκαλία του, ώστε να μην τυφλωνόμαστε από το εγώ.

(9:1-3) Όμως μη νομίζεις ότι ο φόβος είναι η διαφυγή από τον φόβο. Ας θυμηθούμε τι έχει τονίσει το κείμενο για τα εμπόδια στην ειρήνη. Το τελευταίο, που είναι πιο δύσκολο να πιστέψεις

ότι δεν είναι τίποτα, και φαίνεται σαν ένα εμπόδιο με την μορφή ενός συμπαγούς και στέρεου εμποδίου, αδιαπέραστου, τρομακτικού και αξεπέραστου, είναι ο φόβος για τον Θεό τον ίδιο.

Αυτή είναι η σκέψη που έθεσε σε κίνηση το σύστημα σκέψης του εγώ, και οδήγησε στο φυσικό σύμπαν. Η στρατηγική του εγώ θέλει να μας πείσει ότι είμαστε αμαρτωλοί επειδή καταστρέψαμε τον Θεό, ο Οποίος με κάποιο τρόπο θα αναστηθεί από τους νεκρούς και θα μας καταστρέψει. Αυτή είναι η φαινομενική προέλευση του φόβου μας για τον Θεό. Το εγώ δεν μας λέει ότι ο δικός του φόβος είναι για την Ενιαιότητα του Θεού, γιατί μέσα στην Αγάπη Του κάθε διαχωρισμός εξαφανίζεται. Έτσι το εγώ επινοεί τη δική του ιστορία, την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο, που οδηγεί αναπόφευκτα στο φόβο της τιμωρίας του Θεού. Μόλις αυτή γίνει η πραγματικότητά μας, χρειαζόμαστε ως άμυνα τον κόσμο της ιδιαιτερότητας. Ο κόσμος λοιπόν στηρίζεται στην προϋπόθεση ότι ο φόβος του Θεού είναι μια οντολογική πραγματικότητα, και ότι η τιμωρία οφείλεται στον αμαρτωλό εαυτό μας. Ακολουθούν μερικά αποσπάσματα από το τέταρτο εμπόδιο για την ειρήνη, που περιγράφουν τη χρήση αυτού του φόβου από το εγώ για να αμυνθούμε ενάντια στη θύμηση της Αγάπης του Θεού:

... Τι θα ένιωθες και θα σκεπτόσουν αν ο θάνατος δεν ασκούσε καμία έλξη επάνω σου; Πολύ απλά, θα θυμόσουν τον Πατέρα σου... Και καθώς αυτή η θύμηση αναδύεται στο νου σου, η ειρήνη πρέπει ακόμα να υπερβεί ένα τελευταίο εμπόδιο, μετά το οποίο η σωτηρία ολοκληρώνεται, και ο Υιός του Θεού επανέρχεται στην σωφροσύνη... Το τέταρτο εμπόδιο που χρειάζεται να ξεπεραστεί κρέμεται σαν ένα βαρύ πέπλο μπροστά στον πρόσωπο του Χριστού... Αυτό είναι το πιο σκοτεινό πέπλο, που στηρίζεται από την πίστη στον θάνατο και προστατεύεται από την έλξη του. Η αφοσίωση στον θάνατο και στην κυριαρχία του δεν είναι παρά ο βαρύς όρκος, η υπόσχεση που δόθηκε μυστικά στο εγώ να μην σηκώσεις ποτέ αυτό το πέπλο, να μην το πλησιάσεις, ούτε καν να υποπτευθείς ότι είναι εκεί. Αυτή είναι η μυστική συμφωνία που έκανε το εγώ για να κρατήσει αυτό που βρίσκεται πίσω από το πέπλο για πάντα σθησμένο και λησμονημένο. Εδώ βρίσκεται η δική σου υπόσχεση να μην επιτρέψεις ποτέ στην ένωση να σε καλέσει έξω από τον διαχωρισμό · η μεγάλη αμνησία με την οποία η μνήμη του Θεού φαίνεται εντελώς ξεχασμένη · το μεγάλο σχίσμα του Εαυτού σου από σένα...(Κ-19.ΙV-Δ.1:2-3,5· 2:1· 3:1-4)

(9:4-5) Εδώ βρίσκεται η βάση που φιλοξενεί στο θρόνο της την σκέψη του φόβου ως θεό. Διότι εκείνοι που λατρεύουν τον φόβο σαν θεό, τον αγαπούν, και η αγάπη τώρα φαίνεται πως έχει επενδυθεί με σκληρότητα.

Αν και είναι πολύ δύσκολο, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι όταν βρισκόμαστε σε κατάσταση άγχους και πόνου, είναι επειδή λατρεύουμε το άγχος και τον πόνο. Θυμηθείτε, αυτό είναι το όνειρό μας, και θα το επιλέξουμε μόνο γιατί μας κρατά μακριά από κάτι που θεωρούμε ότι είναι ακόμα χειρότερο: την απώλεια του εαυτού μας. Όλοι βιώνουμε με ευχαρίστηση τα βάσανα για να διατηρήσουμε ανέπαφο τον ατομικό και ιδιαίτερο εαυτό μας και στη συνέχεια φυσικά - ή αφύσικα - επιδιώκουμε να κατηγορήσουμε κάποιον άλλον για τον πόνο και τα βάσανά μας.

(10:1-3) Από πού προέρχεται η εντελώς παράλογη πίστη σε θεούς εκδίκησης; Η αγάπη δεν έχει μπερδέψει τις ιδιότητές της με εκείνες του φόβου. Ωστόσο, οι λάτρες του φόβου αντιλαμβάνονται την δική τους σύγχυση στον «εχθρό» του φόβου · την σκληρότητά του τώρα ως μέρος της αγάπης.

Αυτή η τρελή πεποίθηση δεν προέρχεται από τον Θεό, του Οποίου η Αγάπη είναι απλώς ο εαυτός της, χωρίς να υπάρχει τίποτα πέρα από Αυτή. Επομένως, η τρελή μας πεποίθηση στους θεούς της εκδίκησης προέρχεται από την πεποίθηση στη δική μας αμαρτωλότητα και σκληρότητα, γιατί έχουμε προβάλλει στον Θεό αυτό που πιστεύουμε ότι είναι η δική μας πραγματικότητα.

(10:4-6) Και τι γίνεται πιο τρομακτικό από την Καρδιά της Ίδιας της Αγάπης; Τα Χείλη Του φαίνεται σαν να είναι γεμάτα αίμα · η φωτιά προέρχεται από Αυτόν. Και Αυτός είναι πιο τρομερός από οτιδήποτε άλλο, ασύλληπτα σκληρός, κατακεραυνώνοντας όλους όσους Τον αναγνωρίζουν Θεό τους.

Η Επιστολή προς Εβραίους λέει ότι είναι φοβερό να πέσει κανείς στα χέρια του αληθινού Θεού (προς Εβραίους 10:31). Αυτό πιστεύουν όλοι οι άνθρωποι που πιστεύουν ότι υπάρχουν, γιατί η σκληρότητα που αντιλαμβάνονται στον εαυτό τους δεν μπορεί παρά να προβληθεί σε κάποιον άλλον, ακόμα και στον ίδιο τον Θεό.

(11:1-2) Η επιλογή που κάνεις σήμερα είναι βέβαιη. Γιατί κοιτάς για τελευταία φορά αυτό το κομμάτι λαξεμένης πέτρας που έφτιαξες, και δεν το αποκαλείς πια Θεό.

Βρισκόμαστε στο σημείο που μπορούμε να κάνουμε τη σωστή επιλογή με τον σωστό Δάσκαλο, στο ίδιο σημείο που βρισκόμασταν στο τέταρτο εμπόδιο για την ειρήνη στο τέλος του Κεφαλαίου 19 - μπορούμε επιτέλους να δούμε αυτόν τον ακρογωνιαίο λίθο του συστήματος σκέψης του εγώ χωρίς να περιπλανιόμαστε. Η κεντρική ιδέα είναι να τον κοιτάξουμε - για τελευταία φορά.

(11:3-6) Έχεις έρθει ξανά σε αυτή την θέση, αλλά τότε επέλεξες αυτός ο σκληρός Θεός να παραμείνει μαζί σου με κάποια άλλη μορφή. Κι έτσι ο φόβος του Θεού επέστρεψε σε σένα. Αυτή την φορά τον αφήνεις εκεί. Και επιστρέφεις σε ένα νέο κόσμο, απαλλαγμένο από το βάρος του · χωρίς να τον βλέπεις μέσα από τα τυφλά του μάτια, αλλά με την όραση που σου επανέφερε η επιλογή σου.

Στο παρελθόν περιπλανηθήκαμε αντί να περάσουμε μέσα από το τελευταίο πέπλο, αρνούμενοι να αποδεχτούμε ότι ο κόσμος και το σώμα είναι άμυνες ενάντια στην απώλεια της ατομικότητάς μας, άμυνες που έχουμε επιλέξει να διατηρούμε ακόμα. Ο Ιησούς μας φέρνει τώρα στο σημείο του ταξιδιού όπου συνειδητοποιούμε ότι η τελευταία μας άμυνα ενάντια σε αυτήν την αναγνώριση δεν μας αξίζει πλέον. Μόνο ο αληθινός Θεός αρκεί. Έτσι, όταν συνειδητοποιήσουμε αληθινά το λάθος μας και αφήσουμε τον Ιησού να είναι ο δάσκαλός μας, βλέπουμε αυτόν τον κόσμο διαφορετικά γιατί τα μάτια του γίνονται δικά μας. Δεν βλέπουμε τρόπο, σκληρότητα ή φόβο μόνο ανόητα λάθη που δεν έχουν τη δύναμη να μας κρατήσουν πίσω από το φως. Βρισκόμαστε στον πραγματικό κόσμο, που είναι η μεταμόρφωση της προσευχής από διαδικασία σε τραγούδι. Και δίνουμε ευχαριστίες, όπως δίνει και ο Δημιουργός μας:

Η προσευχή είναι μια κλίμακα που φτάνει στον Ουρανό. Στην κορυφή πραγματοποιείται μια μεταμόρφωση σαν την δική σου, διότι η προσευχή είναι μέρος από σένα. Τα πράγματα της γης μένουν πίσω, όλα λησμονημένα. Δεν ζητάς πια, διότι δεν υπάρχει καμία έλλειψη. Η Ταυτότητα μέσα στον Χριστό αναγνωρίζεται ασφαλής για πάντα, πέρα από κάθε αλλαγή και φθορά. Το φως δεν τρεμοπαίζει πια, και ποτέ δεν θα σβήσει. Τώρα, δίχως κανενός είδους ανάγκες, και τυλιγμένος για πάντα μέσα σε άσπιλη αθωότητα που είναι το δώρο του Θεού για σένα, τον Υιό Του, η προσευχή μπορεί ξανά να γίνει αυτό για το οποίο προοριζόταν. Διότι τώρα ανυψώνεται σαν ένα τραγούδι ευχαριστιών προς τον Δημιουργό σου, τραγουδισμένο δίχως λέξεις, σκέψεις, και μάταιες επιθυμίες, αφού τώρα πια δεν χρειάζεται τίποτα απολύτως. Έτσι επεκτείνεται, όπως ήταν προορισμένη να κάνει. Και γι' αυτή την προσφορά ο Θεός ο Ίδιος δίνει τις ευχαριστίες Του. (Τρ-1.ΙΙ.7)

(12) Τώρα τα μάτια σου ανήκουν στον Χριστό, και Αυτός κοιτάζει μέσα από αυτά. Τώρα η φωνή σου ανήκει στον Θεό και αντηχεί την δική Του. Και τώρα η καρδιά σου παραμένει πάντα σε γαλήνη. Έχεις επιλέξει Αυτόν στην θέση των ειδώλων, και οι ιδιότητές σου, δοσμένες από τον Δημιουργό σου, επαναφέρονται επιτέλους σε σένα. Το Κάλεσμα για τον Θεό ακούγεται και

απαντάται. Τώρα ο φόβος έδωσε την θέση του στην αγάπη, καθώς ο Θεός ο ίδιος αντικαθιστά την σκληρότητα.

Έχουμε αντιστρέψει ό,τι συνέβη πριν. Η αγάπη παίρνει τη θέση της, και ο φόβος έχει γίνει αυτό που ήταν πάντα: μια ανόητη σκέψη που δεν έχει τη δύναμη να μας κρατήσει μακριά από την αλήθεια.

Το μάθημα κλείνει με μια υπέροχη προσευχή, σε μια μορφή που είδαμε νωρίτερα και η οποία προμηνύει τις προσευχές του Μέρους II:

(13:1-2) Πατέρα, είμαστε σαν Εσένα. Καμία σκληρότητα δεν ενοικεί σε εμάς, διότι δεν υπάρχει καμία σε Σένα.

Είμαστε σαν Αυτόν, διότι μοιραζόμαστε τις ιδιότητες της αγάπης και όχι του φόβου. Εάν αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας ή τους άλλους ως σκληρούς, λέμε ότι ο Θεός είναι επίσης σκληρός - *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Ωστόσο, αν συνειδητοποιήσουμε ότι η φαινομενική σκληρότητα των ανθρώπων είναι η έκκλησή τους για αγάπη και ότι η αγάπη βρίσκεται στον πυρήνα - *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους* - επιβεβαιώνουμε ότι ο Θεός είναι επίσης Αγάπη. Έτσι προσευχόμαστε ξανά με χαρά με αυτά τα εμπνευσμένα λόγια θεραπείας από την Ψυχοθεραπεία, που σηματοδοτούν το τέλος της αμαρτίας και επομένως το τέλος του πόνου και της σκληρότητας:

Ας καθίσουμε σιωπηλοί μπροστά στην Θέληση του Θεού, και ας κάνουμε αυτό που έχει επιλέξει να κάνουμε. Υπάρχει μόνο ένας δρόμος μέσω του οποίου ερχόμαστε εκεί που άρχισαν όλα τα όνειρα. Και εκεί είναι που θα τα αφήσουμε, για να αποχωρίσουμε ειρηνικά για πάντα. Άκουσε έναν αδελφό που καλεί για βοήθεια και απάντησέ του. Στον Θεό θα είναι που απαντάς, διότι εσύ Τον κάλεσες. Δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος να ακούσεις την Φωνή Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να αναζητήσεις τον Υιό Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να βρεις τον Εαυτό σου. Ιερή είναι η θεραπεία, γιατί ο Υιός του Θεού επιστρέφει στον Ουρανό μέσα από τον τρυφερό της εναγκαλισμό. Γιατί η θεραπεία λέει σε αυτόν, με την φωνή του Θεού, ότι όλες οι αμαρτίες του έχουν συγχωρεθεί. (Ψ-2.V.8)

(13:3-7) Η ειρήνη σου είναι δική μας. Και ευλογούμε τον κόσμο με ό,τι έχουμε λάβει από Σένα μόνο. Επιλέγουμε ξανά, και κάνουμε την επιλογή μας για όλους τους αδελφούς μας, γνωρίζοντας ότι είναι ένα μαζί μας. Τους φέρουμε την σωτηρία σου, όπως την έχουμε λάβει τώρα. Και δίνουμε τις ευχαριστίες μας γι' αυτούς που μας ολοκληρώνουν.

Θα δούμε στο Μάθημα 195 - «Η αγάπη είναι ο δρόμος που πορεύομαι με ευγνωμοσύνη» - ότι ο Ιησούς μας ζητά να ευχαριστήσουμε όλα τα ζωντανά πράγματα, σε ένδειξη ευγνωμοσύνης για την ευκαιρία να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε μέρος του ενός Υιού, το αντίθετο της εμφάνισης του διαχωρισμού. Έτσι ο Ιησούς μας ενθαρρύνει:

*... Η ευγνωμοσύνη σου προς τον αδελφό σου είναι το μόνο δώρο που θέλω. Θα το φέρω στον Θεό για σένα, γνωρίζοντας ότι όταν γνωρίζεις τον αδελφό σου **σημαίνει ότι γνωρίζεις τον Θεό**. Αν είσαι ευγνώμων προς τον αδελφό σου, είσαι ευγνώμων και προς τον Θεό για ό,τι δημιούργησε. Μέσω της ευγνωμοσύνης σου γνωρίζεις τον αδελφό σου, και μία στιγμή αληθινής αναγνώρισης κάνει τους πάντες αδελφούς σου διότι ο κάθε ένας από αυτούς προέρχεται από τον Πατέρα σου. (Κ-4.VI.7:2-5)*

Η λέξη κλειδί εδώ είναι οι πάντες που αντικατοπτρίζουν την ενιαιότητα του Υιού, ένα με τον Δημιουργό και την Πηγή του. Για να είναι ο Θεός, Θεός, και ο Χριστός, Χριστός - κανείς δεν μπορεί να αποκλειστεί από την τέλεια Ενιαιότητά Του.

(13:8) Σε αυτούς βλέπουμε την δόξα σου, και σε αυτούς βρίσκουμε την ειρήνη μας.

Τα αδέρφια μας είναι ένα με εμάς, όπως και εμείς με τον Θεό. Η δόξα, η ειρήνη, η αγάπη είναι ένα, γιατί το πνεύμα δεν μπορεί να έχει διαχωρισμούς μέσα του.

(13:9-11) Είμαστε άγιοι γιατί η Αγιότητά Σου μας έχει απελευθερώσει. Και δίνουμε τις ευχαριστίες μας. Αμήν.

Η απάντηση στη σκληρότητα του εγώ είναι να δούμε το δικό του ρόλο στη ζωή μας σαν μια άμυνα που δεν λειτουργεί. Πάνω από όλα, θέλω να θυμάμαι την αγάπη που δεν έχει αντίθετα. Εάν είμαι ειλικρινής γι' αυτή την επιθυμία - τον Θεό ως Αγάπη και εμένα ως παιδί Του - πρέπει να είμαι πρόθυμος να δω την αγάπη ή το κάλεσμα για αγάπη στους πάντες, διότι η Αγιότητα του Θεού είναι στον Υιό Του.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ V

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η εισαγωγή στην πέμπτη ανακεφαλαίωση είναι ιδιαίτερα όμορφη, καθώς είναι ένα από τα ελάχιστα σημεία στο βιβλίο εργασιών όπου ο Ιησούς μας μιλά άμεσα σε πρώτο πρόσωπο. Ας αρχίσω με κάτι προφανές, που παρόλα αυτά δηλώνεται: ο Ιησούς δίνει μεγάλη σημασία στις ανακεφαλαιώσεις του, όπως βλέπουμε όχι μόνο εδώ, αλλά σε όλο το βιβλίο εργασιών. Η θέση του αυτή εμπεριέχει την προσδοκία ότι θα πάρουμε το βιβλίο εργασίας εξίσου σοβαρά. Εδώ - όπως και σε άλλα σημεία που θα εξετάσουμε αργότερα - εξετάζει την αδυναμία που έχουμε να συγκεντρωθούμε και το πόσο χρειάζεται να εργαστούμε για να την ενδυναμώσουμε. Μας ζητά να λάβουμε σοβαρά υπόψη το νόημα των μαθημάτων του βιβλίου εργασιών, θέλει να αναγνωρίσουμε την επένδυσή μας στο σύστημα σκέψης του εγώ, το πόσο πιστοί είμαστε στο να το διατηρήσουμε και πόσο δυστυχημένους μας κάνει. Εκφράζουμε της σοβαρότητά μας με το να περνάμε όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο καθ' όλη τη διάρκεια της μέρας, λαμβάνοντας υπόψη πόσο συχνά επιλέγουμε εναντίον του Ιησού και της συγχώρεσής του, όπως και υπέρ της ιδιαιτερότητας του εγώ. Έτσι, στη συνέχεια, ο Ιησούς επιβεβαιώνει πάλι το πόσο αποφασισμένοι θέλει να είμαστε, διότι μόνο τότε θα βρούμε την ευτυχία μας. Ως αποτέλεσμα, μας ζητά να αναγνωρίσουμε τη δυστυχία μας, η οποία προέρχεται συγκεκριμένα από την επιμονή ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι αυτός κάνει λάθος. Προσπαθήστε αυτό να το έχετε στο νου σας καθώς διαβάζουμε αυτή την υπέροχη Εισαγωγή.

(1:1-2) Τώρα ανακεφαλαιώνουμε ξανά. Αυτή την φορά είμαστε έτοιμοι να κάνουμε μεγαλύτερη προσπάθεια και να διαθέσουμε περισσότερο χρόνο σε αυτό που αναλαμβάνουμε.

Βλέπουμε σε αυτή τη δήλωση ότι ο Ιησούς θέλει να αφιερώνουμε χρόνο - ποιοτικό χρόνο, όχι μόνο κάποιο συγκεκριμένο χρόνο - στο να σκεφτόμαστε τις διδασκαλίες του. Πράγματι, η σωτηρία μας εξαρτάται από αυτό.

(1:3) Αναγνωρίζουμε ότι ετοιμαζόμαστε για μία άλλη φάση μάθησης.

Ένα κυρίαρχο σύμβολο αυτής της Εισαγωγής - όπως συμβαίνει και σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - είναι το ταξίδι, που αντικατοπτρίζει τη διαδικασία της μάθησής μας. Το έτος που περνάμε με το βιβλίο εργασιών είναι ένα ταξίδι από μόνο του και ο Ιησούς μας λέει τώρα ότι είμαστε έτοιμοι για το επόμενο επίπεδο, «για μια άλλη φάση μάθησης». Αυτό που χαρακτηρίζει αυτά τα επίπεδα είναι η αφοσίωσή μας να μάθουμε ώστε να είμαστε όσο πιο σταθεροί μπορούμε καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας στο να εφαρμόζουμε αυτά τα μαθήματα και, πάνω απ' όλα, να προσέχουμε την περιπλάνηση του νου μας.

(1:4-5) Θέλουμε να αναλάβουμε αυτό το βήμα ολοκληρωτικά, ώστε να μπορέσουμε να συνεχίσουμε πάλι πιο βέβαιοι, πιο ειλικρινείς, με πιο σταθερή πίστη. Τα βήματά μας δεν υπήρξαν πάντα ακλόνητα, και οι αμφιβολίες μας έκαναν να περπατάμε αβέβαιοι και αργά στον δρόμο που μας έχουν υποδείξει αυτά τα μαθήματα.

Ο Ιησούς μας λέει για άλλη μια φορά ότι ξέρει ότι είμαστε διστακτικοί και ασταθείς στη μάθησή μας. Έτσι, μας παρακινεί να έχουμε επίγνωση γι' αυτό και να συγχωρούμε τους εαυτούς μας - βέβαιοι, δεν πρέπει να ενδίδουμε στις αμφιβολίες μας περισσότερο από ό,τι πρέπει. - και να προσπαθούμε συνεχώς να είμαστε διαυγείς για να διακρίνουμε μεταξύ του δικού του συστήματος σκέψης και του δικού μας.

(1:6) Αλλά τώρα επιταχύνουμε, διότι πλησιάζουμε μία μεγαλύτερη βεβαιότητα, ένα πιο σταθερό σκοπό και ένα πιο σίγουρο στόχο.

Αυτός είναι ένας δείκτης της προόδου μας στο ταξίδι: όχι τόσο πολύ στο βαθμό που εξακολουθούμε να έχουμε τις επιθέσεις του εγώ, αλλά στο βαθμό που προσπαθούμε να τις δικαιολογήσουμε.

Ο Ιησούς μας παρουσιάζει τώρα αυτή την υπέροχη προσευχή, την οποία λέει στον Θεό εκ' μέρους μας. Το περιεχόμενό της - δεδομένου του γεγονότος ότι ο Θεός δεν κάνει τίποτα στον κόσμο - είναι να έχουμε την ταπεινότητα του παιδιού, αναγνωρίζοντας πόσα πολλά πρέπει να μάθουμε, και πόσο χρειαζόμαστε την καθοδήγηση ενός μεγαλύτερου αδελφού.

(2:1-2) Σταθεροποίησε τα βήματά μας, Πατέρα μας. Ας ησυχάσουν οι αμφιβολίες μας και ας γαληνέψει ο άγιος νους μας, και μίλησέ μας.

Το σημαντικό είναι ότι κάνουμε το εγώ σιγήσει. Ο σκοπός που έχει η σχέση μας με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα είναι ότι μας βοηθά γαληνέψει ο νους μας, έτσι θα ακούσουμε τη Φωνή του Θεού να μας μιλά.

(2:3) Δεν έχουμε λόγια να Σου δώσουμε.

Αυτό είναι το πρόβλημα. Όταν ζητάμε βοήθεια, τη ζητάμε με τα λόγια μας. Είμαστε αυτοί που ορίζουν τα προβλήματα, τις απαιτήσεις και τις ανάγκες μας, θέτοντας έτσι τα λόγια και τις απαντήσεις στο στόμα του Ιησού. Ο Ιησούς ανέφερε αυτό το πρόβλημα απευθείας στην Helen σε ένα μήνυμα του 1977, ένα χρόνο μετά τη δημοσίευση των Μαθημάτων. Της επέστησε την προσοχή σχετικά με το πως χρησιμοποιεί τα λόγια της για να διατυπώσει μια ερώτηση, και ζήτησε αντί γι' αυτό να εμπιστευτεί την Απάντηση που βρίσκεται πέρα από τις λέξεις - την απεριόριστη Αγάπη του Θεού:

*Κάθε συγκεκριμένη ερώτηση περιλαμβάνει μεγάλο αριθμό από εικασίες οι οποίες αναπόφευκτα περιορίζουν την απάντηση. Μια συγκεκριμένη ερώτηση είναι στην πραγματικότητα μια απόφαση για το είδος της απάντησης που είναι αποδεκτή. Ο σκοπός των λέξεων είναι να περιορίσουν, και με τον περιορισμό, να κάνουν μια τεράστια περιοχή εμπειρίας περισσότερο διαχειρίσιμη. Αλλά αυτό σημαίνει περισσότερο διαχειρίσιμη από **εσένα**. Για πολλές πτυχές της ζωής σε αυτόν τον κόσμο αυτό είναι απαραίτητο. Αλλά όχι για να ρωτάς. Ο Θεός δεν χρησιμοποιεί λέξεις και δεν απαντά με λόγια. Μπορεί μόνο να «μιλήσει» στον Χριστό μέσα σου, ο Οποίος μεταφράζει την Απάντησή Του σε οποιαδήποτε γλώσσα μπορείς να καταλάβεις και να δεχθείς.*

(Absence from Felicity, σελ. 445, 446)

Έτσι ερχόμαστε ενώπιον του Θεού μέσα στη σιωπή της ταπεινότητας και της εμπιστοσύνης.

(2:4-3:4) Προτιμούμε να ακούσουμε το δικό Σου Λόγο, και να τον κάνουμε δικό μας. Καθοδηγήσε την άσκησή μας όπως ένας πατέρας καθοδηγεί ένα μικρό παιδί σε ένα δρόμο που δεν καταλαβαίνει. Όμως ακολουθεί, σίγουρο ότι είναι ασφαλές διότι ο πατέρας του δείχνει τον δρόμο.

Έτσι φέρνουμε την άσκησή μας σε Σένα. Και αν παραπατήσουμε, Εσύ θα μας σηκώσεις. Αν ξεχάσουμε τον δρόμο, βασιζόμαστε σε Σένα που θα μας τον υπενθυμίσεις σίγουρα. Βγαίνουμε εκτός πορείας, αλλά Εσύ δεν ξεχνάς να μας επαναφέρεις.

Ο Ιησούς αναγνωρίζει ότι θα κάνουμε λάθη και θα σκοντάψουμε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας, και ότι θα το ξεχνάμε όταν επιλέγουμε το εγώ ως δάσκαλο μας. Ωστόσο, δεν θέλει να νιώθουμε ένοχοι για το φόβο μας, αλλά να αναγνωρίσουμε το λάθος μας και να στραφούμε στο Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει. Απαραίτητη για την πρόοδό μας είναι η ταπεινότητα να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν γνωρίζουμε, αλλά ότι Κάποιος γνωρίζει. Δεν γνωρίζουμε καν τι να ζητήσουμε, πόσο μάλλον τη μορφή των προβλημάτων μας, όμως το μόνο που πρέπει να γνωρίζουμε είναι ότι εμείς κάνουμε λάθος και ότι Κάποιος μέσα μας έχει δίκιο. Η ενοχή για την «αμαρτωλή» επιλογή μας, μας εμποδίζει να αφήσουμε το σύστημα σκέψης μας. Έτσι ο Ιησούς μας παροτρύνει στο κείμενο να εξετάσουμε τη σκέψη του διαχωρισμού μέσα από τα μάτια της όρασης και όχι της κρίσης:

*... Μην την ονομάζεις αμαρτία, αλλά τρέλα, διότι αυτό ήταν και αυτό παραμένει. Μην την επενδύεις με ενοχή, διότι η ενοχή υπονοεί ότι έγινε στην πραγματικότητα. Και πάνω απ' όλα, **μην την φοβάσαι.** (Κ-18.1.6:7-9)*

(3:5-6) Επιτάχυνε τώρα τα βήματά μας, ώστε να μπορέσουμε να περπατήσουμε με μεγαλύτερη σιγουριά και πιο γρήγορα προς τα Σένα. Και δεχόμαστε τον Λόγο που μας προσφέρεις για να ενοποιήσουμε την άσκησή μας, καθώς επαναλαμβάνουμε τις σκέψεις που μας έχεις δώσει.

Η ενοποίηση της άσκησής μου έρχεται μέσω της αναγνώρισης ότι όλα τα προβλήματα είναι τα ίδια. Το μόνο πρόβλημά μου είναι όταν πιστεύω ότι αισθάνομαι καλύτερα με το να είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό και από τον Ιησού. Συνεπώς, έχω μια λύση: να αναγνωρίσω ότι έκανα λάθος να αποδεχθώ την προϋπόθεση του διαχωρισμού ως αληθινή.

(4:1-3) Αυτή είναι η σκέψη που θα πρέπει να προηγείται των σκέψεων που θα ανακεφαλαιώνουμε. Η κάθε μία απλά διασαφηνίζει κάποια πλευρά αυτής της σκέψης, ή την βοηθά να αποκτήσει περισσότερο νόημα, πιο προσωπικό και αληθινό, και πιο περιγραφικό του ιερού Εαυτού που μοιραζόμαστε και τώρα ετοιμαζόμαστε να γνωρίσουμε πάλι:

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

Αν «Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ», δεν υπάρχει μέσα μου - όπως είδαμε στο Μάθημα 170 που αναφέρεται στην σκληρότητα - κανένα μέρος κρίσης, πόνου ή διαχωρισμού σε οποιαδήποτε μορφή. Σε αυτήν την δεκαήμερη ανακεφαλαίωση, ο Ιησούς μας ζητά να ζυγίσουμε τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στην Αγάπη του συστήματος σκέψης του Θεού και του μίσους του δικού μας συστήματος, να συνειδητοποιήσουμε ότι το ένα θα μας κάνει ευτυχισμένους και το άλλο θα συνεχίσει τη δυστυχία μας. Πρέπει να σκεφτούμε προσεκτικά τον κάθε τίτλο των είκοσι μαθημάτων στο πλαίσιο «Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ», πράγμα που σημαίνει ότι κάθε σκέψη του εγώ, δική μου ή κάποιου άλλου, είναι ψευδής. Αυτό αντανakλά η ακόλουθη σκέψη ακολουθώντας άμεσα το παραπάνω απόσπασμα. Ο Ιησούς μας ζητά να φέρουμε το σκοτάδι των διαστρεβλωμένων ψευδαισθήσεών μας στην αλήθεια της Αγάπης του Θεού:

Όταν σου φανεί πως βλέπεις κάποια διαστρεβλωμένη μορφή φόβου που ξεπροβάλλει για να σε τρομάξει, πες μόνο, «Ο Θεός δεν είναι φόβος, αλλά Αγάπη,» και θα εξαφανιστεί. Η αλήθεια θα σε σώσει. (Κ-18.Ι.7:1-2)

(4:4-5) Αυτός ο Εαυτός μόνο γνωρίζει την Αγάπη. Αυτός ο Εαυτός είναι απόλυτα συνεπής στις Σκέψεις Του · γνωρίζει τον Δημιουργό Του, καταλαβαίνει τον Εαυτό Του, είναι τέλειος στην γνώση και την Αγάπη Του, και δεν αλλάζει ποτέ από την συνεχή κατάσταση της ένωσής Του με τον Πατέρα Του και τον Εαυτό Του.

Αυτός ο Εαυτός είναι ο Χριστός, η αληθινή μας Ταυτότητα ως μέρος της Αγάπης του Θεού.

(5:1-3) Και αυτό είναι που μας περιμένει στο τέλος του ταξιδιού. Κάθε βήμα που κάνουμε μας φέρνει λίγο πιο κοντά. Αυτή η ανακεφαλαίωση θα επιταχύνει το χρόνο ανυπολόγιστα, αν κρατάμε στο νου μας ότι αυτός παραμένει ο στόχος μας, και καθώς ασκούμε σε αυτό είναι που πλησιάζουμε.

Και πάλι, είμαστε σε ένα ταξίδι και ο στόχος μας - που δεν έχει ακόμη επιτευχθεί - είναι να θυμηθούμε το Ποιοι είμαστε ως ο ένας Υιός του Θεού. Θα πρέπει να είμαστε ευγνώμονες για τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών, καθώς και τα καθημερινά μαθήματα που προσφέρονται μέσα από τις ιδιαίτερες σχέσεις μας: τα μέσα που χρησιμοποιεί ο Ιησούς για να μας οδηγήσει - βήμα-βήμα - πιο κοντά στον στόχο μας. Για να επαναλάβω, θέλει να πάρουμε όσο πιο σοβαρά μπορούμε την καθημερινή εξάσκηση του βιβλίου εργασιών.

(5:4) Ας υψώσουμε τις καρδιές μας από το χώμα προς την ζωή, καθώς θυμόμαστε ότι αυτή την υπόσχεση έχουμε λάβει, και ότι αυτά τα μαθήματα στάλθηκαν για να ανοίξουν το μονοπάτι του φωτός σ' εμάς, και να μας διδάξουν, βήμα-βήμα, πώς να επιστρέψουμε στον αιώνιο Εαυτό που νομίζαμε ότι χάσαμε.

Βλέπουμε πάλι ότι ο Ιησούς πλάθει τη διδασκαλία του βήμα-βήμα σαν μια διαδικασία. Δεν κάνουμε κάποιο άλμα από το σύστημα σκέψης του εγώ στα Χέρια του Θεού, αλλά πρέπει να δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή στις σκέψεις των εγώ μας καθ' όλη τη διάρκεια της μέρας, ζητώντας βοήθεια για να τις κοιτάξουμε διαφορετικά. Επομένως, «υψώνουμε τις καρδιές μας από το χώμα προς την ζωή», από τη σκέψη του θανάτου, του εγώ, στη σκέψη της ζωής, του Αγίου Πνεύματος, στην οποία ανακτούμε τη μνήμη του αληθινού μας Εαυτού. Αυτή η σταδιακή διαδικασία αντικατοπτρίζεται στα Μαθήματα με το σύμβολο της κλίμακας που ανεβαίνουμε μαζί με τον Ιησού, ιχνηλατώντας ξανά την τρελή κάθοδο του εγώ, από την ενιαιότητα στην ιδιαιτερότητα:

Αυτό που περιμένει με τέλεια βεβαιότητα πέρα από την σωτηρία δεν είναι δικό μας μέλημα. Γιατί μόλις έχεις αρχίσει να επιτρέπεις τα πρώτα σου, αβέβαια βήματα να καθοδηγηθούν προς τα επάνω στην κλίμακα που ο διαχωρισμός σε είχε παρασύρει να κατέβεις. Προς το παρόν μόνο το θαύμα είναι το μέλημά σου. Από εδώ πρέπει να αρχίσουμε. Και έχοντας αρχίσει, ο δρόμος θα γίνει γαλήνιος και απλός, στην ανύψωση προς την αφύπνιση και το τέλος του ονείρου. (Κ-28.III.1:1-5)

Φτάνουμε τώρα εκεί όπου ο Ιησούς μας μιλά άμεσα και προσωπικά. Αυτό το απόσπασμα αντανakλά την παρουσία του στον πραγματικό κόσμο που είναι έξω από το όνειρο. Σε αυτή την θεραπευμένη κατάσταση αναγνωρίζουμε ότι είμαστε πέρα από το όνειρο του διαχωρισμού, έχοντας επίγνωση ότι η ταυτότητά μας δεν είναι διαχωρισμένη ή κατακερματισμένη αλλά είναι ο ένας Υιός του Θεού. Παραμένουμε σε επίγνωση γι' αυτό που υπάρχει μέσα στο όνειρο, αλλά γνωρίζουμε ότι η πραγματικότητά μας είναι έξω από αυτό. Εδώ λοιπόν, υπάρχει ο Ιησούς, ο αγαπημένος μας μεγαλύτερος αδελφός:

(6:1-2) Εγώ κάνω αυτό το ταξίδι μαζί σου. Διότι μοιράζομαι τις αμφιβολίες και τους φόβους σου για λίγο ακόμα, έτσι ώστε να μπορέσεις να έρθεις σε μένα που αναγνωρίζω τον δρόμο από τον οποίο όλοι οι φόβοι και οι αμφιβολίες ξεπερνιούνται.

Ο Ιησούς είναι στο νου μας, και το ταξίδι που κάνει μαζί μας είναι από τον εσφαλμένο στον ορθό νου και μετά πέρα από αυτόν. Όταν βρισκόμαστε σε κατάσταση αμφιβολίας και φόβου, χρειάζεται μόνο να επικαλεστούμε τη βοήθειά του, που σημαίνει να επιστρέψουμε στον τόπο επιλογής μέσα στο νου μας, εκεί όπου κοιτάμε προς αυτό που πιστεύουμε που μας προκαλεί φόβο και είμαστε αβέβαιοι και ταραγμένοι. Με την αγάπη του δίπλα μας απελευθερώνουμε τις σκέψεις του εγώ. Εξετάσαμε ήδη το απόσπασμα που ο Ιησούς αναλύει συγκεκριμένα το ταξίδι που κάνουμε μαζί του. Εδώ είναι αυτό που προηγείται αυτού, μια χαρούμενη έκφραση της Ενιαιότητας του Θεού και του Υιού Του:

Η Ενιαιότητα του Θεού και η δική μας δεν είναι διαχωρισμένες διότι η Ενιαιότητά Του περιλαμβάνει και την δική μας. Όταν ενώνεσαι με μένα σημαίνει ότι αποκαθιστάς την δύναμή Του σε σένα διότι την μοιραζόμαστε. Σου προσφέρω μόνο την αναγνώριση της δικής Του δύναμης μέσα σου, αλλά σε αυτό βρίσκεται όλη η αλήθεια. Καθώς ενωνόμαστε, ενωνόμαστε μαζί Του. Δόξα στην ένωση του Θεού και των ιερών Του Υιών! Όλη η δόξα είναι σ' Αυτούς διότι είναι ενωμένοι. Τα θαύματα που κάνουμε φέρνουν τις μαρτυρίες της Θέλησης του Πατέρα για τον Υιό Του, και της χαράς που παίρνουμε όταν ενωνόμαστε με το Θέλημά Του για εμάς. (Κ-8.Υ.3)

(6:3) Πορευόμαστε μαζί.

Το κεντρικό θέμα αυτής της Εισαγωγής είναι ότι αυτό το κάνουμε με μαζί τον Ιησού: «Πορευόμαστε μαζί». Το ακόλουθο απόσπασμα είναι επίσης γνωστό σε εμάς, το οποίο εκφράζει τον τρόπο που βρίσκουμε την αλήθεια με το να κοιτάζουμε τις ψευδαισθήσεις μαζί:

Είμαστε έτοιμοι να κοιτάζουμε από πιο κοντά το σύστημα σκέψης του εγώ διότι μαζί έχουμε το φως που θα το διασκορπίσει, κι εφόσον συνειδητοποιείς ότι δεν το θέλεις, πρέπει να είσαι έτοιμος. Ας είμαστε πολύ ήρεμοι κάνοντας το αυτό, γιατί απλά αναζητούμε με ειλικρίνεια την αλήθεια. (Κ-11.Υ.1:3-4)

(6:4) Εγώ καταλαβαίνω την αβεβαιότητα και τον πόνο, παρόλο που γνωρίζω ότι δεν έχουν κανένα νόημα.

Ο Ιησούς είναι έξω από το όνειρο, έχοντας επίγνωση του τι βρίσκεται μέσα σε αυτό, αλλά ότι αυτός δεν είναι μέρος του - αυτό σημαίνει ότι δεν κάνει το σώμα του πραγματικό. Εμφανίστηκε σε μας με φυσική μορφή επειδή δεν υπήρχε άλλος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσε ο κόσμος να τον αντιληφθεί. Θυμηθείτε αυτές τις προτάσεις:

... Είναι δυνατόν εσύ που βλέπεις τον εαυτό σου μέσα σε ένα σώμα να γνωρίσεις τον εαυτό σου ως μια ιδέα; Το καθετί που αναγνωρίζεις το ταυτίζεις με κάτι εξωγενές, κάτι έξω από σένα. Δεν μπορείς καν να σκεφτείς τον Θεό χωρίς ένα σώμα, ή με κάποια μορφή που να θεωρείς ότι αναγνωρίζεις. (Κ-18.ΥΙΙ.1:5-7)

(6:5-6) Όμως ένας σωτήρας πρέπει να παραμένει με εκείνους που διδάσκει, βλέποντας αυτό που βλέπουν, αλλά διατηρώντας μέσα στο νου του τον τρόπο που τον οδήγησε έξω, και τώρα θα σε οδηγήσει έξω μαζί του. Ο Υιός του Θεού σταυρώνεται μέχρι εσύ να περπατήσεις σε αυτό το δρόμο μαζί μου.

Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι και όχι μέρος του ενός Υιού του Θεού, πιστεύουμε ότι έχει σταυρωθεί, συμπεριλαμβάνοντάς τον Ιησού. Μόνο όταν καταλάβουμε ότι αυτό είναι ένα

όνειρο συνειδητοποιούμε ότι δεν υπήρξε σταύρωση. Ο Ιησούς μας καλεί να περπατήσουμε μαζί του έξω από το όνειρο - πάνω από το πεδίο της μάχης του μίσους και του φόβου - και να κοιτάξουμε προς τα κάτω και να δούμε μόνο τις μορφές σε ένα όνειρο, όχι την πραγματικότητα. Δεδομένου ότι είμαστε οι ονειρευτές του ονείρου, μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Είναι προφανές ότι καθ' όλη τη διάρκεια των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν μπορούμε να το καταφέρουμε αυτό χωρίς τη βοήθεια του Ιησού, ούτε μπορεί να μας βοηθήσει χωρίς να τον προσκαλέσουμε. Με αυτή την έννοια «η σωτηρία είναι ένα εγχείρημα συνεργασίας» (Κ-4. VI.8: 2).

(7:1) Η ανάστασή μου συμβαίνει ξανά κάθε φορά που οδηγώ έναν αδελφό με ασφάλεια στο μέρος όπου το ταξίδι τελειώνει και ξεχνιέται.

Αυτό το μέρος είναι ο λήπτης των αποφάσεων, το μέρος του νου μας όπου ξεκίνησε το ταξίδι όταν επιλέξαμε το εγώ και πέσαμε κάτω από τη σκάλα του διαχωρισμού. Έτσι το ταξίδι επαναφέρει τα σκαλοπάτια που οδηγούν στο σημείο επιλογής - όπου το ταξίδι ξεκίνησε με μια εσφαλμένη επιλογή, και όπου τελειώνει με αυτή που είναι διορθωμένη. Ο Ιησούς μας οδηγεί πίσω εκεί που επιλέξαμε εσφαλμένα, διδάσκοντάς μας ότι μια τέτοια επιλογή μας έκανε δυστυχισμένους και ότι τώρα επιλέγοντας αυτόν θα μας φέρει απεριγράπτη χαρά. Η ανάστασή Του - που ορίζεται ως αφύπνιση από το όνειρο του θανάτου - έρχεται και πάλι όταν κρατάμε το χέρι του και ολοκληρώνουμε το ταξίδι.

(7:2-3) Ξανανιώνω κάθε φορά που ένας αδελφός μαθαίνει ότι υπάρχει ένας δρόμος που οδηγεί έξω από την δυστυχία και τον πόνο. Ξαναγεννιέμαι κάθε φορά που ο νους ενός αδελφού στρέφεται προς το φως μέσα του και με αναζητά.

Αναφέρω τα λόγια του Ιησού: «Μην διδάσκεις ότι πέθανα μάταια. Δίδαξε καλύτερα ότι δεν πέθανα δείχνοντας ότι ζω μέσα σε σένα» (Κ-11. VI.7:3-4). Όταν διδάσκουμε ότι δεν πέθανε αποδεικνύουμε ότι μπορούμε να κάνουμε την ίδια επιλογή υπέρ της Αγάπης του Θεού όπως έκανε αυτός, η ανάστασή του επαναλαμβάνεται και αυτός ξαναγεννιέται. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον Ιησού, αλλά απλά σημαίνει ότι και εμείς επιλέγουμε να ξυπνήσουμε από το όνειρο του θανάτου. Θα επιστρέψουμε σε αυτό το σημαντικό θέμα της αναγέννησης στο Μάθημα 182.

(7:4) Δεν έχω ξεχάσει κανέναν.

Στο Μάθημα 160 διαβάζουμε: «Κανέναν δεν ξεχνά ο Χριστός» (Εργ-.160.10:1). Ο Ιησούς δεν ξεχνά κανέναν επειδή είμαστε όλοι - *μαζί* - μέρος του Χριστού: ο ένας Υιός του Θεού. Θυμηθείτε τις αρχικές λέξεις της Helen στο ποίημα «Τα δώρα των Χριστουγέννων»:

Ο Χριστός δεν ξεχνά κανέναν. Με αυτό γνωρίζετε ότι

Αυτός είναι ο Υιός του Θεού. Αναγνωρίζετε το άγγιγμά Του

Μέσα στην οικουμενική ευγένεια.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 95)

(7:5) Βοήθησέ με τώρα να σε οδηγήσω πίσω εκεί όπου το ταξίδι άρχισε, για να ξανακάνεις μία επιλογή μαζί μου.

Αυτή είναι μια ξεκάθαρη δήλωση του πυρήνα της διδασκαλίας του Ιησού: δεν μπορεί να μας βοηθήσει αν δεν το ζητήσουμε. Λέγοντας «Βοήθησέ με τώρα» εννοεί: «Σε παρακαλώ ενώσου μαζί μου στο νου σου και μην με φέρνεις στον κόσμο της ιδιαιτερότητας, γιατί αυτό θα σε βυθίσει περισσότερο στην ψευδαίσθηση. Έλα σε μένα "εκεί όπου ξεκίνησε το ταξίδι" και επίτρεψέ μου να σε βοηθήσω να κάνεις επιτέλους την σωστή επιλογή». Αυτό επαναλαμβάνεται στο κείμενο:

... Να είσαι πολύ σταθερός με τον εαυτό σου σε αυτό, και να κρατηθείς απόλυτα γνώστης της διαδικασίας της ακύρωσης, η οποία μεν δεν προέρχεται από σένα, βρίσκεται όμως μέσα σου διότι ο Θεός την τοποθέτησε εκεί. Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να επιστρέψεις την σκέψη σου στο σημείο που έγινε το σφάλμα, και να το παραδώσεις ειρηνικά στην Επανόρθωση. (Κ-5.VII.6:4-5)

(8:1) Απελευθέρωσέ με καθώς ασκείσαι ξανά στις σκέψεις που σου έφερα από Εκείνον ο Οποίος βλέπει την πικρή σου ανάγκη, και γνωρίζει την απάντηση που Του έδωσε ο Θεός.

«Εκείνος» είναι το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο, όσον αφορά τη λειτουργία ως εσωτερικός μας Δάσκαλος είναι αντίστοιχος με τον Ιησού. Δεν υπάρχουν φυσικά δύο φωνές στο νου μας, αλλά δύο σύμβολα τα οποία εκφράζουν την ίδια μη συγκεκριμένη Παρουσία της Αγάπης του Θεού. Ο έκκληση του Ιησού να τον απελευθερώσουμε είναι η ίδια έκκληση που κάνει σε μας στο κείμενο, όταν λέει ότι χρειάζεται να τον συγχωρήσουμε:

Ας είμαι για σένα το σύμβολο του τέλους της ενοχής, και κοίταξε τον αδελφό σου όπως θα κοίταζες κι εμένα. Συγχώρησέ μου όλες τις αμαρτίες που νομίζεις ότι διέπραξε ο Υιός του Θεού. Και μέσα στο φως της συγχώρεσής σου θα θυμηθεί ποιος είναι, και θα ξεχάσει αυτό που δεν ήταν ποτέ. Σου ζητώ την συγχώρεσή σου... Είμαι μέσα στην άγια σχέση σου, όμως θέλεις να με φυλακίσεις πίσω από τα εμπόδια που υψώνεις μπροστά στην ελευθερία, και να φράξεις τον δρόμο μου προς εσένα. Ωστόσο, δεν είναι δυνατόν να κρατήσεις μακριά Έναν ο Οποίος είναι ήδη εκεί. Και μέσα σε Αυτόν, εκεί που είμαστε ήδη ενωμένοι, είναι δυνατόν η επικοινωνία μας να γίνει η εστία της νέας αντίληψης που θα φέρει φως σε όλο τον κόσμο που περιέχεται εντός σου. (Κ-19.IV-B.6:1-4· 8:3-5).

Ο Ιησούς δεν φυλακίζεται επειδή επιλέξαμε το εγώ. Στο νου μας όμως αν δεν τον συγχωρήσουμε, δεν θα τον αναγνωρίσουμε ως το σύμβολο του τέλει Υιού του Θεού, το οποίο συμβαίνει όταν συγχωρούμε όλους τους άλλους. Επομένως, ο Ιησούς φυλακίζεται για όσο φυλακίζουμε ακόμα και ένα μόνο άτομο, επειδή - όσο συχνά και να το πούμε αυτό δεν είναι αρκετό - ο Υιός του Θεού είναι ένας. Αυτό που κάνω σε εσάς το κάνω σε μένα, στον Ιησού και στον Θεό - οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Το εγώ είναι ένα πακέτο και δεν υπάρχει διαφοροποίηση μέσα στο δικό του σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, της ενοχής και του μίσους.

(8:2-4) Μαζί κάνουμε την επανάληψη αυτών των σκέψεων. Μαζί αφιερώνουμε τον χρόνο μας και την προσπάθειά μας σε αυτές. Και μαζί θα τις διδάξουμε στους αδερφούς μας.

Έχουμε τρία «μαζί» σε τρεις προτάσεις, καθώς πρόκειται για ένα ταξίδι που κάνουμε μαζί με τον Ιησού. Όταν προσπαθούμε να το κάνουμε χωρίς αυτόν δεν το κάνουμε καθόλου, γιατί αυτά τα μαθήματά δεν μπορούν να ολοκληρωθούν χωρίς τη βοήθειά του. Εάν δεν το θέλετε, πρέπει να εξετάσετε τι συμβολίζει σε εσάς το να τον αποκλείετε συνεχώς. Στο άλλο επίπεδο, όταν προσπαθούμε να κάνουμε τα πράγματα μόνοι μας, επαναλαμβάνουμε την οντολογική στιγμή που είπαμε στον Θεό ξεκάθαρα: «Μπορώ να κάνω τα πράγματα μόνος μου χωρίς Εσένα. Μπορώ να έχω έναν εαυτό και έναν κόσμο χωρίς Εσένα. Μπορώ να υπάρχω κάλλιστα χωρίς Εσένα».

(8:5-7) Ο Θεός δεν θέλει τον Ουρανό ημιτελή. Αυτός σε περιμένει όπως κι εγώ. Είμαι ημιτελής χωρίς το δικό σου κομμάτι μέσα μου.

Είναι προφανές ότι ο Θεός δεν θέλει τον Ουρανό ημιτελή · η Ενιαιότητά Του διασφαλίζει ότι ο Ουρανός δεν μπορεί ποτέ να είναι ημιτελής. Και ο Ιησούς δεν υποφέρει επειδή σκοντάφτουμε στο ολόγραμμα του χρόνου και του χώρου. Αυτή η δήλωση αντικατοπτρίζει απλώς την αλήθεια ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας, και εάν μέσα στους ψευδαισθητικούς νόες μας παραμένουμε ημιτελείς, τότε πρέπει να Τον βλέπουμε επίσης ως ημιτελή, ή με κάποιο τρόπο να το αντιμετωπίσουμε.

Αρκετά αποσπάσματα του κειμένου επισημαίνουν το σημείο της αλληγορικής έλλειψης της πληρότητας του Θεού:

Όποτε αμφισβητείς την αξία σου, να λες:

Ο Θεός ο Ίδιος δεν είναι ολοκληρωμένος δίχως εμένα.

Να το θυμάσαι αυτό κάθε φορά που μιλά το εγώ, και θα πάψεις να το ακούς. Η αλήθεια για σένα είναι τόσο υψηλή που τίποτα ανάξιο του Θεού δεν είναι αντάξιο σου... Δεν θέλεις τίποτα άλλο. Επέστρεψε το δικό σου μέρος σε Αυτόν, και Αυτός θα σου δώσει όλον τον Εαυτό Του σε ανταλλαγή για την επιστροφή αυτού που Του ανήκει και Τον ολοκληρώνει. (Κ-9.VII.8:1-4, 6-7)

... Ο Θεός είναι ατελής χωρίς εσένα επειδή το μεγαλείο Του είναι ολοκληρωτικό, και εσύ δεν είναι δυνατόν να λείπεις από αυτό. (Κ-9.VIII.9:8)

Χωρίς εσένα θα υπήρχε μια έλλειψη στον Θεό, ένας Ουρανός ατελής, ένας Υιός δίχως Πατέρα. Δεν θα υπήρχε σύμπαν ούτε πραγματικότητα. Διότι αυτό που βούλεται ο Θεός είναι ολοκληρωμένο και μέρος από Αυτόν διότι η Θέλησή Του είναι Μία. Δεν υπάρχει τίποτα έμβιο που να μην είναι μέρος από Αυτόν, και τα πάντα ζουν μέσα σε Αυτόν. (Κ-24.VI.2:1-4)

(8:8) Και καθώς ολοκληρώνομαι πηγαίνουμε μαζί στην αρχαία κατοικία μας, αυτή που είχε ετοιμαστεί για εμάς πριν τον χρόνο και έχει κρατηθεί αναλλοίωτη από τον χρόνο, αμόλυντη και ασφαλής, όπως θα είναι και όταν επιτέλους τελειώσει ο χρόνος.

Αυτή είναι η εστία μας στον Ουρανό ως Εαυτός μας. Το περιεχόμενο που βρίσκεται κάτω από αυτό, το οποίο είναι πιο οικείο τώρα, είναι ότι είμαστε ένας, συμπεριλαμβανομένου του Ιησού. Μέσα στο χρόνο αυτός είναι ο μεγαλύτερος αδελφός που μας βοηθά, αλλά όταν επιστρέφουμε στην εστία χανόμαστε μαζί στην Καρδιά του Θεού ως έναν Υιό. Θυμηθείτε αυτό το σημαντικό κομμάτι, το οποίο δίνει τέλος σε πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια ιδιαιτερότητας:

Το δέος θα πρέπει να αποδίδεται στην αποκάλυψη, στην οποία αρμόζει σωστά και απόλυτα... Οι ίσοι δεν θα πρέπει να νοιώθουν δέος ο ένας για τον άλλο γιατί το δέος φανερώνει ανισότητα. Γι' αυτό είναι μια μη αρμόζουσα στάση προς εμένα. Ένας μεγαλύτερος αδερφός δικαιούται τον σεβασμό για την μεγαλύτερη εμπειρία του, και υπακοή για την μεγαλύτερη σοφία του. Επίσης δικαιούται την αγάπη επειδή είναι αδελφός, και αφοσίωση εφόσον είναι αφοσιωμένος. Μόνο η δική μου αφοσίωση με κάνει να δικαιούμαι την δική σου αφοσίωση. Δεν έχω τίποτα που να μη μπορείς κι εσύ να κατορθώσεις. Δεν έχω τίποτα που να μην προέρχεται από τον Θεό. Η διαφορά μεταξύ μας είναι ότι δεν έχω τίποτα άλλο. Αυτό με τοποθετεί σε μια κατάσταση που υπάρχει ως δυνατότητα μέσα σου. (Κ-1.II.3:1, 5-13)

Ένας από τους σκοπούς που έχει ο Ιησούς για τα μαθήματά του, είναι να δίνουμε αξία στις δυνατότητές μας και να σβήσουμε όλες τις αντιλήψεις των διαφορών, ανάμεσα σ' αυτόν και μας - ο Υιός του Θεού είναι πάντα και για πάντα ένας.

(9:1) Ας είναι αυτή η ανακεφαλαίωση το δώρο σου προς εμένα.

Ο Ιησούς λέει: «Δήλωσε την αγάπη σου για μένα δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στις λέξεις που σου δίνω. Μην λες ότι συμφωνείς χωρίς να εκφράζεις την αποδοχή σ' αυτό που λένε τα Μαθήματα Θαυμάτων, ή για τη σχέση μας. Εάν με αγαπάς πραγματικά και θέλεις να επιστρέψεις στον Θεό, να προσέχεις αυτά τα μαθήματα και να ακολουθείς τις περιόδους της ανακεφαλαίωσης όσο πιο πιστά μπορείς».

(9:2-3) Γιατί αυτό μόνο χρειάζομαι · να ακούς τα λόγια που λέω, και να τα δίνεις στον κόσμο. Εσύ είσαι η φωνή μου, τα μάτια μου, τα πόδια μου, τα χέρια μου με τα οποία σώζω τον κόσμο.

Αν ο Ιησούς χρειάζεται τη φωνή μας, τα μάτια μας, τα πόδια μας και τα χέρια μας, το σώμα δεν μπορεί να είναι αμαρτωλό. Πράγματι, δεδομένου ότι το σώμα είναι ουδέτερο (Εργ.294), μπορεί να εξυπηρετήσει τον ιερό σκοπό της συγχώρεσης, ανατρέποντας τον ανίερο σκοπό του εγώ που είναι να διατηρεί την ιδιαιτερότητα ζωντανή και υγιή. Αυτές οι προτάσεις εκφράζουν επίσης την αφηρημένη και μη-ιδιαιτέρη παρουσία του Ιησού, γιατί η αγάπη του - μια αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού - χρειάζεται συγκεκριμένη μορφή για να την καταλάβουμε και να την δεχτούμε. Το γράψιμο των συγκεκριμένων λέξεων από την Helen - ενθυλακώνει μια αφηρημένη, μη-ιδιαιτέρη αγάπη - που εκφράζει την ίδια ανάγκη. Τίποτα απ' όλα αυτά όμως δεν πρέπει να θεωρηθεί πως σημαίνει ότι χρειάζεται κυριολεκτικά να βγούμε έξω και να κηρύξουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* στον κόσμο. Αυτό θα ήταν άμεσα ενάντια σε όσα ο ίδιος διδάσκει. Ωστόσο, ο ίδιος θέλει να δηλώνουμε με τη *μορφή* του σώματος, το μήνυμά του, το *περιεχόμενο* της συγχώρεσης. Έτσι χρειάζεται τα μάτια μας, τα πόδια μας, τα χέρια μας και τη φωνή μας.

(9:4-9) Ο Εαυτός από τον οποίο σε καλώ δεν είναι παρά ο δικός σου. Σε Αυτόν πηγαίνουμε μαζί. Πάρε το χέρι του αδελφού σου, διότι αυτός δεν είναι ένας δρόμος που τον περπατάμε μόνοι. Σε αυτόν περπατώ μαζί σου, και εσύ μαζί μου. Ο Πατέρας μας βούλεται ο Υιός Του να είναι ένα με Αυτόν. Τι ζει λοιπόν, που δεν είναι ένα με σένα;

Αυτές οι προτάσεις επιβεβαιώνουν την Ενιαιότητα της δημιουργίας και την Ενιαιότητά της με τον Θεό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι απαραίτητο να μην αποκλείσετε κάποιον άλλο από την Υιότητα, και όταν το κάνετε, να γνωρίζετε ότι δεν αποκλείετε κανέναν άλλο εκτός από τον εαυτό σας. Επειδή ο Υιός του Θεού είναι ένας, ό,τι κάνετε σε κάποιον άλλο το κάνετε στον εαυτό σας, όπως εκφράζει αυτό το απόσπασμα για τη δικαιοσύνη:

Εκτός κι αν θεωρείς ότι όλοι οι αδελφοί σου έχουν ίσα δικαιώματα στα θαύματα με σένα, δεν θα διεκδικείς το δικαίωμά σου σε αυτά γιατί υπήρξες άδικος με κάποιον που έχει ίσα δικαιώματα με σένα. Αν επιζητάς την άρνηση τότε θα την υποστείς κι εσύ. Αν επιδιώκεις την στέρηση τότε θα βρεθείς στερημένος. Ποτέ δεν μπορεί να λάβεις ένα θαύμα, επειδή κάποιος άλλος δεν μπόρεσε να το λάβει. Μόνο η συγχώρεση προσφέρει θαύματα. Και η άφεση πρέπει να είναι δίκαιη σε όλους. (Κ-25.ΙΧ.8)

(10:1) Αυτή η ανακεφαλαίωση ας γίνει η ώρα που μοιραζόμαστε μία νέα εμπειρία για σένα, και όμως τόσο παλιά όσο ο χρόνος και ακόμα πιο παλιά.

Ο Ιησούς μιλά για την ειρήνη, τον προάγγελο της αγάπης.

(10:2) Αγιασθήτω το Όνομά σου.

Αυτή η φράση έχει παρθεί από την Προσευχή του Κυρίου (Κατά Ματθαίο 6:9). Ωστόσο, δεν είναι μόνο το Όνομα του Θεού που είναι άγιο. Το δικό μας Όνομα είναι εξίσου άγιο, όπως θα δούμε στα Μαθήματα 183 και 184, διότι το Όνομα του Θεού και η δημιουργία Του είναι το ίδιο: Η ενιαιότητα δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί.

(10:3-8) Η δόξα σου ας είναι άσπιλη για πάντα. Και η ολότητά σου ας είναι τώρα ολοκληρωμένη, έτσι όπως την καθιέρωσε ο Θεός. Είσαι ο Υιός Του, και ολοκληρώνεις την επέκτασή Του μέσα στην δική σου. Δεν ασκούμαστε παρά σε μία πανάρχαια αλήθεια που γνωρίζαμε πριν οι ψευδαισθήσεις φανούν ότι διεκδικούν τον κόσμο. Και θυμίζουμε στον κόσμο ότι είναι ελεύθερος από τις ψευδαισθήσεις κάθε φορά που λέμε:

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

Το θυμίζουμε στον κόσμο όχι με τα λόγια μας, αλλά αλλάζοντας το νου μας. Η «αρχαία αλήθεια» που αντικατοπτρίζουμε είναι η αλήθεια της Επανόρθωσης: ο διαχωρισμός από την Αγάπη δεν συνέβη ποτέ. Με την επανασύνδεση του νου μας με το Άγιο Πνεύμα, επανασυνδέουμε τον Εαυτό μας - η ολοκλήρωση του Υιό του Θεού - αφήνοντας για πάντα την ψευδαίσθηση του διαχωρισμένου και «πλήρους» εαυτού του εγώ:

Για τον καθένα ο Ουρανός είναι ολοκλήρωση. Δεν υπάρχει καμιά διαφωνία πάνω σε αυτό, διότι και το εγώ και το Άγιο Πνεύμα το δέχονται. Όμως, βρίσκονται σε απόλυτη διαφωνία για το τι είναι η ολοκλήρωση, και το πώς επιτυγχάνεται. Το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει ότι η ολοκλήρωση βρίσκεται πρώτα στην ένωση, κι έπειτα στην επέκταση της ένωσης. Για το εγώ η ολοκλήρωση έγκειται στον θρίαμβο, και στην επέκταση της «νίκης» ακόμα και στον τελικό θρίαμβο επί του Θεού. Σ' αυτό βλέπει την ύστατη ελευθερία του εαυτού, διότι τότε τίποτα δεν θα παρέμενε για να παρεμβληθεί στο εγώ. Αυτή είναι η δική του ιδέα για τον Ουρανό. Άρα η ένωση, η οποία είναι μια κατάσταση στην οποία το εγώ δεν μπορεί να παρέμβει, πρέπει να είναι η κόλαση. (Κ-16.V.5)

(11:1-3) Με αυτή αρχίζουμε κάθε μέρα την επανάληψή μας. Με αυτή αρχίζουμε και τελειώνουμε κάθε περίοδο πρακτικής. Και με αυτή την σκέψη κοιμόμαστε, για να ξυπνήσουμε γι' άλλη μια φορά με αυτά τα λόγια στα χείλη μας, για να χαιρετίσουμε άλλη μία μέρα.

Είναι μια έκκληση από τον Ιησού να κάνουμε τα μαθήματα αυτής της ανακεφαλαίωσης το θέμα που επικεντρωνόμαστε την ημέρα και τη νύχτα. Θα ήθελε να έχετε επίγνωση ότι θα μπειτε στον πειρασμό να χρησιμοποιήσετε άλλους θεούς - τα είδωλα της ιδιαιτερότητας του εγώ. Κάτω από αυτά τα λόγια είναι το μήνυμά του: «Τι θα μπορούσε να είναι πιο σημαντικό από το να θυμηθείς Ποιος είσαι ως Υιός του Θεού, και να μάθεις τα μέσα που θα σε επιστρέψουν σ' Αυτόν; Να έχεις επίγνωση ότι αντιστέκεσαι σε αυτή τη μάθηση ξεχνώντας τα λόγια μου». Ο ίδιος επαναλαμβάνει αυτή την οδηγία στο οικείο τέλος του εγχειριδίου για δασκάλους:

... Αν το έχεις κάνει συνήθεια να ζητάς βοήθεια όταν και όπου μπορείς, τότε μπορείς να έχεις εμπιστοσύνη ότι η σοφία θα σου δοθεί όταν την χρειαστείς. Ετοιμάσου γι' αυτό κάθε πρωί, να θυμάσαι τον Θεό όταν μπορείς κατά την διάρκεια της ημέρας, ζήτα την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος όταν αυτό είναι δυνατόν, κι ευχαρίστησέ Τον για την καθοδήγησή Του την νύχτα. (Εγχ-29.5:8-9)

(11:4) Όλες τις σκέψεις που ανακεφαλαιώνουμε τις περιβάλλουμε με αυτή, και χρησιμοποιούμε τις σκέψεις για να την κρατήσουμε ψηλά ενώπιον του νου μας, και να την κρατήσουμε καθαρή στη θύμησή μας όλη την ημέρα.

Αυτή είναι η ιδέα της εικόνας και του φόντου (figure and ground), για την οποία μιλήσαμε νωρίτερα. Το σημαντικότερο για εσάς είναι η σκέψη: «Είμαι ο Υιός του Θεού, και ως εκ τούτου είμαι Υιός της Αγάπης». Κρατώντας αυτή τη σκέψη στο νου σας, εξασφαλίζει ότι κατά την διάρκεια της ημέρας σας όλα τα πράγματα χρησιμεύουν ως φόντο αντί να είναι το επίκεντρο. Για άλλη μια φορά, προσπαθήστε να παρατηρήσετε το πόσο γρήγορα αλλάζει αυτή η προοπτική, και αυτές οι σκέψεις του βιβλίου εργασιών απομακρύνονται από την επίγνωση και ότι η ιδιαιτερότητά σας χρειάζεται να κινηθεί στο προσκήνιο του νου σας - όμως να παρατηρήσετε αυτή την επένδυση του εγώ χωρίς κρίση ή ενοχή.

(11:5) Κι έτσι, όταν έχουμε τελειώσει αυτή την ανακεφαλαίωση, θα έχουμε αναγνωρίσει ότι τα λόγια που λέμε είναι αληθινά.

Η πρακτική αυτή θα μας διδάξει την αλήθεια αυτών που λέει ο Ιησούς. Θυμόμαστε το τέλος της Εισαγωγής στο βιβλίο εργασιών:

Ορισμένες από τις ιδέες που παρουσιάζει το βιβλίο εργασιών θα δυσκολευτείτε να τις πιστέψετε, και άλλες μπορεί να σας εντυπωσιάσουν. Αυτό δεν έχει σημασία. Απλώς σας ζητείτε να εφαρμόσετε τις ιδέες σύμφωνα με τις οδηγίες. Δεν σας ζητείται να τις κρίνετε καθόλου. Σας ζητείται μόνο να τις χρησιμοποιήσετε. Είναι η χρήση τους που θα τους δώσει νόημα και θα σας δείξει ότι είναι αλήθεια.

Θυμηθείτε μόνο αυτό · δεν χρειάζεται να πιστεύετε στις ιδέες, δεν χρειάζεται να τις δεχτείτε και δεν χρειάζεται να τις καλοδεχτείτε. Σε μερικές από αυτές μπορεί να αντισταθείτε ενεργά. Τίποτα από αυτά δεν έχει σημασία ή θα μειώσει την αποτελεσματικότητά τους. Αλλά μην επιτρέπετε στον εαυτό σας να κάνει εξαιρέσεις στην εφαρμογή των ιδεών που περιέχει το βιβλίο εργασιών και όποιες κι αν είναι οι αντιδράσεις σας στις ιδέες να τις χρησιμοποιήσετε. Δεν απαιτείται τίποτα περισσότερο από αυτό. (Εργ-εισ.8-9)

(12:1) Ωστόσο, οι λέξεις δεν είναι παρά βοηθήματα, και για να χρησιμοποιηθούν μόνο στην αρχή και στο τέλος της περιόδου άσκησης, μόνο και μόνο για να επαναφέρουν το νου στο σκοπό του, όπως χρειάζεται.

Ο σκοπός του νου είναι να επιλέξει ξανά, το οποίο συγκεκριμένα σημαίνει να συγχωρεί. Οι λέξεις οι ίδιες δεν είναι άγιες, αλλά αυτό που συμβολίζουν είναι: η θύμηση ότι μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή - ο πυρήνας των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Το να επιλέξουμε ξανά είναι λοιπόν ο σκοπός μας, και οι λέξεις είναι απλά τα μέσα για να μας βοηθήσουν να το επιτύχουμε. Όταν οι μαθητές εργάζονται με το βιβλίο εργασιών, συχνά εμπλέκονται με την τελετουργία και την κυριολεκτική κατανόηση ξεχνώντας ότι οι λέξεις από μόνες τους δεν έχουν νόημα. Να επαναλάβω αυτό το ουσιώδες σημείο: οι λέξεις *αντιπροσωπεύουν* μόνο αυτό που έχει νόημα και σκοπεύουν να μας διδάξουν ότι έχουμε δύο νόες - τον εσφαλμένο και τον ορθό - και τον λήπτη των αποφάσεων που μπορεί να επιλέξει ανάμεσά τους. Αυτός είναι ο σκοπός της κάθε λέξης σε αυτή τη διδασκαλία - να μας υπενθυμίσει ότι έχουμε κάνει μια λάθος επιλογή και τώρα μπορούμε να κάνουμε μια καλύτερη (Κ-31.VIII.3: 1). Τα ίδια τα *Μαθήματα Θαυμάτων* παρέχουν το πρότυπο και τον οδηγό για το πώς πρέπει να χρησιμοποιούμε τις λέξεις, όπως βλέπουμε στο ακόλουθο απόσπασμα από το εγχειρίδιο:

Να αποφεύγει, τότε, ο δάσκαλος του Θεού την χρήση λέξεων στην διδασκαλία του; Πραγματικά, όχι! Υπάρχουν πολλοί που πρέπει να τους πλησιάσει μέσω των λέξεων, εφόσον ακόμα δεν είναι ικανοί ν' ακούσουν μέσα στην ησυχία. Ο δάσκαλος του Θεού, όμως, πρέπει να μάθει να χρησιμοποιεί τις λέξεις με ένα νέο τρόπο. Σταδιακά, μαθαίνει πως ν' αφήνει να επιλέγονται οι λέξεις για λογαριασμό του παύοντας ν' αποφασίζει μόνος του το τι θα πει. Αυτή η διαδικασία είναι απλά μία ιδιαίτερη περίπτωση του μαθήματος από το βιβλίο εργασιών που λέει, «Θα κάνω πίσω και θ' αφήσω Αυτόν να μου δείξει τον δρόμο». Ο δάσκαλος του Θεού δέχεται τα λόγια που του προσφέρονται, και τα δίνει έτσι όπως τα λαμβάνει. Δεν ελέγχει αυτός την κατεύθυνση της ομιλίας του. Αφουγκράζεται, ακούει και μιλά. (Εγχ-21.4)

(12:2) Τοποθετούμε την πίστη μας στο βίωμα που έρχεται από την άσκηση, και όχι στα μέσα που χρησιμοποιούμε.

Η πίστη μας, ακόμη μια φορά, δεν είναι στα λόγια - αυτά είναι μόνο σύμβολα - αλλά στις εμπειρίες που αποκτώνται όταν οι λέξεις χρησιμοποιούνται για να μας υπενθυμίσουν την λανθασμένη επιλογή μας. Αυτή η εμπειρία είναι η ειρήνη, η ευτυχία και η χαρά και η απουσία του πόνου, των συγκρούσεων και του φόβου. Είναι η εμπειρία που εμπιστευόμαστε, όχι οι ίδιες οι λέξεις. Δυστυχώς, πολλοί μαθητές χρησιμοποιούν τις λέξεις και ποτέ δεν πηγαίνουν πέρα από αυτές,

πράγμα που σημαίνει ότι δεν αλλάζουν πραγματικά το νου τους. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα *Μαθήματα Θαυμάτων* τονίζουν τη σημασία του *περιεχομένου*, όχι της *μορφής*, και γιατί ο Ιησούς μας λέει να μην ζητάμε ιδιαιτερότητες, επειδή αγκαλιάζουν τη μορφή. Μας υπενθυμίζει ότι αυτό που θέλουμε είναι το περιεχόμενο: το να βιώσουμε την Αγάπη του Θεού μέσω αυτού, είναι που θα μας φέρει στην εστία μας. Οι ιδιαιτερότητες κατά μία έννοια, είναι σαν ένα καρότο που ο ίδιος χρησιμοποιεί για να μας προσελκύσει, έτσι θα συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός είναι ένας καλύτερος δάσκαλος από το εγώ. Χωρίς τη συμβουλή του, θα είχαμε παγιδευτεί για πάντα στη μορφή, ξεχνώντας ότι είναι μόνο ένα μέσο για τον επιθυμητό μας σκοπό.

(12:3-4) Περιμένουμε το βίωμα και αναγνωρίζουμε ότι μόνο εδώ γεννιέται η βεβαιότητα. Χρησιμοποιούμε τις λέξεις, και προσπαθούμε επανειλημμένα να πάμε πέρα από αυτές στο νόημα τους, το οποίο είναι πέρα από τον ήχο τους.

Η πιο σαφής δήλωση πράγματι! Πρέπει να θυμάστε ότι υπάρχει μια σημαντική διαφορά ανάμεσα στις λέξεις και το νόημα, στα σύμβολα και την πηγή, όπως μας λέει ο Ιησούς στα «Εμπόδια για την Ειρήνη»:

... Θυμήσου, τότε, ότι κανένα σημάδι ούτε σύμβολο δεν θα πρέπει να συγχέεται με την πηγή, διότι αυτά πρέπει να αντιπροσωπεύουν κάτι άλλο εκτός από τον εαυτό τους. Το νόημά τους δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα σε αυτά, αλλά πρέπει να αναζητηθεί σε αυτό που αντιπροσωπεύουν. (Κ-19.IV-Γ.11:2-3)

Και πάλι, οι λέξεις είναι σύμβολα, όπως είναι τα ίδια τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Η πηγή είναι αυτό που θέλουμε: η Αγάπη του Θεού. Τα σύμβολα των Μαθημάτων αντιπροσωπεύουν τη σημασία που έχει η σχέση μας με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, που μας φέρνει σε αυτήν την Αγάπη. Όπως μας διδάσκει ο Ιησούς, η Φωνή του Αγίου Πνεύματος είναι μια ψευδαίσθηση, για να εξαφανιστεί όταν εκπληρωθεί ο σκοπός της, όπως έχουμε ήδη δει:

... Δική Του είναι η Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού, και επομένως έχει πάρει μορφή. Αυτή η μορφή δεν είναι η πραγματικότητά Του, την οποία ο Θεός μόνο την γνωρίζει μαζί με τον Χριστό, τον αληθινό Του Υιό, ο Οποίος είναι μέρος από Αυτόν. (Δ.-6.1:4-5)

Επομένως, όταν οι μαθητές δίνουν υπερβολική έμφαση στο να ακούσουν κάποια φωνή, ακούν μια ψευδαίσθηση. Ξεχνούν ότι αφού είμαστε όλοι μαριονέτες, όλοι επικοινωνούμε - όλη την ώρα - διότι μπορούμε να ακούσουμε μόνο μια εσωτερική φωνή. Το μόνο ζήτημα είναι εάν επιλέγουμε να ακούσουμε την γεμάτη μίσος φωνή του εγώ, ή τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος που συγχωρεί. Απλώς «με το να πάμε μέσα μας» και ν' ακούσουμε δεν αποτελεί εγγύηση ότι ακούμε την Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού. Μόνο η παραίτηση από την κρίση μας είναι η εγγύηση γι' αυτό.

(12:5-6) Ο ήχος εξασθενεί και εξαφανίζεται, καθώς πλησιάζουμε την Πηγή του νοήματος. Κι Εδώ είναι που βρίσκουμε ανάπαυση.

Στο *Τραγούδι της Προσευχής*, ο Ιησούς μιλά για το ταξίδι της συγχώρεσης που οδηγεί πέρα από τους ήχους του κόσμου, στη σιωπή του άμορφου - την Πηγή του νοήματος:

*Η συγχώρεση είναι το κάλεσμα προς την πνευματική υγεία, γιατί ποιος άλλος εκτός από έναν παράφρονα θα επιθυμούσε να κοιτά την αμαρτία όταν στην θέση της θα μπορούσε να δει το πρόσωπο του Χριστού; Αυτή είναι η επιλογή που κάνεις · η πιο απλή, και όμως η μόνη που **μπορείς** να κάνεις. Ο Θεός σε καλεί να σώσεις τον Υιό Του από τον θάνατο, προσφέροντάς του την Αγάπη του Χριστού. Αυτή είναι η ανάγκη σου, και ο Θεός σου προσφέρει αυτό το δώρο. Και όπως το δίνει Αυτός, έτσι πρέπει να το δίνεις κι εσύ. Και έτσι η προσευχή αποκαθίσταται στη άμορφη της κατάσταση, πέρα από όλα τα όρια μέσα στην αιωνιότητα, με τίποτα από το παρελθόν να την*

συγκρατεί για να μην ενωθεί και πάλι με το ατέρμονο τραγούδι που όλη η δημιουργία τραγουδάει στον Θεό της. (Τρ.-2.1.8)

Μόνο επιστρέφοντας στην εστία βρίσκουμε το σκοπό μας. Μόνο στον Θεό αναπαυόμαστε με ασφάλεια. Μόνο στη σιωπή ακούμε το Τραγούδι, και γνωρίζουμε ότι αυτό είναι ο Εαυτός μας.

ΜΑΘΗΜΑ 171

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (151) Όλα τα πράγματα είναι απόηχοι της Φωνής του Θεού.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (152) Η δύναμη της απόφασης είναι δική μου.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 172

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (153) Η ασφάλεια μου βρίσκεται στην απουσία της άμυνας μου.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (154) Είμαι ένας από τους αντιπροσώπους του Θεού.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 173

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (155) Θα αποσυρθώ και θα αφήσω Αυτόν να με οδηγεί.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (156) Πορεύομαι μαζί με τον Θεό μέσα σε απόλυτη αγιότητα.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, επομένως το ίδιο είμαι κι εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 174

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (157) Μέσα στην Παρουσία Του εισέρχομαι τώρα.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (158) Σήμερα μαθαίνω να δίνω καθώς λαμβάνω.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 175

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (159) Δίνω τα θαύματα που έχω λάβει.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (160) Είμαι στο σπίτι μου. Ο φόβος είναι ο ξένος εδώ.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 176

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη , άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (161) Δώσε μου την ευλογία σου, άγιε Υιέ του Θεού.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη , άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (162) Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 177

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (163) Δεν υπάρχει θάνατος. Ο Υιός του Θεού είναι ελεύθερος.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (164) Τώρα είμαστε ένα με Αυτόν ο Οποίος είναι η Πηγή μας.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 178

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (165) Ο νους μου ας μην αρνηθεί την Σκέψη του Θεού.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (166) Ο Θεός μου έχει εμπιστευτεί τα δώρα Του.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 179

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (167) Υπάρχει μόνο μια ζωή, και αυτή την μοιράζομαι με τον Θεό.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (168) Η χάρη Σου μου έχει δοθεί. Την διεκδικώ τώρα.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 180

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(1) (169) Με την χάρη Του ζω. Με την χάρη Του απελευθερώνομαι.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.

(2) (170) Δεν υπάρχει καμία σκληρότητα στον Θεό, άρα ούτε και σε μένα.

Ο Θεός είναι μόνο Αγάπη, άρα το ίδιο είμαι κι εγώ.